

မန္တလေးမြို့

မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်၊ ဇယဝတီကျောင်း

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသုဇနာဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်တော်မူအပ်သော

ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယ

(ကောကနိပါတ်)

(ဇာ.ဋ္ဌ.၁။ ၂၇၉ - ၅၃၈)

သာသနာ
၂၅၅၈ ခုနှစ်

ကောဇာ
၁၃၇၆ ခုနှစ်

ခရစ်
၂၀၁၄ ခုနှစ်။

မန္တလေးမြို့

မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်၊ ဇယဝတီကျောင်း

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသုဇနာဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်တော်မူအပ်သော

အတိအဋ္ဌကထာ နိဿယ

(ကောကနိပါတ်)

(ဇာ.ဋ္ဌ.၁။ ၂၇၉ - ၅၃၈)

သာသနာ
၂၅၅၈ ခုနှစ်

ကောဇာ
၁၃၇၆ ခုနှစ်

ခရစ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေ၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၊
သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဝင်းထင်အောင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၈၄၃/၀၂၄၀၅)က ထုတ်ဝေ၍

ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် (၉၀-အေ)၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊

အလုံမြို့နယ်က ပုံနှိပ်သည်။

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

(ဧကကနိပါတ်)
(အာဠာဘ ၂၇၉ - ၅၃၈)

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၆။ အာသိသဝဂ္ဂ

၁။ မဟာသီလဝဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁
၂။ စူဠဇနကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၇
၃။ ပုဏ္ဏပါတိဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၈
၄။ ကိဖလဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၃
၅။ ပဉ္စာဝုဓဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၈
၆။ ကဉ္စနက္ခန္ဓဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၇
၇။ ဝါနရိန္ဒဇာတကဝဏ္ဏနာ	၄၃
၈။ တယောဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ	၄၉
၉။ ဘေရိဝါဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၅၄
၁၀။ သင်္ခမဇာတကဝဏ္ဏနာ	၅၇

၇။ ဣတ္ထိဝဂ္ဂ

၁။ အသာတမန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ	၅၉
၂။ အဏ္ဍဘူတဇာတကဝဏ္ဏနာ	၇၀
၃။ တက္ကပဏ္ဍိတဇာတကဝဏ္ဏနာ	၈၆
၄။ ဒုရာဇနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၉၅
၅။ အနဘိရတိဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၀၀ . . .
၆။ မုဒုလက္ခဏဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၀၄

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၇။ ဥစ္ဆင်္ဂဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၁၄
၈။ သာကေတဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၂၀
၉။ ဝိသဝန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၂၃
၁၀။ ကုဒ္ဒါလဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၂၇

၈။ ဝရုဏဝဂ္ဂ

၁။ ဝရုဏဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၃၈
၂။ သီလဝနာဂရာဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၄၇
၃။ သစ္စံကီရဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၅၅
၄။ ရုက္ခဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၆၇
၅။ မစ္ဆဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၇၂
၆။ အသင်္ကိယဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၈၀
၇။ မဟာသုပိနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၁၈၆
၈။ ဣလိသဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၁၈
၉။ ခရဿရဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၄၂
၁၀။ ဘီမသေနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၄၅

၉။ အပါယိမ္မဝဂ္ဂ

၁။ သုရာပါနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၅၆
၂။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၆၄
၃။ ကာဠကဏ္ဍိဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၆၇
၄။ အတ္ထဿဒ္ဓါရဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၇၂
၅။ ကိပ်ကဏ္ဍဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၇၇
၆။ သီလဝိမံသကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၈၁
၇။ မင်္ဂလဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၈၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၈။ သာရမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၉၇
၉။ ကုဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၂၉၉
၁၀။ အကတညူဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၀၃

၁၀။ လိတ္တဝဂ္ဂ

၁။ လိတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၀၉
၂။ မဟာသာရဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၁၃
၃။ ဝိဿာသဘောဇနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၃၁
၄။ လောမဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၃၆
၅။ မဟာသုဒဿနဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၄၂
၆။ တေလပတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၄၇
၇။ နာမသိဒ္ဓိဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၆၉
၈။ ကုဋ္ဌဝါဏီဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၇၅
၉။ ပရောသဟဿဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၈၀
၁၀။ အသာတရူပဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၈၅

၁၁။ ပရောသတဝဂ္ဂ

၁။ ပရောသတဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၉၃
၂။ ပဏ္ဍိကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၉၅
၃။ ဝေရီဇာတကဝဏ္ဏနာ	၃၉၉
၄။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၄၀၁
၅။ ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတက ဝဏ္ဏနာ	၄၀၄
၆။ ဥဒဉ္ဇနီဇာတကဝဏ္ဏနာ	၄၀၈
၇။ သာလိတ္တကဇာတကဝဏ္ဏနာ	၄၁၃

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၈။ ဗာဟိယဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၁၉

၉။ ကုဏ္ဍကပူဝဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၂၃

၁၀။ သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၂၉

၁၂။ ဟံစိဝဂ္ဂ

၁။ ဂဒြဘပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၃၀

၂။ အမရာဒေဝီပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၃၀

၃။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၃၀

၄။ မိတစိန္တိဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၃၄

၅။ အနုသာသိကဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၃၉

၆။ ဒုဗ္ဗစဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၄၄

၇။ တိတ္ထိရဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၄၇

၈။ ဝဋ္ဋဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၅၁

၉။ အကာလရာဝိဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၅၉

၁၀။ ဗန္ဓနမောက္ခဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၆၃

၁၃။ ကုသနာဠိဝဂ္ဂ

၁။ ကုသနာဠိဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၇၃

၂။ ဒုမ္မေဓဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၈၁

၃။ နဂီလီသဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၈၈

၄။ အမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ

၄၉၅

၅။ ကဋ္ဌာဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၀၁

၆။ အသိလက္ခဏဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၁၀

၇။ ကလဏ္ဍကဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၁၈

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

- ၈။ ဗိဇ္ဇာရဝတဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၉။ အဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၁၀။ ကောသိယဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၂၃

၅၂၇

၅၃၀

၁၄။ အသမ္ပဒါနဝဂ္ဂ

- ၁။ အသမ္ပဒါနဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၂။ ဘီရုကဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၃။ ဃတာသနဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၄။ ဈာနသောဓနဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၅။ စန္ဒာဘဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၆။ သုဝဏ္ဏဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၇။ ဗဗ္ဗုဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၈။ ဂေါဓဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၉။ ဥဘတောဘဌဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၁၀။ ကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၃၈

၅၄၇

၅၅၂

၅၅၇

၅၅၉

၅၆၂

၅၆၈

၅၇၇

၅၈၂

၅၈၇

၁၅။ ကကဏ္ဍကဝဂ္ဂ

- ၁။ ဂေါဓဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၂။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၃။ ဝိရောစဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၄။ နဂ္ဂိဌဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၅။ ရာဓဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၆။ သမုဒ္ဒကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ
 ၇။ ပုပ္ဖရတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

၅၉၄

၅၉၉

၆၀၃

၆၁၀

၆၁၄

၆၁၈

၆၂၄

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၈။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ	၆၂၉
၉။ ဧကပဏ္ဏဇာတကဝဏ္ဏနာ	၆၃၉
၁၀။ သဗ္ဗိဝဇာတကဝဏ္ဏနာ	၆၅၀
နိဿယ၏နိဂုံး	၆၆၂
ဝါထာသုစိ	၆၆၅
စာမျက်နှာအညွှန်း	၆၇၀

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

ကောကနိပါတ်

(ဇာ.ဋ္ဌ.၁။ ၂၇၉ - ၅၃၈)

၆။ အာသိသဝဂ္ဂ

၁။ မဟာသီလဝဇာတကဝဏ္ဏနာ

အာသိသေထေဝ ပုရိသောတိ ဣဒံ၊ အာသိသေထေဝ ပုရိသော စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သြဿဌဝီရိယံ ဘိက္ခု၊ စွန့်အပ်သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တံ သတ္တာ၊ ချဲ့ဦးအံ့ ထိုရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု တုံ၊ အို. . ရဟန်း သင်သည်။ သြဿဌဝီရိယော၊ စွန့်အပ်သော ဝီရိယရှိသည်။ အသိ ကိရ သစ္စတိ၊ ဖြစ်သတဲ့ဟု ကြားရသည်ကား မှန်သလော”ဟု။ ပုဗ္ဗိ မေးတော်မူပြီ။ အာမ ဘန္တေတိ စ ဝုတ္တော၊ မှန်ပါ၏ အရှင်ဘုရားဟုလည်း လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခု တုံ ကသ္မာ၊ အို. . ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်၊ ဧဝရူပေ နိယျာနိကသာသနေ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်တတ်သော သာသနာတော်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ ဝီရိယံ သြဿဇိ ဝင်ရောက်ရှင်ရဟန်းပြုပြီး၍ ဝီရိယကို စွန့်လွှတ်ရသနည်း။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်။ ရဇ္ဇာ ပရိဟာယိတွာပိ၊ မင်းအဖြစ်မှ ဆုတ်ယုတ် ကျဆင်းပြီး၍သော်မှလည်း။ အတ္တနော ဝီရိယေ ဌတွာဝ၊ မိမိ၏ ဝီရိယ၌ တည်၍ သာလျှင်။ နဌမ္ပိ ယသံ၊ ပျက်စီးပြီးသည်လည်းဖြစ်သော စည်းစိမ် အခြံအရံကို။ ပုန ဥပ္ပါဒယိသ္မတိ ဝတွာ၊ တစ်ဖန် ဖြစ်စေဖူးကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ရညော၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ အဂ္ဂမဟေသိယာ ကုစ္ဆိမ္ပိ နိဗ္ဗတ္တော၊

မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်ပြီ။ နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ တဿ နာမံ၊ နာမည်ယူရာ မှည့်ရာနေ၌ ထိုဘုရားလောင်း၏ အမည်ကို။ သီလဝကုမာရောတိ အကံသု၊ သီလဝမင်းသားဟူ၍ ပြုကြမှည့်ကြပြီ။ သော သောဠသဝဿုဒ္ဓေသိကောဝ၊ ထိုသီလဝမင်းသားသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော်သာလျှင်။ သဗ္ဗသိပ္ပေသု နိပ္ပတ္တိံ ပတ္တာ၊ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့၌ အပြီးစီးသို့ ရောက်၍။ အပရ ဘာဂေ ပိတု အစွယေန၊ နောက်အဖို့၌ ခမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့်။ ရဇ္ဇေ ပတိဌိတော၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်လျက်။ မဟာသီလဝရာဇာ နာမ အဟောသိ၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ ဓမ္မိကော ဓမ္မရာဇာ၊ မင်းကျင့်တရားရှိ၏ တရား သဖြင့် မင်းပြု၏။ သော နဂရဿ၊ ထိုသီလဝမင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့၏။ စတုသု ဒ္ဒါရေသု စတသော၊ လေးပေါက်ကုန်သော တံခါးအနီးနားတို့၌ လေးဆောင်တို့ လည်းကောင်း။ မဇ္ဈေ ဧကံ၊ မြို့လယ်၌ တစ်ဆောင်လည်းကောင်း။ နိဝေသနဒ္ဒါရေ ဧကံ၊ နေရာနန်းတံခါးအနီး၌ တစ်ဆောင်လည်းကောင်း။ ဣတိ ဆ ဒါနသာလာ ယော ကာရာပေတွာ၊ ဤသို့ ဇရပ်ခြောက်ဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်စေ၍။ ကပဏဒ္ဓိကာနံ နိစ္စံ ဒါနံ ဒေတိ၊ ဆင်းရဲသား၊ ခရီးသွားတို့အား အမြဲ အလှူကို ပေးလှူ၏။ သီလံ ရက္ခတိ၊ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်း၏။ ဥပေါသထကမ္ပံ ကရောတိ၊ ဥပုသ်စောင့်မှုကို ပြု၏။ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဓယသမ္ပန္နော၊ သည်းခံခြင်း ချစ်ခြင်း သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍။ အင်္ဂေ နိသိန္နံ ပုတ္တံ၊ ရင်ခွင်၌ နေသော သားသမီးကို။ ပရိတောသယမာနော ဝိယ၊ ဘေးပတ်လည်မှ နှစ်သက်စေဘိသကဲ့သို့၊ သဗ္ဗသတ္တေ ပရိတောသယမာနော၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ နှစ်သက်စေ လျက်။ ဓမ္မေန ရန္တံ ကာရေတိ၊ တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏။ တဿ ဧကော အမစ္စော၊ ထိုမဟာသီလဝမင်း၏ တစ်ယောက်သော အမတ်သည်။ အန္တေပူရေ ပဒုဗ္ဗိတွာ၊ နန်းတွင်း၌ ပြစ်မှား၍။ အပရဘာဂေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ နောက်အဖို့၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အမစ္စာ ရညော အာရောစေသုံ၊ အမတ်တို့သည် မဟာ သီလဝမင်းကြီးအား လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ ပရိဂ္ဂဏုန္တော၊ မဟာသီလဝ မင်းသည် စူးစမ်းသော်။ အတ္တနာ ပစ္စက္ခတော ဥ တွာ၊ ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်အား ဖြင့် သိ၍။ တံ အမစ္စံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုအမတ်ကို ခေါ်စေ၍။ “အန္ဓဗာလ၊ အို. . အကန်းအမိုက်။ တေ အယုတ္တံ ကတံ၊ သင်သည် မတော်သည်ကို ပြုအပ်ပြီ။ တံ မမ ဝိဇိတေ၊ သင်သည် ငါ၏ နိုင်ငံ၌။ ဝသိတုံ နာရဟသိ၊ နေခြင်းငှာ မထိုက်။

အတ္တနော ဓနဉ္စ မိမိ၏ ပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း၊ ပုတ္တဒါရေ စ ဂဟေတွာ၊ သားသမီး မယားတို့ကိုလည်းကောင်း ခေါ်ယူ၍။ အညတ္တ ယာဟီတိ၊ အခြားနိုင်ငံသို့ သွားလော့”ဟု။ ရဋ္ဌာ ပဗ္ဗာဇေသိ၊ တိုင်းပြည်မှ ထွက်သွားစေပြီ။ သော နိက္ခမိတွာ၊ ထိုအမတ်သည် ထွက်သွား၍။ ကာသိရဋ္ဌံ အတိက္ကမ္မ၊ ကာသိတိုင်းနိုင်ငံကို ကျော်လွန်၍။ ကောသလဇနပဒံ ဂန္ဓာ၊ ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်သို့ သွားရောက်၍။ ကောသလရာဇာနံ ဥပဌဟန္တော၊ ကောသလမင်းကို ခစားသော်။ အနုက္ကမေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ ရညော အဗ္ဘန္တရိကော၊ မင်း၏ အတွင်းသားသည်။ ဝိဿာသိကော ဇာတော၊ ချစ်ကျမ်းဝင်သူသည် ဖြစ်ပြီ။

သော ဧကဒိဝသံ ကောသလရာဇာနံ၊ ထိုအမတ်သည် တစ်နေ့၌ ကောသလ မင်းကို။ “ဒေဝ ဗာရာဏသီရဇ္ဇံ နာမ၊ အို. . အရှင်မင်းကြီး ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်၊ ဗာရာဏသီမင်းစည်းစိမ်မည်သည်။ နိမ္မက္ခိကမရူပဋ္ဌလသဒိသံ၊ ပျားကောင် မရှိသော ပျာလဘို့နှင့် တူ၏ (မစုတ်ပျားလဘို့နှင့် တူ၏)။ ရာဇာ အတိမုဒုကော၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် အလွန်နူးညံ့၏။ အပ္ပေနေဝ ဗလဝါဟနေန၊ အနည်းငယ်သာဖြစ်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့်။ ဗာရာဏသီရဇ္ဇံ ဂဏှိတုံ၊ ဗာရာဏသီမင်း အဖြစ်ကို ယူခြင်းငှာ။ သက္ကာတိ အာဟ၊ တတ်ကောင်း၏”ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ တဿ ဝစနံ သုတွာ၊ ထိုအမတ်၏ စကားကို ကြား၍။ ဗာရာဏသီရဇ္ဇံ နာမ မဟာ၊ ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်မည်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် လှ၏။ အယဉ္စ၊ ဤအမတ်ကလည်း။ အပ္ပေနေဝ ဗလဝါဟနေန၊ အနည်းငယ်သာ ဖြစ်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့်။ ဗာရာဏသီရဇ္ဇံ ဂဏှိတုံ၊ ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ကို ယူခြင်းငှာ။ သက္ကာတိ အာဟ၊ တတ်ကောင်း၏”ဟု လျှောက်၏။ ပယုတ္တက စောရော၊ သူလျှိုသူခိုးသည်။ သိယာ ကိံ န ခေါ ပန၊ ဖြစ်လေသလော။ ဣတိ စိန္တေတွာ၊ ဤသို့ တွေးမိ၍။ “ပယုတ္တကော အသိ မညေတိ အာဟ၊ သူလျှိုသည် ဖြစ်လေယောင်တကား”ဟု ပြောပြီ။ ဒေဝ အဟံ န ပယုတ္တကော၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးသည် သူလျှိုမဟုတ်ပါ။ သစ္စမေဝ ဝဒါမိ၊ အမှန်ကိုသာ လျှောက်ပါ၏။ မေ သစေ န သဒ္ဒဟထ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား အကယ်၍ ယုံကြည်တော်မမူကြအံ့။ မနုဿေ ပေသေတွာ၊ လူတို့ကို စေလွှတ်၍။ ပစ္စန္တဂါမံ ဟနာပေထ၊ ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ဖျက်ဆီးခိုင်းကြပါလော့။ တေ မနုဿေ ဂဟေတွာ၊ ဖျက်ဆီးသည့် ထိုလူတို့ကို ဖမ်းယူ၍။ အတ္တနော သန္တကံ နီတေ၊ မိမိ၏ အထံသို့ ပို့ဆောင်ခံရသူတို့ကို။ ဓနံ

ဒတ္တာ ဝိဿဇ္ဇေသတီတိ၊ ဥစ္စာကို ပေး၍ လွတ်လတ်”ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ “အယံ အတိဝိယ၊ ဤအမတ်သည် အလွန်လျှင်။ သူရော ဟုတ္တာ ဝဒတိ၊ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ လျှောက်၏။ တာဝ ဝိမံသိဿာမီတိ၊ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းအံ့”ဟု တွေး၍။ အတ္တနော ပုရိသေ ပေသေတွာ၊ မိမိကောသလမင်း၏ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို စေလွှတ်၍။ ပစ္စန္တဂါမံ ဟနာပေသိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး ၏ ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ဖျက်ဆီးခိုင်းပြီ။ မနုဿာ တေ စောရေ ဂဟေတွာ၊ မဟာသီလဝ မင်းကြီးလူတို့သည် ထိုခိုးသားတို့ကို ဖမ်းယူ၍။ ဗာရာဏသီရညော ဒဿေသုံ၊ ဗာရာဏသီမင်းအား ပြကြပြီ။ ရာဇာ တေ ဒိသွာ၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ထိုခိုးသားတို့ကို တွေ့သော်။ “တာတ ကသ္မာ ဂါမံ အို. . ချစ်သားတို့ ဘာကြောင့် ရွာကို။ ဟနထာတိ ပုစ္ဆိ၊ ဖျက်ဆီးကြသလဲ”ဟု မေးပြီ။ ဇီဝိတုံ အသက္ကောန္တာ ဒေဝါတိ ဝုတ္တေ၊ အသက်မွေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြ၍ပါ အရှင်မင်းကြီးဟု ဖြေကြား အပ်သော်။ ရာဇာ၊ မဟာသီလဝမင်းသည်။ “အထ ကသ္မာ၊ ထို့သို့ဖြစ်လျှင် ဘာကြောင့်။ မမ သန္တိကံ နာဂမိတ္ထ၊ ငါ၏အထံသို့ မလာကြသလဲ။ ဣဒါနိ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ယခု ဤအချိန်မှ စ၍။ ဧဝရူပံ ကမ္မံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ခိုးဆိုးမှုကို။ မာ ကရိတ္တာတိ၊ မပြုကြလင့်”ဟု ပြော၍။ တေသံ ခနံ ဒတ္တာ ဝိဿဇ္ဇေသိ၊ ထိုခိုးသားတို့အား ဥစ္စာကို ပေး၍ လွတ်လိုက်ပြီ။ တေ ဂန္တာ၊ ထိုကောသလ မင်းလူတို့သည် သွား၍။ ကောသလရညော တံ ပဝတ္တိံ အာရောစေသုံ၊ ကောသလမင်းအား ထိုသတင်းကို လျှောက်ထားကြပြီ။ သော ဧတ္တကေနာပိ ဂန္တံ အဝိသဟန္တော၊ ထိုကောသလမင်းသည် ဤမျှဖြင့်လည်း သွားခြင်းငှာ မဝံ့ရကား။ ပုန မဇ္ဈေဇနပဒံ ဟနာပေသိ၊ တစ်ဖန် တိုင်းပြည်ဇနပုဒ် အလယ်ကို ဖျက်ဆီးခိုင်းပြီ။ တေပိ စောရေ ရာဇာ တထေဝ၊ ထိုခိုးသားတို့ကိုလည်း မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ရှေးအတူပင်။ ခနံ ဒတ္တာ ဝိဿဇ္ဇေသိ၊ ဥစ္စာကို ပေး၍ လွတ်လိုက်ပြီ။ သော ဧတ္တကေနာပိ အဂန္တာ၊ ထိုကောသလမင်းသည် ဤမျှဖြင့် လည်း တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် မသွားသေးဘဲ။ ပုန ပေသေတွာ၊ တစ်ဖန် စေလွှတ်၍။ အန္တရဝီထိယံ ဝိလုမ္မာပေသိ၊ မြို့တော်လမ်းကြား၌ လုယက်ခိုင်းပြီ။ ရာဇာ တေသမ္ပိ စောရာနံ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ထိုခိုးသားတို့အားလည်း။ ခနံ ဒတ္တာ ဝိဿဇ္ဇေသိယေဝ၊ ဥစ္စာပေး၍ လွတ်လိုက်သည်သာ။ တဒါ ကောသလရာဇာ၊ ထိုအခါ ကောသလမင်းသည်။ “အတိဝိယ ဓမ္မိကော ရာဇာတိ

ဥတွာ၊ အလွန်ပင် တရားရှိသော မင်းတည်း”ဟု သိ၍။ “ဗာရာဏသီရဇ္ဇံ ဂဟေဿာမီတိ၊ ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့”ဟု တွေး၍။ ဗလဝါဟနံ အာဒါယ နိယျာသိ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို ခေါ်ယူ၍ စစ်ထွက်လာပြီ။

တဒါ ပန ဗာရာဏသီရညော၊ ထိုအခါ၌ကား ဗာရာဏသီမင်းမှာ။ မတ္တဝါရဏေ အဘိမုခံ အာဂစ္ဆန္တပိ၊ အမုန်ယစ်ဆင်သည် ရှေ့တည့်တည့် လာသော်လည်း။ အနိဝတ္တနဓမ္မာ၊ နောက်မဆုတ်သော သဘောရှိကုန်သော။ အသနိယာ သီသေ ပတန္တိယာပိ၊ မိုးကြိုးသည် ခေါင်းကို ပစ်ချပါသော်လည်း။ အသန္တသနသဘာဝါ၊ မလန့်သော သဘောရှိကုန်သော။ သီလဝမဟာရာဇဿ ရုစိယာ သတိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး၏ အလိုဆန္ဒသည်ရှိသော်။ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပေ ရဇ္ဇံ၊ ဇမ္ဗုဒ္ဓိပ်တစ်ကျွန်းလုံးက မင်းအဖြစ်ကို။ ဂဟေတုံ သမတ္တာ၊ ယူပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော။ သဟဿမတ္တာ အဘေဇ္ဇဝရသူရာ၊ တစ်ထောင်မျှကုန်သော ဖြိုခွဲမရ၊ သတ္တိကောင်းလှကုန်သော။ မဟာယောဓာ ဟောန္တိ၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုစစ်ဗိုလ်ကြီးတို့သည်။ “ကောသလရာဇာ အာဂစ္ဆတိတိ သုတွာ၊ ကောသလမင်းသည် စစ်ချီလာ၏”ဟု ကြားရ၍။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဒေဝ ကောသလရာဇာ၊ အို. . . အရှင် မင်းမြတ် ကောသလမင်းသည်။ ဗာရာဏသီ ရဇ္ဇံ ဂဟေဿာမီတိ၊ ဗာရာဏသီမင်း အဖြစ်ကို ယူအံ့”ဟု။ အာဂစ္ဆတိ ကိရ၊ စစ်ချီလာသတဲ့။ ဂစ္ဆာမ၊ သွားကြစို့။ နံ အမှာကံ ရဇ္ဇသီမံ၊ ထိုကောသလမင်းကို အကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်အပိုင်းအခြားသို့၊ အနောက္ကန္တမေဝ ပေါထေတွာ၊ မဆိုက်ရောက်မီပင် ရိုက်ပုတ်၍။ ဂဏှာမာတိ ဝဒိသု၊ ဖမ်းကြပါစို့”ဟု လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်။ “တာတာ မံ နိဿာယ၊ အို. . . ချစ်သားတို့ ငါ့ကို အမှီပြု၍၊ အညေသံ ကိလမနကိစ္စံ နတ္ထိ၊ အခြားသူတို့အား ပင်ပန်းဖွယ်ကိစ္စသည် မရှိ။ ရဇ္ဇတ္ထိကော ရဇ္ဇံ ဂဏှာတု၊ မင်းအဖြစ် အလိုရှိသူသည် မင်းအဖြစ်ကို ယူပါစေ။ မာဂမိတ္တာတိ နိဝါရေသိ၊ မသွားကြလင့်”ဟု တားမြစ်ပြီ။ ကောသလရာဇာ ရဇ္ဇသီမံ အတိက္ကမိတွာ၊ ကောသလမင်းသည် တိုင်းပြည်အပိုင်းအခြားကို ကျော်လွန်၍။ ဇနပဒမဇ္ဈံ ပါဝိသိ၊ တိုင်းပြည်ဇနပုဒ်အလယ်သို့ ဝင်ရောက်ပြီ။ အမစ္စာ ပုနပိ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဆိုင်ရာမှူးမတ်တို့သည် တစ်ဖန်လည်း မဟာသီလဝမင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ တထေဝ ဝဒိသု၊ ထိုရှေးအတူသာ လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ ပုရိမနယေနေဝ

နိဝါရေသိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာ တားမြစ်ပြီ။ ကောသလ ရာဇာ ဗဟိ နဂရေ ဌတွာ၊ ကောသလမင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့ပြင်၌ တည်၍။ ရဇ္ဇံ ဝါ ယုဒ္ဓံ ဝါ ဒေတူတိ၊ မင်းအဖြစ်ကိုသော်လည်းကောင်း စစ်တိုက်ခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း ပေးလော့ဟု။ သီလဝမဟာရာဇဿ သာသနံ ပေသေသိ၊ မဟာ သီလဝမင်းကြီးအား သတင်းလွှာကို ပို့စေပြီ။ ရာဇာ တံ သုတွာ၊ မဟာသီလဝ မင်းကြီးသည် ထိုသတင်းလွှာကို ကြားရ၍။ မယာ သဒ္ဓိံ ယုဒ္ဓံ နတ္ထိ၊ ငါနှင့်အတူ စစ်တိုက်ခြင်းသည် မရှိ။ ရဇ္ဇံ ဂဏှာတူတိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ယူလော့”ဟု။ ပဋိသာသနံ ပေသေသိ၊ ပြန်ကြားလွှာကို ပို့စေပြီ။ ပုနပိ အမစ္စ၊ တစ်ဖန်လည်း ဆိုင်ရာမျှမတ် တို့သည်။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးကို ချဉ်းကပ်၍။ “ဒေဝ မယံ ကောသလရညော၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် ကောသလမင်း အား။ နဂရံ ပဝိသိတုံ န ဒေမ၊ ဗာရာဏသီမြို့တော်သို့ ဝင်ခြင်းငှာ မပေးကုန်အံ့။ ဗဟိနဂရေယေဝ နံ ပေါထေတွာ၊ မြို့တော်ပြင်ပ၌ပင် ထိုကောသလမင်းကို ရိုက်ပုတ်၍။ ဂဏှာမာတိ အာဟံသု၊ ဖမ်းယူကြပါမည်”ဟု လျှောက်ကုန်ပြီ။ ရာဇာ ပုရိမနယေနေဝ နိဝါရေတွာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ရှေးနည်းဖြင့်ပင် တားမြစ် ၍။ နဂရဒ္ဓါရာနိ ဝိဝရာပေတွာ၊ မြို့တော်တံခါးတို့ကို ဖွင့်လှစ်စေ၍။ အမစ္စ သဟဿေန သဒ္ဓိံ၊ အမတ်တစ်ထောင်နှင့် အတူ။ မဟာတလေ ပလ္လင်္ကမဇ္ဈေ နိသီဒိ၊ မြင့်မြတ်သောအပြင်၌ ပလ္လင်အလယ်၌ ထိုင်နေပြီ။

ကောသလရာဇာ မဟန္တေန ဗလဝါဟနေန၊ ကောသလမင်းသည် များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့် အတူ။ ဗာရာဏသီံ ပါဝိသိ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဝင်ပြီ။ သော ကေမိ ပဋိသတ္တံ အပဿန္တော၊ ထိုကောသလမင်းသည် တစ်ယောက်သော်မျှလည်း ဖြစ်သော ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူကို မတွေ့ရဘဲ။ ရညော နိဝေသနဒ္ဓါရံ ဂန္ဓာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး၏ နန်းတော်တံခါးသို့ သွား၍။ အမစ္စဂဏပရိဝုတော အပါရုတဒ္ဓါရေ နိဝေသနေ၊ အမတ်အပေါင်းခြံရံအပ်လျက် မပိတ်အပ်သော တံခါး ရှိသော နန်းတော်၌။ အလင်္ကတပဋိယတ္တံ မဟာတလံ အာရယု၊ တန်ဆာဆင်မှုနှင့် ယှဉ်စပ်သော မြင့်မြတ်သော နန်းကြမ်းပြင်သို့ တက်၍။ နိသိန္နံ နိရာပရာမံ သီလဝ မဟာရာဇာနံ၊ ထိုင်နေသော အပြစ်မရှိသော မဟာသီလဝမင်းကြီးကို။ အမစ္စ သဟဿေန သဒ္ဓိံ ဂဏှာပေတွာ၊ အမတ်တစ်ထောင်နှင့် အတူ ဖမ်းယူစေ၍။ “ဂစ္ဆထ၊ သွားကြ။ ဣမံ ရာဇာနံ အမစ္စေဟိ သဒ္ဓိံ၊ ဤမဟာသီလဝမင်းကို

အမတ်တို့နှင့်အတူ။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဂါဠုဗန္ဓနံ ဗန္ဓိတွာ၊ နောက်၌ လက်မောင်းရှိသော
 ခိုင်မြဲသော ဖွဲ့ချည်ခြင်းကို ဖွဲ့ချည်၍။ အာမကသုသာနံ နေတွာ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ
 သုသာနသို့ ဆောင်ယူ၍။ ဂလပ္ပမာဏေ အာဝါဠေ ခနိတွာ၊ လည်ပင်းပမာဏ
 အနက်ရှိကုန်သော တွင်းတို့ကို တူး၍။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းအရာအားဖြင့်။
 (နိခနိယမာနော၊ မြှုပ်အပ်သော်)။ ဧကောပိ ဟတ္ထံ ဥက္ခိပိတုံ န သက္ကောတိ၊
 တစ်ယောက်သည်သော်မှလည်း လက်ကို မြှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဧဝံ၊ ဤသို့
 တစ်ယောက်မှ လက်မမြှောက်နိုင်အောင်။ ပံသုံ ပက္ခိပိတွာ နိခနယ၊ မြေမှုန့်ကို
 ထည့်၍ မြှုပ်ကြလော့။ ရတ္တိံ သိင်္ဂီလာ အာဂန္တာ၊ ည၌ တောခွေးတို့သည်
 လာကြ၍။ ဧတေသံ ကာတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ ထိုမင်း၊ အမတ်တို့အပေါ် ပြုထိုက်သည်နှင့်
 ယှဉ်စပ်သည်ကို၊ ကရိဿန္တိတိ အာဟ၊ ပြုကြလိမ့်မည်"ဟု ပြောပြီ။ မနုဿာ
 စောရရညော၊ လူတို့သည် ခိုးသားဓားပြ မင်းကောသလ၏။ အာဏံ သုတွာ၊
 အမိန့်အာဏာကို ကြားရ၍။ ရာဇာနံ အမစွေဟိ သဒ္ဓိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးကို
 အမတ်တို့နှင့် အတူ။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဂါဠုဗန္ဓနံ၊ နောက်၌ လက်မောင်းရှိသော
 မြွှာသော ဖွဲ့ချည်ခြင်းကို။ ဗန္ဓိတွာ နိက္ခမိသု၊ ဖွဲ့ချည်၍ မြို့မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီ။ တသ္မိမ္မိ
 ကာလေ သီလဝမဟာရာဇာ၊ ထိုအခါ၌လည်း မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်။
 စောရရညော အာယာတမတ္တမ္ပိ နာကာသိ၊ ဓားပြမင်း ကောသလအား
 စိတ်ဆိုးခြင်းကိုသော်မျှလည်း မပြုပြီ။ ဧဝံ ဗန္ဓိတွာ နိယမာနေသု၊ ဤသို့ ဖွဲ့ချည်၍
 ဆောင်ယူခံရကုန်သော၊ တေသုပိ အမစွေသု ဧကောပိ၊ ထိုအမတ်တို့တွင်လည်း
 အမတ်တစ်ယောက်သည်သော်မျှလည်း။ ရညော ဝစနံ ဘိန္နိတုံ၊ မဟာသီလဝ
 မင်းကြီး၏ စကားကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းငှာ။ သမတ္ထော နာမ နာဟောသိ၊
 စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိပြီ။ အဿ ပရိသာ၊ ထိုမဟာသီလဝမင်းကြီး၏ အခြွေအရံ
 ပရိသတ်ကို။ ဧဝံ သုဝိနိတာ ကိရ၊ ဤသို့အထိ ကောင်းစွာ ဆုံးမသင်ပြ ထားအပ်ပြီ
 တဲ့။ အထ တေ ရာဇပုရိသာ၊ ထိုအခါ၌ ထိုကောသလမင်း၏ မင်းချင်းယောက်ျား
 တို့သည်။ သာမစ္စံ သီလဝမဟာရာဇာနံ၊ အမတ်ပေါင်းနှင့် တကွသော မဟာ
 သီလဝမင်းကြီးကို။ အာမကသုသာနံ နေတွာ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ သုသာနသို့
 ဆောင်ယူ၍။ ဂလပ္ပမာဏေ အာဝါဠေ ခနိတွာ၊ လည်မျိုပမာဏအနက်ရှိကုန်သော
 တွင်းတို့ကို တူးကြ၍။ သီလဝမဟာရာဇာနံ မဇ္ဈေ၊ မဟာသီလဝ မင်းကြီးကို
 အလယ်၌။ ဥဘောသု ပဿေသု သေသအမစွေ၊ ဘေးနံပါးနှစ်ဘက်တို့၌

ကျန်အမတ်တို့ကို။ ဣတိ ဧဝံ သဗ္ဗေပိ၊ ဤသို့ မင်းနှင့် အမတ် အားလုံးတို့ကိုလည်း။ အာဝါဋ္ဌေသု ဩတာရေတွာ၊ တွင်းတို့၌ ဆင်းစေ၍။ ပံသုံ အာကိရိတွာ၊ မြေမှုန့်ကို လောင်းထည့်၍။ ယနံ အာကောဋ္ဌေတွာ အဂမံသု၊ တစ်ခဲနက် ဖြိုသိပ်၍ သွားကြပြီ။ တဒါ သီလဝမဟာရာဇာ၊ ထိုအခါ မဟာသီလဝ မင်းကြီးသည်။ အမစ္စေ အာမန္တေတွာ၊ အမတ်တို့ကို အော်ပြော၍။ “စောရရညော ဥပရိ၊ ဓားပြမင်း ကောသလ၏ အပေါ်၌။ ကောပံ အကတွာ၊ အမျက်ဒေါသကို မပြုမူ၍။ မေတ္တံ ဧဝ ဘာဝေထ၊ မေတ္တာကိုသာ ပွားကြလော့။ တာတာ”တိ ဩဝဒိ၊ ချစ်သားတို့ဟု ဆုံးမပြီ။

အထ အမုရတ္တသမယေ၊ ထိုအခါ ညသန်းခေါင်အချိန်၌။ “မနုဿမံသံ ခါဒိဿာမာတိ၊ လူသားကို စားကြအံ့”ဟု တွေး၍။ သိင်္ဂီလာ အာဂမိသု၊ တောခွေး တို့သည် လာကြပြီ။ တေ ဒိသွာ၊ ထိုတောခွေးတို့ကို မြင်၍။ ရာဇာ စ အမစ္စာ စ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်လည်းကောင်း အမတ်တို့သည် လည်းကောင်း တစ်ပဟိုရ်တည်း တစ်ချိန်တည်းဖြင့်ပင်။ သဒ္ဓံ အကံသု၊ အသံကို ပြုကုန်ပြီ။ သိင်္ဂီလာ ဘိတာ ပလာယိသု၊ တောခွေးတို့သည် ကြောက်ကြ၍ ပြေးကုန်ပြီ။ တေ နိဝတ္တိတွာ ဩလောကေန္တာ၊ ထိုတောခွေးတို့သည် ပြန်လည်၍ ကြည့်ကြသော်။ ပစ္ဆတော ကဿစိ၊ နောက်မှ တစ်ယောက်မျှ၏။ အနာဂမနဘာဝံ ဥ တွာ၊ မလာကြောင်းကို သိ၍။ ပုန ပစ္စာဂမိသု၊ တစ်ဖန် ပြန်လာကုန်ပြီ။ ဣတရေပိ တထေဝ၊ သည်ပြင်မင်းနှင့်အမတ်တို့သည်လည်း ထိုရှေးအတူသာ၊ သဒ္ဓံ အကံသု၊ အသံကို ပြုကုန်ပြီ။ ဧဝံ ယာဝ တတိယံ ပလာယိတွာ၊ ဤသို့ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပြေးကြပြီး၍။ ပုန ဩလောကေန္တာ၊ တစ်ဖန်ကြည့်ကုန်သော်။ တေသု ဧကဿပိ၊ ထိုမင်းနှင့်အမတ်တို့တွင် တစ်ယောက်၏သော်မှလည်း။ အနာဂမနဘာဝံ ဥ တွာ၊ မလာကြောင်းကို သိ၍။ “ဧတေ ဝဇ္ဈပ္ပတ္တာ ဘဝိဿန္တိတိ၊ ဤသူတို့ကား အသတ် ခံရမည့်သူအဖြစ် ရောက်ကြသူတို့သည် ဖြစ်ကြလိမ့်မည်”ဟု တွေး၍။ သုရာ ဟုတွာ နိဝတ္တိတွာ၊ ရဲကြသည် ဖြစ်၍ ပြန်လည်၍၊ ပုန တေသု၊ တစ်ဖန် ထိုမင်းနှင့်အမတ်တို့သည်။ သဒ္ဓံ ကရောန္တေသုပိ န ပလာယိသု၊ အသံကို ပြုကြသော်လည်း မပြေးကုန်ပြီ။ ဇေဋ္ဌကသိင်္ဂီလော ရာဇာနံ ဥပဂစ္ဆိ၊ အကြီးဆုံး တောခွေးသည် မဟာသီလဝမင်းကြီးသို့ ကပ်ရောက်ပြီ။ သေသာ သိင်္ဂီလာ သေသာနံ အမစ္စာနံ၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော တောခွေးတို့သည် ကြွင်းကျန်ကုန်သော

အမတ်တို့၏။ သန္တိကံ အဂမံသု၊ အထံသို့ သွားကြပြီ။ ဥပါယကုသလော ရာဇာ၊
 နည်းလမ်းကျွမ်းကျင်သော မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်။ တဿ အတ္တနော၊
 ထိုတောခွေးကြီး၏ မိမိ၏။ သန္တိကံ အာဂတဘာဝံ ဥ တွာ၊ အထံသို့ လာကြောင်းကို
 သိ၍။ ခုံသိတုံ ဩကာသံ ဒေန္တော ဝိယ၊ ကိုက်ဖို့ရာ အခွင့်ကို ပေးသကဲ့သို့။ ဂီဝံ
 ဥက္ခိပိတွာ၊ လည်ပင်းကို မော့၍။ ဂီဝါယ ခုံသမာနံ တံ၊ လည်ပင်း၌ ကိုက်ဖို့
 ပြင်နေသော ထိုတောခွေးကြီးကို။ ဟနုကဋ္ဌိကေန အာကမ္ပိတွာ၊ မေးရိုးဖြင့်
 ဆွဲငင်၍။ ယန္တေ ပက္ခိပိတွာ၊ သံညပ်ယန္တရား၌ ထည့်၍။ (ဂဏှာတိ) ဝိယ၊ (ယူဘိ)
 သကဲ့သို့။ ဂါဠံ ဂဏှိ၊ မြမြီစွာ ဖမ်းယူပြီ။ နာဂဗလေန ရညာ၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့
 အားရှိသော မဟာသီလဝ မင်းကြီးသည်။ ဟနုကဋ္ဌိကေန အာကမ္ပိတွာ၊ မေးရိုးဖြင့်
 ဆွဲငင်၍။ ဂီဝါယ ဂါဠံ ဂဟိတသိင်္ဂါလော၊ လည်ပင်း၌ မြီစွာ ဖမ်းယူခံရသော
 တောခွေးကြီးသည်။ အတ္တာနံ မောစေတုံ အသက္ကောန္တော၊ မိမိကိုယ်ကို
 လွတ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော မဟာဝိရဝံ ဝိရဝိ၊
 သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံရ၍ ကြီးစွာသော အသံကို မြည်တွန်ပြီ။ အဝသေသာ
 သိင်္ဂါလာ၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော တောခွေးတို့သည်။ တဿ တံ အဉ္စဿရံ သုတွာ၊
 ထိုတောခွေးကြီး၏ ထိုနာကျင်၍ ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားကုန်၍။
 “ဧကေန ပုရိသေန၊ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည်။ သုဂ္ဂဟိတော
 ဘဝိဿတိတိ၊ ကောင်းစွာဖမ်းယူအပ်သည် ဖြစ်လတုံ”ဟု တွေး၍။ အမစ္စေ
 ဥပသင်္ကမိတုံ အသက္ကောန္တော၊ အမတ်တို့ကို ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြဘဲ။
 မရဏဘယတဇ္ဇိတာ သဗ္ဗေ ပလာယိသု၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံကြရ၍
 ကျန်တောခွေးအားလုံးတို့သည် ပြေးကုန်ပြီ။ ရညော ဟနုကဋ္ဌိကေန၊ မဟာ
 သီလဝမင်းကြီးသည် မေးရိုးဖြင့်။ ဒဠံ ကတွာ ဂဟိတသိင်္ဂါလေ၊ မြမြီစွာ ပြု၍
 ဖမ်းယူအပ်သော တောခွေးသည်။ အပရာပရံ သဉ္စရန္တေ၊ ဟိုမှ ဒီမှ လွန်စွာ
 သွားလာလှုပ်ရှားသော်။ ပံသု သိထိလာ အဟောသိ၊ မြေမှုန့်သည် လျော့သည်
 ဖြစ်ပြီ။ သောပိ သိင်္ဂါလော မရဏဘယဘိတော၊ ထိုတောခွေးသည်လည်း
 သေဘေးကြောက်၍။ စတူဟိ ပါဒေဟိ၊ လေးချောင်းကုန်သော ခြေတို့ဖြင့်။ ရညော
 ဥပရိဘာဂေ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး၏ အထက် အဖို့၌။ ပံသုံ အပဗျူဟိ၊ မြေမှုန့်ကို
 ယက်ထုတ်ပြီ။ ရာဇာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်။ ပံသုနော သိထိလဘာဝံ ဥ တွာ၊
 မြေမှုန့်၏ လျော့ကြောင်းကို သိ၍။ သိင်္ဂါလံ ဝိဿဇ္ဇေတွာ၊ တောခွေးကို လွှတ်၍။

နာဂဗလော ထာမသမ္ပန္နော၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ အားရှိ၍ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၍။
 အပရာပရံ သဗ္ဗရန္တော၊ ဟိုမှဒီမှ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှားလျက်။ ဥဘော ဟတ္ထေ
 ဥက္ခိပိတ္တာ၊ နှစ်ဘက်ကုန်သော လက်တို့ကို မြှောက်၍။ အာဝါဠမုခဝဋ္ဋိယံ ဩလုဏ္ဏ၊
 တွင်းနှုတ်ခမ်းရေး၌ ထောက်၍။ ဝါတစ္ဆိန္ဒဝလာဟကော ဝိယ နိက္ခမိတ္တာ၊
 လေအဟုန်ဖြတ်ချလိုက်သော တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ တွင်းမှထွက်၍ တက်၍။ ဌိတော
 အမစ္စေ အဿာသေတ္တာ၊ ရပ်လျက် အမတ်တို့ကို သက်သာရာ ရစေ၍။ ပံသုံ
 ဝိယူဟိတ္တာ၊ မြေမှုန့်ကို ယက်၍။ သဗ္ဗေ ဥဒ္ဓရိတ္တာ၊ အမတ်အားလုံးတို့ကို တွင်းမှ
 ထုတ်ဆောင်၍။ အမစ္စပရိဝုတော အာမကသုသာနေ အဋ္ဌာသိ၊ အမတ်အပေါင်း
 ခြံရံအပ်လျက် အစိမ်းသေပစ်ရာ သုသာန်၌ တည်နေပြီ။

တသ္မိံ သမယေ မနုဿာ၊ ထိုအခါ လူတို့သည်။ ဧကံ မတမနုဿံ၊ တစ်ယောက်
 သော လူသေကို။ အာမကသုသာနေ ဆဉ္ဇေန္တော၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ သုသာန်၌
 စွန့်ပစ်ကြသော်။ ဒိန္နံ ယက္ခာနံ၊ နှစ်ကောင်ကုန်သော ဘီလူးတို့၏။ သီမန္တရိကာယ
 ဆဉ္ဇေသုံ၊ ပိုင်နက်အတွင်း၌ စွန့်ပစ်ကုန်ပြီ။ တေ ယက္ခာ တံ မတမနုဿံ၊ ထိုဘီလူး
 တို့သည် ထိုလူသေကို။ ဘာဇေတုံ အသက္ကောန္တာ၊ ခွဲဝေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြရကား။
 “မယံ ဣမံ ငါတို့သည် ဤလူသေကို။ ဘာဇေတုံ န သက္ကောမ၊ သင့်မြတ်အောင်
 ဝေခြင်းငှာ မစွမ်းကုန်။ အယံ သီလဝရာဇာ ဓမ္မိကော၊ ဤမဟာသီလဝမ်းကြီးသည်
 တရားရှိ၏။ ဧသော နော၊ ဤမဟာသီလဝမ်းကြီးသည် ငါတို့အား။ ဘာဇေတွာ
 ဒဿတိ၊ ဝေ၍ ပေးလတုံ။ ဧတဿ သန္တိကံ၊ ထိုမဟာသီလဝမ်းကြီး၏ အထံသို့၊
 ဂစ္ဆာမာတိ၊ သွားကြစို့”ဟု ပြော၍။ တံ မတမနုဿံ ပါဒေ ဂဟေတွာ၊ ထိုလူ
 သေကောင်၏ ခြေကို ကိုင်၍။ အာကမုန္တာ ရညော သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဆွဲကြလျက်
 မဟာသီလဝမ်းကြီး၏ အထံသို့ သွား၍။ “ဒေဝ အမှာကံ ဣမံ မတကံ၊
 အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့အား ဤလူသေကောင်ကို။ ဘာဇေတွာ ဒေဟီတိ
 အာဟံသု၊ ဝေ၍ ပေးတော်မူပါ”ဟု ပြောကြပြီ။ ဘော ယက္ခာ အဟံ ဣမံ၊
 အို. . ဘီလူးတို့ ငါသည် ဤအသေကောင်ကို။ တုမှာကံ ဘာဇေတွာ ဒဒေယံ၊
 သင်တို့အား ဝေ၍ ပေးချင်ပါ၏။ ပန အပရိသုဒ္ဓေါ အမှီ၊ သို့သော်လည်း
 မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၏။ နှာယိဿာမိ တာဝါတိ၊ မဝေမီ ရေအရင်ချိုးမည်ဟု
 ပြောပြီ။ ယက္ခာ စောရရညော ဌပိတံ၊ ဘီလူးတို့သည် ဓားပြမင်းအတွက်
 ထားအပ်သော။ ဝါသိတဉ္ဇကံ အတ္တနော အာနုဘာဝေန အာဟရိတွာ၊

အမွေးနံ့သာ ထုံအပ်သော ရေကို မိမိတို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်ယူ၍။ ရညော နှာနှုတ္တာယ အံ့သု၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးအား ရေချိုးဖို့ ပေးဆက်ကုန်ပြီ။ နှုတ္တာ ဌိတဿ၊ ရေချိုးပြီး၍ ရပ်တည်နေသော မဟာသီလဝမင်းကြီးအား။ သံဟရိတွာ ဌပိတေ၊ ခေါက်၍ ထားအပ်ကုန်သော။ စောရရညော သာဠကေ၊ ဓားပြမင်း၏ အဝတ်တို့ကို။ အာဟရိတွာ အံ့သု၊ ဆောင်ယူ၍ ပေးကြပြီ။ တေ နိဝါသေတွာ ဌိတဿ၊ ထိုအဝတ်တို့ကို ကိုယ်ပေါ်နေစေ၍(ဝတ်၍) ရပ်တည်နေသော မဟာသီလဝမင်းကြီးအား။ စတုဇ္ဇာတိယဂန္ဓသမုဂ္ဂံ အာဟရိတွာ အံ့သု၊ ကုက္ကိုမံ၊ လေးညှင်း၊ တောင်ဇလပ်၊ ကမျဉ်း နံ့သာလေးမျိုးရှိသော ကြုတ်ကို ယူ၍ ဆက်သကုန်ပြီ။ ဂန္ဓေ ဝိလိမ္မိတွာ ဌိတဿ၊ နံ့သာတို့ကို လိမ်းကျံပြီး၍ တည်နေသော မဟာသီလဝမင်းကြီးအား။ သုဝဏ္ဏသမုဂ္ဂေ မဏိတာလဝဏေသု၊ ရွှေကြုတ်၌လည်းကောင်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်းတို့၌လည်းကောင်း။ ဌပိတာနိ နာနာပုပ္ဖါနိ၊ ထားအပ်ကုန်သော ပန်းအမျိုးမျိုးတို့ကို။ အာဟရိတွာ အံ့သု၊ ယူ၍ ဆက်ကုန်ပြီ။ ပုပ္ဖါနိ ပိဠန္ဒိတွာ ဌိတကာလေ၊ ပန်းတို့ကို ပန်၍ တည်ရာအခါ၌။ “အညံ ကံ ကရောမာတိ ပုတ္တိသု၊ အခြားသော အဘယ်အမှုကို ပြုရကုန်အံ့နည်း”ဟု မေးကြပြီ။ ရာဇာ အတ္တနော ဆာတကာကာရံ ဒသေသိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် မိမိ၏ ဆာလောင်ပုံကို ပြပြီ။ တေ ဂန္ဓာ၊ ထိုဘီလူးတို့သည် သွားကြ၍။ စောရရညော သမ္မာဒိတံ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ၊ ဓားပြမင်းအတွက် ကောင်းစွာ ဖြစ်စေအပ်သော အထူးထူးကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို။ အာဟရိတွာ အံ့သု၊ ဆောင်ယူ၍ ဆက်ကြပြီ။ ရာဇာ နှာတာနုလိတ္တော၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ရေချိုးပြီးလိမ်းကျံပြီးသော်။ သုမဏ္ဍိတပ္ပဿာမိတော၊ ကောင်းသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသော်။ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ ဘုဉ္ဇိ၊ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို စားပြီ။ ယက္ခာ စောရရညော ဌပိတံ၊ ဘီလူးတို့သည် ဓားပြမင်းအတွက် ထားအပ်သော။ ဝါသိတပါနီယံ သုဝဏ္ဏဘိက္ခာရေနေဝ၊ နံ့သာထုံအပ်သော သောက်ရေတော်ကို ရွှေကရားဖြင့်ပင်။ သုဝဏ္ဏသရကေနပိ သဒ္ဓိ၊ ရွှေရေသောက်ခွက်နှင့်လည်း အတူ။ အာဟရိသု၊ ဆောင်ယူကြပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ မဟာသီလဝမင်းကြီး၏။ ပါနီယံ ပိဝိတွာ၊ သောက်ရေကို သောက်ပြီး၍။ မုခံ ဝိက္ခလေတွာ၊ ခံတွင်းကို လုပ်ဆေး၍။ ဟတ္ထေ ဓောဝိတွာ၊ လက်တို့ကို ဆေးကြော၍။ ဌိတကာလေ၊

တည်ရာအခါ၌။ စောရရညော သမ္မာဒိတံ၊ ဓားပြမင်းအတွက် ဖြစ်စေအပ်သော။ ပဉ္စသုဂန္ဓိကသုပရိဘာဝိတံ တမ္ဗူလံ၊ အနံ့ကောင်းရှိသော ငါးမျိုးဖြင့် ကောင်းစွာ ထုံအပ်သော ကွမ်းကို။ အာဟရိတွာ အံသု၊ ယူ၍ ဆက်ကြပြီ။ တံ ခါဒိတွာ ဌိတကာလေ၊ ထိုကွမ်းကို စား၍ တည်ရာအခါ၌။ “အညံ ကံ၊ အခြားသော အဘယ်အမှုကို။ ကရောမာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ပြုရကုန်အံ့နည်း”ဟု မေးကြပြီ။ ဂန္ဓာ စောရရညော ဥဿိသကေ၊ သွား၍ ဓားပြမင်း၏ ခေါင်းရင်း၌။ နိက္ခိတ္တံ မင်္ဂလ-ခဂ္ဂံ အာဟာရထာတိ၊ ထားအပ်သော မင်္ဂလာသန်လျက်ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြဟု ပြောပြီ။ တမ္ပိ ဂန္ဓာ အာဟရိသု၊ ထိုသန်လျက်ကိုလည်း သွား၍ ဆောင်ယူခဲ့ကြပြီ။ ရာဇာ တံ ခဂ္ဂံ ဂဟေတွာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် ထိုသန်လျက်ကို ကိုင်၍။ တံ မတမနုဿံ ဥဇုကံ ဌပါပေတွာ၊ ထိုလူသေကောင်ကို တည့်တည့်ထား ခိုင်း၍။ မတ္ထကမဇ္ဈေ အသိနာ ပဟရိတွာ၊ ခေါင်းအလယ်၌ သန်လျက်ဖြင့် ခွဲဖြတ်၍။ ဒေ ကောဌာသေ ကတွာ၊ နှစ်ပိုင်းတို့ကို ပြု၍။ ဒွိန္ဒ ယက္ခာနံ သမဝိဘတ္တမေဝ၊ နှစ်ကောင်ကုန်သော ဘီလူးတို့အား အညီအမျှဝေဖန်အပ်သည်ကိုသာ။ ဝိဘဇိတွာ အဒါသိ၊ ဝေ၍ ပေးပြီ။ စ ပန ဒတွာ၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော် ဝေပေးပြီး၍။ ခဂ္ဂံ ဓောဝိတွာ၊ သန်လျက်ကို ဆေး၍။ သန္ဓယိတွာ အဌာသိ၊ လွယ်၍ တည်ပြီ။ အထ တေ ယက္ခာ၊ ထိုအခါ ထိုဘီလူးနှစ်ကောင်တို့သည်။ မနုဿမံသံ ခါဒိတွာ၊ လူသားကို စားကြပြီး၍။ သုဟိတာ ဟုတွာ တုဌစိတ္တာ၊ ဝကုန်သည်ဖြစ်၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကြ၍။ “မဟာရာဇ တေ၊ အို အရှင်မင်းကြီး သင်မင်းကြီး၏။ ကံ အညံ၊ အဘယ်မည်သော အခြားအမှုကို။ ကရောမာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ပြုရကုန် အံ့နည်း”ဟု မေးကြပြီ။ တေန ဟိ တုမေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည်။ အတ္တနော အာနုဘာဝေန မံ၊ မိမိတို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ငါ့ကို။ စောရရညော သိရိဂဗ္ဗေ ဩတာရေထ၊ ဓားပြမင်း၏ ကျက်သရေခန်း၌ ချထားကြလော့။ ဣမေ စ အမဇ္ဈေ ဤအမတ်တို့ကိုလည်း။ အတ္တနော အတ္တနော ဂေဟေသု၊ မိမိ၏ မိမိ၏ အိမ်တို့၌။ ပတိဌာပေထာတိ၊ ထားကြလော့”ဟု ပြောပြီ။ တေ၊ ထိုဘီလူးတို့သည်။ သာဓု ဒေဝါတိ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု ဝန်ခံကြ၍။ တထာ အကံသု၊ ထိုဝန်ခံသည့်အတူ ပြုကြပြီ။

တသ္မိံ သမယေ စောရရာဇာ၊ ထိုအခါ ဓားပြမင်းသည်။ အလင်္ကတသိရိဂဗ္ဗေ သိရိသယနပိဌေ၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော ကျက်သရေတိုက်ခန်း၌ ကျက်သရေ

ရှိသော အိပ်ရာအပြင်၌။ နိပန္နော နိဒ္ဒါယတိ၊ လျောင်းလျက် အိပ်နေ၏။ ရာဇာ
ပမတ္တဿ နိဒ္ဒါယန္တဿ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည် မေ့မေ့လျော့လျော့ အိပ်ပျော်နေ
သော။ တဿ ဥဒရံ ထိုဓားပြမင်းကောသလ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို။ ခဂ္ဂတလေန ပဟရိ
သန်လျက်ပြားဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီ။ သော ဘီတော ပဗ္ဗုဒ္ဓိတွာ၊ ထိုကောသလမင်းသည်
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နိုး၍။ ဒီပလောကေန သီလဝမဟာရာဇာနံ သဉ္ဇာနိတွာ၊
ဆီမီးရောင်ဖြင့် မဟာသီလဝမင်းကြီးကို မှတ်မိ၍။ သယနာ ဥဋ္ဌာယ၊ အိပ်ရာမှ
ထ၍။ သတိံ ဥပဋ္ဌာပေတွာ ဌိတော၊ သတိကို ဖြစ်စေ၍ ရပ်လျက်။ ရာဇာနံ၊
မဟာသီလဝမင်းကြီးကို။ “မဟာရာဇ ဧဝရူပါယ ရတ္တိယာ၊ အို. အရှင်မင်းကြီး
ဤသို့ သဘောရှိသော ည၌။ ဂဟိတာရက္ခေ ပိဟိတဒ္ဓါရေ ဘဝနေ၊ ယူအပ်သော
အစောင့်အရှောက်ရှိသော ပိတ်အပ်သော တံခါးရှိသော နန်းတော်၌။ အာရက္ခ
မနုဿဟိ နိရောကာသေ ဌာနေ၊ အစောင့်အရှောက်လူတို့ဖြင့် ဝင်ခွင့်မရှိသော
ဌာန၌။ ခဂ္ဂံ သန္ဓယိတွာ အလင်္ကာတပဋိယတ္တော၊ သန်လျက်ကို လွယ်၍ တန်ဆာ
ဆင်မှုနှင့် စပ်ယှဉ်လျက်။ တံ ဣမံ သယနပိဋံ၊ သင်မင်းကြီးသည် ဤအိပ်ရာ
ပေါ်သို့။ ကထံ နာမ အာဂတော အသီတိ အာဟ၊ အဘယ်သို့လျှင် ရောက်လာ
တော်မူသည် ဖြစ်ပါသနည်း”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ အတ္တနော၊ မဟာသီလဝ
မင်းကြီးသည် မိမိ၏။ အာဂမနာကာရံ သဗ္ဗံ ရောက်လာပုံအခြင်းအရာ အလုံးစုံကို။
ဝိတ္တာရတော ကထေသိ၊ အကျယ်အားဖြင့် ပြောကြားပြီ။ တံ သုတွာ၊ ထိုစကားကို
ကြားရ၍။ စောရရာဇာ သံဝိဂ္ဂမာနသော၊ ဓားပြမင်းကောသလသည် ထိတ်လန့်
သော စိတ်ရှိ၍။ “မဟာရာဇ အဟံ၊ အို. မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်သည်။ မနုဿ
ဘူတော၊ လူဖြစ်၍ ဖြစ်သည် (လူစင်စစ်ဖြစ်သည်)။ သမာနောပိ၊ ဖြစ်ပါလျက်
လည်း။ တုမ္ဟာကံ ဂုဏေ န ဇာနာမိ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ဂုဏ်တို့ကို မသိ။ ပရေသံ
လောဟိတမံသခါဒကေဟိ၊ သူတစ်ပါးတို့၏အသွေးအသားစားတတ်ကုန်သော။
ကက္ခဠေဟိ ဖရုသေဟိ၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သော ရိုင်းစိုင်းကုန်သော။ ယက္ခေဟိ ပန၊
ဘီလူးတို့သည်ကား။ တဝ ဂုဏာ ဉာတာ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ဂုဏ်တို့ကို သိအပ်
ကုန်ပြီ။ နရိန္ဒ ဣဒါနိ အဟံ၊ အို. မင်းမြတ် ယခု အကျွန်ုပ်သည်။ ဧဝရူပေ သီလ
သမ္ပန္နေ တယိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်သီလကောင်းသော အရှင်မင်းကြီး
၌။ န ဒုဗ္ဘိဿာမိတိ၊ မပြစ်မှားတော့အံ့”ဟု ပြော၍။ ခဂ္ဂံ အာဒါယ၊ သန်လျက်ကို
ယူ၍။ သပထံ ကတွာ၊ ကျိန်ဆိုမှုကို ပြု၍။ ရာဇာနံ ခမာပေတွာ၊ မဟာသီလဝ

မင်းကြီးကို ကန်တော့၍။ မဟာသယနေ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ မြင့်မြတ်သော နေရာ၌ အိပ်စေ၍။ အတ္တနာ ခုဒ္ဒကမဉ္ဇကေ နိပဇ္ဇိတွာ၊ မိမိကား ညောင်စောင်းငယ်၌ အိပ်၍။ ရတ္တိယာ ပဘာတာယ၊ ညဉ့်သည် လင်းသော်။ သူရိယေ ဥဌိတေ၊ နေသည် ထွက်သော်။ ဘေရိ စရာပေတွာ၊ စည်ကို လှည့်လည်စေ၍။ သဗ္ဗသေနိယော စ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း။ အမစ္စဗြာဟ္မဏဂဟပတိကေ စ၊ မျိုးမတ်ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ သန္နိပါတာပေတွာ၊ စုဝေးစေ၍။ တေသံ ပုရတော၊ ထိုစစ်သည်ဗိုလ်ပါ မျိုးမတ် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့၏ ရှေ့၌။ အာကာသေ ပုဏ္ဏစန္ဒ၊ ကောင်းကင်၌ လပြည့်ဝန်းကို။ ဥက္ခိပန္နော ဝိယ၊ မြှောက်ဘိသကဲ့သို့။ သီလဝရညော ဂုဏေ ကထေတွာ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး၏ ဂုဏ်တို့ကို ပြောဆိုချီးကျူး၍။ ပရိသမဇ္ဈေယေဝ၊ ပရိသတ်အလယ်၌ပင်။ ပုန ရာဇာနံ ခမာပေတွာ၊ တစ်ဖန် မဟာသီလဝမင်းကို သည်းခံစေ၍ (ကန်တော့၍)။ ရဇံ ပဋိစ္ဆာပေတွာ၊ မင်းအဖြစ်ကို တစ်ဖန် လက်ခံစေ၍။ “မဟာရာဇ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ အို. . မင်းမြတ် ယနေ့မှစ၍။ တုမှာကံ ဥပ္ပန္နော စောရူပဒ္ဒဝေါ၊ သင်မင်းကြီးတို့မှာ ဖြစ်သော ခိုးသားဓားပြဘေးရန်သည်။ မယံ ဘာရော၊ အကျွန်ုပ်ကောသလမင်း၏ တာဝန်တည်း။ မယာ ဂဟိတာရက္ခာ၊ အကျွန်ုပ်သည် ယူအပ်သော အစောင့်အရှောက်ရှိကြ၍။ တုမေ ရဇံ၊ သင်မင်းကြီးတို့သည် မင်းအဖြစ်ကို။ ကရောထာတိ ဝတွာ၊ ပြုတော်မူကြပါကုန်”ဟု လျှောက်ထား၍။ ပေသုညကာရကဿ အာဏံ ကာရေတွာ၊ ကုန်းတိုက်မှုပြုသော အမတ်အား မင်းအာဏာကို ပြုစေ၍။ အတ္တနော ဗလဝါဟနံ အာဒါယ၊ မိမိ၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို ခေါ်ယူ၍။ သကရဋ္ဌမေဝ ဂတော၊ မိမိတိုင်းပြည်သို့သာ သွားပြီ။

သီလဝရာဇာပိ ခေါ အလင်္ကာတပဋိယတ္တော၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်လည်း တန်ဆာဆင်မှု ယှဉ်စပ်အပ်လျက်။ သေတစ္ဆတ္တဿ ဟေဋ္ဌာ၊ ထီးဖြူ၏ အောက်၌။ သရဘပါဒကေ ကဉ္စနပလ္လင်္ဂေ နိသိန္နော၊ သရဘသားကောင်ရုပ်အခြေရှိသော ရွှေပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်။ အတ္တနော သမ္ပတ္တိံ ဩလောကေတွာ၊ မိမိ၏ စည်းစိမ်ကို ကြည့်၍။ “ဧဝရူပါ အယံ သမ္ပတ္တိံ စ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ဤစည်းစိမ်သည်လည်းကောင်း။ အမစ္စသဟဿဿ ဇီဝိတပဋိလာဘော စ၊ အမတ်တစ်ထောင်၏ အသက်ပြန်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မယံ ဝီရိယံ

အကရောန္တေ၊ ငါသည် ဝီရိယကို မပြုသော်။ ကိပ္ပိ န အဘဝိဿ၊ ဘာတစ်ခုသည်မျှ မဖြစ်ရာမဖြစ်လောက်ပြီ။ အဟံ ဝီရိယဗလေန ပန၊ ငါသည် ဝီရိယစွမ်းအား ကြောင့်ကား။ နဋ္ဌံ ဣမံ ယသဉ္စ ပဋိလဘိ၊ ပျောက်ပျက်ပြီးသော ဤစည်းစိမ်ကို လည်း ပြန်ရပြီ။ အမစ္စသဟဿဿ ဇီဝိတဒါနံ စ အဒါသိ၊ အမတ်တစ်ထောင် အား အသက်လျှူကိုလည်း လျှူရပြီ။ အာသစ္ဆေဒံ အကတ္တာ၊ ဝီရိယနှင့် ယှဉ်သော အာသာပြတ်မှုကို မပြုမူ၍။ ဝီရိယမေဝ ကတ္တဗ္ဗံ ဝတ၊ ဝီရိယကိုသာ ပြုထိုက်လေစွ တကား။ ဟံ ကတဝီရိယဿ ဖလံ နာမ၊ မှန်၏ ပြုအပ်သော ဝီရိယရှိသူအား ကောင်းကျိုးမည်သည်။ ဧဝံ သမိဇ္ဈတီတိ၊ ဤသို့ပြီးစီးပြည့်စုံ၏”ဟု။ စိန္တေတွာ ဥဒါနဝသေန၊ တွေး၍ ဥဒါန်းကျူးသည့်အစွမ်းဖြင့်--

၅၁။ “အာသီသေဝေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။

ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ယထာ ဣစ္ဆံ တထာ အဟူ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အာသီသေဝေဝ (ပ) ကထာ အဟု ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာအနက်ကား--

ပဏ္ဍိတော ပုရိသော၊ ပညာရှိသော ယောက်ျားသည်။ အာသီသေဝေဝ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ ဝီရိယကောင်းကျိုး မျှော်ကိုးရမည်သာ ဝီရိယကျိုး မမျှော်ကိုးဘဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့မနေရာ။ အဟံ အတ္တာနံ ပဿာမိ၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို လက်တွေ့ မြင်ရ၏။ ယထာ ဣစ္ဆံ အကြင်အခြင်းရာအားဖြင့် ဖြစ်မှုလိုလားခဲ့ပြီ။ တထာ အဟု၊ ထိုလိုလားသောအခြင်းရာဖြင့် ဖြစ်လာပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အာသီသေဝေဝါတိ၊ အာသီသေဝေဝ ဟူသည်ကား။ ဧဝံ အဟံ ဝီရိယံ အာရဗ္ဗန္တော၊ ဤသို့ ငါသည် ဝီရိယကို အားထုတ်သော်။ ဣမမှာ ဒုက္ခာ မုစ္ဆိဿာမီတိ၊ ဤဒုက္ခမှ လွတ်လတ်ဟု တွေး၍။ အတ္တနော ဝီရိယဗလေန၊ မိမိ၏ ဝီရိယစွမ်းအားဖြင့်။ အာသံ ကရောထေဝ၊ ကောင်းကျိုးမျှော်ကိုးမှုကို ပြုရ မည်သာတည်း။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတောတိ၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော ဟူသည် ကား။ ပဏ္ဍိတော ဥပါယကုသလော၊ ပညာရှိသော နည်းလမ်းနားလည်သူသည်။ ယုတ္တဌာနေ ဝီရိယံ ကရောန္တော၊ သင့်လျော်ရာ၌ ဝီရိယကို ပြုလျက်။ “ဣမဿ ဝီရိယဿ ဖလံ၊ ဤဝီရိယ၏ အကျိုးကို။ အဟံ န လဘိဿာမီတိ၊ ငါသည်

ရလိမ့်မည်မဟုတ်”ဟု တွေး၍။ န ဥက္ကဏ္ဍေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ အာသစ္ဆေဒံ န ကရေယျ၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းပြတ်မှုကို မပြုရာ။ ဣတိ အတ္တော၊ ဤကား န ဥက္ကဏ္ဍေယျ၏ အနက်တည်း။ ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနန္တိ ဧတ္ထ၊ ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ ဟူသော ဤပါဌ်၌။ ဝေါတိ နိပါတမတ္တံ၊ ဝေါဟူသည်ကား နိပါတ်မျှသာတည်း။ အဟံ အဇ္ဇ အတ္တာနံ ပဿာမိ၊ ငါသည် ယနေ့ မိမိကိုယ်ကို တွေ့မြင်နေရ၏။ ယထာ ဣစ္ဆိံ တထာ အဟူတိ၊ ယထာ ဣစ္ဆိံ တထာ အဟူ ဟူသည်ကား။ ဟိ အဟံ အာဝါဠေ နိခါတော၊ မှန်၏ ငါသည် တွင်း၌ မြုပ်ခံထား ရသော်။ တမှာ ဒုက္ခာ မုစ္ဆိတွာ၊ ထိုမြုပ်ခံရသည့်ဒုက္ခမှ လွတ်၍။ အတ္တနော ရဇ္ဇသမ္ပတ္တိ၊ မိမိ၏ မင်းအဖြစ် မင်းစည်းစိမ်ကို။ ပုန ဣစ္ဆိံ တစ်ဖန် အလိုရှိပြီ။ သော အဟံ ဣမံ သမ္ပတ္တိ၊ ထိုငါသည် ဤမင်းစည်းစိမ်ကို။ ပတ္တံ အတ္တာနံ ပဿာမိ၊ ပြန်ရသော မိမိကိုယ်ကို တွေ့မြင်နေရ၏။ အဟံ ပုဗ္ဗေ၊ ငါသည် ရှေးက။ ယထေဝ ဣစ္ဆိံ၊ အကြင်အခြင်းရာအားဖြင့်သာ အလိုရှိခဲ့ပြီ။ တထေဝ မေ အတ္တာ ဇာတော ဣတိ၊ ထိုအလိုရှိသော အနေအားဖြင့်သာ ငါ၏ ကိုယ်သည် ဖြစ်နေပြီ ဤကား ဂါထာ ဖွင့်အပြီးတည်း။ ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားအလောင်းသည်။ “ဘော သီလသမ္ပန္နာနံ ဝီရိယဖလံ နာမ၊ အို အချင်းတို့ သီလပြည့်စုံသူ၏ ဝီရိယ အကျိုးမည်သည်။ အဟော ဝတ သမိဇ္ဈတီတိ၊ အံဩဖွယ်ကောင်းအောင် ပြည့်စုံ ပါပေ၏”ဟု။ ဣမာယ ဂါထာယ ဥဒါနံ ဥဒါနေတွာ၊ ဤဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၍။ ယာဝဇီဝံ ပုညာနိ ကတွာ၊ အသက်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး ကုသိုလ်တို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာပိ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတိ၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ထင်ရှားပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ၊ သစ္စာလေးပါး ပြုပြီးအဆုံး၌။ ဩဿဋ္ဌ ဝီရိယော ဘိက္ခု၊ စွန့်လွှတ်အပ်ခဲ့ပြီးသော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည်။ အရဟတ္တေ ပတိဋ္ဌာသိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာ အနုသန္တိ ယဇ္ဇေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ပဒုဋ္ဌာမစ္စော၊ ထိုအခါက ပြစ်မှားသော အမတ် သည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ အမစ္စသဟဿံ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ အမတ်တစ်ထောင်ကား ဘုရားပရိသတ်တို့တည်း။ သီလဝမဟာရာဇာ

ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ မဟာသီလဝမင်းကြီးသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မဟာသီလဝဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ မဟာသီလဝဇာတ်အဖွင့်သည် ပဌမတည်း။

၂။ စူဠဇနကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဝါယမေထေဝ ပုရိသောတိ ဣဒံ၊ ဝါယမေထေဝ ပုရိသော အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သြဿဌဝီရိယမေဝ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းကိုသာ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တတ္ထ ယံ ဝတ္တဗ္ဗံ၊ ထိုစူဠဇနကဇာတ်၌ အကြင်စကားကို ဆိုထိုက်၏။ တံ သဗ္ဗ မဟာဇနကဇာတကေ၊ ထိုဆိုထိုက်သော စကားအားလုံးသည် မဟာဇနကဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှားစွာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဇနကရာဇာ ပန၊ စူဠဇနကမင်းသည်ကား။ သေတစ္ဆတ္တဿ ဟေဌာ နိသိန္နော၊ ထီးဖြူတော်၏ အောက်၌ စံတော်မူလျက်။

၅၂။ “ဝါယမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။

ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ဥဒကာ ထလမုဗ္ဗတ”န္တိ

ဣဒံ ဂါထံ အာဟ၊ ဝါယမေထေဝ (ပ) ထလမုဗ္ဗတံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာအနက်ကား--

ပဏ္ဍိတော ပုရိသော၊ ပညာရှိသော ယောက်ျားစသား၊ ပုဂ္ဂိုလ်များသည်။ ဝါယမေထေဝ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မနစ်မဆုတ် အားထုတ်ရမည်သာ အားထုတ် ရမှာ မငြီးငွေ့ရာ။ ဥဒကာ ထလံ ဥဗ္ဘတံ၊ ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်မှ ကုန်းပေါ်သို့ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်အပ်သော။ အတ္တာနံ အဟံ ပဿာမိ၊ မိမိကိုယ်ကို ငါသည် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရ၏။

တတ္ထ ဝါယမေထေဝါတိ၊ ထိုဂါထာ၌ ဝါယမေထေဝ ဟူသည်ကား။ ဝါယာမံ ကရာထေဝ၊ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်သာတည်း။ ဥဒကာ ထလမုဗ္ဗတန္တိ၊

ဥဒကာ ထလမုဗ္ဗတံ ဟူသည်ကား။ ဥဒကတော ထလံ ဥတ္တိဏ္ဏံ၊ ရေပြင်ကျယ်မှ ကုန်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာသော။ ထလေ ပတိဌိတံ၊ ကုန်းပေါ်၌ တည်နေသော။ အတ္တာနံ ပဿာမိ ဣတိ၊ မိမိကိုယ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရ၏တည်း ဤကားဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။ ဣပေါ၊ ဤစူဠဇနကဇာတ်၌လည်း။ ဩဿဌ ဝီရိယော ဘိက္ခု၊ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည်။ အရဟတ္တံ ပတ္တော၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ ဇနရာဇာ၊ စူဠဇနကမင်းသည်။ သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓေါ ဝ အဟောသိ၊ ဘုရားရှင်သည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ မှတ်ပါလေ။

စူဠဇနကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ စူဠဇနကဇာတ်အဖွင့်သည် ဒုတိယတည်း။

၃။ ပုဏ္ဏပါတိဇာတကဝဏ္ဏနာ

တထေဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယောတိ ဣဒံ၊ တထေဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝိသဝါရဏံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အဆိပ်ခပ်သော သေကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကံ သမယံ သာဝတ္ထိယံ၊ တစ်ပါးသော အခါ၌ သာဝတ္ထိမြို့၌။ သုရာဓုတ္တာ သန္နိပတိတွာ၊ သေသောက်ကြူးတို့သည် စုဝေးကြ၍။ “သုရာမူလံ နော ခီဏံ၊ သေရည်ဖို့သည် ငါတို့အား ကုန်ပြီ။ ကဟံ လဘိဿာမ န ခေါတိ မန္တယိံသု၊ အဘယ်မှ ရပါကုန်အံ့နည်း”ဟု တိုင်ပင်ကြပြီ။ အထ ဧကော ကက္ခဋဓုတ္တော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော လူကြမ်းသေသောက်ကြူးသည်။ “မာ စိန္တယိတ္ထ၊ မပူကြနှင့်။ ဧကော ဥပါယော၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းသည်။ အတ္ထိတိ အာဟ၊ ရှိ၏”ဟု ပြောပြီ။ ကတရော နာမ ဥပါယောတိ၊ အဘယ်မည်သော နည်းလမ်းနည်းဟု မေးကြပြီ။ အနာထပိဏ္ဍိကော အင်္ဂုလိမုဒ္ဒိကာ ပိဋ္ဌန္နိတွာ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးသည် လက်စွပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်၍။ မဋ္ဌသာဋကနိဝတ္တော ရာဇုပဋ္ဌာနံ ဂစ္ဆတိ၊ ချောမွတ်သော အဝတ် ဝတ်လျက် မင်းခစားခြင်းငှာ သွား၏။ မယံ သုရာပါတိယံ၊ ငါတို့သည် သေရည်ခွက်၌။ ဝိသညီကရဏံ ဘေသန္တံ ပက္ခိပိတွာ၊ သညာ ကင်းအောင် ပြုတတ်သော ဆေးကို ထည့်၍။ အာပါနံ သဇ္ဇေတွာ နိသီဒိတွာ၊

သေရည်ဝိုင်းကို စီရင်၍ ထိုင်နေကြ၍။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ အာဂမနကာလေ၊
 အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ လာရာအခါ၌။ ဣတော ဧဟိ မဟာသေဋ္ဌိတိ၊ ဤဘက်မှ
 ကြွလာတော်မူပါ သုဌေးကြီးဟု။ ပက္ခောသိတွာ၊ ခေါ်၍။ တံ သုရံ ပါယေတွာ
 ဝိသညီဘူတဿ၊ ထိုသေရည်ကို သောက်၍ သညာကင်းသည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော်။
 အင်္ဂုလိမုဒ္ဒိကာ စ သာဋ္ဌကေ စ ဂဟေတွာ၊ လက်စွပ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝတ်
 တို့ကိုလည်းကောင်း ချွတ်ယူ၍။ သုရာမူလံ ကရိဿာမာတိ၊ သေရည်ဖို့ကို ပြုကြ
 အံ့ဟု ပြောပြီ။ တေ “သာဓူတိ” သမ္ပဋ္ဌိစ္ဆိတွာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည်
 ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကြ၍။ တထာ ကတွာ၊ ထိုဝန်ခံသည့်အတိုင်း ပြု၍။ သေဋ္ဌိဿ
 အာဂမနကာလေ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ လာရာကာလ၌။ ပဋိမဂ္ဂံ ဂန္ဓာ၊
 ခရီးရင်ဆိုင် သွားပြီး၍။ “သာမိ ဣတော တာဝ အာဂစ္ဆထ၊ အိုအရှင်သုဌေးမင်း
 ဤဘက်မှ ကြွလာတော်မူကြပါ။ အမှာကံ သန္တိကေ၊ ကျွန်တော်တို့၏ အထံ၌။
 အယံ သုရာ အတိမနာပါ၊ ဤသေရည်သည် အလွန်နှစ်သက်စရာ ကောင်းပါ၏။
 ထောက် ပိဝိတွာ၊ အနည်းငယ် သောက်၍။ ဂစ္ဆထာတိ ဝဒီသု၊ ကြွတော်မူကြပါ”ဟု
 ပြောကုန်ပြီ။ သောတာပန္နော အရိယသာဝကော၊ သောတာပန်ဖြစ်သော အရိယာ
 သာဝကသည်။ ကိံ သုရံ ပိဝိဿတိ၊ အဘယ်မှာ သေရည်ကို သောက်ပါအံ့နည်း။
 ပန၊ ထိုသို့မသောက်သော်လည်း။ အနတ္ထိကော သမာနောပိ၊ အလိုမရှိသည် ဖြစ်ပါ
 သော်လည်း။ ဣမေ ဓုတ္တေ ပရိဂ္ဂဟိဿာမိတိ၊ ဤသေသောက်ကြူးတို့ကို စူးစမ်း
 အံ့ဟု တွေး၍။ တေသံ အာပါနဘူမိံ ဂန္ဓာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ သေရည်ဝိုင်း
 သို့ သွား၍။ တေသံ ကိရိယံ ဩလောကေတွာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏
 အမူအရာကို ကြည့်၍။ အယံ သုရာ ဣမေဟိ၊ ဤသေရည်ကို ဤသေသောက်
 ကြူးတို့သည်။ ဣမိနာ နာမ ကာရဏေန၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့်။
 ယောဇိတာတိ ဥ တွာ၊ ဖော်စပ်အပ်၏ဟု သိ၍။ ဣဒါနိ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ယခု
 ဤအချိန်မှ စ၍။ ဣမေ ဣတော၊ ဤသေသောက်ကြူးတို့ကို ဤနေရာမှ။
 ပလာပေဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ ပြေးစေအံ့ဟု ကြံ၍။ “ဟရေ ဒုဋ္ဌဓုတ္တာ တုမေ၊
 ဟယ် . . သေသောက်ကြူးပျက်တို့ သင်တို့သည်။ သုရာပါတိယံ ဘေသန္တံ
 ပက္ခိပိတွာ၊ သေရည်ခွက်၌ ဆေးကို ထည့်၍။ အာဂတာဂတေ ပါယေတွာ၊
 လာလာသမျှလူတို့ကို သောက်စေ၍ တိုက်၍။ ဝိသညီ ကတွာ ဝိလုမ္ပိဿာမာတိ၊
 ကင်းသောသညာရှိသည်တို့ကို ပြု၍ လုယက်ကုန်အံ့ဟု တွေးတော၍။ အာပါန

မဏ္ဍလံ သဇ္ဇေတွာ နိသိန္နာ၊ သေရည်ဝိုင်းကို စီစဉ်၍ ထိုင်နေကြလျက်။ ကေဝလံ က္ကမံ သုရံ ဝဇ္ဇေထ၊ သောက်မှုမဖက် သက်သက် ဤသေရည်ကို ခိုးမွမ်းကြကုန်၏။ ဧကောပိ တံ ဥက္ခိပိတွာ၊ တစ်ယောက်သည်သော်မှလည်း ထိုသေရည်ကို ချီးမ၍။ ပိဝိတုံ န ဥဿဟတိ၊ သောက်ခြင်းငှာ မဝံ့။ အယံ အယောဇိတာ သစေ အဿ၊ ဤ သေရည်သည် တစ်စုံတစ်ခု မရောစပ်အပ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ က္ကမံ တုမှေဝ ပိဝေယျာထာတိ၊ ဤသေရည်ကို သင်တို့ချည်းသာ သောက်ကြ ရာ၏”ဟု။ တေ ဓုတ္တေ တဇ္ဇေတွာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို ခြိမ်းခြောက်၍။ တတော ပလာပေတွာ၊ ထိုနေရာမှ ပြေးစေ၍။ အတ္တနော ဂေဟံ ဂန္ဓာ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ သွား၍။ “ဓုတ္တေဟိ ကတကာရဏံ၊ သေသောက်ကြူးတို့သည် ပြုအပ်သော အကြောင်းအရာကို၊ တံထာဂတဿ အာရောစေဿာမီတိ၊ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားအံ့”ဟု။ စိန္တေန္တော၊ ကြံစည်လျက်။ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ အာရောစေသိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဂဟပတိ က္ကဒါနိ၊ သူကြွယ် ယခုအခါ။ တေ ဓုတ္တာ တံ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် သင်သူကြွယ်ကို။ ဝဇ္ဇေတုကာမာ တာဝ ဇာတာ၊ လှည့်ပတ်လိုကုန်သည် ဖြစ်ကြ၏။ ပုဗ္ဗေ ပန ပဏ္ဍိတေပိ၊ ရှေးကာလ၌ကား ပညာရှိတို့ကိုလည်း။ ဝဇ္ဇေတုကာမာ အဟေသုန္တိ ဝတွာ၊ လှည့်ပတ်ချင်ကုန်သည် ဖြစ်ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ဗာရာဏသီသေဌိ အဟောသိ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဒါပိ ဧတေ ဓုတ္တာ၊ ထိုအခါကလည်း ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည်။ ဧဝမေဝ သမ္ပန္နေတွာ၊ ဤအတူသာ ကျနစွာ တိုင်ပင်၍။ သုရံ ယောဇေတွာ၊ သေရည်ကို ယှဉ်စပ်၍။ ဗာရာဏသီသေဌိဿ အာဂမနကာလေ၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ လာရာအခါ၌။ ပဋိမဂ္ဂံ ဂန္ဓာ၊ ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွား၍။ ဧဝမေဝ ကထယိသု၊ ဤအတူသာ ပြောကြပြီ။ သေဌိ အနတ္ထိကော ဟုတွာပိ၊ ဘုရားလောင်းသူဌေးသည် အလိုမရှိသည် ဖြစ်ပါသော်လည်း။ တေ ပရိဂ္ဂဏှိတုကာမော ဂန္ဓာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို စုံစမ်းလိုရကား သွား၍။ တေသံ ကိရိယံ ဩလော

ကေတွာ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍။ “ဣဒံ နာမ ဧတေ
 ကာတုကာမာ၊ ဤမည်သောအမှုကို ဤသေသောက်ကြူးတို့သည် ပြုလိုကြ၏။
 နေ ဣတော ပလာပေဿာမိ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို ဤနေရာမှ ပြေးစေအံ့”။
 ဣတိ စိန္တေတွာ၊ ဤသို့တွေး၍။ “ဘောန္တော ဓုတ္တာ သုရံ ပိဝိတွာ၊ အို. .
 သေသောက်ကြူးတို့ သေရည်ကို သောက်၍။ ရာဇကုလံ ဂန္တံ နာမ အယုတ္တံ၊
 မင်းအိမ်တော်သို့ သွားခြင်းငှာမည်သည် မသင့်လျော်။ ရာဇာနံ ဒိသွာ၊ မင်းကို
 ဖူးမြင်၍။ ပုန အာဂစ္ဆန္တော ဇာနိဿာမိ၊ တစ်ဖန် ပြန်လာသော် သိရအံ့။ တုမေ
 ဣဓေ နိသီဒထာတိ၊ သင်တို့သည် ဤနေရာ၌သာ နေကြ”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊
 ဤသို့ပြောပြီ။ ဣတိ ရာဇပဋ္ဌာနံ ဂန္တာ ပစ္စာဂဉ္စိ၊ ဤသို့ပြော၍ မင်းခစားဖို့ သွား၍
 ပြန်လာပြီ။ ဓုတ္တာ၊ သေသောက်ကြူးတို့သည်။ ဣတော ဧထ သာမီတိ၊ ဤဘက်မှ
 ကြွတော်မူကြပါ အရှင်သူဌေးမင်းတို့ဟု ပြောကြပြီ။ သောပိ တတ္ထ ဂန္တာ၊
 ထိုဘုရားလောင်းသူဌေးသည်လည်း ထိုသေသောက်ကြူးတို့ရှိရာသို့ သွား၍။
 ဘေသဇ္ဇေန သံယောဇိတာ၊ ဆေးနှင့် ယှဉ်စပ်အပ်ကုန်သော။ သုရာပါတိယော
 ဩလောကေတွာ၊ သေရည်ခွက်တို့ကို ကြည့်၍။ “ဘောန္တော ဓုတ္တာ တုမှာကံ
 ကိရိယာ၊ အိုသေသောက်ကြူးတို့ သင်တို့၏ အပြုအမူသည်။ မယံ န ရုစ္စတိ၊
 ငါ့အား မနှစ်သက်။ တုမှာကံ သုရာပါတိယော၊ သင်တို့၏ သေရည်ခွက်တို့သည်။
 ယထာပူရိတာဝ ဌိတာ၊ ပြည့်မြဲတိုင်းတို့သာ တည်ရှိကုန်၏။ တုမေ ကေဝလံ၊
 သင်တို့သည် မသောက်ဘဲသက်သက်သာ။ သုရံ ဝဏ္ဏေထ၊ သေရည်ကို ချီးမွမ်း
 ကုန်၏။ န ပန ပိဝေထ၊ သောက်ကား မသောက်ကြကုန်။ အယံ မနာပါ၊ ဤသေ
 ရည်သည် နှစ်သက်ဖွယ်သည်။ သစေ အဿ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ တုမေပိ ပိဝေ-
 ယာထ၊ သင်တို့သည်လည်း သောက်ကုန်ရာ၏။ ပန ဣမာယ၊ စင်စစ်သော်ကား
 ဤသေရည်သည်။ ဝိသသံယုတ္တာယ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ အဆိပ်နှင့် ယှဉ်စပ်သည်
 ဖြစ်လောက်၏”။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ဆိုပြီ။ ဣတိ ဤသို့ပြော၍။ တေသံ မနောရထံ
 ဘိန္ဒန္တော၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ဖျက်ဆီးလိုရကား။

၅၃။ “တထေဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော၊ အညာ’ယံ ဝတ္တတေ ကထာ။

အာကာရဏေန ဇာနာမိ၊ န စာယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ”တိ၊

တထေဝ ပုဏ္ဏာ ။ပ။ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ ဟူသော။ ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ပါတိယော တထေဝ ပုဏ္ဏာ၊ သေရည်ခွက်တို့သည်ကား ထိုရှေး
အတိုင်းသာ ပြည့်မြဲပြည့်ကုန်၏။ အယံ ကထာ အညာ ဝတ္တတေ၊ ဤချီးမွမ်း
စကားသည်ကား တစ်မျိုးတစ်ခြားသည် ဖြစ်၏။ အယံ သုရာ န စ ဘဒ္ဒိကာ၊
ဤသေရည်သည် မကောင်းဟု။ အာကာရဏေန ဇာနာမိ၊ သိရန်နီးကပ်
အကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ငါသိ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ တထေဝါတိ၊ တထေဝဟူသည်ကား။ ဂမနကာလေ၊
သွားစဉ်ကာလ၌။ မယာ ဒိဋ္ဌာ ယထာ၊ ငါသည် တွေ့မြင်အပ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဣဒါနိပိ
သုရာပါတိယော၊ ယခုလည်း ဤသေရည်ခွက်တို့သည်။ တထေဝ ပုဏ္ဏာ၊
ထိုရှေးအတူပင် ပြည့်မြဲပြည့်နေကုန်၏တည်း။ အညာ'ယံ ဝတ္တတေ ကထာတိ၊
အညာ'ယံ ဝတ္တတေ ကထာဟူသည်ကား။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ယာ အယံ
သုရာဝဏ္ဏနကထာ ဝတ္တတိ၊ သေရည်ကို အကြင်ချီးမွမ်းစကားသည် ဖြစ်၏။
သာ အညာဝ၊ ထိုချီးမွမ်းစကားသည် တစ်ခြားသာတည်း။ အဘူတာ အတတ္ထ၊
မဟုတ်မမှန်။ ဟိ ဧသာ သုရာ၊ မှန်၏ ဤသေရည်သည်။ မနာပါ ယဒိ အဿ၊
နှစ်သက်ဖွယ်သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ တုမှေပိ ပိဝေယျာထ၊ သင်တို့သည်လည်း
သောက်ကုန်ရာ၏။ ဥပဗုပါတိယော အဝသိဿေယျံ၊ ထက်ဝက်သော သေရည်
ခွက်တို့သာ ကြွင်းကျန်ကုန်ရာ၏။ ပန တုမှာကံ၊ စင်စစ်သော်ကား သင်တို့တွင်။
ဧကေနာပိ သုရာ န ပီတာ၊ တစ်ယောက်သည်သော်မှလည်း သေရည်ကို
မသောက်အပ်။ အာကာရဏေန ဇာနာမီတိ၊ အာကာရဏေန ဇာနာမိ
ဟူသည်ကား။ တသ္မာ ဣမိနာကာရဏေန ဇာနာမိ၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဤအကြောင်း
ကြောင့် ငါသိ၏တည်း။ န စာယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာတိ၊ န စာယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ
ဟူသည်ကား။ အယံ သုရာ နေဝ ဘဒ္ဒိကာ၊ ဤသေရည်သည် မကောင်း။ ဧတာယ
ဝိသ သံယောဇိတာယ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ဤသေရည်သည် အဆိပ်နှင့်ယှဉ်စပ်အပ်သည်
ဖြစ်လောက်၏တည်း။ ဣတိ ဓုတ္တေ နိဂ္ဂဟိတွာ၊ ဤကဲ့သို့ သေသောက်ကြူးတို့ကို
နှိမ်နင်း၍။ ယထာ၊ အကြင်သို့ ခြိမ်းခြောက်သော်။ ပုန ဧဝရူပံ န ကရောန္တိ၊ တစ်ဖန်
ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို မပြုရဲကုန်။ တထာ တေ တဇ္ဇေတွာ၊ ထိုမပြုရဲ
လောက်သော အခြင်းရာအားဖြင့် ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို ခြိမ်းခြောက်၍။
ဝိဿဇ္ဇေသိ၊ လွတ်လိုက်ပြီ။ သော ယာဝဇီဝံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသူဌေးသည်

အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော
ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ တဒါ ဓုတ္တာ၊ ထိုအခါက သေသောက်ကြူးတို့သည်။ ဧတရဟိ
ဓုတ္တာ၊ ယခုအခါ သေသောက်ကြူးတို့ပင်တည်း။ ဗာရာဏသီသေဌိ ပန အဟမေဝ
အဟောသိန္တိ၊ ဗာရာဏသီသုဌေးသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပုဏ္ဏပါတိဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်အဖွင့်သည်
တတိယတည်း။

၄။ ကိမ္ဘလဇာတကဝဏ္ဏနာ

နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရုဟောတိ ဣဒံ၊ နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရုဟော စသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဖလကုသလံ ဥပါသကံ၊
တစ်ယောက်သော သစ်သီးနားလည်သော ဥပါသကာကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ ဧကော ကုဋ္ဌမ္ပိကော၊ သာဝတ္ထိမြို့
နေသော တစ်ယောက်သော သူကြွယ်သည်။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခံ ဘိက္ခုသံဃံ နိမန္တေတွာ၊
ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဖိတ်၍။ အတ္တနော အာရာမေ
နိသီဒါပေတွာ၊ မိမိ၏ အာရာမခြံ၌ နေစေ၍။ ယာဂုခဇ္ဇကံ ဒတွာ၊ ယာဂုခဲဖွယ်ကို
ပေးလှူပြီး၍။ “ဘိက္ခုဟိ သဒ္ဓိံ၊ ရဟန်းတို့နှင့် အတူ။ ဥယျာနေ ဝိစရိတွာ၊ ဥယျာဉ်၌
လှည့်လည်၍။ အမ္မာဒီနိ နာနာဖလာနိ၊ သရက်သီး အစရှိကုန်သော အမျိုးမျိုးသော
အသီးတို့ကို။ အယျာနံ ဒေဟီတိ၊ အရှင်ကောင်းတို့အား ပေးလှူလော့”ဟု။
ဥယျာနပါလံ အာဏာပေသိ၊ ဥယျာဉ်စောင့်ကို စေခိုင်းပြီ။ သော သာဓူတိ
ပဋိဿုဏိတွာ၊ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ဘိက္ခုသံဃံ
အာဒါယ၊ ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ခေါ်၍။ ဥယျာနေ ဝိစရန္တော၊ ဥယျာဉ်၌
လှည့်လည်လျက်။ ရုက္ခံ ဥလ္လောကေတွာဝ၊ အပင်ကို မော့ကြည့်၍သာ။ “ဧတံ
ဖလံ အာမံ၊ ဤအသီးကား စိမ်း၏။ ဧတံ န သုပက္ကံ၊ ဤအသီးကား ကောင်းကောင်း

မမှည့်သေး။ ဧတံ သုပက္ကန္တိ ဇာနာတိ၊ ဤအသီးကား ကောင်းကောင်းမှည့်၏”ဟု သိ၏။ ယံ သော ဝဒတိ၊ အကြင်စကားကို ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ပြော၏။ တံ တထေဝ ဟောတိ ကိရ၊ ထိုဥယျာဉ်စောင့် ပြောစကားသည် ထိုပြောသည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်သတဲ့။ ဘိက္ခု၊ ဂန္ဓာ တထာဂတဿ၊ ရဟန်းတို့သည် သွား၍ ဘုရားရှင်အား။ ဘန္တေ ဖလကုသလော အယံ ဥယျာနပါလော၊ ရှင်တော်ဘုရား အသီးနားလည်သော ဤဥယျာဉ်စောင့်သည်။ ဘူမိယံ ဌိတောဝ၊ မြေပေါ်၌ တည်လျက်ပင်။ ရုက္ခံ ဥလ္လောကေတွာ၊ အပင်ကို မော့ကြည့်၍။ ‘ဧတံ ဖလံ အာမံ၊ ဤအသီးကား စိမ်း၏။ ဧတံ န သုပက္ကံ၊ ဤအသီးကား ကောင်းကောင်း မမှည့်။ ဧတံ သုပက္ကန္တိ ဇာနာတိ၊ ဤအသီးကား ကောင်းကောင်းမှည့်၏’ဟု သိပါ၏။ ယံ သော ဝဒတိ၊ အကြင်စကားကို ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ပြောဆို၏။ တံ တထေဝ၊ ထိုပြောစကားသည် ထိုပြောသည့်အတိုင်းသာ။ ဟောတီတိ အာရောစေသုံ၊ ဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ အယမေဝ ဥယျာနပါလော၊ ရဟန်းတို့ ဤဥယျာဉ်စောင့်သည်သာ။ န ဖလကုသလော၊ အသီးနားလည်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာပိ ဖလကုသလာယေဝ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်လည်း အသီးနားလည်ကြသည်သာ။ အဟေသုန္တိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော သတ္တဝါဟကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်မျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပတ္တော၊ အရွယ်ရောက်သော်။ ပဉ္စဟိ သကဋ္ဌသတေဟိ ဝဏိဇံ၊ ကရောန္တော၊ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်မှုကို ပြုသော်။ ဧကသ္မိံ ကာလေ၊ တစ်ခုသော အခါ၌။ မဟာဝတ္ထနိအဋ္ဌဝိ ပတွာ၊ လမ်းကွေ့ကြီးရှိသော တောအုပ်သို့ ရောက်၍။ အဋ္ဌဝိမုခေ ဌတွာ၊ တောအုပ်ဝ၌ ရပ်၍။ သဗ္ဗေ မနုဿေ သန္နိပါတာပေတွာ၊ အားလုံးကုန်သော လူတို့ကို စုဝေးစေ၍။ “ဣမိဿာ အဋ္ဌဝိယာ ဝိသရက္ခာ နာမ ဟောန္တိ၊ ဤတောအုပ် ၌ အဆိပ်ပင်တို့မည်သည် ရှိကုန်၏။ ဝိသပတ္တာနိ ဝိသပုပ္ပါနိ၊ အဆိပ်ရွက်တို့သည် လည်းကောင်း အဆိပ်ပွင့်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဝိသဖလာနိ ဝိသမဇ္ဇနိ ဟောန္တိ ယေဝ၊ အဆိပ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း အဆိပ်ပျားရည်တို့သည်လည်းကောင်း ရှိကုန်သည်သာ။ ပုဗ္ဗေ တုမေဟိ အပရိဘုတ္တံ၊ ရှေးက သင်တို့သည် မစားဖူးသော။

ယံ ကိဉ္စိ ပတ္တံ ဝါ ပုပ္ဖံ ဝါ၊ တစ်မျိုးမျိုးသော အရွက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အပွင့်ကို သော်လည်းကောင်း။ ဖလံ ဝါ ပလ္လဝံ ဝါ၊ အသီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ အညွန့်ကို သော်လည်းကောင်း။ မံ အပရိပုစ္ဆိတွာ၊ ငါ့ကို မမေးမူ၍။ မာ ခါဒထာတိ အာဟ၊ မစားကြလင့်”ဟု မှာထားပြီ။ တေ “သာဓူတိ” သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ ထိုနောက်လိုက်တို့သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကြ၍။ အဋ္ဌဝိံ သြတရိံသု၊ တောအုပ်သို့ သက်ဝင်ကုန်ပြီ။ အဋ္ဌဝိမုခေ ဧကသ္မိံ ဂါမဒ္ဒါရေ စ၊ တောအုပ်အထွက်ဝ၌ တစ်ခုသော ရွာတံခါး နား၌လည်း။ ကိမ္ဘလရက္ခော နာမ အတ္ထိ၊ ဘာသီးမှန်းမသိသော အပင်မည်သည် ရှိ၏။ တဿ သဗ္ဗာနိ ခန္ဓသာခါပလာသပုပ္ဖဖလာနိ၊ ထိုအပင်၏ အားလုံးကုန်သော ပင်စည်အခက်အရွက်အပွင့်အသီးတို့သည်။ အမ္မသဒိသာနေဝ ဟောန္တိ၊ သရက်နှင့် တူကုန်သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကေဝလံ ဝဏ္ဏသဏ္ဌာနတောဝ န၊ အနံအရသာနှင့် မရောမယှက်သက်သက် အဆင်းပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့်သာ သရက်နှင့်တူသည် မဟုတ်သေး။ အဿ အာမပက္ကာနိ ဖလာနိ၊ ထိုအပင်၏ အစိမ်း၊ အမှည့်ဖြစ် ကုန်သော အသီးတို့သည်။ ဂန္ဓရသေဟိပိ အမ္မဖလသဒိသာနေဝ၊ အနံအရသာ တို့ဖြင့်လည်း သရက်သီးနှင့် တူကြသည်သာတည်း။ ခါဒိတာနိ ပန ဟလာဟလဝိသံ ဝိယ၊ စားအပ်ကုန်သော်ကား လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ကဲ့သို့ တန်ဏဉေဝ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေန္တိ၊ ထိုခဏ၌ပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ တတ်ကုန်၏။ ပုရတော ဂစ္ဆန္တာ၊ ရွှေ့က သွားနှင့်ကုန်သော။ ဧကစ္စေ လောလ ပုရိသာ၊ အချို့ကုန်သော လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော ယောက်ျားတို့သည်။ အယံ အမ္မရက္ခောတိ သညာယ၊ ဤအပင်ကား သရက်ပင်ဟူသော အမှတ်ဖြင့်။ ဖလာနိ ခါဒိသု၊ အသီးတို့ကို စားကြကုန်ပြီ။ ဧကစ္စေ အချို့သူတို့သည်။ သတ္ထဝါဟံ ပုစ္ဆိတွာဝ၊ လှည်းကုန်သည်များကို မေးပြီးမှသာ။ ခါဒိသာမာတိ၊ စားကြအံ့ဟု တွေး၍။ ဟတ္ထေန ဂဟေတွာ အဋ္ဌံသု၊ လက်ဖြင့် ကိုင်၍ တည်ကုန်ပြီ။ တေ သတ္ထဝါဟေ အာဂတေ၊ ထိုနောက်လိုက်တို့သည် လှည်းကုန်သည်များသည် လာသော်။ “အယျ က္ကမာနိ အမ္မဖလာနိ၊ အရှင် ဤသရက်သီးတို့ကို။ ခါဒါမာတိ ပုစ္ဆိသု၊ စားကြရမှာ လားဟု မေးကုန်ပြီ။ ဟေဓိသတ္ထော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အယံ န အမ္မရက္ခောတိ ဥ တွာ၊ ဤအပင်ကား သရက်ပင်မဟုတ်ဟု သိ၍။ “ဧသော ကိမ္ဘလရက္ခော နာမ၊ ဤအပင်ကား ဘာသီးမှန်းမသိသော အပင်မည်၏။ အယံ န အမ္မရက္ခော၊ ဤအပင်ကား သရက်ပင်မဟုတ်။ မာ ခါဒိတ္တာတိ ဝါရေတွာ၊ မစားကြလင့်”ဟု

တားမြစ်၍။ ယေ ခါဒိသု၊ အကြင်သူတို့သည် စားပြီးကုန်ပြီ။ တေပိ ဝမာပေတွာ၊
ထိုစားပြီးသူတို့ကိုလည်း အန်စေ၍။ စတုမဓုရံ ပါယေတွာ၊ စတုမဓုကို သောက်စေ
၍(တိုက်၍)။ နိရောဂေ အကာသိ၊ ရောဂါကင်းသည်တို့ကို ပြုပြီ။

ပုဗ္ဗေ ပန ဣမသ္မိ ရုက္ခမူလေ၊ ရှေးအခါ၌ကား ဤအပင်ရင်း၌။ မနုဿာ နိဝါသံ
ကပ္ပေတွာ၊ ဧည့်သည်လူတို့သည် နေထိုင်မှုကို ပြု၍။ အမ္မဖလာနီတံ သညာယ၊
သရက်သီးတို့ဟူသော အမှတ်ဖြင့်။ ဣမာနိ ဝိသဖလာနိ ခါဒိတွာ၊ ဤအဆိပ်သီး
တို့ကို စားကြ၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပုဏန္တိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။
ပုနဒိဝသေ ဂါမဝါသိနော နိက္ခမိတွာ၊ နောက်နေ့၌ ရွာနေလူတို့သည် ထွက်လာ
ကြ၍။ မတမနုဿေ ဒိသွာ၊ လူသေတို့ကို မြင်၍။ ပါဒေ ဂဏှိတွာ၊ ခြေတို့ကို
ကိုင်ဆွဲ၍။ ပဋိစ္ဆန္တဌာနေ ဆဉ္စေတွာ၊ ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်၍။ သကဋ္ဌေဟိ
သဒ္ဓိယေဝ တေသံ၊ လှည်းတို့နှင့် အတူသာ ထိုခရီးသွားလူတို့၏။ သဗ္ဗံ သန္တကံ
ဂဟေတွာ ဂစ္ဆန္တိ၊ အားလုံးသော ပစ္စည်းကို ယူ၍ သွားကုန်၏။ တေ တံ ဒိဝသမ္ပိ
အရုဏ္ဏဂ္ဂမနကာလေယေဝ၊ ထိုရွာနေလူတို့သည် ထိုနေ့၌လည်း အရုဏ်တက်ချိန်
၌ပင်။ “ဗလိဗဒ္ဓေါ မယံ ဘဝိဿတိ၊ နွားလားသည် ငါ့အတွက် ဖြစ်လတံ့။ သကဋ္ဌံ
မယံ၊ လှည်းကား ငါ့အတွက်။ ဘဏ္ဍံ မယန္တိ၊ ပစ္စည်းကား ငါ့အတွက်”ဟု။ ဝေဂေန
တံ ရုက္ခမူလံ ဂန္တာ၊ အဟုန်ဖြင့် ထိုအဆိပ်ပင်ရင်းသို့ သွားကြ၍။ မနုဿေ နိရောဂေ
ဒိသွာ၊ လူတို့ကို ရောဂါမဖြစ်သည်တို့ကို တွေ့၍။ “တုမေ ဣမံ ရုက္ခံ၊ သင်တို့သည်
ဤအပင်ကို။ အယံ န အမ္မရုက္ခောတိ၊ ဤအပင်ကား သရက်ပင်မဟုတ်ဟု။ ကထံ
ဇာနိတ္တာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ဘယ်ကဲ့သို့ သိကြသနည်း”ဟု မေးကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုလှည်း
ကုန်သည်တို့သည်။ “မယံ န ဇာနာမ၊ ငါတို့ကား မသိကြပါ။ နော သတ္ထဝါဟ
ဇေဌကော၊ ငါတို့၏ လှည်းကုန်သည်မျိုးသည်။ ဇာနာတိတိ အာဟံသု၊ သိ၏”ဟု
ပြောကြပြီ။ မနုဿာ ဗောဓိသတ္တံ၊ လူတို့သည် ဘုရားလောင်းကို။ “ပဏ္ဍိတ ကိန္တိ
ကတွာ၊ ပညာရှိ ဘယ်လို ပြု၍။ ဣမဿ ရုက္ခဿ အနမ္မရုက္ခဘာဝံ၊ ဤအပင်၏
သရက်ပင်မဟုတ်ကြောင်းကို။ တံ အညာသိတိ ပုစ္ဆိသု၊ သင် ပညာရှိသည် သိပါ
သနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “ဒွိဟိ ကာရဏေဟိ
အညာသိန္တိ ဝတွာ၊ နှစ်ချက်ကုန်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် ငါသိပြီ”ဟု ပြော၍။

၅၄။ “နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရဟော၊ နပိ ဂါမတော အာရကာ။

အာကာရဏေန ဇာနာမိ၊ နာယံ သာဒုဖလော ဒုမော”တိ။

နာယံ ရုက္ခော။ပ။ ဒုမော ဟူသော။ ဣမံ ဂါထံ အာဟံ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
ဂါထာနက်ကား--

အယံ ရုက္ခော န ဒုရာရဟော၊ ဤအပင်ကား တက်ဖို့ရာလည်း မခက်ခဲ။
ဂါမတောပိ န အာရကာ၊ ရွာမှလည်း မဝေးလှ။ အာကာရဏေန၊ သိရန်
နီးကပ် ကြောင်းနှစ်ရပ်ဖြင့်။ အယံ ဒုမော န သာဒုဖလော၊ ဤအပင်ကား
ချိုသော အသီးရှိသော အပင်မဟုတ် ဟု။ ဇာနာမိ၊ ငါသိ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရဟောတိ၊ နာယံ ရုက္ခော
ဒုရာရဟော ဟူသည်ကား။ အယံ ဝိသရုက္ခော န ဒုက္ခာရဟော၊ ဤအဆိပ်ပင်ကား
တက်ဖို့ရာလည်း မခက်ခဲတည်း။ ဥက္ခိပိတ္တာ ဌပိတနိဿေဏိ ဝိယ၊ ထောင်၍
ထားအပ်သော လှေခါးရှိသကဲ့သို့။ သုခေန အာရောဟိတုံ၊ ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ
တက်ခြင်းငှာ။ သက္ကာတိ ဝဒတိ၊ တတ်ကောင်း၏ဟု ပြော၏။ နပိ ဂါမတော
အာရကာတိ၊ နပိ ဂါမတော အာရကာဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ ဂါမတော ဒူရေ ရွာမှ
အဝေးရပ်၌။ ဌိတောပိ န ဟောတိ၊ တည်ရှိသည်လည်း မဟုတ်။ ဂါမဒ္ဓါရေယေဝ
ဌိတောတိ ဒီပေတိ၊ ရွာတံခါးနား၌သာ တည်ရှိ၏ဟု ပြ၏။ အာကာရဏေန
ဇာနာမိတိ၊ အာကာရဏေန ဇာနာမိ ဟူသည်ကား။ ဒုဝိခေန ဣမိနာ ကာရဏေန၊
နှစ်မျိုးအပြားရှိသော ဤအကြောင်းဖြင့်။ အဟံ ဣမံ ရုက္ခံ အာဇာနာမိ၊ ငါသည်
ဤသစ်ပင်ကို သိ၏။ ကိန္တိ၊ အဘယ်သို့ သိသနည်း။ အယံ ဒုမော န သာဒု
ဖလောတိ၊ ဤအပင်ကား ချိုသောအသီးရှိသော အပင်မဟုတ်ဟု သိ၏။ ဟိ
အယံ၊ မှန်၏ ဤအပင်သည်။ မဓုရဖလော အဓ္မရုက္ခော၊ ချိုသောအသီးရှိသော
သရက်ပင်သည်။ သစေ အဘဝိဿ၊ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ဖြစ်သော်။
အဝိဒူရေ ဌိတေ၊ ရွာအနီး၌ တည်ရှိသော။ သုခါရုဠေ ဧတသ္မိ၊ တက်ဖို့ရာလည်း
လွယ်ကူသော ဤအပင်၌။ ဧကံ ဖလမ္ပိ န တိဋ္ဌေယျ၊ တစ်လုံးသော အသီးသည်
မျှလည်း မတည်ရှိရာ (တစ်လုံးမျှ မကျန်ရာ)။ ဖလခါဒကမနုဿေဟိ၊ အသီး
ဆွတ်စားသူ လူတို့သည်။ နိစ္စံ ပရိဝုတောဝ အဿ၊ အမြဲဝိုင်းရံအပ်သည်သာ
ဖြစ်ရာ၏။ အဟံ အတ္တနော ဉာဏေန၊ ငါသည် မိမိ၏ စဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့်။ ဧဝံ
ပရိစ္ဆိန္တိတွာ၊ ဤသို့ ပိုင်းခြား၍။ ဣမဿ ဝိသရုက္ခဘာဝံ အညာသိန္တိ၊ ဤအပင်၏
အဆိပ်ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို သိပြီတည်းဟု။ မဟာဇနဿ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊

လူအများအား တရားကို ဟော၍။ သောတ္ထိဂမနံ ဂတော၊ ချမ်းသာစွာ သွားခြင်းကို သွားပြီ။

သတ္ထာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ “ဘိက္ခုဝေ ဧဝံ၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာပိ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်လည်း။ ဖလကုသလာ အဟေသုန္တိ၊ အသီး ကျွမ်းကျင်ကြသည် ဖြစ်ကုန်ပြီ”ဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော် မူ၍။ “တဒါ ပရိသာ၊ ထိုအခါက ပရိသတ်တို့သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟေသံ၊ ဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ သတ္ထဝါဟော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ လှည်းကုန်သည်မှူးသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကိဖလဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ ကိဖလဇာတ်အဖွင့်သည်
စတုတ္ထတည်း။

၅။ ပဉ္စာဝုဇောတကဝဏ္ဏနာ

ယော အလီနေန စိတ္တေနာတိ ဣဒံ၊ ယော အလီနေန စိတ္တေန စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္ထာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ သြဿဋ္ဌ ဝီရိယံ ဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တံ ဘိက္ခု၊ မှန်၏ ထိုရဟန်းကို။ သတ္ထာ အာမန္တေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ခေါ်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခု တံ၊ ရဟန်း သင်သည်။ သြဿဋ္ဌဝီရိယော အသိ ကိရ၊ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်သတဲ့။ ဣတိ သစ္စံ ဤသို့ ကြားရ သည်ကား မှန်သလော”။ ဣတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့ မေးတော်မူ၍။ သစ္စံ ဘဂဝါတိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါ၏ ရှင်တော်ဘုရားဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခု ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ၊ ရဟန်း ရှေးက ပညာရှိတို့သည်။ ဝီရိယံ ကာတုံ ယုတ္တဋ္ဌာနေ၊ ဝီရိယကို ပြုခြင်းငှာ သင့်လျော်သော နေရာ၌။ ဝီရိယံ ကတွာ၊ ဝီရိယကို ပြု၍။ ရဇ္ဇသမ္ပတ္တိံ ပါပုဏိသုတိ ဝတွာ၊ မင်းအဖြစ်စည်းစိမ်ကို ရဖူး ရောက်ဖူးကြကုန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော တဿ ရညော၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ အဂ္ဂမဟေသိယာ ကုဉ္စိသ္မိံ နိဗ္ဗတ္တိံ၊ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်ပြီ။ တဿ နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ နာမည်ယူရာ မှည့်ရာနေ၌။ အဋ္ဌသတေ ဗြာဟ္မဏေ၊ တစ်ရာရှစ်ယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ သဗ္ဗကာမေဟိ သန္တပေတော၊ လိုလားဖွယ်ပစ္စည်းအာလုံးတို့ဖြင့် ကောင်းစွာရောင့်ရဲစေ၍။ လက္ခဏာနိ ပုဉ္စိသု၊ လက္ခဏာတို့ကို မေးကုန်ပြီ။ လက္ခဏကုသလာ ဗြာဟ္မဏာ၊ လက္ခဏာနားလည်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်။ လက္ခဏသမ္ပတ္တိံ ဒိသ္မာ၊ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံမှုကို မြင်၍။ “မဟာရာဇေ ကုမာရော ပုညသမ္ပန္နော၊ အို မင်းမြတ် မင်းသားသည် ဘုန်းကံပြည့်စုံ၏။ တုမှာကံ အစွယေန၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ လွန်တော်မူရာအခါ၌။ ရဇ္ဇံ ပါပုဏိဿတိ၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပါလိမ့်လတံ။ ပဉ္စာဝုဓကမ္မေ ပညာတော ပါကဋ္ဌော၊ လက်နက်ငါးပါးအမှု၌ အသိများသော ထင်ရှားသော။ ဇမ္ဗုဒိပေ အဂ္ဂပုရိသော၊ ဇမ္ဗုဒိပကျွန်း၌ ယောက်ျား မြတ်သည်။ ဘဝိဿတိတိ ဗျာကရိသု၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”ဟု ဖြေကြားကုန်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည်။ ဗြာဟ္မဏာနံ ဝစနံ သုတွာ၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကို ကြား၍။ ကုမာရဿ နာမံ ဂဏှန္တော၊ သားတော်မင်းသား၏ နာမည်ကို ယူသော်မှည့်သော်။ ပဉ္စာဝုဓကုမာရောတိ နာမံ အကာသိ၊ ပဉ္စာဝုဓ မင်းသားဟု နာမည်ကို ပြုပြီမှည့်ပြီ။ အထ ဝိညုတံ ပတွာ၊ ထိုအခါ နားလည်သူအဖြစ်သို့ ရောက်၍။ သောဠသ-ဝဿုဒ္ဓေသေ ဌိတံ နံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်၌ တည်သော ထိုပဉ္စာဝုဓ မင်းသားကို။ ရာဇာ အာမန္တေတွာ၊ ခမည်းတော်မင်းတရားသည် ခေါ်၍။ “တာတ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏှာဟိတိ အာဟ၊ သားတော် အတတ်ပညာကို သင်ယူချေလော့”ဟု မိန့်ပြီ။ ကဿ သန္တိကေ၊ မည်သူ၏ထံ၌။ ဥဂ္ဂဏှာမိ ဒေဝါတိ၊ သင်ယူရပါမည်နည်း မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။ “ဂစ္ဆ တာတ၊ သွားချေ သားတော်။ ဂန္ဓာရရဋ္ဌေ တက္ကသိလ-နဂရေ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ တက္ကသိုလ်မြို့၌။ ဒိသာပါမောက္ခဿ အာစရိယဿ၊ ဒိသာ ပါမောက္ခဖြစ်သော ဆရာ၏။ သန္တိကေ ဥဂ္ဂဏှ၊ အထံ၌ သင်ယူလော့။ ဣဒ္ဓ အာစရိယဘာဂံ၊ ဆရာ၏ ဤအဖို့ကိုလည်း (ဤဆရာခကိုလည်း)။ အဿ ဒဇ္ဇေယျာသီတိ၊ ထိုဆရာအား ပေးလော့”ဟု မှာ၍။ သဟဿံ ဒတွာ ဥယျောဇေသိ၊ တစ်ထောင်ကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။ သော တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည်

ထိုတက္ကသိုလ်မြို့သို့ သွား၍။ သိပ္ပံ သိက္ခိတွာ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူပြီး၍။ အာစရိယေန ဒိန္နံ ပဉ္စာဝုဓံ ဂဟေတွာ၊ ဆရာသည် ပေးအပ်သော လက်နက် ငါးမျိုးကို ယူ၍။ အာစရိယံ ဝန္တိတွာ၊ ဆရာကို ရှိခိုး၍။ တက္ကသိုလ်နဂရတော နိက္ခမိတွာ၊ တက္ကသိုလ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍။ သန္နဒ္ဓပဉ္စာဝုဓော ဗာရာဏသီမဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇိ လွယ်အပ်သော လက်နက်ငါးမျိုးရှိလျက် ဗာရာဏသီလမ်းခရီးသို့ သွားပြီ။

သော အန္တရာမဂ္ဂေ၊ ထိုပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည် လမ်းခရီးအကြား၌။ သိလေသ လောမယက္ခေန နာမ အဓိဋ္ဌိတံ၊ စေးကပ်သော အမွေးရှိသည်မည်သော ဘီလူး သည် (ကပ်စေးနဲ့ဘီလူးသည်) စိုးအုပ်တည်ရှိသော။ ဧကံ အဋ္ဌဝီ ပါပုဏိ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ ရောက်ပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုပဉ္စာဝုဓမင်းသားကို။ အဋ္ဌဝီမုခေ မနုဿာ ဒိသ္မာ၊ တောအုပ်ဝ၌ လူတို့သည် မြင်၍။ “ဘော မာဏဝ က္ကမံ အဋ္ဌဝီ၊ အမောင်လူလင် ဤတောအုပ်သို့။ မာ ပဝိသ၊ မဝင်လင့်။ သိလေသ လောမယက္ခော နာမ စေးကပ်သော အမွေးရှိသော ဘီလူးမည်သည် (ကပ်စေးနဲ့ ဘီလူးသည်)။ ဧတ္ထ အတ္ထိ၊ ဤတော၌ ရှိ၏။ သော ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌေ မနုဿေ၊ ထိုကပ်စေးနဲ့ ဘီလူးသည် မြင်မြင်သမျှကုန်သော လူတို့ကို။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတီတိ ဝါရယိသု၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏” ဟု တားမြစ်ကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော အတ္တာနံ တက္ကေန္တော၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိကိုယ်ကို တွေးတောအားကိုးလျက်။ အသမ္ဘိတကေသရသီဟော ဝိယ၊ မတုန်လှုပ်သော ကေသရာဇာခြင်္သေ့ကဲ့သို့။ အဋ္ဌဝီ ပါဝိသိယေဝ၊ တောအုပ်သို့ ဝင်သည်သာတည်း။ တသ္မိံ အဋ္ဌဝီမဇ္ဈံ သမ္ပတ္တေ၊ ထိုပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည် တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သော်။ သော ယက္ခော တာလမတ္တော ဟုတွာ၊ ထိုကပ်စေးနဲ့ဘီလူးသည် ထန်းပင်မျှရှိသည်ဖြစ်၍။ ကုဋ္ဌာဂါရမတ္တံ သီသံ၊ အိမ်ထွဋ်လောက်ရှိသော ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း။ ပတ္တပမာဏာနိ အက္ခီနိ၊ သပိတ်လောက်ရှိကုန်သော မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း။ ကဒလိမကုဋ္ဌမတ္တာ ဒွေ ဒါဌာ စ မာပေတွာ၊ ငှက်ပျောဖူးမျှရှိကုန်သော နှစ်ချောင်း ကုန်သော အစွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖန်ဆင်း၍။ သေတမုခေါ ကဗရက္ခန္တိ၊ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာရှိသည် ပြောက်ကျားသော ဝမ်းဗိုက်ရှိသည်။ နီလဟတ္ထပါဒေါ ဟုတွာ၊ ညိုမဲသော လက်ခြေရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗောဓိသတ္တဿ အတ္တာနံ ဒေသေတွာ၊ ဘုရားလောင်းအား မိမိကိုယ်ကို ပြ၍။ “ကဟံ ယာသိ၊ ဘယ်သို့ သွားအံ့နည်း။ တိဌ၊ ရပ်။ မေ ဘက္ခော၊ ငါ၏ အစာသည်။ အသိ” ဣတိ အာဟ၊ ဖြစ်၏” ဟု

ပြောပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုကပ်စေးနှဲဘီလူးကို ဘုရားလောင်းသည်။ “ယက္ခ အဟံ အတ္တာနံ တက္ကေတွာ၊ အို ဘီလူး ငါသည် မိမိကိုယ်ကို ကြံစည်အားကိုး၍။ ဣဓ ပဝိဋ္ဌော၊ ဤတောအုပ်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ တံ အပ္ပမတ္တော ဟုတွာ၊ သင်သည် မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။ မံ ဥပဂစ္ဆေယျာသိ၊ ငါသို့ ကပ်လော့။ ဟိ ဝိသပီတေန သရေန၊ မှန်၏ အဆိပ်လူးသော မြားဖြင့်။ တံ ဝိဇ္ဇိတွာ၊ သင့်ကို ပစ်ဖောက်၍။ ဧတ္ထေဝ ပါတေဿာမိတိ သန္တဇ္ဇေတွာ၊ ဤနေရာ၌ပင် လဲကျစေအံ့” ဟု ခြိမ်းခြောက်၍။ ဟလာဟလဝိသပီတံ သရံ၊ လောလော လတ်လတ် သေစေတတ်သော အဆိပ်ဖြင့်လူးသော မြားကို။ သန္တယိတွာ မုဉ္ဇိ၊ ဖွဲ့၍ (တင်၍) ပစ်လွှတ်ပြီ။ သော ယက္ခဿ၊ ထိုမြားသည် ဘီလူး၏။ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊ အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ တတော အညံ တတော အညံ၊ ထို့နောက်မှ အခြားမြား ထို့နောက်မှ အခြားမြား။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤကဲ့သို့။ ပညာသ သရေ မုဉ္ဇိ၊ ငါးဆယ်သော မြားတို့ကို ပစ်လွှတ်ပြီ။ သဗ္ဗေ တဿ၊ မြားအားလုံးတို့သည် ထိုဘီလူး၏။ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိသု၊ အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိကုန်ပြီ။ ယက္ခော၊ ဘီလူးသည်။ သဗ္ဗေပိ တေ သရေ ဖောဇ္ဇေတွာ၊ အားလုံးလည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုမြားတို့ကို ခါချ၍။ အတ္တနော ပါဒမူလေယေဝ ပါတေတွာ၊ မိမိ၏ ခြေရင်း၌သာ ကျစေ၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဥပသင်္ကမိ၊ ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော ပုနပိ တံ တဇ္ဇေတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဖန်လည်း ထိုကပ်စေးနှဲဘီလူးကို ခြိမ်းခြောက်၍။ ခဂ္ဂံ ကမိတွာ ပဟရိ သံလျက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ခုတ်ပြီ။ တေတ္ထိသင်္ဂုလာယတော ခဂ္ဂေါ၊ (၃၂)လက်သစ်ရှည်သော သန်လျက်သည်။ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊ အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ အထ နံ ကဏယေန ပဟရိ၊ ထို့နောက် ထိုကပ်စေးနှဲဘီလူးကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးပြီ။ သောပိ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊ ထိုခက်ရင်းသည်လည်း အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ တဿ အလ္လီနဘာဝံ ၂ တွာ၊ ထိုခက်ရင်း၏ ကပ်ငြိကြောင်းကို သိ၍။ မုဂ္ဂရေန ပဟရိ၊ ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ရိုက်ပြီ။ သောပိ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊ ထိုဆောက်ပုတ်သည်လည်း အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ တဿ အလ္လီနဘာဝံ ၂ တွာ၊ ထိုဆောက်ပုတ်၏ ကပ်ငြိကြောင်းကို သိ၍။ ကုန္တေန ပဟရိ၊ လှံဖြင့် ထိုးပြီ။ သောပိ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊ ထိုလှံသည်လည်း အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ တဿ အလ္လီနဘာဝံ ၂ တွာ၊ ထိုလှံ၏ ကပ်ငြိကြောင်းကို သိ၍။ “ဘော ယက္ခ တေ

အဟံ၊ ဟယ်. . ဘီလူး သင်သည် ငါ့ကို။ ပဉ္စာဝုဓမ္မဓာရော နာမာတိ န သုတ
ပုဗ္ဗော၊ ပဉ္စာဝုဓမ္မဓာရောမည်၏ဟု မကြားဖူးဘူးလော။ တယာ အဓိဋ္ဌိတံ အဋ္ဌဝိ၊
သင်သည် အုပ်စိုးတည်နေအပ်သော တောအုပ်သို့။ ပဝိသန္တော အဟံ၊ ဝင်ခဲ့သော
ငါသည်။ ဓနုအာဒိနိ တက္ကေတွာ န ပဝိဋ္ဌော၊ လေးစသည်တို့ကို ကြံစည်အားကိုး၍
ဝင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ပန အတ္တာနံယေဝ၊ စင်စစ်ကား မိမိကိုယ်ကိုသာ။ တက္ကေတွာ
ပဝိဋ္ဌော၊ ကြံစည်အားကိုး၍ ဝင်ခဲ့၏။ အဇ္ဇ တံ ပေါထေတွာ၊ ယနေ့ သင့်ကို
ပုတ်ခတ်၍။ စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏံ ကရိဿာမိတိ ဥန္တာဒေန္တော၊ မှန်မှန် ညက်ညက် ပြုအံ့”ဟု
ဟစ်အော်လျက်။ အတ္တာနံ တက္ကေတွာ၊ မိမိကိုယ်ကို ကြံစည်အားကိုး၍။ ဒက္ခိဏ
ဟတ္ထေန ယက္ခံ ပဟရိ ညာလက်ဖြင့် ဘီလူးကို ရိုက်ပြီ။ ဟတ္ထော လောမေသုယေဝ
အလ္လီယိ၊ ညာလက်သည် အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ ဝါမဟတ္ထေန ပဟရိ၊
ဘယ်လက်ဖြင့် ရိုက်ပြီ။ သော ပိ အလ္လီယိ၊ ထိုဘယ်လက်သည်လည်း ကပ်ငြိပြီ။
ဒက္ခိဏပါဒေန ပဟရိ ညာခြေဖြင့် ကန်ပြီ။ သောပိ အလ္လီယိ၊ ထိုညာခြေသည်လည်း
ကပ်ငြိပြီ။ ဝါမပါဒေန ပဟရိ ဘယ်ခြေဖြင့် ကန်ပြန်ပြီ။ သောပိ အလ္လီယိ၊ ထို
ဘယ်ခြေသည်လည်း ကပ်ငြိပြန်ပြီ။ “သီသေန တံ ပေါထေတွာ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်
သင့်ကို တိုက်၍။ စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏံ ကရိဿာမိတိ၊ မှန်မှန်ညက်ညက် ပြုအံ့”ဟု ပြော၍။
သီသေန ပဟရိ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ပြီ။ တမ္ပိ လောမေသုယေဝ အလ္လီယိ၊
ထိုဦးခေါင်းသည်လည်း အမွေးတို့၌သာ ကပ်ငြိပြီ။ သော ပဉ္စောဉ္စိတော၊
ထိုပဉ္စာဝုဓမ္မဓာရသည် လက်ခြေခေါင်းငါးခုလုံး ဖမ်းမိလျက်။ ပဉ္စသု ဌာနေသု
ဗဒ္ဓေါ၊ ငါးဌာနတို့၌ ဖွဲ့မိလျက်။ ဩလမ္ပန္တောပိ၊ တွဲရဲရဲဖြစ်နေသော်လည်း။ နိဗ္ဘယော
နိဿာရဇ္ဇောဝ အဟောသိ၊ အကြောက်မရှိသည် အလန့်မရှိသည်သာ ဖြစ်ပြီ။

ယက္ခော၊ ကပ်စေးနဲ့ဘီလူးသည်။ “အယံ ဧကော၊ ဤလုလင်ကား တစ်ယောက်
သော။ ပုရိသသီဟော ပုရိသာဇာနိယော၊ ယောက်ျားမြတ်တည်း ယောက်ျား
အာဇာနည်တည်း။ န ပုရိသမတ္တောဝ၊ ယောက်ျားမည်ကာမတ္တသာ မဟုတ်။
မာဒိသေန ယက္ခေန၊ ငါကဲ့သို့သော ဘီလူးသည်။ ဂဟိတဿ အဿ၊ အဖမ်းခံရ
သော ဤယောက်ျား၏။ သန္တာသမတ္တမ္ပိ န ဘဝိဿတိ နာမ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသော်မျှ
လည်း မဖြစ်တုံ့ဘိ၏။ ဣမံ မဂ္ဂံ ဟနန္တေန မယာ၊ ဤလမ်း ခရီးကို ဖျက်ဆီးနေသော
ငါသည်။ ဧဝရူပေါ ဧကောပိ ပုရိသော၊ ဤသို့ သဘော ရှိသော တစ်ယောက်
သော်မျှလည်းဖြစ်သော ယောက်ျားကို။ န ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗော၊ ရှေးက မတွေ့ဖူးပေ။ ကသ္မာ

ဒေသော၊ အဘယံကြောင့် ဤယောက်ျားသည်။ န ဘာယတိ န ခေါတိ စိန္တေသိ၊
 မကြောက်သနည်း”ဟု ကြံစည်ပြီ။ သော တံ ခါဒိတုံ အဝိသဟန္တော၊ ထိုကပ်စေးနဲ့
 ဘီလူးသည် ထိုဘုရားလောင်းကို စားခြင်းငှာ မဝံ့ရကား။ “မာဏဝ ကသွာ တုံ၊
 လုလင် အဘယံကြောင့် သင်သည်။ မရဏဘယံ န ဘာယသိ န ခေါတိ ပုစ္ဆိ၊
 သေဘေးကို မကြောက်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ ယက္ခ ကိံ ကာရဏာ ဘာယိဿာမိ၊
 ဟယ် . . ဘီလူး ဘာကြောင့် ကြောက်ရအံ့နည်း။ ဟိ ဧကသ္မိံ အတ္တဘာဝေ၊ မှန်၏
 တစ်ခုသော ဘဝ၌။ ဧကံ မရဏံ နိယတမေဝ၊ တစ်ကြိမ်သော သေရခြင်းသည်
 ကိန်းသေသာတည်း။ အပိ စ မယံ ကုစ္ဆိမ္မိ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ၏ ဝမ်းထဲ၌။
 ဝဇီရာဝုဇံ အတ္ထိ၊ ဝရဇိန်လက်နက်သည် ရှိ၏။ သစေ မံ ခါဒိဿသိ၊ အကယ်၍
 ငါ့ကို သင်စားအံ့။ တံ အာဝုဇံ ဇီရာပေတုံ န သက္ခိဿသိ၊ ထိုဝရဇိန်လက်နက်ကို
 အစာကြေစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတံ့။ တံ တေ အန္တာနိ၊ ထိုဝရဇိန်လက်နက်သည်
 သင်၏ အူတို့ကို။ ခဏ္ဍာခဏ္ဍိကံ ဆိန္ဒိတွာ၊ အပိုင်းငယ်အပိုင်းကြီး ဖြတ်၍။
 ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေဿတိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတံ့။ ဣတိ ဥဘောပိ
 နဿိဿာမ၊ ဤသို့လျှင် ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးတို့သည်လည်း ပျက်စီးရကုန်အံ့။
 ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ န ဘာယာမိတိ၊ ငါသည်
 မကြောက်ဟု ပြောပြီ။ ဣဒံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤဝရဇိန်လက်နက်ဟူသော စကားကို
 ဘုရားလောင်းသည်။ အတ္တနော အပ္ပန္တရေ၊ မိမိ၏ ကိုယ်တွင်း၌။ ဉာဏာဝုဇံ
 သန္ဓာယ ကထေသိ ကိရ၊ ဉာဏ်လက်နက်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောပြီတံ့။ တံ သုတ္တာ
 ယက္ခော၊ ထိုစကားကို ကြားရ၍ ဘီလူးသည်။ “အယံ မာဏဝေါ သစ္စမေဝ
 ဘဏတိ၊ ဤလုလင်သည် အမှန်ကိုသာ ပြောဆို၏။ ဣမဿ ပုရိသသီဟဿ
 သရီရတော၊ ဤယောက်ျားမြတ်၏ ကိုယ်မှ။ မဂ္ဂဗီဇမတ္တမ္ပိ မံသခဏ္ဍံ၊ ပဲနောက်စေ့မျှ
 ရှိသည်လည်းဖြစ်သော အသားပိုင်းကို။ မယံ ကုစ္ဆိ၊ ငါ၏ ဝမ်းသည်။ ဇီရေတုံ န
 သက္ခိဿတိ၊ ကြေစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတံ့။ နံ ဝိဿဇေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊
 ထိုလုလင်ကို လွှတ်အံ့”ဟု ကြံပြီ။ ဣတိ ဤသို့ ကြံပြီး၍။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော
 ဗောဓိသတ္တံ ဝိဿဇေတွာ၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်အပ်ရကား ဘုရားလောင်းကို
 လွှတ်၍။ “မာဏဝ တုံ ပုရိသသီဟော၊ အမောင် လုလင် သင်ကား ယောက်ျားမြတ်
 တည်း။ တေ မံသံ၊ သင်၏ အသားကို။ အဟံ န ခါဒိဿာမိ၊ ငါသည် မစားအံ့။
 တုံ အဇ္ဇ၊ သင်လုလင်သည် ယနေ့။ ရာဟုမုခါ မုတ္တစန္ဒော ဝိယ၊ ရာဟုခံတွင်းမှ

လွတ်သော လကဲ့သို့။ မမ ဟတ္ထတော မုစ္ဆိတွာ၊ ငါ၏ လက်မှ လွတ်၍။ ဉာတိ သုဟဇ္ဇမဏ္ဍလံ တောသေန္တော၊ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ အပေါင်းကို နှစ်သက်စေလျက်။ ယာဟိတိ အာဟ၊ သွားလော့”ဟု ပြောပြီ။

အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုကပ်စေးနှဲဘီလူးကို ဘုရားလောင်းသည်။ “ယက္ခ အဟံ၊ ဘီလူး ငါသည်။ တာဝ ဂစ္ဆိဿာမိ၊ သွားတော့မည်။ တံ ပန ပုဗ္ဗေပိ၊ သင်သည်ကား ရှေးကလည်း၊ အကုသလံ ကတွာ၊ အကုသိုလ်ကို ပြု၍။ လုဒ္ဒေါ လောဟိတပါဏိ၊ ကြမ်းတမ်းသော လက်၌သွေးရှိသော။ ပရရဟိရမံသဘက္ခော၊ သူများ၏ အသွေးအသားကို စားသော။ ယက္ခော ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တော၊ ဘီလူးသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီ။ ဣဓာပိ ဌတွာ၊ ဤတောအုပ်၌လည်း တည်၍။ အကုသလမေဝ သစေ ကရိဿသိ၊ အကုသိုလ်ကိုသာ အကယ်၍ ဆက်ပြုအံ့။ အန္ဓကာရာ အန္ဓကာရမေဝ၊ အမှောင်မှ အမှောင်သို့သာ။ ဂမိဿသိ၊ သွားရလိမ့်မည်။ မံ ဒိဌကာလတော ပဋ္ဌာယ ပန၊ ငါ့ကို တွေ့ရာကာလမှ စ၍ ကား။ တယာ အကုသလံ၊ သင်သည် အကုသိုလ်ကို။ ကာတံ န သက္ကာ၊ ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း(မသင့်)။ ပါဏာတိပါတကမ္မံ နာမ နိရယေ၊ သူသက်သတ်မှုမည်သည် ငရဲ၌လည်းကောင်း။ တိရိစ္ဆာနယောနိယံ ပေတ္တိဝိသယေ၊ တိရိစ္ဆာန်မျိုး၌လည်းကောင်း ပြိတ္တာဘုံ၌ လည်းကောင်း။ အသုရကာယေ စ နိဗ္ဗတ္တေတိ၊ အသုရကာယ်ဘုံ၌လည်းကောင်း ဖြစ်စေတတ်၏။ မနုဿေသု နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ လူ့ဘဝတို့၌ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာဌာန၌။ အပ္ပါယုကသံဝတ္တနိကံ ဟောတီတိ၊ အသက်တို့မှဖြစ်စေတတ်သည် ဖြစ်၏”ဟု။ ဧဝမာဒိနာ နယေန၊ ဤသို့ အစရှိသော နည်းဖြင့်။ ပဉ္စန္ဒ ဒုဿီလုကမ္မာနံ အာဒိနဝံ၊ ငါးမျိုးကုန်သော သီလမဲ့မှုတို့၏ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း။ ပဉ္စန္ဒ သီလာနံ အာနိသံသဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း။ ကထေတွာ၊ ဟောပြော၍။ နာနာကာရဏေဟိ ယက္ခံ တဇ္ဇေတွာ၊ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်း တို့ဖြင့် ဘီလူးကို ခြိမ်းခြောက်၍။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ ဒမေတွာ၊ တရားကို ဟော၍ ဆုံးမ၍။ နိဗ္ဗိသေဝနံ ကတွာ၊ အကုသိုလ်ကို အထူးမှီဝဲခြင်းမရှိသည်ကို ပြု၍။ ပဉ္စသု သီလေသု ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၍။ နံ တဿာယေဝ အဋ္ဌဝိယာ၊ ထိုကပ်စေးနှဲဘီလူးကို ထိုတောအုပ်၌ပင်။ ဗလိ ပဋိဂ္ဂါဟကံ ဒေဝတံ ကတွာ၊ ဗလိနတ်စာပူဇော်မှုခံယူတတ်သော နတ်ကို ပြု၍။ အပ္ပမာဒေန ဩဝဒိတွာ၊ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် ဆုံးမ၍။ အဋ္ဌဝိတော နိက္ခမိတွာ၊

တောအုပ်မှ ထွက်ခွါ၍။ အဋ္ဌဝိမုခေ မနုဿာနံ အာစိက္ခိတွာ၊ တောအုပ်ဝက
 လူတို့အား ပြောကြား၍။ သန္တဒ္ဓပဉ္စာဝုဓော ဗာရာဏသီ ဂန္ဓာ၊ ကောင်းစွာဖွဲ့ယှက်
 အပ်သော လက်နက်ငါးမျိုးရှိသည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ မာတာ
 ပိတရော ဒိသွာ၊ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကို ဖူးမြင်၍။ အပရဘာဂေ ရဇေ
 ပတိဌာယ၊ နောင်အခါ၌ မင်းအဖြစ်၌ တည်၍။ ဓမ္မေန ရန္တံ ကာရေန္တော၊
 တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလျက်။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော
 ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာပိ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဤတရား
 ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အဘိသမ္ပဒေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားသည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၅၅။ “ယော အလီနေန စိတ္တေန၊ အလီနမနသော နရော။
 ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
 ပါပုဏော အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယော အလီနေန စိတ္တေန (ပ) သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယော နရော အလီနေန စိတ္တေန၊ အကြင်လူသည် နောက်မတွန့်သော
 စိတ်ထားဖြင့်။ အလီနမနသော၊ နောက်မတွန့်သော စိတ်ထား လိုလားချက်
 ရှိသည်သာ ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ၊ ယောဂလေးဖြာကုန်ရာ
 နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှာ။ ကုသလံ ဓမ္မံ ဘာဝေတိ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်သော တရားကို
 ပွားများ၏။ (သော၊ ကုသိုလ်ပွားများ ထိုလူသားသည်) သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊
 သံယောဇဉ်အားလုံးကုန်ရာအရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အနုပုဗ္ဗေန ပါပုဏော၊ အစဉ်
 အားဖြင့် ရောက်ရ၏။

တတြ အယံ ပိဏ္ဏတ္ထော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤကား အပေါင်းအနက်တည်း။
 (ပိဏ္ဏတ္ထော ကော၊ အပေါင်းနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ယော ပုရိသော
 အလီနေန၊ အကြင်ယောက်ျားသည် မတွန့်သော။ အသံကုဋိတေန စိတ္တေန၊
 နောက်မဆုတ်သော စိတ်ထားဖြင့်။ ပကတိယာပိ အလီနမနော၊ ပင်ကိုအားဖြင့်
 လည်း မတွန့်သော စိတ်ရှိသည်။ အလီနဇ္ဈာသယောဝ ဟုတွာ၊ နောက်

မဆုတ်သော လိုလားချက်ရှိသည်သာ ဖြစ်၍။ အနဝဇ္ဇဋ္ဌေန ကုသလံ၊ အပြစ် မရှိသော အနက်သဘောကြောင့် ကုသိုလ်ဖြစ်သော။ သတ္တတိံသ ဗောဓိပက္ခိယ-ဘေဒံ ဓမ္မံ၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယအပြားရှိသော တရားကို။ ဘာဝေတိ ဝဇ္ဇေတိ၊ ဖြစ်စေ၏၊ တိုးပွားစေ၏။ ဝိဿာလေန စိတ္တေန၊ ပြန့်ပြူးသော စိတ်ထားဖြင့်။ စတူဟိ ယောဂေဟိ၊ လေးပါးကုန်သော ယောဂတို့ဖြင့်။ ခေမဿ နိဗ္ဗာနဿ ပတ္တိယာ၊ ဘေးကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှာ။ ဝိပဿနံ အနုယုဂ္ဂတိ၊ ဝိပဿနာကို အဖန်ဖန် အားထုတ်၏။ ဧဝံ သဗ္ဗသင်္ခါရေသု၊ ဤသို့ သင်္ခါရအားလုံးတို့၌။ “အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာတိ၊ မမြဲပါတကား ကြောက်စရာပါ တကား အစိုးမရပါတကား” ဟု။ တိလက္ခဏံ အာရောပေတွာ၊ လက္ခဏာယာဉ် သုံးပါးသို့ တင်၍။ တရုဏဝိပဿနတော ပဋ္ဌာယ၊ နှုသော ဝိပဿနာမှ စ၍။ ဥပ္ပန္နေ ဗောဓိပက္ခိယဓမ္မေ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်သော မဂ်ဉာဏ်အဖွဲ့သား ဗောဓိပက္ခိယ တရားတို့ကို။ ဘာဝေန္တော သော၊ ဖြစ်စေ တိုးပွားစေသော ထိုယောက်ျားသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်အားဖြင့်။ ဧကသံယောဇနမ္ပိ အနဝသေသေတွာ၊ တစ်ခုသော သံယောဇဉ်ကိုသော်မှလည်း မကြွင်းကျန်စေမူ၍။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယကရဿ စတုတ္ထမဂ္ဂဿ၊ သံယောဇဉ်အားလုံး ကုန်ဆုံးမှုပြုတတ်သော အရဟတ္တမဂ်၏။ ပရိယောသာနေ ဥပ္ပန္နတ္တာ၊ အဆုံး၌ ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သဗ္ဗသံယောဇန-က္ခယောတိ သင်္ချီ ဂတံ၊ သံယောဇဉ်အားလုံးကုန်ဆုံးရာဟု ခေါ်ခြင်းသို့ ရောက် သော။ အရဟတ္တံ ပါပုဏေယျ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသည် ပင်တည်း။

ဧဝံ သတ္တာ အရဟတ္တေန၊ ဤသို့ ဘုရားရှင်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့်။ ဓမ္မဒေသနာယ ကူဋံ ဂဟေတွာ၊ တရားဒေသနာ၏ အထွဋ်ကို ယူတော်မူ၍။ မတ္ထကေ စတ္တာရိ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ ဒေသနာထိပ်ဆုံး၌ လေးပါးကုန်သော သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ သော ဘိက္ခု၊ သစ္စာလေးပါး ပြပြီး အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည်။ အရဟတ္တံ ပါပုဏိ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ သတ္တာ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အနုသန္ဓေကို ဆက်စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ယက္ခော၊ ထိုအခါက ကပ်စေးခဲ့ဘိလူးသည်။ အင်္ဂုလိမာလော အဟောသိ၊ အင်္ဂုလိမာလသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပဉ္စာဝုက္ခေမာရော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊

ပဉ္စာဝုဓမင်းသားသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပဉ္စာဝုဓဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ပဉ္စာဝုဓဇာတ်အဖွင့်သည်
ပဉ္စမတည်း။

၆။ ကဗ္ဗနက္ခန္ဓဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေနာတိ ဣဒံ၊ ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အညတရံ ဘိက္ခုံ၊ မထင်ရှားသော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ ဧကော ကုလပုတ္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့၌နေသော တစ်ယောက်သော အမျိုးသားသည်။ သတ္တု ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍။ ရတန- သာသနေ ဥရံ ဒတွာ ပဗ္ဗဇိ ကိရ၊ ရတနာဖြစ်သော သာသနာတော်အား ရင်ကို ပေး၍ ရဟန်းပြုပြီတဲ့။ အထ အဿ အာစရိယုပဇ္ဈာယာ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည်။ “အာဝုသော သီလံ နာမ၊ ငါ့ရှင် သီလမည်သည်။ ဧကဝိဓေန ဒုဝိဓေန၊ တစ်ပါးသော အဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်ပါးသော အဖို့ အားဖြင့်လည်းကောင်း။ တိဝိဓေန စတုဗ္ဗိဓေန၊ သုံးပါးသော အဖို့အားဖြင့် လည်းကောင်း လေးပါးအဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း။ ပဉ္စဝိဓေန ဆဗ္ဗိဓေန၊ ငါးပါး အဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း ခြောက်ပါးအဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း။ သတ္တဝိဓေန အဋ္ဌဝိဓေန၊ ခုနစ်ပါးအဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း ရှစ်ပါးအဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း။ နဝဝိဓေန ဒသဝိဓေန၊ ကိုးပါးအဖို့အားဖြင့်လည်းကောင်း ဆယ်ပါးအဖို့အားဖြင့် လည်းကောင်း။ (ဟောတိ၊ ရှိ၏ ဖြစ်၏)။ ဗဟုဝိဓေန သီလံ နာမ၊ များစွာသော အစုအားဖြင့် သီလမည်သည်။ (ဟောတိ၊ ရှိ၏ ဖြစ်၏)။ ဣဒံ စူဠသီလံ နာမ၊ ဤကား အငယ်စားသီလမည်၏။ ဣဒံ မဇ္ဈိမသီလံ၊ ဤကား အလတ်စားသီလ မည်၏။ ဣဒံ မဟာသီလံ နာမ၊ ဤကား အကြီးစားသီလမည်၏။ ဣဒံ ပါတိမောက္ခ- သံဝရသီလံ နာမ၊ ဤကား ပါတိမောက်စောင့်စည်းသည့် သီလမည်၏။ ဣဒံ ဣန္ဒြိယ သံဝရသီလံ နာမ၊ ဤကား ဣန္ဒြေစောင့်စည်းသည့် သီလမည်၏။ ဣဒံ

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလံ နာမ၊ ဤကား အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်သည့် သီလမည်၏။
 ဣဒံ ပစ္စယပဋိသေဝနသီလံ နာမာတိ၊ ဤကား ပစ္စည်းသုံးစွဲကြောင်း သီလ
 မည်၏”ဟု။ သီလံ အာစိက္ခန္တိ၊ သီလကို ပြောကြကုန်၏။ သော၊ ထိုရဟန်းငယ်
 သည်။ “ဣဒံ သီလံ နာမ အတိဗဟု၊ ဤသီလမည်သည် အလွန်များလှ၏။
 အဟံ ဧတ္တကံ သမာဒါယ၊ ငါသည် ဤမျှရှိသော သီလကို ဆောက်တည်၍။
 ဝတ္တိတုံ န သက္ခိဿာမိ၊ ဖြစ်ခြင်း ကျင့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ သီလံ ပူရေတုံ၊
 သီလကို ပြည့်စေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တဿ နာမ စ၊ မစွမ်းနိုင်သူ မည်သည်၏
 လည်း။ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ ကော အတ္ထော၊ ရဟန်းပြုခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။
 အဟံ ဂိဟီ ဟုတွာ၊ ငါသည် လူဝတ်ကြောင်သည် ဖြစ်၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ စ
 ကရိဿာမိ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုအံ့။ ပုတ္တဒါရဉ္စ
 ပေါသေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ သားမယားကိုလည်း မွေးမြူအံ့”ဟု ကြံစည်ပြီ။ စ ပန
 ဧဝံ စိန္တေတွာ၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော် ဤသို့ ကြံစည်၍။ “ဘန္တေ အဟံ သီလံ၊
 အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် သီလကို။ ရက္ခိတုံ န သက္ခိဿာမိ၊ စောင့်ရှောက်
 ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ အသက္ကောန္တဿ နာမ စ၊ မစွမ်းနိုင်သူမည်သည်၏လည်း။
 ပဗ္ဗဇ္ဇာယ ကော အတ္ထော၊ ရဟန်းပြုခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အဟံ
 ဟိနာယ အာဝတ္တိဿာမိ၊ တပည့်တော်သည် ညံ့သော လူဘောင်သို့ ပြန်လည်
 ပါအံ့။ တုမ္ဘာကံ ပတ္တစိဝရံ၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို။ ဂဏှထာတိ
 အာဟ၊ ယူတော်မူကြပါဟု လျှောက်ပြီ။

အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို။ “အာဝုသော ဧဝံ သန္တေ ဒသဗလံ၊ ငါ့ရှင်
 ဤသို့ဖြစ်သော် ဘုရားရှင်ကို။ ဝန္တိတွာဝ ယာဟီတိ အာဟံသု၊ ရှိခိုးပြီး၍သာ
 သွားလော့”ဟု ပြောကြပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောကြ၍။ တေ တံ အာဒါယ၊ ထိုဆရာ၊
 ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ထိုတပည့်ရဟန်းကို ခေါ်ယူ၍။ သတ္ထု သန္တိကံ၊ ဘုရားရှင်၏
 အထံသို့။ ဓမ္မသတံ အဂမံသု၊ တရားသဘင်သို့ သွားကြပြီ။ သတ္တာ ဒိသ္မာဝ၊
 ဘုရားရှင်သည် မြင်တော်မူ၍ပင်။ “ဘိက္ခဝေ ကိံ၊ အိုရဟန်းတို့ အဘယ်ကြောင့်။
 အနတ္ထိကံ ဘိက္ခူ အာဒါယ၊ မလိုက်လိုသော ရဟန်းကို ခေါ်ယူ၍။ အာဂတာ
 အတ္တာတိ အာဟ၊ လာကြသည် ဖြစ်ကုန်သနည်း”ဟု မိန့်တော်မူပြီ။ ဘန္တေ အယံ
 ဘိက္ခု၊ အို မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းသည်။ “အဟံ သီလံ ရက္ခိတုံ၊ တပည့်တော်
 သည် သီလကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿာမိတိ၊ မစွမ်းနိုင်လတုံ”ဟုပြော၍။

ပတ္တစီဝရံ နိယျာဒေတိ၊ သပိတ် သင်္ကန်းကို အပ်နှင်းပါ၏။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို။ မယံ ဂဟေတွာ၊ တပည့်တော်တို့သည် ခေါ်ယူ၍။ အာဂတာ အမှာတိ၊ လာကုန်သည် ဖြစ်ကြပါ၏ဟု လျှောက်ကြပြီ။ ဘိက္ခဝေ တုမေ၊ ကသ္မာ ပန၊ အို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့်ကား။ ဣမဿ ဘိက္ခုနော၊ ဤရဟန်းအား။ ဗဟုံ သီလံ အာစိက္ခယ၊ များစွာသော သီလကို ပြောကြသနည်း။ ယတ္ထကံ ဧသော၊ အကြင်မျှလောက်ရှိသော သီလကို ဤရဟန်းသည်။ ရက္ခိတံ သက္ကောတိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ တတ္ထကမေဝ ရက္ခိဿတိ၊ ထိုမျှလောက်ရှိသော သီလကိုသာ စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်။ ဣတော ပဋ္ဌာယ တုမေ၊ ဤနေ့မှ စ၍ သင်တို့သည်။ ဧတံ ကိဉ္စိ မာအဝစုတ္ထ၊ ဤရဟန်းကို ဘာကိုမျှ မပြောကြလင့်။ အဟံ ဧတ္ထ ကတ္တဗ္ဗံ ဇာနိဿာမိ၊ ငါဘုရားသည် ဤရဟန်း၌ ပြုထိုက်သည်ကို သိအံ့။ ဘိက္ခု တံ ဧဟိ၊ အို ရဟန်း သင်သည် လာလော့။ ဗဟုနာ သီလေန တေ ကိ၊ များစွာသော သီလဖြင့် သင့်အား ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ တီဏိယေဝ သီလာနိ၊ သုံးပါးတို့သာဖြစ်ကုန်သော သီလတို့ကို။ ရက္ခိတံ သက္ခိဿသီတိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လောဟု မေးတော်မူပြီ။ ရက္ခိဿာမိ ဘန္တေတိ၊ စောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီ။ တေန ဟိ တံ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ ကာယဒွါရံ ဝစီဒွါရံ၊ ကာယဒွါရလည်းကောင်း ဝစီဒွါရလည်းကောင်း။ မနောဒွါရံ ဣတိ၊ မနောဒွါရလည်းကောင်း ဤသို့။ တီဏိ ဒွါရာနိ ရက္ခ၊ သုံးပါးကုန်သော ဒွါရတို့ကို စောင့်ရှောက်လော့။ ကာယေန ပါပကမ္မံ မာ ကရိ ကိယံဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်။ ဝါစာယ ပါပကမ္မံ မာ ကရိ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်။ မနဿ ပါပကမ္မံ မာ ကရိ စိတ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်။ ဂစ္ဆ ဟိနာယ မာ အာဝတ္တိ၊ သွား... ယုတ်ညံ့သော လူ့ဘောင်သို့ မပြန်လည်လင့်။ တီဏိယေဝ ဣမာနိ သီလာနိ၊ သုံးပါးသာဖြစ်ကုန်သော ဤသီလတို့ကို။ ရက္ခာတိ၊ စောင့်ရှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။ ဧတ္တာဝတာ သော ဘိက္ခု တုဋ္ဌမာနသော၊ ဤမျှလောက်ရှိသော စကားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိ၍။ “သာဓု ဘန္တေ၊ ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား။ ဣမာနိ တီဏိ သီလာနိ ရက္ခိဿာမိ၊ ဤသုံးပါးကုန်သော သီလတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါအံ့။ ဣတိ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဤသို့လျှောက်၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍။ အာစရိယ ပဇ္ဈာယေဟိ သဒ္ဓိယေဝ အဂမာသိ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်တို့နှင့်အတူသာ လိုက်သွားပြီ။

သော တာနိ တီဏိ သီလာနိ၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုသုံးပါးကုန်သော သီလတို့ကို။ ပူရေန္တော၊ ဖြည့်ကျင့်လျက်ပင် (ဖြည့်ကျင့်ရင်းပင်)။ “အာစရိယုပဇ္ဈာယေဟိ မယံ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည် ငါ့အား။ အာစိက္ခိတံ သီလမ္ပိ ဧတ္တကမေဝ၊ ပြောကြားအပ်သော သီလသည်လည်း ဤမျှသာရှိ၏။ ပန တေ၊ သို့သော်လည်း ထိုဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သည်။ အတ္တနော အဗုဒ္ဓဘာဝေန၊ မိမိ၏ ဘုရားမဟုတ် သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ မံ ဗုဇ္ဈာပေတုံ နာသက္ခိယ၊ ငါ့ကို သိစေခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ကြ။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ အတ္တနော၊ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏။ ဗုဒ္ဓသုဗုဒ္ဓတာယ အနုတ္တရဓမ္မရာဇတာယ၊ ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်၏အဖြစ်ကြောင့် အမြတ်ဆုံး တရားမင်း၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ဧတ္တကံ သီလံ၊ ဤမျှရှိသော သီလကို။ တီသုယေဝ ဒွါရေသု ပက္ခိပိတ္တာ၊ သုံးပါးသာဖြစ်ကုန်သော ဒွါရတို့၌ ထည့်၍။ မံ ဂဏှာပေသိ၊ ငါ့ကို ယူစေ သိစေပြီ။ သတ္တာ မေ အဝဿယော၊ ဘုရားရှင်သည် ငါ၏ မှီခိုရာသည်။ ဇာတော ဝတ ဣတိ အညာသိ၊ ဖြစ်လေစွတကားဟု သိပြီ။ ဣတိ ဝိပဿနံ ဝဇေတွာ၊ ဤသို့သိ၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍။ ကတိပါဟေနေဝ အရဟတ္တေ ပတိဋ္ဌာသိ၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်၌ တည်ပြီ။

တံ ပဝတ္တိံ ဥ တွာ၊ ထိုအကြောင်းကို သိ၍။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတာ ဘိက္ခု။ တရားသဘင်၌ စုဝေးကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော၊ ငါ့ရှင်တို့။ ဗဟုသီလာနိ ရက္ခိတုံ၊ များစွာသော သီလတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ န သက္ကောမိတိ၊ မစွမ်းနိုင်ဟု တွေး၍။ ဟိနာယ အာဝတ္တန္တံ တံ ဘိက္ခု၊ ယုတ်ညံ့သော လူဘောင်သို့ ပြန်လည်လုဆဲဖြစ်သော ထိုရဟန်းကို။ သဗ္ဗာနိ သီလာနိ၊ အလုံးစုံ ကုန်သော သီလတို့ကို။ တီဟိ ကောဋ္ဌာသေဟိ၊ သုံးခုကုန်သော အစုတို့ဖြင့်။ သဒ္ဓိပိတ္တာ ဂါဟာပေတွာ၊ အကျဉ်းချုံးပြီး၍ ယူစေ၍။ သတ္တာ အရဟတ္တံ ပါပေသိ ကိရ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်စေပြီတဲ့။ ဗုဒ္ဓါနံ ဗလံ နာမ၊ ဘုရားရှင်တို့၏ စွမ်းအားမည်သည်။ အဟော အစ္ဆရိယန္တိ၊ အော် အံ့ဩဘွယ် ရှိစွတကားဟု။ ဗုဒ္ဓဂုဏေ ကထေန္တာ နိသီဒိသု၊ ဘုရားဂုဏ်တော်တို့ကို ပြောဆို ကုန်လျက် ထိုင်နေကြပြီ။ အထ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာ တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ န ဣတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊

ဤမည်သော စကားဖြင့်ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ အတိဂရုကောပိ ဘာရော၊ အို ရဟန်းတို့ အလွန်ပင်လေးသော်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသည်။ ကောဋ္ဌာသဝသေန ဘာဇေတွာ ဒိန္နော၊ အစုအပိုင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ခွဲဝေ၍ပေးအပ်သော်။ လဟုကော ဝိယ ဟောတိ၊ ပေါ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ပုဗ္ဗေပိ ပဏှိတာ၊ ရှေးကလည်း ပညာရှိတို့သည်။ မဟန္တံ ကဉ္စနက္ခန္ဓံ လဘိတွာ၊ ကြီးစွာသော ရွှေတုံးကို ရ၍။ ဥက္ခိပိတုံ အသက္ကောန္တာ၊ ချီးမြှင့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြသော်။ ဝိဘာဂံ ကတွာ ဥက္ခိပိတွာ၊ ခွဲဝေမှုကို ပြု၍ ချီးမြှင့်၍။ အဂမံသုတိ ဝတွာ၊ ယူသွားကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ဧကသ္မိံ ဂါမကေ၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော ရွာငယ်၌။ ကဿကော အဟောသိ၊ လယ်သမားသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌။ အညတရသ္မိံ ဆဉ္စိတဂါမကေ ခေတ္တေ၊ တစ်ခုသော စွန့်ပစ်အပ်သော ရွာပျက်ကွင်းဖြစ်သော လယ်၌။ ကသိံ ကသတိ၊ လယ်ထွန်ခြင်းကို ထွန်မှုပြု၏။ ပုဗ္ဗေ စ တသ္မိံ ဂါမေ၊ ရှေးကလည်း ထိုရွာ၌။ ဧကော ဝိဘဝသမ္ပန္နော သေဌိ၊ တစ်ယောက်သော ပစ္စည်းပြည့်စုံသော သူဌေးသည်။ ဥရုမတ္တပရိဏာဟံ စတုဟတ္ထာယာမံ၊ ပေါင်မျှလုံးပတ်ရှိသော လေးတောင်အလျားရှိသော။ ကဉ္စနက္ခန္ဓံ နိဒဟိတွာ၊ ရွှေတုံးကို မြှုပ်၍။ ကာလံ အကာသိ၊ ကွယ်လွန်မှုကို ပြုပြီ။ ဗောဓိသတ္တဿ နဂ်လံ တသ္မိံ၊ ဘုရားလောင်း၏ ထွန်တုံးသည် ထိုရွှေတုံး၌။ လဂ္ဂိတွာ အဋ္ဌာသိ၊ ငြိ၍ တည်ပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ မူလသန္တာနကံ ဘဝိဿတိတိ၊ အမြစ်တန်းသည် ဖြစ်လတ်ဟု တွေး၍။ ပံသုံ ဝိယူဟန္တော၊ မြေမှုန့်ကို ယက်သော်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုရွှေတုံးကို မြင်၍။ ပံသုနာ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ၊ မြေမှုန့်ဖြင့် ဖုံး၍။ ဒိဝသံ ကသိတွာ၊ နေ့အခါ၌ ထွန်၍။ သူရိယေ အတ္တင်္ဂတေ၊ နေသည် ဝင်သော်။ ယုဂနဂ်လာဒီနိ ဧကမန္တံ နိက္ခိပိတွာ၊ ထမ်းပိုး၊ ထွန်တုံး စသည်တို့ကို သင့်လျော်ရာ၌ ထား၍။ “ကဉ္စနက္ခန္ဓံ ဂဏှိတွာ၊ ရွှေတုံးကို ယူ၍။ ဂစ္ဆိဿာမိတိ၊ သွားအံ့”ဟု။ တံ ဥက္ခိပိတုံ နာသက္ခိ၊ ထိုရွှေတုံးကို မမြှင့်ငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ အသက္ကောန္တော နိသိဒိတွာ၊ မစွမ်းနိုင်သော် ထိုင်၍။ ဧတ္တကံ ကုစ္ဆိဘရဏာယ ဘဝိဿတိ၊ ဤမျှရှိသည်ကား ဝမ်းကို မွေးမြူခြင်းငှာ (စားဖို့ရာ) ဖြစ်လတ်။ ဧတ္တကံ

နိဒဟိတွာ ဌပေဿာမိ၊ ဤမျှ ရှိသည်ကိုကား မြှုပ်၍ထားအံ့။ ဧတ္တကေန ကမ္မန္တေ ပယောဇေဿာမိ၊ ဤမျှ ရှိသည်ဖြင့် စီးပွားရေးအလုပ်တို့ကို ယှဉ်စေအံ့ပြုလုပ်အံ့။ ဧတ္တကံ ဒါနာဒိပုညကိရိယာယ ဘဝိဿတီတိ၊ ဤမျှရှိသည်ကား ဒါနစသော ကောင်းမှုပြုခြင်းငှာ ဖြစ်လတံ့”ဟု။ စတ္တာရော ကောဌာသေ အကာသိ၊ လေးခု ကုန်သော အပုံတို့ကို ပြုပြီ။ တဿ ဧဝံ ဝိဘတ္တကာလေ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ လေးပုံခွဲဝေသော အခါ၌။ သော ကဉ္စနက္ခန္ဓော သလ္လဟုကော ဝိယ အဟောသိ၊ ထိုရွှေတုံးသည် ပေါ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ သော တံ ဥက္ခိပိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုရွှေတုံးကို မ၊၍။ ယရံ နေတွာ၊ အိမ်သို့ ဆောင်ယူ၍။ စတုဓာ ဝိဘဇိတွာ၊ လေးပုံ ခွဲဝေ၍။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

ဣတိ ဘဂဝါ၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အဘိသမ္မုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရား သည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၅၆။ “ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊ ပဟဋ္ဌမနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန (ပ) သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယော နရော၊ အကြင်လူသည်။ ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊ ရွှင်လန်းသော စိတ်ထား ဖြင့်။ ပဟဋ္ဌမနသော၊ ရွှင်လန်းသော စိတ်ထားရှိ၍။ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ၊ ယောဂလေးဖြာ ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှာ။ ကုသလံ ဓမ္မံ ဘာဝေတိ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်သော တရားကို ပွားများ၏။ (သော၊ ကုသိုလ်ပွားများ ထိုလူသားသည်) သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊ သံယောဇဉ်အားလုံးကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အနုပုဗ္ဗေန ပါပုဏေ၊ အစဉ်အားဖြင့် ရောက်ရ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ပဟဋ္ဌေနာတိ ဝိနိဝရဏေန၊ ရွှင်လန်းသောဟူသည်ကား နိဝရဏကင်းသောတည်း။ ပဟဋ္ဌမနသောတိ၊ ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိ၍ ဟူသည်ကား။

တာယ ဧဝံ ဝိနိဝရဏတာယ ပဟဋ္ဌမနသော၊ ထိနိဝရဏ ကင်းသည်၏ အဖြစ်
 ကြောင့်သာလျှင် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိ၍တည်း။ သုဝဏ္ဏံ ဝိယ ပဟံသိတွာ၊
 ရွှေသည်ကဲ့သို့ ရှင်လန်း၍။ သမုဇ္ဇောတိတသပ္ပဘာသစိတ္တော ဟုတွာ၊ လွန်စွာ
 တောက်ပ အရောင်နှင့်တကွဖြစ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဣတိ အတ္ထော၊
 ဤကား ပဟဋ္ဌမနသော၏အနက်တည်း။

ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည်။ အရဟတ္တကုဋေနေ ဒေသနံ နိဋ္ဌာပေတွာ၊
 အရဟတ္တဖိုလ် အထွဋ်ဖြင့် ဒေသနာကို ပြီးစေတော်မူ၍။ အနုသန္ဓိံ ယဋ္ဌေတွာ၊
 အနုသန္ဓေကို ဆက်စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ကဉ္စနက္ခန္ဓလဒ္ဓပုရိသော၊ ထိုအခါက
 ရွှေတုံးရသော ယောက်ျားသည်။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ
 ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကဉ္စနက္ခန္ဓဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ ကဉ္စနက္ခန္ဓဇာတ်အဖွင့်သည်
 ဆဋ္ဌတည်း။

၇။ ဝါနရိန္ဒဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာတိ ဣဒံ၊ ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ စသော
 ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
 ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တဿ ဝဓာယ ပရိသက္ကနံ၊
 ဒေဝဒတ်၏ သတ်ဖို့ အားထုတ်ခြင်းကို။ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တသ္မိံ သမယေ သတ္တာ၊ ချဲ့ဦးအံ့ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည်။
 “ဒေဝဒတ္တော ဝဓာယ၊ ဒေဝဒတ်သည် သတ်ဖို့။ ပရိသက္ကတီတိ သုတွာ၊
 အားထုတ်၏”ဟု ကြားရ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။
 ဒေဝဒတ္တော မယံ ဝဓာယ၊ ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားကို သတ်ဖို့။ န ပရိသက္ကတိ၊
 အားထုတ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပရိသက္ကိယေဝ၊ ရှေးကလည်း အားထုတ်ဖူး
 သည်သာ။ ပန တာသမတ္တမ္ပိ သို့သော်လည်း ထိတ်လန့်ရုံမျှကိုသော်လည်း။ ကာတုံ
 နာသက္ခိတိ ဝတွာ၊ ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊
 အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။
 ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။
 ဗောဓိသတ္တော ကပိယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မျိုး၌
 ဖြစ်၍။ ဝုဇ္ဇိ အန္ဓာယ၊ ကြီးမှုကို စွဲ၍။ အဿပေါတကပ္ပမာဏော ထာမသမ္ပန္နော၊
 မြင်းငယ်ပမာဏရှိသည် အားနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဧကစရော ဟုတွာ၊ တစ်ကောင်
 တည်း ကျက်စားသည် ဖြစ်၍။ နဒီ တီရေ ဝိဟရတိ၊ မြစ်ကမ်းနား၌ နေ၏။ တဿာ
 နဒိယာ ဝေမဇ္ဈေ ပန၊ ထိုမြစ်၏ အလယ်၌ကား။ ဧကော ဒီပကော၊ တစ်ခုသော
 ကျွန်းငယ်သည်။ နာနပ္ပကာရေဟိ အဓမ္မပနသာဒီဟိ၊ အထူးထူး အပြားပြား
 ကုန်သော သရက်၊ ပိန္နဲအစရှိကုန်သော။ ဖလရက္ခေဟိ သမ္ပန္နော၊ သီးပင်တို့နှင့်
 ပြည့်စုံ၏။ နာဂဗလော ထာမသမ္ပန္နော ဗောဓိသတ္တော၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ အား
 ရှိသော အားနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်းသည်။ နဒိယာ သြရိမတီရတော
 ဥပ္ပတိတွာ၊ မြစ်၏ ဤဘက်ကမ်းမှ ခုန်၍။ ဒီပကဿ သြရတော နဒီမဇ္ဈေ၊
 ကျွန်းငယ်၏ ဤဘက်မှ မြစ်လယ်၌။ ဧကော ပိဋ္ဌပါသာဏော အတ္ထိ၊ တစ်ခုသော
 ကျောက်ဖျာသည် ရှိ၏။ တသ္မိ နိပတတိ၊ ထိုကျောက်ဖျာ၌ ကျ၏။ တတော
 ဥပ္ပတိတွာ၊ ထိုကျောက်ဖျာမှ ခုန်၍။ တသ္မိ ဒီပကေ ပတတိ၊ ထိုကျွန်းငယ်၌ ကျ၏။
 တတ္ထ နာနပ္ပကာရာနိ၊ ထိုကျွန်းငယ်၌ အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော။ ဖလာနိ
 ခါဒိတွာ၊ သစ်သီးတို့ကို စားပြီး၍။ သာယံ တေနေဝ ဥပါယေန ပစ္စာဂန္ဓာ၊
 ညနေချမ်း၌ ထိုနည်းဖြင့်ပင် ပြန်လာ၍။ အတ္တနော ဝသနဋ္ဌာနေ ဝသိတွာ၊ မိမိ၏
 နေရာ၌ နေ၍။ ပုနဒိဝသေပိ တထေဝ ကရောတိ၊ နောက်နေ့များ၌လည်း
 ထို့အတူသာ ပြု၏။ ဣမိနာ နိယာမေန တတ္ထ၊ ဤနည်းဖြင့် ထိုမြစ်ကမ်းနား၌။
 ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေခြင်းကို ပြုပြီ။

တသ္မိ ပန ကာလေ ဧကော၊ ထိုအခါ၌ကား တစ်ကောင်သော။ ကုမ္ဘီလော
 သပဇာပတိကော၊ မိချောင်းသည် မယားနှင့်တကွ။ တဿာ နဒိယာ ဝသတိ၊
 ထိုမြစ်၌ နေ၏။ တဿ ဘရိယာ၊ ထိုမိချောင်း၏ မယားသည်။ ဗောဓိသတ္တံ
 အပရာပရံ ဘုရားလောင်းကို တစ်ဘက်မှတစ်ဘက်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ ဒိသ္မာ၊ သွားသည်ကို
 တွေ့ရ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ဟဒယမံသေ၊ ဘုရားလောင်း၏ နှလုံးသား၌။ ဒေါဟဋ္ဌံ
 ဥပ္ပါဒေတွာ၊ စားလို့မူ အာသာကို ဖြစ်စေ၍။ “အယျ မယံ ခေါ၊ အရှင် ကျွန်မအား
 စင်စစ်။ ဣမဿ ဝါနရိန္ဒဿ ဟဒယမံသေ၊ ဤမျောက်မင်း၏ နှလုံးသား၌။

ဒေါဟဠော ဥပ္ပန္နောတိ၊ စားလို့မူအာသာသည် ဖြစ်နေပြီ”ဟု။ ကုမ္ဘိလံ အာဟ၊ မိချောင်းကို ပြောပြီ။ ကုမ္ဘိလော၊ လင်မိချောင်းသည်။ “သာဓု ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းပြီ ရှင်မ။ လစ္ဆသီတိ ဝတ္တာ၊ ရပါလိမ့်မည်”ဟု ပြော၍။ “အဇ္ဇ သာယံ၊ ယနေ့ ညနေချမ်း၌။ ဒီပကတော အာဂစ္ဆန္တမေဝ၊ ကျွန်းငယ်မှ ပြန်လာသည်သာဖြစ်သော။ တံ ဂဏှိဿာမိတိ ဂန္တာ၊ ထိုမျောက်မင်းကို ဖမ်းယူအံ့”ဟု သွား၍။ ပိဋ္ဌိပါသာဏေ နိပဇ္ဈိ ကျောက်ဖျာ၌ ဝပ်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော ဒိဝသံ စရိတ္တာ၊ ဘုရားလောင်းသည် နေ၌ လှည့်လည် ကျက်စား ၍။ သာယန္တသမယေ ဒီပကေ ဌိတောဝ၊ ညနေချမ်းအခါ၌ ကျွန်းငယ်၌ တည်လျက်သာ။ ပါသာဏံ ဩလောကေတွာ၊ ကျောက်ဖျာကို ကြည့်၍။ “အယံ ပါသာဏော ဣဒါနိ၊ ဤကျောက်ဖျာသည် ယခုအခါ၌။ ဥစ္စတရော ခါယတိ၊ အထူးမြင့်သည်ဖြစ်၍ ထင်၏။ ကာရဏံ ကိံ န ခေါတိ စိန္တေသိ၊ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း”ဟု တွေးတောပြီ။ တဿ ဥဒကပ္ပမာဏဉ္စ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရေပမာဏကိုလည်းကောင်း။ ပါသာဏပ္ပမာဏဉ္စ၊ ကျောက်ဖျာပမာဏကို လည်းကောင်း။ သုဝဝတ္ထာပိတမေဝ ဟောတိ ကိရ၊ ကောင်းစွာမှတ်သားထားအပ် သည်သာ ဖြစ်သတဲ့။ တေန အဿ၊ ထို့ကြောင့် ထိုဘုရားလောင်းမှာ “အဇ္ဇ ဣမိဿာ နဒိယာ ဥဒကံ၊ ယနေ့ ဤမြစ်၏ ရေသည်။ နေဝ ဟာယတိ န စ ဝမ္ပတိ၊ လျော့လည်းမလျော့ တိုးလည်းမတိုး။ အထ စ ပန အယံ ပါသာဏော၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ဤကျောက်ဖျာသည်။ မဟာ ဟုတွာ ပညာယတိ၊ ကြီးသည် ဖြစ်၍ ထင်၏။ ကစ္စိ န ခေါ၊ အသို့နည်း ဘယ်လိုလဲ။ ဧတ္ထ မယံ ဂဟဏတ္ထာယ၊ ဤ ကျောက်ဖျာ၌ ငါ့ကို ဖမ်းယူခြင်းငှာ။ ကုမ္ဘိလော နိပန္နောတိ၊ မိချောင်းသည် ဝပ်နေ သလော”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအတွေးသည် ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်း မျောက်မင်းသည်။ “နံ တာဝ ဝိမံသာမိတိ၊ ထိုမိချောင်းကို စုံစမ်းအံ့”ဟု တွေး၍။ တတ္ထေဝ ဌတွာ၊ ထိုကျွန်းငယ်၌ပင် တည်၍။ ပါသာဏေန သဒ္ဓိံ ကထေန္တော ဝိယ၊ ကျောက်ဖျာနှင့်အတူ ပြောသကဲ့သို့။ “ဘော ပါသာဏာတိ ဝတ္တာ၊ အို. . ကျောက်ဖျာ”ဟု လှမ်းခေါ်၍။ ပဋိဝစနံ အလဘန္တော၊ စကားပြန်ကို မရသော်။ ယာဝတတိယံ၊ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်။ “ဘော ပါသာဏာတိ အာဟ၊ အို. . ကျောက်ဖျာ”ဟု ခေါ်ပြီ။ ပါသာဏော ပဋိဝစနံ ကိံ ဒဿတိ၊ ကျောက်ဖျာသည် စကားပြန်ကို ဘယ်မှာ ပေးအံ့နည်း။ ပုနပိ ဝါနရော၊ တစ်ဖန်လည်း မျောက်မင်းသည်။

“ဘော ပါသာဏကံ အဇ္ဈ အို. . ကျောက်ဖျာ ဘာကြောင့် ယနေ့။ မယ့် ပဋိဝစနံ၊ ငါ့အား စကားပြန်ကို။ န ဒေသီတိ အာဟ၊ မပေးသနည်း” ဟု ပြောပြီ။ ကုမ္ဘိလော၊ မိချောင်းသည်။ “အဒ္ဓါ အညေသု ဒိဝသေသု၊ ဧကန် အခြားကုန်သော နေ့တို့၌။ အယံ ပါသာဏော ဝါနရိန္ဒဿ၊ ဤကျောက်ဖျာသည် မျောက်မင်းအား။ ပဋိဝစနံ အဒါသိ၊ စကားပြန်ကို ပေးခဲ့ပြီ။ ဣဒါနိ အဿ ပဋိဝစနံ၊ ယခု ထိုမျောက်မင်းအား စကားပြန်ကို။ ဒဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ ပေးအံ့” ဟု ကြံ၍။ ကံ ဘော ဝါနရိန္ဒာတိ အာဟ၊ ဘာလဲ အို. . မျောက်မင်းဟု ပြောပြီ။ တံ ကော အသိ ဣတိ၊ သင်ကား ဘယ်သူသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ အဟံ ကုမ္ဘိလောတိ၊ ငါကား မိချောင်းတည်း ဟု ပြောပြီ။ ကိမတ္ထံ ဧတ္ထ၊ ဘယ်အကျိုးငှာ ဤကျောက်ဖျာ၌။ နိပန္နော အသိတိ၊ ဝပ်သည် ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ တဝ ဟဒယမံသံ၊ သင်၏ နှလုံးသားကို။ ပတ္တယမာနောတိ၊ တောင့်တ၍ဟု ဖြေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “မေ အညော၊ ငါ့အား အခြားသော။ ဂမနမဂ္ဂေါ နတ္ထိ၊ သွားစရာ လမ်းသည် မရှိ။ အဇ္ဈ မယာ ဧသော ကုမ္ဘိလော၊ ယနေ့ ငါသည် ဤမိချောင်းကို။ ဝဉ္စေတဗ္ဗောတိ စိန္တေသိ၊ လှည့်ပတ်သင့်သည်” ဟု တွေးပြီ။ အထ နံ၊ ထိုမှနောက် ထိုမိချောင်းကို။ “သမ္ပ ကုမ္ဘိလ အဟံ အတ္တာနံ၊ မိတ်ဆွေမိချောင်း ငါသည် မိမိကိုယ်ကို။ တုယံ ပရိစ္စဇိဿာမိ၊ သင့်အား စွန့်လှူပါအံ့။ တံ မုခံ ဝိဝရိတွာ၊ သင်သည် ခံတွင်းကို ဖွင့်၍။ မံ တဝ သန္တိကံ၊ ငါ့ကို သင်၏ အထံသို့။ အာဂတကာလေ ဂဏှာဟိတိ၊ လာရာကာလ၌ ဖမ်းယူပါ” ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ဟိ မုခေ ဝိဝဋေ၊ မှန်၏ ခံတွင်းကို ဖွင့်အပ်သော်။ ကုမ္ဘိလာနံ အက္ခိနိ နိဗ္ဗိလန္တိ၊ မိချောင်းတို့၏ မျက်စိတို့သည် ပိတ်သွားကုန်၏။ သော တံ ကာရဏံ အသလ္လက္ခေတွာ၊ ထိုမိချောင်းသည် ထိုမျက်စိပိတ်သွားသောအကြောင်းကို မသိ၍။ မုခံ ဝိဝရိ၊ ခံတွင်းကို ဖွင့်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုမိချောင်း၏။ အက္ခိနိ ပိထိယိသု၊ မျက်စိ တို့သည် ပိတ်သွားကုန်ပြီ။ သော မုခံ ဝိဝရိတွာ၊ ထိုမိချောင်းသည် ခံတွင်းကို ဖွင့်၍။ အက္ခိနိ နိဗ္ဗိလေတွာ နိပဇ္ဇိ၊ မျက်စိတို့ကို ပိတ်၍ ဝပ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တထာဘာဝံ ဥ တွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျက်စိပိတ်သွားကြောင်းကို သိ၍။ ဒီပကာ ဥပ္ပတိတော ဂန္ဓာ၊ ကျွန်းငယ်မှ ခုန်လျက် သွား၍။ ကုမ္ဘိလဿ မတ္ထကေ အတ္တမိတွာ၊ မိချောင်း၏ ဦးထိပ်၌ နင်း၍။ တတော ဥပ္ပတိတော၊ ထိုမိချောင်း ဦးထိပ်မှ ခုန်လျက်။ ဝိဇ္ဇုလတာ ဝိယ ဝိဇ္ဇောတမာနော၊ လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ တောက်ပလျက်။ ပရတီရေ အဋ္ဌာသိ၊ ဟိုဘက်ကမ်း၌ တည်ပြီ။

ကုမ္ဘီလော တံ အတ္ထရိယံ ဒိသွာ၊ မိချောင်းသည် ထိုအံ့ဩဖွယ်ကို တွေ့ရ၍။
 “ဣမိနာ ဝါနရိန္ဒေန အတိအဓ္မေရကံ၊ ဤမျောက်မင်းသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကို။
 ကတန္တိ စိန္တေတွာ၊ ပြုအပ်ပြီ”ဟု ကြံ၍။ “ဘော ဝါနရိန္ဒ ဣမသ္မိံ လောကေ၊
 အို. . မျောက်မင်း ဤလောက၌။ စတူဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတော၊ လေးပါးကုန်
 သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ပုဂ္ဂလော ပစ္စာမိတ္တေ အဓိဘဝတိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်
 ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏(အပေါ်စီးရ၏)။ တေ သဗ္ဗေပိ တုယံ အဗ္ဘန္တရေ၊
 ထိုတရားအားလုံးတို့သည်လည်း သင်၏ ကိုယ်တွင်း၌။ အတ္ထိ မညေတိ ဝတွာ၊
 ရှိကြယောင်တကား”ဟု ပြော၍။

၅၇။ “ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။

သစ္စံ ဓမ္မော မိတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယဿေတေ စတုရော (ပ) အတိဝတ္တတိ ဟူသော
 ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဝါနရိန္ဒ တဝ ယထာ၊ မျောက်မင်း သင့်မှာကဲ့သို့၊ ယဿ၊ အကြင်သူအား။
 သစ္စံ ဓမ္မော မိတိ စာဂေါ၊ စကားမှန်လည်းကောင်း စဉ်းစားဉာဏ်လည်းကောင်း
 စွဲမြဲသော ဝီရိယလည်းကောင်း ကိုယ်အသက်စွန့်ခြင်းလည်းကောင်း။ စတုရော
 ဧတေ ဓမ္မာ၊ လေးပါးကုန်သော ဤဂုဏ်တရားတို့သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏)။
 သော ဒိဋ္ဌံ အတိဝတ္တတိ၊ ထိုဂုဏ်တရားလေးပါးရှိသူသည် ရန်သူကို လွှမ်းမိုး၍
 ဖြစ်နိုင်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယဿာတိ ယဿ ကဿစိ ပုဂ္ဂလဿ၊ ယဿဟူ
 သည်ကား အကြင် အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်အားတည်း။ ဧတေတိ၊
 ဧတေဟူသော ပုဒ်ဖြင့်။ ဣဒါနိ ဝတ္တဗ္ဗေ၊ ယခုဆိုထိုက်သည့် တရားတို့ကို။
 ပစ္စက္ခတော နိဒ္ဒိသတိ၊ မျက်မှောက်အားဖြင့် ညွှန်ပြ၏။ စတုရော ဓမ္မာတိ စတ္တာရော
 ဂုဏာ၊ စတုရော ဓမ္မာ ဟူသည်ကား လေးပါးကုန်သော ဂုဏ်တို့တည်း။ သစ္စန္တိ
 ဝစီသစ္စံ၊ သစ္စံဟူသည်ကား မှန်သော စကားတည်း။ “မမ သန္တိကံ၊ ငါမိချောင်း၏
 အထံသို့။ အာဂမိဿာမိတိ ဝတွာ၊ လာမည်”ဟု ပြော၍။ မုသာဝါဒိ အကတွာ၊
 မုသားစကားကို မပြုမူ၍။ အာဂတောယေဝ၊ လာသည်သာတည်း။ ဣတိ တေ၊
 ဤသို့ သင်၏။ ဧတံ ဝစီသစ္စံ၊ ဤမှန်သော စကားတည်း။ ဝိစာရဏပညာ

ဓမ္မောတိ၊ စဉ်းစားတတ်သော ပညာသည် ဓမ္မမည်၏။ “ဧဝံ ကတော၊ ဤသို့ ပြုအပ်သော်။ ဣဒံ နာမ ဘဝိဿတီတိ၊ ဤအကျိုးမည်သည် ဖြစ်လတုံ”ဟု။ တေ ဒဿာ ဝိစာရဏပညာ အတ္ထိ၊ သင်မျောက်မင်းအား ဤစဉ်းစားတတ်သော ပညာသည် ရှိ၏။ အဗ္ဗောဓိန္ဒ ဝီရိယံ၊ စွဲမြဲသော ဝီရိယကို။ မိတီတိ ဝုစ္စတိ၊ မိတိဟူ၍ ခေါ်အပ်၏။ ဧတမ္ပိ တေ အတ္ထိ၊ ဤစွဲမြဲသော ဝီရိယသည်လည်း သင်မျောက် မင်းအားရှိ၏။ စာဂေါတိ အတ္တပရိစ္စာဂေါ၊ စာဂ ဟူသည်ကား ကိုယ်အသက်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းတည်း။ တံ အတ္တာနံ ပရိစ္စဇိတွာ၊ သင်မျောက်မင်းသည် မိမိကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်၍။ မမ သန္တိကံ အာဂတော၊ ငါမိချောင်း၏ အထံသို့ လာပြီ။ ပန အဟံ၊ ထိုသို့လာသော်လည်း ငါသည်။ ဂဏှိတုံ ယံ နာသက္ခိ၊ ဖမ်းယူခြင်းငှာ အကြင် မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ဒေသော မယုမေဝ ဒေါသော၊ ဖမ်းယူခြင်းငှာ ဤမစွမ်းနိုင်ခြင်းသည် ငါ၏ အပြစ်သာတည်း။ ဒိဋ္ဌန္တိ ပစ္စာမိတ္တံ၊ ဒိဋ္ဌဟူသည်ကား ရန်သူကိုတည်း။ သော အတိဝတ္တတီတိ၊ သော အတိဝတ္တတိဟူသည်ကား။ တဝ ယထာ၊ သင့်မှာကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ယဿ ပုဂ္ဂဿ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ စတ္တာရော ဧတေ ဓမ္မာ အတ္ထိ၊ လေးပါးကုန်သော ဤဂုဏ်တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ မံ အဇ္ဇ တံ၊ ငါ့ကို ယနေ့ သင်သည်။ အတိက္ကန္တော ယထာ၊ ကျော်လွန်လွှမ်းမိုး သကဲ့သို့။ တထေဝ အတ္တနော ပစ္စာမိတ္တံ၊ ထို့အတူသာ မိမိ၏ ရန်သူကို။ အတိက္ကမတိ အဘိဘဝတိ ဣတိ၊ ကျော်လွန်နိုင်၏ လွှမ်းမိုးနိုင်၏ ဤကား ဂါထာဖွင့်တည်း။ ဧဝံ ကုမ္ဘီလော၊ ဤကဲ့သို့ မိချောင်းသည်။ ဗောဓိသတ္တံ ပသံသိတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို ခိုးကျူး၍။ အတ္တနော ဝသနဋ္ဌာနံ ဂတော၊ မိမိ၏ နေရာဌာနသို့ သွားပြီ။

သတ္တာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ “ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တော ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါသာ။ မယံ ဝဓာယ န ပရိသက္ကတိ၊ ငါဘုရားကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပရိသက္ကိယေဝါတိ၊ ရှေးကလည်း ကြိုးစား ဖူးသည်သာ”ဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဇ္ဇေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ကုမ္ဘီလော၊ ထိုအခါက မိချောင်းသည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ အဿ ဘရိယာ စိဗ္ဗမာဏဝိကာ၊ ထိုမိချောင်း၏ မယားမိချောင်းမသည် စိဗ္ဗမာဏတည်း။ ဝါနရိန္ဒောပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ မျောက်မင်းသည်ကား

ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူပြီ။

ဝါနရိန္ဒဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ဝါနရိန္ဒဇာတ်အဖွင့်သည်
သတ္တမတည်း။

၈။ တယောဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယဿ ဧတေ တယော ဓမ္မာတိ၊ ယဿ ဧတေ တယော ဓမ္မာ အစရှိသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တဿ ဝဓာယ ပရိသက္ကနမေဝ၊
ဒေဝဒတ်၏ သတ်ဖို့ ကြိုးစားမှုကိုပင်။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။ အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ
မြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။
ဒေဝဒတ္တော ဝါနရယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဒေဝဒတ်သည် မျောက်မျိုး၌ ဖြစ်၍။
ဟိမဝန္တပူဒေသေ ယူထံ ပရိဟရန္တော၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ မျောက်အုပ်ကို ကြီးမျိုး
ဆောင်ယူသော်။ အတ္တာနံ ပဋိစ္စ၊ မိမိကို စွဲ၍။ ဇာတာနံ ဝါနရပေါတကာနံ၊ မွေးဖွား
ကုန်သော မျောက်ငယ်တို့ကို။ “ဝုဗ္ဗိပုတ္တာ ဣမေ၊ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော
ဤမျောက်ငယ်တို့သည်။ ယူထံ ပရိဟရေယုန္တိ ဘယေန၊ မျောက်အုပ်ကို
ကြီးမျိုးဆောင်ရွက်ကုန်ရာ၏”ဟု တွေးတောကြောက်သဖြင့်။ ဒန္တေဟိ ချံသိတွာ၊
သွားတို့ဖြင့် ကိုက်၍။ တေသံ ဗီဇာနိ ဥပ္ပါဋ္ဌေတိ၊ ထိုသားမျောက်ငယ်တို့၏ ငွေ့စေ့တို့ကို
ထုတ်နုတ်၏။ တဒါ ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သည်လည်း။ တညေဝ
ပဋိစ္စ၊ ထိုဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်မင်းကိုပင် စွဲ၍။ ဧကိဿာ ဝါနရိယာ ကုစ္ဆိသ္မိ၊
တစ်ကောင်သော မျောက်မ၏ ဝမ်း၌။ ပဋိသန္ဓိံ ဂဏှိ၊ ပဋိသန္ဓေကို ယူပြီ။ အထ
သာ ဝါနရိ၊ ထိုအခါ ထိုမျောက်မသည်။ ဂဗ္ဘဿ ပတိဋ္ဌိတဘာဝံ ဥ တွာ၊ ကိုယ်ဝန်၏
တည်ကြောင်းကို သိ၍။ အတ္တနော ဂဗ္ဘံ အနုရက္ခမာနာ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ဝန်ကို
စောင့်ရှောက်လျက်။ အညံ ပဗ္ဗတပါဒံ အဂမာသိ၊ အခြားသော တောင်ခြေသို့
သွားပြီ။ သာ ပရိပက္ကဂဗ္ဘာ၊ ထိုမျောက်မသည် ရင့်ကျက်သော ကိုယ်ဝန်ရှိသော်။
ဗောဓိသတ္တံ ဝိဇာယိ၊ ဘုရားလောင်းကို မွေးဖွားပြီ။ သော ဝုဗ္ဗိံ အန္ဓာယ၊

ထိုဘုရားလောင်းသည် ကြီးမှုကို စွဲ၍။ ဝိညုတံ ပတ္တော၊ သိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်သော်။ ထာမသမ္ပန္နော အဟောသိ၊ အားနှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ မာတရံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌ မိခင်ကို။ “အမ္မ မယံ ပိတာ၊ မိခင် ငါ၏ ဖခင်သည်။ ကဟန္တိ ပုဏ္ဏိ ဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးပြီ။ တာတ အသုကသ္မိ နာမ ပဗ္ဗတပါဒေါ၊ ချစ်သား ထိုမည်သော တောင်ခြေ၌။ ယူထံ ပရိဟရန္တော၊ မျောက်အုပ်ကို ကြီးများဆောင်ရွက်လျက်။ ဝသတိတိ၊ နေ၏ဟု ဖြေပြီ။ အမ္မ မံ တဿ၊ အမေ ငါ့ကို ထိုမျောက်မင်း၏။ သန္တိကံ နေဟိတိ၊ အထံသို့ ဆောင်ပို့ပါ လော့ဟုပြောပြီ။ တာတ တယာ၊ ချစ်သား သင်သည်။ ပိတုသန္တိကံ၊ ဖခင်မျောက် မင်း၏အထံသို့၊ ဂန္တံ နသက္ကာ၊ သွားခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း(မသင့်)။ ဟိ တေ ပိတာ၊ မှန်၏ သင်၏ ဖခင် မျောက်မင်းသည်။ အတ္တာနံ ပဋိစ္စ၊ မိမိကို စွဲ၍။ ဇာတာနံ ဝါနရပေါတကာနံ၊ မွေးဖွားကုန်သော မျောက်ငယ်တို့ကို။ ယူထပရိဟရဏာ ဘယေန၊ မျောက်အုပ်ကို ကြီးများဆောင်ရွက်မည် ကြောက်သောကြောင့်၊ ဒန္တေဟိ ခုံသိတွာ၊ သွားတို့ဖြင့် ကိုက်၍။ ဗီဇာနိ ဥပ္ပါဋ္ဌေတိတိ၊ ဝှေးစေ့တို့ကို ထုတ်နုတ်၏ဟု ပြောပြပြီ။ အမ္မ မံ တတ္ထ နေဟိ၊ မိခင် ငါ့ကို ထိုဖခင်ထံသို့ ဆောင်ပို့ပါလော့။ အဟံ ဇာနိဿာမိတိ၊ ငါသည် သိပါအံ့ဟု ပြောပြီ။ သာ ပုတ္တံ အာဒါယ၊ ထို မျောက်မသည် သားဘုရားလောင်းကို ခေါ်ယူ၍။ တဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ထိုမျောက်မင်း၏ အထံသို့ သွားပြီ။

သော ဝါနရော အတ္တနော ပုတ္တံ ဒိသွာဝ၊ ထိုမျောက်မင်းသည် မိမိ၏ သားကို မြင်၍ပင်။ “အယံ ဝမုန္တော၊ ဤမျောက်ကလေးသည် ကြီးသော်။ ယူထံ ပရိဟရိတံ၊ မျောက်အုပ်ကို ကြီးများဆောင်ယူခြင်းငှာ။ မယံ န ဒဿတိ၊ ငါအား ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဣဒါနေဝ မာရေတဗ္ဗေတိ၊ ယခုပင် သတ်သင့်၏” ဟု တွေး၍။ “ဧတံ အာလိဂ်န္တော ဝိယ၊ ဤမျောက်ကလေးကို ပွေ့ဖက်သကဲ့သို့၊ ဂါဠံ ပိဋ္ဌေတွာ၊ မြဲမြံစွာ ဖြစ်ညစ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ အံ့” ဟု ကြံ၍။ “ဧဟိ တာတ၊ လာ. . ငါ့သား။ ဧတ္တကံ ကာလံ ကဟံ၊ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး ဘယ်သို့။ ဂတော အသိတိ၊ သွားနေသည် ဖြစ်သနည်း” ဟု။ ဗောဓိ သတ္တံ၊ ဘုရားလောင်းကို။ အာလိဂ်န္တော ဝိယ နိပ္ပိဋ္ဌေသိ၊ ပွေ့ဖက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ညစ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ပန၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား။ နာဂဗလော ထာမသမ္ပန္နော၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ အားရှိ၏ အားနှင့်ပြည့်စုံ၏။ သောပိ နံ နိပ္ပိဋ္ဌေသိ၊ ထိုဘုရား လောင်းသည်လည်း ထိုမျောက်မင်းကို ဖြစ်ညစ်ပြီ။ အထ အဿ အဋ္ဌိနိ၊ ထိုအခါ

ထိုမျောက်မင်း၏ အရိုးတို့သည်။ ဘိဇ္ဇနာကာရပ္ပတ္တာနိ အဟေသံ၊ ကျိုးကွဲအံ့သော
 အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုမျောက်
 မင်းအား။ “အယံ ဝမုန္တော မံ မာရေဿတိ၊ ဤသားသည် ကြီးသော် ငါ့ကို သတ်
 လတံ။ ကေန ဥပါယေန ပုရေတရညေဝ၊ ဘယ်နည်းဖြင့် ရှေးဦးစွာသာ
 (ကြိုတင်၍သာ)။ မာရေယံ န ခေါတိ၊ သတ်ရအံ့နည်း”ဟု ။ ဧတံ အဟောသိ၊
 ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ “အဝိဒူရေ ရက္ခသပရိဂ္ဂဟိတော၊
 မနီးမဝေဌံ ရေစောင့်ဘီလူးသိမ်းပိုက်အပ်သော။ အယံ သရော အတ္ထိ၊ ဤရေအိုင်
 သည် ရှိ၏။ တတ္ထ နံ၊ ထိုရေအိုင်၌ ထိုမျောက်ကို။ ရက္ခသေန ခါဒါပေဿာမိတိ
 စိန္တေသိ၊ ရေစောင့်ဘီလူးကို အစားခိုင်းအံ့”ဟု ကြံပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုသား
 မျောက်ကို။ “တာတ အဟံ မဟလ္လကော၊ ချစ်သား ငါသည် ကြီးပြီ။ ဣမံ ယူထံ
 တုယံ နိယျာဒေမိ၊ ဤမျောက်အုပ်ကို သင့်အား အပ်နှင်းအံ့။ အဇ္ဇေဝ တံ၊ ယနေ့ပင်
 သင့်ကို။ ရာဇာနံ ကရောမိ၊ မင်းကို ပြုအံ့ (မင်းမြှောက်အံ့)။ အသုကသ္မိံ နာမ
 ဌာနေ၊ ထိုမည်သော ဌာန၌။ သရော အတ္ထိ၊ ရေအိုင်သည် ရှိ၏။ တတ္ထ ဒွေ
 ကုမုဒိနိယော၊ ထိုရေအိုင်၌ နှစ်ခုကုန်သော ကြာဖြူရုံတို့သည်လည်းကောင်း။
 တိဿော ဥပ္ပလိနိယော၊ သုံးခုကုန်သော ကြာညိုရုံတို့သည်လည်းကောင်း။ ပဉ္စ
 ပဒုမိနိယော စ ပုပ္ဖန္တိ၊ ငါးခုကုန်သော ပဒုမ္မာကြာရုံတို့သည်လည်းကောင်း ပွင့်ကုန်
 ၏။ ဂစ္ဆ တတော၊ သွားချေ ထိုရေအိုင်မှ။ ပုပ္ဖာနိ အာဟရာတိ၊ ကြာပွင့်တို့ကို
 ဆောင်ခဲ့လော့”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။
 သာဓု တာတ၊ ကောင်းပါပြီ ဖခင်။ အာဟရိဿာမိတိ ဂန္တာ၊ ဆောင်ယူခဲ့ပါမည်ဟု
 သွား၍။ သဟသာ အနောတရိတွာ၊ အဆောတလျှင် မဆင်းမူ၍။ သမန္တာ ပဒံ
 ပရိစ္ဆိန္နန္တော၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြေရာကို ဆုံးဖြတ်စုံစမ်းသော်။ ဩတိဏ္ဏပဒညေဝ
 အဒ္ဓသ၊ ဆင်းသော ခြေရာကိုသာ တွေ့ရပြီ။ ဥတ္တိဏ္ဏပဒံ န၊ တက်သော ခြေရာကို
 ကား မတွေ့ရ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “ဣမိနာ သရေန၊ ဤရေအိုင်
 သည်။ ရက္ခသပရိဂ္ဂဟိတေန ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ရေစောင့်ဘီလူးသိမ်းပိုက်အပ်သည်
 ဖြစ်လောက်၏။ မယံ ပိတာ၊ ငါ့ဖခင် သည်။ အတ္တနာ မာရေတုံ အသက္ကောန္တော၊
 ကိုယ်တိုင် သတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၍။ ရက္ခသေန မံ၊ ရေစောင့်ဘီလူးကို ငါ့ကို။
 ခါဒါပေတုကာမော ဘဝိဿတိ၊ အစားခိုင်းလိုသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဟံ ဣမဉ္စ
 သရံ၊ ငါသည် ဤရေအိုင်သို့လည်း န ဩတရိဿာမိ၊ မဆင်းအံ့။ ပုပ္ဖာနိ စ

ဂဟေဿာမိတိ၊ ကြာပန်းတို့ကိုလည်း ခူးယူအံ့”ဟု တွေး၍။ နိရုဒကဌာနံ ဂန္ဓာ၊ ရေမရှိရာဌာနသို့ သွား၍။ ဝေဝံ ဂဟေတွာ၊ အရှိန်အဟုန်ကို ယူ၍။ ဥပ္ပတိတွာ ပရတော ဂစ္ဆန္တော၊ ခုန်၍ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ သွားသော်။ နိရုဒကေ ဩကာသေ၊ ရေမထိသော အရပ်၌။ ဌိတာနေဝ ဒွေ ပုပ္ဖါနိ၊ တည်ရှိသည်သာဖြစ်ကုန်သော ကြာနှစ်ပွင့်တို့ကို။ ဂဟေတွာ ပရတီရေ ပတိ၊ ခူးယူ၍ ဟိုဘက်ကမ်း၌ ကျပြီ။ ပရတီရတောပိ၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှလည်း။ ဩရိမတီရံ အာဂစ္ဆန္တော၊ ဤဘက်ကမ်းသို့ ခုန်လာသော်။ တေနေဝ ဥပါယေန ဒွေ ဂဏှိ၊ ထိုနည်းဖြင့်ပင် ကြာနှစ်ပွင့်တို့ကို ခူးယူပြီ။ ဧဝံ ဥဘောသု ပဿေသု၊ ဤကဲ့သို့ နှစ်ဖက်ကုန်သော ကမ်းနံပါးတို့၌။ ရာသီ ကရောန္တော၊ အစုအပုံကို ပြုလျက်။ ပုပ္ဖါနိ စ ဂဏှိ၊ ကြာပန်းတို့ကိုလည်း ခူးယူပြီ။ ရက္ခသဿ အာဏဌာနံ စ န ဩတရိ၊ ရေစောင့်ဘီလူး၏ အာဏာ သက်ရာဌာနသို့လည်း မသက်ဆင်း။

အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “ဣတော ဥတ္တရိ ဥက္ခိပိတုံ၊ ဤထက်အလွန် မ၊ယူခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿာမိတိ၊ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု တွေး၍။ တာနိ ပုပ္ဖါနိ ဂဟေတွာ၊ ထိုကြာပန်းတို့ကို ယူ၍။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ ရာသီ ကရောန္တဿ၊ တစ်ခုသော ဌာန၌ အပုံကို ပြုနေစဉ်။ သော ရက္ခသော၊ ထိုရေစောင့် ဘီလူးသည်။ “မယာ ဧတ္တကံ ကာလံ၊ ငါသည် ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး။ ဧဝရူပေါ ပညဝါ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ပညာရှိသော။ အစ္ဆရိယပုရိသော န ဒိဋ္ဌ ပုဗ္ဗော၊ အံ့ဖွယ်ရှိသော ယောက်ျားကို ရှေးက မမြင်အပ်ဘူးပေ။ ပုပ္ဖါနိ စ နာမ၊ ကြာပန်းတို့မည်သည်ကိုလည်း။ ယာဝဒိစ္ဆကံ ဂဟိတာနိ၊ အလိုရှိတိုင်း ယူအပ် ကုန်ပြီ။ မယံ အာဏဌာနဉ္စ၊ ငါ၏ အာဏာသက်ရာဌာနကိုလည်း။ န ဩတရိတိ၊ မသက်ဆင်း”ဟု တွေး၍။ ဥဒကံ ဒွိဓာ ဘိန္ဒန္တော၊ ရေကို နှစ်ဖြာခွဲလျက်။ ဥဒကတော ဥဌာယ၊ ရေမှ ထ၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဝါနရိန္ဒ ဣမသ္မိံ လောကေ၊ မျောက်မင်း ဤလောက၌။ ယဿ တယော ဓမ္မာ အတ္ထိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား သုံးပါးကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ သော ပစ္စာမိတ္တံ အဘိဘဝတိ၊ ထိုသူသည် ရန်သူကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏။ တေ သဗ္ဗေပိ တဝ အဗ္ဘန္တရေ၊ ထိုတရားအားလုံးတို့သည်လည်း သင်မျောက်မင်း၏ ကိုယ်တွင်း၌။ အတ္ထိ မညေတိ ဝတွာ၊ ရှိကြကုန်ယောင်တကား”ဟု ပြော၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ထုတိ ကရောန္တော၊ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းမှုကို ပြုလိုရကား။

၅၈။ “ယဿ ဧတေ တယော ဓမ္မာ။ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။
ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာ။ ဒိဋ္ဌိ သော အတိဝတ္တတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယဿ ဧတေ (ပ) အတိဝတ္တတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဝါနရိန္ဒ တဝ ယထာ၊ မျောက်မင်း သင့်မှာကဲ့သို့။ ယဿ ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာ၊ အကြင်သူအား ဉာဏ်ယှဉ်သော ဝီရိယလည်းကောင်း မကြောက်မရွံ့ ရဲရင့်ခြင်းလည်းကောင်း နည်းလမ်းနားလည်သော ပညာလည်းကောင်း။ တယော ဧတေ ဓမ္မာ၊ သုံးပါးကုန်သော ဤတရားတို့သည်။ (အတ္ထိ ရှိကုန်၏)။ သော ဒိဋ္ဌိ အတိဝတ္တတိ၊ ထိုသူသည် ရန်သူကို လွန်၍ဖြစ်၏(နိုင်၏)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဒက္ခိယန္တိ ဒက္ခဘာဝေါ၊ ဒက္ခိယံ ဟူသည်ကား နားလည်သူ၏ဖြစ်ကြောင်းတည်း။ ဧတံ၊ ထိုဒက္ခိယဟူသော အမည်သည်။ သမ္ပတ္တဘယံ ဝိဓမ္မိတုံ၊ ရောက်လာသော ဘေးကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ။ ဇာနနပညာယ၊ နားလည်သော ပညာနှင့်။ သမ္ပယုတ္တဥတ္တမဝီရိယဿ၊ ယှဉ်တွဲမြင့်မြတ်သော ဝီရိယ၏။ နာမံ၊ အမည်တည်း။ သူရိယန္တိ သူရဘာဝေါ၊ သူရိယံ ဟူသည်ကား ရဲရင့်သူ၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်ရာတည်း။ ဧတံ နိဗ္ဗယဘာဝဿ နာမံ၊ ဤသူရိယဟူသော အမည်သည် ကြောက်ရွံ့မှုမရှိခြင်း၏ အမည်တည်း။ ပညာတိ ဧတံ၊ ပညာဟူသော ဤအမည်သည်။ ပညာပဒဋ္ဌာနာယ၊ ပင်ကိုဉာဏ်လျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိသော။ ဥပါယပညာယ နာမံ၊ နည်းလမ်းနားလည်သော ပညာ၏ နာမည်တည်း။

ဧဝံ သော ဒကရက္ခသော၊ ဤကဲ့သို့ ထိုရေစောင့်ဘီလူးသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းအား။ ထုတိံ ကတ္တာ၊ ချီးမွမ်းမှုကို ပြု၍။ “ဣမာနိ ပုပ္ဖာနိ ကိမတ္ထံ၊ ဤကြာပန်းတို့ကို ဘယ်အကျိုးငှာ။ ဟရသီတိ ပုစ္ဆိ ဆောင်ယူသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ပိတာ မံ၊ ဖခင်သည် ငါ့ကို။ ရာဇာနံ ကာတုကာမော၊ မင်းကို ပြုစေလို၏။ တေန ကာရဏေန ဟရာမိတိ၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဆောင်ယူ၏ဟု ဖြေပြီ။ “တာဒိသေန ဥတ္တမပုရိသေန၊ သင်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သော ယောက်ျားမြတ်သည်။ ပုပ္ဖာနိ ဝဟိတုံ န သက္ကာ၊ ကြာပန်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ဆောင်ယူခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း(မသင့်)။ အဟံ ဝဟိဿာမိတိ၊

ငါသည် ဆောင်ယူအံ့”ဟု။ ဥက္ခိပိတ္တာ၊ မ၊၍။ တဿ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော အဂမာသိ၊
 ထိုဘုရားလောင်း၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်သွားပြီ။ အထ အဿ ပိတာ၊
 ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏ ဖခင်သည်။ ဒုရတောဝ တံ ဒိသွာ၊ အဝေးမှပင်
 ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍။ “အဟံ ဣမံ၊ ငါသည် ဤသားကို။ ရက္ခသဘတ္တံ
 ဘဝိဿတိတိ၊ ရေစောင့်ဘီလူးအစာသည် ဖြစ်လတံ့ဟု။ ပဟိဏိံ၊ စေခဲ့ပြီ။ ဣဒါနိ
 သော ဧသော၊ ယခုအခါ ထိုသားသည်။ ရက္ခသံ ပုပ္ဖါနိ၊ ရေစောင့်ဘီလူးကို
 ကြာပန်းတို့ကို။ ဂါဟာပေန္တော အာဂစ္ဆတိ၊ ယူစေလျက် လာ၏။ ဣဒါနိ နဋ္ဌော၊
 ယခုအခါ ပျက်စီးသည်။ အမှိတိ စိန္တေန္တော၊ ဖြစ်၏”ဟု ကြံလျက်။ သတ္တဓာ ဟဒယ
 ဖာလနံ ပတ္တာ၊ ခုနစ်စိပ် နှလုံးကွဲခြင်းသို့ ရောက်၍။ တတ္ထေဝ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တော၊
 ထိုနေရာ၌ပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ သေသဝါနရာ သန္နိပတိတ္တာ၊
 ကြွင်းကျန်သောမျောက်တို့သည် စုဝေး၍။ ဗောဓိသတ္တံ ရာဇာနံ အကံသု၊
 ဘုရားလောင်းကို မင်းကို ပြုကြ မြှောက်ကြပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတ္တာ၊ ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္နိ ယဋ္ဌေတ္တာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။
 “တဒါ ယူထပတိ၊ ထိုအခါက မျောက်မင်းသည် (မျောက်သင်းအုပ်သည်)။ ဒေဝ
 ဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ယူထပတိပုတ္တော ပန၊ မျောက်
 သင်းအုပ်သားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာ
 ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

တယောဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
 တယောဓမ္မဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ဘေရိခါဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဓမေ ဓမေတိ ဣဒံ၊ ဓမေ ဓမေ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ
 ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။
 အညတရံ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခုံ၊ မထင်ရှားသော ဆုံးမခက်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ
 ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တံ ဘိက္ခုံ၊ သတ္တာ၊ မှန်၏
 ထိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု တံ၊ ရဟန်း သင်သည်။

ဒုဗ္ဗစော အသိ ကိရ၊ ဆုံးမခက်သည် ဖြစ်သတဲ့။ ဣတိ သစ္စံ၊ ဤသို့ ကြားရသည် ကား မှန်သလော။ ဣတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့ မေးတော်မူ၍။ သစ္စံ ဘဂဝါတိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါ၏ မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခု တုံ၊ ရဟန်း သင်သည်။ ဣဒါနေဝ န ဒုဗ္ဗစော၊ ယခုအခါ၌သာ ဆုံးမခက်သည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ ဒုဗ္ဗစောယေဝါတိ ဝတွာ၊ ဆုံးမခက်သည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဘေရိဝါဒကကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ စည်တီးသမားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဂါမကေ ဝသတိ၊ ရွာကလေး၌ နေ၏။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ ဗာရာဏသီယံ နက္ခတ္တံ၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ နက္ခတ်ပွဲကို။ ယုဋ္ဌန္တိ သုတွာ၊ ကြွေးကြော် အပ်ပြီဟု ကြား၍။ သမဇ္ဇမဏ္ဍလေ ဘေရိ ဝါဒေတွာ၊ ပွဲကွင်း၌ စည်ကို တီး၍။ ဓနံ အာဟရိဿာမိတိ၊ ဥစ္စာကို ဆောင်ယူအံ့”ဟု။ ပုတ္တံ အာဒါယ၊ သားကို ခေါ်ယူ၍။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ ဘေရိ ဝါဒေတွာ၊ စည်ကို တီး၍။ ဗဟုဓနံ လဘိ၊ ဥစ္စာများစွာကို ရပြီ။ သော တံ အာဒါယ၊ ထိုဘုရားလောင်း သည် ထိုဥစ္စာများစွာကို ယူ၍။ အတ္တနော ဂါမံ ဂစ္ဆန္တော၊ မိမိ၏ ရွာသို့ သွားသော်။ စောရာဋ္ဌဝိ ပတွာ၊ ခိုးသူတို့နေရာ တောအုပ်သို့ ရောက်၍။ နိရန္တရံ ဘေရိ ဝါဒေန္တံ ပုတ္တံ၊ အဆက်မပြတ် စည်ကို တီးသော သားကို။ “တာတ နိရန္တရံ အဝါဒေတွာ၊ ချစ်သား မပြတ်မတီးမူ၍။ မဂ္ဂပဋိပန္နဿ ဣဿရဿ၊ ခရီးသွားသော အစိုးရသူ၏။ ဘေရိ ဝိယ၊ စည်ကိုကဲ့သို့။ အန္တရန္တရာ ဝါဒေဟိတိ၊ အကြားအကြား၌ တီးပါလော့”ဟု။ ဝါရေသိ၊ တားမြစ်ပြီ။ သော ပိတရာ ဝါရိယမာနောပိ၊ ထိုသား သည် အဖက တားမြစ်အပ်သော်လည်း။ “ဘေရိသဒ္ဓေနော စောရေ၊ စည်သံဖြင့် ပင် ခိုးသားတို့ကို။ ပလာပေဿာမိတိ ဝတွာ၊ ပြေးစေအံ့”ဟု ပြော၍။ နိရန္တရမေဝ ဝါဒေသိ၊ မပြတ်သာ တီးပြီ။ စောရာ၊ ခိုးသားတို့သည်။ ပဌမညေဝ ဘေရိသဒ္ဓံ သုတွာ၊ ပဌမဆုံးသာဖြစ်သော စည်သံကို ကြားရ၍။ ဣဿရဘေရိ ဘဝိဿတိတိ၊ အစိုးရသူ၏ စည်သည် ဖြစ်လတုံဟု။ ပလာယိတွာ၊ ထွက်ပြေးကြ၍။ အတိဝိယ ဧကာဗဒ္ဓံ၊ အလွန်လျှင် တစ်စပ်တည်းသာဖြစ်သော။ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ စည်သံကို ကြားရ၍။ “အယံ ဣဿရဘေရိ၊ ဤစည်သည် အစိုးရသူ၏စည်သည်။ န ဘဝိဿတိတိ၊ မဖြစ်

လတုံ"ဟု။ အာဂန္တာ ဥပဓာရေန္တော၊ လာ၍ စူးစမ်းသော်။ ဒွေယေဝ ဇနေ ဒိသွာ၊ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကို မြင်၍။ ပေါထေတွာ ဝိလုမ္မိသု၊ ရိုက်ပုတ်၍ လုယူကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကိစ္ဆေန နော၊ ဆင်းရဲစွာ ငါတို့သည်။ လဒ္ဓံ ဓနံ၊ ရအပ်ခဲ့သော ပစ္စည်းကို။ ဧကာဗဒ္ဓံ ကတွာ၊ တစ်စပ်တည်းကို ပြု၍။ ဝါဒေန္တော၊ တီးလျက်။ နာသေသိ ဝတာတိ ဝတွာ၊ ဖျက်ဆီး လေ့စွတကား"ဟု ပြော၍၊

၅၉။ “ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ အတိဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။

ဓန္တေန ဟိ သတံ လဒ္ဓံ၊ အတိဓန္တေန နာသိတံ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဓမေ ဓမေ (ပ) နာသိတံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနက်ကား--

ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ တီးရာ၏ တီးရာ၏ အလွန်ကားမတီးရာ။ ဟိ အတိဓန္တံ ပါပကံ၊ မှန်၏ အလွန်တီးခြင်းသည် မကောင်း။ ဟိ ဓန္တေန၊ မှန်၏ တီးသဖြင့်။ လဒ္ဓံ သတံ၊ ရအပ်သော ငွေတစ်ရာကို။ အတိဓန္တေန နာသိတံ၊ အလွန်တီးခြင်းဖြင့် ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဓမေ ဓမေတိ၊ ဓမေ ဓမေ ဟူသည်ကား။ ဓမေယျ၊ န ဓမေယျ နော၊ တီးရာ၏ မတီးရသည်ကား မဟုတ်။ ဘေရိ ဝါဒေယျ၊ စည်ကို တီး ရာ၏။ နော န ဝါဒေယျ၊ မတီးရသည်ကား မဟုတ်။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဓမေယျ၏အနက်တည်း။ နာတိဓမေတိ၊ နာတိဓမေ ဟူသည်ကား။ အတိဣမိတွာ ပန၊ ကျော်လွန်၍ကား။ နိရန္တရမေဝ ကတွာ၊ မပြတ်သာ ပြု၍။ န ဝါဒေယျ၊ မတီးရာ။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဟိ အတိဓန္တံ ပါပကံ၊ အကြံကြောင့် အလွန် တီးခြင်းသည် မကောင်း။ (ထို့ကြောင့်တည်း)။ နိရန္တရံ ဘေရိဝါဒနံ၊ မပြတ် စည်ကို တီးခြင်းသည်။ ဣဒါနိ အမှာကံ၊ ယခုအခါ ငါတို့အတွက်။ ပါပကံ လာမကံ ဇာတံ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်၏။ ဓန္တေန ဟိ သတံ လဒ္ဓန္တိ၊ ဓန္တေန ဟိ သတံ လဒ္ဓံ ဟူသည်ကား။ နဂရေ ဓမေန္တေန ဘေရိဝါဒနေန၊ မြို့၌ စည်တီးခြင်းဖြင့်။ ကဟာပဏသတံ လဒ္ဓံ၊ အသပြာတစ်ရာကို ရအပ်ပြီတည်း။ အတိဓန္တေန နာသိတန္တိ၊ အတိဓန္တေန နာသိတံ ဟူသည်ကား။ ဣဒါနိ မေ ပုတ္တေန၊ ယခု အခါ ၌ကား ငါ၏ သားသည်။ ဝစနံ အကတွာ၊ စကားကို လိုက်နာမှုမပြုမ၍။ အဋ္ဌဝိယံ

ယဒိဒံ အတိဓန္တံ၊ တောအုပ်၌ အကြင်အလွန်တီးခြင်းသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။
တေန အတိဓန္တေန၊ ထိုအလွန်တီးခြင်းဖြင့်။ သဗ္ဗ နာသိတံ ဣတိ၊ ရလှာသည့်
ငွေအားလုံးကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီတည်း ဤကား ဂါထာဖွင့်တည်း။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။
“တဒါ ပုတ္တော၊ ထိုအခါက သားသည်။ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဆုံးမခက်သော
ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပိတာ ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ အဖသည်ကား
ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူပြီ။

ဘေရိဝါဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်သော
ဘေရိဝါဒကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ သင်္ခမေဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဓမ္မေ ဓမ္မေတိ ဣဒံ၊ ဓမ္မေ ဓမ္မေ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ
ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။
ဒုဗ္ဗစမေဝ၊ ဆုံးမခက်သော ရဟန်းကိုပင်။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မ
ဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိ
သတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သင်္ခမေကကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ခရုသင်း မှုတ်သည့်
အမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဗာရာဏသီယံ နက္ခတ္တေ ယုဋေ၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ နက္ခတ်ပွဲကို
ကြွေးကြော်အပ်သော်။ ပိတရံ အာဒါယ၊ အဖကို ခေါ်ယူ၍။ သင်္ခမေနကမ္ပေန
ဇနံ လဘိတွာ၊ ခရုသင်း မှုတ်ခြင်းအမှုဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ရ၍။ အာဂမနကာလေ
စောရာဋ္ဌဝိယံ၊ ပြန်လာရာ ကာလ၌ ခိုးသူတို့တောအုပ်၌။ နိရန္တရံ သင်္ခ မေန္တံ၊
အကြားအလပ်မရှိ (မပြတ်) ခရုသင်းကို မှုတ်သော။ ပိတရံ ဝါရေသိ၊ အဖကို
တားမြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုအဖသည်။ “သင်္ခသဒ္ဓေန စောရေ၊ ခရုသင်းသံဖြင့်

ခိုးသားတို့ကို။ ပလာပေဿာမိတိ၊ ပြေးစေအံ့”ဟု ပြော၍။ နိရန္တရမေဝ ဓမ္မိ၊ အကြားအလပ်မရှိပင် မှုတ်ပြီ။ စောရာ ပုရိမနယေနဝ၊ ခိုးသားတို့သည် ရှေးနည်း ဖြင့်ပင်။ အာဂန္တာ ဝိလုပ္ပိသု၊ လာ၍ လုယူကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ပုရိမနယေနဝ၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်ပင်--

၆၀။ “ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ အတိဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။

ဓန္တေနာဓိဂတာ ဘောဂါ၊ တေ တာတော ဝိဓမ္မိ ဓမ္မန္တိ

ဂါထံ အဘာသိ၊ ဓမေ ဓမေ (ပ) ဓမံ ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ မှုတ်ရာ၏ မှုတ်ရာ၏၊ အလွန်ကား မမှုတ်ရာ။ ဟိ အတိဓန္တံ ပါပကံ၊ မှုန်၏ အလွန်မှုတ်ခြင်းသည် မကောင်း။ ဓန္တေန ဘောဂါ အဓိဂတာ၊ မှုန်မှုန်မှုတ်သဖြင့် ပစ္စည်းတို့ကို ရအပ်ကုန်ပြီ။ တေ တာတော၊ ထိုပစ္စည်းတို့ကို ဖခင်သည်။ ဓမံ ဝိဓမ္မိ၊ လွန်စွာမှုတ်လျက် ဖျက်ဆီးပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ တေ တာတော ဝိဓမ္မိ ဓမ္မန္တိ၊ တေ တာတော ဝိဓမ္မိ ဓမံ ဟူသည်ကား။ သင်္ခံ ဓမ္မိတွာ တေ လဒ္ဓဘောဂေ၊ ခရသင်းကို မှုန်မှုန်မှုတ်၍ ထိုရအပ်သော ပစ္စည်းတို့ကို။ မမ ပိတာ ပုနပ္ပုနံ၊ ငါ၏ ဖခင်သည် ထပ်ကာထပ်ကာ။ ဓမန္တော ဝိဓမ္မိ၊ မှုတ်လျက် ဖျက်ဆီးပြီ။ ဝိဒ္ဓံသေသိ ဝိနာသေသိ ဣတိ၊ ပျက်စီးစေ ပြီတည်း ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္တေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ပိတာ၊ ထိုအခါက ဖခင်သည်။ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခု အဟောသိ၊ အပြောရခက်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ အဿ ပုတ္တော ပန၊ ထိုဖခင်၏ သားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူပြီ။

သင်္ခမဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သင်္ခမဇာတ်အဖွင့်တည်း။

အာသိသဝဂ္ဂေါ ဆဋ္ဌော၊ အာသိသဝဂ်သည် ဆဋ္ဌတည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုအာသီသဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။ မဟာသီလဝ-
ဇနကံ၊ မဟာသီလဝဇာတ် စူဠဇနကဇာတ်လည်းကောင်း။ ပုဏ္ဏပါတိ စ ကိဖလံ၊
ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်လည်းကောင်း ကိဖလဇာတ်လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗာဝုဓကဉ္စနက္ခန္ဓံ၊
ပဗ္ဗာဝုဓဇာတ် ကဉ္စနက္ခန္ဓဇာတ်လည်းကောင်း။ ဝါနရိန္ဒ တယောဓမ္မံ၊ ဝါနရိန္ဒဇာတ်
လည်းကောင်း တယောဓမ္မဇာတ်လည်းကောင်း။ ဘေရိဝါဒသင်္ခမေန္တိ၊ ဘေရိဝါဒက
ဇာတ် သင်္ခမဇာတ်လည်းကောင်း ဤသည်ပင်တည်း။

၇။ ဣတ္ထိဝဂ္ဂ

၁။ အသာတမန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

အသာ လောကီ'တ္ထိယော နာမာတိ ဣဒံ၊ အသာ လောကီ'တ္ထိယော နာမ
စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်
သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥက္ကဏ္ဍိတံ ဘိက္ခုံ၊ သာသနာ
တော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူပြီ။ တဿ ဝတ္ထု၊ ထိုရဟန်း၏ ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဥမ္မာဒန္တိဇာတကေ အာဝိ
ဘဝိဿတိ၊ ဥမ္မာဒန္တိဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ်။ တံ ပန ဘိက္ခုံ သတ္တာ၊ ထိုရဟန်း
ကိုကား ရှင်တော်ဘုရားသည်။ “ဘိက္ခု ဣတ္ထိယော နာမ၊ ရဟန်း.. မိန်းမတို့
မည်သည်။ အသာတာ အသတိယော၊ မသာယာထိုက်ကုန် အမှတ်သတိမရှိကုန်။
လာမိကာ ပစ္ဆိမိကာ၊ ယုတ်မာကုန်၏ အယုတ်တို့၏ နောက်ပိတ်ဆုံးဖြစ်ကုန်၏။
တွံ ဧဝရူပံ လာမိကံ၊ သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ယုတ်မာသော။ ဣတ္ထိ
နိဿာယ ကသ္မာ၊ မိန်းမကို မှီ၍ ဘာကြောင့်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော အသီတိ ဝတ္တာ၊
ငြီးငွေ့သည် ဖြစ်ရသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ဂန္ဓာရရဋ္ဌေ တက္ကသိလာယံ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ တက္ကသိုလ်မြို့၌။
ဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝိညုတံ ပတ္တော၊ သိတတ်သူ
အဖြစ်သို့ ရောက်သော်။ တီသု ဝေဒေသု သဗ္ဗသိပ္ပေသု စ၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌

လည်းကောင်း အတတ်ပညာအားလုံးတို့၌လည်းကောင်း။ နိပ္ပတ္တိ ပတ္တော၊ အပြီး အစီးသို့ ရောက်၍။ ဒိသာပါမောက္ခော အာစရိယော အဟောသိ၊ အရပ် မျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆရာကြီးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဒါ ဗာရာဏသီယံ၊ ထိုအခါက ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဧကသ္မိံ ဗြာဟ္မဏကုလေ၊ တစ်ဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌။ ပုတ္တဿ ဇာတဒိဝသေ၊ သား၏ မွေးဖွားရာနေ့၌။ အဂ္ဂိံ ဂဟေတွာ၊ မီးကို ယူ၍။ အနိဗ္ဗာယန္တံ ဌပယိသု၊ မငြိမ်းစေဘဲ ထားကုန်ပြီ။ အထ နံ ဗြာဟ္မဏကုမာရံ၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်ကို။ သောဠသဝဿကာလေ မာတာပိတရော၊ တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ရှိရာအခါ၌ မိဘတို့သည်။ “ပုတ္တ မယံ၊ ချစ်သား ငါတို့သည်။ တဝ ဇာတဒိဝသေ၊ သင်၏ မွေးရာနေ့၌။ အဂ္ဂိံ ဂဟေတွာ ဌပယိမှ၊ မီးကိုယူ၍ ထားခဲ့ ကြပြီ။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော သစေ ဘဝိတုကာမော၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် အကယ်၍ ဖြစ်လိုအံ့။ တံ အဂ္ဂိံ အာဒါယ၊ သင်သည် မီးကို ယူ၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊ တောသို့ ဝင်၍။ အဂ္ဂိံ ဘဂဝန္တံ နမဿမာနော၊ မီးဟူသော ဘုရားကို ရှိခိုးလျက်။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော ဟောဟိ၊ ဗြဟ္မာ့ ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်လော့။ အဂါရံ သစေ အဇ္ဈာဝသိတုကာမော၊ အိမ်၌ အကယ်၍ နေလိုအံ့။ တက္ကသိလံ ဂန္ဓာ၊ တက္ကသိုလ်မြို့သို့ သွား၍။ ဒိသာပါမောက္ခဿ အာစရိယဿ သန္တိကေ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော ဆရာကြီး၏ အထံ၌။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏိတွာ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူ၍။ ကုဋ္ဌမ္မံ သဏ္ဌပေဟိတိ အာဟံသု၊ စီးပွားဥစ္စာကို ကောင်းစွာတည်စေလော့”ဟု ပြောကြပြီ။ မာဏဝေါ၊ လုလင်သည်။ “အဟံ အရညေ အဂ္ဂိံ၊ ကျွန်တော်သည် တောထဲ၌ မီးကို။ ပရိစရိတံ န သက္ခိဿာမိ၊ ပြုစုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လှတံ။ ကုဋ္ဌမ္မမေဝ သဏ္ဌပေဿာမိတိ၊ ဥစ္စာကိုသာ ကောင်းစွာတည်စေအံ့”ဟု။ မာတာပိတရော ဝန္တိတွာ၊ မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍။ အာစရိယဘာဂံ သဟဿံ ဂဟေတွာ၊ ဆရာဖို့ဖြစ်သော ငွေတစ်ထောင်ကို ယူ၍။ တက္ကသိလံ ဂန္ဓာ၊ တက္ကသိုလ်မြို့သို့ သွား၍။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏိတွာ ပစ္စာဂမာသိ၊ ပညာကို သင်ယူ၍ ပြန်လာပြီ။

အဿ မာတာပိတရော ပန၊ ထိုလုလင်၏ မိဘတို့သည်ကား။ ယရာဝါသေန အနတ္တိကာ၊ အိမ်၌ နေခြင်းဖြင့် အလိုမရှိကုန်။ အရညေ အဂ္ဂိံ၊ တောထဲ၌ မီးကို။ ပရိစရာပေတုကာမာ ဟောန္တိ၊ လုပ်ကျွေးစေလိုကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အထ နံ မာတာ၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို မိခင်သည်။ ဣတ္ထိနံ ဒေါသံ ဒေသေတွာ၊ မိန်းမတို့၏

အပြစ်ကို ပြ၍။ အရည် ပေသေတုကာမာ၊ တောထဲသို့ စေလွှတ်လို၍။ “သော အာစရိယော ပဏ္ဍိတော ဗျတ္တော၊ ထိုဆရာကြီးသည် ပညာရှိသော် လိမ္မာသော်။ မေ ပုတ္တဿ၊ ငါ၏ သားအား။ ဣတ္ထိနံ ဒေါသံ ကထေတုံ၊ မိန်းမတို့၏ အပြစ်ကို ပြောပြခြင်းငှာ။ သက္ခိဿတိတိ စိန္တေတွာ၊ စွမ်းနိုင်လတုံ”ဟု ကြံ၍။ “တာတ တေ၊ ချစ်သား သင်သည်။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဟိတန္တိ အာဟ၊ ပညာကို သင်ယူအပ်ခဲ့ပြီလော”ဟု မေးပြီ။ အာမ အမ္မာတိ၊ မှန်ပါ သင်ယူခဲ့ပါပြီ အမေဟု ဖြေပြီ။ တေ အသာတ-မန္တောပိ၊ သင်သည် အသာတမန္တန်ကိုလည်း။ ဥဂ္ဂဟိတောတိ၊ သင်ယူအပ် ခဲ့ပြီလောဟုမေးပြီ။ န ဥဂ္ဂဟိတော အမ္မာတိ၊ မသင်ယူအပ်ခဲ့ပါ အမေဟု ဖြေပြီ။ တာတ တေ အသာတမန္တော၊ ချစ်သား သင်သည် အသာတမန္တန်ကို။ ယဒိ န ဥဂ္ဂဟိတော၊ အကယ်၍ မသင်ယူအပ်ခဲ့အံ့၊ တေ ကိံ သိပ္ပံ နာမ ဥဂ္ဂဟိတံ၊ သင်သည် ဘယ်ပညာမည်သည်ကို သင်ယူအပ်ခဲ့ပြီနည်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။ ဥဂ္ဂဟိတွာ ဧဟိတိ၊ သင်ယူ၍ လာလော့ဟု ပြောပြီ။ သော သာဓူတိ၊ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပါပြီဟု ပြော၍။ ပုန တက္ကသိလာဘိမုခေါ ပါယာသိ၊ တစ်ဖန် တက္ကသိုလ်သို့ ရှေးရှု သွားပြီ။ တဿာပိ အာစရိယဿ မာတာ၊ ထိုတက္ကသိုလ်ဆရာကြီး၏လည်း အမိသည်။ မဟလ္လိကာ ဝိသတိဝဿသတိကာ၊ ကြီးပြီ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိပြီ။ သော တံ သဟတ္ထာ၊ ထိုတက္ကသိုလ်ဆရာကြီးသည် ထိုမိခင်အိုကို မိမိလက်ဖြင့်။ နှာပေန္တော ဘောဇေန္တော၊ ရေချိုးပေးလျက် ကျွေးမွေးလျက်။ ပါယေန္တော ပဋိဇ္ဇေတိ၊ ရေတိုက်လျက် ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ အညေ မနုဿာ၊ အခြားကုန်သော လူတို့သည်။ တထာကရောန္တံ နံ ဇိဂ္ဂန္တိ၊ ထိုသို့ပြုစုသော ထိုတက္ကသိုလ်ဆရာကြီးကို ခွံကြကုန်၏။ သော၊ ထိုတက္ကသိုလ်ဆရာကြီးသည်။ အဟံ အရည် ပဝိသိတွာ၊ ငါသည် တောသို့ ဝင်၍။ တတ္ထ မာတရံ ပဋိဇ္ဇေန္တော၊ ထိုတော၌ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးလျက်။ ယံနုန ဝိဟရေယန္တိ စိန္တေသိ၊ နေရပါမူကား ကောင်းလေစွ”ဟု ကြံပြီ။ အထ ဧကသ္မိံ ဝိဝိတ္တေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော ဆိတ်ငြိမ်သော။ အရညေ ဥဒကဖာသုကဋ္ဌာနေ၊ တောထဲ၌ ရေချမ်းသာလွယ်ကူရာဌာန၌။ ပဏ္ဏသာလံ ကာရေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုး ဇရပ်ကို ပြုစေ၍။ သပ္ပိတဏ္ဍုလာဒီနိ အာဟရာပေတွာ၊ ထောပတ်၊ ဆန် စသည်တို့ကို ဆောင်ယူစေ၍။ မာတရံ ဥက္ခိပိတွာ၊ မိခင်ကို မ၊ချီ၍။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုတောဇရပ်သို့ သွား၍။ မာတရံ ပဋိဇ္ဇေန္တော၊ မိခင်ကို ပြုစုလျက်။ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေခြင်းကို ပြုပြီ။

သောပိ ခေါ် မာဏဝေါ တက္ကသိလံ ဂန္ဓာ၊ ထိုလုလင်သည်လည်း တက္ကသိုလ် မြို့သို့ သွား၍။ အာစရိယံ အပဿန္တော၊ ဆရာကို မတွေ့သော်။ အာစရိယော ကဟန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဆရာကြီးသည် ဘယ်မှာနည်းဟု မေး၍။ တံ ပဝတ္တိံ သုတွာ၊ ထို အကြောင်းကို ကြား၍။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုတောဇရပ်သို့ သွား၍။ ဝန္တိတွာ အဋ္ဌာသိ၊ ရှိခိုး၍ တည်ပြီ။ အထ နံ အာစရိယော၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို ဆရာကြီးသည်။ “တာတ ကိံ န ခေါ၊ ချစ်သား အဘယ့်ကြောင့်။ အတိသီယံ အာဂတော အသီတိ၊ အလွန်မြန်စွာ ပြန်လာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ အဟံ တုမေဟိ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးတို့သည်။ အသာတမန္တော နာမ၊ အသာတမန္တန်မည်သည်ကို။ န ဥဂ္ဂဏှာပိတော နန္တတိ၊ မသင်ယူစေအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။ (သင်မပေးအပ် သည် မဟုတ်ပါလော ဟုပြောပြီ။ ကော ပန တေ၊ အဘယ်သူသည်ကား သင့်အား။ အသာတမန္တေ၊ အသာတမန္တန်တို့ကို။ ဥဂ္ဂဏှိတဗ္ဗေ ကတွာ၊ သင်ယူထိုက်သည် တို့ကို ပြု၍။ ကထေသီတိ၊ ပြောပြီနည်းဟု မေးပြီ။ မယံ မာတာ အာစရိယာတိ၊ ကျွန်တော်၏ အမေပါ ဆရာကြီးဟု ဖြေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကောစိ အသာတမန္တော နာမ နတ္ထိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အသာတမန္တန်မည်သည် မရှိ။ ဣမဿ မာတာ ပန၊ ဤ လုလင်၏ မိခင်သည်ကား။ ဣမံ ဣတ္ထိဒေါသေ၊ ဤလုလင်ကို မိန်းမအပြစ်တို့ကို။ ဇာနာပေတုကာမာ ဘဝိဿတီတိ စိန္တေသိ၊ သိစေလိုသည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို။ “သာဓု တာတ၊ ကောင်းပြီ ချစ်သား။ တေ အသာတမန္တေ ဒဿာမိ၊ သင့်အား အသာတ မန္တန်တို့ကို သင်ပေးအံ့။ တံ အဇ္ဇ အာဒိ ကတွာ၊ သင်သည် ယနေ့ကို အစပြု၍။ မမ ဌာနေ ဌတွာ၊ ငါ၏ နေရာ၌ တည်၍။ မမ မာတရံ သဟတ္တာ၊ ငါ၏ မိခင်ကို မိမိလက်ဖြင့်။ နှာပေန္တော ဘောဇေန္တော၊ ရေချိုးပေးလျက် ကျွေးမွေးလျက်။ ပါယေန္တော ပဋိဇ္ဇဂ္ဂါဟိ၊ ရေတိုက်လျက် ပြုစုလော့။ အဿာ၊ ထိုမိခင်ကို။ ဟတ္ထပါဒ သီသပိဋ္ဌိသမ္မာဟနာဒိနိ စ ကရောန္တော၊ လက်၊ ခြေ၊ ဦးခေါင်း၊ ကျောဆုပ်နယ်ခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း ပြုလျက်။ ‘အယျေ ဇရံ ပတ္တကာလေပိ၊ အဖွား အိုခြင်းသို့ ရောက်ရာကာလ၌သော်မှလည်း။ တေ သရီရံ တာဝ ဧဝရူပံ၊ သင်အဖွား၏ ခန္ဓာ ကိုယ်သည် ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသေး၏။ ဒဟရကာလေ၊ ငယ်စဉ်ကာလ၌။ ကီဒိသံ အဟောသီတိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သည် ဖြစ်ခဲ့သနည်း’ဟု။ ဟတ္ထပါဒ ပရိကမ္မာဒိကရဏကာလေ၊ လက်ခြေဆုပ်နယ်မှု စသည်ပြုရာကာလ၌။ ဟတ္ထ

ပါဒါဒီနံ ဝဏ္ဏံ ကထေယျာသိ၊ လက်ခြေစသည်တို့၏ လှူဂုဏ်ကို ပြောဆိုလော့။
 တေ မမ မာတာ၊ သင့်အား ငါ၏ အမိသည်။ ယဉ္ဇ ကထေတိ၊ အကြင်စကားကို
 လည်း ပြောကြား၏။ တံ အလဇ္ဇန္တော အနိဂုဟန္တော၊ ထိုအမေပြောသည့် စကားကို
 မရှက်ဘဲ မဖုံးကွယ်ဘဲ။ မယံ အာရောစေယျာသိ၊ ငါ့အား ပြောလော့။ ဧဝံ
 ကရောန္တော၊ ဤသို့ ပြုသော်။ အသာတမန္တေ လစ္ဆသိ၊ အသာတမန္တန်တို့ကို
 ရလိမ့်မည်။ အကရောန္တော န လစ္ဆသီတိ အာဟ၊ မပြုသော် မရလတ်”ဟု ပြောပြီ။
 သော၊ ထိုလူလင်သည် “သာဓု အာစရိယာတိ၊ ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”ဟု။ တဿ
 ဝစနံ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊
 ထိုနေ့မှ စ၍။ သဗ္ဗံ ယထာဂုတ္တဝိဓာနံ အကာသိ၊ အားလုံးသော ဆိုအပ်ပြီးတိုင်း
 သော အစီရင်ကို ပြုပြီ။

အထ အသာ၊ ထိုအခါ ထိုအဖွားအိုအား။ တသ္မိ မာဏဝေ၊ ထိုလူလင်သည်။
 ပုနပ္ပုနံ ဝဏ္ဏယမာနေ၊ အဖန်ဖန် ချီးကျူးသော်။ “အယံ မယာ သဒ္ဓိ၊ ဤလူလင်
 သည် ငါနှင့်အတူ။ အဘိရမိတုကာမော ဘဝိဿတီတိ၊ ပျော်မွေ့လိုသည် ဖြစ်
 လတ်”ဟု။ အန္ဓာယ ဇရာဇိဏ္ဏာယ၊ ကန်းသော ဇရာဖြင့်အိုသော အဖွားအို၏။
 အဗ္ဘန္တရေ ကိလေသော ဥပ္ပဇ္ဈိ ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာသည် ဖြစ်ပြီ။ သာ၊ ဧက
 ဒီဝသံ၊ ထိုအဖွားအိုသည် တစ်နေ့၌။ အတ္တနော သရီရဝဏ္ဏံ၊ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်
 အလှူဂုဏ်ကို။ ကထယမာနံ မာဏဝံ၊ ပြောဆိုနေသော လူလင်ကို။ “မယာ
 သဒ္ဓိ၊ ငါနှင့်အတူ။ အဘိရမိတုံ ဣစ္ဆသီတိ အာဟ၊ မွေ့လျော်ခြင်းငှာ အလိုရှိ
 သလော”ဟု မေးပြီ။ အယေ အဟံ၊ အဖွား ကျွန်တော်သည်။ တာဝ ဣစ္ဆေယျံ၊
 ဆန္ဒကား ရှိပါ၏။ အာစရိယော ပန ဂရုကောတိ၊ ဆရာကိုကား အလေးဂရု
 ထားရပါ၏ဟု ပြောပြီ။ သစေ မံ ဣစ္ဆသိ၊ အကယ်၍ ငါ့ကို အလိုရှိအံ့။ မေ
 ပုတ္တံ မာရေဟီတိ၊ ငါ၏ သားကို သတ်လော့ဟု ပြောပြီ။ အဟံ အာစရိယဿ
 သန္တိကေ၊ ငါသည် ဆရာ၏ အထံ၌။ ဧတ္တကံ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဟိတွာ၊ ဤမျှရှိသော
 အတတ်ပညာကို သင်ယူပြီး၍။ ကိလေသမတ္တံ နိဿာယ၊ ကိလေသာမျှကို
 အမှီပြု၍။ ကိန္တိ ကတွာ၊ အဘယ်သို့ ပြု၍။ အာစရိယံ မာရေဿာမီတိ၊ ဆရာကို
 သတ်ရက်ပါအံ့နည်းဟု ပြောပြီ။ တေန ဟိ တံ မံ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မင်းသည်
 ငါ့ကို။ သစေ န ပရိစ္စဇေသိ၊ အကယ်၍ မစွန့်အံ့။ အဟမေဝ နံ၊ ငါသည်ပင် ထိုသား
 ကို။ မာရေဿာမီတိ၊ သတ်မည်ဟု ပြောပြီ။ ဧဝံ ဣတ္ထိယော နာမ အသာတာ၊

ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့မည်သည် မသာယာအပ်ကုန်။ လာမိကာ ပစ္ဆိမိကာ၊
ယုတ်မာကုန်၏၊ အယုတ်ဆုံး၏ နောက်ပိတ်ဖြစ်ကုန်၏။ တထာရူပေ နာမ ဝယေ
ဌိတာ၊ ထိုသို့သဘောရှိသည်မည်သော အဖွားအိုအရွယ်၌ တည်ကုန်လျက်။
ရာဂစိတ္တံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ရာဂစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍။ ကိလေသံ အနုဝတ္တမာနာ၊
ကိလေသာသို့ အစဉ်လိုက်ကြကုန်လျက်။ ဧဝံ ဥပကာရကံ ပုတ္တံ၊ သို့ကလောက်
ကျေးဇူးပြုတတ်သော သားကို။ မာရေတုကာမာ ဇာတာ၊ သတ်လိုကုန်သည်
ဖြစ်ကြပြီ။ မာဏဝေါ သဗ္ဗံ တံ ကထံ၊ လုလင်သည် အလုံးစုံသော ထိုစကားကို။
ဗောဓိသတ္တဿ အာရောစေသိ၊ ဘုရားလောင်းအား ပြောပြပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “မာဏဝ မယံ အာရောစေန္တေန တေ၊
အို. . လုလင် ငါ့အား ပြောကြားသော သင်သည်။ သုဋ္ဌ၊ ကတန္တိ ဝတွာ၊
ကောင်းသည်ကို ပြုအပ်ပြီ”ဟု ပြော၍။ မာတု အာယုသင်္ခါရံ ဩလောကေန္တော၊
မိခင်၏ အာယုသင်္ခါရကို ကြည့်သော်။ အဇ္ဇေဝ မရိဿတိတိ ဥ တွာ၊ ယနေ့ပင်
သေမည်ဟု သိ၍။ ဧဟိ မာဏဝ၊ လာလော့ အမောင်လုလင်။ နံ ဝိမံသိဿာမာတိ၊
ထိုမိခင်ကို စူးစမ်းကြအံ့ဟု။ ဧကံ ဥဒုမ္မရရက္ခံ ဆိန္ဒိတွာ၊ တစ်ခုသော ရေသဖန်း
ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်၍။ အတ္တနော ပမာဏေန၊ မိမိ၏ ပမာဏဖြင့်။ ကဋ္ဌရူပကံ ကတွာ၊
သစ်သားရုပ်ပုံကို ပြု၍။ သသီသံ ပါရပိတွာ၊ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ခြံ၍။ အတ္တနော
သယနဌာနေ၊ မိမိ၏ အိပ်ရာ၌။ ဥတ္တာနံ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ ပက်လက်အိပ်စေ၍။
ရဇ္ဈကံ ဗန္ဓိတွာ၊ ကြိုးတန်းကို ချည်၍။ အန္တေဝါသိကံ၊ တပည့်ကို။ “တာတ ဖရသံ၊
ချစ်သား ပေါက်ဆိန်ကို။ အာဒါယ ဂန္ဓာ၊ ယူ၍ သွား၍။ မမ မာတု၊ ငါ၏ မိခင်အား။
သည် ဒေဟီတိ အာဟ၊ အမှတ်သညာကို ပေးလော့”ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝေါ
ဂန္ဓာ၊ လုလင်သည် သွား၍။ “အယျေ အာစရိယော၊ အဖွား. ဆရာသည်။
ပဏ္ဏသာလာယံ၊ သစ်ရွက်မိုးတဲ၌။ အတ္တနော သယနဌာနေ နိပဇ္ဇော၊ မိမိ၏
အိပ်ရာ၌ အိပ်နေ၏။ ရဇ္ဈသညာ မေ ဗဒ္ဒါ၊ ကြိုးတန်းအမှတ်အသားကို
ကျွန်တော်သည် ဖွဲ့ချည်အပ်ပြီ။ ဣမံ ဖရသံ အာဒါယ၊ ဤပေါက်ဆိန်ကို ယူ၍။
ဂန္ဓာ သစေ သက္ကောသိ၊ သွား၍ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့။ နံ မာရေဟိတိ အာဟ၊
ထိုဆရာကို သတ်လော့”ဟု ပြောပြီ။ တံ ပန မံ၊ မင်းသည်ကား ငါ့ကို။ န ပရိစ္စဇိ
ဿသီတိ၊ မစွန့်လွှတ်လော့ဟု မေးပြီ။ ကိံ ကာရဏာ ပရိစ္စဇိဿာမိ၊ ဘာကြောင့်
စွန့်ရမည်နည်းဟု ပြောပြီ။ သာ ဖရသံ အာဒါယ၊ ထိုအဖွားအိုသည် ပေါက်ဆိန်ကို

ယူ၍။ ပဝေဓမာနာ ဥဋ္ဌာယ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထ၍။ ရဇ္ဈသညာယ ဂန္ဓာ၊ ကြိုးတန်းအမှတ်အသားဖြင့် သွား၍။ ဟတ္ထေန ပရာမသိတွာ၊ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်၍။ အယံ မေ ပုတ္တောတိ သညာယ၊ ဤကား ငါ၏ သားဟူသော အမှတ် ဖြင့်။ ကဋ္ဌရူပကဿ မုခတော၊ သစ်သားရုပ်၏ မျက်နှာမှ။ သာဠကံ အပနေတွာ၊ အဝတ်ကို ဖယ်၍။ ဖရသုံ အာဒါယ၊ ပေါက်ဆိန်ကို ယူ၍။ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ မာရေဿာမိတိ၊ တစ်ချက်တည်းပေါက်ခြင်းဖြင့်သာ သေစေအံ့ဟု။ ဂီဝါယမေဝ ပဟရိတွာ၊ လည်ပင်း၌သာ ပေါက်၍။ “ဓန္တိသဒ္ဓေ ဥပ္ပန္နေ၊ ခံဟူသော အသံသည် ဖြစ်ပေါ်လသော်။ ရုက္ခဘာဝံ အညာသိ၊ သစ်သားဖြစ်ကြောင်းကို သိပြီ။ အထ ဟေမိသတ္ထေန၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ “ကိံ ကရောသိ အမ္မာတိ ဝုတ္တေ၊ ဘာကို ပြုသနည်း အမေဟု မေးအပ်သော်။ သာ ဝဇ္ဇိတာ အမှီတိ၊ ထိုအဖွားအိုသည် အညာခံရသည် (အလိမ်ခံရသည်) ဖြစ်၏ဟု သိ၍။ တတ္ထေဝ မရိတွာ ပတိတာ၊ ထိုနေရာ၌ပင် သေ၍ လဲသွားပြီ။ အတ္တနော ပဏ္ဏသာလာယ၊ မိမိ၏ သစ်ရွက်မိုး ဇရပ်၌။ နိပန္နာယပိ တင်္ခဏညေဝ၊ အိပ်နေသော်လည်း ထိုအချိန်မှာပင်။ တာယ မရိတဗ္ဗမေဝ၊ ထိုအဖွားအိုသည် သေရမည်သာတည်း။

သော တဿာ မတဘာဝံ ဥတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုမိခင်၏ သေကြောင်းကို သိ၍။ သရီရကိစ္စံ ကတွာ၊ အလောင်း၌ ပြုထိုက်သော ကိစ္စကို ပြု၍။ အာဠာဟနံ နိဗ္ဗာပေတွာ၊ သဂြိုဟ်သည့်မီးပုံကို ငြိမ်းစေ၍။ ဝနပုပ္ဖေဟိ ပူဇေတွာ၊ တောပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍။ မာဏာဝံ အာဒါယ၊ လုလင်ကို ခေါ်ယူ၍။ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရေ နိသီဒိတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးဇရပ်တံခါး၌ ထိုင်၍။ “တာတ ပါဠိယေက္ကော၊ ချစ်သား... သီးသန့်ဖြစ်သော။ အသာတမန္တော နာမ နတ္ထိ၊ အသာတမန္တန်မည်သည် မရှိ။ ကုတ္တိယော အသာတာ နာမ၊ မိန်းမတို့သည် အသာတမည်ကုန်၏။ တဝ မာတာ၊ သင်၏ မိခင်သည်။ အသာတမန္တံ ဥဂ္ဂဏှာ'တိ၊ အသာတမန္တန်ကို သင်ယူချေလော့ဟု။ မမ သန္တိကံ ပေသယမာနာ၊ ငါ၏အထံသို့ စေလွှတ်သော်။ ကုတ္တိနံ ဒေါသံ၊ မိန်းမတို့၏ အပြစ်ကို။ ဇာနနတ္ထံ ပေသေတိ၊ သိစေဖို့ စေလွှတ်ပြီ။ ကုဒါနိ ပန တေ ပစ္စက္ခမေဝ၊ ယခုအခါ၌ကား သင်သည် လက်တွေ့ပင်။ မမ မာတု၊ ငါ၏ မိခင်၏။ ဒေါသော ဒိဋ္ဌော၊ အပြစ်ကို တွေ့မြင်ရပြီ။ ကုမိနာ ကာရဏေန ကုတ္တိယော နာမ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် မိန်းမတို့မည်သည်။ အသာတာ လာမိကာ၊ မသာယာအပ်ကုန် ယုတ်မာကုန်၏။ ပစ္ဆိမိကာတိ

ဇာနေယျာသီတိ၊ အယုတ်နောက်ပိတ်ဆုံးတို့ဟု သိလေလော့”ဟု။ တံ သြဝဒိတွာ ဥယျောဇေသိ၊ ထိုလုလင်ကို ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။ သောပိ အာစရိယံ ဝန္တိတွာ၊ ထိုလုလင်သည်လည်း ဆရာကို ရှိခိုး၍။ မာတာပိတူနံ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ မိဘတို့၏ ထံသို့ သွားပြီ။ အထ နံ မာတာ၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို မိခင်သည်။ “တာတတေ အသာတမန္တော၊ အို ချစ်သား သင်သည် အသာတမန္တန်ကို။ ဥဂ္ဂဟိတောတိ ပုစ္ဆိ၊ သင်ယူအပ်ခဲ့ပြီလောဟု မေးပြီ။ အာမ အမ္မာတိ၊ သင်ယူအပ်ခဲ့ပါပြီ မေမေဟု ဖြေပြီ။ ဣဒါနိ ကံ ကရိဿသိ၊ ယခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပဗ္ဗဇိတွာ အဂ္ဂိ ဝါ ပရိစရိဿသိ၊ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ မီးကိုသော်မူလည်း လုပ်ကျွေးအံ့လော။ အဂါရမဇ္ဈေ ဝါ ဝသိဿသီတိ၊ အိမ်၏ အလယ်၌သော်မူလည်း နေအံ့လော့ဟု မေးပြီ။ မာဏဝေါ၊ လုလင်သည်။ “အမ္မ မယာ ပစ္စက္ခတော၊ အို. . အမေ ကျွန်တော်သည် လက်တွေ့အားဖြင့်။ ဣတ္ထိနံ ဒေါသာ ဒိဋ္ဌာ၊ မိန်းမတို့၏ အပြစ်တို့ကို မြင်အပ်ကုန်ပြီ။ အဂါရေန မေ ကိစ္စံ နတ္ထိ၊ အိမ်နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်အား အလုပ်ကိစ္စသည် မရှိ။ အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမီတိ၊ ကျွန်တော်သည် ရသေ့ရဟန်းပြုအံ့ဟု။ အတ္တနော အဓိပ္ပါယံ ပကာသေန္တော၊ မိမိ၏ ဆန္ဒကို ထင်ရှားပြလိုရကား--

၆၁။ “အသာ လောကိ’တ္ထိယော နာမ၊ ဝေလာ တာသံ န ဝိဇ္ဇတိ။
 သာရတ္တာ စ ပဂဏ္ဏာ စ၊ သိခိ သဗ္ဗဃသော ယထာ။
 တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ဝိဝေကမနုဗြူဟယ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အသာ လောကိ’တ္ထိယော (ပ) ဝိဝေကမနုဗြူဟယံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

လောကေ ဣတ္ထိယော နာမ အသာ၊ လောက၌ မိန်းမတို့မည်သည် အမှတ်သတိမရှိကုန် (မချမ်းသာကုန်)။ သာတံ ဝေလာ န ဝိဇ္ဇတိ၊ ထိုမိန်းမတို့အား စောင့်စည်းမှုစည်းကမ်းသည် မရှိ။ သာရတ္တာ စ ပဂဏ္ဏာ စ၊ ပြင်းစွာ လည်း တပ်မက်တတ်ကုန်၏၊ ကိုယ်နှုတ်စိတ်လည်း ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ သိခိ သဗ္ဗဃသော ယထာ၊ မီးသည် ကောင်းဆိုးစသည် အလုံးစုံကို စားတတ်သကဲ့သို့တည်း။ တာ ဟိတွာ၊ ထိုမိန်းမတို့ကို စွန့်၍။ ဝိဝေကံ အနုဗြူဟယံ၊ ဝိဝေကသုံးပါးကို ပွားများလျက်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုအံ့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အသာတံ၊ အသာဟူသည်ကား။ အသတိယော
လာမိကာ၊ အမှတ်သတိမရှိကုန် ယုတ်မာကုန်၏တည်း။ အထ ဝါ သုခံ၊ တစ်နည်း
ကား ချမ်းသာကို။ သာတံ ဝုစ္စတိ၊ သာတဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ တံ တာသု နတ္ထိ၊
ထိုချမ်းသာသည် ထိုမိန်းမတို့၌ မရှိ။ အတ္တနိ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တာနံ၊ မိမိ၌ တပ်မက်စိတ်
ရှိသူတို့အား။ အသာတမေဝ ဒေန္တိ၊ မသာယာဖွယ်ကိုသာ ပေးတတ်ကုန်၏။
ဣတိပိ အသာ၊ ထို့ကြောင့်လည်း အသာမည်ကုန်၏။ ဒုက္ခာ ဒုက္ခဝတ္ထုဘူတာ၊
ဒုက္ခဖြစ်ကုန်၏ ဒုက္ခ၏တည်ရာ ဖြစ်၍ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
အသာ၏ အနက်တည်း။ ဣမဿ အတ္ထဿ သာဓနတ္ထာယ ပန၊ ဤအနက်
အဓိပ္ပါယ်ကို ပြီးစေခြင်းအကျိုးငှာကား--

“မာယာ စေတာ မရီစီ စ၊ သောကော ရောဂေါ စုပဒ္ဒဝေါ။

ခရာ စ ဗန္ဓနာ စေတာ၊ မစ္စုပါသာ ဂုဟာသယာ။

တာသု ယော ဝိဿသေ ပေါသော၊ သော နရေသု နရာဓမော”တိ

မာယာ စေတာ (ပ) နရာဓမော ဟူသော။ ဣဒံ သုတ္တံ၊ ဤသုတ်ကို။
အာဟရိတဗ္ဗံ၊ ဆောင်ယူပြုအပ်၏။ ဂါထာ နက်ကား--

ဧတာ မာယာ စ မရီစီ စ၊ ထိုမိန်းမတို့သည် မျက်လှည့်နှင့်လည်း တူကုန်၏
တံလျှပ်နှင့်လည်း တူကုန်၏။ သောကော ရောဂေါ စ ဥပဒ္ဒဝေါ၊ သောက
ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဟုတ်၏ ရောဂါဖြစ်ကြောင်းလည်း ဟုတ်၏ ဘေးရန်
ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဟုတ်၏။ ဧတာ ခရာ စ ဗန္ဓနာ စ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်
ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်းကုန်၏ နှောင်ဖွဲ့ခံရကြောင်းလည်းဟုတ်ကုန်၏။
ဂုဟာသယာ မစ္စုပါသာ၊ ခန္ဓာကိုယ်၌ တည်နေကြ၍ သေမင်း ကြော့ကွင်း
လည်း ဟုတ်ကုန်၏။ တာသု ယော ပေါသော ဝိဿသေ၊ ထိုမိန်းမတို့၌
အကြင်ယောက်ျားသည် ချစ်ကျွမ်းဝင်၏။ သော နရေသု နရာဓမော၊
ထိုယောက်ျားသည် လူတို့တွင် လူဖျင်းလူညံ့ လူယုတ်တည်း။

လောကီ’တ္ထိယောတိ လောကေ ဣတ္ထိယော၊ လောကီ’တ္ထိယော ဟူသည်ကား
လောက၌ မိန်းမတို့သည်တည်း။ ဝေလာ တာသံ န ဝိဇ္ဇတီတိ၊ ဝေလာ တာသံ
န ဝိဇ္ဇတီ ဟူသည်ကား။ အဗ္ဗ ကိလေသုပ္ပတ္တိံ ပတ္တာ၊ အို. . မိခင် ကိလေသာ
ဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်သော်။ တာသံ ဣတ္ထိနံ ဝေလာ၊ ထိုမိန်းမတို့အား ဝေလာ

မည်သည်။ သံဝရော မရိယာဒါ၊ စောင့်စည်းခြင်းမည်သည် စည်းကမ်းမည်သည်။
 ပမာဏံ နာမ နတ္ထိ၊ အတိုင်းအတာမည်သည် မရှိ။ သာရတ္တာ စ ပဂဗ္ဘာ စာတိ၊
 သာရတ္တာ စ ပဂဗ္ဘာ စ ဟူသည်ကား။ ဧတာသံ ဝေလာ စ နတ္ထိ၊ ထိုမိန်းမတို့အား
 စောင့်စည်းခြင်း အပိုင်းအခြားတို့သည်လည်း မရှိကုန်။ ပဉ္စသု ကာမဂုဏေသု၊
 ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌။ သာရတ္တာ အလ္လီနာ၊ ပြင်းစွာ တပ်မက်ကုန်၏
 စွဲငြိကုန်၏။ တထာ ကာယပါဂဗ္ဘိယေန၊ ထို့အတူ ကိုယ်၏ ကြမ်းတမ်းမှု
 လည်းကောင်း။ ဝါစာပါဂဗ္ဘိယေန မနောပါဂဗ္ဘိယေန၊ စကားကြမ်းတမ်းမှု
 လည်းကောင်း စိတ်ထားကြမ်းတမ်းမှုလည်းကောင်း။ ဣတိ တိဝိဓေန ပါဂဗ္ဘိယေန၊
 ဤသို့ သုံးပါးအပြားရှိသော ကြမ်းတမ်းမှုနှင့်။ သမန္နာဂတတ္တာ၊ ပြည့်စုံသည်
 အဖြစ်ကြောင့်။ ဧတာ ပဂဗ္ဘာ စ၊ ထိုမိန်းမတို့သည် ကြမ်းတမ်းမှုလည်းရှိကုန်၏။
 ဟိ ဧတာသံ အဗ္ဘန္တရေ မှန်၏၊ ထိုမိန်းမတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌။ ကာယဒွါရာဒီနိ ပတွာ၊
 ကာယဒွါရ စသည်တို့သို့ ရောက်သော်။ သံဝရော နာမ နတ္ထိ၊ စောင့်စည်းခြင်းမည်
 သည် မရှိ။ လောလာ ကာကပဋိဘာဂါတိ ဒသေတိ၊ လျှပ်ပေါ်ကုန်၏ ကျီးကန်းနှင့်
 တူကုန်၏ဟု ပြ၏။ သိခီ သဗ္ဗဃသော ယထာတိ၊ သိခီ သဗ္ဗဃသော ယထာ
 ဟူသည်ကား။ အမ္မ၊ အို. . အမေ။ ဇာလသိခါယ၊ မီးတောက်မီးလျှံကြောင့်။
 သိခီတိ သခီ ဂတော အဂ္ဂိ နာမ၊ သိခီဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သော
 မီးမည်သည်။ ဂူထဂတာဒိဘေဒံ အသုစိမ္မိ၊ ကျင်ကြီးစသည်အပြားရှိသော
 မစင်ကြယ်သည်ကိုလည်းကောင်း။ သပ္ပိမရုဖာဏိတာဒိဘေဒံ သုစိမ္မိ၊ ထောပတ်၊
 ပျား၊ တင်လဲ စသည်အပြားရှိသော စင်ကြယ်သည်ကိုလည်းကောင်း။ ဣဋ္ဌမ္ပိ
 အနိဋ္ဌမ္ပိ၊ လိုလားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း မလိုလားဖွယ်ကိုလည်းကောင်း။ ယံ
 ယဒေဝ လဘတိ၊ အကြင်ကြင်ကိုပင် ရ၏။ တံ တံ သဗ္ဗံ၊ ထိုထိုရသမျှအားလုံးကို။
 ယသတိ ခါဒတိ၊ စားတတ်၏ ကိုက်စားတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ ရသမျှအားလုံးကို
 စားတတ်သောကြောင့်။ “သဗ္ဗဃသော”တိ ဝုစ္စတိ ယထာ၊ သဗ္ဗဃသဟူ၍ ခေါ်ဆို
 အပ်သကဲ့သို့။ တထေဝ တာ ဣတ္ထိယောပိ၊ ထို့အတူပင် ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း။
 ဟိနဇ္ဇော ဟိနကမ္မန္တာ၊ ယုတ်ညံ့သော မျိုးရိုးရှိကုန်သော ယုတ်ညံ့သော အလုပ်
 ရှိကုန်သော။ ဟတ္ထိမေဏ္ဍဂေါမေဏ္ဍာဒယော ဝါ ဟောန္တု၊ ဆင်ထိန်း နွားကျောင်း
 သား စသည်တို့သည်လည်း ဖြစ်ကြပါစေ။ ဥတ္တမကမ္မန္တာ ခတ္တိယာဒယော ဝါ
 ဟောန္တု၊ မြင့်မြတ်သော အလုပ်ရှိကုန်သော မင်းမျိုးစသည်တို့သည်လည်း

ဖြစ်ကြပါစေ။ ဟိန္ဒုက္ခဋ္ဌဘာဝံ အစိန္တေတွာ၊ ယုတ်ညံ့ကြောင်း မြင့်မြတ်ကြောင်းကို မတွေးတောမူ၍။ လောကဿာဒဝသေန၊ လောကဿာယာဖွယ်၏ အစွမ်းဖြင့်။ ကိလေသသန္တဝေ ဥပ္ပန္နေ၊ ကိလေသာအပေါင်းအသင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ယံ ယံ လဘန္တိ၊ အကြင်အကြင်သူကို ရကုန်၏။ တံ တံ သဗ္ဗေမေဝ သေဝန္တိ၊ ထိုထိုရရသမျှသူအားလုံးကိုသာ မှီဝဲကုန်၏။ ဣတိ သဗ္ဗယသသိခိသဒိသာ ဟောန္တိ၊ ဤသို့ အလုံးစုံကို စားတတ်သည့် မီးနှင့်တူကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သိခိ သဗ္ဗယသော ယထာ၊ မီးသည် အလုံးစုံကို စားတတ်သကဲ့သို့။ ဧတာ တထေဝ၊ ထိုမိန်းမတို့သည် ထိုအတူသာတည်း။ ဣတိ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ ဤသို့ သိထိုက်၏။

တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမီတိ၊ တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ ဟူသည်ကား။ လာမိကာ ဒုက္ခဝတ္ထုဘူတာ တာ ဣတ္ထိယော၊ ယုတ်မာကုန်သော ဒုက္ခ၏ နေရာ ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမိန်းမတို့ကို။ အဟံ ဟိတွာ၊ ကျွန်တော်သည် စွန့်၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊ တောသို့ ဝင်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်အံ့။ ဝိဝေကမနုဗြူဟယန္တိ၊ ဝိဝေကမနုဗြူဟယံဟူသော ပါဌ၌။ ဝိဝေကာ၊ ဝိဝေကတို့သည်။ ကာယဝိဝေကော စိတ္တဝိဝေကော၊ ကာယဝိဝေက လည်းကောင်း စိတ္တဝိဝေကလည်းကောင်း။ ဥပမိဝိဝေကော ဣတိ တယော၊ ဥပမိဝိဝေကလည်းကောင်း ဤသို့ သုံးပါးတို့တည်း။ တေသု ဣမ၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင် ဤနေရာ၌။ ကာယဝိဝေကောပိ စိတ္တဝိဝေကောပိ ဝဋ္ဋတိ၊ ကာယဝိဝေကသည် လည်းကောင်း စိတ္တဝိဝေကသည်လည်းကောင်း သင့်၏။ “အမ္မ အဟံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ အို. . မေမေ ကျွန်တော်သည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ ကသိဏပရိကမ္ပံ ကတွာ၊ ကသိုဏ်းပရိကမ်ကို ပြု၍။ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော စ၊ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ် တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဉ္စာဘိညာ စ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဂဏတော ကာယံ၊ အပေါင်းအသင်းအုပ်စုမှ ကိုယ်ကို လည်းကောင်း။ ကိလေသေဟိ စိတ္တံ စ ဝိဝေစေတွာ၊ ကိလေသာတို့မှ စိတ်ကို လည်းကောင်း ကင်းဆိတ်စေ၍။ ဣမံ ဝိဝေကံ ဗြူဟေန္တော ဝမေန္တော၊ ဤဝိဝေက နှစ်မျိုးကို ပွားစေလျက် တိုးစေလျက်။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော ဘဝိဿာမိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရှိသည် ဖြစ်အံ့။ အဂါရေန မေ၊ အိမ်နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား။ အလန္တိ၊ အကျိုးမရှိ”ဟု။ ဣဒံ ဝုတ္တံ ဟောတိ၊ ဤအဓိပ္ပါယ်ကို

ဆိုလိုသည် ဖြစ်၏။ ဧဝံ ဣတ္ထိယော ဂရဟိတွာ၊ ဤသို့ မိန်းမတို့ကို ကဲ့ရဲ့၍။ မာတာပိတရော ဝန္တိတွာ၊ မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍။ ဟိမဝန္တံ ပဝိသိတွာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ ဝုတ္တပ္ပကာရံ ဝိဝေကံ ဗြူဟေန္တော၊ ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိသော ဝိဝေကကို ပွားများလျက်။ ဗြဟ္မလောက-ပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ “ဘိက္ခု၊ ဧဝံ ဣတ္ထိယော နာမ၊ အို. . ရဟန်း ဤကဲ့သို့ မိန်းမတို့မည်သည်။ အသာတာ လာမိကာ၊ သာယာဖွယ်မရှိကုန် ယုတ်မာကုန်၏။ ပစ္ဆိမိကာ ဒုက္ခဒါယိကာတိ၊ ယုတ်ညံ့သူနောက်ပိတ်ဆုံးဖြစ်ကုန်၏၊ ဒုက္ခပေးတတ်ကုန်၏”ဟု။ ဣတ္ထိနံ အဂုဏံ ကထေတွာ၊ မိန်းမတို့၏ အပြစ်ကို ဟောတော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယော သာနေ သော ဘိက္ခု၊ သစ္စာပြုပြီးအဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌာသိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာ အနုသန္ဓိ ဃဋေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ မာတာ ဘဒ္ဒကာပိလာနိ၊ ထိုအခါက မိခင်သည် ဘဒ္ဒကာပိလာနိထေရီမသည်လည်းကောင်း။ ပိတာ မဟာကဿပေါ အဟောသိ၊ အဖသည် မဟာကဿပသည်လည်းကောင်း ဖြစ်လာပြီ။ အန္တေဝါသိကော အာနန္ဒော၊ တပည့်ကား အာနန္ဒာတည်း။ အာစရိယော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ဆရာကြီးသည်ကား ငါဘုရားသည် သာလျှင် ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အသာတမန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ပထမဆုံးဖြစ်သော
အသာတမန္တဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ အဏ္ဍဘူတဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသီတိ ဣဒံ၊ ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသီ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥက္ကဏ္ဍိတမေဝ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ သာသနာတော်ပြီးငွေ့သော ရဟန်းကိုပင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တံ သတ္တာ၊ မှန်၏ ထိုရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု တံ၊ အိုရဟန်း သင်သည်။

ဥက္ကဏ္ဍိတော အသိ ကိရ၊ သာသနာတော်ပြီးငွေသည် ဖြစ်သတဲ့။ ကုတိ သစ္စံ၊ ဤသို့ ကြားရသည်ကား မှန်သလော။ ကုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့ မေးတော်မူ၍။ သစ္စန္တိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခု၊ ကုဏ္ဍိယော နာမ အရက္ခိယာ၊ အို. . ရဟန်း မိန်းမတို့မည်သည် စောင့်ရှောက်၍ မရကုန်။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ ကုဏ္ဍိ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည် မိန်းမကို။ ဂဗ္ဘတော ပဋ္ဌာယ ရက္ခန္တာပိ၊ ကိုယ်ဝန်မှ (ဗိုက်ထဲမှ) စ၍ စောင့်ရှောက်ကုန်သော်လည်း။ ရက္ခိတုံ နာသက္ခိယူတိ ဝတွာ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော တဿ အဂ္ဂမဟေသိယာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး၏။ ကုဏ္ဍိသ္မိ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဝမ်း၌ ဖြစ်၍။ ဝယပုတ္တော သဗ္ဗသိပ္ပေသု၊ အရွယ်ရောက်သော် အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌။ နိပ္ပတ္တိံ ပတွာ၊ အပြီးအစီးသို့ ရောက်၍။ ပိတု အစ္စယေန၊ ခမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့်။ ရဇ္ဇေ ပတိဋ္ဌာယ၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်၍။ ဓမ္မေန ရဇ္ဇံ ကာရေသိ၊ တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုပြီ။ သော ပုရောဟိတေန သဒ္ဓိ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ပုရောဟိတ်နှင့် အတူ။ ဇုတံ ကိဋ္ဌတိ၊ ကြွေအန်ကို ကစား၏။ ကိဋ္ဌန္တော ပန၊ ကစားသော်ကား။

“သဗ္ဗာ နဒီ ဝင်္ဂဂတိ၊ သဗ္ဗေ ကဋ္ဌမယာ ဝနာ။

သဗ္ဗိတ္ထိယော ကရေ ပါပံ၊ လဘမာနေ နိဝါတကေ”တိ

ဣမံ ဇုတဂီတံ၊ သဗ္ဗာ နဒီ (ပ) နိဝါတကေ ဟူသော ဤကြွေအန်သီချင်းကို။ ဂါယန္တော ရဇတဖလကေ၊ သီဆိုလျက် ငွေပျဉ်ချပ်ပေါ်၌။ သုဝဏ္ဏပါသကေ ခိပတိ၊ ရွှေအန်စာတို့ကို ပစ်ချ၏။ ဧဝံ ကိဋ္ဌန္တော ရာဇာ ပန၊ ဤသို့ ကစားသော မင်းသည် ကား။ နိစ္စံ ဇိနာတိ၊ အမြဲနိုင်၏။ ပုရောဟိတော ပရာဇိယတိ၊ ပုရောဟိတ်သည် ရှုံး၏။ ဂါထာနက်ကား--

သဗ္ဗာ နဒီ ဝင်္ဂဂတိ၊ အားလုံးကုန်သော မြစ်တို့သည် ကောက်ကွေ့ သွားခြင်းရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ ဝနာ ကဋ္ဌမယာ၊ အားလုံးကုန်သော တောတို့သည် ထင်းသာဖြစ်ကုန်၏။ နိဝါတကေ လဘမာနေ၊ ဆိပ်ငြိမ်ရာကို ရအပ်သော်။

သဗ္ဗာ ကုတ္တိယော ပါပံ ကရေ၊ အားလုံးကုန်သော မိန်းမတို့သည် မကောင်းမှုကို ပြုတတ်ကုန်၏။

သော အနုက္ကမေန၊ ထိုပုရောဟိတ်သည် အစဉ်အားဖြင့်။ ယရေ ဝိဘဝေ၊ အိမ်၌ စည်းစိမ်သည်။ ပရိက္ခယံ ဂစ္ဆန္တေ၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သော်။ “ဧဝံ သန္တေ ကုမသ္မိံ ယရေ ဤသို့ ဖြစ်သော် ဤငါ့အိမ်က။ သဗ္ဗံ ခနံ ခိယိဿတိ၊ အားလုံးသော ပစ္စည်းသည် ကုန်လိမ့်မည်။ ပုရိသန္တရံ အဂတံ၊ ယောက်ျားတစ်ပါးသို့ မသွားလာ ဖူးသော။ ဧကံ မာတုဂါမံ ပရိယေသိတွာ၊ တစ်ယောက်သော မာတုဂါမကို ရှာ၍။ ယရေ ကရိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ အိမ်၌ (ထားသည်ကို) ပြုအံ့”ဟု တွေးပြီ။ အထ အဿံ၊ ထို့နောက် ထိုပုရောဟိတ်အား။ အညံ ပုရိသံ၊ အခြားသော ယောက်ျားကို။ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ ကုတ္တိံ၊ မြင်ဖူးသော မိန်းမကို။ ရက္ခိတံ န သက္ခိဿာမိ၊ လုံအောင်စောင့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လှတံ။ ဂဗ္ဘတော ပဋ္ဌာယ၊ ဝမ်းထဲရှိစဉ်မှ စ၍။ ဧကံ မာတုဂါမံ ရက္ခိတွာ၊ တစ်ယောက်သော မာတုဂါမကို စောင့်ရှောက်၍။ ဝယပတ္တံ တံ၊ အရွယ်ရောက် လာသော ထိုမာတုဂါမကို။ ဝသေ ဌပေတွာ၊ မိမိ အလို၌ ထား၍။ ဧကပုရိသိကံ ကတွာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်သာ ဆက်ဆံသည်ကို ပြု၍။ ဂါဠံ အာရက္ခံ သံဝိဒဟိတွာ၊ မြဲမြံသော အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်၍။ ရာဇကုလတော ခနံ၊ မင်းမျိုးတို့မှ ပစ္စည်းကို။ အာဟရိဿာမိတိ ဧတံ အဟောသိ၊ ဆောင်ယူအံ့ဟူသော ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြန်ပြီ။ သော စ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာယ၊ ထိုပုရောဟိတ်သည်လည်း အင်္ဂိဝိဇ္ဇာ၌။ ဆေကော ဟောတိ၊ နားလည်သည် ဖြစ်၏။ အထ ဧကံ ဂတ္တိနိ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ကိုယ်ဝန်ရှိသော။ ဒုဂ္ဂတိတ္ထိံ ဒိသ္မာ၊ ဆင်းရဲသူမကို တွေ့၍။ “ဓိတရံ ဝိဇာယိဿတီတိ ဥ တွာ၊ သမီးကို မွေးလိမ့်မည်ဟု သိ၍။ တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုဆင်းရဲသူမကို ခေါ်စေ၍။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ စားနပ်ရိက္ခာကို ပေး၍။ ယရေယေဝ ဝသာပေတွာ၊ အိမ်၌သာ နေစေ၍။ ဝိဇာတကာလေ ခနံ ဒတွာ၊ ဖွားရာကာလ၌ ဥစ္စာကို ပေး၍။ ဥယျောဇေတွာ တံ ကုမာရိကံ၊ လွတ်လိုက် ၍ ထိုသူငယ်မကို။ အညေသံ ပုရိသာနံ၊ တစ်ခြားကုန်သော ယောက်ျားတို့အား။ ဒဋ္ဌံ အဒတွာ၊ မြင်ခြင်းငှာ မပေးမူ၍။ ကုတ္တိနံ ဟတ္ထေယေဝ ဒတွာ၊ မိန်းမတို့၏ လက်၌သာ ပေး၍။ ပေါသာပေတွာ၊ မွေးမြူစေ၍။ ဝယပတ္တကာလေ တံ၊ အရွယ် ရောက်ရာကာလ၌ ထိုသူငယ်မကို။ အတ္တနော ဝသေ ဌပေသိ၊ မိမိ၏ အလို၌ ထားပြီ။ ယာဝ စ ဒသာ ဝမုတိ၊ အကြင်မျှတိုင်အောင်လည်း ထိုသူငယ်မသည်

ကြီးထွား၏။ တာဝ ရညာ သဒ္ဓိံ ၊ ထိုကြီးထွားသည်တိုင်အောင် မင်းနှင့်အတူ။
 ဇုတံ န ကီဠိ၊ ကြွေအန်ကို မကစားပြီ။ တံ ဝသေ ဌပေတွာ ပန၊ ထိုသူငယ်မကို
 မိမိအလို၌ ထားပြီး၍ကား။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်။ “မဟာရာဇ
 ဇုတံ၊ မင်းမြတ် ကြွေအန်ကို။ ကီဠာမာတိ အာဟ၊ ကစားကြပါအံ့”ဟု ပြောပြီ။
 ရာဇာ သာဓူတိ၊ ဘုရားလောင်းမင်းသည် ကောင်းပြီဟု။ ပုရိမနိယာမေနေဝ ကီဠိ၊
 ရှေးနည်းဖြင့်ပင် ကစားပြီ။ ပုရောဟိတော ရညော ဂါယိတွာ၊ ပုရောဟိတ်သည်
 မင်း၏ အန်သီချင်းသီဆို၍။ ပါသကံ ခိပနကာလေ၊ ရွှေအန်စာကို ပစ်ရာကာလ၌။
 “မမ မာဏဝိကံ ဌပေတွာတိ အာဟ၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ သူငယ်မကို ထား၍ဟု
 ဆိုပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှ စ၍။ ပုရောဟိတော ဇိနာတိ၊ ပုရောဟိတ်သည်
 နိုင်၏။ ရာဇာ ပရာဇိယတိ၊ မင်းသည် ရှုံး၏။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဣမဿ ယရေ ဤပုရောဟိတ်၏
 အိမ်၌။ ဧကပုရိသိကာယ ဧကာယ ဣတ္ထိယာ၊ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်သာ
 ဆက်ဆံသော တစ်ယောက်သော မိန်းမသည်။ ဘဝိတဗ္ဗန္တိ ပရိဂ္ဂဏှာပေန္တော၊
 ဖြစ်တန်ရာ ရှိတန်ရာ၏”ဟု စူးစမ်းစေသော်။ အတ္ထိဘာဝံ ဥ တွာ၊ ရှိကြောင်းကို
 သိ၍။ အဿာ သီလံ၊ ထိုသူငယ်မ၏ သီလကို။ ဘိန္ဒ္ဒာပေဿာမိတိ၊ ပျက်စီး
 စေအံ့ဟု တွေး၍။ ဧကံ ဓုတ္တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမ
 လိုက်စားသူကို ခေါ်စေ၍။ “ပုရောဟိတဿ ဣတ္ထိယာ သီလံ၊ ပုရောဟိတ်၏
 မိန်းမ၏ သီလကို။ ဘိန္ဒိတုံ သက္ခိဿသီတိ အာဟ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်အံ့
 လော”ဟု မေးပြီ။ သက္ခောမိ ဒေဝိတိ၊ စွမ်းနိုင်ပါ၏ မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။
 အထ အဿ ရာဇာ၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူအား မင်းသည်။ ခနံ ဒတွာ၊
 ဥစ္စာကို ပေး၍။ တေန ဟိ ခိပ္ပံ နိဋ္ဌာပေဟိတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် လျင်စွာ အလုပ်ကို
 ပြီးစေလော့”ဟု။ တံ ပဟိဏိ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူကို စေလွှတ်ပြီ။ သော ရညော
 သန္တိကာ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူသည် မင်း၏ အထံမှ။ ခနံ အာဒါယ၊ ဥစ္စာကို
 ယူ၍။ ဂန္ဓဓမ္မဇုဏ္ဏကပ္ပုရာဒီနိ ဂဟေတွာ၊ နံသာ၊ အခိုးအထုံ၊ အမှုန့်၊ ပရုပ်စသည်
 တို့ကို ယူ၍။ တဿ ယရတော အဝိဒူရေ၊ ထိုပုရောဟိတ်၏ အိမ်မှ မနီးမဝေး၌။
 သဗ္ဗဂန္ဓာပဏံ ပဿာရေသိ၊ နံသာမျိုးစုံဈေးဆိုင်ကို ဖြန့်ခင်းရောင်းချပြီ။
 ပုရောဟိတဿ ဂေဟမ္ပိ၊ ပုရောဟိတ်၏ အိမ်သည်လည်း။ သတ္တဘူမကံ၊ ဘုံ
 ခုနစ်ဆင့်ရှိသည် (ခုနစ်ထပ်ရှိသည်)။ သတ္တဒွါရကောဌကံ ဟောတိ၊ တံခါးမုခ်

ခုနစ်ခုရှိသည် ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေသု ဒွါရကောဋ္ဌကေသု၊ အားလုံးကုန်သော တံခါးမုခ် တို့၌။ ဣတ္ထိနံ အာရက္ခာယေဝ၊ မိန်းမတို့၏ အစောင့်အရှောက်သည်သာ။ (ဟောတိ ဖြစ်၏)။ ဗြာဟ္မဏံ ဌပေတွာ ပန၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ထား၍ကား။ ဂေဟံ ပဝိသိတုံ လဘန္တော၊ အိမ်သို့ ဝင်ခြင်းငှာ ရသော။ အညော ပုရိသော၊ အခြားသော ယောက်ျားသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ကစဝရဆဉ္စနပစ္ဆိမိ၊ အမှိုက်ပစ်သော တောင်းကို သော်မှလည်း။ သောဓေတွာယေဝ ပဝေသေန္တိ၊ သုတ်သင်စစ်ဆေး၍သာ သွင်းရ ကုန်၏။ တံ မာဏဝိကံ၊ ထိုမိန်းမငယ်ကို။ ပုရောဟိတောယေဝ ဒဋ္ဌံ လဘတိ၊ ပုရောဟိတ်သည်သာ ကြည့်ရှုခြင်းငှာ ရ၏။ တဿာ စ ဧကာ၊ ထိုသူငယ်မ အားလည်း တစ်ယောက်သော။ ပရိစာရိကာ ဣတ္ထိ အတ္ထိ၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးသော မိန်းမသည် ရှိ၏။ အထ အဿာ၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမငယ်၏။ သာ ပရိစာရိကာ၊ ထိုပြုစုလုပ်ကျွေးသူမသည်။ ဂန္ဓပုပ္ဖမူလံ ဂဟေတွာ ဂစ္ဆန္တိ၊ နံသာ၊ ပန်းဖိုးကို ယူ၍ သွားသော်။ တဿ ဓုတ္တဿ အာပဏာသမိပေန ဂစ္ဆတိ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူ၏ နံသာဈေးဆိုင်အနီးဖြင့် သွား၏။ သော၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူသည်။ “အယံ တဿာ ပရိစာရိကာတိ၊ ဤမိန်းမကား ထိုမိန်းမငယ်၏ အလုပ်အကျွေးတည်း”ဟု။ သုဋ္ဌ၊ ဥတွာ၊ ကောင်းစွာ သိ၍။ ဧကဒိဝသံ၊ တစ်နေ့၌။ အာဂစ္ဆန္တိ တံ ဒိသွာ၊ လာနေသော ထိုအလုပ်ကျွေးမိန်းမကို မြင်၍။ အာပဏာ ဥဌာယ ဂန္ဓာ၊ နံသာဆိုင်မှ ထ၍ သွား၍။ တဿ ပါဒမူလေ ပတိတွာ၊ ထိုအလုပ်ကျွေးမ၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်း၍။ ဥဘောဟိ ဟတ္ထေဟိ ပါဒေ၊ နှစ်ဘက်ကုန်သော လက်တို့ဖြင့် ခြေထောက်တို့ကို။ ဂါဠံ ဂဟေတွာ၊ မြဲမြံစွာ ကိုင်ယူ၍။ “အဗ္ဗ ဧတ္တကံ ကာလံ၊ အို. . အမေ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး။ ကဟံ ဂတာ၊ ဘယ်သို့ သွားနေသည်။ အသီတိ ပရိဒေဝိ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု ပြော၍ ငိုကျွေးပြီ။ အဝသေသာ ပယုတ္တကဓုတ္တာပိ၊ ကြွင်းကျန် ကုန်သော သူလျှိုမိန်းမလိုက်စားသူတို့သည်လည်း။ ဧကမန္တံ ဌတွာ၊ သင့်လျော်ရာ၌ တည်ကြ၍။ “ဟတ္ထပါဒမုခသဏ္ဌာနေဟိ စ အာကပ္ပေန စ၊ လက်၊ ခြေ၊ မျက်နှာ၊ ပုံသဏ္ဌာန်တို့အားဖြင့်လည်းကောင်း အသွင်အပြင်အားဖြင့်လည်းကောင်း။ မာတာပုတ္တာ၊ သားအမိတို့သည်။ ဧကသဒိသာယေဝ အာဟံသု၊ ချွတ်စွပ်တူကြ သည်သာ”ဟု ပြောကြပြီ။ သာ ဣတ္ထိ တေသု တေသု ကထေန္တေသု၊ ထိုအလုပ် ကျွေးမသည် ထိုထိုသူတို့သည် ပြောကြသော်။ အတ္တနော အသဒ္ဒဟိတွာ၊ မိမိကိုယ်ကို မယုံကြည်မူ၍။ “အယံ မေ ဤသူကား ငါ၏။ ပုတ္တော ဘဝိဿတိတိ၊

သားသည် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု တွေး၍။ သယမ္ပိ ရောဒိတုံ အာရတိ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ တေ ဥဘောပိ ကန္တိတွာ ရောဒိတွာ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူနှင့် အလုပ်အကျွေးမ နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း မြည်တမ်းကြ၍ ငိုကျွေးကြ၍။ အညမညံ အာလိင်္ဂေတွာ အဋ္ဌံသု၊ အချင်းချင်း လည်ပင်းဖက်၍ တည်ကုန်ပြီ။

အထ သော ဓုတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူသည်။ “အဗ္ဗ ကဟံ ဝသသီတိ အာဟ၊ အို. . အမေ ဘယ်၌ နေသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ကိန္တရိလီလာယ ဝသမာနာယ၊ ကိန္တရိမတင့်တယ်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်သော။ ရူပသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တာယ၊ ရုပ်တင့်တယ်မှုအစုသို့ ရောက်သော။ ပုရောဟိတဿ ဒဟရိတ္ထိယာ၊ ပုရောဟိတ် ၏ မိန်းမငယ်အား။ ဥပဋ္ဌာနံ ကုရမာနာ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုလျက်။ ဝသာမိ တာတာတိ၊ နေ၏ ငါသားဟု ဖြေပြီ။ ဣဒါနိ ကဟံ၊ ယခု ဘယ်သို့။ ယာသိ အမ္မာတိ၊ သွားအံ့နည်း အမေဟု မေးပြီ။ တဿာ ဂန္ဓမာလာဒီနံ၊ ထိုမိန်းမငယ်၏ နံ့သာ၊ ပန်း စသည်တို့၏။ အတ္ထာယာတိ၊ အကျိုးငှာဟု ဖြေပြီ။ “အဗ္ဗ တေ၊ အို. . မိခင် သင်မိခင်အား။ အညတ္ထ ဂတာယ ကိ၊ အခြားသို့ သွားခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ မမ သန္တိကာ ဧဝ ဟရာတိ၊ ကျွန်တော်၏ အထံမှသာ ဆောင်ယူပါ”ဟု ပြော၍။ မူလံ အဂ္ဂဟေတွာဝ၊ အဖို့ကို မယူမ၍ သာ။ ဗဟူနိ တမ္မုလတက္ကောလကာဒီနိ စေဝ၊ များစွာကုန်သော ကွမ်း၊ ကရဝေ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နာနာပုပ္ဖါနိ စ အဒါသိ၊ အမျိုးမျိုးသော ပန်းတို့ကိုလည်းကောင်း ပေးလိုက်ပြီ။ မာဏဝိကာ ဗဟူနိ၊ လုလင်ပျိုမသည် များစွာကုန်သော။ ဂန္ဓပုပ္ဖါဒီနိ ဒိသွာ၊ နံ့သာ၊ ပန်းစသည်တို့ကို မြင်၍။ “အဗ္ဗ အဇ္ဇ အမ္မာကံ၊ အို. . အမေ ယနေ့ ကျွန်မတို့အား။ ဗြာဟ္မဏော ပသန္နော ကိန္တိ အာဟ၊ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကြည်ညိုပါသလော”ဟု မေးပြီ။ ကသ္မာ ဧဝံ ဝဒသီတိ၊ ဘာကြောင့် ဤသို့ ပြောသနည်းဟု မေးပြီ။ ဣမေသံ ဗဟုဘာဝံ၊ ဤနံ့သာ၊ ပန်းစသည်တို့၏ များသည့်အဖြစ်ကို။ ဒိသွာတိ၊ မြင်ရ၍ပါဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ဗဟူမူလံ န အဒါသိ၊ ပုဏ္ဏားကြီးသည် များစွာသော အဖိုးငွေကို ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါ။ ပန မယာ ဧတံ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါသည် ဤနံ့သာ၊ ပန်း စသည်ကို။ မယံ ပုတ္တဿ သန္တိကာ၊ ငါ၏ သား၏ အထံမှ။ အာဘတန္တိ ဆောင်ယူအပ်ခဲ့ပြီဟု ပြောပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ သာ ဗြာဟ္မဏေန ဒိန္နမူလံ၊ ထိုအလုပ် ကျွေးမသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ပေးသော တန်ဖိုးငွေကို။ အတ္တနာ

ဂဟေတွာ၊ မိမိသည် ယူ၍။ တဿ သန္တိကာ ဧဝ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူ၏ အထံ
 မှသာ။ ဂန္ဓပုပ္ဖါဒီနိ အာဟရတိ၊ နံသာ၊ ပန်းစသည်တို့ကို ဆောင်ယူ၏။ ဓုတ္တော
 ကတိပါဟစ္စယေန၊ ဣတ္ထိဓုတ္တဖြစ်သူသည် နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်။ ဂိလာနာ
 လယံ ကတွာ နိပဇ္ဇိ၊ လူနာတို့၏လျောင်းခြင်းကို ပြု၍ အိပ်ပြီ။ သာ တဿ၊
 ထိုအလုပ်ကျွေးမသည် ထိုမိန်းမလိုက်စားသူ၏။ အာပဏဒ္ဒါရံ ဂန္ဓာ၊ နံသာဆိုင်
 တံခါးသို့ သွား၍။ တံ အဒိသ္မာ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူကို မတွေ့၍။ မေ ပုတ္တော၊
 ငါ၏ သားသည်။ ကဟန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြီ။ တေ ပုတ္တဿ၊ သင်၏
 သားအား။ အဖာသုကံ ဇာတန္တိ၊ မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ပြီဟု ပြောကြပြီ။ သာ
 တဿ၊ ထိုအလုပ်ကျွေးမသည် ထိုမိန်းမလိုက်စားသူ၏။ နိပန္နဌာနံ ဂန္ဓာ နိသီဒိတွာ၊
 အိပ်ရာဌာနသို့ သွား၍ ထိုင်၍။ ပိဋ္ဌိ ပရိမဇ္ဇန္တိ၊ ကျောက် ပွတ်သပ်လျက်။ တာတ
 တေ၊ အို. . ချစ်သား သင့်အား။ ကိံ အဖာသုကန္တိ ပုစ္ဆိ၊ အဘယ်မည်သော
 မချမ်းသာခြင်းပါနည်းဟု မေးပြီ။ သော တုဏှိ အဟောသိ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူ
 သည် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပြီ။ ကိံ န ကထေသိ ပုတ္တာတိ၊ ဘာကြောင့် မဖြေသနည်း
 ငါ့သားဟု ပြောပြီ။ အမ္မ မရန္တေနာပိ တုယံ၊ အို. . မိခင် သေရသော်လည်း
 သင်မိခင်အား။ ကထေတုံ န သက္ကာတိ၊ ပြောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ဖြေပြီ။ တာတ
 မယံ အကထေတွာ၊ အို. . ငါ့သား ငါ့အား မပြောသော်။ ကဿ ကထေယျာသိ၊
 ဘယ်သူ့အား ပြောအံ့နည်း။ ကထေဟိ တာတာတိ၊ ပြောပါ ငါ့သားဟု ပြောပြီ။
 အမ္မ မယံ၊ အို. . မိခင် ကျွန်တော်အား။ အညံ အဖာသုကံ နတ္ထိ၊ အခြားသော
 မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိပါ။ တဿာ မာဏဝိကာယ ဝဏ္ဏံ သုတွာ ပန၊ ထို
 လုလင်ပျိုမ၏ အဆင်းဂုဏ်ကို ကြားပြီး၍ ကား။ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော အသ္မိ၊ စွဲလန်း
 တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ တံ လဘန္တော ဇီဝိဿာမိ၊ ထိုလုလင်ပျိုမကို
 ရသော် အသက်ရှင်အံ့။ အလဘန္တော၊ မရသော်။ ဣဓေဝ မရိဿာမိတိ၊ ဤနေရာ
 ၌ပင် သေအံ့ဟုပြောပြီ။ “တာတ ဧသော၊ အို. . ချစ်သား ထိုလုလင်ပျိုမ ရဖို့
 ရာသည်။ မယံ ဘာရော၊ ငါ၏ တာဝန်တည်း။ တံ ဧတံ နိဿာယ၊ သင်
 ချစ်သားသည် ထိုလုလင်ပျိုမကို အမှီပြု၍။ မာ စိန္တယီတိ၊ မပူလင့်”ဟု။ တံ
 အဿာသေတွာ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူကို သက်သာရာရစေ၍ (ချော့မော့
 ပြောဆို၍)။ ဗဟူနိ ဂန္ဓပုပ္ဖါဒီနိ အာဒါယ၊ များစွာကုန်သော နံသာ၊ ပန်းစသည်တို့ကို
 ယူ၍။ မာဏဝိကာယ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ လုလင်ပျိုမ၏ အထံသို့ သွား၍။ “အမ္မ မေ

ပုတ္တော၊ ချစ်သမီး ငါ၏သားသည်။ မမ သန္တိကာ၊ ငါ၏ အထံမှ။ တဝ ဝဏ္ဏံ သုတ္တာ၊ နင်၏ အလှူဂုဏ်ကို ကြားရ၍။ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော ဇာတော၊ တပ်မက် စွဲလန်းသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ကိံ ကာတဗ္ဗန္တိ၊ ဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်း”ဟု မေးပြီ။ အာနေတုံ သစေ သက္ကောထ၊ ဆောင်ယူခြင်းငှာ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်ကုန်အံ့။ မယာ ကတောကာသောယေဝါတိ၊ ကျွန်မသည် ပြုအပ်ပြီးသော အခွင့်ရှိသည် သာဟု ပြောပြီ။

သာ တဿာ ဝစနံ သုတ္တာ၊ ထိုအလုပ်အကျွေးမသည် ထိုလုလင်ပျိုမ၏ စကားကို ကြားရ၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ တဿ ဂေဟဿ ကဏ္ဏကဏ္ဏဟိ၊ ထိုအိမ်၏ ထောင့်တို့ ထောင့်တို့မှ။ ဗဟုံ ကစဝရံ သင်္ကမိတွာ၊ များစွာသော အမှိုက်ကို စုရုံး၍။ အာရက္ခိတ္ထိယာ ဥပရိ ဆဉ္ဇေသိ၊ အစောင့် အရှောက် မိန်းမတို့၏ အပေါ်၌ စွန့်လွှတ်ပစ်ချပြီ။ သာ တေန၊ ထိုအစောင့် အရှောက် မိန်းမသည် ထိုပစ်ချခြင်းသည်။ အဋ္ဌိယမာနာ အပေသိ၊ နာကျင် စေအပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေရာမှ ဖဲခွါပြီ။ ဣတရာ တေနေဝ နိယာမေန၊ သည့်ပြင် အလုပ်အကျွေးမသည် ထိုနည်းဖြင့်ပင်။ ယာ ယာ ကိဉ္စိ ကထေတိ၊ အကြင် အကြင် တံခါးစောင့်မသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆို၏။ တဿာ တဿာ ဥပရိ၊ ထိုထိုပြောသူ တံခါးစောင့်မ၏ အပေါ်၌။ ကစဝရံ ဆဉ္ဇေသိ၊ အမှိုက်ကို စွန့်လွှတ် ပစ်ချပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ ပန၊ ထိုအခါမှ စ၍ကား။ သာ ယံ ယံ၊ ထိုအလုပ် အကျွေးမသည် အကြင်အကြင် အရာဝတ္ထုကို။ အာဟရတိ ဝါ ဟရတိ ဝါ၊ ယူမူလည်း ယူလာ၏ ဆောင်မူလည်း ဆောင်သွား၏။ တံ တံ ကာစိ၊ ထိုထိုဆောင် လာသော အရာဝတ္ထု ထုတ်သွားသော အရာဝတ္ထုကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော တံခါးစောင့်မသည်။ သောဓေတုံ န ဥဿဟတိ၊ သုတ်သင်စစ်ဆေးခြင်းငှာ မဝံ။ တသ္မိံ ကာလေ သာ၊ ထိုမစစ်ဆေးဝံရာ အခါ၌ ထိုအလုပ်အကျွေးမသည်။ တံ ဓုတ္တံ၊ ထိုမိန်းမလိုက်စားသူကို။ ပုပ္ဖပစ္ဆိယံ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ ပန်းထည်သော တောင်း၌ အိပ်စေ၍။ မာဏဝိကာယ သန္တိကံ အဘိဟရိ၊ လုလင်ပျိုမ၏ထံသို့ ရှေးရှု ဆောင်ခဲ့ပြီ။ ဓုတ္တော၊ မိန်းမလိုက်စားသူသည်။ မာဏဝိကာယ သီလံ ဘိန္နိတွာ၊ လုလင်ပျိုမ၏ သီလကို ဖျက်ဆီး၍။ ဧကာဟဒ္ဒိဟံ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပတ်လုံး။ ပါသာဒေယေဝ အဟောသိ၊ ပြာသာဒ်၌သာ ဖြစ်ပြီ။ ပုရောဟိတေ ဗဟိ နိက္ခန္တေ၊ ပုရောဟိတ်သည် အပြင်သို့ ထွက်သော်။ ဥဘော အဘိရမန္တိ၊ နှစ်ယောက်တို့သည်

ပျော်မွေ့ကုန်၏။ တသို့ အာဂတေ၊ ထိုပုရောဟိတ်သည်လာသော်။ ဓုတ္တော နိလိယတိ၊ မိန်းမကြူးသူသည် ပုန်းနေ၏။

အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကြူးသူကို။ သာ ဧကာဟဒ္ဒိဟစ္စယေန၊ ထိုလုလင် ပျိုမသည် တစ်ရက် နှစ်ရက်လွန်သဖြင့်။ သာမိ ဣဒါနိ တယာ၊ အို အရှင် ယခုအခါ ရှင်သည်။ ဂန္တိ ဝဋ္ဋတိတိ အာဟ၊ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ပြောပြီ။ အဟံ ဗြာဟ္မဏံ ပဟရိတွာ၊ ငါသည် ပုဏ္ဏားကို ထောင်း၍။ ဂန္တကာမောတိ၊ သွားချင်၏ဟု ပြောပြီ။ သာ ဧဝံ ဟောတူတိ၊ ထိုလုလင်ပျိုမသည် ဤသို့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမည်ဟု ပြော၍။ ဓုတ္တံ နိလိယာပေတွာ၊ မိန်းမကြူးသူကို ပုန်းနေစေပြီး၍။ ဗြာဟ္မဏေ အာဂတေ၊ ပုဏ္ဏားသည် လာသော်။ “အယျ အဟံ၊ အရှင် ကျွန်တော်မသည်။ တုမေသု ဝိဏံ ဝါဒေန္တေသု၊ အရှင်တို့သည် စောင်းကို တီးကုန်သော်။ နစ္စိတုံ ဣတ္ထမိတိ၊ ကခြင်းငှါ အလိုရှိ၏”ဟု။ ဧဝမာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ သာဓု ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းပြီ ချစ်နှမ။ နစ္စဿတိ၊ ကလော့ဟု ပြော၍။ ဝိဏံ ဝါဒေသိ၊ စောင်းကို တီးပြီ။ တုမေသု ဩလောကေန္တေသု လဇ္ဇာမိ၊ အရှင်တို့သည် ကြည့်နေကုန်သော် ရှက်ပါ၏။ ဝေါ မုခံ ပန၊ အရှင်တို့၏ မျက်နှာကိုကား။ သာဋကေန ဗန္ဓိတွာ၊ အဝတ်ဖြင့် စည်း၍။ နစ္စိဿာမိတိ၊ ကအံ့ဟု ပြောပြီ။ သစေ လဇ္ဇသိ၊ အကယ်၍ ရှက်အံ့။ ဧဝံ ကရောဟိတိ၊ ဤသို့ပြုလော့ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝိကာ ယနသာဋကံ ဂဟေတွာ၊ လုလင်ပျိုမသည် ထူသော အဝတ်ကို ယူ၍။ တဿ အက္ခိနိ ပိဒဟမာနာ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို ပိတ်လျက်။ မုခံ ဗန္ဓိ၊ မျက်နှာကို စည်းပြီ။ ဗြာဟ္မဏေ မုခံ ဗန္ဓာပေတွာ၊ ပုဏ္ဏားသည် မျက်နှာကို စည်းစေ၍။ ဝိဏံ ဝါဒေသိ၊ စောင်းကို တီးပြီ။ သာ မဟုတ္တံ နစ္စိတွာ၊ ထိုလုလင်ပျိုမသည် တမုဟုတ်မျှ ကပြီး၍။ “အယျ အဟံ၊ အရှင် ကျွန်မသည်။ တေ သီသေ၊ အရှင်၏ ဦးခေါင်း၌။ ဧကဝါရံ တစ်ကြိမ်။ ပဟရိတုကာမာတိ အာဟ၊ ထောင်းလိုပါ၏”ဟု ပြောပြီ။ ဣတ္ထိ လောလော ဗြာဟ္မဏေ၊ မိန်းမကိစ္စ၌ လျှပ်ပေါ်သော ပုဏ္ဏားသည်။ ကိပ္ပိ ကာရဏံ အဇာနန္တော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို မသိရကား။ ပဟရာဟိတိ အာဟ၊ ထောင်းလော့ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝိကာ၊ လုလင်ပျိုမသည်။ ဓုတ္တဿ သညံ အဒါသိ၊ မိန်းမကြူးသူအား သညာကို ပေးပြီ။ သော သဏိကံ အာဂန္တာ၊ ထိုမိန်းမကြူးသူ သည် ဖြည်းဖြည်း လာ၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ပိဌိပဿေ ဌတွာ၊ ပုဏ္ဏား၏ကျောဘက်၌ တည်၍။ သီသေ ကပ္ပရေန ပဟရိ ဦးခေါင်း၌ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းပြီ။ အက္ခိနိ၊

မျက်စိတို့သည်။ ပတနာကာရပတ္တာနိ အဟေသံ၊ ထွက်ကျအံ့သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သီသေ ဂဏ္ဍော ဥဌဟိ၊ ဦးခေါင်း၌ အဖုသည် ထပြီ။ သော ဝေဒနဋ္ဌော ဟုတွာ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဝေဒနာဖြင့် နာကျင်သည် ဖြစ်၍။ တေ ဟတ္ထံ၊ နင်၏ လက်ကို။ အာဟရ ဣတိ အာဟ၊ ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝိကာ၊ လုလင်ပျိုမသည်။ အတ္တနော ဟတ္ထံ ဥက္ခိပိတွာ၊ မိမိ၏ လက်ကို မ၊၍။ တဿ ဟတ္ထေ ဌပေသိ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ လက်၌ ထားပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ “ဟတ္ထော မုဒုကော၊ လက်ကား နူးညံ့၏။ ပဟာရော ပန၊ ထောင်းမှု သည်ကား။ ထဒ္ဓေါတိ အာဟ၊ ပြင်းထန်၏ဟု ပြောပြီ။ ဓုတ္တော၊ မိန်းမကြူးသူသည်။ ဗြာဟ္မဏံ ပဟရိတွာ နိလီယိ၊ ပုဏ္ဏားကို ထောင်း၍ ပုန်းနေပြီ။ မာဏဝိကာ တသ္မိ နိလီနေ၊ လုလင်ပျိုမသည် ထိုမိန်းမကြူးသူသည် ပုန်းနေပြီးသော်။ ဗြာဟ္မဏဿ မုခတော၊ ပုဏ္ဏား၏ မျက်နှာမှ။ သာဠကံ မောစေတွာ၊ အဝတ်ကို လွတ်စေ၍ (ဖြည်၍)။ တေလံ အာဒါယ၊ ဆီကို ယူ၍။ သီသံ ပရိသမ္မာဟိ၊ ဦးခေါင်းကို ထက်ဝန်းကျင် လိမ်းပေးပြီ။ ဗြာဟ္မဏေ ဗဟိ နိက္ခန္ဓေ၊ ပုဏ္ဏားသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားသော်။ ပုန သာ ဣတ္ထိ ဓုတ္တံ၊ တစ်ဖန် ထိုအလုပ်အကျွေးမသည် မိန်းမကြူးသူကို။ ပစ္ဆိယာ နိပဇ္ဇာပေတွာ နိဟရိ၊ တောင်းထဲ၌ အိပ်စေ၍ ထုတ်သွားပြီ။

သော ရညော သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ထိုမိန်းမကြူးသူသည် မင်း၏ ထံသို့ သွား၍။ သဗ္ဗံ တံ ပဝတ္တိ အာရောစေသိ၊ အလုံးစုံသော ထိုအဖြစ်ကို လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ အတ္တနော ဥပဌာနံ၊ မင်းသည် မိမိအား ခစားခြင်းငှါ။ အာဂတံ ဗြာဟ္မဏံ၊ လာသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို။ ဇူတံ ကိဋ္ဌာမ ဗြဟ္မဏာတိ အာဟ၊ အံကို ကစားကြအံ့ ပုဏ္ဏားကြီးဟု ပြောပြီ။ သာဓု မဟာရာဇာတိ၊ ကောင်းပါပြီ မင်းမြတ်ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ ဇူတမဏ္ဍလံ သဇ္ဇာပေတွာ၊ မင်းသည် ကြွေအံ့ဝိုင်းကို ပြင်ဆင် စေ၍။ ပုရိမနယေနေဝ ဇူတဂီတံ ဂါယိတွာ၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် အံချင်းကို သီဆို၍။ ပါသကေ ခိပတိ၊ အံစာတို့ကို ပစ်လိုက်၏။ ဗြာဟ္မဏော မာဏဝိကာယ၊ ပုရော ဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် လုလင်ပျိုမ၏။ တပဿ ဘိန္နဘာဝံ အဇာနန္တော၊ အကျင့်၏ ပျက်ကြောင်းကို မသိရကား။ “မမ မာဏဝိကံ၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ လုလင်ပျိုမကို။ ဌပေတွာတိ အာဟ၊ ထား၍”ဟု ဆိုပြီ။ ဧဝံ ဝဒန္တောပိ ပရာဇိတောယေဝ၊ ဤသို့ ဆိုပါသော်လည်း ရှုံးသည်သာ။ ရာဇာ ဇိနိတွာ၊ ရှင်ဘုရင်သည် အနိုင်ရ၍။

ဗြာဟ္မဏ ကိံ ဝဒေသိ၊ ပုဏ္ဏား ဘယ်ကဲ့သို့ ပြောသနည်း။ တေ မာဏဝိကာယ၊ သင်၏ လုလင်ပျိုမ၏။ တပေါ ဘိန္ဒော၊ အကျင့်သည် ပျက်ပြီ။ တံ ‘မာတုဂါမံ၊ သင်သည် မာတုဂါမကို။ ဂတ္တတော ပဋ္ဌာယ ရက္ခန္ဓော၊ ဝမ်းထဲမှ စ၍ စောင့်ရှောက် လျက်။ သတ္တသု ဌာနေသု၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော ဌာနတို့၌။ အာရက္ခံ ကရောန္တော၊ စောင့်ရှောက်မှုကို ပြုလျက်။ ရက္ခိတံ သက္ခိဿာမီတိ မညသိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည်’ဟု မှတ်ထင်၏။ မာတုဂါမော နာမ၊ မာတုဂါမမည်သည်။ ကုဏ္ဍိယံ ပက္ခိပိတ္တာ စရန္တေနာပိ၊ ဝမ်းထဲ၌ ထည့်၍ သွားသူသည်သော်မှလည်း။ ရက္ခိတံ န သက္ကာ၊ လုံအောင် စောင့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဧကပုရိသိကာ ဣတ္ထိ နာမ နတ္ထိ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းသာ ဆက်ဆံသော မိန်းမမည်သည် မရှိ။ တဝ မာဏဝိကာ၊ သင်၏ လုလင်ပျိုမသည်။ နစ္စိတုကာမာ အမှီတိ ဝတ္တာ၊ ကချင်သည် ဖြစ်၏ဟု ပြော၍။ ဝီဏံ ဝါဒေန္တဿ တဝ၊ စောင်းကို တီးသော သင်၏။ မုခံ သာဠကေန ဗန္ဓိတွာ၊ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် စည်း၍။ အတ္တနော ဇာရံ၊ မိမိ၏ သယောက်လင်ကို။ တဝ သီသေ၊ သင်၏ ဦးခေါင်း၌။ ကပ္ပရေန ပဟရာပေတွာ ဥယျောဇေသိ၊ တတောင်ဆစ်ဖြင့် ထောင်းခိုင်း၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဣဒါနိ ကိံ၊ ယခုအခါ ဘယ်ကဲ့သို့။ ကထေသီတိ ဝတ္တာ၊ ပြောမည်နည်း”ဟု ဆို၍။

၆၂။ “ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခဝေဌိတော။

အဏ္ဏဘူတာဘတာ ဘရိယာ၊ တာသု ကော ဇာတု ဝိဿတေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယံ ဗြာဟ္မဏော။ပ။ ဇာတု ဝိဿတေ”ဟူသော ဤ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဗြာဟ္မဏော သမုခဝေဌိတော၊ ပုဏ္ဏားသည် မျက်နှာနှင့်တကွ အဝတ် ရစ်ပတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ယံ ဝီဏံ အဝါဒေသိ၊ အကြင်ကြောင့် စောင်းကို တီးပြီ။ (တံ ကာရဏံ န ဇာနာတိ၊ ထိုအကြောင်းကို မသိ)။ ဘရိယာ အဏ္ဏ ဘူတာဘတာ၊ မယားကို မျိုးစေ့ဖြစ်၍ ဖြစ်သော အမိဝမ်းမှ မဖွားမီကပင် ဆောင်ယူအပ် မွေးမြူအပ်၏။ တာသု ကော၊ ထိုမိန်းမတို့၌ အဘယ်မည်သော ပညာရှိသည်။ ဇာတု ဝိဿသေ၊ ဧကန်ကျွမ်းဝင် ယုံကြည်ထိုက်အံ့နည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ‘ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခ-
 ဝေဌိတော’တိ၊ ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခဝေဌိတော ဟူသည်ကား။
 ယေန ကာရဏေန ဗြာဟ္မဏော၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့် ပုဏ္ဏားသည်။
 ယနသာဠကေန မုခေန သဟ၊ ထူသော အဝတ်ဖြင့် မျက်နှာနှင့်တကွ။ ဝေဌိတော
 ဟုတ္တာ၊ ရစ်ပတ်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ဝီဏံ ဝါဒေသိ၊ စောင်းကို တီးပြီ။ တံ ကာရဏံ
 န ဇာနာတိ၊ ထိုအကြောင်းကို မသိ။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ‘ယံ ဗြာဟ္မဏော
 အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခဝေဌိတော’ဟူသော ပါဌ်၏ အနက်တည်း။ ဟိ တံ၊ မှန်၏
 ထိုပုဏ္ဏားကို။ သာ ဝဉ္ဇေတုကာမာ၊ ထိုလုလင်ပျိုမသည် လိမ်ညာလို၍။ ဧဝံ
 အကာသိ၊ ဤသို့ ပြုပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ပန တံ ဣတ္ထိ၊ ပုဏ္ဏားသည်ကား ထိုလုလင်
 ပျိုမကို။ ဗဟုမာယာဘာဝံ အဇာနန္တော၊ များသောမာယာရှိကြောင်းကို မသိရကား။
 မာတုဂါမဿ သဒ္ဒဟိတ္တာ၊ လုလင်ပျိုမအား ယုံကြည်၍။ မံ ဧသာ လဇ္ဇတီတိ၊
 ငါ့ကို ဤလုလင်ပျိုမသည် ရှက်၏ဟု။ ဧဝံ သညီ အဟောသိ၊ ဤသို့ အမှတ်ရှိသည်
 ဖြစ်ပြီ။ တေန အဿ၊ ထိုသို့အမှတ်ရှိခြင်းကြောင့် ထိုပုဏ္ဏား၏။ အညာဏဘာဝံ
 ပကာသေန္တော၊ မသိကြောင်းကို ထင်ရှားပြလိုရကား။ ရာဇာ ဧဝံ အာဟ၊ ရှင်ဘုရင်
 သည် ဤသို့ ‘ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခဝေဌိတော’ဟု ဆိုပြီ။
 အယံ ဧတ္ထ အဓိပ္ပာယော၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ဤ ယံ ဗြာဟ္မဏော စသော
 ပါဌ်၌ အဓိပ္ပာယ်တည်း။ အဏ္ဏဘူတာဘတာ ဘရိယာတိ၊ အဏ္ဏဘူတာဘတာ
 ဘရိယာဟူသော ပါဌ်၌။ ဗီဇံ အဏ္ဏံ ဝုစ္စတိ၊ မျိုးစေ့ကို အဏ္ဏဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။
 ဗီဇဘူတာ၊ မျိုးစေ့ ဖြစ်၍ဖြစ်သူကို။ မာတုကုဏ္ဍိတော၊ အမိဝမ်းမှ။ အနိက္ခန္တကာလေ
 ယေဝ အာဘတာ အာနိတာ၊ မထွက်မီကပင် ဆောင်ယူအပ်ပြီ။ ဘတာတိ ဝါ၊
 ဘတာဟုလည်း ဖြစ်သင့်၏။ ပုဌာ၊ မွေးမြူအပ်ပြီ။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
 ဘတာ၏ အနက်တည်း။ သာ ကာ၊ ထိုဆောင်ယူအပ် မွေးမြူအပ်သူဟူသည်
 အဘယ်သူနည်း။ ဘရိယာ၊ မယားတည်း။ ပဇာပတိ ပါဒပရိစာရိကာ၊ သားတို့ခင်
 တည်း ခြေရင်းအလုပ်ကျွေးမတည်း။ ဟိ သာ၊ မှန်၏ ထိုမယားကို။ ဘတ္တဝတ္ထာဒီဟိ
 ဘရိတဗ္ဗတာယ၊ အစားအဝတ် စသည်တို့ဖြင့် မွေးမြူအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
 လည်းကောင်း။ ဘိန္နသံဝရတာယ၊ ပျက်သော စောင့်စည်းမှုရှိသည်၏ အဖြစ်
 ကြောင့်လည်းကောင်း။ လောကဓမ္မေဟိ ဘရိတာယ ဝါ၊ လောကတရားတို့နှင့်
 ပြည့်နှက်နေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ ဘရိယာတိ ဝုစ္စတိ၊ ဘရိယာ

ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ တာသု ကော ဇာတု ဝိဿသေတိ၊ တာသု ကော ဇာတု ဝိဿသေဟူသော ပါဠိ၌။ ဇာတုတိ ဧကံသာဓိဝစနံ၊ ဇာတုဟူသော သဒ္ဒါသည် ဧကန်ကို ဟောတတ်သော သဒ္ဒါတည်း။ မာတုကုစ္ဆိတော ပဋ္ဌာယ၊ မိခင်ဝမ်းမှ စ၍။ ရက္ခိယမာနာသုပိ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ပါကုန်သော်လည်း။ ဧဝံ ဝိပွကာရံ အာပဇ္ဇန္တိသု၊ ဤကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်ကုန်သော။ တာသု ဘရိယာသု၊ ထိုမယားတို့၌။ ကော နာမ ပဏ္ဍိတော ပုရိသော၊ အဘယ်မည်သော ပညာရှိသော ယောက်ျားသည်။ ဧကံသေန ဝိဿသေ၊ ဧကန်အားဖြင့် ကျွမ်းဝင် ယုံကြည်ထိုက်ပါအံ့နည်း။ ဧသေ မယိ နိဗ္ဗိကာရာတိ၊ ဤမိန်းမသည် ငါ့အပေါ်၌ ဖောက်ပြန်မှု မရှိဟု။ ကော သဒ္ဓဟေယျ၊ အဘယ်သူသည် ယုံကြည်ထိုက်ပါ အံ့နည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား တာသု ကော ဇာတု ဝိဿသေပါဠိ၏ အနက်တည်း။ ဟိ အသဒ္ဓမ္မဝသေန၊ မှန်၏ မသူတော်တရားအစွမ်းဖြင့်။ အာမန္တကေသု နိမန္တကေသု၊ ခေါ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖိတ်မန်သူတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝိဇ္ဇမာနေသု မာတုဂါမော နာမ၊ ရှိကုန်သော် မာတုဂါမမည်သည်။ ရက္ခိတုံ န သက္ကာ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဗြာဟ္မဏဿ ဓမ္မ ဒေသေတိ၊ ပုဏ္ဏားအား တရားကို ဟောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ဗောဓိသတ္တဿ၊ ပုဏ္ဏား သည် ဘုရားလောင်း၏။ ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍။ နိဝေသနံ ဂန္ဓာ တံ မာဏဝိကံ၊ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုလုလင်ပျိုမကို။ “တယာ ဧဝရူပံ ပါပကမ္မံ၊ နင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ယုတ်မာမှုကို။ ကတံ ကိရာတိ အာဟ၊ ပြုအပ်ပြီတဲ့ဟု ကြားရ၏”ဟု ပြောပြီ။ အယျ ကော ဧဝမာဟ၊ အို. . အရှင် ဘယ်သူ သည် ဤသို့ပြောသနည်း။ န ကရောမိ၊ မပြုရပါ။ အဟမေဝ ပဟရိ၊ ကျွန်မသည်ပင် ရိုက်ခဲ့ပါပြီ။ ကောစိ န အညော၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အခြားလူမဟုတ်ပါ။ သစေ န သဒ္ဓဟထ၊ အကယ်၍ မယုံကုန်အံ့။ “တုမေ ဌပေတွာ၊ သင်ပုဏ္ဏားကြီး တို့ကို ထား၍။ အညဿ ပုရိသဿ ဟတ္ထသမ္ပဿံ၊ အခြားသော ယောက်ျား၏ လက်အတွေ့ကို။ န ဇာနာမိတိ၊ မသိပါ”ဟု။ အဟံ သစ္စကိရိယံ ကတွာ၊ ကျွန်မသည် သစ္စာဆိုမှုကို ပြု၍။ အဂ္ဂိ ပဝိသိတွာ၊ မီးသို့ ဝင်၍။ တုမေ သဒ္ဓဟာပေဿာမိတိ၊ သင်ပုဏ္ဏားကြီးတို့ကို ယုံကြည်စေအံ့ဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ဧဝံ

ဟောတူတိ၊ ဤပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေဟု ပြော၍။ မဟန္တံ ဒါရုရာသိ
ကာရေတွာ၊ ကြီးစွာသော ထင်းပုံကို ပြုစေ၍။ အဂ္ဂိံ ကတွာ၊ မီးရှို့မှုကို ပြု၍။ တံ
ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုလူလင်ပျိုမကို အခေါ်ခိုင်း၍။ အတ္တနော သစေ သဒ္ဒဟသိ၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကယ်၍ ယုံကြည်အံ့။ အဂ္ဂိံ ပဝိသာဟိတိ အာဟ၊ မီးထဲသို့
ဝင်လော့ဟု ပြောပြီ။

မာဏဝိကာ အတ္တနော၊ လူလင်ပျိုမသည် မိမိ၏။ ပရိစာရိကံ ပဌမမေဝ၊
အလုပ်အကျွေးမကို ပဌမကပင်။ “အဗ္ဗ တဝ ပုတ္တံ၊ မိခင် သင်မိခင်၏ သားကို။
တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုမီးထဲဝင်မည့်နေရာသို့ သွား၍။ မမ အဂ္ဂိံ ပဝိသနကာလေ၊ ကျွန်မ၏
မီးသို့ ဝင်ရာကာလ၌။ ဟတ္ထဂ္ဂဟဏံ ကာတုံ၊ လက်ကိုင်မှုကို ပြုခြင်းငှာ။ ဝဒေဟိတိ
သိက္ခာပေသိ၊ ပြောပါလော့ဟု သင်ပေးထားပြီ။ သာ ဂန္ဓာ၊ ထိုအလုပ်အကျွေး
မသည် သွား၍။ တထာ အဝစ၊ ထိုသင်ပေးသည့်အတိုင်း ပြောထားပြီ။ ဓုတ္တော
အာဂန္ဓာ၊ မိန်းမလိုက်စားသူသည် လာ၍။ ပရိသမဇ္ဈေ အဋ္ဌာသိ၊ ပရိသတ်
အလယ်၌ တည်နေပြီ။ သာ မာဏဝိကာ၊ ထိုလူလင်ပျိုမသည်။ ဗြာဟ္မဏံ
ဝဇ္ဇေတုကာမာ၊ ပုဏ္ဏားကို ညှာလို၍။ မဟာဇနမဇ္ဈေ ဌတွာ၊ လူများအလယ်၌
တည်၍။ “ဗြာဟ္မဏ တံ ဌပေတွာ၊ ပုဏ္ဏား ရှင့်ကို ထား၍။ အညဿ ပရိသဿ၊
အခြားသော ယောက်ျား၏။ ဟတ္ထသမ္ပဿံ နာမ န ဇာနာမိ၊ လက်အတွေ့အထိ
မည်သည်ကို မသိပါ။ ဣမိနာ သစ္စေန အယံ အဂ္ဂိံ၊ ဤသစ္စာစကားကြောင့်
ဤမီးသည်။ မံ မာ ဈာပေသိတိ၊ ကျွန်မကို မလောင်စေသတည်း”ဟု ဆို၍။
အဂ္ဂိံ ပဝိသိတုံ အာရဒ္ဒါ၊ မီးသို့ ဝင်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ဓုတ္တော၊
ထိုအချိန်၌ မိန်းမကြူးသူသည်။ “ဘော၊ အချင်းတို့။ ပုရောဟိတဗြာဟ္မဏဿ
ကမ္မံ ပဿထ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အလုပ်ကို ကြည့်ကြပါလော့။ ဧဝရူပံ
မာတုဂါမံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော မာတုဂါမကို။ အဂ္ဂိံ ပဝေသာပေတိတိ၊ မီးသို့
ဝင်စေ၏”ဟု ပြော၍။ ဂန္ဓာ တံ မာဏဝိကံ၊ သွား၍ ထိုလူလင်ပျိုမကို။ ဟတ္ထ
ဂဏိ၊ လက်၌ ကိုင်ပြီ။ သာ ဟတ္ထံ ဝိဿဇ္ဇာပေတွာ၊ ထိုလူလင်ပျိုမသည် လက်ကို
လွှတ်စေ၍။ “အယျ မမ၊ အို . . အရှင် ကျွန်မ၏။ သစ္စကိရိယာ ဘိန္နာ၊
သစ္စာဆိုမှုပြုခြင်းသည် ပျက်ပြီ။ အဂ္ဂိံ ပဝိသိတုံ န သက္ကာတိ၊ မီးသို့ ဝင်ခြင်းငှာ
မတတ်ကောင်း”ဟု။ ပုရောဟိတံ အာဟ၊ ပုရောဟိတ်ကို ပြောပြီ။ ကိံ ကာရဏာတိ၊
ဘာကြောင့်နည်းဟု မေးပြီ။ “မမ သာမိကံ ဌပေတွာ၊ ငါ၏ လင်ကို ထား၍။

အညဿ ပုရိသဿ ဟတ္ထသမ္ပဿံ၊ အခြားသော ယောက်ျား၏ လက်အတွေ့ အထိကို။ န ဇာနာမိတိ၊ မသိပါ”ဟု။ အဇ္ဇ မယာ၊ ယနေ့ ကျွန်မသည်။ ဧဝရူပါ သစ္စကိရိယာ ကတာ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သစ္စာဆိုမှုပြုခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ စ ဣမိနာ ပုရိသေန၊ ယခုအခါ၌လည်း ဤယောက်ျားသည်။ ဟတ္ထေ ဂဟိတာ အမှီတိ၊ လက်၌ ကိုင်အပ်သည် ဖြစ်၏ဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ “အဟံ ဣမာယ၊ ငါ့ကို ဤလုလင်ပျိုမသည်။ ဝဇ္ဇိတောတိ ဥ တွာ၊ ညာအပ်ပြီ”ဟု သိ၍။ တံ ပေါထေတွာ နိဟရာပေသိ၊ ထိုလုလင်ပျိုမကို ရိုက်ပုတ်၍ နှင်ထုတ် စေပြီ။ ဧဝံ အသဒ္ဓမ္ပဿမန္နာဂတာ၊ ဤသို့ သူယုတ်မာတရားနှင့် ပြည့်စုံကြ ကုန်သော။ ဧတာ ဣတ္ထိယော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ တာဝ မဟန္တမ္ပိ၊ သို့ကလောက် ကြီးကျယ်သည်လည်းဖြစ်သော။ ပါပကမ္မံ ကတွာ၊ မကောင်းမှုကို ပြု၍။ အတ္တနော သာမိကံ ဝဇ္ဇေတုံ၊ မိမိ၏ လင်ကို ညာခြင်းငှာ။ “အဟံ ဧဝရူပံ ကမ္ပံ၊ ကျွန်မသည် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို။ န ကရောမိတိ၊ မပြုရပါ”ဟု။ ဒိဝသံ သပထံ ကုရမာနာပိ၊ တစ်နေ့လုံး ကျိန်ဆိုမှုကို ပြုကြသော်လည်း။ နာနာစိတ္တာဝ ဟောန္တိ ကိရ၊ အမျိုးမျိုးသော စိတ်ရှိကြသည်သာ ဖြစ်ကြသတဲ့။ တေန၊ ထို့သို့ဖြစ်ကြခြင်း ကြောင့်

“စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ၊ ယာသု သစ္စံ သုဒုလ္လဘံ။

ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊ မစ္ဆသေဝေါဒကေ ဂတံ။

မုသာ တာသံ ယထာ သစ္စံ၊ သစ္စံ တာသံ ယထာ မုသာ။

ဂါဝေါ ဗဟိ တိဏသေဝ၊ ဩမသန္တိ ဝရံ ဝရံ။

စောရိယော ကထိနာ ဟေတာ၊ ဝါဠာ စ လပသက္ခရာ။

န တာ ကိဉ္စိ န ဇာနန္တိ၊ ယံ မနုဿေသု ဝဉ္စနံ”န္တိ

ဝုတ္တံ၊ စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ (ပ) ယံ မနုဿေသု ဝဉ္စနံ ဟု ကုဏာလဇာတ်၌ ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယာသု သစ္စံ သုဒုလ္လဘံ၊ အကြင်မိန်းမတို့၌ သစ္စာစကားကို အလွန်ရ ခဲ၏။ မစ္ဆဿ ဥဒကေ ဂတံ ဣဝ၊ ငါး၏ ရေ၌ သွားရာလမ်းကြောင်းကို ကဲ့သို့။ စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ၊ ပစ္စည်းခိုးဝှက်တတ်ကုန်သော များသော

ဉာဏ်ရှိကုန်သော။ (တာသံ) ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊ ထိုမိန်းမတို့၏ သဘောဆန္ဒကို သိနိုင်ခဲ့၏။

တာသံ မုဿ၊ ထိုမိန်းမတို့၏ မုဿားစကားသည်။ သစ္စံ ယထာ၊ သစ္စာ စကားကဲ့သို့တည်း။ သစ္စံ တာသံ၊ သစ္စာစကားသည် ထိုမိန်းမတို့အတွက်။ မုဿ ယထာ၊ မုဿားစကားကဲ့သို့တည်း။ ဂါဝေါ ဗဟိ တိဏဿ၊ နွားတို့ သည် ပြင်ပကမြက်ကို။ ဩမသန္တိ ဣဝ၊ သုံးသပ်ကြ စားကြသကဲ့သို့။ ဝရံ ဝရံ ဩမသန္တိ၊ ကောင်းသည်ထင်ရာ ကောင်းသည်ထင်ရာကို သုံးသပ် မှီဝဲကြကုန်၏။

ဟိ ဧတာ စောရိယော ကထိနာ၊ မှန်၏ ထိုမိန်းမတို့သည် ပစ္စည်းခိုးဝှက် တတ်ကုန်၏ ခက်ထန်သော စိတ်နှလုံးရှိကုန်၏။ ဝါဠာ စ လပသက္ခရာ၊ စိတ်လည်း ဆိုးလွယ်ကုန်၏ အကျိုးမဲ့ပြောကာ ချိုသာလည်း ချိုသာကုန်၏။ မနုဿေသု ယံ ဝဇ္ဇနံ၊ လူတို့၌ အကြင်လိမ်ညာမှုသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တာ ကိဉ္စိ (တံ)၊ ထိုမိန်းမတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော (ထိုလိမ်ညာမှုကို)။ န န ဇာနန္တိ မသိသည် မဟုတ်ကြကုန်။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဧဝံ မာတုဂါမော အရက္ခိယောတိ၊ ဤသို့ မာတုဂါမကို စောင့်ရှောက်မရဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု၊ သစ္စာပြပြီး အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာပိ အနုသန္တိ ယဇ္ဇေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် လည်း အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဗာရာဏသီရာဇာ၊ ထိုအခါက ဗာရာဏသီမင်းသည်။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာ ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အဏ္ဏဘူတဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
အဏ္ဏဘူတဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ တက္ကဏ္ဍိတဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကောဓနာ အကတညူ ဇာတိ ဣဒံ၊ ကောဓနာ အကတညူ စ စသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခုညေဝ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ သာသနာတော်ပြီးငွေသော ရဟန်းကိုပင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူပြီ။ ဟိ တံ သတ္တာ၊ မှန်၏ ထိုရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု တံ၊ ရဟန်း သင်သည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော အသိ ကိရ၊ သာသနာတော်၌ ပြီးငွေသည် ဖြစ်သတဲ့။ ဣတိ သစ္စန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဤသို့ ကြားရသည်ကား မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ၍။ သစ္စန္တိ ဝုတ္တော၊ မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခု ဣတ္ထိယော နာမ၊ ရဟန်း မိန်းမတို့မည်သည်။ အကတညူ မိတ္တဒုတ္တာ၊ ကျေးဇူးမသိတတ်ကုန် မိတ်ဆွေပြစ်မှား တတ်ကုန်၏။ ကသ္မာ တာ နိဿာယ၊ ဘာကြောင့် ထိုမိန်းမတို့ကို မှီ၍။ ဥက္ကဏ္ဍိတော အသိတိ ဝတွာ၊ သာသနာတော်ပြီးငွေသည် ဖြစ်ရသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ဣသိပဗ္ဗဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ဂင်္ဂါတီရေ အဿမံ မာပေတွာ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဖန်ဆင်း ဆောက်လုပ်၍။ သမာပတ္တိယော စေဝ အဘိညာယော စ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ သမာပတ် တို့ကိုလည်းကောင်း အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဈာနသုခေန ဝိဟရတိ၊ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် နေ၏။ တသ္မိံ သမယေ ဗာရာဏသီသေဌိနော၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး၏။ ဓိတာ ဒုဋ္ဌကုမာရိ နာမ၊ သမီးဖြစ်သော ဒုဋ္ဌကုမာရိ မည်သည်။ စက္ကာ ဖရုသာ အဟောသိ၊ ကြမ်းတမ်းသည် ရိုင်းပျသည် ဖြစ်ပြီ။ ဒါသကမ္မကာရေ အက္ကောသတိ၊ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို ဆဲရေး၏။ ပရိဘာသတိ ပဟရတိ၊ ခြိမ်းခြောက်၏ ရိုက်ပုတ်၏။ အထ နံ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေး သမီးကို တစ်နေ့၌။ ပရိဝါရမနုဿာ ဂဟေတွာ၊ အခြံအရံလူတို့သည် ခေါ်ယူ၍။ ဂင်္ဂါယ ကီဠိဿာမာတိ အဂမံသု၊ ဂင်္ဂါမြစ်၌ ကစားကုန်အံ့ဟု သွားကြပြီ။ တေသံ ကီဠန္တာနုညေဝ၊ ထိုသူတို့သည် ရေကစားကုန်စဉ်ပင်။ သူရိယတ္ထင်္ဂမနဝေလာ

ဇာတာ၊ နေဝင်ချိန်သည် ဖြစ်ပြီ။ မေယော ဥဋ္ဌဟိ၊ မိုးသည် တက်လာပြီ။ မနုဿာ မေယံ ဒိသွာ၊ လူတို့သည် မိုးတိမ်ကို မြင်၍။ ဣတော စိတော စ၊ ဤမှထိုမှလည်း။ ဝေဂေန ပလာယိသု၊ အဟုန်ဖြင့် ပြေးကြပြီ။ သေဌိဓိတာယ ဒါသကမ္မကရာပိ၊ သူဌေးသမီး၏ ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည်လည်း။ “အဇ္ဇ အမေဟိ၊ ယနေ့ ငါတို့သည်။ ဧတိဿာ ပိဌိ၊ ဤသူဌေးသမီး၏ ကျောကို။ ပဿိတုံ ဝဋ္ဋတိတိ၊ ကြည့်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု။ တံ အန္တောဥဒကသ္မိယေဝ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို ရေထဲ၌ပင်။ ဆဇ္ဇေတွာ ဥတ္တရိသု၊ စွန့်ပစ်၍ တက်လာကြပြီ။ ဒေဝေါ ပါဝဿိ၊ မိုးသည် ရွာပြီ။ သူရိယောပိ အတ္တင်္ဂိတော၊ နေသည်လည်း ဝင်ပြီ။ အန္တကာရော ဇာတော၊ အမှောင်သည် ဖြစ်လာပြီ။ တေ တာယ ဝိနာဝ၊ ထိုကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် ထိုသူဌေးသမီးနှင့် ကင်းကွာ၍သာ။ ဂေဟံ ဂန္တာ၊ အိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၍။ သာ ကဟန္တိ ဝုတ္တေ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ဘယ်မှာနည်းဟု မေးအပ်သော်။ ဂင်္ဂါတော တာဝ ဥတ္တိဏ္ဏာ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှ အလျင်တက်သွားပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေးသမီးကို။ ကဟံ ဂတာတိ န ဇာနာမာတိ၊ ဘယ်သို့ သွားသနည်းဟု မသိကုန်ဟု ပြောကြပြီ။ ဉာတကာ ဝိစိနိတွာပိ န ပဿိသု၊ ဆွေမျိုးတို့သည် ရှာဖွေကုန်သော်လည်း မတွေ့ကြပြီ။

သာ မဟာဝိရဝံ ဝိရဝန္တိ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် သည်းစွာသော မြည်တမ်းမှုကို မြည်တမ်းလျက်။ ဥဒကေန ဝုယုမာနာ၊ ရေသည် ဆောင်ယူအပ်သော် (ရေမျော ပါသွားသော်)။ အမရတ္တသမယေ ဗောဓိသတ္တဿ၊ သန်းခေါင်အခါ၌ ဘုရား လောင်း၏။ ပဏ္ဏသာလာသမိပံ ပါပုဏိ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာ ပြီ။ သော တဿာ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းရသေ့သည် ထိုသူဌေးသမီး၏ အသံကို ကြား၍။ “ဧသော မာတုဂါမဿ သဒ္ဓေါ၊ ဤအသံကား မာတုဂါမ၏ အသံတည်း။ အဿာ ပရိတ္တာဏံ ကရိဿာမိတိ၊ ထိုမာတုဂါမအား စောင့်ရှောက်မှု ကို ပြုအံ့”ဟု။ တိဏုက္ကံ အာဒါယ၊ မျက်မီးရှူးကို ယူ၍။ နဒီတီရံ ဂန္တာ တံ ဒိသွာ၊ မြစ်ကမ်းသို့ သွား၍ ထိုသူဌေးသမီးကို မြင်၍။ “မာ ဘာယိ မာ ဘာယိတိ အဿာသေတွာ၊ မကြောက်လင့် မကြောက်လင့်”ဟု သက်သာရာ ရစေ၍။ နာဂဗလော ထာမသမ္ပန္နော ဗောဓိသတ္တော၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ ခွန်အားရှိသော အားနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်းသည်။ နဒီ တရမာနော ဂန္တာ၊ မြစ်ကို ကူးလျက် သွား၍။ တံ ဥက္ခိပိတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို ချီမ၊၍။ အဿမပဒံ အာနေတွာ၊

သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ဆောင်ယူ၍။ အင်္ဂို ကတွာ အဒါသိ၊ မီးကို ပြု၍ ပေးပြီ။ သီတေ ဝိဂတေ၊ အအေးသည် ကင်းပျောက်သော်။ မဇုရာနိ ဖလာဖလာနိ ဥပနာမေသိ၊ ချိုသော အရသာရှိကုန်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ယူပေးပြီ။ တာနိ ခါဒိတွာ ဌိတံ၊ ထိုသစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စား၍ တည်နေသော သူဌေးသမီးကို။ “ကတ္ထ ဝါသိကာ အသိ၊ ဘယ်မြို့ရွာ၌ နေသူသည် ဖြစ်သနည်း။ ကထဇ္ဇ ဂင်္ဂါယံ၊ အဘယ်သို့လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်၌။ ပတိတာ အသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ကျသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ သာ တံ ပဝတ္တိ အာရောစေသိ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေးသမီးကို။ တံ ဣဓေဝ ဝသာတိ၊ သင်သည် ဤကျောင်းပေါ်၌ပင် နေလော့ဟု ပြော၍။ ပဏ္ဏသာလာယ ဝသာပေန္နော၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ နေစေလျက်။ ဒွိဟတိဟံ သယံ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး ကိုယ်တိုင်ကား။ အဟောကာသေ ဝသိတွာ၊ လွင်ပြင်၌ နေ၍။ ဣဒါနိ ဂစ္ဆာတိ အာဟ၊ ယခုအခါ သွားတော့ဟု ပြောပြီ။ သာ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည်။ “ဣမံ တာပသံ သီလဘေဒံ ပါပေတွာ၊ ဤရသေ့ကို သီလပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ ဂဟေတွာ ဂမိဿာမိတိ န ဂစ္ဆတိ၊ ခေါ်ယူ၍ သွားမည်”ဟု တွေး၍ မသွားချေ။ အထ ကာလေ ဂစ္ဆန္တေ၊ ထိုအခါ အချိန်သည် ကုန်ကုန်သွားသော်။ ဣတ္ထိကုတ္တံ ဣတ္ထိလီလံ ဒဿေတွာ၊ မိန်းမအမှုအရာကို မိန်းမတို့ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းကို ပြု၍။ တဿ သီလဘေဒံ ကတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း ရသေ့၏ သီလပျက်စီးခြင်းကို ပြု၍။ ဈာနံ အန္တရဓာပေသိ၊ ဈာန်ကို ကွယ်ပျောက်စေပြီ။ သော တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုသူဌေးသမီးကို ယူ၍။ အရညေ ယေဝ ဝသတိ၊ တော၌သာ နေ၏။ အထ နံ သာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို ထိုသူဌေးသမီးသည်။ “အယျ နော၊ အရှင် ကျွန်မတို့အား။ အရညဝါသေန ကိ၊ တော၌ နေခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ မနုဿပထံ ဂမိဿာမာတိ အာဟ၊ လူတို့ လမ်းခရီးသို့ သွားကြအံ့”ဟု ပြောပြီ။ သော တံ အာဒါယ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုသူဌေးသမီးကို ခေါ်ယူ၍။ ဧကံ ပစ္စန္တဂါမကံ ဂန္တာ၊ တစ်ခုသော တိုင်းစွန်ပြည်နားရွာကလေးသို့ သွား၍။ တက္ကဘတိယာ ဇီဝိကံ ကပ္ပေတွာ၊ ရက်တက်ရောင်းခဖြင့် အသက်မွေးမှုကို ပြု၍။ တံ ပေါသေတိ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို မွေးမြူ၏။ တက္ကံ ဝိက္ကိဏိတွာ ဇီဝတိတိ၊ ရက်တက်ကို ရောင်း၍ အသက်မွေး၏ ထို့ကြောင့်။ “တက္ကပဏ္ဍိတော” တိ တဿ နာမံ အကံသု၊ “တက္ကပဏ္ဍိတ”ဟု

ထိုဘုရားလောင်း၏ အမည်ကို ပြုကြ ခေါ်ကြပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းအား။ ဂါမဝါသိနော ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ ရွာနေလူတို့သည် အခကို ပေး၍။ “အမှာကံ သုယုတ္တဒုယုတ္တကံ၊ ငါတို့အား ကောင်းသည်နှင့်ယှဉ်သည် မကောင်းသည်နှင့်ယှဉ်သည်ကို။ အာစိက္ခန္ဓော ဧတ္ထ ဝဿတိ၊ ပြောကြားလျက် ဤတဲကုဋ်၌ နေလော့” ဟုပြော၍။ ဂါမဒွါရေ ကုဋိယံ ဝါသေသု၊ ရွာတံခါးနားက တဲကုဋ်၌ နေစေကြပြီ။

တေန စ သမယေန စောရာ၊ ထိုအခါ၌လည်း ခိုးသားတို့သည်။ ပဗ္ဗတာ ဩရယု၊ တောင်ပေါ်မှ ဆင်း၍။ ပစ္စန္တံ ပဟရန္တိ၊ ပစ္စန္တရစ်ကို လုယက်ကြကုန်၏။ တေ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုခိုးသားတို့သည် တစ်နေ့၌။ တံ ဂါမံ ပဟရိတွာ၊ ထိုရွာကို လုယက်၍။ ဂါမဝါသိကေဟိယေဝ ဘဏ္ဍိကာ၊ ရွာသူရွာသားတို့ကိုပင် ပစ္စည်းထုပ် တို့ကို၊ ဥက္ခိပါပေတွာ ဂစ္ဆန္တာ၊ ထမ်းစေ ရွက်စေ၍ သွားကြသော်။ တမ္ပိ သေဌိမီတရံ ဂဟေတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးကိုလည်း ခေါ်ယူ၍။ အတ္တနော ဝသနဌာနံ ဂန္တာ၊ မိမိ၏ နေရာဌာနသို့ သွားကြ၍။ သေသဇနေ ဝိဿဇေသု၊ ကျန်လူတို့ကို လွှတ်လိုက် ကုန်ပြီ။ စောရဇေဌကော ပန တဿာ၊ ခိုးသူကြီးသည်ကား ထိုသူဌေးသမီး၏။ ရူပေ ဗဇ္ဈိတွာ၊ ရုပ်အဆင်း၌ တပ်မက်၍။ တံ အတ္တနော ဘရိယံ အကာသိ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို မိမိ၏မယားကို ပြုပြီ။ ဗောဓိသတ္တော စ၊ ဘုရားလောင်းသည် လည်း။ “ဣတ္ထန္နာမာ ကဟန္တိ ပုစ္ဆိ ဤအမည်ရှိသော မိန်းမသည် ဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးပြီ။ “စောရဇေဌကေန ဂဟေတွာ၊ ခိုးသူကြီးသည် ယူ၍။ အတ္တနော ဘရိယာ၊ မိမိ၏ မယားကို။ ကတာတိ သုတွာပိ၊ ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကြားပါသော်လည်း။ “သာ တတ္ထ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုခိုးသူကြီးထံ၌။ မယာ ဝိနာ န ဝသိဿတိ၊ ငါနှင့် ကင်း၍ မနေနိုင်လှတုံ။ ပလာယိတွာ အာဂစ္ဆိဿတီတိ၊ ထွက်ပြေး၍ ပြန်လာ လိမ့်မည်” ဟု။ တဿာ အာဂမနံ ဩလောကေန္တော၊ ထိုသူဌေးသမီး၏ ပြန်လာမှုကို မျှော်ကြည့်လျက်။ တတ္ထေဝ ဝသိ၊ ထိုရွာ၌ပင် နေပြီ။

သေဌိမီတာပိ၊ သူဌေးသမီးသည်လည်း။ “အဟံ ဣဓ သုခံ ဝဿမိ၊ ငါသည် ဤခိုးသူကြီးထံ၌ ချမ်းသာစွာ နေရ၏။ ကဒါစိ မံ၊ တစ်ရံတစ်ခါ ငါ့ကို။ တက္ကပဏ္ဍိတော ကိပ္ပိဒေဝ နိဿာယ၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုပင် အမှီပြု၍။ အာဂန္တာ ဣတော၊ လာ၍ ဤခိုးသူကြီးထံမှ။ အာဒါယ ဂစ္ဆေယျ၊

ခေါ်ယူ၍ သွားလေရာ၏။ အထ ဧတသ္မာ သုခါ၊ ထိုအခါ ဤချမ်းသာမှ။
ပရိဟာယိဿာမိ၊ ဆုတ်ယုတ်ရလိမ့်မည်။ အဟံ သမ္ပိယာယမာနာ ဝိယ၊ ငါသည်
ချစ်ခင်မြတ်နိုးသကဲ့သို့။ တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုတက္ကပဏ္ဍိတကို ခေါ်စေ၍။
ယန္နုန ယာတာပေယျန္တိ စိန္တေသိ၊ သတ်စေရပါမူကား ကောင်းလေစွ”ဟု ကြံပြီ။
သာ ဧကံ မနုဿံ ပက္ခောသိတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် တစ်ယောက်သော လူကို
ခေါ်၍။ “အဟံ ဣမ၊ ငါသည် ဤခိုးသူကြီးထံ၌။ ဒုက္ခံ ဇီဝိမိ၊ ဆင်းရဲစွာ
အသက်ရှင်ရ၏။ တက္ကပဏ္ဍိတော အာဂန္တာ၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည် လာ၍။ မံ
အာဒါယ ဂစ္ဆတူတိ၊ ငါ့ကို ခေါ်ယူ၍ သွားပါ”ဟု။ သာသနံ ပေသေသိ၊ သတင်း
စကားကို ပို့စေပြီ။ သော တံ သာသနံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုသတင်းစကားကို၊
သုတွာ သဒ္ဒဟိတွာ၊ ကြားရ၍ ယုံကြည်၍။ တတ္ထ ဂန္တာ၊ ထိုခိုးသူတို့ရွာသို့ သွား
၍။ ဂါမဒ္ဒါရေ ဌတွာ၊ ရွာတံခါး၌ တည်၍။ သာသနံ ပေသေသိ၊ သတင်းစကားကို
ပို့စေပြီ။ သာ နိက္ခမိတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ထွက်ခဲ့၍။ တံ ဒိသွာ၊ ထို
တက္ကပဏ္ဍိတကို မြင်၍။ “အယျ မယံ၊ အမောင် ငါတို့သည်။ ဣဒါနိ သစေ
ဂစ္ဆိဿာမ၊ ယခုအခါ အကယ်၍သွားကြအံ့။ စောရဇေဋ္ဌကော အနုဗန္ဓိတွာ၊
ခိုးသူကြီးသည် နောက်မှလိုက်၍။ ဥဘောပိ အမေ ယာတေဿတိ၊ နှစ်ယောက်
လည်းဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကို သတ်လတံ။ ရတ္တိဘာဂေ ဂစ္ဆိဿာမာတိ၊ ညအဖို့၌
သွားကြအံ့”ဟု ပြော၍။ တံ အာနေတွာ ဘောဇေတွာ၊ ထိုတက္ကပဏ္ဍိတကို ခေါ်ယူ
၍ ကျွေးမွေး၍။ ကောဋ္ဌကေ နိသီဒါပေတွာ၊ စပါးကျီ၌ နေစေ၍။ သာယံ
အာဂန္တာ၊ ညနေချမ်း၌ လာ၍။ သုရံ ပိဝိတွာ၊ သေရည်ကို သောက်၍။ စောရ-
ဇေဋ္ဌကဿ မတ္တကာလေ၊ ခိုးသူကြီး၏ ယစ်မှူးရာအခါ၌။ “သာမိ ဣမာယ
ဝေလာယ၊ အရှင် ဤအချိန်၌။ တဝ သတ္တု သစေ ပသေယျာသိ၊ ရှင်၏ ရန်သူကို
အကယ်၍ တွေ့မြင်အံ့။ ကိန္တိ နံ၊ အဘယ်သို့လျှင် ထိုရန်သူကို။ ကရေယျာသီတိ
အာဟ၊ ပြုမည်နည်း”ဟု မေးပြီ။ ဣဒဉ္စိဒဉ္စ ကရိဿာမိတိ၊ ဤအမှုကိုလည်း
ဤအမှုကိုလည်း ပြုမည်ဟု ပြောပြီ။ သော ဒူရေ ကိံ ပန၊ ထိုရှင်ရန်သူသည်
အဝေး၌ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ ကောဋ္ဌကေ နိသိန္နော နန္တတိ၊ စပါးကျီ၌ နေနေသည်
မဟုတ်ပါလောဟု ပြောပြီ။ စောရဇေဋ္ဌကော ဥက္ကံ အာဒါယ၊ ခိုးသူကြီးသည်
မီးရှူးကို ယူ၍။ တတ္ထ ဂန္တာ၊ ထိုစပါးကျီသို့ သွား၍။ တံ ဒိသွာ ဂဟေတွာ၊ ထို
ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ ဖမ်းယူ၍။ ဂေဟမဇ္ဈေ ပါတေတွာ၊ အိမ်အလယ်၌

လဲကျစေ၍။ ကပ္ပရာဒီဟိ ယထာရုံစံ ပေါထေသိ၊ တံတောင်စသည်တို့ဖြင့် အလို ရှိသလို ထောင်းထုပြီ။ သော ပေါထိယမာနောပိ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထောင်း ထု ရိုက်နှက်အပ်သော်လည်း။ အညံ ကိဉ္စိ အဝတွာ၊ အခြားသော တစ်စုံတစ်ခု သော စကားကို မဆိုမူ၍။ ကောဇနာ အကတညူ စ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာတိ၊ “ကောဇနာ အကတညူ စ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာ”ဟု။ ဧတ္တကမေဝ ဝဒတိ၊ ဤမျှကိုသာ ပြောဆို၏။ စောရော တံ ပေါထေတွာ၊ ခိုးသူကြီးသည် ထိုဘုရား လောင်းကို ထောင်းထုရိုက်နှက်၍။ ဗန္ဓိတွာ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ ချည်တုတ်၍ အိပ်စေ၍။ သာယမာသံ ဘုဉ္စိတွာ သယံ၊ ညစာကို စား၍ အိပ်ပြီ။ ပဗုဒ္ဓေါ သုရာယ ဇိဏ္ဌာယ၊ နိုးသော် သေရည်သည် အစာကြေအမှူးပြေသော်။ ပုန တံ ပေါထေတုံ အာရတိ၊ တစ်ဖန် ထိုဘုရားလောင်းကို ထောင်းထုရိုက်နှက်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ သောပိ တာနေဝ စတ္တာရိ ပဒါနိ ဝဒတိ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုလေးခုကုန်သော ပုဒ်တို့ကိုသာ ပြောဆို၏။

စောရော၊ ခိုးသူကြီးသည်။ “အယံ ဧဝံ ပေါထိယမာနောပိ၊ ဤသူသည် ဤကဲ့သို့ ထောင်းထုရိုက်နှက်အပ်သော်လည်း။ အညံ ကိဉ္စိ အဝတွာ၊ အခြားသော တစ်စုံ တစ်ခုသော စကားကို မပြောမူ၍။ ဣမာနေဝ စတ္တာရိ ပဒါနိ ဝဒတိ၊ ဤလေးခု ကုန်သော ပုဒ်တို့ကိုသာ ပြောဆို၏။ နံ ပုစ္ဆိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ထိုအရိုက်ခံရသူကို မေးအံ့”ဟု တွေးပြီ။ ဣတိ တဿာ သုတ္တဘာဝံ ဥ တွာ၊ ဤသို့ တွေး၍ ထိုသူဌေး သမီး၏ အိပ်ပျော်နေကြောင်းကို သိ၍။ တံ၊ ထိုဘုရားလောင်းကို။ “အမ္ဘော တုံ၊ အမောင် သင်သည်။ ဧဝံ ပေါထိယမာနောပိ၊ ဤကဲ့သို့ ထောင်းထု ရိုက်နှက်ခံရ သော်လည်း။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဧတာနေဝ ပဒါနိ၊ ဤပုဒ်တို့ကိုသာ။ ဝဒသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ဆိုပါသနည်း”ဟု မေးပြီ။ တက္ကပဏ္ဍိတော၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည်။ “တေန ဟိ သုဏာဟီတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် နားထောင်လော့”ဟု ပြော၍။ တံ ကာရဏံ အာဒိတော ပဌာယ၊ ထိုအကြောင်းကို အစမှ စ၍။ “အဟံ ပုဗ္ဗေ အရည ဝါသိကော၊ ငါကား ရှေးက တော၌နေသော။ ဈာနလာဘီ ဧကော တာပသော၊ ဈာန်ရသော တစ်ပါးသော ရသေ့တည်း။ သွာဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဂင်္ဂါယ ဝုယျမာနံ ဧတံ၊ ဂင်္ဂါမြစ်သည် ဆောင်ယူအပ်သော (ဂင်္ဂါမြစ်၌ မျောလာသော) ထိုအမျိုး သမီးကို။ ဥတ္တာရေတွာ ပဋိဇ္ဇိ၊ ဆယ်ယူ၍ ပြုစုခဲ့ပြီ။ အထ မံ၊ ထိုအခါ ငါ့ကို။

ဧသာ ပလောဘေတွာ၊ ဤမိန်းမသည် ဖြားယောင်း၍။ ဈာနာ ပရိဟာပေသိ၊ ဈာန်မှ ဆုတ်ယုတ်စေပြီ။ သွာဟံ အရည် ပဟာယ၊ ထိုငါသည် တောကို ပယ်စွန့်၍။ ဧတံ ပေါသေန္တော၊ ဤမိန်းမကို မွေးမြူလျက်။ ပစ္စန္တဂါမကေ ဝသာမိ၊ ပစ္စန္တရစ်ရွာ ငယ်၌ နေ၏။ အထ ဧသာ၊ ထိုအခါ ဤမိန်းမသည်။ စောရေဟိ ဣမ အာနီတာ၊ ခိုးသူတို့သည် ဤနေရာသို့ ဆောင်ယူအပ်သော်။ အဟံ ဒုက္ခံ ဝသာမိ၊ ကျွန်မသည် ဆင်းရဲစွာ နေရ၏။ အာဂန္တာ မံ နေတူတိ၊ လာ၍ ကျွန်မကို ဆောင်ယူလှည့်ပါဟု။ မယံ သာသနံ ပေသေတွာ၊ ငါ့အား သတင်းစကားကို ပို့စေ၍။ ဣဒါနိ တဝ ဟတ္ထေ ပါတေသိ၊ ယခု သင့်၏ လက်၌ ကျရောက်စေပြီ။ ဣမိနာ ကာရဏေန အဟံ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ငါသည်။ ဧဝံ ကထေမိတိ ကထေသိ၊ ဤသို့ ‘ကောဓနာ အကတညူ စ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာ’ဟု ပြောဆို ၏”ဟု ပြောပြီ။ စောရော၊ ခိုးသူကြီးသည်။ “ယာ ဧသာ ဧဝရူပေ ဂုဏသမ္ပန္နော၊ အကြင်ဆိုခဲ့ပြီး ဤမိန်းမသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော။ ဥပကာရကေ ဧဝံ ဝိပ္ပဋိပဇ္ဈိ ကျေးဇူးပြုတတ်သူ၌ ဤသို့ ဖောက်ပြန်စွာ ကျင့်ပြီ။ သာ မယံ ကတရံ ထိုမိန်းမသည် ငါ့အား အဘယ်မည်သော။ ဥပဒ္ဒဝံ နာမ န ကရေယျ၊ ဘေးရန်မည် သည်ကို မပြုဘဲရှိအံ့နည်း။ ဧသာ မာရေတဗ္ဗာတိ စိန္တေသိ၊ ဤမိန်းမကို သတ်သင့်၏ ဟု တွေးပြီ။ သော တက္ကပဏ္ဍိတံ အဿာသေတွာ၊ ထိုခိုးသူကြီးသည် တက္ကပဏ္ဍိတ ကို သက်သာရာရစေ၍။ တံ ပဗောဓေတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို နှိုးစေ၍ (နှိုး၍)။ ခဂ္ဂံ အာဒါယ နိက္ခမ္မ၊ သန်လျက်ကို ယူ၍ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့၍။ “ဧတံ ပုရိသံ ဂါမဒ္ဒါရေ ဤယောက်ျားကို ရွာတံခါးအနီး၌။ ယာတေဿာမိတိ ဝတွာ၊ သတ်အံ့”ဟု ပြော၍။ တာယ သဒ္ဓိ၊ ထိုသူဌေးသမီးနှင့် အတူ။ ဗဟိဂါမံ ဂန္ဓာ၊ ရွာပြင်သို့ သွား၍။ ဧတံ ဟတ္ထေ ဂဏှာတိ၊ ဤယောက်ျားကို လက်၌ ကိုင်လော့ဟု ပြော၍။ တာယ တံ ဟတ္ထေ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို ထိုယောက်ျား၏ လက်ကို။ ဂါဟာပေတွာ ခဂ္ဂံ အာဒါယ၊ ကိုင်စေ၍ သန်လျက်ကို ယူ၍။ တက္ကပဏ္ဍိတံ ပဟရန္တော ဝိယ၊ တက္ကပဏ္ဍိတကို ခုတ်ဟန်ပြု၍။ တံ ဒ္ဒိဓာ ဆိန္နိတွာ၊ ထိုသူဌေးသမီးကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်၍။ သသိသံ တက္ကပဏ္ဍိတံ နှာပေတွာ၊ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ တက္ကပဏ္ဍိတကို ရေချိုးစေ၍။ ကတိပါဟံ ပဏီတေန ဘောဇနေန၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး မွန်မြတ်သော ဘောဇန်ဖြင့်။ သန္တပေတွာ၊ ရောင့်ရဲစေ၍။ ဣဒါနိ ကဟံ ဂမိဿသီတိ အာဟ၊ ယခုအခါ ဘယ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးပြီ။ တက္ကပဏ္ဍိတော၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည်။

“မေ ယရာဝါသေန ကိစ္စံ နတ္ထိ၊ ငါအား အိမ်နေခြင်းဖြင့် အလုပ်ကိစ္စသည် မရှိ။ ကုသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ တတ္ထေဝ အရညေ၊ ထိုတော၌ပင်။ ဝသိဿာမိတိ အာဟ၊ နေအံ့”ဟုပြောပြီ။ “တေန ဟိ အဟမ္ပိ၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ငါခိုးသားကြီးသည်လည်း။ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုအံ့ဟု ပြော၍။ ဥဘောပိ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ နှစ်ယောက်လုံးတို့သည်လည်း ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ တံ အရညာယတနံ ဂန္ဓာ၊ ထိုတောအုပ်သို့ သွား၍။ ပဉ္စ အဘိညာ၊ ငါးပါးကုန်သော အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော စ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဇီဝိတပရိယောသာနေ ဗြဟ္မလောကူပဂါ အဟေသံ၊ အသက်အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကပ်ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်ကြပြီ။

သတ္တာ ကုမာနိ ဒွေ ဝတ္ထုနိ ကထေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤပစ္စုပ္ပန်အတိတ် နှစ်ခုကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍။ အနုသန္ဓိံ ယဇ္ဇေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ အဘိသမ္ပုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားသည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၆၃။ “ကောဓနာ အကတညူ စ၊ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာ။

ဗြဟ္မစရိယံ စရ ဘိက္ခု၊ သော သုခံ န ဝိဟာဟိသိ”တိ

ကုမံ ဂါထံ အာဟ၊ ကောဓနာ ။ပ။ န ဝိဟာဟိသိ”ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ (ကုဏ္ဍိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်)။ ကောဓနာ အကတညူ စ၊ ဒေါသကိုလည်း မထိမ်းနိုင်ကုန် ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာ၊ ကုန်းလည်းတိုက်တတ်ကုန်၏ မိတ်ကိုလည်း ဖျက်တတ်ကုန်၏။ ဗြဟ္မစရိယံ စရ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့။ သော သုခံ န ဝိဟာဟိသိ၊ ထိုသင်သည် ဈာန်၊မဂ်၊ဖိုလ် ချမ်းသာကို မစွန့်လှဲတံ့။

တတြ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဘိက္ခု ဧတာ ကုဏ္ဍိယော နာမ ကောဓနာ၊ ရဟန်း . . . ထိုမိန်းမတို့ မည်သည် ဒေါသကိုလည်း မထိမ်းနိုင်ကုန်။ ဥပ္ပန္နံ ကောဓံ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကို။ နိဝါရေတုံ န သက္ကောန္တိ၊ တားမြစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ အကတညူ စ၊ ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ အတိမဟန္တံ ဥပကာရမ္ပိ

န ဇာနန္တိ၊ အလွန်ကြီးမြတ်သော ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ ပိသုဏ္ဍာ စ၊
 ကုန်းလည်းတိုက်တတ်ကုန်၏။ ပိယသုညဘာဝကရဏမေဝ ကထံ ကထေန္တိ၊
 ချစ်ခင်မှုဆိတ်သုဉ်းခြင်းပြုတတ်သည်သာဖြစ်သော စကားကိုလည်း ပြောတတ်
 ကုန်၏။ မိတ္တဘောဒိကာ၊ မိတ်လည်းဖျက်တတ်ကုန်၏။ မိတ္တေ ဘိန္ဒန္တိ၊ မိတ်တို့ကို
 ဖျက်တတ်ကုန်၏။ မိတ္တဘောဒနကထံ ကထနသီလာယေဝ၊ မိတ်ပျက်မှု ပြုတတ်
 သော စကားကို ပြောလေ့ရှိကုန်သည်သာတည်း။ ဧတာ၊ ဤမိန်းမတို့သည်။
 ဧဝရူပေဟိ ပါပဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတာ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ယုတ်မာသော
 တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံကြ၏။ ဧတာဟိ တေ ကိံ၊ ထိုမိန်းမတို့ဖြင့် သင့်အား အဘယ်
 အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဘိက္ခု ဗြဟ္မစရိယံ စရ၊ ရဟန်း... မြတ်သော အကျင့်ကို
 ကျင့်လော့။ ဟိ အယံ မေထုနဝိရတိ၊ မှန်၏ ဤမေထုန်ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည်။
 ပရိသုဒ္ဓဋ္ဌေန ဗြဟ္မစရိယံ နာမ၊ စင်ကြယ်သော အနက်သဘောကြောင့် မြတ်သော
 အကျင့်မည်၏။ တံ စရ၊ ထိုမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့။ သော သုခံ န
 ဝိဟာဟိသီတိ၊ သော သုခံ န ဝိဟာဟိသိ ဟူသည်ကား။ သော တံ ဧတံ ဗြဟ္မ
 စရိယဝါသံ ဝသန္တော၊ ထိုသင်သည် ဤမြတ်သော အကျင့်၊ ကျင့်သုံးနေခြင်းကို
 ကျင့်သုံးသော်။ ဈာနသုခံ မဂ္ဂသုခံ၊ ဈာန်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း မဂ်ချမ်းသာကို
 လည်းကောင်း။ ဖလသုခဉ္စ န ဝိဟာဟိသိ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း မစွန့်
 လတံ။ ဧတံ သုခံ န ဝိဇဟိဿသိ၊ ဤချမ်းသာသုံးမျိုးကို မစွန့်လတံ။ ဧတသ္မာ
 သုခါ န ပရိဟာယိဿသိ၊ ဤချမ်းသာသုံးမျိုးမှ မဆုတ်ယုတ်လတံ။ ဣတိ အယံ
 အတ္ထော ပိဏ္ဍတ္ထော၊ ဤအနက်သည်ကား အပေါင်းအနက်တည်း။ “န ပရိဟာဟိ
 သီ”တိပိ ပါဌော၊ န ပရိဟာဟိသိ ဟူ၍လည်း ပါဌ်ရှိသေး၏။ အယမေဝ အတ္ထော၊
 ဤ န ပရိဟာယဿသိဟူသော အနက်ပင်တည်း။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ၊ ဤတရားဒေသနာကို။ အာဟရိက္ခာ၊
 ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ၊ သစ္စာတို့ကို။ ပကာသေသိ၊ ပြတော်မူပြီ။ သစ္စ-
 ပရိယောသာနေ၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌။ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု၊ သာသနာတော် ငြီးငွေ့
 သော ရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌဟိ၊
 တည်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “တဒါ စောရဇေဋ္ဌကော၊ ထိုအခါက ခိုးသူကြီး
 သည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ တက္ကပဏ္ဍိတော ပန၊

တက္ကပဏ္ဍိတသည်ကား။ အဟမေဝ၊ ငါဘုရားသည်သာ။ အဟောသိန္နိ ဖြစ်လာပြီဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

တက္ကပဏ္ဍိတဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ ဒုရောဇာနဇာတကဝဏ္ဏနာ

မာသု နန္ဒိ ကုဏ္ဍတိ မန္တိ ကုဒံ၊ မာသု နန္ဒိ ကုဏ္ဍတိ မံ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဥပါသကံ၊ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကော သာဝတ္ထိဝါသီ ဥပါသကော၊ တစ်ယောက်သော သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော ဥပါသကာသည်။ တီသု သရဏေသု ပဉ္စသု သီလေသု စ၊ သုံးပါးကုန်သော ကိုးကွယ်ရာတို့၌ လည်းကောင်း ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌လည်းကောင်း။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်၏။ ဗုဒ္ဓမာမကော ကိရ၊ ဘုရားမြတ်နိုးသတဲ။ ဓမ္မမာမကော ကိရ၊ တရားမြတ်နိုးသတဲ။ သံဃမာမကော ကိရ၊ သံဃာမြတ်နိုးသတဲ။ အဿ ဘရိယာ ပန၊ ထိုဥပါသကာ၏ မယားသည်ကား။ ဒုဿီလာ ပါပဓမ္မာ ကိရ၊ သီလမရှိ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသတဲ။ ယံ ဒိဝသံ မိစ္ဆာစာရံ စရတိ၊ အကြင်နေ့ရက်၌ မှားယွင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ တံ ဒိဝသံ၊ အကျင့်မှားရာ ထိုနေ့ရက်၌။ သတကိတဒါသီ ဝိယ ဟောတိ၊ ငွေတစ်ရာဖြင့် ဝယ်အပ်သော ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မိစ္ဆာစာရဿ အကတဒိဝသေ ပန၊ မှားသော အကျင့်ကို မပြုရာ နေ့ရက်၌ကား။ သာမိနီ ဝိယ ဟောတိ၊ သခင်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ စက္ကာ ဖရဿ၊ ကြမ်းတမ်း၏ ရိုင်းပျ၏။ သော တဿာ ဘာဝံ၊ ထိုဥပါသကာသည် ထိုမိန်းမ၏ သဘောဆန္ဒကို။ ဇာနိတုံ န သက္ကောတိ၊ သိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ အထ တာယ ဥဗ္ဗာဠော၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓုပဋ္ဌာနံ န ဂစ္ဆတိ၊ ဘုရားခစားခြင်းငှာ မသွား။ အထ နံ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာကို တစ်နေ့၌။ ဂန္ဓပုပ္ဖါဒိနိ အာဒါယ၊ နံသာပန်းစသည်တို့ကို ယူ၍။ အာဂန္တာ ဝန္တိတွာ နိသိန္နံ၊ လာ၍ ရှိခိုး၍ ထိုင်နေသည်ကို။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဥပါသက ကိန္နု ခေါ တုံ၊ ဥပါသကာ. . . အဘယ့်ကြောင့်လျှင်

သင်သည်။ သတ္တဋ္ဌဒိဝသေ၊ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး။ ဗုဒ္ဓပဋ္ဌာနံ၊ ငါဘုရား ခစားခြင်းငှာ။ နာဂစ္ဆသီတိ အာဟ၊ မလာသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဘန္တေ မေ ယရဏီ၊ မြတ်စွာဘုရား . . . တပည့်တော်၏ အိမ်ရှင်မသည်။ ဧကသ္မိံ ဒိဝသေ၊ တစ်ခုသော နေ့၌။ သတကိတဒါသီ ဝိယ ဟောတိ၊ ငွေတစ်ရာဖြင့် ဝယ်အပ်သော ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဧကသ္မိံ ဒိဝသေ၊ တစ်နေ့၌ကား။ သာမိနီ ဝိယ စက္ကာ ဖရသာ၊ သခင်မကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်း၏ ရိုင်းပျ၏။ အဟံ တဿာ ဘာဝံ၊ တပည့်တော်သည် ထိုအိမ်ရှင်မ၏ သဘောဆန္ဒကို။ ဇာနိတုံ န သက္ကောမိ၊ သိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ သွာဟံ တာယ ဥဗ္ဗာဇ္ဇော၊ ထိုတပည့်တော်သည် ထိုအိမ်ရှင်မသည် နှိပ်စက်အပ်ရကား။ ဗုဒ္ဓပဋ္ဌာနံ နာဂစ္ဆသီတိ၊ ရှင်တော်ဘုရားခစားခြင်းငှာ မလာဖြစ်ပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ အထ အဿ ဝစနံ၊ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာ၏ စကားကို။ သုတွာ သတ္တာ၊ ကြားတော်မူ၍ ရှင်တော်ဘုရားသည်။ “ဥပါသက မာတုဂါမဿ၊ ဥပါသကာ . . . မာတုဂါမ၏။ ဘာဝေါ နာမ ဒုဇ္ဇာနောတိ၊ သဘောဆန္ဒမည်သည်ကို သိနိုင်ခဲ့၏”ဟု။ ပုဗ္ဗေပိ တေ၊ ရှေးကလည်း သင့်အား။ ပဏ္ဍိတာ ကထယိသု၊ ပညာရှိတို့သည် ပြောဖူးကုန် ပြီ။ တံ ပန တံ၊ သင်သည်ကား ထိုစကားကို။ ဘဝသင်္ခေပဂတတ္တာ သလ္လက္ခေတံ၊ ဘဝအကျဉ်းချုံးခြင်းသို့ ရောက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ကောင်းစွာ မှတ်သားခြင်းငှာ။ န သက္ကောသီတိ ဝတွာ၊ မစွမ်းနိုင်”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထို ဥပါသကာသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသက္ကော ဒိသာပါမောက္ခော၊ ဘုရားလောင်းသည် အရပ်မျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော။ အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဆရာကြီးသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စမာဏဝကသတာနိ၊ ငါးရာ ကုန်သော လုလင်တို့ကို။ သိပ္ပံ သိက္ခာပေတိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူစေ၏။ အထ ဧကော တိရော ရဋ္ဌဝါသိကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော တိုင်းတစ်ပါး နေသော။ ဗြာဟ္မဏမာဏဝကော အာဂန္တာ၊ ပုဏ္ဏားလုလင်သည် လာ၍။ တဿ သန္တိကေ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ အထံ၌။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏန္တော၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူနေသော်။ ဧကာယ ဣတ္ထိယာ၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမ၌။ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော ဟုတွာ၊ တပ်မက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ တံ ဘရိယံ ကတွာ၊ ထိုမိန်းမကို

မယားကို ပြု၍။ တသ္မိယေဝ ဗာရာဏသိနဂရေ ဝသန္တော၊ ထိုဗာရာဏသိမြို့၌ပင်
 နေသော်။ ဒွေ တိဿော ဝေလာယော၊ နှစ်ချိန်သုံးချိန်တို့ပတ်လုံး။ အာစရိယဿ
 ဥပဋ္ဌာနံ န ဂစ္ဆတိ၊ ဆရာအား ခစားခြင်းငှာ မသွား။ အဿ သာ ဘရိယာ ပန၊
 ထိုလူလင်၏ ထိုမယားသည်ကား။ ဒုဿီလာ ပါပဓမ္မာ၊ သီလမရှိ ယုတ်မာသော
 အကျင့်ရှိ၏။ မိစ္ဆာစာရံ စိဏ္ဏဒိဝသေ၊ မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်ရာနေ့ရက်၌ကား။
 ဒါသီ ဝိယ ဟောတိ၊ ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အစိဏ္ဏဒိဝသေ၊ မကျင့်ရာနေ့ရက်၌။
 သာမိနီ ဝိယ ဟောတိ၊ သခင်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ စက္ကာ ဖရဿ၊ ကြမ်းတမ်း၏
 ရိုင်းပျ၏။ သော တဿာ ဘာဝံ၊ ထိုလူလင်သည် ထိုမယား၏ သဘောဆန္ဒကို။
 ဇာနိတုံ အသက္ကောန္တော၊ သိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၍။ တာယ ဥဗ္ဗာဠော၊ ထိုမယားသည်
 နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အာကုလစိတ္တော၊ ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ရှိ၍။ အာစရိယဿ
 ဥပဋ္ဌာနံ န ဂစ္ဆတိ၊ ဆရာအား ခစားခြင်းငှာ မသွား။ အထ သတ္တဋ္ဌဒိဝသေ၊ ထို
 အခါ ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်တို့ကို။ အတိက္ကမိတ္တာ အာဂတံ န၊ ကျော်လွန်ပြီး၍ လာသော
 ထိုလူလင်ကို။ “မာဏဝ ကံ န ပညာယသီတိ၊ အိုလူလင် အဘယ့်ကြောင့် မထင်ရှား
 သနည်း”ဟု။ အာစရိယော ပုစ္ဆိ၊ ဆရာသည် မေးပြီ။ သော၊ ထိုလူလင်သည်။
 “အာစရိယ ဘရိယာ မ၊ ဆရာကြီး. . မယားသည် ကျွန်တော့်ကို။ ဧကဒိဝသံ
 ဣစ္ဆတိ ပတ္ထေတိ၊ တစ်နေ့၌ အလိုရှိ၏ တောင့်တ၏။ ဒါသီ ဝိယ နိဟတမာနာ
 ဟောတိ၊ ကျွန်မသည်ကဲ့သို့ နှိမ့်ချအပ်သော မာနရှိသည် ဖြစ်၏။ ဧကဒိဝသံ
 သာမိနီ ဝိယ၊ တစ်နေ့၌ သခင်မကဲ့သို့၊ ထဒ္ဒါ စက္ကာ ဖရဿ၊ ခက်ထန်၏ ကြမ်းတမ်း
 ၏ ရိုင်းပျ၏။ အဟံ တဿာ ဘာဝံ၊ ကျွန်တော်သည် ထိုမယား၏ သဘောဆန္ဒကို။
 ဇာနိတုံ န သက္ကောမိ၊ သိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ တာယ ဥဗ္ဗာဠော အာကုလစိတ္တော၊
 ထိုမယားသည် နှိပ်စက်အပ်ရကား ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ရှိရကား။ တုမှာကံ ဥပဋ္ဌာနံ၊
 အရှင်ဆရာကြီးတို့အား ခစားခြင်းငှာ။ နာဂတော အမှီတိ၊ မလာသည် ဖြစ်ပါ၏”ဟု
 ပြောပြီ။ အာစရိယော၊ ဆရာကြီးသည်။ မာဏဝ ဧတံ ဧဝံ၊ လူလင်. . ဤ
 သင်ပြောသော စကားသည် သင်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်၏။ ဣတ္ထိယော နာမ၊
 မိန်းမတို့မည်သည်။ အနာစာရံ စိဏ္ဏဒိဝသေ၊ မလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရာနေ့
 ရက်၌။ သာမိကံ အနုဝတ္တန္တိ၊ လင်သို့ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ ဒါသီ ဝိယ၊ ကျွန်မတို့
 ကဲ့သို့၊ နိဟတမာနာ ဟောန္တိ၊ နှိမ့်ချသော မာနရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အနာစိဏ္ဏ
 ဒိဝသေ ပန၊ မကျင့်ရာနေ့ရက်၌ကား။ မာနတ္ထဒ္ဓါ ဟုတွာ၊ မာနခက်ထန်ကုန်သည်

ဖြစ်၍။ သာမိကံ န ဂဏေန္တိ၊ လင်ကို အရေအတွက်ထဲ မထည့်ကြကုန်။ ဧဝံ
ဧတာ ဣတ္ထိယော နာမ၊ ဤကဲ့သို့ ဤမိန်းမတို့မည်သည်။ အနာစာရာ ဒုဿီလာ၊
မလျော်သော အကျင့်ရှိကုန်၏ သီလမရှိကုန်။ တာသံ ဘာဝေါ နာမ ဒုဇ္ဇာနော၊
ထိုမိန်းမတို့၏ သဘောဆန္ဒမည်သည်ကို အသိခက်၏။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။
ဣစ္ဆိသုပိ အနိစ္ဆိသုပိ၊ ချစ်ကြိုက်ကုန်သော်လည်းကောင်း မချစ်ကြိုက်ကုန်သော်
လည်းကောင်း။ မဇ္ဈတ္တေနဝ ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ လျစ်လျူရှုသည်သာ ဖြစ်သင့်၏”ဟု။
ဝတ္တာ တဿ ဩဝါဒဝသေန၊ ပြောပြီး၍ ထိုလူလင်အား ဆုံးမသည့်အစွမ်းဖြင့်။

၆၄။ “မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိ မံ၊ မာ သု သောစိ န မိစ္ဆတိ။

ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊ မစ္ဆသေဝေါဒကေ ဂတ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ မာ သု နန္ဒိ (ပ) ဂတံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး
ဂါထာနက်ကား--

မံ ဣစ္ဆတိ၊ ငါ့ကို ကြိုက်၏ဟုလည်း။ မာ သု နန္ဒိ၊ သဘောမကျလင့်။ မံ
န ဣစ္ဆတိ၊ ငါ့ကို မကြိုက်ဟုလည်း။ မာ သု သောစိ၊ မပူလင့်။ ဥဒကေ
မစ္ဆဿ ဂတံ ဣဝ၊ ရေ၌ ငါး၏ သွားခြင်းကဲ့သို့။ ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊
မိန်းမတို့၏ သဘောဆန္ဒကို သိနိုင်ခဲ့၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိ မန္တိ၊ မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိ မံဟူသော
ပါဌ်၌။ သုကာရော နိပါတမတ္တံ၊ သုအက္ခရာသည် နိပါတ်မျှသာတည်း။ “အယံ
ဣတ္ထိ မံ၊ ဤမိန်းမသည် ငါ့ကို။ ဣစ္ဆတိ ပတ္ထေတိ၊ ကြိုက်၏ တောင့်တ၏။ မယိ
သိနေဟံ ကရောတီတိ၊ ငါ့၌ ချစ်ခြင်းကို ပြု၏”ဟု။ မာ တုဿိ၊ မနှစ်သက်လင့်။
မာ သု သောစိ န မိစ္ဆတီတိ၊ မာ သု သောစိ န မိစ္ဆတိဟူသည်ကား။ အယံ မံ
န ဣစ္ဆတီတိပိ၊ ဤမိန်းမသည် ငါ့ကို မကြိုက်ဟုလည်း။ မာ သောစိ၊ မပူလင့်။
ဣစ္ဆမာနာယ တဿာ နန္ဒိ၊ ကြိုက်သော ထိုမိန်းမ၌ နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။
န ဣစ္ဆမာနာယ တဿာ၊ မကြိုက်သော ထိုမိန်းမ၌။ သောကံ စ အကတွာ၊
ပူပန်မှုကိုလည်းကောင်း မပြုမူ၍။ မဇ္ဈတ္တာဝ ဟောဟီတိ၊ လျစ်လျူရှုသည်သာ
ဖြစ်လော့ဟု။ (ဒွိဟိ ပါဒေဟိ၊ ရှေ့နှစ်ပါဒတို့ဖြင့်)။ ဒီပေတိ၊ ပြ၏။ ထိနံ ဘာဝေါ
ဒုရာဇာနောတိ၊ ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော ဟူသည်ကား။ ဣတ္ထိနံ ဘာဝေါ
နာမ၊ မိန်းမတို့၏ သဘောဆန္ဒမည်သည်ကို။ ဣတ္ထိမာယာယ ပဋိစ္ဆန္တော

ဒုရာဇာနော၊ မိန်းမမာယာဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့် သိနိုင်ခဲ့၏။ ယထာ
ကံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမကား။ မစ္ဆသေဝေါဒကေ ဂတန္တိ၊ မစ္ဆသေဝေါဒကေ
ဂတံဟူသည်ကား။ မစ္ဆသေ ဂမနံ၊ ငါး၏ ပြေးသွားခြင်းကို။ ဥဒကေန ပဋိစ္ဆန္တတ္တာ၊
ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဒုဇ္ဇာနံ ယထာ၊ သိနိုင်ခဲ့သကဲ့သို့တည်း။
တေနော သော၊ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုငါးသည်။ ကေဝဇ္ဇေ အာဂတေ၊ တံငါသည်သည်
လာသော်။ ဂမနံ ဥဒကေန၊ သွားခြင်းကို ရေဖြင့်။ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ ပလာယတိ၊
ဖုံးလွှမ်း၍ ပြေး၏။ အတ္တာနံ ဂဏှိတုံ န ဒေတိ၊ မိမိကိုယ်ကို ဖမ်းယူခြင်းငှာ မပေး။
ဧဝမေဝ ကုတ္တိယော၊ ဤအတူသာ မိန်းမတို့သည်။ မဟန္တံ ဒုဿီလကမ္မံ ကတွာပိ၊
ကြီးမားသော သီလမရှိမှုကို ပြုပြီး၍လည်း။ “မယံ ဧဝရူပံ၊ ကျွန်မတို့သည် ဤသို့
သဘောရှိသော အမှုကို။ န ကရောမာတိ၊ မပြုကြရပါ”ဟု။ အတ္တနာ ကတကမ္မံ၊
မိမိသည် ပြုအပ်သော အမှုကို။ ကုတ္တိမာယာယ ပဋိစ္ဆာဒေတွာ၊ မိန်းမမာယာဖြင့်
ဖုံးလွှမ်း၍။ သာမိကေ ဝဇ္ဇန္တိ၊ လင်သားတို့ကို လှည့်ပတ်ကုန်၏။ ဧဝံ ဧတာ
ကုတ္တိယော နာမ၊ ဤကဲ့သို့ ဤမိန်းမတို့မည်သည်။ ပါပဓမ္မာ ဒုရာဇာနာ၊
ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏ သိနိုင်ခဲ့ကုန်၏။ တာသု မဇ္ဈတ္တာယေဝ၊ ထိုမိန်းမ
တို့၌ လျစ်လျူရှုသူသည်သာ။ သုခိတော ဟောတိ ဣတိ၊ ချမ်းသာသည် ဖြစ်၏
ဤကား ဂါထာဖွင့်တည်း။

ဧဝံ ဟေမိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ အန္တေဝါသိကဿ ဩဝါဒံ
အဒါသိ၊ တပည့်အား ဩဝါဒကို ပေးပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ သော
တဿာ ဥပရိ၊ ထိုလူလင်သည် ထိုမယား၏ အပေါ်၌။ မဇ္ဈတ္တာဝ အဟောသိ၊
လျစ်လျူရှုသည်သာ ဖြစ်ပြီ။ အဿ သာပိ ဘရိယာ၊ ထိုတပည့်၏ ထိုမယား
သည်လည်း။ မေ ဒုဿီလဘာဝေါ၊ ငါ၏ သီလမရှိကြောင်းကို။ အာစရိယေန
ဉာတော ကိရ ဣတိ၊ ဆရာကြီးသည် သိအပ်ပြီတဲ့ဟု ကြား၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊
ထိုနေ့မှ စ၍။ အနာစာရံ န စရိ၊ မလျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပြီ။ တဿ
ဥပါသကဿ သာပိ ကုတ္တိ၊ ထိုဥပါသကာ၏ ထိုမိန်းမသည်လည်း။ “မယံ
ဒုရာစာရဘာဝေါ၊ ငါ၏ မကောင်းသော အကျင့်ရှိကြောင်းကို။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေန
ဉာတော ကိရ ဣတိ၊ ဘုရားရှင်သည် သိတော်မူအပ်ပြီတဲ့”ဟု ကြား၍။ တတော
ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ပါပကမ္မံ နာမ န အကာသိ၊ မကောင်းမှုမည်သည်ကို မပြုပြီ။

သတ္တာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရား
ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။
သစ္စပရိယောသာနေ သော ဥပါသကော၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌ ထိုဥပါသကာသည်။
သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာ အနုသန္ဓိ
ယဋ္ဌေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇယမ္ပတိကာယေဝ၊
ထိုအခါက မယားလင်တို့သည်ပင်။ ဣဒါနိ ဇယမ္ပတိကာ၊ ယခုအခါ မယားလင်
တို့တည်း။ အာစရိယော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ဆရာကြီးသည်ကား
ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူပြီ။

ဒုရာဇာနဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
ဒုရာဇာနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ အနဘိရတိဇာတကဝဏ္ဏာ

ယထာ နဒီ စ ပန္နော စာတိ ဣဒံ၊ ယထာ နဒီ စ ပန္နော စ စသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ တထာရူပံ ဥပါသကံယေဝ၊ ထိုသို့
သဘောရှိသော ဥပါသကာကိုပင်။ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။ သော ပန ပရိဂ္ဂဏှန္တော၊ ထိုဥပါသကာသည်ကား စူးစမ်းသော်။
တဿာ ဒုဿီလဘာဝံ ဥ တွာ၊ ထိုမယား၏ သီလမရှိကြောင်းကို သိ၍။
ဘဏ္ဍိတော စိတ္တဗျာကုလတာယ၊ ငြင်းခုံ၍ စိတ်ရှုပ်ခြင်းရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။
သတ္တဋ္ဌဒိဝသေ၊ ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး။ ဥပဋ္ဌာနံ နာဂမာသိ၊ ဆည်းကပ်
ခြင်းငှာ မသွားပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဥပါသကာသည် တစ်နေ့၌။ ဝိဟာရံ
ဂန္တော၊ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ တထာဂတံ ဝန္တိတွာ နိသိန္နော၊ ဘုရားရှင်ကို
ရှိခိုး၍ ထိုင်နေသော်။ “ကဿာ သတ္တဋ္ဌဒိဝသာနိ၊ ဘာကြောင့် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့
ပတ်လုံး။ နာဂတော အသီတိ ဝုတ္တေ၊ မလာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ
အပ်သော်။ ဘန္တေ မေ၊ မြတ်စွာဘုရား. . တပည့်တော်၏။ ဘရိယာ ဒုဿီလာ၊
မယားသည် သီလမရှိပါ။ တဿာ ဥပရိ၊ ထိုမယား၏ အပေါ်၌။ ဗျာကုလ-

စိတ္တတာယ၊ ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ နာဂတော အမှီတိ အာဟ၊ မလာသည် ဖြစ်ပါ၏”ဟု လျှောက်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဥပါသကာ၊ ဥပါသကာ။ ဧတာ အနာစာရာတိ၊ ဤမိန်းမတို့သည် မလျော်သော အကျင့် ရှိကုန်၏ဟု။ ဣတ္ထိသု ကောပံ အကတွာ၊ မိန်းမတို့၌ စိတ်ဆိုးမှုကို မပြုမူ၍။ မဇ္ဈတ္တေနဝ ဘဝိတုံ ဝဋ္ဋတီတိ၊ လျစ်လျူရှုသူသည်သာ ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏ဟု။ ပုဗ္ဗေပိ တေ၊ ရှေးကလည်း သင့်အား။ ပဏ္ဍိတာ ကထယိသု၊ ပညာရှိတို့သည် ပြောဖူးကုန်ပြီ။ တံ ပန ဘဝန္တရေန ပဋိစ္ဆန္တတ္တာ၊ သင်သည်ကား ဘဝတစ်ပါးဖြင့် ဖူးလွှမ်းအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ တံ ကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ န သလ္လက္ခေသီတိ ဝတွာ၊ ကောင်းစွာမမှတ်မိ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထို ဥပါသကာ သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ပုရိမ နယေနေဝ၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်ပင်။ ဒိသာပါမောက္ခော အာစရိယော အဟောသိ၊ အရပ်မျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆရာကြီးသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ အဿ အန္တေဝါသိကော၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏ တပည့်သည်။ ဘရိယာယ ဒေါသံ ဒိသွာ၊ မယား၏ အပြစ်ကို မြင်၍။ ဗျာကုလစိတ္တတာယ ကတိပါဟံ အနာဂန္တာ၊ ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နှစ်ရက်သုံး ရက်ပတ်လုံး ဆရာထံ မလာမူ၍။ ဧကဒိဝသံ အာစရိယေန ပုစ္ဆိတော၊ တစ်နေ့၌ ဆရာသည် မေးအပ်သော်။ တံ ကာရဏံ နိဝေဒေသိ၊ ထိုမိန်းမ မကောင်းကြောင်း ကို သိစေပြီ။ အထ အဿ အာစရိယော၊ ထိုအခါ ထိုတပည့်အား ဆရာသည်။ “တာတ ဣတ္ထိယော နာမ၊ ချစ်သား မိန်းမတို့မည်သည်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာ၊ အားလုံးနှင့်သက်ဆိုင်ကုန်၏။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ဧတာ ဒုဿီလာတိ၊ ဤမိန်းမ တို့သည် သီလမရှိကုန်ဟု။ ပဏ္ဍိတာ ကောပံ၊ ပညာရှိတို့သည် စိတ်ဆိုးမှုကို။ န ကရောန္တီတိ ဝတွာ၊ မပြုကြ”ဟု ပြောဆို၍။ ဩဝါဒဝသေန၊ ဩဝါဒပေးသည်၏ အစွမ်းဖြင့်။

၆၅။ “ယထာ နဒီ စ ပန္နော စ၊ ပါနာဂါရံ သဘာ ပပါ။

ဧဝံ လောကီတ္ထိယော နာမ၊ နာသံ ကုဇ္ဈန္တိ ပဏ္ဍိတာတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယထာ နဒီ စ ။ပ။ ပဏ္ဍိတာဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

နဒီ ယထာ စ၊ မြစ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ပန္နော ယထာ စ၊ လမ်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ပါနာဂါရံ ယထာ စ၊ သေတင်းကုတ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ သဘာ ယထာ စ၊ အစည်းအဝေးသဘင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ပပါ ယထာ စ၊ ရေအိုးစင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ လောကေ ဣတ္ထိယော နာမ ဧဝံ၊ လောက၌ မိန်းမတို့မည်သည် ဤအတူပင်တည်း။ ပဏ္ဍိတာ အာသံ န ကုဇ္ဈိန္ဒ၊ ပညာရှိတို့သည် ထိုမိန်းမတို့အား အမျက်မထွက်ကုန်။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယထာ နဒီတိ၊ ယထာ နဒီဟူသည်ကား။ အနေကတိတ္တာ နဒီ၊ ရေချိုးဆိပ်များစွာရှိသော မြစ်သည်။ နှာနတ္ထာယ သမ္ပတ္တသမ္ပတ္တာနံ၊ ရေချိုးခြင်းငှါ ရောက်လာရောက်လာကုန်သော။ စဏ္ဍာလာဒီနမ္ပိ၊ စဏ္ဍာလမျိုး စသည်တို့နှင့်လည်းကောင်း။ ခတ္တိယာဒီနမ္ပိ၊ မင်းမျိုးစသည်တို့နှင့်လည်းကောင်း။ သာဓာရဏာ ယထာ၊ ဆက်ဆံသကဲ့သို့တည်း။ တတ္ထ၊ ထိုမြစ်၌။ ကောစိ နှာယိတုံ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရေချိုးခြင်းငှါ။ န န လဘတိ နာမ၊ မရသည် မည်သည် မရှိတည်း။ ပန္နောတိအာဒီသုပိ၊ ပန္နော ဤသို့စသည်တို့၌လည်း။ အတ္ထော ဧဝံ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ အဓိပ္ပါယ်နက်ကို ဤသို့ သိထိုက်၏။ မဟာမဂ္ဂေါပိ၊ လမ်းမကြီးသည်လည်း။ သဗ္ဗေသံ သာဓာရဏော ယထာ၊ သူအားလုံးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သကဲ့သို့။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည်။ တေန ဂန္တံ၊ ထိုလမ်းမကြီးဖြင့် သွားခြင်းငှာ။ န န လဘတိ ယထာ၊ မရသည် မရှိသကဲ့သို့။ ပါနာဂါရံ သုရာဂေဟမ္ပိ၊ သောက်ရာအိမ်ဖြစ်သော သေတင်းကုတ်သည်လည်း။ သဗ္ဗေသံ သာဓာရဏံ ယထာ၊ လူအားလုံးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သကဲ့သို့။ ယော ယော ပါတုကာမော၊ အကြင်သူ အကြင်သူသည် သောက်လို၏။ (သဗ္ဗော သော သော၊ အလုံးစုံသော ထိုသောက်လိုသူ သောက်လိုသူသည်။) တတ္ထ ပဝိသတေဝ၊ ထို သေတင်းကုတ်သို့ ဝင်သွားသည်သာတည်း။ ပုညတ္ထိကေဟိ တတ္ထ တတ္ထ၊ ကုသိုလ် လိုချင်သူတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌။ မနုဿာနံ နိဝါသတ္တာယ၊ လူတို့၏ တည်းခိုနေဖို့ အကျိုးငှာ။ ကတာ သဘာပိ၊ ပြုလုပ်အပ်သော နေရာသဘင်သည်လည်း။ သာဓာရဏာ၊ သူအားလုံးနှင့်ဆက်ဆံသည်သာ။ တတ္ထ ကောစိ၊ ထိုနေရာ သဘင်

သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ ပဝိသိတုံ န န လဘတိ၊ ဝင်ခြင်းငှာ မရသည်မရှိ ရသည်သာတည်း။ မဟာမဂ္ဂေ၊ လမ်းမကြီး၌။ ပါနီယစာဋိယော ဌပေတွာ၊ သောက်ရေအိုးကြီးတို့ကို ထား၍။ ကတာ ပပါပိ၊ ပြုလုပ်အပ်သော ရေအိုးစင်သည်လည်း။ သဗ္ဗေသံ သာဓာရဏာ၊ သူခပ်သိမ်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်၏။ တတ္ထ ကောစိ၊ ထိုရေအိုးစင်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ ပါနီယံ ပဝိတုံ၊ သောက်ရေကို သောက်ခြင်းငှာ။ န န လဘတိ၊ မရသည် မရှိသည်သာ။ ဧဝံ လောကီတ္ထိယော နာမာတိ၊ ဧဝံ လောကီတ္ထိယော နာမဟူသည်ကား။ တာတ မာဏာဝ ဧဝမေဝ၊ ချစ်သားလုလင်. . ဤအတူသာ။ ဣမသ္မိံ လောကေ ဣတ္ထိယော ပိ၊ ဤလောက၌ မိန်းမတို့သည်လည်း။ သဗ္ဗသာဓာရဏာဝ၊ သူခပ်သိမ်းနှင့် သက်ဆိုင်ကုန်သည်သာတည်း။ တေနေဝ စ သာဓာရဏဌေန၊ ထိုသို့သက်ဆိုင်သော အနက်သဘောကြောင့်သာလည်း။ နဒီပန္နပါနာဂါရသဘာပပါသဒိသာ၊ မြစ်၊ လမ်းမ၊ ဘုံဆိုင်၊ နေရာသဘင်၊ ရေအိုးစင်နှင့် တူကုန်၏။ တသ္မာ တာသံ၊ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးတို့အား။ ပဏ္ဍိတာ န ကုဇ္ဈန္တိ၊ ပညာရှိတို့သည် စိတ်မဆိုးကုန်။ “ဧတာ လာမိကာ၊ ဤမိန်းမတို့သည် ယုတ်မာကုန်၏။ အနာစာရာ ဒုဿီလာ မလျော်သော အကျင့်ရှိကုန်၏ သီလမရှိကုန်။ သဗ္ဗသာဓာရဏာတိ စိန္တေတွာ သူခပ်သိမ်းနှင့် သက်ဆိုင်ကုန်၏”ဟု တွေး၍။ ပဏ္ဍိတာ ဆေကာ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နာ၊ ပညာရှိတို့သည် လိမ်မာသူတို့သည် အသိဉာဏ် ပြည့်စုံသူတို့သည်။ ဧတာသံ ဣတ္ထိနံ န ကုဇ္ဈန္တိ၊ ထိုမိန်းမတို့အား စိတ်မဆိုးကုန်။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်တည်း။

ဧဝံ ဟေမိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ အန္တေဝါသိကဿ ဩဝါဒံ အဒါသိ၊ တပည့်အား ဩဝါဒကို ပေးပြီ။ သော တံ ဩဝါဒံ သုတွာ၊ ထိုတပည့်သည် ထိုဩဝါဒကို ကြားနာရ၍။ မဇ္ဈတ္တော အဟောသိ၊ လျစ်လျူရှုသူသည် ဖြစ်ပြီ။ အဿ ဘရိယာပိ၊ ထိုတပည့်၏ မယားသည်လည်း။ “အာစရိယေန ဉာတာ၊ ဆရာကြီးသည် သိအပ်သည်။ အမှီ ကိရ ဣတိ၊ ဖြစ်သတဲ့”ဟု သိ၍။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ပါပကမ္မံ န အကာသိ၊ မကောင်းမှုကို မပြုပြီ။ တဿပိ ဥပါသကဿ ဘရိယာ၊ ထိုဥပါသကာ၏လည်း မယားသည်။ “သတ္တာရာ ဉာတာ၊ ဘုရားရှင်သည် သိတော်မူအပ်သည်။ အမှီ ကိရ ဣတိ၊ ဖြစ်သတဲ့”ဟု သိ၍။

တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုသိရာနေ့မှ စ၍။ ပါပကမ္မံ န အကာသိ၊ မကောင်းမှုကို မပြုတော့ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ ဥပါသကော၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌ ဥပါသကာသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာပိ အနုသန္ဓိယဋ္ဌေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇယမ္ပတိကာဝ၊ ထိုအခါက မယားလင်တို့သည်ပင်။ ဧတရဟိ ဇယမ္ပတိကာ၊ ယခုအခါ မယားလင်တို့တည်း။ အာစရိယဗြာဟ္မဏော ပန ဆရာပုဏ္ဏားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အနဘိရတိဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
အနဘိရတိဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ မုဒုလက္ခဏာဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဧကာ ဣစ္ဆာ ပုရေ အာသီတိ ဣဒံ၊ ဧကာ ဣစ္ဆာ ပုရေ အာသိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သံကိလေသံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ပြင်းစွာ ကိလေသာပူလောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ ဧကော ကုလပုတ္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော တစ်ယောက်သော အမျိုးကောင်းသားသည်။ သတ္တု ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ ဟောကြားအပ်သော တရားကို နာရ၍။ ရတနသာသနေ၊ ရတနာဖြစ်သော သာသနာအား။ ဥရံ ဒတွာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရင်ကို ပေး၍ ရှင်ရဟန်းပြု၍။ ပဋိပန္နကော ယောဂါဝစရော၊ တရားကျင့်တတ်သည် တရားအားထုတ်မှု၌ သက်ဝင်သည်။ အဝိဿဋ္ဌကမ္မဋ္ဌာနော ဟုတွာ၊ မစွန့်လွှတ်အပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရှိသည် ဖြစ်၍။ ဧကဒိဝသံ သာဝတ္ထိယံ၊ တစ်နေ့၌ သာဝတ္ထိမြို့၌။ ပိဏ္ဍာယ စရန္တော၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။

ဧကံ အလင်္ကတပဋိယတ္တံ၊ တစ်ယောက်သော တန်ဆာဆင်မှုနှင့်စပ်သော။ ဣတ္ထိ
 ဒိသ္မာ၊ မိန်းမကို မြင်ရ၍။ သုဘဝသေန၊ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်။ ဣန္ဒြိယာနိ
 ဘိန္ဒိတွာ ဩလောကေသိ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဖျက်၍ ကြည့်ပြီ။ တဿ အဗ္ဘန္တရေ၊
 ထိုရဟန်း၏ ကိုယ်တွင်း၌။ ကိလေသော စလိ၊ ကိလေသာသည် လှုပ်ရှားပြီ။
 ဝါသိယာ၊ ပဲခွပ်ဖြင့်။ အာကောဋိတခီရရက္ခော ဝိယ အဟောသိ၊ ခုတ်အပ်သော
 နို့ရည်ရှိသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ သော တတော ပဌာယ၊ ထိုရဟန်းသည်
 ထိုနေ့မှ စ၍။ ကိလေသဝသိကော ဟုတွာ၊ ကိလေသာအလိုသို့ လိုက်သည်
 ဖြစ်၍။ ကာယဿာဒံ နေဝ လဘတိ၊ ကိုယ်၏သက်သာရာကို မရ။ စိတ္တဿာဒံ
 န လဘတိ၊ စိတ်၏သက်သာရာကိုလည်း မရ။ ဘန္တမိဂသပ္ပဋိဘာဂေါ၊ တုန်လှုပ်
 နေသော သမင်နှင့်တူသည်။ သာသနေ အနဘိရတော၊ သာသနာတော်၌ မပျော်
 ပိုက်သည်။ ပရုဇ္ဈကေသလောမနခေါ၊ ကြီးပွားစည်ပင်သော ဆံပင်၊ အမွေး၊
 ခြေသည်း လက်သည်းရှိသည်။ ကိလိဋ္ဌစီဝရော အဟောသိ၊ ညစ်နွမ်းသော
 သင်္ကန်းရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏။ ဣန္ဒြိယဝိကာရံ
 ဒိသ္မာ၊ ဣန္ဒြေဖောက်ပြန်မှုကို တွေ့ရ၍။ သဟာယကာ ဘိက္ခု၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကုန်
 သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော ကိံ န ခေါ၊ ငါ့ရှင်. . အဘယံကြောင့်။ တေ
 ဣန္ဒြိယာနိ၊ သင်၏ ဣန္ဒြေတို့သည်။ န ပေါရာဏာနိ ယထာ၊ ရှေးကကဲ့သို့ မဟုတ်
 ကုန်သနည်း”။ ဣတိ ပုစ္ဆိသု၊ ဤသို့ မေးကြပြီ။ အနဘိရတော အသ္မိ အာဝုသောတိ၊
 မပျော်ပိုက်သည် ဖြစ်၏ ငါ့ရှင်တို့ဟု ဖြေပြီ။

အထ နံ တေ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ထိုသူငယ်ချင်းရဟန်းတို့သည်။ သတ္ထု
 သန္တိကံ နယိသု၊ ဘုရားရှင်၏ အထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကုန်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်
 သည်။ “ဘိက္ခဝေ ကိံ၊ ရဟန်းတို့. . အဘယံကြောင့်။ အနိစ္စမာနံ ဘိက္ခူ အာဒါယ၊
 မလိုက်လိုသော ရဟန်းကို ခေါ်ယူ၍။ အာဂတာ အတ္တာတိ ပုစ္ဆိ၊ လာကြသည်
 ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူပြီ။ ဘန္တေ အယံ ဘိက္ခု၊ မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်း
 သည်။ အနဘိရတောတိ၊ သာသနာတော် မပျော်ပိုက်ပါဟု လျှောက်ကြပြီ။ သစ္စံ
 ဘိက္ခုတိ၊ မှန်သလား ရဟန်းဟု မေးတော်မူပြီ။ သစ္စံ ဘဂဝါတိ၊ မှန်ပါ၏ မြတ်စွာ
 ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီ။ ကော တံ၊ အဘယ်သူသည် သင့်ကို၊ ဥက္ကဏ္ဍာပေသီတိ၊
 ပြီးငွေ့စေသနည်းဟု မေးပြီ။ ဘန္တေ အဟံ၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည်။
 ပိဏ္ဍာယ စရန္တော၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။ ဧကံ ဣတ္ထိ ဒိသ္မာ၊

တစ်ယောက်သော မိန်းမကို မြင်၍။ ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္ဒိတွာ ဩလောကေသိ၊ ဣန္ဒြေ
 တို့ကို ဖောက်ဖျက်၍ ကြည့်မိပါပြီ။ အထ မေ၊ ထိုအခါ တပည့်တော်အား။
 ကိလေသော စလိ၊ ကိလေသာသည် လှုပ်ရှားပါပြီ။ တေန ဥက္ကဏ္ဍိတော၊
 ထို့ကြောင့် မပျော်ပိုက်သည်။ အမှိ ဣတိ၊ ဖြစ်ပါ၏ဟု လျှောက်ပြီ။ အထ နံ
 သတ္တာ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု တံ၊ ရဟန်း သင်သည်။
 ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္ဒိတွာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ ဝိသဘာဂါရမ္မဏံ၊
 သဘောမတူသော အာရုံကို။ သုဘဝသေန ဩလောကေန္တော၊ တင့်တယ်သည့်
 အစွမ်းဖြင့် ကြည့်သော်။ ကိလေသေဟိ ယံ ကမ္မိတော၊ ကိလေသာတို့ဖြင့် အကြင်
 တုန်လှုပ်၏။ ဧတံ အနစ္စရိယံ၊ ဤတုန်လှုပ်ခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်မရှိသေး။ ပုဗ္ဗေ
 ပဉ္စာဘိညာ အဋ္ဌသမာပတ္တိလာဘိနော၊ ရှေးက အဘိညာဏ်ငါးပါး သမာပတ်
 ရှစ်ပါး ရကုန်သော။ ဈာနဗလေန ကိလေသေ ဝိက္ခမ္ဘေတွာ၊ ဈာန်စွမ်းအားဖြင့်
 ကိလေသာတို့ကို ပယ်ခွါ၍။ ဝိသုဒ္ဓစိတ္တာ၊ စင်ကြယ်သော စိတ်ရှိကြကုန်သော။
 ဂဂနတလစရာ ဗောဓိသတ္တာပိ၊ ကောင်းကင်ပြင်က သွားတတ်ကုန်သော ဘုရား
 လောင်းတို့သော်မှလည်း။ ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္ဒိတွာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။
 ဝိသဘာဂါရမ္မဏံ ဩလောကယမာနာ၊ ဝိသဘာဝအာရုံကို ကြည့်ကုန်သော်။
 ဈာနာ ပရိဟာယိတွာ၊ ဈာန်မှ ဆုတ်ယုတ်၍။ ကိလေသေဟိ ကမ္မိတော၊ ကိလေသာ
 တို့ဖြင့် တုန်လှုပ်ကြ၍။ မဟာဒုက္ခံ အနုဘဝိသု၊ ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားရ
 ကုန်ပြီ။ ဟိ၊ မှန်၏။ သိနေရဥပ္ပါဋနကဝါတော၊ မြင့်မိုရ်တောင် ကျွတ်ထွက်အောင်
 တိုက်သော ကမ္ဘာဖျက်လေသည်။ ဟတ္ထိမတ္တံ မုဏ္ဍပဗ္ဗတံ၊ ဆင်မျှသာရှိသော
 တောင်ကတုံးကိုလည်းကောင်း။ မဟာဇမ္ဗုဥမ္မူလကဝါတော၊ ကျွန်းဦးသပြေပင်
 ကြီးကို အမြစ်ကျွမ်းထောင်အောင် တိုက်သော လေသည်။ ဆိန္ဒုတဋ္ဌေ ဝိရုဋ္ဌဂစ္ဆကံ၊
 ကမ်းပါးပြတ်၌ စည်ပင်ပေါက်ရောက်သော ခြံငယ်ကိုလည်းကောင်း။ ဝါ ပန၊ ဥပမာ
 တစ်နည်း ပြရသော်။ မဟာသမုဒ္ဒံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကိုသော်မှလည်း။ သောသနက-
 ဝါတော၊ ခြောက်ခမ်းအောင် တိုက်သော လေသည်။ ခုဒ္ဒတဋ္ဌာကံ၊ တစ်ဘက်ဆည်
 ကန်ငယ်ကို။ ကိသ္မိပ္ပိဒေဝ န ဂဏေတိ၊ တစ်စုံတစ်ခု၌ပင် မရေတွက် (အရေအတွက်
 မထည့်)။ ဧဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ ဥက္ကမဗုဒ္ဓိနံ၊ မြင့်မြတ်သော အသိဉာဏ်ရှိကုန်သော။
 ဝိသုဒ္ဓစိတ္တာနံ ဗောဓိသတ္တာနံ၊ စင်ကြယ်သော စိတ်ရှိကုန်သော ဘုရားလောင်း
 တို့အား။ အညာဏဘာဝကရာ ကိလေသာ နာမ၊ မသိသည်၏အဖြစ် ပြုတတ်

ကုန်သော ကိလေသာတို့မည်သည်။ တယိ ကိံ လဇ္ဇိဿန္တိ၊ သင်၌ အဘယ်မှာ ရှက်ကြအံ့နည်း။ ဝိသုဒ္ဓါ သတ္တာပိ၊ စင်ကြယ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်သော် မှလည်း။ သံကိလိဿန္တိ၊ ညစ်နွမ်းကြရကုန်သေး၏။ ဥတ္တမယသသမဂီနောပိ၊ မြင့်မြတ်သော ကျော်ဇောမှုနှင့်ပြည်စုံကြသူတို့သည်သော်မှလည်း။ အာယသက္ခံ ပါပုဏန္တိ၊ အကျော်အစောမရှိခြင်းသို့ (နာမည်ပျက်ခြင်းသို့) ရောက်ကြရကုန်၏။ ကုတိ ဝတ္တာ အတိတံ အာဟရိ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကာသိရဋ္ဌေ ဧကဿ၊ ကာသိတိုင်း၌ တစ်ယောက်သော။ မဟာဝိဘဝဿ ဗြာဟ္မဏဿ၊ များစွာသော ပစ္စည်းရှိသော ပုဏ္ဏား၏။ ကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ အမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝိညုတံ ပတ္တော၊ သိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်သော်။ သဗ္ဗသိပ္ပါနံ ပါရံ ဂန္တာ၊ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့၏ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်၍။ ကာမေ ပဟာယ၊ ကာမတို့ကို ပယ်စွန့်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ကသိဏပရိကမ္မံ ကတွာ၊ ကသိုဏ်း ပရိကမ် ကို ပြု၍။ ပဉ္စ အဘိညာ စ၊ ငါးပါးကုန်သော အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော စ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့ကိုလည်း ကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဈာနသုခေန ဝီတိနာမေန္တော၊ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် အချိန်ကုန်စေ လျက်။ ဟိမဝန္တာပဒေသေ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေခြင်းကို ပြုပြီ။ သော ဧကသ္မိံ ကာလေ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော အခါ၌။ လောဏမ္ဗိလ သေဝနတ္ထာယ၊ ဆားချဉ် မှိဝဲခြင်းအကျိုးငှာ။ ဟိမဝန္တာ ဩတရိတွာ၊ ဟိမဝန္တာမှ ဆင်းခဲ့၍။ ဗာရာဏသီ ပတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်၍။ ရာဇဃျာနေ ဝသိတွာ၊ မင်းဥယျာဉ်၌ နေ၍။ ပုနဒိဝသေ ကတသရီရပဋိဇဂ္ဂနော၊ နောက်တစ်နေ့၌ ပြုအပ်ပြီးသော ကိုယ်လက်သုတ်သင်မှုရှိ၍။ ရတ္တဝါကမယံ၊ လျော်တေနီဖြင့် ပြီးသော။ နိဝါသနပါရပနံ သဏ္ဌာပေတွာ၊ ခါးဝတ်၊ကိုယ်ရုံကို ကောင်းစွာ တည်စေ ၍။ အဇိနစမ္ပံ၊ သစ်နက်ရေကို။ ဧကသ္မိံ အံသေ ကတွာ၊ တစ်ဘက်သော ပခုံး၌ တင်သည်ကို ပြု၍။ ဇဋ္ဌာမဏ္ဍလံ ဗန္ဓိတွာ၊ ဆံကျစ်ဝန်းကို ဖွဲ့ချည်၍။ ဘိက္ခာ ဘာဇနံ အာဒါယ၊ ဆွမ်းခံခွက်ကို ယူ၍။ ဗာရာဏသိယံ ဘိက္ခာယ စရမာနော၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။ ရညော ယရဒ္ဒါရံ သမ္မာပုဏိ၊

မင်း၏ အိမ်တော်တံခါးသို့ ကောင်းစွာရောက်ပြီ။ ရာဇာ တဿ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း၏။ ဣရိယာပထေယေဝ ပသီဒိတွာ၊ ဣရိယာပုတ်၌ပင် ကြည်ညို၍။ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ပင့်စေ၍။ မဟာရဟေ အာသနေ နိသီဒါပေတွာ၊ မြတ်သော သူတို့အားသာ ထိုက်သော နေရာ၌ ထိုင်နေစေ၍။ ပဏီတေန၊ မွန်မြတ်သော။ ခါဒနီယဘောဇနီယေန၊ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့်။ သန္တပေတွာ၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲစေ၍။ ကတာနုမောဒနံ၊ ပြုအပ်ပြီးသော အနုမောဒနာရှိသော ဘုရားလောင်းကို။ ဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်တော်၌။ ဝသနတ္ထာယ ယာစိ၊ နေခြင်းအကျိုးငှာ တောင်းပန်ပြီ။ သော သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဝန်ခံ၍။ ရာဇဂေဟေ ဘုရိတွာ၊ မင်းအိမ်တော်၌ ဘုဉ်းပေး၍။ ရာဇကုလံ သြဝဒမာနေ၊ မင်းမျိုးကို ဆုံးမလျက်။ တသ္မိ ဥယျာနေ၊ ထိုဥယျာဉ်၌။ သောဠသဝဿာနိ ဝသိ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး နေပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ရာဇာ ကုပိတံ ပစ္စန္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပျက်စီးပုန်ကန်သော တိုင်းစွန်ပြည်နားကို။ ဝူပသမေတုံ ဂစ္ဆန္တော၊ ငြိမ်းအေးစေခြင်း နှိမ်နင်းခြင်းငှာ သွားသော်။ မုဒုလက္ခဏံ နာမ အဂ္ဂမဟေသိ၊ မုဒုလက္ခဏာမည်သော မိဖုရားကြီးကို။ “အပ္ပမတ္တာ အယျဿ၊ မမေမလျော့ အရှင်ရသေ့အား။ ဥပဋ္ဌာနံ ကရောဟိ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုလော့”။ ဣတိ ဝတွာ အဂမာသိ။ ဤသို့ ပြောဆိုမှာထား၍ သွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ရညော၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ဂတကာလတော ပဋ္ဌာယ၊ စစ်ထွက်သွားရာကာလမှ စ၍။ အတ္တနော ရုစ္စနဝေလာယ၊ မိမိ၏ နှစ်သက်ရာအချိန်၌။ ရာဇဂေဟံ ဂစ္ဆတိ၊ မင်းအိမ်တော်သို့ သွား၏။ အထ ဧကဒိဝသံ မုဒုလက္ခဏာ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ မုဒုလက္ခဏာမိဖုရားကြီးသည်။ ဗောဓိသတ္တဿ အာဟာရံ သမ္ပာဒေတွာ၊ ဘုရားလောင်းအတွက် အာဟာရကို ပြည့်စုံစေ၍။ “အဇ္ဇ အယျော စိရာယတီတိ၊ ယနေ့ ရှင်ရသေ့သည် ကြာမြင့်၏”ဟု တွေး၍။ ဂန္ဓောဒကေန နှာယိတွာ၊ နံ့သာရေဖြင့် ရေချိုး၍။ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတာ၊ အဆင်တန်ဆာအားလုံးဖြင့် တန်ဆာဆင်၍။ မဟာတလေ၊ မြတ်သော နန်းကြမ်းပြင်၌။ စူဠသယနံ ပညာပေတွာ၊ အိပ်ရာငယ်ကို ခင်းစေ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ အာဂမနံ၊ ဘုရားလောင်း၏ ကြွလာမှုကို။ သြလောကယမာနာ နိပဋ္ဌိ မျှော်လင့်ကြည့်ရှုလျက် လျောင်းပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ အတ္တနော၊ ဘုရားလောင်းသည် လည်း မိမိ၏။ ဝေလံ သလ္လက္ခေတွာ၊ ဆွမ်းခံ သွားချိန်ကို ကောင်းစွာမှတ်သား၍။

စာနာ ဝုဋ္ဌာယ အာကာသေနော၊ စာနံမှ ထ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သာ။ ရာဇ
 နိဝေသနံ အဂမာသိ၊ မင်းအိမ်တော်သို့ ကြွသွားပြီ။ မုဒုလက္ခဏာ၊ မုဒုလက္ခဏာ
 မိဖုရားကြီးသည်။ ဝါကစီရသဒ္ဓံ သုတ္တာဝ၊ လျော်တေသင်္ကန်းသံကို ကြား၍ပင်။
 အယျော အာဂတောတိ၊ ရှင်ရသေ့သည် ကြွလာပြီဟု။ ဝေဂေန ဥဋ္ဌဟိ၊ အဟုန်ဖြင့်
 ထပြီ။ ဝေဂေန ဥဋ္ဌဟန္တိယာ တဿ၊ အဟုန်ဖြင့် ထသော ထိုမိဖုရားကြီး၏။ မဋ္ဌ
 သာဋကော ဘဿိ၊ ချောမွေ့သော ထမီသည် လျှောကျပြီ ကျွတ်ကျပြီ။
 တာပသောပိ သိဟပဉ္စရေန ပဝိသန္တော၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည်လည်း ခြင်္သေ့ခံ
 လေသာပြုတင်းဖြင့် ဝင်လာသော်။ ဒေဝိယာ ဝိသဘာဂရူပါရမ္မဏံ၊ မိဖုရား၏
 ဝိသဘာဂရူပါရုံကို။ ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္နိတွာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ သုဘ
 ဝသေန ဩလောကေသိ၊ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ကြည်ပြီ။ အထ အဿ
 အဗ္ဘန္တရေ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏ ရင်တွင်း၌။ ကိလေသော စလိ၊ ကိလေသာ
 သည် လှုပ်ရှားပြီ။ ဝါသိယာ၊ ပဲကွပ်ဖြင့်။ ပဟဋ္ဌခီရရက္ခော ဝိယ အဟောသိ၊
 ခုတ်အပ်သော နို့ရည်ရှိသော အပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ တာဝဒေဝ အဿ၊ ထိုခဏ၌ပင်
 ထိုဘုရားလောင်း၏။ စာနံ အန္တရဇာယိ၊ စာနံသည် ကွယ်ပျောက်ပြီ။ ဆိန္ဒုပက္ခော
 ကာကော ဝိယ အဟောသိ၊ ကျိုးသော အတောင်ရှိသော ကျီးကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။
 သော ဌိတကောဝ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရပ်လျက်ပင်။ အာဟာရံ ဂဟေတွာ၊
 အာဟာရကို ခံယူ၍။ အဘူဉ္စိတွာဝ၊ မစားမူ၍သာ။ ကိလေသကမ္ပိတော ပါသာဒါ
 ဩရယျ၊ ကိလေသာဖြင့် တုန်လှုပ်လျက် ပြာသာဒ်မှ ဆင်းခဲ့၍။ ဥယျာနံ ဂန္တာ၊
 ဥယျာဉ်သို့ သွား၍။ ပဏ္ဏသာလံ ပဝိသိတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့ ဝင်၍။
 ဖလကတ္ထရဏသယနဿ ဟေဋ္ဌာ၊ ပျဉ်အခင်းရှိသော အိပ်ရာညောင်စောင်း၏
 အောက်၌။ အာဟာရံ ဌပေတွာ၊ အာဟာရကို ထား၍။ ဝိသဘာဂါရမ္မဏေန
 ဗဒ္ဓေါ၊ ဝိသဘာဂအာရုံသည် ဖွဲ့ချည်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ကိလေသဂ္ဂိနာ ဒယုမာနော၊
 ကိလေသာမီးသည် ပူလောင်အပ်သည်ဖြစ်၍။ နိရာဟာရတာယ သုဿမာနော၊
 အစာအာဟာရမရှိသည် အဖြစ်ကြောင့် ခြောက်သွေ့လျက်။ သတ္တဒိဝသာနိ၊
 ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး။ ဖလကတ္ထရဏေ နိပဇ္ဈိ ပျဉ်ပြားအခင်း၌ အိပ်ပြီ။

သတ္တမေ ဒိဝသေ၊ ခုနစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သော နေ့၌။ ရာဇာ ပစ္စန္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် တိုင်းစွန်ပြည်နားကို။ ဝူပသမေတွာ အာဂတော၊ ငြိမ်းအေးစေပြီး၍
 ပြန်လာသော်။ နဂရံ ပဒက္ခိဏံ ကတွာ၊ မြို့တော်ကို လက်ယာရစ်လည်သည်ကို

ပြု၍။ နိဝေသနံ အဂန္တာဝ၊ အိမ်တော်သို့ မသွားသေးမူ၍သာ။ အယံ ပဿိဿာမိတိ၊ ရှင်ရသေ့ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု။ ဥယျာနံ ဂန္တာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ ပဏ္ဏသာလံ ပဝိသိတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့ ဝင်သော်။ တံ နိပန္နကံ ဒိသွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းကို အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဧကံ အဖာသုကံ၊ တစ်ခုသော မချမ်းသာမှုသည်။ ဇာတံ မညေတိ၊ ဖြစ်လေယောင်တကားဟု တွေး၍။ ပဏ္ဏသာလံ သောဓာပေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းစေ၍။ ပါဒေ ပရိမဇ္ဇန္တော၊ ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက်။ အယျ ကိံ၊ အရှင်ရသေ့ အဘယ်မည်သော။ အဖာသုကန္တိ ပုစ္ဆိ၊ မချမ်းသာခြင်းပါနည်းဟု မေးပြီ။ မဟာရာဇ မေ၊ အို၊ မင်းမြတ် ငါ့အား။ အညံ အဖာသုကံ နတ္ထိ၊ အခြားသော မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိ။ ကိလေသဝသေန ပန ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်ကား တပ်မက်သော စိတ်ထားရှိသည်။ ဇာတော အမ္ပိ ဣတိ၊ ဖြစ်သည် ဖြစ်၏ဟု ပြောပြီ။ အယျ တေ စိတ္တံ၊ ရှင်ရသေ့. . . အရှင်ရသေ့၏ စိတ်သည်။ ကဟံ ပဋိဗဒ္ဓတိ၊ အဘယ်၌ တပ်မက်သနည်းဟု မေးပြီ။ မုဒုလက္ခဏာယ မဟာရာဇာတိ၊ မုဒုလက္ခဏာ၌ အရှင်မင်းမြတ်ဟု ပြောပြီ။ “သာဓု အယျ၊ ကောင်းပြီ အရှင်ဘုရား။ အဟံ မုဒုလက္ခဏံ၊ တပည့်တော်သည် မုဒုလက္ခဏာကို။ တုမှာကံ ဒမ္မိ”တိ၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ပေးပါ၏ဟု ပြော၍။ တာပသံ အာဒါယ၊ ရသေ့ကို ပင့်၍။ နိဝေသနံ ပဝိသိတွာ၊ အိမ်တော်သို့ ဝင်၍။ ဒေဝီ၊ မုဒုလက္ခဏာမိဖုရားကို။ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတံ ကတွာ၊ အဆင်တန်ဆာအားလုံးဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည်ကို ပြု၍။ တာပသဿ အဒါသိ၊ ရသေ့အား လှူလိုက်ပြီ။ ဒေမာနောယေဝ စ၊ လှူစဉ်မှာသာလျှင်လည်း။ “တယာ အတ္တနော ဗလေန၊ သင်မိဖုရားသည် မိမိ၏ စွမ်းရည်ဖြင့်။ အယံ ရက္ခိတံ၊ ဆရာရှင်ရသေ့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ ဝါယမိတဗ္ဗန္တိ၊ ကြိုးစားရမည်”ဟု။ မုဒုလက္ခဏာယ သညံ အဒါသိ၊ မုဒုလက္ခဏာမိဖုရားအား အမှတ်သညာကို ပေးလိုက်ပြီ။ သာဓု ဒေဝ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်။ ရက္ခိဿာမိတိ၊ စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ပြောပြီ။ တာပသော ဒေဝီ ဂဟေတွာ၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် မုဒုလက္ခဏာမိဖုရားကို ယူ၍။ ရာဇနိဝေသနာ ဩတရိ၊ မင်းနန်းတော်မှ ဆင်းခဲ့ပြီ။

အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို။ မဟာဒွါရတော နိက္ခန္တကာလေ၊ နန်းတော်တံခါးကြီးမှ ထွက်ရာကာလ၌။ “အယျ အမှာကံ၊ အရှင် ကျွန်မတို့ အတွက်။

ဧကံ ဂေဟံ၊ တစ်ဆောင်သော အိမ်ကို။ လဒ္ဓံ၊ ဝဋ္ဋတိ၊ ရခြင်းငှာ သင့်၏။ ဂစ္ဆသွားပါချေ။ ရာဇာနံ ဂေဟံ၊ မင်းကို အိမ်ကို။ ယာဇာဟိတိ အာဟ၊ တောင်းပါချေဟု ပြောပြီ။ တာပသော ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် သွား၍။ ဂေဟံ ယာဓိ၊ အိမ်ကို တောင်းပြီ။ ရာဇာ မနုဿာနံ၊ မင်းသည် လူတို့၏။ ဝစ္စကုဋိကိစ္စံ သာယေမာနံ၊ အိမ်သာကိစ္စကို ပြီးစေတတ်သော။ ဧကံ ဆဒ္ဓိတဂေဟံ ဒါပေသိ၊ တစ်လုံးသော စွန့်ပစ်ထားအပ်သော အိမ်ကို ပေးစေပြီ။ သော ဒေဝိ ဂဟေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားကို ခေါ်ယူ၍။ တတ္ထ အဂမာသိ၊ ထိုအိမ်သို့ သွားပြီ။ သာ ပဝိသိတုံ န ဣတ္ထတိ၊ ထိုမိဖုရားသည် ဝင်ခြင်းငှာ အလိုမရှိ။ ကိံ ကာရဏာ န ပဝိသသီတိ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မဝင်သနည်းဟု မေးပြီ။ အသုစိဘာဝေနာတိ၊ မစင်ကြယ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟု ဖြေပြီ။ ဣဒါနိ ကိံ ကရောမီတိ၊ ယခု ဘာကို ပြုရမည်နည်းဟု မေးပြီ။ နံ ပဋိဇဂ္ဂါဟိတိ ဝတွာ၊ ထိုအိမ်ကို ရှင်းလေ့ဟု ပြော၍။ ရညော သန္တိကံ ပေသေတွာ၊ မင်း၏ထံသို့ စေလွှတ်၍။ ဂစ္ဆ ကုဒ္ဒါလံ အာဟရ၊ သွားချေ ပေါက်တူးကို ဆောင်ယူချေ။ ပစ္ဆိ အာဟရာတိ အာဟရာပေတွာ၊ တောင်းကို ဆောင်ယူချေဟု ဆောင်ယူခိုင်း၍။ အသုစိ စသင်္ကာရဉ္စ ဆဉ္စာပေတွာ၊ မစင်မကြယ် ရွံစဖွယ်ကိုလည်းကောင်း အမှိုက်ကိုလည်းကောင်း စွန့်ပစ်စေ၍။ ဂေါမယံ အာဟရာပေတွာ၊ နွားချေးကို ဆောင်ယူစေ၍။ လိမ္မာပေတွာ ပုနပိ၊ လိမ်းကျံစေ၍ တစ်ဖန်လည်း။ ဂစ္ဆ မဉ္စံ အာဟရ၊ သွားချေ ညောင်စောင်းကို ဆောင်ယူချေ။ ပိဌံ အာဟရ၊ အင်းပျဉ်ကို ဆောင်ယူချေ။ အတ္ထရဏံ အာဟရ၊ အခင်းကို ဆောင်ယူချေ။ စာဋိ အာဟရ၊ အိုးတုတ်ကြီးကို ဆောင်ယူချေ။ ယဋ္ဌံ အာဟရာတိ၊ ရေအိုးကို ဆောင်ယူချေဟု။ ဧကမေကံ အာဟရာပေတွာ၊ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီကို ဆောင်ယူခိုင်း၍။ ပုန ဥဒကာဟရဏာဒီနံ၊ တစ်ဖန် ရေခပ်ခြင်းစသည်တို့၏။ အတ္ထာယ အာဏာပေသိ၊ အကျိုးငှာ စေခိုင်းပြီ။ သော ယဋ္ဌံ အာဒါယ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရေအိုးကိုယူ၍။ ဥဒကံ အာဟရိတွာ၊ ရေကို ဆောင်ယူ၍ ခပ်၍။ စာဋိ ပူရေတွာ၊ အိုးတုတ်ကြီးကို ပြည့်စေ၍။ နှာနောဒကံ သဇ္ဇေတွာ၊ ချိုးရေကို စီစဉ်၍။ သယနံ အတ္ထရိ၊ အိပ်ရာကို ခင်းပြီ။ အထ သယနေ၊ ထိုအခါ အိပ်ယာ၌။ ဧကတော နိသိန္နံ နံ၊ တပေါင်းတည်း ထိုင်နေသော ထိုဘုရားလောင်းကို။ ဒါဌိကာသု ဂဟေတွာ၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့၌ ကိုင်ယူ၍။ “တဝသမဏဘာဝံ ဝါ၊ အရှင်ဘုရား၏ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏ

ဘာဝံ ဝါ၊ ပုဏ္ဏား၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ န ဇာနာသီတိ သြဏမေတွာ၊ မသိ
 တော့ပြီလောဟု အောက်သို့ ညွတ်စေ၍။ အတ္တနော အဘိမုခံ အာကမ္မိ၊ မိမိသို့
 ရှေးရှု ဆွဲငင်လိုက်ပြီ။ သော တသ္မိံ ကာလေ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါ၌။
 သတိံ ပဋိလဘိ၊ သတိကို ရပြီ။ ဧတ္တကံ ကာလံ ပန၊ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး
 ကား။ အညာဏီ အဟောသိ၊ အသိမရှိသူသည် ဖြစ်ပြီ။ ကိလေသာ နာမ ဧဝံ
 အညာဏကရဏာ၊ ကိလေသာတို့မည်သည် ဤသို့ မသိသူဖြစ်အောင် ပြုတတ်
 ကုန်၏။ “ဘိက္ခဝေ ကာမစ္ဆန္တနီဝရဏံ၊ ရဟန်းတို့ ကာမစ္ဆန္တနီဝရဏသည်။
 အန္တကရဏံ အညာဏကရဏံ၊ ကန်းအောင် ပြုတတ်၏ မသိအောင် ပြုတတ်၏။
 ” ဣတိ အာဒိ စ ဧတ္ထ ဝတ္တဗ္ဗံ၊ ဤသို့စသည်ကိုလည်း ဤနေရာ၌ ဆိုထိုက်၏။

သော သတိံ ပဋိလဘိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် သတိကို ရ၍။ “အယံ
 တဏှာ ဝမ္မမာနာ၊ ဤတဏှာသည် ပွားသော်။ မမ စတူဟိ အပါယေဟိ၊ ငါ့အား
 လေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့မှ။ သီသံ ဥက္ခိပိတုံ န ဒဿတိ၊ ဦးခေါင်းကို
 မော့ခြင်းငှာ မပေးလတုံ။ အဇ္ဇေဝ မယာ၊ ယနေ့ပင် ငါသည်။ ဣမံ ရညော
 နိယျာဒေတွာ၊ ဤမိဖုရားကို မင်းအား အပ်နှင်း၍။ ဟိမဝန္တံ ပဝိသိတုံ၊ ဟိမဝန္တာသို့
 ဝင်ခြင်းငှာ။ ဝဋ္ဋတီတိ စိန္တေသိ၊ သင့်၏”ဟု ကြံပြီ။ သော တံ အာဒါယ၊
 ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုမိဖုရားကို ခေါ်ယူ၍။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ မင်းသို့
 ချဉ်းကပ်၍။ “မဟာရာဇ တဝ ဒေဝိယာ၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားဖြင့်။
 မယံ အတ္ထော နတ္ထိ၊ ငါ့အား ကောင်းကျိုးသည် မရှိ၊ ကေဝလံ မေ၊ သင်မင်းမြတ်နှင့်
 မရောမယှက် သက်သက် ငါ့အား။ ဣမံ နိဿာယ၊ ဤမိဖုရားကို မှီ၍။ တဏှာ
 ဝမ္မိတာတိ ဝတွာ၊ တဏှာသည် ပွား၏ဟု ပြော၍

၆၆။ “ဧကာ ဣစ္ဆာ ပုရေ အာသိ၊ အလဒ္ဓါ မုဒုလက္ခဏံ။

ယတော လဒ္ဓါ အဠာရက္ခိ၊ ဣစ္ဆာ ဣစ္ဆံ ဝိဇာယထာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဧကာ ဣစ္ဆာ။ပ။ ဝိဇာယထာ”ဟူသော ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

မုဒုလက္ခဏံ အလဒ္ဓါ ပုရေ၊ မုဒုလက္ခဏာကို မရ၍ ရှေးက။ ဧကာ ဣစ္ဆာ
 အာသိ၊ တစ်ခုသော မုဒုလက္ခဏာလိုချင်မှုသည် ဖြစ်ပြီ။ အဠာရက္ခိ ယတော
 လဒ္ဓါ၊ ပြူးကျယ်တင့်တယ်သော မျက်စိရှိသော မုဒုလက္ခဏာကို အကြင်

အခါ၌ ရအပ်ပြီ။ (အထ၊ ရအပ်ရာ ထိုအခါ၌) ကုဏ္ဍ ကုဏ္ဍ ဝိဇာယထ၊ ငယ်ငယ် ကြီးကြီး လိုလားမှုကို ဖြစ်စေပြီ။

တဩ၊ ထိုဂါထာ၌။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မယံ တဝ၊ ငါ့အား သင်မင်းမြတ်၏။ ဒေဝီ ကုမံ မုဒုလက္ခဏံ၊ မိဖုရားဖြစ်သော ဤမုဒုလက္ခဏာကို။ အလဘိတွာ ပုရေ၊ မရ၍၊ မရမီ ရှေး၌။ အဟံ ဧတံ၊ ငါသည် ဤမုဒုလက္ခဏာကို။ လဘေယျံ အဟော ဝတာတံ၊ ရပါမူကား အော်ကောင်းလေစွဟု။ ဧကာ ကုဏ္ဍာ အာသိ၊ တစ်ခုသော လိုလားမှုသည် ဖြစ်ပြီ။ ဧကာ တဏှာဝ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ တစ်ခုသော လိုလားမှုသည်သာ ဖြစ်ပြီ။ ယတော ပန မေ၊ အကြင်အခါ၌ကား ငါသည်။ ဝိသာလနေတ္တာ သောဘဏ လောစနာ၊ ကျယ်သော မျက်စိရှိသော တင့်တယ်သော မျက်စိရှိသော။ အယံ အဋ္ဌာရက္ခိ လဒ္ဓါ၊ ဤမျက်စိလှသူ မုဒုလက္ခဏာကို ရအပ်ပြီ။ အထ မေ၊ ထိုအခါ ငါ့အား။ ပုရိမိကာ သာ ကုဏ္ဍာ၊ ရှေး၌ဖြစ်ခဲ့သော ထိုလောဘတဏှာသည်။ ဂေဟ တဏှံ ဥပကရဏတဏှံ၊ အိမ်လိုချင်မှုလည်းကောင်း အဆောက်အဦလိုချင်မှု လည်းကောင်း။ ဥပဘောဂတဏှန္တိ အသုံးအဆောင် လိုချင်မှုလည်းကောင်း စသော။ ဥပရူပရိ အညံ၊ အထက်ထက် အခြားသော။ နာနပ္ပကာရံ ကုဏ္ဍံ၊ အထူးထူးသော အပြားရှိသော လိုချင်မှုတဏှာကို။ ဝိဇာယထ ဇနေသိ ဥပ္ပါဒေသိ၊ ဖြစ်စေပြီ။ မေ ဧဝံ ဝမ္မမာနာ၊ ငါ့အား ဤသို့ တို့ပွားလာသော။ သာ ခေါ ပန ကုဏ္ဍာ၊ ထိုတဏှာသည် ကား။ အပါယတော သီသံ၊ အပါယ်မှ ဦးခေါင်းကို။ ဥက္ခိပိတံ န ဒဿတိ၊ ဖေါခြင်းငှာ မပေးလတံ။ မေ ကုမာယ အလံ၊ ငါ့အား ဤမုဒုလက္ခဏာဖြင့် အကိုးမရှိ။ တွညေဝ၊ သင်သည်ပင်။ တဝ ဘရိယံ ဂဏှ၊ သင်၏ မယားကို ယူလော့။ အဟံ ပန၊ ငါသည် ကား။ ဟိမဝန္တံ ဂမိဿာမိ၊ ဟိမဝန္တာသို့ သွားတော့အံ့။ ကုတိ အယံ ပိဏ္ဍတ္တော၊ ဤသည်ကား အပေါင်းအနက်တည်း။ တာဝဒေဝ နဌံ ဈာနံ၊ ထိုခဏ၌ပင် ပျောက် ပျက်ပြီးသော ဈာန်ကို။ ဥပ္ပါဒေတွာ အာကာသေ နိသိန္ဓော၊ ဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင်၌ နေလျက်။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟော၍။ ရညော သြဝါဒံ ဒတွာ၊ မင်းအား သြဝါဒကို ပေး၍။ အာကာသေနေဝ ဟိမဝန္တံ ဂန္ဓာ၊ ကောင်းကင်ဖြင့်ပင် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍။ ပုန မနုဿပထံ နာမ နာဂမာသိ၊ တစ်ဖန် လူတို့လမ်းကြောင်း မည်သည်သို့ မလာပြီ။ ဗြဟ္မဝိဟာရေ ဘာဝေတွာ ပန၊ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားများပြီး၍ ကား။ အပရိဟိနဇ္ဈာနော၊ မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မလောကေ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ဗြဟ္မာပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယော သာနေ သော ဘိက္ခု၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည်။ အရဟတ္တဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ သတ္တာပိ အနုသန္ဓိ ယဋ္ဌေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် လည်း အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇာ၊ ထိုအခါက မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ မုဒုလက္ခဏာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ မုဒုလက္ခဏာသည်ကား ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမတည်း။ ဣသိ ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ရသေ့သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မုဒုလက္ခဏဇာတကဝဏ္ဏာ ဆဋ္ဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော
မုဒုလက္ခဏဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ ဥစ္ဆင်္ဂဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တောတိ ဣဒံ၊ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော စသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အညတရံ ဇာနပဒိတ္ထိ၊ တစ်ယောက်သော ဇနပုဒ်နေ မိန်းမကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဧကသ္မိံ သမယေ၊ ချဲ့ဦးအံ့ တစ်ပါးသောအခါ၌။ ကောသလရဋ္ဌေ တယော ဇနာ၊ ကောသလတိုင်း၌ သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည်။ အညတရသ္မိံ အဋ္ဌဝိမုခေ ကသန္တိ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်ဝ၌ ထွန်ယက်ကုန်၏။ တသ္မိံ အန္တောအဋ္ဌဝိယံ စောရာ၊ ထိုအခါ၌ တောအုပ်တွင်း၌ ခိုးသားတို့သည်။ မနုဿေ ဝိလုမ္ပိတွာ ပလာယိသု၊ လူတို့ကို လုယက်၍ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ မနုဿာ တေ စောရေ၊ လူတို့သည် ထိုခိုးသားတို့ကို။ ပရိယေသိတွာ အပဿန္တာ၊ ရှာ၍ မတွေ့ကုန်သော်။ တံ ဌာနံ အာဂမ္မ၊ ထိုနေရာသို့ လာ၍။ “တုမေ အဋ္ဌဝိယံ ဝိလုမ္ပိတွာ၊ သင်တို့သည် တောထဲ၌ လုယက်၍။ ဣဒါနိ ကဿကာ ဝိယ ဟောထာတိ၊ ယခုအခါ၌ လယ်သမားတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု ပြော၍။ “ဣမေ တေ စောရာတိ၊ ဤသူ တို့ကား ထိုလုယက်သည့် ခိုးသူတို့တည်း”ဟု။ ဣတိ ဗန္ဓိတွာ အာနေတွာ၊ ဤသို့

ပြောဖမ်း၍ ဆောင်ယူ၍။ ကောသလရညော အံသု၊ ကောသလမင်းအား ဆက်ကုန်ပြီ။ အထ ဧကာ ဣတ္ထိ အာဂန္တာ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် လာ၍။ “မေ အစ္ဆာဒနံ ဒေထ၊ ငါ့အား အဝတ်ကို ပေးကြပါ။ မေ အစ္ဆာဒနံ ဒေထာတိ၊ ငါ့အား အဝတ်ကို ပေးကြပါ”ဟု။ ပရိဒေဝန္တိ ပုနပျုနံ၊ ငိုကျွေးလျက် အဖန်ဖန်။ ရာဇနိဝေသနံ ပရိယာတိ၊ မင်းအိမ်တော်ကို လှည့်ပတ် ၏။ ရာဇာ တဿာ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ ကောသလမင်းသည် ထိုမိန်းမ၏ အသံကို ကြားရ၍။ “ဂစ္ဆထ၊ သွားကြ။ ဣမိဿာ အစ္ဆာဒနံ၊ ဤမိန်းမအား အဝတ်ကို။ ဒေထာတိ အာဟ၊ ပေးလိုက်ကြ”ဟု ပြောပြီ။ မနုဿာ သာဋကံ ဂဟေတွာ အံသု၊ လူတို့သည် အဝတ်ကို ယူ၍ ပေးကြပြီ။ သာ တံ ဒိသွာ၊ ထိုမိန်းမသည် ထိုအဝတ်ကို မြင်၍။ “အဟံ ဧတံ အစ္ဆာဒနံ၊ ငါသည် ဤအဝတ်ကို။ န ယာစာမိ၊ မတောင်းပါ။ သာမိကစ္ဆာဒနံ၊ လင်ဟူသော အဝတ်ကို။ ယာစာမိတိ အာဟ၊ တောင်း၏”ဟု ပြောပြီ။ မနုဿာ ဂန္ဓာ ရညော၊ လူတို့သည် သွား၍ ကောသလ မင်းအား။ “ဧဿ ဣဒံ အစ္ဆာဒနံ၊ ထိုမိန်းမသည် ဤအဝတ်ကို။ န ကထေတိ ကိရ၊ ပြောသည်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သာမိကစ္ဆာဒနံ၊ လင်ဟူသော အဝတ်ကို။ ကထေတိ ကိရာတိ၊ ပြောတာဖြစ်၏တဲ့”ဟု။ အာရောစယိသု၊ လျှောက်ထား ကုန်ပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကို။ ရာဇာ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ကောသလ မင်းသည် ခေါ်စေ၍။ “တံ သာမိကစ္ဆာဒနံ၊ သင်သည် လင်ဟူသော အဝတ်ကို။ ယာစသိ ကိရာတိ ပုစ္ဆ၊ တောင်းသတဲ့လား”ဟု မေးပြီ။ အာမ ဒေဝ၊ မှန်ပါ၏ အရှင်မင်းကြီး။ ဟိ ဣတ္ထိယာ၊ မှန်၏ အမျိုးသမီး၏။ သာမိကော အစ္ဆာဒနံ နာမ၊ လင်သည် အဝတ်မည်၏။ ဟိ သာမိကော အသတိ၊ မှန်၏ လင်သည်မရှိသော်။ သဟဿမူလံ သာဋကံ၊ အဖိုးတစ်ထောင်ထိုက်သော အဝတ်ကို။ နိဝတ္ထာပိ ဣတ္ထိ၊ ဝတ်ထားသော်လည်း မိန်းမသည်။ နဂ္ဂါယေဝ နာမ၊ အဝတ်မစည်းသည်သာ မည်၏။ ဣမဿ အတ္ထဿ သာနေတ္ထံ ပန၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြီးစေခြင်း အကျိုးငှာကား။

အနူဒကာ နဒီ နဂ္ဂါ၊ ရေမရှိသော မြစ်သည် အချည်းနှီးတည်း။ အရာဇကံ ရဋ္ဌံ နဂ္ဂံ၊ မင်းမရှိသော တိုင်းပြည်သည် အချည်းနှီးတည်း။ ယဿာပိ ဒသ ဘာတရော၊ အကြင်မိန်းမအားလည်း ဆယ်ယောက်ကုန်သော မောင်တို့ သည်။ (သန္တိ ရှိကုန်၏)။ ဝိဓဝါ သာ ဣတ္ထိပိ နဂ္ဂါ၊ လင်မရှိသော ထိုမိန်းမ

သည်လည်း အဝတ်မစည်း အချည်းနှီးသာတည်း။ ကုတိ ကုဒ် သုတ္တံ
အာဟရိတဗ္ဗံ၊ ဤသုတ်ကို ဆောင်ယူပြအပ်၏။

ရာဇာ တဿာ ပသန္နော၊ ကောသလမင်းသည် ထိုမိန်းမအား စိတ်ကြည်၍။
“ကုမေ တယော ဇနာ၊ ဤသုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည်။ တေ ကေ၊ သင်၏
ဘယ်သူတို့သည်။ ဟောန္တိတိ ပုစ္ဆံ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဒေဝ ဧကော၊
အရှင်မင်းကြီး . . . တစ်ယောက်သည်ကား။ မေ သာမိကော၊ ကျွန်တော်မ၏
လင်ပါတည်း။ ဧကော ဘာတာ၊ တစ်ယောက်သည်ကား မောင်ပါတည်း။ ဧကော
ပုတ္တောတိ၊ တစ်ယောက်သည်ကား သားပါတည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ၊
ကောသလမင်းသည်။ “အဟံ တေ တုဋ္ဌော၊ ငါသည် နင့်အား သဘောကျ၏။
ကုမေသု တီသု၊ ဤသုံးယောက်တို့တွင်။ ဧကံ ဒေမိ၊ တစ်ယောက်ကို ပေး၏။
ကတရံ၊ အဘယ်သူကို။ ကုစ္ဆသီတိ ပုစ္ဆံ၊ လိုချင်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ သာ၊
ထိုမိန်းမသည်။ ဒေဝ အဟံ ဇီဝမာနာ၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမသည်
အသက်ရှင်သော်။ ဧကံ သာမိကံ လဘိဿာမိ၊ တစ်ယောက်သော လင်ကို ရပါ
လတုံ။ ပုတ္တမ္ပိ လဘိဿာမိယေဝ၊ သားကိုလည်း ရလိမ့်မည်သာတည်း။ မေ
မာတာပိတုနံ ပန မတတ္တာ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ မိဘတို့၏ကား သေပြီးကြသည့်
အဖြစ်ကြောင့်။ ဘာတာဝ ဒုလ္လဘော၊ မောင်ကိုသာ ရခဲ့ပါ၏။ ဘာတရံ မေ၊
မောင်ကို ကျွန်တော်မျိုးမအား။ ဒေဟိ ဒေဝါတိ၊ ပေးတော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်”ဟု
လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ တုဿိတ္တာ၊ ကောသလမင်းသည် သဘောကျ၍။ တယောပိ
ဝိဿဇ္ဇေသိ၊ သုံးယောက်လုံးတို့ကိုလည်း လွှတ်ပေးပြီ။ ဧဝံ ဧကိကံ တံ နိဿာယ၊
ဤသို့ တစ်ယောက်တည်းသော ထိုမိန်းမကို မှီ၍။ တေ တယော ဇနာ၊ ထို
သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည်။ ဒုက္ခတော မုတ္တာ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်ကြပြီ။ တံ
ကာရဏံ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ထိုအကြောင်းသည် ရဟန်းအပေါင်း၌။ ပါကဋ္ဌံ ဇာတံ၊
ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ ဘိက္ခု၊ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်း
တို့သည်။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတာ၊ တရားသဘင်၌ စုဝေးကြ၍။ “အာဝုသော
ဧကံ ကုတ္တိံ နိဿာယ၊ ငါ့ရှင်တို့ တစ်ယောက်သော မိန်းမကို မှီ၍။ တယော ဇနာ
ဒုက္ခတော မုတ္တာတိ၊ သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည် ဒုက္ခမှ လွတ်ကြပြီ”ဟု။
တဿာ ဂုဏကထာယ နိသီဒိသု၊ ထိုမိန်းမ၏ ဂုဏ်နှင့်စပ်သော စကားဖြင့်
ထိုင်နေကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ

ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ ဘယ်စကားဖြင့်
 ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်
 မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်
 အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဧသာ ဣတ္ထိ၊ ရဟန်းတို့ ဤမိန်းမသည်။ ဣဒါနေဝ တေ
 တယော ဇနေ၊ ယခုအခါ၌သာ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော လူတို့ကို။ ဒုက္ခာ န
 မောစေတိ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်စေသည်မဟုတ်။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ မောစေသိ
 ယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ လွတ်စေဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊
 အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ တယော ဇနာ
 အဋ္ဌဝိမုခေ ကသန္တိ၊ သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့သည် တောအုပ်ဝ၌ ထွန်ယက်
 ကြ၏။ ဣတိသဗ္ဗံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ ဤသို့စသော အလုံးစုံသည် ရှေးပစ္စုပ္ပန်
 ဝတ္ထုနှင့် တူသည်သာတည်း။ တဒါ ပန ရညာ၊ ထိုအခါ၌ကား မင်းသည်။ တီသု
 ဇနေသု ကံ၊ သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့တွင် ဘယ်သူကို။ ဣစ္ဆသီတိ ဝုတ္တေ၊
 လိုချင်သနည်းဟု ပြောအပ်သော်။ သာ၊ ထိုမိန်းမသည်။ “တယောပိ ဒါတုံ၊
 သုံးယောက်လုံးတို့ကိုလည်း ပေးခြင်းငှာ။ န သက္ကောထ ဒေဝါတိ အာဟ၊ စွမ်းနိုင်
 တော်မူကြသလား မင်းတရား”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ အာမ န သက္ကောမီတိ၊
 အေး မစွမ်းနိုင်ဟု မိန့်ပြီ။ တယော ဒါတုံ၊ သုံးယောက်တို့ကို ပေးခြင်းငှာ။ သစေ
 န သက္ကောထ၊ အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်ကုန်အံ့။ မေ ဘာတရံ ဒေထာတိ၊ ကျွန်တော်မ
 အား မောင်ကို ပေးတော်မူကြပါဟု လျှောက်ပြီ။ “ပုတ္တံ ဝါ သာမိကံ ဝါ ဂဏှ၊
 သားကိုသော်လည်းကောင်း လင်ကိုသော်လည်းကောင်း ယူလော့။ တေ ဘာတရာ
 ကံ၊ သင့်အား မောင်ဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဣတိ စ ဝုတ္တာ၊ ဤသို့လည်း
 ပြောအပ်သော်။ ဒေဝ ဧတေ နာမ သုလဘာ၊ မင်းမြတ် ဤသား၊ လင်တို့မည်သည်
 ကို ရလွယ်ကုန်၏။ ဘာတာ ပန ဒုလ္လဘော၊ မောင်သည်ကား ရဖို့ခက်၏။” ဣတိ
 ဝတ္တာ၊ ဤသို့ လျှောက်ထား၍။

၆၇။ “ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော၊ ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိ။
 တဗ္ဗ ဒေသံ န ပဿာမိ၊ ယတော သောဒရိယ’မာနယေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ (ပ) မာနယေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနုတ်ကား--

ဒေဝ မေ ပုတ္တော၊ မင်းမြတ်. . ကျွန်တော်မအား သားကို။ ဥစ္ဆင်္ဂေ၊ ရင်ခွင်၌။
(သုလဘော၊ ရလွယ်၏)။ ပထေ ဓာဝန္တိယာ၊ လမ်းပေါ်၌ ပြေးသွားသော
ကျွန်တော်မအား။ ပတိ၊ လင်ကို။ (သုလဘော၊ ရလွယ်၏)။ ယတော
သောဒရိယံ အာနယေ၊ အကြင်နေရာမှ တစ်အူတုံဆင်း မောင်အရင်းကို
ဆောင်ယူရာ၏။ တဗ္ဗ ဒေသံ န ပဿာမိ၊ ထိုအရပ်ကိုကား မတွေ့ရတော့ပါ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တောတိ၊ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော
ဟူသည်ကား။ ဒေဝ မယံ ပုတ္တော၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မအား သားကို။
ဥစ္ဆင်္ဂေယေဝ၊ ရင်ခွင်၌ပင်။ (သုလဘော၊ လွယ်ကူစွာ ရအပ်၏)။ ဟိ အရညံ
ပဝိသိတွာ၊ ထင်ရှားအောင် ပြရသော် တောသို့ ဝင်၍။ ဥစ္ဆင်္ဂေ ကတွာ၊ ရင်ခွင်ကို
ပြု၍။ ချာကံ ဥစ္စိနိတွာ၊ ဟင်းရွက်ကို ခူး၍။ တတ္ထ ပက္ခိပန္တိယာ၊ ထိုရင်ခွင်၌
ထည့်သော မိန်းမသည်။ ဥစ္ဆင်္ဂေ ချာကံ နာမ၊ ရင်ခွင်၌ ဟင်းရွက်မည်သည်ကို။
သုလဘံ ဟောတိ ယထာ၊ လွယ်ကူစွာ ရအပ်သည် ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ ဣတ္ထိယာ
ပုတ္တောပိ၊ ဤအတူ မိန်းမသည် သားကိုလည်း။ ဥစ္ဆင်္ဂေ ချာကသဒိသောဝ၊ ရင်ခွင်၌
ဟင်းရွက်အတူသာ။ သုလဘော၊ လွယ်ကူစွာ ရအပ်၏တည်း။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။
ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တောတိ၊ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော ဟူ၍။ ဝုတ္တံ၊ အမျိုးသမီးသည်
ဆိုအပ်ပြီ။ ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိတိ၊ ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိ ဟူသည်ကား။
မဂ္ဂံ အာရယျ၊ လမ်းပေါ်သို့ တက်၍။ ဧကိကာယ ဂစ္ဆမာနာယ ဣတ္ထိယာပိ၊
တစ်ယောက်ထီးတည်း သွားနေသော မိန်းမသည်လည်း။ ဟိ ပတိ နာမ
သုလဘော၊ အကြံကြောင့် လင်မည်သည်ကို လွယ်ကူစွာ ရအပ်၏။ ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌော
ယေဝ ဟောတိ၊ တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း ယောက်ျားသည်ပင် လင်ဖြစ်၏။ တေန၊
ထို့ကြောင့်။ “ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိတိ၊ ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိဟူ၍။ ဝုတ္တံ မိန်းမသည်
ဆိုအပ်ပြီတည်း။ တဗ္ဗ ဒေသံ န ပဿာမိ ယတော သောဒရိယံ’မာနယေတိ၊
တဗ္ဗ ဒေသံ န ပဿာမိ ယတော သောဒရိယံ’မာနယေ ဟူသည်ကား။ ယသ္မာ
ပန မေ၊ အကြံကြောင့်ကား ကျွန်တော်မျိုးမ၏။ မာတာပိတရော နတ္ထိ၊
မိဘတို့သည် မရှိကြပြီ။ တသ္မာ ဣဒါနိ၊ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌။ ယတော အဟံ၊

အကြင်အမိဝမ်းအရပ်မှ ကျွန်တော်မျိုးမသည်။ သမာနေ ဥဒရေ ဇာတဿ၊ တူသော ဝမ်းခေါင်း၌ ဖြစ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ သဥဒရိယသင်္ခါတံ ဘာတရံ အာနေယျံ၊ တစ်အူတုံဆင်းဟု ဆိုအပ်သော မောင်ကို ဆောင်ယူရာ၏။ မာတု ကုဏ္ဍိသင်္ခါတံ အညံ၊ အမိဝမ်းဟု ဆိုအပ်သော အခြားသော။ တံ ဒေသံ န ပဿာမိ၊ ထိုအရပ်ကို မမြင်ပါ။ တသ္မာ ဘာတရံယေဝ၊ ထို့ကြောင့် မောင်ကိုသာ။ မေ ဒေထ၊ ကျွန်တော်မျိုးမအား ပေးတော်မူကြပါတည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “သစ္စံ ဧသာ ဝဒတီတိ၊ အမှန်ကို ဤမိန်းမသည် ပြော၏”ဟု။ တုဠစိတ္တော၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၍။ တယောပိ ဇနေ ဗန္ဓနာ-ဂါရတော၊ သုံးယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကို ထောင်အိမ်မှ။ အာနေတွာ အဒါသိ၊ ဆောင်ယူ၍ ပေးပြီ။ သာ တယောပိ တေ၊ ထိုမိန်းမသည် သုံးယောက် လည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုလင်၊ သား၊ မောင်တို့ကို။ ဂဟေတွာ ဂတာ၊ ခေါ်ယူ၍ သွားပြီ။

သတ္တာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ န၊ ရဟန်းတို့ ယခု အခါ၌သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသာ၊ ရှေးကလည်း ဤမိန်းမသည်။ ဣမေ တယော ဇနေ၊ ဤသုံးယောက်ကုန်သော လင်၊ သား၊ မောင်တို့ကို။ ဒုက္ခတော မောစေသိယေဝါတိ၊ ဒုက္ခမှ လွတ်စေဖူးသည်သာ”ဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္ဓိံ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “အတီတေ စတ္တာရောဝ၊ လွန်လေပြီးသော အခါက လေးယောက်တို့သည်ပင်။ ဧတရဟိ စတ္တာရော၊ ယခုအခါ လေးယောက် တို့တည်း။ ရာဇာ ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကား ငါဘုရား သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဥစ္ဆင်္ဂဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဥစ္ဆင်္ဂဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ သာကေတဇာတ်ကဝဏ္ဏနာ

ယသ္မိ မနော နိဝိသတီတိ ဣဒံ၊ ယသ္မိ မနော နိဝိသတိ စသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ သာကေတံ နိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည် သာကေတ
မြို့ကို မှီ၍။ အဉ္စနဝနေ ဝိဟရန္တော၊ မျက်စဉ်းညှိတော၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ
ဗြာဟ္မဏံ၊ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။ ဘဂဝတော ဘိက္ခုသံဃပရိဝုတဿ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း
အပေါင်းခြံရံအပ်လျက်။ သာကေတံ ပိဏ္ဍာယ ပဝိသနကာလေ၊ သာကေတမြို့သို့
ဆွမ်းအကျိုးငှာ ဝင်ရာကာလ၌။ ဧကော သာကေတနဂရဝါသိ၊ တစ်ယောက်သော
သာကေတမြို့၌နေသော။ မဟလ္လကဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားကြီးသည်။ နဂရတော
ဗဟိ ဂစ္ဆန္တော၊ မြို့မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသော်။ အန္တရဒ္ဓါရေ ဒသဗလံ ဒိသ္မာ၊
မြို့နှင့် တံခါးအကြား၌ ဘုရားရှင်ကို တွေ့၍။ ပါဒေသု ပတိတွာ၊ ခြေတို့၌ ဝပ်စင်း
၍။ ဂေါပုကေသု ဂါဠံ ဂဟေတွာ၊ ခြေမျက်စိတို့၌ မြဲစွာကိုင်၍။ “တာတ ပုတ္တေဟိ
နာမ၊ ချစ်သား. . သားတို့မည်သည်။ မာတာပိတရော ဇိဏ္ဏကာလေ၊ မိဘတို့ကို
အိုရာကာလ၌။ ပဋိဇ္ဇိတဗ္ဗာ နန၊ လုပ်ကျွေးသင့်ကုန်သည် မဟုတ်ပါလော။ ကဿ
ဧတ္တကံ ကာလံ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး။ အမှာကံ အတ္တာနံ
န ဒေသေသိ၊ ငါတို့အား မိမိကိုယ်ကို မပြသနည်း။ မယာ တာဝ ဒိဋ္ဌော အသိ၊
ငါသည်ကား တွေ့မြင်အပ်ပြီးသည် ဖြစ်၏။ မာတရံ ပဿိတုံ ပန၊ မိခင်ကို ပြခြင်း
ငှာကား။ ဧဟီတိ၊ လာပါလော့”ဟု။ သတ္တာရံ ဂဟေတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ယူ၍။
အတ္တနော ဂေဟံ အဂမာသိ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ သွားပြီ။ သတ္တာ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊
ဘုရားရှင်သည် ထိုအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍။ ဘိက္ခုသံဃေန သဒ္ဓိံ၊ ရဟန်းအပေါင်းနှင့်
တကွ။ ပညတ္တေ အာသနေ နိသီဒိ၊ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူပြီ။
ဗြာဟ္မဏီပိ အာဂန္ဓာ၊ ပုဏ္ဏေးမသည်လည်း လာ၍။ သတ္ထု ပါဒေသု ပတိတွာ၊
ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့၌ ဝပ်စင်း၍။ “တာတ ဧတ္တကံ ကာလံ၊ ချစ်သား. .
ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး။ ကဟံ ဂတော အသိ၊ ဘယ်သို့ သွားသည် ဖြစ်သ
နည်း။ မာတာပိတရော နာမ မဟလ္လကကာလေ၊ မိဘတို့မည်သည်ကို ကြီးသော
အခါ၌။ ဥပဋ္ဌာတဗ္ဗာ နန္တတိ ပရိဒေဝိ၊ လုပ်ကျွေးသင့်ကုန်သည် မဟုတ်လော”ဟု
ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီ။ ပုတ္တဓိတရောပိ၊ သားသမီးတို့ကိုလည်း။ “ဧထ ဘာတရံ ဝန္တထ၊
လာကြ အစ်ကိုကြီးကို ရှိခိုးကြလော့”။ ဣတိ ဝန္တာပေသိ၊ ဤသို့ပြော၍ ရှိခိုး

ခိုင်းပြီ။ ဥဘော တုဋ္ဌမာနသာ၊ ပုဏ္ဏားလင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကြ၍။ မဟာဒါနံ အံသု၊ အလှူကြီးကို လှူကြပြီ။ သတ္တာ ဘတ္တကိစ္စ နိဋ္ဌာပေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းကိစ္စကို ပြီးစေ၍။ တေသံ ဒွိန္ဒ ဇနာနမ္ပိ၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့အားလည်း။ ဇရာသုတ္တံ ကထေသိ၊ ဇရာသုတ်ကို ဟောတော်မူပြီ။ သုတ္တပရိယောသာနေ ဥဘောပိ၊ ဇရာသုတ်အဆုံး၌ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း။ အနာဂါမိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိသု၊ အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြပြီ။ သတ္တာ အာသနာ ဥဋ္ဌာယ၊ ဘုရားရှင်သည် နေရာမှ ထတော်မူ၍။ အဉ္စနဝနမေဝ အဂမာသိ၊ မျက်စဉ်းညှိတောသို့သာ ကြွတော်မူပြီ။

ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိသိန္နာ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ထိုင်နေကုန်လျက်။ “အာဝုသော ဗြာဟ္မဏော၊ ငါ့ရှင်တို့ ပုဏ္ဏားသည်။ ‘တထာဂတဿ ပိတာ သုဒ္ဓေါဒနော၊ ဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော်ကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးတည်း။ မာတာ မဟာမာယာတိ ဇနာတိ၊ မယ်တော်ကား မဟာမာယာ မိဖုရားကြီးတည်း’ဟု သိ၏။ ဇနန္တော၊ သိလျက်ပင်။ ဗြာဟ္မဏိယာ သဒ္ဓိံ တထာဂတံ၊ ပုဏ္ဏားမနှင့်အတူ ဘုရားရှင်ကို။ အမှာကံ ပုတ္တောတိ ဝဒတိ၊ ငါတို့၏ သားဟု ပြော၏။ သတ္တာပိ အဓိဝါသေတိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း လက်ခံတော်မူ၏။ ကာရဏံ ကိံ န ခေါတိ၊ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသု၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ တေသံ ကထံ သုတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍။ “ဘိက္ခုဝေ ဥဘောပိ တေ၊ ရဟန်းတို့ နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုပုဏ္ဏားလင်မယားတို့သည်။ အတ္တနော ပုတ္တမေဝ၊ မိမိ၏ သားကိုပင်။ ပုတ္တောတိ ဝဒန္တိတိ ဝတွာ၊ သားဟု ခေါ်ကြ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

ဘိက္ခုဝေ အယံ ဗြာဟ္မဏော၊ ရဟန်းတို့၊ ဤပုဏ္ဏားသည်။ အတီတေ နိရုန္တရံ လွန်လေပြီးသော အခါက မပြတ်တရစပ်။ ပဉ္စဇာတိသတာနိ၊ ဘဝငါးရာတို့ ပတ်လုံး။ မယံ ပိတာ အဟောသိ၊ ငါ့ဘုရား၏ ဖခင်သည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ပဉ္စဇာတိသတာနိ စူဠပိတာ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံးကား ဘထွေးတည်း။ ပဉ္စ ဇာတိသတာနိ မဟာပိတာ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံးကား ဘကြီးတည်း။ ဧသာပိ ဗြာဟ္မဏိ နိရုန္တရမေဝ၊ ဤပုဏ္ဏားမသည်လည်း မပြတ်တရစပ်သာ။ ပဉ္စ ဇာတိသတာနိ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး။ မာတာ အဟောသိ၊ မယ်တော်သည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ပဉ္စဇာတိ

သတာနိ စူဠမာတာ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံးကား ခွေးလေး၊ ဒေါ်လေးတည်း။ ပဉ္စ
ဇာတိသတာနိ မဟာမာတာ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံးကား ခွေးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတည်း။
ဧဝံ အဟံ ဒိယမုဇာတိသဟဿံ၊ ဤသို့ ငါဘုရားသည် ဘဝတစ်ထောင်ငါးရာ
ပတ်လုံး။ ဗြာဟ္မဏဿ ဟတ္ထေ သံဝဇော၊ ပုဏ္ဏား၏ လက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။
ဒိယမုဇာတိသဟဿံ၊ ဘဝတစ်ထောင်ငါးရာပတ်လုံး။ ဗြာဟ္မဏိယာ ဟတ္ထေ
သံဝဇောတိ၊ ပုဏ္ဏားမ၏ လက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏ဟု။ တိဏိ ဇာတိသဟဿာနိ
ကထေတွာ၊ ဘဝသုံးထောင်တို့ကို ဟောတော်မူ၍။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊
ဘုရားသည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၆၈။ “ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊ စိတ္တဉ္ဇာပိ ပသီဒတိ။

အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ ကာမံ တသ္မိမ္မိ ဝိဿသေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယသ္မိံ မနော (ပ) ဝိဿသေဟူသော ဤဂါထာကို
ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ စိတ်သည် သက်ဝင်တည်ရှိ၏။
စိတ္တဉ္ဇာပိ ပသီဒတိ၊ စိတ်သည်လည်း ကြည်လင်၏။ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ တသ္မိမ္မိ
ပေါသေ၊ ရှေးကမမြင်ဘူးသော ထိုသို့လည်း။ ကာမံ ဝိဿသေ၊ စင်စစ်
အကျွမ်းဝင်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိတိ၊ ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ
ဟူသည်ကား။ ယသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ ဒိဋ္ဌမတ္တေယေဝ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင်။
စိတ္တံ ပတိဋ္ဌာတိ၊ ခင်မင်စိတ်သည် တည်ရှိ၏တည်း။ စိတ္တဉ္ဇာပိ ပသီဒတိတိ၊
စိတ္တဉ္ဇာပိ ပသီဒတိ ဟူသည်ကား။ ယသ္မိံ ဒိဋ္ဌေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်အပ်ခါမျှ၌။
စိတ္တံ ပသီဒတိ၊ စိတ်သည် ကြည်လင်၏။ မုဒုကံ ဟောတိ၊ နူးညံ့သည် ဖြစ်၏တည်း။
အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေတိ၊ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေ ဟူသည်ကား။ ပကတိယာ
တသ္မိံ အတ္တဘာဝေ၊ ပင်ကိုအားဖြင့် ထိုဘဝ၌။ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗေပိ ပုဂ္ဂလေ၊ မမြင်ဖူး
သည်လည်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၌တည်း။ ကာမံ တသ္မိမ္မိ ဝိဿသေတိ၊ ကာမံ
တသ္မိမ္မိ ဝိဿသေ ဟူသည်ကား။ အနုဘူတပုဗ္ဗသိနေဟေနေဝ၊ အဖန်ဖန်ဖြစ်သော
ရှေးချစ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ တသ္မိမ္မိ ပုဂ္ဂလေ ဧကန္တေန ဝိဿသေ၊ ထိုမမြင်ဖူးသော
ပုဂ္ဂိုလ်၌လည်း ဧကန်အားဖြင့် အကျွမ်းဝင်၏တည်း။ ဝိဿာသံ အာပဇ္ဇတိယေဝ၊

အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ ရောက်သည်သာတည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထ ပါဒ၏ အနက်တည်း။

ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤသို့ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ ၍။ “တဒါ ပြာဟုဏော စ ပြာဟုဏီ စ၊ ထိုဘဝတစ်ထောင့်ငါးရာက ပုဏ္ဏားသည် လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားမသည်လည်းကောင်း။ ဧတေ ဧဝံ အဟေသံ၊ ဤသာကေတ ပုဏ္ဏား လင်မယားတို့သည်သာ ဖြစ်ကြပြီ။ ပုတ္တော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ သား၊ တူသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သာကေတဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သာကေတဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ဝိသဝန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဓိရတ္ထ၊ တံ ဝိသံ ဝန္တန္တိ ဣဒံ၊ ဓိရတ္ထ၊ တံ ဝိသံ ဝန္တံ စသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဓမ္မသေနာပတိံ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ တရား စစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ထေရဿ ပိဋခဇ္ဇကခါဒနကာလေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်၏ မုန့်ခဲဖွယ်စားရာကာလ၌။ မနုဿာ သံဃဿ၊ လူတို့သည် သံဃာအတွက်။ ဗဟံ ပိဋခါဒနီယံ ဂဟေတွာ၊ များစွာသော မုန့်ခဲဖွယ်ကို ယူ၍။ ဝိဟာရံ အဂမံသု၊ ကျောင်းတော်သို့ သွားကြပြီ။ ဘိက္ခုသံဃဿ ဂဟိတာဝသေသံ၊ ရဟန်းသံဃာသည် အလှူခံအပ်ပြီးသည်မှ အကြွင်းအကျန်သည်။ အတိရိတ္တံ၊ အပိုသည်။ ဗဟု အဟောသိ၊ များစွာသည် ဖြစ်ပြီ။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ “ဘန္တေ အန္တောဂါမဂတာနမ္ပိ အရှင်ဘုရားတို့ ရွာတွင်း ကြွရောက်ကုန်သော သံဃာတို့အတွက်လည်း။ ဂဏှထာတိ အာဟံသု၊ အလှူခံ တော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ကုန်ပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ထေရဿ၊ ထိုခဏ၌ အရှင် သာရိပုတ္တရာထေရ်၏။ သဒ္ဓိဝိဟာရိကော ဒဟရော၊ အတူနေတပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းငယ်သည်။ အန္တောဂါမေ ဟောတိ၊ ရွာတွင်း၌ ဖြစ်၏။ တဿ ကောဋ္ဌာသံ

ဂဟေတွာ၊ ထိုရဟန်းငယ်အတွက် ဝေစုကို ယူ၍။ တသို့ အနာဂစ္ဆန္တေ၊ ထိုရဟန်းငယ်သည် မလာသော်။ “အတိဒိဝါ ဟောတီတိ၊ အလွန်နေမြင့်သည် ဖြစ်၏” ဟု တွေး၍။ ထေရဿ အဒံသု၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်အား လှူကြပြီ။ ထေရေန တသို့ ပရိဘုတ္တေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည် ထိုမုန့်ခဲဖွယ်ကို စားအပ်ပြီးသော်။ ဒဟရော အဂမာသိ၊ ရဟန်းငယ်သည် ရောက်သွားပြီ။ အထ နံ ထေရော၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းငယ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည်။ “အာဝုသော မယံ၊ ငါ့ရှင် ငါတို့ သည်။ တုယံ ဌပိတခါဒနီယံ၊ ငါ့ရှင်အတွက် ထားအပ်သော မုန့်ခဲဖွယ်ကို။ ပရိဘုဉ္ဇိမှာတိ အာဟ၊ စားလိုက်ကြပြီ” ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုရဟန်းငယ်သည်။ “ဘန္တေ မဓုရံ နာမ၊ အရှင်ဘုရား အကောင်းမည်သည်ကို။ ကဿ အပ္ပိယန္တိ အာဟ၊ ဘယ်သူသည် မကြိုက်ဘဲ ရှိမည်နည်း” ဟု လျှောက်ပြီ။ မဟာထေရဿ သံဝေဂေါ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်မြတ်အား ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည် ဤအပြောခံရသည့်နေ့မှ စ၍။ “ပိဋ္ဌ ခါဒနီယံ၊ မုန့်ခဲဖွယ်ကို။ န ခါဒိဿာမိတိ အဓိဋ္ဌာသိ၊ မစားအံ့” ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော် မူပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ရာ နေ့မှ စ၍။ သာရိပုတ္တတ္ထေရေန၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာထေရ်သည်။ ပိဋ္ဌခါဒနီယံ နာမ၊ မုန့်ခဲဖွယ်မည်သည်ကို။ န ခါဒိတပုဗ္ဗ ကိရ၊ မစားတော့ဘူးတဲ့။ တဿ ပိဋ္ဌခါဒနီယံ အခါဒနဘာဝေါ၊ ထိုအရှင် သာရိပုတ္တရာထေရ်၏ မုန့်ခဲဖွယ်ကို မစားကြောင်းသည်။ ဘိက္ခုသံယေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ ဘိက္ခု တံ ကထံ ကထေန္တာ၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုစကားကို ပြောကြလျက်။ ဓမ္မသဘာယံ နိသီဒိသု၊ တရားသဘင် ၌ ထိုင်နေကြပြီ။ အထ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော် မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကုန်သည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ သနည်း” ဟု မေးတော်မူရကား။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ သာရိပုတ္တော၊ ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာသည်။ ဧကဝါရံ ဇဟိတကံ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ စွန့်အပ်ပြီးသည်ကို။ ဇီဝိတံ ပရိစ္စုဇန္တောပိ၊ အသက်ကို စွန့်ရသော်လည်း။ ပုန န ဂဏှာတိယေဝါတိ ဝတွာ၊ တစ်ဖန် မယူသည်သာဟု” မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဝိသဝေဇ္ဇကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ အဆိပ်ကုဆေးဆရာမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝေဇ္ဇကမ္ပေန ဇီဝိကံ ကပ္ပေသိ၊ ဆေးကုမှုဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုပြီ။ အထ ဧကံ ဇနပဒမနုဿံ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဇနပဒ်နေလူကို။ သပ္ပေါ ခုံသိ၊ မြွေသည် ကိုက်ပြီ။ တဿ ဉာတကာ၊ ထိုမြွေကိုက်ခံရသူ၏ ဆွေမျိုးတို့သည်။ ပမာဒံ အကတွာ၊ မေ့လျော့ခြင်းကို မပြုမူ၍။ ခိပ္ပံ ဝေဇ္ဇံ အာနယိသု၊ လျင်စွာ ဆေးဆရာကို ဆောင်ယူ ခေါ်ငင်ကြပြီ။ ဝေဇ္ဇော၊ ဆေးဆရာသည်။ “တာဝ ဩသဓေန၊ ရှေးဦးစွာ ဆေးဖြင့်။ ပရိဘာဝေတွာ ဝိသံ ဟရာမိ ကိ၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြန့်နှံ့ ထုံစေ၍ အဆိပ်ကို ဆောင်ယူရမည်လော။ ဒဋ္ဌသပ္ပံ အာဝါဟေတွာ၊ ကိုက်သော မြွေကို ခေါ်ယူ၍။ ဒဋ္ဌဌာနတော တေနဝ၊ ကိုက်ရာဌာနမှ ထိုကိုက်သော မြွေကိုပင်။ ဝိသံ အာကမ္မာပေမိ ကိန္တိ အာဟ၊ အဆိပ်ကို ဆွဲငင်စေရမည်လော”ဟု မေးပြီ။ သပ္ပံ အာဝါဟေတွာ၊ ကိုက်သော မြွေကို ခေါ်ယူ၍။ ဝိသံ အာကမ္မာပေဟိတိ၊ အဆိပ်ကို ဆွဲယူစေပါလော့ဟု ပြောကြပြီ။ သော သပ္ပံ အာဝါဟေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း ဆေးဆရာသည် ကိုက်သော မြွေကို ခေါ်ယူ၍။ တယာ အယံ၊ သင်သည် ဤလူကို။ ဒဋ္ဌောတိ အာဟ၊ ကိုက်အပ်သလောဟု မေးပြီ။ အာမ မယာ၊ အေးငါသည်။ (ဒဋ္ဌော) ဣတိ၊ (ကိုက်အပ်ပြီ)ဟု ဖြေပြီ။ တယာ ဒဋ္ဌဌာနတော၊ သင်သည် ကိုက်အပ်ရာ ဌာနမှ။ မုခေန တွညေဝ၊ ခံတွင်းဖြင့် သင်သည်ပင်။ ဝိသံ အာကမ္မာဟိတိ၊ အဆိပ်ကို ဆွဲငင်လော့ဟု ပြောပြီ။ မယာ ဧကဝါရံ ဇဟိတကံ၊ ငါသည် တစ်ကြိမ် စွန့်အပ်ပြီးသည်ကို။ ပုန န ဂဟိတပုဗ္ဗံ၊ တစ်ဖန် မယူအပ်ဖူးပေ။ မယာ ဇဟိတဝိသံ၊ ငါသည် စွန့်အပ်သော အဆိပ်ကို။ အဟံ န အာကမ္မိဿာမိတိ၊ ငါသည် မဆွဲငင်အံ့ဟု ပြောပြီ။ သော ဒါရုနိ အာဟရာပေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထင်းတို့ကို ဆောင်ယူစေ၍။ အဂ္ဂိ ကတွာ၊ မီးကို ပြု၍။ “အတ္တနော ဝိသံ၊ မိမိ၏ အဆိပ်ကို။ သစေ န အာကမ္မသိ၊ အကယ်၍ မဆွဲငင်အံ့။ ဣမံ အဂ္ဂိ ပဝိဿာတိ အာဟ၊ ဤမီးသို့ ဝင်လော့”ဟု ပြောပြီ။ သပ္ပေါ၊ မြွေသည်။ အဂ္ဂိ အပိ ပဝိသိဿာမိ၊ မီးသို့ဖြစ်သော်လည်း ဝင်အံ့။ အတ္တနာ ဧကဝါရံ ဇဟိတဝိသံ၊ မိမိသည် တစ်ကြိမ် စွန့်အပ်ပြီးသော အဆိပ်ကို။ နေဝ ပစ္စာဟရိဿာမိတိ ဝတွာ၊ တစ်ဖန် ပြန်မယူအံ့”ဟု ပြော၍။

၆၉။ “ဓီရတ္ထ၊ တံ ဝိသံ ဝန္တံ၊ ယမဟံ ဇီဝိတကာရဏာ။

ဝန္တံ ပစ္စာဟရိဿာမိ၊ မတံ မေ ဇီဝိတာ ဝရန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဓီရတ္ထ၊ ။ပ။ ဝရဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာ နက်ကား--

အဟံ ဇီဝိတကာရဏာ၊ ငါသည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝန္တံ ယံ ပစ္စာဟရိဿာမိ၊ ပျံ့အန်အပ်ပြီးသော အကြင်အဆိပ်ကို ပြန်ဆောင် ယူအံ့။ ဝန္တံ တံ ဓီရတ္ထ၊ ပျံ့အန်အပ်ပြီးသော ထိုအဆိပ်သည် ကဲ့ရဲ့အပ်စွာ နှံ့ထွယ်ပါတကား။ မေ ဇီဝိတာ၊ ငါ့အား အဆိပ်ပြန်ဆွဲကာ အသက်ရှင်ရသည်ထက်။ မတံ ဝရံ မီးထဲဝင်ကာ သေခြင်းသည် မြတ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဓီရတ္ထ၊ တိ ဂရဟတ္ထေ နိပါတော၊ ဓီရတ္ထ၊ ဟူသည်ကား ကဲ့ရဲ့ခြင်းအနက်၌ နိပါတ်ပုဒ်တည်း။ တံ ဝိသန္တိ၊ တံ ဝိသံ ဟူသည်ကား။ အဟံ ဇီဝိတကာရဏာ၊ ငါသည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝန္တံ ယံ ဝိသံ ပစ္စာဟရိဿာမိ၊ ပျံ့အန်အပ်ပြီးသော အကြင်အဆိပ်ကို တစ်ဖန်ပြန်ယူအံ့။ တံ ဝန္တံ ဓီရတ္ထ၊ ထိုပျံ့အန်အပ်ပြီးသော အဆိပ်သည် ကဲ့ရဲ့အပ်စွာ နှံ့ထွယ်ပါတကား တည်း။ မတံ မေ ဇီဝိတာ ဝရန္တိ၊ မတံ မေ ဇီဝိတာ ဝရံ ဟူသည်ကား။ တဿ ဝိသဿ၊ ထိုအန်ပြီး အဆိပ်ကို။ အပစ္စာဟရဏကာရဏာ၊ ပြန်လည်မဆောင်ယူခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အဂ္ဂိ ပဝိသိတွာ ယံ မရဏံ၊ မီးသို့ ဝင်၍ အကြင်သေခြင်းသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တံ ဇီဝိတတော၊ ထိုသေခြင်းသည် အသက်ရှင်သောထက်။ မမ ဝရံ ငါ့အား မြတ်၏တည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

စ ပန၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော်။ ဧဝံ ဝတွာ၊ ဤသို့ပြော၍။ အဂ္ဂိ ပဝိသိတုံ ပါယာသိ၊ မီးထဲသို့ ဝင်ခြင်းငှာ သွားပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမြွေကို။ ဝေဇ္ဇော နိဝါရေတွာ၊ မြွေဆိပ်ကုဆရာသည် တားမြစ်၍။ တံ ပုရိသံ၊ ထိုမြွေကိုက်ခံရသည့် ယောက်ျားကို။ သြသဓေဟိ စ မန္တေဟိ စ၊ ဆေးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း မန္တန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ နိဗ္ဗိသံ အရောဂံ ကတွာ၊ မြွေဆိပ်မရှိသည်ကို ရောဂါမရှိသည်ကို ပြ၍။ သပ္ပဿ သီလာနိ ဒတွာ၊ မြွေအား ငါးပါးသီလတို့ကို ပေး၍။ “ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေမှ စ၍။ ကဗ္ဗိ မာ ဝိဟေဌေသိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မညှဉ်းဆဲလင့်။ ဣတိ ဝတွာ ဝိဿဇ္ဇေသိ၊ ဤသို့ပြော၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။

သတ္တာပိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း။ “ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာရိပုတ္တော၊ သာရိပုတ္တရာသည်။ ဧကဝါရံ ဇဟိတကံ၊ တစ်ကြိမ် စွန့်လွှတ်အပ်ပြီးသည်ကို။ ဇိဝိတံ ပရိစ္စဇန္ဓောပိ၊ အသက်ကို စွန့်ရသော်လည်း။ ပုန န ဂဏှာတီတိ၊ တစ်ဖန် မယူ”ဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ သပ္ပေါ၊ ထိုအခါက မြေသည်။ သာရိပုတ္တော အဟောသိ၊ သာရိပုတ္တရာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဝေဇ္ဇော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ မြေဆိပ်ကုဆရာသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝိသဝန္တဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
ဝိသဝန္တဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ ကုဒ္ဒါလဇာတကဝဏ္ဏနာ

န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတန္တိ ဣဒံ၊ န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ စသော ဤတရား ဒေသနာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ စိတ္တဟတ္ထသာရိပုတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ စိတ္တဟတ္ထသာရိပုတ္တရာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သော သာဝတ္ထိယံ၊ ထိုစိတ္တဟတ္ထသာရိပုတ္တရာသည် သာဝတ္ထိမြို့က။ ဧကော ကုလဒါရကော ကိရ၊ တစ်ယောက်သော အမျိုးသုဇယံ ဖြစ်သတဲ့။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ကသိတွာ အာဂစ္ဆန္တော၊ ထွန်ယက်ပြီး၍ လာသော်။ ဝိဟာရံ ပဝိသိတွာ၊ ကျောင်း တော်သို့ ဝင်၍။ ဧကဿ ထေရဿ ပတ္တတော၊ တစ်ပါးသော မထေရ်၏ သပိတ် မှ။ သိနိဒ္ဓံ မဓုရံ၊ နူးညံ့သော ချိုဆိမ့်သော အရသာရှိသော။ ပဏီတဘောဇနံ လဘိတွာ၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားရ၍။ “မယံ ရတ္တိဒိဝံ သဟတ္ထေန၊ ငါတို့သည် ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး မိမိလက်ဖြင့်။ နာနာကမ္မာနိ ကုရမာနာပိ၊ အမျိုးမျိုး သော အလုပ်တို့ကို လုပ်ကြပါသော်လည်း။ ဧဝရူပံ မဓုရာဟာရံ န လဘာမ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ချိုဆိမ့်သော အရသာရှိသော အာဟာရကို မစားရကုန်။ မယာပိ သမဏေန၊ ငါသည်လည်း ရဟန်းသည်။ ဘဝိတဗ္ဗန္တိ စိန္တေသိ၊ ဖြစ်သင့်၏”ဟု တွေးပြီ။ သော ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ထိုသုဇယံသည် ရှင်ရဟန်းပြု၍။ မာသမုမာသစ္စယေန၊

လ၊ လဝက်လွန်သဖြင့်။ အယောနိသော မနသိကရောန္တော၊ မသင့်သောအားဖြင့်
 နှလုံးသွင်းသော်။ ကိလေသဝသိကော ဟုတွာ ဝိဗ္ဗမိတွာ၊ ကိလေသာအလိုသို့
 လိုက်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်၍။ ပုန ဘတ္တေန ကိလမန္တော၊ တစ်ဖန် စားရေးဖြင့်
 ပင်ပန်းသော်။ အာဂန္တာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ လာ၍ ရဟန်းပြု၍။ အဘိဓမ္မ ဥဂ္ဂဏှိ၊ အဘိဓမ္မာ
 ကို သင်ယူပြီး။ ဣမိနာဝ ဥပါယေန ဆ ဝါရေ ဤနည်းဖြင့်ပင် ခြောက်ကြိမ်တို့
 တိုင်တိုင်။ ဝိဗ္ဗမိတွာ ပဗ္ဗဇိတော၊ လူထွက်ပြီး၍ ရဟန်းပြန်ဝတ်ပြီး။ တတော သတ္တမေ
 ဘိက္ခုဘာဝေ၊ ထိုနောင် ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်သော ရဟန်းအဖြစ်၌။ သတ္တ
 ပကရဏိကော ဟုတွာ၊ အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း သင်ယူတတ်မြောက်သူသည် ဖြစ်၍။
 ဗဟူ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မ ဝါစေန္တော၊ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အဘိဓမ္မာတရားကို
 ပို့ချလျက်။ ဝိပဿနံ ဝဇေတွာ၊ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍။ အရဟတ္တံ ပါပုဏိ၊ ရဟန္တာ
 အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုစိတ္တဟတ္တ၏။ သဟာယကာ
 ဘိက္ခု၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော စိတ္တဟတ္တ ကိ
 န ခေါ၊ ငါ့ရှင်စိတ္တဟတ္တ ဘယ်လိုလဲ။ ပုဗ္ဗေ ဝိယ တေ၊ ရှေးကကဲ့သို့ သင့်အား။
 ဧတရဟိ ကိလေသာ၊ ဤယခုအခါ ကိလေသာတို့သည်။ န ဝမန္တိတိ၊ မတိုးပွားကြ
 သလောဟု။ ပရိဟာသံ ကရိသု၊ ပြက်ရယ်မှုကို ပြုကုန်ပြီ။ အာဝုသော ဣဒါနိ၊
 ငါ့ရှင်တို့ ယခုအခါ။ အဟံ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ငါသည် ဤနေမှ စ၍။ ဂိဟိဘာဝါယ
 အဘဗ္ဗောတိ၊ လူဖြစ်ခြင်းငှါ မထိုက်ပြီဟု ပြောပြီ။

ဧဝံ တသ္မိ အရဟတ္တံ ပတ္တေ၊ ဤသို့ ထိုစိတ္တဟတ္တထေရ်သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့
 ရောက်သော်။ “အာဝုသော ဧဝရူပဿ နာမ၊ ငါ့ရှင်တို့ ဤသို့သဘောရှိသည်
 မည်သော။ အရဟတ္တဿ ဥပနိဿယေ သတိ၊ ရဟန္တာအဖြစ်၏ အားကြီးသော
 အကြောင်းသည် ရှိပါလျက်။ အာယသ္မာ စိတ္တဟတ္တသာရိပုတ္တော၊ အရှင်စိတ္တဟတ္တ
 သာရိပုတ္တရာသည်။ ဆက္ခတ္တံ ဥပ္ပဗ္ဗဇိတော၊ ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်ခဲ့၏။
 ပုထုဇ္ဇနဘာဝေါ၊ ပုထုဇဉ်အဖြစ်သည်။ အဟော မဟာဒေါသော ဣတိ၊ အော်. .
 ကြီးသော အပြစ်ရှိပေစွ”ဟု။ ဓမ္မသဘာယံ ကထာ ဥဒပါဒိ၊ တရားသဘင်၌
 စကားသည် ဖြစ်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍။
 “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်
 မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ
 သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ

ဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခုဝေ ပုထုဇ္ဇနစိတ္တံ နာမ၊ ရဟန်းတို့ ပုထုဇဉ်တို့စိတ် မည်သည်။ လဟုကံ ဒုန္နိဂ္ဂဟံ၊ လျင်မြန်၏ နှိမ်နိုင်ခဲ့၏။ အာရမ္မဏာဝသေန ဂန္ဓာ အလ္လီယတိ၊ အာရုံပြုသည့်အစွမ်းဖြင့် သွား၍ ကပ်ငြိ၏။ ဧကဝါရံ အလ္လီနံ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကပ်ငြိသော်။ ခိပ္ပံ မောစေတုံ၊ လျင်စွာ လွတ်စေခြင်းငှာ။ သက္ကာ န ဟောတိ၊ စွမ်းနိုင်သည် မဖြစ်။ ဧဝရူပဿ စိတ္တဿ၊ ဤသို့သဘောရှိသော စိတ်ကို။ ဒမထော သာဓု၊ ဆုံးမခြင်းသည် ကောင်း၏။ ဟိ ဒန္တမေဝ တံ၊ မှန်၏ ဆုံးမအပ်ပြီးသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ထိုစိတ်သည်။ သုခံ အာဝဟတိ၊ ချမ်းသာကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်၏။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော။

စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သော လျင်မြန်သော။ ယတ္ထကာမ-
နိပါတိနော၊ အကြင် အမှတ်မထား ကျလိုရာအာရုံ၌ ကျတတ်သော။ စိတ္တဿ
ဒမထော သာဓု၊ စိတ်ကို ဆုံးမခြင်းသည် ကောင်း၏။ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ၊
စိတ်သည် ဆုံးမအပ်ပြီးသော် ချမ်းသာကို ဆောင်ရွက်ပေးတတ်၏။

တဿ ဒုန္နိဂ္ဂဟတာယ ပန၊ ထိုစိတ်၏ ဆုံးမခက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား။
ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်။ ဧကံ ကုဒ္ဒါလကံ နိဿာယ၊ တစ်ချောင်း
သော ပေါက်တူးကို မှီ၍။ တံ ဇဟိတုံ အသက္ကောန္တာ၊ ထိုပေါက်တူးကို စွန့်ခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်ကြ၍။ လောဘဝသေန ဆက္ခတ္တံ၊ ဥပုဗ္ဗဇိတွာ၊ လောဘအစွမ်းဖြင့်
ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်၍။ သတ္တမေ ပဗ္ဗဇိတဘာဝေ၊ ခုနစ်ကြိမ် မြောက်ဖြစ်
သော ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်၌။ ဈာနံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍။ တံ လောဘံ
နိဂ္ဂဟိသုတိ ဝတွာ၊ ထိုလောဘကို နှိမ်ဖျက်ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ
အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ပဏ္ဍိကကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဟင်းရွက်သည်မျိုး၌ ဖြစ်၍။
ဝိညုတံ ပါပုဏိ၊ သိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ “ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတောတိ၊ ကုဒ္ဒါလ
ပဏ္ဍိတ”ဟု။ အဿ နာမံ အဟောသိ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ အမည်သည် ဖြစ်ပြီ။

သော ကုဒ္ဒါလကေန၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ပေါက်တူးဖြင့်။ ဘူမိပရိကမ္ဘံ ကတွာ၊ မြေပြုပြင်မှုကို ပြု၍။ ဘာကဉ္စေဝ၊ ဟင်းရွက်ကိုလည်းကောင်း။ အလာဗုက္ခမ္ဘန္တု-ဇဋ္ဌာလုကာဒိနိ စ၊ ဗူး၊ ကျောက်ဖရုံ၊ သခွါး စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝပိတွာ တာနိ ဝိက္ကိဏန္တော၊ စိုက်ပျိုး၍ ထိုဟင်းရွက်စသည်တို့ကို ရောင်းချလျက်။ ကပဏ-ဇီဝိကံ ကပေသိ၊ ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးခြင်းကို ပြုပြီ။ ဟိ အဿ၊ မှန်၏ ထိုဘုရားလောင်းမှာ။ တံ ဧကံ ကုဒ္ဒါလကံ ဌပေတွာ၊ ထိုတစ်ချောင်းသော ပေါက်တူးကို ထား၍။ အညံ ဓနံ နာမ နတ္ထိ၊ အခြားသော ပစ္စည်းမည်သည် မရှိ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌။ “ယရာဝါသေန မေ ကိံ၊ အိမ်၌ နေခြင်းဖြင့် ငါ့အား ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ နိက္ခမိတွာ၊ တောထွက်၍။ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ရဟန်းပြုအံ့”ဟု ကြံပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ကုဒ္ဒါလကံ ပဋိစ္ဆန္တဌာနေ ဌပေတွာ၊ ပေါက်တူးကို ဖုံးလွှမ်းရာဌာန၌ ထား၍။ ဣသိပဗ္ဗဇိ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ တံ ကုဒ္ဒါလကံ အနုဿရိတွာ၊ ထိုပေါက်တူးကို တစ်ဖန်အမှတ်ရ၍။ လောဘံ ဆိန္ဒိတုံ အသက္ကောန္တော၊ လောဘကို ဖြတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ ကုဏ္ဍကုဒ္ဒါလကံ နိဿာယ ဥပ္ပဗ္ဗဇိ တံးသော ပေါက်တူးကို မှီ၍ လူထွက်ပြီ။ ဧဝံ ဒုတိယမ္ပိ တတိယမ္ပိ၊ ဤသို့ ဒုတိယအကြိမ်လည်းကောင်း တတိယအကြိမ်လည်းကောင်း။ ဣတိ ဆဝါရေ ဤသို့ ခြောက်ကြိမ်တို့တိုင်တိုင်။ တံ ကုဒ္ဒါလကံ၊ ထိုပေါက်တူးကို။ ပဋိစ္ဆန္တဌာနေ နိက္ခိပိတွာ၊ ဖုံးလွှမ်းရာဌာန၌ ထား၍။ ပဗ္ဗဇိတော စေဝ ဥပ္ပဗ္ဗဇိတော စ၊ ရသေ့ရဟန်းလည်းပြု၏ လူလည်းထွက်၏။

သတ္တမေ ဝါရေ ပန၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော အကြိမ်၌ကား။ “အဟံ ဣမံ ကုဏ္ဍကုဒ္ဒါလကံ၊ ငါသည် ဤတံးသော ပေါက်တူးကို။ နိဿာယ ပုနပ္ပုနံ၊ မှီ၍ ထပ်ကာထပ်ကာ။ ဥပ္ပဗ္ဗဇိတော၊ လူထွက်ခဲ့ပြီ။ ဣဒါနိ နံ၊ ယခု ထိုပေါက်တူးကို။ မဟာနဒိယံ ပက္ခိပိတွာ၊ မြစ်ကြီး၌ ပစ်ချ၍။ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ၊ ရဟန်းပြုအံ့”ဟု တွေး၍။ နဒီတီရံ ဂန္တာ၊ မြစ်ကမ်းနားသို့ သွား၍။ “အဿ ပတိတဌာနံ၊ ဤပေါက်တူး၏ ကျရာဌာနကို။ သစေ ပဿိဿာမိ အကယ်၍ မြင်အံ့၊ ပုန အာဂန္တာ၊ တစ်ဖန်လာ၍။ ဥတ္တရိတုကာမတာ ဘဝေယျာတိ၊ ဆယ်ယူလို သည်၏အဖြစ်သည် ဖြစ်ရာ၏”ဟု တွေး၍။ တံ ကုဒ္ဒါလကံ၊ ထိုပေါက်တူးကို။ ဒဏ္ဍေ ဂဟေတွာ၊ အရိုး၌ ကိုင်၍။ နာဂဗလော ထာမသမ္ပန္နော၊ ဆင်ပြောင် ကဲ့သို့ အားရှိသော အားနှင့်ပြည့်စုံသော

ဘုရားလောင်းသည်။ သီသဿ ဥပရိဘာဂေ၊ ခေါင်း၏ အပေါ်၌။ တိက္ခတ္တံ အာဝိဇ္ဈိတွာ၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဝေ့ရမ်း၍။ အက္ခိနိ နိဗ္ဗိလေတွာ၊ မျက်စိတို့ကို မှိတ်၍။ နဒီမဇ္ဈေ ခိပိတွာ၊ မြစ်လယ်၌ ပစ်ချ၍။ “မေ ဇိတံ မေ ဇိတန္တိ ငါသည် အနိုင်ရအပ်ပြီ ငါသည် အနိုင်ရအပ်ပြီ” ဟု။ တိက္ခတ္တံ သီဟနာဒံ နဒိ၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခြင်္သေ့မင်းသို့ ရဲတင်းသော စကားကို ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုပြီ။ တသ္မိ ခဏေ ဗာရာဏသီရာဇာ၊ ထိုခဏ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ပစ္စန္တံ ဝူပသမေတွာ အာဂတော၊ တိုင်းစွန် ပြည်နားကို အေးချမ်း ငြိမ်သက်စေ၍ ပြန်လာသော်။ နဒိယာ သီသံ နှာယိတွာ၊ မြစ်၌ ဦးခေါင်းကို ဆေး၍။ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတော၊ အလုံးစုံသော အဆင် တန်ဆာတို့ ဆင်မြန်းအပ်လျက်။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓေန ဂစ္ဆမာနော၊ ဆင်ပုခုံးဖြင့် စီးသွား သော်။ ဗောဓိသတ္တဿ တံ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ ဘုရားလောင်း၏ ထိုအသံကို ကြား၍။ “အယံ ပုရိသော၊ ဤယောက်ျားသည်။ မေ ဇိတံ မေ ဇိတန္တိ ဝဒတိ၊ ငါသည် အနိုင်ရအပ်ပြီ ငါသည် အနိုင်ရအပ်ပြီဟု ပြောဆို၏။ ကော ဧတေန၊ အဘယ် သူကို ဤယောက်ျားသည်။ ဇိတော န ခေါ၊ အနိုင်ရအပ်လေသနည်း။ နံ ပက္ခောသထာတိ၊ ထိုယောက်ျားကို ခေါ်ခဲ့ကြ” ဟု။ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍။ “ဘော ပုရိသ အဟံ၊ အို. . ယောက်ျား ငါသည်။ ဝိဇိတ သင်္ဂါမော၊ အောင်အပ်ပြီး သော စစ်ပွဲရှိ၍။ ဣဒါနိ ဇယံ ဂဟေတွာ၊ ယခု အနိုင်ကို ရယူ၍။ တာဝ အာဂစ္ဆာမိ၊ လာ၏။ တယာ ပန ကော၊ သင်သည်ကား အဘယ်သူကို။ ဇိတောတိ ပုစ္ဆိ၊ အနိုင်ရအပ်သနည်း” ဟု မေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “မဟာရာဇ တယာ၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည်။ သင်္ဂါမသတမ္ပိ သင်္ဂါမသဟဿမ္ပိ၊ တိုက်ပွဲတစ်ရာကိုလည်းကောင်း တိုက်ပွဲတစ်ထောင်ကိုလည်းကောင်း။ သင်္ဂါမ သတသဟဿမ္ပိ ဇိနန္တေနပိ၊ တိုက်ပွဲတစ်သိန်းကိုလည်းကောင်း အနိုင်ရသော် လည်း။ ကိလေသာနံ အဇိတတ္တာ၊ ကိလေသာတို့ကို အနိုင်မရသေးသည့် အဖြစ် ကြောင့်။ ဒုဇ္ဈိတမေဝ၊ မကောင်းသော အနိုင်ရခြင်းသည်သာတည်း။ အဟံ ပန မမ အဗ္ဘန္တရေ၊ ငါသည်ကား ငါ၏ ရင်တွင်း၌။ လောဘံ နိဂ္ဂဏှန္တော၊ လောဘကို နှိမ်နင်းလျက်။ ကိလေသေ ဇိနိန္တိ ကိလေသာတို့ကို အနိုင်ရပြီ” ဟု။ ကထေန္တောယေဝ၊ ပြောလျက်ပင်။ မဟာနဒီ သြလောကေတွာ၊ မြစ်ကြီးကို ကြည့်၍။ အာပေါ ကသိကာရမ္မဏံ ဈာနံ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ အာပေါကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍။ သမ္ပတ္တာနုဘာဝေါ၊ ရရောက်အပ်သော အာနုဘော်ရှိ၍။ အာကာသေ

နိဿိဒိတွာ၊ ကောင်းကင်၌ ထိုင်၍။ ရညော ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ မင်းအား တရားကို
ဟောလိုရကား။

၇၀။ “န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ။

တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ န တံ ဇိတံ (ပ) နာဝဇီယတိ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်
ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ၊ အကြင်အနိုင်ရအပ်သည်ကို အရှုံးပြုနိုင်၏။ တံ
ဇိတံ၊ ထိုအနိုင်ရအပ်သည်ကား။ သာဓု န ဇိတံ၊ ကောင်းသော အနိုင်ရအပ်
သည်မဟုတ်။ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊ အကြင်အနိုင်ရအပ်သည်ကို အရှုံး
မပြုနိုင်။ တံ ခေါ ဇိတံ၊ ထိုအနိုင်ရအပ်သည်ကား။ သာဓု ဇိတံ၊ ကောင်းသော
အနိုင်ရအပ်သည်တည်း။ (တစ်နည်း) ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ၊ အကြင်
အနိုင်ရခြင်းသည် အရှုံးဖြစ်နိုင်၏။ တံ ဇိတံ၊ ထိုအနိုင်ရခြင်းကား။ သာဓု န
ဇိတံ၊ ကောင်းသော အနိုင်ရခြင်းမဟုတ်။ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ၊ အကြင်
အနိုင်ရခြင်းသည် အရှုံးမဖြစ်နိုင်။ တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ထိုအနိုင်ရခြင်း
သည်သာ ကောင်းသော အနိုင်ရခြင်းတည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိတိ၊ ‘န
တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ’ ဟူသည်ကား။ ပစ္စာမိတ္တေ ပရာဇိနိတွာ၊
ရန်သူတို့ကို နှိုးပြီး၍။ ဇိတံ ပဋိလဒ္ဓံ ရဋ္ဌံ၊ နိုင်အပ်သော ပြန်ရအပ်သော တိုင်းပြည်ကို။
ပုနပိ တေဟိ ပစ္စာမိတ္တေဟိ၊ တစ်ဖန်လည်း ထိုရန်သူတို့သည်။ အဝဇီယတိ၊
အရှုံးပြုနိုင်၏။ တံ ဇိတံ၊ ထိုအနိုင်ရအပ်သော အရာဝတ္ထုသည်။ သာဓု ဇိတံ
နာမ န ဟောတိ၊ ကောင်းစွာ အနိုင်ရအပ်သော အရာဝတ္ထုမည်သည် မဖြစ်။
ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ပုန အဝဇီယနတော၊ တစ်ဖန် အရှုံးခံရမည့်ဝတ္ထု
ဖြစ်နိုင်သောကြောင့်တည်း။ အပရော နယော၊ တစ်ပါးသော နည်းကား။ ဇယော
ဇိတံ ဝုစ္စတိ၊ အနိုင်ရခြင်းကို ဇိတဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ပစ္စာမိတ္တေဟိ သဒ္ဓိ ယုဇ္ဈိတွာ၊
ရန်သူတို့နှင့်အတူ စစ်တိုက်၍။ အဓိဂတော ယော ဇယော၊ ရအပ်သော အကြင်
နိုင်ခြင်းသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုနိုင်ခြင်းသည်)။ ပုန တေသု ဇိနန္တေသု၊
တစ်ဖန် ထိုရန်သူတို့သည် နိုင်ကြသော်။ ပရာဇယော ဟောတိ၊ နှိုးခြင်းသည် ဖြစ်၏။

သော န သာဓု န သောဘနော၊ ထိုနိုင်ခြင်းသည် မကောင်း မတင့်တယ်။ ကသ္မာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ယသ္မာ ပုန၊ အကြံကြောင့် တစ်ဖန်။ ပရာဇယောဝ ဟောတိ၊ ရှုံးခြင်းသည်သာ ဖြစ်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။ တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိတိ၊ 'တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ' ဟူသည်ကား။ ပစ္စာမိတ္တေ နိမ္မထေတွာ၊ ရန်သူတို့ကို အကျန်မရှိ မွေ့နှောက် ချောက်ချား၍။ ယံ ခေါ ပန ဇိတံ၊ အကြင်အနိုင်ရအပ်သည်ကိုကား။ ပုန တေဟိ နာဝဇီယတိ၊ တစ်ဖန် ထိုရန်သူတို့သည် အရှုံးခံရမှု မပြုနိုင်။ ဝါ၊ တစ်နည်းကား။ ဧကဝါရံ လဒ္ဓေါ ယော ဇယော၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရရှိအပ်သော အကြင်နိုင်ခြင်း သည်။ ပုန ပရာဇယော န ဟောတိ၊ တစ်ဖန် ရှုံးခြင်းသည် မဖြစ်။ တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ သောဘနံ၊ ထိုအနိုင်ရအပ်သည်ကား ကောင်းစွာ အနိုင်ရအပ်သည်တည်း ကောင်း၏တည်း။ သော ဇယော၊ ထိုနိုင်ခြင်းသည်။ သာဓု သောဘနော နာမ ဟောတိ၊ ကောင်းသည်မည်သည် ဖြစ်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ပုန နာဝဇီယနတော၊ တစ်ဖန် အရှုံးမဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။ မဟာရာဇ တသ္မာ တံ၊ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် သင်မင်းမြတ်သည်။ သတက္ခတ္တုမ္ပိ သဟဿက္ခတ္တုမ္ပိ၊ အကြိမ်တစ်ရာသော်လည်းကောင်း အကြိမ်တစ်ထောင်သော်လည်းကောင်း။ သတသဟဿက္ခတ္တုမ္ပိ၊ အကြိမ်တစ်သိန်းသော်လည်းကောင်း။ သင်္ဂါမသီသံ ဇိနိတွာပိ၊ စစ်မြေဦးကို အနိုင်ရ၍သော်လည်း။ သင်္ဂါမယောဓော နာမ န ဟောသိ၊ တိုက်ပွဲနိုင်သော သူရဲကောင်းမည်သည် မဖြစ်။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ အတ္တနော ကိလေသာနံ အဇိတတ္တာ၊ မိမိ၏ ကိလေသာတို့ကို အနိုင်မရသေးသည့် အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ယော ပန ဧကဝါရမ္ပိ၊ အကြင်သူသည်ကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါ လည်း။ အတ္တနော အဗ္ဘန္တရေ၊ မိမိ၏ ရင်တွင်းက။ ကိလေသေ ဇိနာတိ၊ ကိလေသာ တို့ကို နိုင်၏။ အယံ၊ ဤသူသည်သာ။ ဥတ္တမော သင်္ဂါမသီသယောဓော၊ မြင့်မြတ် သော စစ်မြေဦးကို အောင်နိုင်သည့် စစ်ဗိုလ်ကြီးတည်း။ ဣတိ အာကာသေ နိသိန္ဒကောဝ၊ ဤသို့ ကောင်းကင်၌ ထိုင်လျက်ပင်။ ဗုဒ္ဓလီလာယ၊ ဘုရားတို့၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ ရညော ဓမ္မံ ဒေသေသိ၊ ဗာရာဏသီမင်းအား တရားကို ဟောပြီ။ ဧတ္ထ၊ ဤနေရာ၌။ ဥတ္တမသင်္ဂါမယောဓောဝေါ ပန၊ တိုက်ပွဲအောင်မြင် သည့် မြင့်မြတ်သော ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ကြောင်းကား။

“ယော သဟဿံ သဟဿေန၊ သင်္ဂါမေ မာနုသေ ဇိနေ။

ဧကဉ္စ ဇေယျမတ္တာနံ၊ သ ဝေ သင်္ဂါမဇုတ္တမော”တိ

ဣဒံ သုတ္တံ၊ ယော သဟဿံ။ပ။သင်္ဂါမဇုတ္တမော စသော ဤသုတ်သည်။
သာဓကံ၊ သက်သေသာဓကတည်း။ ဂါထာနက်ကား--

ယော သဟဿေန၊ အကြင်စစ်ဗိုလ်သည် တစ်ထောင်ဖြင့်။ (ဂုဏိတံ၊
မြှောက်အပ်သော) သဟဿံ မာနုသေ၊ တစ်ထောင်သော လူတို့ကို။ သင်္ဂါမေ
ဇိနေ၊ တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ အောင်နိုင်ရာ၏။ (သဟဿေန သဟဿံ မာနုသေ
သင်္ဂါမေ ဇိနေ၊ တစ်ထောင်ဖြင့်မြှောက် တစ်ထောင်သော (တစ်သန်းသော)
လူတို့ကို တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ နိုင်ရာ၏။) [တစ်ယောက်စွမ်း တစ်သန်းဗိုလ်ခြေ
ညက်ညက်ကြေ။ တစ်ယောက်ကောင်း တစ်သောင်းဗိုလ်ခြေ ညက်ညက်
ကြေကား ဤပါဠိတော်နှင့် မညီ] (အယမ္ပိ ဥတ္တမော နာမ န ဟောတိ၊ ဤ
စစ်ဗိုလ်သည်သော်မှလည်း မြင့်မြတ်သော တိုက်ပွဲအောင်နိုင်သူမည်သည်
မဖြစ်)။ (ယော၊ အကြင်သူသည်ကား)။ ဇေယျံ၊ နိုင်သင့်နိုင်ထိုက်သော။ ဧကဉ္စ
အတ္တာနံ၊ တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သော မိမိကိုယ်ကို။ (ဇိနေ၊ ကိလေသာ
နိုင်သောအားဖြင့် နိုင်ရာ၏)။ သော ဝေ၊ ထိုသူသည်သာ စင်စစ်။
သင်္ဂါမဇုတ္တမော၊ တိုက်ပွဲအောင်သူ များဗိုလ်လူတွင် အမြတ်ဆုံးတည်း။

ရညော ပန ဓမ္မံ သုဏန္တဿေဝ၊ မင်းသည်ကား တရားကို နာယူစဉ်ပင်။ တဒင်္ဂံ
ပဟာနဝသေန ကိလေသာ ပဟာနာ၊ တဒင်္ဂံပဟာနံ၏အစွမ်းဖြင့် ကိလေသာ
တို့ကို ပယ်အပ်ကုန်ပြီ။ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ စိတ္တံ နမိ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုခြင်းငှာ စိတ်သည်
ညွတ်ပြီ။ ရာဇဗလဿပိ တထေဝ၊ မင်း၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါသည်လည်း ထို့အတူပင်။
ကိလေသာ ပဟိယိသု၊ ကိလေသာတို့ကို ပယ်အပ်ကုန်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း
သည်။ “ဣဒါနိ တုမေ၊ ယခုအခါ အရှင်တို့သည်။ ကဟံ ဂမိဿထာတိ၊ ဘယ်သို့
ကြွကြကုန်အံ့နည်း”ဟု။ ဗောဓိသတ္တံ ပုစ္ဆိ၊ ဘုရားလောင်းကို မေးပြီ။ ဟိမဝန္တာ
ပဝိသိတွာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ
မဟာရာဇာတိ၊ ကပ်ရောက်အံ့ မင်းမြတ်ဟု ပြောပြီ။ “တေန ဟိ အဟမ္ပိ၊ ထိုသို့ဖြစ်
လျှင် တပည့်တော်သည်လည်း။ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ၊ ရသေ့ရဟန်း ပြုအံ့ဟု ပြော၍။
ဗောဓိသတ္တေန သဒ္ဓိံ ဧဝ နိက္ခမိ၊ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူသာ ထွက်ပြီ။ ဗလ

ကာယော ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကာ၊ ဗိုလ်ပါအပေါင်းလည်းကောင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်
တို့လည်းကောင်း။ သဗ္ဗာ သေနိယော၊ အလုံးစုံကုန်သော စစ်သည်တို့လည်း
ကောင်း။ ဣတိ တသ္မိံ ဌာနေ၊ ဤသို့လျှင် ထိုဌာန၌။ သန္နိပတိတော သဗ္ဗောပိ
မဟာဇနကာယော၊ စည်းဝေးသော အားလုံးလည်းဖြစ်သော လူများအပေါင်း
သည်။ ရညာ သဒ္ဓိယေဝ နိက္ခမိ၊ မင်းနှင့်အတူသာ ထွက်ပြီ။ ဗာရာဏသီ
ဝါသိနောပိ၊ ဗာရာဏသီမြို့နေသူတို့သည်လည်း။ “အမှောက် ရာဇာ၊ ငါတို့၏
မင်းတရားသည်။ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဿ ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊ ကုဒ္ဒါလပညာရှိ၏
တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇာဘိမုခေါ ဟုတွာ၊ ရသေ့အဖြစ်သို့
ရှေးရှုသည် ဖြစ်၍။ ဗလကာယေန သဒ္ဓိ၊ ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့် အတူ။ နိက္ခန္ဓော
ကိရ၊ ထွက်သွားပြီတဲ့။ မယံ ဣမ၊ ငါတို့သည် ဤမြို့၌။ ကိံ ကရိဿာမာတိ၊
ဘာကို ပြုကုန်အံ့နည်း”ဟု တွေး၍။ ဒွါဒသယောဇနိကာယ ဗာရာဏသီယာ၊
တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီမြို့၌။ သကလနဂရဝါသိနော နိက္ခမိသု၊
အားလုံးသော မြို့နေသူတို့သည် ထွက်ကြကုန်ပြီ။ ဒွါဒသယောဇနိကာ ပရိသာ
အဟောသိ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ တံ အာဒါယ
ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုပရိသတ်ကို ခေါ်ယူ၍ ဘုရားလောင်းသည်။ ဟိမဝန္တံ ပါဝိသိ၊
ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီ။

တသ္မိံ ခဏော ဒေဝရညော သက္ကဿ၊ ထိုခဏ၌ နတ်ဘုရင်ဖြစ်သော သိကြား
မင်း၏။ နိသိန္နာသနံ ဥဏှာကာရံ ဒဿေသိ၊ ထိုင်သောနေရာသည် ပူသော အခြင်း
အရာကို ပြုပြီ။ သော အာဝဇ္ဇမာနော၊ ထိုသိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်သော်။
“ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတော၊ ကုဒ္ဒါလပညာရှိသည်။ မဟာဘိနိက္ခမနံ၊ မြင့်မြတ်သော
တောထွက်ခြင်းကို။ နိက္ခန္ဓောတိ ဒိသွာ၊ ထွက်လာပြီ”ဟု မြင်သိ၍။ “မဟာသမာ
ဂမော ဘဝိဿတိ၊ လူအများပေါင်းဆုံခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ။ ဝသနဌာနံ လဒ္ဓံ၊
ဝဋ္ဋတီတိ၊ နေရာဌာနကို ရခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု တွေး၍။ ဝိဿကမ္ပံ အာမန္တေတွာ၊
ဝိသကြုံနတ်သားကို ခေါ်၍။ “တာတ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတော၊ အမောင် ဝိသကြုံ၊
ကုဒ္ဒါလပညာရှိသည်။ မဟာဘိနိက္ခမနံ နိက္ခန္ဓော၊ မြင့်မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို
ထွက်လာပြီ။ ဝသနဌာနံ လဒ္ဓံ၊ ဝဋ္ဋတိ၊ နေရာဌာနကို ရခြင်းငှာ သင့်၏။ တံ
ဟိမဝန္တပွဒေသံ ဂန္တာ၊ သင်သည် ဟိမဝန္တာအရပ်သို့ သွား၍။ သမေ ဘူမိဘာဂေါ၊
ညီညာသော မြေအဖို့၌။ ဒီယတော တိသယောဇနံ၊ အလျားအားဖြင့် ယူဇနာ

သုံးဆယ်ရှိသော။ ဝိတ္တာရတော ပန္နရသယောဇနံ၊ အနံအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါး
ယူဇနာရှိသော။ အဿမပဒံ မာပေဟိတိ အာဟ၊ သင်္ခမ်းကျောင်းကို ဖန်ဆင်း
ချေလော့”ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုဝိသကြုံနတ်သားသည်။ သာဓု ဒေဝါတိ
ပဋိဿုဏိတွာ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းမြတ်ဟု ဝန်ခံ၍။ ဂန္ဓာ တထာ အကာသိ၊
သွားပြီး၍ ထိုခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုပြီ။ အယံ ဧတ္ထ သင်္ခေပေါ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီး
သည်ကား ဤသင်္ခမ်းကျောင်းဖန်ဆင်းရာ၌ အကျဉ်းချုပ်တည်း။ ဝိတ္တာရော ပန
ဟတ္ထိပါလဇာတကေ၊ အကျယ်သည်ကား ဟတ္ထိပါလဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊
ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ ဣဒဉ္စ တဉ္စ၊ မှန်၏ ဤဇာတ်သည်လည်းကောင်း
ထိုဟတ္ထိပါလဇာတ်သည်လည်းကောင်း။ ဧကပရိစ္ဆေဒမေဝ၊ တူသော အပိုင်း
အခြား ရှိသည်သာတည်း။ ဝိဿကမ္မောပိ အဿမပဒေ၊ ဝိသကြုံနတ်သားသည်
လည်း သင်္ခမ်းကျောင်း၌။ ပဏ္ဏသာလံ မာပေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို
ဖန်ဆင်းပြီး၍။ ဒုဿဒေ မိဂေ စ သကုဏေ စ၊ မကောင်းသော အသံရှိကုန်သော
သားကောင်တို့ကိုလည်းကောင်း ငှက်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အမနုဿေ စ
ပဋိက္ကမာပေတွာ၊ ဘီလူးတို့ကိုလည်းကောင်း ရှောင်ရှားစေ၍။ တေန တေန
ဒိသာဘာဂေန၊ ထိုထိုအရပ်မျက်နှာအဖို့ဖြင့်။ ဧကပဒိကမဂ္ဂံ မာပေတွာ၊
ခြေတစ်ဖက်သာ ချလောက်သော လမ်းကို ဖန်ဆင်း၍။ အတ္တနော ဝသနဌာန-
မေဝ အဂမာသိ၊ မိမိ၏ နေရာသို့သာ ပြန်သွားပြီ။ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတောပိ တံ ပရိသံ
အာဒါယ၊ ကုဒ္ဒါလပညာရှိသည်လည်း ထိုပရိသတ်ကို ခေါ်ယူ၍။ ဟိမဝန္တံ
ပဝိသိတွာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၍။ သက္ကဒတ္တိယံ အဿမပဒံ ဂန္ဓာ၊ သိကြားမင်း
လျှူအပ်သော သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ သွား၍။ ဝိဿကမ္မေန မာပိတံ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရံ
ဂဟေတွာ၊ ဝိသကြုံနတ်သားသည် ဖန်ဆင်းအပ်သော ရသေ့ပရိက္ခရာကို ယူ၍။
ပဌမံ အတ္တနာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရှေးဦးစွာ ကိုယ်တိုင် ရသေ့ဝတ်၍။ ပစ္ဆာ ပရိသံ
ပဗ္ဗာဇေတွာ၊ နောက်၌ ပရိသတ်ကို ရသေ့ဝတ်ခိုင်း၍။ အဿမပဒံ ဘာဇေတွာ
အဒါသိ၊ သင်္ခမ်းကျောင်းကို ခွဲဝေ၍ ပေးပြီ။ သတ္တ ရာဇာနော၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော
မင်းတို့သည်။ သတ္တ ရဇာနိ ဆဉ္စယိသု၊ ခုနစ်ခုကုန်သော မင်းစည်းစိမ်တို့ကို စွန့်ကြဲပြီ။
တိသယောဇနံ အဿမပဒံ ပူရိ၊ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော သင်္ခမ်းကျောင်းသည်
ပြည့်ပြီ။ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတော သေသကသိဏေသုပိ၊ ကုဒ္ဒါလပညာရှိသည် အာပေါမှ
ကြွင်းသော ကသိုဏ်းတို့၌လည်း။ ပရိကမ္မံ ကတွာ၊ စီးဖြန်းမှုပရိကမ်ကို ပြု၍။

ဗြဟ္မဝိဟာရေ ဘာဝေတွာ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားတို့ကို ဖြစ်စေ၍ ပွား၍။ ပရိသာယ ကမ္မဋ္ဌာနံ အာစိက္ခိ၊ ပရိသတ်အား ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားပြီ။ သဗ္ဗေ သမာပတ္တိ လာဘိနော ဟုတွာ၊ အားလုံးသော ရသေ့တို့သည် သမာပတ်ရကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မဝိဟာရေ ဘာဝေတွာ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ဖြစ်စေ၍ ပွား၍။ ဗြဟ္မ-
လောကပရာယဏာ အဟေသုံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယေ ပန တေသံ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား ထိုရသေ့တို့အား။ ပါရိစရိယံ အကံသု၊ လုပ်ကျွေးမှုကို ပြုကြပြီ။ တေ ဒေဝလောကပရာယဏာ အဟေသုံ၊ ထိုလုပ်ကျွေးသူတို့သည် နတ်ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ “ဘိက္ခဝေ ဧဝံ ဧတံ စိတ္တံ နာမ၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဤစိတ်မည်သည်။ ကိလေသဝသေန အလ္လီနံ၊ ကိလေသာအစွမ်းဖြင့် ကပ်ငြိ သော်။ ဒုဓမ္မာစယံ ဟောတိ၊ လွတ်စေနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်၏။ ဥပ္ပန္နာ လောဘဓမ္မာ ဒုပ္ပဇဟာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော လောဘတရားတို့ကို ပယ်နိုင်ခဲ့ကုန်၏။ ဧဝရူပေ ပဏ္ဍိတေပိ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ပညာရှိတို့ကိုသော်မှလည်း။ အညာဏေ ကရောန္တိတိ၊ မသိသူတို့ကို ပြုတတ်ကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ ကေစိ၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌ အချို့ သူတို့သည်။ သောတာပန္နာ အဟေသုံ၊ သောတာပန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကေစိ သကဒါဂါမိနော၊ အချို့တို့သည် သကဒါဂါမိတို့သည်။ (အဟေသုံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ)။ ကေစိ အနာဂါမိနော၊ အချို့တို့သည် အနာဂါမိတို့သည်။ (အဟေသုံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ)။ ကေစိ အရဟတ္တံ ပါပုဏီသု၊ အချို့တို့ကား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြပြီ။ သတ္တာပိ အနုသန္ဓိ ယဋေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇ၊ ထိုအခါက ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ပရိသတ်ကား ဘုရားရှင်ပရိသတ်တည်း။ ကုဒ္ဒါလ-
ပဏ္ဍိတော ပန၊ ကုဒ္ဒါလပညာရှိသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရား သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကုဒ္ဒါလဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ကုဒ္ဒါလဇာတ်အဖွင့်တည်း။

ဣတ္ထိဝဂ္ဂေါ သတ္တမော၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဣတ္ထိဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုဣတ္ထိဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ် ခေါင်းစဉ်ကား။ အသာတ-
မန္တဏှဘူတံ၊ အသာတမန္တဇာတ်၊ အဏှဘူတဇာတ်လည်းကောင်း။
တက္ကပဏ္ဍိဒုရာဇာနံ၊ တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်၊ ဒုရာဇာနဇာတ်လည်းကောင်း။
အနဘိရတိ မုဒုလက္ခဏံ၊ အနဘိရတိဇာတ်၊ မုဒုလက္ခဏဇာတ်လည်း
ကောင်း။ ဥစ္ဆင်္ဂမ္ပိ စ သာကေတံ၊ ဥစ္ဆင်္ဂဇာတ်လည်းကောင်း၊ သာကေတဇာတ်
လည်းကောင်း။ ဝိသဝန္တိ ကုဒ္ဓါလကံ၊ ဝိသဝန္တဇာတ်လည်းကောင်း၊ ကုဒ္ဓါလ
ဇာတ်လည်းကောင်းတည်း။ ဣတိ၊ ဤကား အပြီးတည်း။

၈။ ဝရုဏဝဂ္ဂ

၁။ ဝရုဏဇာတာကဝဏ္ဏနာ

ယော ပုဗ္ဗေ ကရုဏီယာနီတိ ဣဒံ၊ ယော ပုဗ္ဗေ ကရုဏီယာနိ စသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရဟန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ကုဋ္ဌမ္ပိကပုတ္တတိဿထွေရံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊
ကုဋ္ဌမ္ပိကပုတ္တတိဿထွေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကသ္မိံ ဒိဝသေ၊
တစ်နေ့သော ရက်၌။ သာဝတ္ထိဝါသိနော အညမညသဟာယကာ၊ သာဝတ္ထိမြို့
နေကုန်သော အချင်းချင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ကုန်သော။ တိသမတ္တာ ကုလပုတ္တာ၊
သုံးကျိပ်အတိုင်းရှည်ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်။ ဂန္ဓပုပ္ဖဝတ္တာဒီနိ
ဂဟေတွာ၊ နံသာပန်း အဝတ်စသည်တို့ကို ယူ၍။ “သတ္တု ဓမ္မဒေသနံ၊ ဘုရားရှင်၏
တရားဒေသနာတော်ကို။ သုဏိဿာမာတိ၊ နာကြအံ”ဟု။ မဟာဇနပရိဝုတာ
ဇေတဝန် ဂန္ဓာ၊ များစွာသော လူခြံရံအပ်ကုန်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့
သွား၍။ နာဂမာဠကသာလမာဠကာဒီသု၊ ကန့်ကော်တန်ဆောင်းဝန်း၊ အင်ကြင်း
တန်ဆောင်းဝန်းစသည်တို့၌။ ထောကံ နိသီဒိတွာ၊ အနည်းငယ် နေ၍။ သာယန္တ
သမယေ သတ္တရိ၊ ညနေချမ်း၌ ဘုရားရှင်သည်။ သုရဘိဂန္ဓဝါသိတာယ
ဂန္ဓကုဋိတော၊ ကောင်းသော နံသာတို့ ထုံမွမ်းအပ်သော ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်မှ။
နိက္ခမိတွာ ဓမ္မသဘံ ဂန္ဓာ၊ ထွက်တော်မူ၍ တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍။

အလင်္ကတဗုဒ္ဓါသနေ နိသိန္ဓေ၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဘုရားနေရာ၌ ထိုင်နေ
တော်မူသော်။ သပရိဝါရာ ဓမ္မသင်္ဘာ ဂန္ဓာ၊ အခြံအရံတို့နှင့်တကွ တရားသဘင်သို့
သွားကြ၍။ သတ္တာရံ ဂန္ဓပုပ္ဖေဟိ ပူဇေတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို နံ့သာပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍။
စက္ကကိကတလေသု၊ စက်လက္ခဏာဖြင့် မှတ်သားအပ်သော အပြင်ရှိကုန်သော။
ဖုလ္လပဒုမသဿိရိကေသု၊ ပွင့်သော ပဒုမ္မာကြာသဖွယ် ကျက်သရေရှိကုန်သော။
ပါဒေသု ဝန္ဒိတွာ၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို ရှိခိုး၍။ ဧကမန္တံ နိသိန္ဓေ၊ သင့်လျော်ရာ၌
ထိုင်နေကြလျက်။ ဓမ္မံ သုဏိသု ကိရ၊ တရားကို နာယူကြပြီတဲ့။

အထ နေသံ၊ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသားသုံးကျိပ်တို့အား။ “ယထာ ယထာ ခေါ
မယံ၊ အကြင်အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့် ငါတို့သည်။ ဘဂဝတာ ဒေသိတံ
ဓမ္မံ အာဇာနာမ၊ ဘုရားရှင်သည် ဟောတော်မူအပ်သော တရားကို သိရှိနားလည်
ကုန်၏။ (တထာ တထာ၊ ထိုထိုသိရှိသော အခြင်းအရာအားဖြင့်)။ ပဗ္ဗဇေယျာမ၊
လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခွါကုန်အံ့”။ ဣတိ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤသို့အကြံသည် ဖြစ်ပြီ။
တေ တထာဂတဿ၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားသုံးကျိပ်တို့သည် ဘုရားရှင်၏။
ဓမ္မသဘာတော နိက္ခန္တကာလေ၊ တရားသဘင်မှ ထွက်တော်မူရာအခါ၌။ တထာ
ဂတံ ဥပသင်္ကမိတွာ ဝန္ဒိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုး၍။ ပဗ္ဗဇံ ယာစိသု၊
ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကြပြီ။ သတ္တာ တေသံ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုအမျိုး
ကောင်းသား သုံးကျိပ်တို့အား။ ပဗ္ဗဇံ အဒါသိ၊ ရှင်အဖြစ်ကို ပေးပြီ။ တေ
အာစရိယုပဇ္ဈာယေ၊ ထိုရှင်သုံးကျိပ်တို့သည် ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို။
အာရာဓေတွာ၊ နှစ်သက်စေ၍။ ဥပသမ္ပဒံ လဘိတွာ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၍။
အာစရိယုပဇ္ဈာယာနံ သန္တိကေ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၏ အထံ၌။ ပဉ္စဝဿာနိ
ဝသိတွာ၊ ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး နေ၍။ ဒွေ မာတိကာ ပဂုဏံ ကတွာ၊ ပါတိမောက်
နှစ်စောင်တို့ကို ကျွမ်းကျင်သည်တို့ကို ပြု၍။ ကပ္ပိယာကပ္ပိယံ ဥ တွာ၊ အပ်၊
မအပ်ကို သိ၍။ တိဿော အနုမောဒနာ ဥဂ္ဂဏိတွာ၊ သုံးမျိုးကုန်သော အနု
မောဒနာတရားတို့ကို သင်ယူ၍။ စီဝရာနိ သိဗ္ဗေတွာ ရဇိတွာ၊ သင်္ကန်းတို့ကို
ချုပ်၍ ဆိုး၍။ “သမဏဓမ္မံ ကရိဿာမာတိ၊ ရဟန်းတရားကို ပြုလုပ် အားထုတ်
ကုန်အံ့”ဟု။ အာစရိယုပဇ္ဈာယေ အာပုစ္ဆိတွာ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို
ပန်ကြား၍။ သတ္တာရံ ဥပသင်္ကမိတွာ ဝန္ဒိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုး၍။
ဧကမန္တံ နိသိဒိတွာ၊ သင့်တော်ရာ၌ ထိုင်နေကြ၍။ “ဘန္တေ မယံ၊ မြတ်စွာဘုရား

တပည့်တော်တို့သည်။ ဘဝေသု ဥက္ကဏ္ဍိတာ၊ ဘဝတို့၌ ငြီးငွေ့ပါကုန်၏။ ဇာတိ
ဇရာဗျာဓိမရဏဘယဘိတာ၊ ဖြစ်၊ အို၊ နာ၊ သေ ဘေးလေးထွေမှ ကြောက်ပါ
ကုန်၏။ တေသံ နော သံသာရပရိမောစနတ္တာယ၊ ထိုတပည့်တော်တို့အား
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းအကျိုးငှာ။ ကမ္မဋ္ဌာနံ ဒေထာတိ ယာစိသု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကို ပေးတော်မူကြပါ”ဟု တောင်းကုန်ပြီ။ သတ္တာ တေသံ၊ ဘုရားရှင် သည်
ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့အား။ အဋ္ဌတိဿာယ ကမ္မဋ္ဌာနေသု၊ သုံးဆယ့်ရှစ်ပါးသော
ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၌။ သပ္ပါယံ ဝိစိနိတွာ၊ သင့်လျော်သည်ကို ရှာတော်မူ၍။ ကမ္မဋ္ဌာနံ
ကထေသိ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူပြီ။ တေ သတ္တု သန္တိကေ၊ ထိုရဟန်း သုံးကျိပ်
တို့သည် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌။ ကမ္မဋ္ဌာနံ ဂဟေတွာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကိုယူ၍။
သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍။ ပဒက္ခိဏံ ကတွာ၊ လက်ယာရစ်လည်သည်
ကို ပြု၍။ ပရိဝေဏံ ဂန္ဓာ၊ ပရိဝုဏ်တိုက်ခန်းသို့ သွား၍။ အာစရိယုပဇ္ဈာယေ
ဩလောကေတွာ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို ဖူးမြော်၍။ ပတ္တစိဝရံ အာဒါယ၊
သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍။ “သမဏဓမ္မံ ကရိဿာမာတိ နိက္ခမိသု၊ ရဟန်းတရားကို
ပြုလုပ်အားထုတ်ကုန်အံ့”ဟု ထွက်သွားကြပြီ။

အထ နေသံ အဗ္ဘန္တရေ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့၏ အတွင်း၌။ နာမေန
ကုဋ္ဌုမ္ပိကပုတ္တတိဿထေရော နာမ၊ အမည်အားဖြင့် သူကြွယ်သား တိဿထေရ်
မည်သော။ ဧကော ဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်။ ကုသိတော ဟိနဝီရိယော၊
ပျင်းရိ၏ ညံ့သော ဝီရိယရှိ၏။ ရသဂိဒ္ဓေါ၊ အရသာတပ်မက်၏။ သော၊ ထိုသူကြွယ်
သား တိဿထေရ်သည်။ “အဟံ အရညေ ဝသိတုံ၊ ငါသည် တော၌ နေခြင်းငှာ။
နေဝ သက္ခိဿာမိ၊ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ ပဓာနံ ပဒဟိတုံ န သက္ခိဿာမိ၊ ပဓာနအလုပ်
ကို အားထုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ ဘိက္ခာစရိယာယ ယာပေတုံ၊ ဆွမ်းခံ
လှည့်လည်ခြင်းဖြင့် မျှတခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿာမိ၊ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ ဂမနေန မေ
ကော အတ္ထော၊ သွားခြင်းဖြင့် ငါ့အား ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ နိဝတ္တိဿာမိတိ၊
ပြန်နစ်အံ့”ဟု။ ဧဝံ စိန္တေသိ၊ ဤသို့ ကြံပြီ။ ဣတိ သော၊ ဤသို့ကြံ၍ ထိုသူကြွယ်
သား တိဿထေရ်သည်။ ဝီရိယံ ဩဿဇိတွာ၊ ဝီရိယကို စွန့်လွှတ်၍။ တေ ဘိက္ခု၊
အနုဂန္ဓာ နိဝတ္တိ၊ ထိုသူငယ်ချင်းရဟန်းတို့ကို။ အစဉ်လိုက်၍ (လိုက်ပို့၍) ပြန်ဆုတ်
လာပြီ။ တေပိ ခေါ ဘိက္ခု၊ ကောသလေသု၊ ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့သည်
လည်း ကောသလတိုင်းတို့၌။ စာရိကံ စရမာနာ၊ ဒေသစာရိကို လှည့်လည်ကြသော်။

အညတရံ ပစ္စန္ဓဂါမံ ဂန္ဓာ၊ တစ်ခုသော အစွန်အဖျားရွာသို့ သွား၍။ တံ ဥပ-
 နိဿာယ၊ ထိုရွာကို မှီ၍။ ဧကသ္မိံ အရညာယတနေ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်ကြီး၌။
 ဝဿံ ဥပဂန္ဓာ၊ ဝါသို့ ကပ်ကြ၍။ အန္တောတေမာသံ အပ္ပမတ္တာ၊ ဝါတွင်းသုံးလ
 ပတ်လုံး မမေ့မလျော့ကြဘဲ။ ယဇ္ဇန္တာ ဝါယမန္တာ၊ ကြိုးစားကြလျက် အားထုတ်ကြ
 လျက်။ ဝိပဿနာဂဗ္ဘံ ဂါဟာပေတွာ၊ ဝိပဿနာ သန္ဓေသားကို ယူစေ၍။ ပထဝီ
 ဥန္တာဒယမာနာ၊ မြေပြင်လုံးကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်။ အရဟတ္တံ ပတွာ၊ ရဟန္တာ
 အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကြ၍။ ဂုတ္ထဝဿာ ပဝါရေတွာ၊ ဝါကျွတ်ပြီးကြသော်
 ပဝါရဏာပြုပြီး၍။ “ပဋိလဒ္ဓဂုဏံ သတ္ထု၊ ရအပ်သော ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ဘုရား
 ရှင်အား။ အာရောစေဿာမာတိ၊ လျှောက်ထားကုန်အံ့”ဟု တွေး၍။ တတော
 နိက္ခမိတွာ၊ ထိုရွာမှ ထွက်ခဲ့၍။ အနုပုဗ္ဗေန ဇေတဝနံ ပတွာ၊ အစဉ်အားဖြင့်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍။ ပတ္တစီဝရံ ပဋိသာမေတွာ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို
 သိမ်းဆည်းကြ၍။ အာစရိယုဇ္ဈာယေ ဒိသွာ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ကို ဖူးမြော်
 ၍။ တထာဂတံ ဒဠုကာမာ၊ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်လိုကြ၍။ သတ္ထု သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊
 ဘုရားရှင်၏ အထံသို့ သွား၍။ ဝန္တိတွာ နိဿိဒိသု၊ ရှိခိုး၍ ထိုင်နေကြပြီ။ သတ္တာ
 တေဟိ သဒ္ဓိ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ။
 မဓုရပဋိသန္တာရံ အကာသိ၊ ချုံမြိန်သော လောကဝတ်စကားကို ပြုတော်မူပြီ။ တေ
 ကတပဋိသန္တာရာ၊ ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့သည် ပြုအပ်ပြီးသော လောက
 ဝတ်စကားရှိကြပြီးသော်။ အတ္တနာ ပဋိလဒ္ဓဂုဏံ၊ မိမိသည် ရရှိအပ်သော ဂုဏ်
 အရည်အချင်းကို။ တထာဂတဿ အာရောစေသုံ၊ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား
 ကုန်ပြီ။ သတ္တာ တေ ဘိက္ခု၊ ပသံသိ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော
 ရဟန်းတို့ကို ချီးမွမ်းတော်မူပြီ။ ကုဋ္ဌုမ္ပိကပုတ္တတိဿတ္ထေရော၊ သူကြွယ်သား တိဿ
 ထေရ်သည်။ သတ္တာရံ တေသံ၊ ဘုရားရှင်ကို ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့၏။
 ဂုဏကထံ ကထေန္တံ ဒိသွာ၊ ဂုဏ်နှင့်စပ်သော စကားကို ချီးမွမ်းပြောဆိုတော်
 မူသည်ကို တွေ့ရ၍။ သယမ္ပိ သမဏဓမ္မံ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်းတရားကို။
 ကာတုကာမော ဇာတော၊ ပြုလုပ်အားထုတ်လိုသည် ဖြစ်ပြီ။ တေပိ ခေါ ဘိက္ခု၊
 ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း။ “ဘန္တေ မယံ၊ မြတ်စွာဘုရား
 တပည့်တော်တို့သည် တမေဝ အရညဝါသံ ဂန္ဓာ၊ ထိုတောနေရာသို့ပင် သွား၍။
 ဝသိဿာမာတိ၊ နေကြပါအံ့”ဟု။ သတ္တာရံ အာပုဏ္ဏိသု၊ ဘုရားရှင်ကို ပန်ကြားကုန်ပြီ။

သတ္တာ သာဓုတိ အနုဇာနိ၊ ဘုရားရှင်သည် ကောင်းပြီဟု ခွင့်ပြုတော်မူပြီ။ တေ
သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်၍။
ပရိဝေဏံ အဂမံသု၊ အခန်းသို့ သွားကြပြီ။

အထ သော ကုဋေမ္ပိကပုတ္တတိဿထေရော၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်သား တိဿ
ထေရ်သည်။ ရတ္တိဘာဂ သမနန္တရေ၊ ညဉ့်အဖို့အခြားမဲ့၌။ အစွာရဒ္ဒဝီရိယော
ဟုတွာ၊ အလွန်အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်၍။ အတိဝေဂေန သမဏ-
ဓမ္မံ ကရောန္တော၊ အလွန်ပြင်းသော အဟုန်ဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုလုပ် အားထုတ်
သော်။ မဇ္ဈိမယာမသမနန္တရေ၊ မဇ္ဈိမယာမ၏အခြားမဲ့၌။ အာလမ္ပနဖလကံ
နိဿာယ၊ မှီရာ ပျဉ်ပြားကို မှီ၍။ ဌိတကောဝ နိဒ္ဒါယန္တော၊ ရပ်လျက်ပင် ငိုက်မျဉ်း
သော်။ ပရိဝတ္တိတွာ ပတိ၊ လဲ၍ ကျပြီ။ ဥရုဌိကံ ဘိဇ္ဇိ ပေါင်ရိုးသည် ကျိုးပြီ။
မဟန္တာ ဝေဒနာ ဇာတာ၊ ကြီးစွာသော ဝေဒနာသည် ဖြစ်ပြီ။ တံ ပဋိဇ္ဇေန္တာနံ၊
ထိုသူကြွယ်သားတိဿထေရ်ကို ပြုစုကြရကုန်သော။ တေသံ ဘိက္ခုနံ ဂမနံ န
သမ္ပဇ္ဇိ၊ ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့အား သွားခြင်းသည် မပြည့်စုံပြီ (အဆင်
မပြေပြီ)။ အထ ဥပဋ္ဌာနဝေလာယံ၊ ထိုအခါ ခစားရာအချိန်၌။ အာဂတေ နေ၊
ရောက်လာကုန်သော ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့ကို။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်
သည်။ “ဘိက္ခဝေ တုမေ၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်။ သေ ဂမိဿာမာတိ၊ နက်ဖန်
သွားကုန်အံ့ဟု။ ဟိယျော အာပုစ္ဆိတ္ထ နန္တတိ၊ မနေ့က ပန်ကြားကြကုန်ပြီ မဟုတ်
လော”ဟု။ ပုစ္ဆိ မေးတော်မူပြီ။ အာမ ဘန္တေ အပိ စ ခေါ ပန၊ မှန်ပါ မြတ်စွာဘုရား
သို့သော်လည်း။ အမှာကံ သဟာယကော၊ တပည့်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်
သော။ ကုဋေမ္ပိကပုတ္တတိဿထေရော၊ သူကြွယ်သား တိဿထေရ်သည်။
အကာလေ အတိဝေဂေန၊ အခါမဟုတ်သည်၌ အလွန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့်။
သမဏဓမ္မံ ကရောန္တော၊ ရဟန်း တရားကို ပြုလုပ်အားထုတ်သော်။ နိဒ္ဒါဘိဘူတော
ပရိဝတ္တိတွာ ပတိတော၊ ငိုက်မျဉ်းမှုန့်ပစ်စက်ခံရ၍ လဲ၍ ကျပါပြီ။ အဿ ဥရုဌိ
ဘိန္နံ၊ ထိုသူကြွယ်သားတိဿထေရ်၏ ပေါင်ရိုးသည် ကျိုးပါပြီ။ တံ နိဿာယ၊
ထိုတိဿထေရ်ကို အမှီပြု၍။ အမှာကံ ဂမနံ၊ တပည့်တော်တို့၏ သွားမှုသည်။
န သမ္ပဇ္ဇိတိ၊ မပြည့်စုံပြီ (အဆင်မပြေပြီ)ဟုလျှောက်ကြပြီ။ သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရား
သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ ဧသော၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ ဤသူကြွယ်သား
တိဿထေရ်သည်။ အတ္တနော ဟိနဝီရိယဘာဝေန၊ မိမိ၏ ညံ့သော ဝီရိယရှိသည့်

အဖြစ်ကြောင့်။ အကာလေ အတိဝေဂေန၊ အခါမဟုတ်သည်၌ အလွန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့်။ ဝီရိယံ ကရောန္တော၊ ဝီရိယကို ပြုလျက်။ တုမှာကံ ဂမနန္တရာယံ၊ သင်တို့ ၏ သွားမှုအန္တရာယ်ကို။ န ကရောတိ၊ ပြုသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤသူကြွယ်သားတိဿသည်။ တုမှာကံ ဂမနန္တရာယံ၊ သင်တို့၏ သွားမှုအန္တရာယ်ကို။ အကာသိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ပြုဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုနှစ်ကျိပ်ကိုးပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ် ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဂန္ဓာရရဋ္ဌေ တက္ကသိလာယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ တက္ကသိုလ်မြို့၌။ ဗောဓိသတ္တော ဒိသာပါမောက္ခော၊ ဘုရားလောင်းသည် အရပ် မျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော။ အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဆရာသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စ မာဏဝကသတာနိ၊ ငါးလီကုန်သော လုလင်အရာတို့ကို။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏှာပေသိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူစေပြီ (သင်ပြပေးပြီ)။ အထ အဿ တေ မာဏဝါ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏ ထိုပညာသင်လုလင်တို့သည်။ ဧကဒိဝသံ ဒါရုံ အာဟရဏတ္တာယ၊ တစ်နေ့၌ ထင်းကို ဆောင်ယူခြင်း ခွေခြင်းငှာ။ အရညံ ဂန္ဓာ၊ တောသို့ သွား၍။ ဒါရုနိ ဥဒ္ဓရိယု၊ ထင်းတို့ကို ထုတ်ဆောင်ကြ ခွေကြပြီ။ တေသံ အန္တရေ၊ ထိုလုလင်တို့၏ အတွင်း၌။ ဧကော ကုသိတမာဏဝေါ၊ တစ်ယောက် သော အပျင်းထူသော လုလင်သည်။ မဟန္တံ ဝရုဏရုက္ခံ ဒိသွာ၊ ကြီးစွာသော ခံတက်ပင်ကို မြင်၍။ ဧသော သုက္ခရုက္ခောတိ သညာယ၊ ဤအပင်ကား အပင် ခြောက်တည်းဟူသော အမှတ်ဖြင့်။ “မဟုတ္တံ တာဝ နိပဇ္ဇိတွာ၊ တစ်မဟုတ် ရှေးဦးစွာ အိပ်ပြီး၍။ ပစ္ဆာ ရုက္ခံ အဘိရဟိတွာ၊ နောက်၌ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍။ ဒါရုနိ ပါတေတွာ၊ ထင်းတို့ကို ကျစေ၍။ အာဒါယ ဂမိဿာမိတိ၊ ယူ၍ သွားမည်”ဟု တွေး၍။ ဥတ္တရိသာဋ္ဌကံ ပတ္ထရိတွာ နိပဇ္ဇိတွာ၊ အပေါ်ရုံ အဝတ်ကို ဖြန့်ခင်း၍ အိပ်၍။ ကာကစ္ဆမာနော နိဒ္ဒံ ဩက္ကမိ၊ ကျီးသံပြုလျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ ဣတရေ မာဏဝကာ၊ ဤလုလင်မှ တစ်ပါးကုန်သော လုလင်တို့သည်။ ဒါရု- ကလာပေ ဗန္ဓိတွာ၊ ထင်းစည်းတို့ကို ဖွဲ့ချည်၍။ အာဒါယ ဂစ္ဆန္တာ၊ ထမ်းယူ၍ သွားကြသော်။ တံ ပိဋိယံ၊ ထိုလုလင်ကို ကျော၌။ ပါဒေန ပဟရိတွာ၊ ခြေဖြင့် ကန်၍။ ပဗောဓေတွာ အဂမံသု၊ နိုးစေ၍ နှိုး၍ သွားကြပြီ။ ကုသိတမာဏဝေါ ဥဌာယ၊ အပျင်းထူသော လုလင်သည် ထ၍။ အက္ခိနိ ပုဉ္ဇိတွာ ပုဉ္ဇိတွာ၊ မျက်စိ

တို့ကို ပွတ်၍ ပွတ်၍။ အဝိဂတနိဒ္ဒေါ၊ အိပ်ချင်မှု မကင်းမူ၍သာလျှင်။ ဝရုဏရုက္ခံ
 အဘိရုဟိတွာ၊ ခံတက်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍။ သာခံ ဂဟေတွာ၊ သစ်ကိုင်းကို ကိုင်ယူ
 ၍။ အတ္တနော အဘိမုခံ၊ မိမိသို့ ရှေးရှု။ အာကမိတွာ ဘဉ္ဇန္တော၊ ဆွဲငင်၍ ချိုးသော်။
 ဘိဇ္ဇိတွာ ဥဋ္ဌိတကောဋိယာ၊ ကျိုး၍ ပေါ်ထွက်လာသော ကိုင်းစွန်းဖြင့်။ အတ္တနော
 အက္ခိ ဘိန္ဒာပေတွာ၊ မိမိ၏ မျက်စိကို ပျက်စီးစေ၍။ ဧကေန ဟတ္ထေန တံ ပိဓာယ၊
 တစ်ဖက်သော လက်ဖြင့် ထိုမျက်စိကို ပိတ်၍။ ဧကေန ဟတ္ထေန၊ တစ်ဖက်သော
 လက်ဖြင့်။ အလ္လဒါရူနိ ဘဉ္ဇိတွာ၊ စိုသော ထင်းတို့ကို ချိုးချ၍။ ရုက္ခတော ဩရယ၊
 သစ်ပင်မှ ဆင်း၍။ ဒါရုကလာပံ ဗန္ဓိတွာ ဥက္ခိပိတွာ၊ ထင်းစည်းကို ဖွဲ့ချည်၍
 ထမ်း၍။ ဝေဂေန ဂန္တော၊ အဟုန်ဖြင့် သွား၍။ တေဟိ ပါတိတာနံ ဒါရူနံ၊ ထိုရှေး
 လုလင်တို့သည် ကျစေအပ်ကုန်သော ထင်းတို့၏။ ဥပရိ ပါတေသိ၊ အပေါ်၌
 ကျစေပြီ ချပြီ။

တံ ဒိဝသဉ္စ ဇနပဒဂါမကေ၊ ထိုနေ့၌လည်း ဇနပုဒ်ရွာငယ်၌။ ဧကံ ကုလံ၊
 တစ်ဦးသော အမျိုးသည်။ “သေ့ ပြာဟ္မဏဝါစနကံ၊ နက်ဖန်၌ ပုဏ္ဏားတို့အား
 ရွတ်ဖတ်စေခြင်းကို။ ကရိဿာမာတိ၊ ပြုကြအံ့”ဟု တွေး၍။ အာစရိယံ နိမန္တေသိ၊
 ဆရာကြီးကို ပင့်ဖိတ်ပြီ။ အာစရိယော မာဏဝကေ၊ ဆရာကြီးသည် လုလင်ငယ်
 တို့ကို။ တာတာ သေ့၊ ချစ်သားတို့ နက်ဖန်၌။ ဧကံ ဂါမကံ ဂန္တဗ္ဗံ၊ တစ်ခုသော
 ရွာငယ်သို့ သွားရမည်။ တုမေ ပန နိရာဟာရာ၊ သင်တို့သည်ကား အစာမရှိ
 ကြဘဲ။ ဂန္တံ န သက္ခိဿထ၊ သွားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြလတ်။ ပါတောဝ ယာဂုံ
 ပစာပေတွာ၊ စောစောပင် ယာဂုကို ကျီစေ၍။ တတ္ထ ဂန္တော၊ ထိုရွာငယ်သို့ သွား၍။
 အတ္တနာ လဒ္ဓကောဋ္ဌာသဉ္စ၊ မိမိသည် ရရှိအပ်သော ဝေစုကိုလည်းကောင်း။
 အမှာကံ ပတ္တကောဋ္ဌာသဉ္စ၊ ငါတို့အတွက် ရထိုက်သော ဝေစုကိုလည်းကောင်း။
 သဗ္ဗံ အာဒါယ၊ အားလုံးကို ယူ၍။ အာဂစ္ဆထာတိ အာဟ၊ လာကြဟု ပြောပြီ။
 တေ ပါတောဝ၊ ထိုလုလင်ငယ်တို့သည် စောစောပင်။ ယာဂုပစနတ္ထာယ ဒါသိ
 ဥဋ္ဌာပေတွာ၊ ယာဂုကျီခြင်းအကျိုးငှာ ကျွန်မကို ထစေ၍။ ခိပ္ပံ နော ယာဂုံ၊ လျင်စွာ
 ငါတို့အတွက် ယာဂုကို။ ပစာဟိတိ အာဟံသု၊ ကျီလော့”ဟု ပြောကြပြီ။ သာ
 ဒါရူနိ ဂဏန္တိ၊ ထိုကျွန်မသည် ထင်းတို့ကို ယူသော်။ ဥပရိ ဌိတာနိ၊ အထက်၌
 တည်ကုန်သော။ အလ္လဝရုဏဒါရူနိ ဂဟေတွာ၊ စိုကုန်သော ခံတက်သားထင်း
 တို့ကို ယူ၍။ ပုနပ္ပုနံ မုခဝါတံ ဒဒမာနာပိ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ ခံတွင်းလေကို ပေးပါ

သော်လည်း။ အဂ္ဂိ ဥဇ္ဇာလေတုံ အသက္ကောန္တိ၊ မီးကို တောက်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင် ရကား။ သူရိယံ ဥဋ္ဌာပေသိ၊ နေကို ထွက်စေပြီ။ မာဏဝကာ၊ လုလင်ငယ်တို့သည်။ “အတိဒိဝါ ဇာတော၊ အလွန်နေမြင့်သည် ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ ဂန္တံ၊ ယခုအခါ သွားခြင်းငှာ။ န သက္ကာတိ၊ မစွမ်းနိုင်”ဟု တွေး၍။ အာစရိယဿ သန္တိကံ အဂမိသု၊ ဆရာ၏ထံသို့ သွားကြပြီ။ အာစရိယော၊ ဆရာသည်။ “တာတာ ဂတာ၊ ချစ်သား တို့ သွားကြသည်။ န အတ္ထ ကိန္တိ၊ မဖြစ်ကြသလော”ဟု မေးပြီ။ အာမ အာစရိယ၊ မှန်ပါ ဆရာကြီး။ ဂတာ န အမှာတိ၊ သွားကြသည် မဖြစ်ကြပါကုန်ဟု ဖြေပြီ။ ကိ ကာရဏာတိ၊ ဘာကြောင့်နည်းဟု မေးပြီ။ အသုကော နာမ ကုသိတမာဏဝေါ၊ ထိုမည်သော အပျင်းထူသော လုလင်သည်။ အမေဟိ သဒ္ဓိ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ။ ဒါရူနံ အတ္ထာယ၊ ထင်းတို့၏အကျိုးငှာ။ အရညံ ဂန္တာ၊ တောသို့ သွား၍။ ဝရုဏရုက္ခမူလေ နိဒ္ဒါယိတွာ၊ ခံတက်ပင်ရင်း၌ အိပ်၍။ ပစ္ဆာ ဝေဂေန၊ နောက်၌ အဟုန်ဖြင့်။ ရုက္ခံ အာရုယျ၊ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍။ အက္ခိ ဘိန္ဒာပေတွာ၊ မျက်စိကို ပျက်စီးစေ၍။ အလ္လဝရုဏဒါရူနိ အာဟရိတွာ၊ စိုသော ခံတက်သားထင်းတို့ကို ဆောင်ယူ၍။ အမေဟိ အာနိတဒါရူနံ၊ ကျွန်တော်တို့သည် ဆောင်ယူအပ်သော ထင်းတို့၏။ ဥပရိ ပက္ခိပိ၊ အပေါ်၌ ပစ်ချပြီ။ ယာဂုပါစိကာ တာနိ၊ ယာဂုကျိသော ကျွန်မသည် ထိုထင်းတို့ကို။ သုက္ခဒါရုသညာယ ဂဟေတွာ၊ ထင်းခြောက်အမှတ် ဖြင့် ယူ၍။ ယာဝ သူရိယုဂ္ဂမနာ၊ နေထွက်သည်တိုင်အောင်။ ဥဇ္ဇာလေတုံ နာ သက္ခိ၊ မီးတောက်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ဣမိနာ ကာရဏေန နော၊ ဤအကြောင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏။ ဂမနန္တရာယော ဇာတောတိ၊ သွားမှု အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ပြီဟု ပြောကြပြီ။ မာဏဝေန ကတကမ္မံ၊ လုလင်သည် ပြုအပ်သော အမှုကို။ အာစရိယော သုတွာ၊ ဆရာကြီးသည် ကြား၍။ “အန္ဓဗာလာနံ ကမ္မံ နိဿာယ၊ ကန်းမိုက်သူတို့၏ အပြုအမူကို မှီ၍။ ဝေရူပါ ပရိဟာနိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ဆုတ်ယုတ်မှုသည်။ ဟောတိတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ရ၏”ဟု ပြော၍။

၇၁။ “ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ ပစ္ဆာ သော ကာတုမိစ္ဆတိ။

ဝရုဏကဋ္ဌဘဇ္ဇောဝ၊ သ ပစ္ဆာမနုတပ္ပတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ၊ ယော ပုဗ္ဗေ ။ပ။ မနုတပ္ပတိ ဟူသော ဤဂါထာကို။ သမုဋ္ဌာပေသိ၊ ဖြစ်စေပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ အကြင်သူသည် ရှေး၌ ပြုထိုက်သည်တို့ကို။
ပစ္ဆာ ကာတုံ ဣစ္ဆတိ၊ နောက်၌ ပြုခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ [ဤဒုတိယပါဒရှိ
'သော'ကား အနက်မဲ့တည်း။] ဝရုဏကဋ္ဌဘဇ္ဇော၊ ခံတက်ထင်းချိုးသော
လုလင်ကဲ့သို့။ သော ပစ္ဆာ အနုတပွတိ၊ အလျင်ပြုသင့်သည်ကို နောက်မှ
ပြုသော ထိုသူသည် နောက်၌ အဖန်ဖန် ပူပန်ရ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သ ပစ္ဆာ မနုတပွတိတိ၊ သ ပစ္ဆာ မနုတပွတိ ဟူသည်ကား။
ယော ကောစိ ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။
“ဣဒံ ပုဗ္ဗေ ကတ္တဗ္ဗံ၊ ဤအမှုကား ရှေး၌ ပြုထိုက်သော အမှုတည်း။ ဣဒံ ပစ္ဆာတိ
အဝီမံသိတွာ၊ ဤအမှုကား နောက်မှတည်း” ဟု မစူးစမ်းမူ၍။ ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊
ရှေး၌ ပြုထိုက်ကုန်သော။ ပဌမမေဝ ကတ္တဗ္ဗကမ္မာနိ၊ ပဌမသာ ပြုထိုက်သော
အမှုတို့ကို။ ပစ္ဆာ ကရောတိ၊ နောက်မှ ပြု၏။ ဝရုဏကဋ္ဌဘဇ္ဇော၊ ခံတက်ထင်းကို
ချိုးသော။ အမှာကံ အယံ မာဏဝကော ဝိယ၊ ငါတို့၏ ဤလုလင်ကဲ့သို့။ သော
ဗာလပုဂ္ဂလော ပစ္ဆာ၊ ထိုဖျင်းအသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နောက်၌။ အနုတပွတိ
သောစတိ၊ ပူပန်ရ၏ စိုးရိမ်ရ၏။ ပရိဒေဝတိ ဣတိ အတ္ထော၊ ငိုကျွေးရ၏တည်း
ဤကား အနက်တည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္ထော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ အန္တေဝါသိကာနံ ဣမံ
ကာရဏံ ကထေတွာ၊ တပည့်တို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောဆို၍။ ဒါနာဒီနိ
ပုညာနိ ကရိတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ဇီဝိတ-
ပရိယောသာနေ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ အသက်အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္ထာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ ဧသော၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ
ဤသူကြွယ်သား တိဿထေရ်သည်။ တုမှာကံ အန္တရာယံ န ကရောတိ၊ သင်တို့၏
သွားမှုအန္တရာယ်ကို ပြုသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အကာသိယေဝါတိ၊ ရှေးက
လည်း ပြုခဲ့ဖူးသည်သာ” ဟု။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္ဓိ ယဋေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ
အက္ခိဘေဒံ၊ ထိုအခါက မျက်စိပျက်ခြင်းသို့။ ပတ္တော မာဏဝေါ၊ ရောက်သော
လုလင်သည်။ ဦရုဘေဒံ ပတ္တဘိက္ခု၊ အဟောသိ၊ ပေါင်ကျိုးခြင်းသို့ ရောက်သော
ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ သေသမာဏဝါ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ကြွင်းသော လုလင်တို့ကား

ဘုရားပရိသတ်တို့တည်း။ အာစရိယဗြာဟ္မဏော ပန၊ ဆရာပုဏ္ဏားကြီးသည်ကား။
အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမော-
ဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝရုဏဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ပဌမဆုံးဖြစ်သော
ဝရုဏဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ သီလဝနာဂရာဇာတကဝဏ္ဏနာ

အကတညူဿ ပေါသဿာတိ ဣဒံ၊ အကတညူဿ ပေါသဿ စသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ ဒေဝဒတ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူပြီ။ ဟိ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု။ ချဲ့ဦးအံ့
တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ အာဝုသော ဒေဝဒတ္တော အကတညူ၊ ငါ့ရှင်တို့
ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးမသိတတ်။ တထာဂတဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဂုဏော န
ဇာနာတီတိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို မသိ”ဟု။ ကထေန္တာ နိသီဒိသု၊ ပြောကုန်လျက်
နေကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခုဝေ
ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော
စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နူတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း”ဟု
မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဂုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု
လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခုဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ ဒေဝဒတ္တော
န အကတညူ၊ ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးမသိသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အကတ-
ညူယေဝ၊ ရှေးကလည်း ကျေးဇူးမသိသည်သာတည်း။ ကဒါစိ မယံ ဂုဏံ၊
တစ်ရံတစ်ခါမျှ ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ န ဇာနာတီတိ ဝတွာ၊ မသိ”ဟု
မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။
အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ဟိမဝန္တာပဒေသေ၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌။ ဟတ္ထိယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိ၊

ဆင်မျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ သော မာတုကုစ္ဆိတော နိက္ခန္ဓော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အမိ
ဝမ်းမှ ဖွားလာသော်။ သဗ္ဗသေတော၊ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူသည်။ ရဇတပုဉ္ဇသန္နိဘော
အဟောသိ၊ ငွေအစုအပုံနှင့်တူသည် ဖြစ်ပြီ။ အဿ အက္ခိနိ ပန၊ ထိုဘုရားလောင်း
၏ မျက်စိတို့သည်ကား။ မဏိဂုဠသဒိသာနိ၊ ပတ္တမြားရွဲလုံးနှင့် တူကုန်၏။ ပဉ္စ
ပသာဒါနိ၊ ငါးပါးကုန်သော ပသာဒရုပ်တို့သည်။ ပညာယမာနာနိ အဟောသုံ၊
သိသာထင်ရှားကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မုခံ ရတ္တကမ္မလသဒိသံ၊ ခံတွင်းကား
ကမ္မလာနီနှင့်တူ၏။ သောဏ္ဍာ၊ နှာမောင်းကား။ ရတ္တသုဝဏ္ဏဗိန္နုပဋိမဏ္ဍိတံ၊
ရွှေခိုလုံးပြောက်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ ရဇတဒါမံ ဝိယ၊ ငွေပန်းဆိုင်းကဲ့သို့
တည်း။ စတ္တာရော ပါဒါ၊ လေးချောင်းကုန်သော ခြေတို့သည်ကား။ ကတလာခါ-
ရသပရိကမ္မာ ဝိယ၊ ပြုအပ်သော ချပ်ရည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်ကုန်သကဲ့သို့
တည်း။ ဧဝံ ဒသဟိ ပါရမီဟိ၊ ဤသို့ ဆယ်ပါးကုန်သော ပါရမီတော်တို့သည်။
အလင်္ကတော၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော။ ရူပသောဘဂ္ဂပတ္တော၊ ရုပ်တင့်တယ်မှု
အစုသို့ ရောက်သော။ အတ္တဘာဝေါ၊ အတ္တဘောသည်။ အဿ အဟောသိ၊
ထိုဘုရားလောင်းအား ဖြစ်ပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို။ ဝိညုတံ
ပတ္တံ၊ သိတတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်သော်။ သကလဟိမဝန္တေ ဝါရဏာ၊
ဟိမဝန္တာတောအားလုံး၌ ဆင်တို့သည်။ သန္နိပတိတွာ၊ ကောင်းစွာ ကျရောက်
စုဝေး၍။ ဥပဋ္ဌဟန္တာ ဝိစရိသု၊ လုပ်ကျွေးပြုစုကြလျက် လှည့်လည်ကြကုန်ပြီ။ ဧဝံ
သော၊ ဤသို့ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ အသီတိသဟဿဝါရဏပရိဝါရော၊
ရှစ်သောင်းသော ဆင်အခြံအရံရှိ၍။ ဟိမဝန္တပဒေသေ ဝသမာနော၊ ဟိမဝန္တာ
အရပ်၌ နေသော်။ အပရဘာဂေ ဂဏေ၊ နောက်အဖို့၌ ဆင်အုပ်၌။ ဒေါသံ ဒိသွာ၊
အပြစ်ကို မြင်၍။ ဂဏမှာ ကာယဝိဝေကာယ၊ ဆင်အုပ်မှ ခန္ဓာကိုယ် ကင်းဆိတ်
ခြင်းဖြင့်။ ဧကကောဝ အရညေ၊ တစ်ကောင်တည်းသာ တောထဲ၌။ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊
နေမှုကို ပြုပြီ။ အဿ သီလဝန္တတာယ စ ပန၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ သီလရှိသည်၏
အဖြစ်ကြောင့်သာ။ သီလဝနာဂရာဇာတွေဝ၊ သီလဝဆင်မင်းဟူ၍သာ။ နာမံ
အဟောသိ၊ အမည်သည် ဖြစ်ပြီ။

အထ ဧကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော။ ဗာရာဏသိဝါသိကော ဝန
စရကော၊ ဗာရာဏသီမြို့နေသော မုဆိုးသည်။ ဟိမဝန္တံ ပဝိသိတွာ၊ ဟိမဝန္တာသို့
ဝင်၍။ အတ္တနော အာဇီဝဘဏ္ဍာကံ၊ မိမိ၏ အသက်မွေးမှုပစ္စည်းကို။ ဂဝေသ

မာနော၊ ရှာသော်။ ဒိသာ ဝဝတ္ထာပေတုံ၊ အရပ်မျက်နှာတို့ကို မှတ်သားခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော၊ မစွမ်းနိုင်သည်။ မဂ္ဂမုဇ္ဈော ဟုတွာ၊ လမ်း၌ တွေဝေသည် ဖြစ်၍။ မရုဏဘယဘိတော၊ သေးဘေးကြောက်ရကား။ ဗာဟာ ပဂ္ဂယျ၊ လက်မောင်းတို့ကို မြှောက်၍။ ပရိဒေဝမာနော ဝိစရတိ၊ ငိုကြွေးလျက် လှည့်လည်၏။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုး၏။ တံ ဗလဝပရိဒေဝိတံ သုတွာ၊ ထိုသည်းစွာသော ငိုကြွေးသံကို ကြားရ၍။ “ဣမံ ပုရိသံ ဒုက္ခာ၊ ဤယောက်ျားကို ဆင်းရဲမှု။ မောစေဿာမိတိ၊ လွတ်စေအံ့”ဟု။ ကာရုညေန စောဒိတော၊ သနားခြင်းသည် တိုက်တွန်းအပ်ရကား။ တဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ထိုမုဆိုး၏ အထံသို့ သွားပြီ။ သော တံ ဒိသ္မာဝ၊ ထိုမုဆိုးသည် ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍ သာလျင်။ ဘိတော ပလာယိ၊ ကြောက်၍ ပြေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုးကို။ ပလာယန္တံ ဒိသ္မာ၊ ပြေးသည်ကို တွေ့၍။ တတ္ထေဝ အဋ္ဌာသိ၊ ထိုအရပ်၌ပင် ရပ်ပြီ။ သော ပုရိသော ဗောဓိသတ္တံ၊ ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းကို။ ဌိတံ ဒိသ္မာ အဋ္ဌာသိ၊ ရပ်သည်ကို မြင်၍ ရပ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ပုန အဂမာသိ၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဖန် သွားပြီ။ သော ပုန ပလာယိတွာ၊ ထိုမုဆိုးသည် တစ်ဖန် ပြေး၍။ တဿ ဌိတကာလေ ဌတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ ရပ်ရာကာလ၌ ရပ်၍။ “မမ ပလာယနကာလေ၊ ငါ၏ ပြေးရာကာလ၌။ အယံ ဝါရဏော တိဌတိ၊ ဤဆင်ပြောင်သည် ရပ်၏။ ဌိတကာလေ အာဂစ္ဆတိ၊ ရပ်ရာကာလ၌ လာ၏။ အယံ၊ ဤဆင်ပြောင်သည်။ မယံ န အနတ္ထကာမော၊ ငါ၏ အကျိုးမဲ့ကို အလိုမရှိ။ မံ ဣမမှာ ပန ဒုက္ခာ၊ ငါ့ကို ဤဆင်းရဲမှုကား။ မောစေတုကာမော ဘဝိဿတိတိ၊ လွတ်စေလိုသည် ဖြစ်လတုံ”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့တွေး၍။ သူရော ဟုတွာ အဋ္ဌာသိ၊ ရဲရင့်သည် ဖြစ်၍ ရပ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ ဘော ပုရိသ တံ၊ အို. . ယောက်ျား သင်သည်။ ကသ္မာ ပရိဒေဝမာနော၊ အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်။ ဝိစရတိတိ ပုစ္ဆိ၊ လှည့်လည်သနည်းဟု မေးပြီ။ သာမိ ဒိသာ ဝဝတ္ထာပေတုံ၊ အို. . အရှင်ဆင်မင်း အရပ်မျက်နှာတို့ကို မှတ်သားခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော၊ မစွမ်းနိုင်သည်။ မဂ္ဂမုဇ္ဈော ဟုတွာ၊ လမ်း၌ တွေဝေသည် ဖြစ်၍။ မရုဏဘယေနာတိ၊ သေးဘေးကြောင့်ပါဟု ဖြေပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုမုဆိုးကို ဘုရားလောင်းသည်။ အတ္တနော ဝသနဌာနံ နေတွာ၊ မိမိ၏ နေရာဌာနသို့

ဆောင်ယူ၍။ ကတိပါဟံ ဖလာဖလေဟိ သန္တပေတော၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲစေ၍။ “ဘော ပုရိသ မာ ဘာယိ၊ အို. . ယောက်ျား မကြောက်လင့်။ အဟံ တံ၊ ငါသည် သင့်ကို။ မနုဿပထံ နေဿာမိတိ၊ လူတို့သွားရာ လမ်းသို့ ဆောင်ယူအံ့” ဟု ပြော၍။ အတ္တနော ပိဋေ နိဿိဒါပေတော၊ မိမိ၏ ကျောပေါ်၌ ထိုင်နေစေ၍။ မနုဿပထံ ပါယာသိ၊ လူတို့လမ်းသို့ သွားပြီ။

အထ ခေါ မိတ္တဒုဋ္ဌိ သော ပုရိသော၊ ထိုအခါ မိတ်ဆွေပြစ်မှားတတ်သော ထိုယောက်ျားသည်။ “သစေ ကောစိ ပုစ္ဆိဿတိ၊ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက် သည် မေးအံ့။ အာစိက္ခိတဗ္ဗံ ဘဝိဿတိတိ၊ ပြောစရာသည် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု တွေး၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ပိဋေ နိဿိန္ဒောယေဝ၊ ဘုရားလောင်း၏ ကျောပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်ပင်။ ရုက္ခနိမိတ္တံ ပဗ္ဗတနိမိတ္တံ၊ သစ်ပင်အမှတ်သားကိုလည်းကောင်း တောင်အမှတ်သားကိုလည်းကောင်း။ ဥပဓာရေန္တောဝ ဂစ္ဆတိ၊ စူးစမ်းမှတ်သား လျက်သာ သွား၏။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုမုဆိုးကို ဘုရားလောင်း သည်။ အရညာ နိဟရိတွာ၊ တောထဲမှ ထုတ်၍။ ဗာရာဏသိဂါမိမဟာမဂ္ဂေ ဌပေတော၊ ဗာရာဏသီသွားသည့်လမ်းမကြီး၌ ချထား၍။ “ဘော ပုရိသ၊ အို ယောက်ျား။ ဣမိနာ မဂ္ဂေန ဂစ္ဆ၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားပါလေ။ မယံ ဝသနဌာနံ ပန၊ ငါ၏ နေရာကိုကား။ ပုစ္ဆိတောပိ အပုစ္ဆိတောပိ၊ မေးအပ်သော်လည်းကောင်း မမေး အပ်သော်လည်းကောင်း။ ကဿစိ မာ အာစိက္ခိတိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား မပြောပါလင့်” ဟု မှာထား၍။ တံ ဥယျောဇေတွာ၊ ထိုမုဆိုးကို လွှတ်လိုက်၍။ အတ္တနော ဝသနဌာနံယေဝ အဂမာသိ၊ မိမိ၏ နေရာဌာနသို့သာ သွားပြီ။ အထ သော ပုရိသော၊ ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည်။ ဗာရာဏသီ ဂန္တာ အနုဝိစရန္တော၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍ အစဉ်အားဖြင့် လှည့်လည်သော်။ ဒန္တကာရဝီထိံ ပတော၊ ဆင်စွယ်သမားတို့လမ်းသို့ ရောက်၍။ ဒန္တကာရေ ဒန္တဝိကတိယော၊ ဆင်စွယ် သမားတို့ကို ဆင်စွယ်အထူးတို့ကို။ ကုရမာနေ ဒိသော၊ ပြုလုပ်နေသည်တို့ကို တွေ့၍။ “ဘော ဇီဝဒန္တမ္ပိ၊ အချင်းတို့ သက်ရှိဆင်စွယ်ကိုလည်း။ လဘိတွာ ဂဏှေယျာထ ကိံ ပနာတိ၊ ရ၍ ယူကြမည်လား” ဟု မေးပြီ။ ဘော ကိံ ဝဒေသိ၊ အို. . အမောင် ဘယ်လိုပြောသလဲ။ ဇီဝဒန္တော နာမ၊ သက်ရှိဆင်စွယ်မည်သည်။ မတဟတ္ထိဒန္တတော၊ သက်မဲ့ဆင်စွယ်ထက်။ မဟဋ္ဌတရောတိ၊ သာ၍ အဖိုးကြီး ၏ဟု ပြောကြပြီ။ “တေန ဟိ အဟံ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါသည်။ ဝေါ ဇီဝဒန္တံ၊ သင်တို့

အတွက် သက်ရှိဆင်စွယ်ကို။ အာဟရိဿာမီတိ၊ ဆောင်ယူအံ့”ဟု ပြော၍။ ပါထေယျံ ဂဟေတွာ၊ လမ်းစာရိက္ခာကို ယူ၍။ ခရကကစံ အာဒါယ၊ လွှဲကြမ်းကို ယူ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ဝသနဌာနံ အဂမာသိ၊ ဘုရားလောင်း၏ နေရာဌာနသို့ သွားပြီ။

ဗောဓိသတ္တော တံ ဒိသွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုးကို မြင်၍။ ကိမတ္ထံ အာဂတော၊ ဘယ်အကျိုးငှာ လာသည်။ အသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ “သာမိ အဟံ၊ အရှင်ဆင်မင်း အကျွန်ုပ်သည်။ ဒုဂ္ဂတော ကပဏော၊ ဆင်းရဲသည် အထီးကျန်သည်။ ဇီဝိတံ အသက္ကောန္တော၊ အသက်မွေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည်။ (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍) တုမေ ဒန္တခဏ္ဍံ ယာစိတွာ၊ အရှင်ဆင်မင်းတို့ကို အစွယ်ပိုင်းကို တောင်း၍။ သစေ ဒဿထ၊ အကယ်၍ ပေးကုန်အံ့။ တံ အာဒါယ၊ ထိုအစွယ်ပိုင်းကို ယူ၍။ ဂန္တာ ဝိက္ကိဏိတွာ၊ သွား၍ ရောင်းချ၍။ တေန မူလေန ဇီဝိဿာမီတိ၊ ထိုဆင်စွယ်ဖိုးဖြင့် အသက်မွေးအံ့”ဟု တွေး၍။ အာဂတောတိ၊ လာပါ၏ဟု ဖြေပြီ။ ဘော ဟောတု၊ အချင်း ဖြစ်ပါစေ ရှိပါစေ။ ဒန္တကပ္ပနတ္ထာယ ကကစံ၊ အစွယ်ဖြတ်ခြင်းအကျိုးငှာ လွှဲသည်။ သစေ အတ္ထိ၊ အကယ်၍ ရှိအံ့။ တေ ဒန္တ ဒဿာမိ ဣတိ၊ သင့်အား အစွယ်ကို ပေးအံ့ဟု ပြောပြီ။ ကကစံ ဂဟေတွာ၊ လွှဲကို ယူ၍။ အာဂတော အမှီ သာမီတိ၊ လာသည် ဖြစ်၏ အရှင်ဆင်မင်းဟု ပြောပြီ။ “တေန ဟိ ဒန္တေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အစွယ်တို့ကို။ ကကစေန ကန္တိတွာ၊ လွှဲဖြင့် ဖြတ်၍။ အာဒါယ ဂစ္ဆာတိ၊ ယူ၍ သွားလော့ဟု ပြော၍။ ဗောဓိသတ္တော ပါဒေ သမိဉ္စိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ခြေတို့ကို ကွေး၍။ ဂေါနိသိန္ဓကံ နိသီဒိ၊ နွားဝပ်သကဲ့သို့ နေပြီ။ သော ဒွေပိ အဂ္ဂဒန္တေ ဆိန္ဒု၊ ထိုမုဆိုးသည် နှစ်ချောင်းလည်း ဖြစ်ကုန်သော အစွယ်ဖျားတို့ကို ဖြတ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တေ ဒန္တေ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဖြတ်ပြီး အစွယ်တို့ကို။ သောဏ္ဍာယ ဂဟေတွာ၊ နှာမောင်းဖြင့် ယူ၍။ “ဘော ပုရိသ အဟံ၊ အို. . ယောက်ျား ငါသည်။ ဧတေ ဒန္တာ မယံ၊ ဤအစွယ်တို့ကို ငါသည်။ အပ္ပိယာ အမနာပါတိ၊ မချစ်အပ်ကုန် မမြတ်နိုးအပ်ကုန်ဟု။ န ဒမ္ပိ ပေးသည်မဟုတ်။ ပန ဣမေဟိ ဒန္တေဟိ၊ စင်စစ်သော်ကား ဤအစွယ်တို့ထက်။ သတဂုဏေန သဟဿဂုဏေန သတသဟဿဂုဏေန၊ အဆပေါင်းတစ်ရာဖြင့် အဆပေါင်းတစ်ထောင်ဖြင့် အဆပေါင်းတစ်သိန်းဖြင့်။ သဗ္ဗဓမ္မပဋိဝေဒနသမတ္တာ သဗ္ဗညုတညာဏဒန္တာဝ၊ တရားအားလုံး ထိုးထွင်း သိစွမ်းနိုင်ကုန်သော သဗ္ဗညုတ

ဉာဏ်အစွယ်တို့ကိုသာ။ မေ ပိယတရာ၊ ငါသည် သာ၍ချစ်မြတ် နိုးအပ်ကုန်ပြီ။
 တဿ မေ ဣဒံ ဒန္တဒါနံ၊ ထိုငါ၏ ဤအစွယ် အလှူသည်။ သဗ္ဗညုတညာဏ
 ပဋိဝိဇ္ဈနတ္ထာယ ဟောတူတိ၊ သဗ္ဗညုတညာဏ် ထိုးထွင်းသိခြင်းအကျိုးငှာ
 ဖြစ်ပါစေ”ဟု။ သဗ္ဗညုတညာဏဿ အာရာဓနံ ကတွာ၊ သဗ္ဗညုတညာဏ်အား
 နှစ်သက်တောင့်တခြင်းကို ပြု၍။ ဒန္တယုဂလံ အဒါသိ၊ စွယ်တော်အစုံကို ပေးလှူပြီ။

သော တံ အာဒါယ၊ ထိုမုဆိုးသည် ထိုအစွယ်ဖျားအစုံကို ယူ၍။ ဂန္ဓာ
 ဝိက္ကိဏိတွာ၊ သွား၍ ရောင်းချ၍။ တသ္မိ မူလေ ဒီဏော ပုန၊ ထိုဆင်စွယ်ဖိုးသည်
 ကုန်သော် တစ်ဖန်။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်း၏ ထံသို့ သွား၍။
 “သာမိ တုမ္ဟာကံ ဒန္တေ၊ အရှင်ဆင်မင်း အရှင်ဆင်မင်းတို့၏ အစွယ်တို့ကို။
 ဝိက္ကိဏိတွာ လဒ္ဓမ္မလံ၊ ရောင်းချ၍ ရအပ်သော အဖိုးသည်။ မယံ ဣဏသောဓန-
 မတ္တမေဝ ဇာတံ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ကြွေးရှင်းရုံမျှသာ ဖြစ်ပြီ။ အဝသေသဒန္တေ
 ဒေထာတိ အာဟ၊ ကျန်အစွယ်တို့ကို ပေးတော်မူကြပါ”ဟု ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော
 သာဓူတိ ပဋိဿုဏိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ပုရိမ-
 နယေနေဝ ကပ္ပိပေတွာ၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် ဖြတ်စေ၍။ အဝသေသဒန္တေ အဒါသိ၊
 ကျန်အစွယ်တို့ကို ပေးလှူပြီ။ သော တေပိ ဝိက္ကိဏိတွာ၊ ထိုမုဆိုးသည် ထိုအစွယ်
 တို့ကိုလည်း ရောင်းချ၍။ ပုန အာဂန္ဓာ၊ တစ်ဖန် လာပြန်၍။ သာမိ ဇီဝိတုံ န
 သက္ကောမိ၊ အရှင်ဆင်မင်း အသက်မွေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ မေ မူလဒါဌာ၊
 ကျွန်တော်မျိုးအား အစွယ်ရင်းတို့ကို။ ဒေထာတိ အာဟ၊ ပေးတော်မူကြပါ”ဟု
 ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော သာဓူတိ ပဋိဿုဏိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီ
 ဟု ဝန်ခံ၍။ ပုရိမနယေနေဝ နိသီဒိ၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် နေပြီ။ သော ပါပပုရိသော
 မဟာသတ္တဿ၊ ထိုယုတ်မာသော ယောက်ျားသည် ဘုရားလောင်း၏။ ရဇတဒါမ
 သဒိသံ သောဏှံ မဒ္ဒမာနော၊ ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းကို နင်းလျက်။
 ကေလာသကုဋ္ဌသဒိသံ ကုမ္ဘံ အဘိရုဟိတွာ၊ ငွေတောင်ထွတ်နှင့်တူသော ဦးကင်း
 သို့ တက်၍။ ဥဘော ဒန္တကောဋိယော၊ နှစ်ချောင်းကုန်သော အစွယ်ငုတ်တို့ကို။
 ပဏှိယာ ပဟရန္တော၊ ခြေဖနောင့်ဖြင့် ကန်လျက်။ မံသံ ဝိယူဟိတွာ၊ အသားကို
 ယက်ထုတ်၍ တွန်း၍။ ကုမ္ဘံ အာရုယျ၊ ဦးကင်းသို့ တက်၍။ ခရကကစေန မူလ
 ဒါဌာ ကပ္ပေတွာ ပက္ကာမိ၊ လွှဲကြမ်းဖြင့် အစွယ်ရင်းတို့ကို ဖြတ်ယူ၍ ဖယ်သွားပြီ။
 ဗောဓိသတ္တဿ ဒဿန္တပစာရံ ဘုရားလောင်း၏ မြင်လောက်ရာ ဥပစာကို။ တသ္မိ

ပါပပုရိသေ ဝိဇဟန္တေယေဝ ပန၊ ထိုယောက်ျား ယုတ်သည် စွန့်သော်ပင်လျှင်။ စတုနဟုတာဓိကဒ္ဓိယောဇနသတသဟဿဗဟလာ ယနပထဝီ၊ ယူဇနာပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော တစ်လုံးတစ်ခဲသော မြေကြီးသည်။ သိနေရ ယုဂန္ဓရာဒယော မဟာဘာရေ၊ မြင့်မိုရ်တောင် ယုဂန်မိုရ်တောင် အစရှိကုန်သော ကြီးလေးသော ဝန်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒုဂန္ဓဇေဏ္ဍနိ ဂူထမုတ္တာဒီနိ စ၊ အနံ့လည်း မကောင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်လည်းကောင်းကုန်သော ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စသည်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဓာရေတုံ သမတ္တာပိ၊ ဆောင်ထားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော်လည်း။ တဿ အဂုဏရာသိ၊ ထိုယောက်ျားယုတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့အစုကို။ ဓာရေတုံ အသက္ကောန္တိ ဝိယ၊ ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘိသကဲ့သို့။ ဘိဇ္ဇိတွာ ဝိဝရံ အဒါသိ၊ ကွဲ၍ ဟင်းလင်းကို ပေးပြီ။ တာဝဒေဝ အဝီစိမဟာနိရယတော၊ ထိုခဏ ဌိပင် အဝီစိငရဲကြီးမှ။ အဂ္ဂိဇာလာ နိက္ခမိတွာ၊ မီးလျှံသည် ထွက်လာ၍။ တံ မိတ္တဒဠိပုရိသံ၊ မိတ်ဆွေပြစ်မှား ထိုယောက်ျားကို။ ကုလသန္တကေန ကမ္မလေန ပါရူပန္တိ ဝိယ၊ အမျိုးဥစ္စာဖြစ်သော ကမ္မလာနီဖြင့် ခြုံဘိသကဲ့သို့။ ပရိက္ခိပိတွာ ဂဏှိ၊ ကာရံခြံရံ၍ ယူပြီ။

ဧဝံ တဿ ပါပပုဂ္ဂလဿ၊ ဤသို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ယုတ်၏။ ပထဝီ ပဝိဋ္ဌကာလေ၊ မြေသို့ ဝင်ရာကာလ၌။ တသ္မိ ဝနသက္ကော အဓိဝတ္ထာ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ထိုတောအုပ်၌ အုပ်စိုးနေသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည်။ “အကတညူ၊ မိတ္တဒဠိ ပုဂ္ဂလော၊ ကျေးဇူး မသိတတ်သော မိတ်ဆွေပြစ်မှားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ စက္ကဝတ္တိရဇ္ဇံ ဒတွာပိ၊ စကြာမင်းအဖြစ်ကို ပေး၍သော်မှလည်း။ တောသေတုံ န သက္ကာတိ၊ နှစ်သက်စေ ခြင်း အားရစေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း”ဟု။ ဝနံ ဥန္နာဒေတွာ၊ တောအုပ်ကို ပဲ့တင် ထပ်စေ၍။ ဓမ္မံ ဒေသယမာနာ၊ တရားကို ဟောလိုရကား။

၇၂။ “အကတညူဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော။
သဗ္ဗံ စေ ပထဝီ ဒဇ္ဇာ၊ နေဝ နံ အဘိရာဓယေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အကတညူဿ ။ပ။ အဘိရာဓယေ”ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

အကတညူဿ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော၊ ကျေးဇူးမသိတတ်သော အမြဲ
အကြားအပေါက် အခွင့်အလမ်းကိုသာ ကြည့်နေသော။ ပေါသဿ၊

ယောက်ျားအား။ သဗ္ဗံ ပထဝီ စေ ဒဇ္ဇာ၊ အလုံးစုံသော မြေပြင်ကို အကယ်၍
ပေးစေကာမူ။ နံ နေဝ အဘိရာဓယေ၊ ထိုယောက်ျားကို မနှစ်သက်စေနိုင်ရာ
မကျေနပ်စေနိုင်ရာ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အကတညူဿာတိ၊ အကတညူဿ ဟူသည်ကား။
အတ္တနော ကတဂုဏံ၊ မိမိအား ပြုထားအပ်သော ကျေးဇူးကို။ အဇာနန္တဿ၊
မသိသောတည်း။ ပေါသဿာတိ ပုရိသဿ၊ ပေါသဿ ဟူသည်ကား ယောက်ျား
အားတည်း။ ဝိဝရဒဿိနောတိ၊ ဝိဝရဒဿိနော ဟူသည်ကား။ ဆိဒ္ဓမေဝ
ဩကာသမေဝ ဩလောကေန္တဿ၊ အကြားအပေါက်ကိုသာ အခွင့်အလမ်းကို
သာ ကြည့်နေသောတည်း။ သဗ္ဗံ စေ ပထဝီ ဒဇ္ဇာတိ၊ သဗ္ဗံ စေ ပထဝီ ဒဇ္ဇာ
ဟူသည်ကား။ တာဒိသဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သကလံ
စက္ကဝတ္တိရန္တံ၊ အလုံးစုံသော စကြာမင်းအဖြစ်ကိုသော်လည်းကောင်း။ ဣမံ မဟာ
ပထဝီ ပရိဝေတ္တိတွာ၊ ဤမြေကြီးကို ပြောင်းပြန်လှန်၍။ ပထဝေါဇံ ဝါ ပန၊ မြေဆီ
မြေလွှာမြေဩဇာကိုသော်လည်းကောင်း။ သစေပိ ဒဒေယျ၊ အကယ်၍လည်း
ပေးစေကာမူတည်း။ နေဝ နံ အဘိရာဓယေတိ၊ နေဝ နံ အဘိရာဓယေ ဟူသည်
ကား။ ဧဝံ ကရောန္တောပိ၊ ဤသို့ပင် ပြုပါသော်လည်း။ ဧဝရူပံ ကတဂုဏဝိဒ္ဓံသကံ၊
ဤသို့သဘောရှိသော ပြုအပ်ပြီးကျေးဇူး ဖျက်ဆီးတတ်သူကို။ ကောစိ ပရိတော-
သေတုံ ဝါ၊ မည်သူသည်မျှ နှစ်သက်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ပဿာဒေတုံ ဝါ
န သက္ကုဏေယျ၊ စိတ်ကြည်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း မစွမ်းနိုင်ရာတည်း။ ဣတိ
အတ္ထော၊ ဤကားအနက်တည်း။

ဧဝံ သာ ဒေဝတာ၊ ဤသို့ ထိုရုက္ခစိုးနတ်သည်။ ဝနံ ဥန္နာဒေတွာ၊ တောအုပ်ကို
ပဲ့တင်ထပ်စေ၍။ ဓမ္မံ ဒေသေသိ၊ တရားကို ဟောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ယာဝတာ-
ယုကံ ဌတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် အသက်အပိုင်းခြားကာလပတ်လုံး တည်နေ၍။
ယထာကမ္ပံ အဂမာသိ၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္ထာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တော၊ ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်။
ဣဒါနေဝ န အကတညူ ယခုအခါ၌သာ ကျေးဇူးမသိတတ်သည် မဟုတ်သေး။
ပုဗ္ဗေပိ အကတညူယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရှေးကလည်း ကျေးဇူးမသိတတ်သည်သာ”ဟု
မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်

မူ၍။ အနုသန္ဓိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ မိတ္တဒဗ္ဗိ ပုဂ္ဂလော၊
 ထိုအခါက မိတ်ဆွေပြစ်မှားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊
 ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ သာရိပုတ္တော၊ ရုက္ခဗိုနတ်မင်းသည်ကား
 သာရိပုတ္တရာတည်း။ သီလဝနာဂရာဇာ ပန၊ သီလဝဆင်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ
 အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သီလဝနာဂရာဇာဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
 သီလဝနာဂရာဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ သစ္စံကိရဇာတကဝဏ္ဏနာ

သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသူတိ ဣဒံ၊ သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသူ စသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်
 ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တဿ ဝဓာယ ပရိသက္ကနံ၊ ဒေဝဒတ်၏
 သတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။
 ဟိ ဓမ္မသဘာယံ နိဿိဒိတွာ၊ ချဲ့ဦးအံ့ တရားသဘင်၌ ထိုင်နေကြ၍။ “အာဂုသော
 ဒေဝဒတ္တော၊ ငါ့ရှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည်။ သတ္ထု ဂုဏံ န ဇာနာတိ၊ ဘုရားရှင်၏
 ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိတတ်။ ဝဓာယယေဝ ပရိသက္ကတီတိ၊ သတ်ဖို့ရာသာ ကြိုးစား
 ၏”ဟု။ ဒေဝဒတ္တဿ အဂုဏံ၊ ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့အပြစ်ကို။ ဘိက္ခုသံယသ္မိ
 ကထေန္တေ၊ ရဟန်းအပေါင်းသည် ပြောဆိုနေသော်။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်
 သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ
 ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။
 အတ္ထ နူတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊
 ဤမည်သော စကားဖြင့်ဟု လျှောက်အပ်သော်။ ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့
 ယခုအခါ၌သာ။ မယံ ဝဓာယ၊ ငါဘုရားအား သတ်ဖို့။ ဒေဝဒတ္တော ပရိသက္ကတိ
 န၊ ဒေဝဒတ်သည် ကြိုးစားသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပရိသက္ကိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊
 ရှေးကလည်း ကြိုးစားဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်
 ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ တဿ ဒုဋ္ဌကုမာရော နာမ ပုတ္တော၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ဒုဋ္ဌကုမာရမည်သော သားတော်သည်။ ကက္ခဋ္ဌော ဖရုသော၊ ကြမ်းတမ်းသည် ရှိနေသည်။ ပဟဋ္ဌာသီဝိသုပမော အဟောသိ၊ ရိုက်ထား အပ်သောမြေလျှင် ဥပမာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ အနက္ကောသိတွာ ဝါ အပဟရိတွာ ဝါ၊ မဆဲမူ၍သော်လည်းကောင်း မရိုက်မူ၍သော်လည်းကောင်း။ ကေနစိ သဒ္ဓိံ န ကထေတိ၊ မည်သူနှင့်မျှ အတူ စကားမပြော။ အန္တောဇနဿ စ ဗဟိဇနဿ စ၊ နန်းတွင်းသား လူအများသည်လည်းကောင်း နန်းပြင်ပ လူအများသည်လည်းကောင်း။ အက္ခိမ္ဘိ ပတိတရဇံ ဝိယ၊ မျက်စိ၌ ကျဝင်သော မြူကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ခါဒိတုံ အာဂတပိသာစော ဝိယ စ၊ စားခြင်းငှာ လာသော မြေဘုတ်ဘီလူးကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ သော အမနာပေါ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို မနှစ်သက်အပ်သည်။ ဥဗ္ဗေဇနိယော အဟောသိ၊ ထိတ်လန့်အပ်သည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် တစ်နေ့၌။ နဒီကီဠံ ကီဠိတုကာမော၊ မြစ်ရေကစားခြင်းကို ကစားလို၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ နဒီတီရံ အဂမာသိ၊ မြစ်ကမ်းသို့ သွားပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ မဟာမေယော ဥဋ္ဌဟိ၊ ထိုခဏ၌ မိုးတိမ်ကြီးသည် တက်လာပြီ။ ဒိသာ အန္ဓကာရာ ဇာတာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သည် မှောင်ကျကုန် သည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဒါသပေဿဇနံ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရ မင်းသားသည် ကျွန်အစေအပါး လူအများကို။ “ဘဏေ ဧထ၊ အချင်းတို့ လာကြ။ မံ ဂဟေတွာ၊ ငါ့ကို ယူ၍။ နဒီ မဇ္ဈံ နေတွာ၊ မြစ်လယ်သို့ ဆောင်၍။ နှာပေတွာ အာနေထာတိ အာဟ၊ ရေချိုး ပေး၍ ဆောင်ယူကြလော့” ဟု ပြောပြီ။ တေ တံ တတ္ထ နေတွာ၊ ထိုကျွန်အစေ အပါး လူအများတို့သည် ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို ထိုမြစ်လယ်သို့ ဆောင်ယူ၍။ “ကိံ နော ရာဇာ ကရိဿတိ၊ ဘာကို ငါတို့အား မင်းသည် ပြုနိုင်လိမ့်မည်နည်း။ ဣမံ ပါပပုရိသံ ဧတ္ထေဝ၊ ဤယောက်ျားယုတ်ကို ဤမြစ်လယ်၌ပင်။ မာရေမာတိ မန္တယိတွာ၊ သတ်ကြအံ့” ဟု တိုင်ပင်၍။ “ကာဠကဏ္ဍိ ဧတ္ထ ဂစ္ဆ၊ ဟယ်ကျက်သရေ ယုတ် ဤမြစ်လယ်သို့ သွားလော့”။ ဣတိ ဥဒကေ၊ ဤသို့ပြော၍ ရေ၌။ နံ သြပိလာပေတွာ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို မျောစေ၍။ ပစ္စုတ္တရိတွာ တီရေ အဋ္ဌသု၊ ရေမှတက်၍ မြစ်ကမ်း၌ တည်ကြပြီ။ “ကုမာရော ကဟံတိ၊ မင်းသားသည် ဘယ်မှာလဲ” ဟု။ ဝုတ္တေ စ၊ မေးအပ်သော်ကား။ မယံ ကုမာရံ ငါတို့သည် မင်းသား

ကို။ န ပဿာမ၊ မတွေ့ရကုန်။ မေယံ ဥဋ္ဌိတံ ဒိသွာ၊ မိုးကို တက်လာသည်ကို မြင်ရ၍။ ဥဒကေ နိမုဇ္ဈိတွာ၊ ရေ၌ ငုတ်၍။ ပုရတော အာဂတော၊ ရှေ့မှ လာသည်။ ဘဝိဿတီတိ၊ ဖြစ်လတံ့”ဟု ပြောကြပြီ။ ရညော သန္တိကံ၊ မင်း၏ အထံသို့၊ အမတ္တ အဂမံသု၊ အမတ်တို့သည် သွားကြပြီ။ “မေ ပုတ္တော ကဟန္တိ၊ ငါ၏ သားသည် ဘယ်မှာလဲ”ဟု။ ရာဇာ ပုစ္ဆိ၊ မင်းသည် မေးပြီ။ န ဇာနာမ ဒေဝ၊ မသိကြပါ အရှင်မင်းကြီး။ မေယေ ဥဋ္ဌိတေ၊ မိုးသည် တက်လာသော်။ “ပုရတော အာဂတော၊ ရှေ့မှ လာသည်။ ဘဝိဿတီတိ သညာယ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု အမှတ်ဖြင့်။ အာဂတာ အမှာတိ၊ လာကြသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ ဒွါရံ ဝိဝရာပေတွာ၊ မင်းသည် မြို့တံခါးကို ဖွင့်စေ၍။ “နဒီတီရံ ဂန္တာ၊ မြစ်ကမ်းသို့ သွား၍။ ဝိစိနထာတိ၊ ရှာကြလော့”ဟု ပြော၍။ တတ္ထ တတ္ထ ဝိစိနာပေသိ၊ ထိုထိုအရပ်၌ ရှာစေပြီ။ ကောစိ ကုမာရံ နာဒွသ၊ မည်သူသည်မျှ မင်းသားကို မတွေ့ပြီ။

သောပိ ခေါ မေယန္ဓကာရေ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည်လည်း မိုးမှောင်၌။ ဒေဝေ ဝဿန္တေ၊ မိုးသည် ရွာသော်။ နဒီယာ ဝုယုမာနော၊ မြစ်ရေသည် ဆောင်ယူ အပ်သည် ဖြစ်၍ (မြစ်ထဲမျောပါလျက်)။ ဧကံ ဒါရုက္ခန္တံ ဒိသွာ၊ တစ်ခုသော သစ်တုံးကို မြင်၍။ တတ္ထ နိသီဒိတွာ၊ ထိုတုံး၌ နေ၍။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံရကား။ ပရိဒေဝမာနော ဂစ္ဆတိ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ပါသွား၏။ တသ္မိံ ပန ကာလေ ဗာရာဏသီဝါသီ၊ ထိုအခါ၌ကား ဗာရာဏသီမြို့ နေသော။ ဧကော သေဋ္ဌိ နဒီတီရေ၊ တစ်ယောက်သော သူဌေးသည် မြစ်ကမ်းနား ၌။ စတ္တာလီသကောဋ္ဌိဓနံ၊ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာကို။ နိဒဟိတွာဝ မရန္တော၊ မြုပ်ပြီး၍သာ သေသော်။ နေတဏှာယ ဓနပိဌေ၊ ပစ္စည်းတဏှာဖြင့် ပစ္စည်းပေါ်၌။ သပ္ပေါ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ မြွေသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီ။ အပရော တသ္မိံယေဝ ပဇေသေ၊ အခြားသူဌေးသည် ထိုမြစ်ကမ်းအနီး၌ပင်။ တိသကောဋ္ဌိယော နိဒဟိတွာ၊ ကုဋေ သုံးဆယ်သော ပစ္စည်းတို့ကို မြုပ်၍။ နေတဏှာယ တတ္ထေဝ၊ ပစ္စည်းတဏှာဖြင့် ထိုပစ္စည်းပေါ်၌ပင်။ ဥန္တုရော ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ကြွက်သည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီ။ တေသံ ဝသနဌာနံ၊ ထိုမြွေ၊ ကြွက်တို့၏ နေရာဌာနသို့။ ဥဒကံ ပါဝိသိ၊ ရေသည် ဝင်ပြီ။ ဥဒကဿ ပဝိဋ္ဌမဂ္ဂေနေဝ၊ ရေ၏ ဝင်ရာလမ်းကြောင်းဖြင့်ပင်။ တေ နိက္ခမိတွာ၊ ထိုမြွေ၊ ကြွက်တို့သည် ထွက်ခဲ့၍။ သောတံ ဆိန္ဒန္တာ ဂန္တာ၊ ရေအလျဉ်ကို ဖြတ်ကြ လျက် သွား၍။ ရာဇကုမာရေန အဘိနိသိန္တံ၊ ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် မှီနေ

အပ်သော။ တံ ဒါရုက္ခန္တံ ပတ္တာ၊ ထိုသစ်တုံးသို့ ရောက်၍။ ဧကော ဧကံ ကောဋ္ဌိ၊ တစ်ကောင်သည် တစ်ခုသော တုံးစွန်းကို။ ဣတရော ဣတရံ အာရယျ၊ သည့်ပြင် အကောင်သည် သည့်ပြင်တုံးစွန်းကို တက်စီး၍။ ခန္ဓပိဋ္ဌေဝ နိပဇ္ဇိယ၊ သစ်တုံးပေါ်၌ပင် အိပ်ကြပြီ။ တဿာယေဝ ခေါ ပန နဒိယာ တီရေ၊ ထိုမြစ်၏ပင် ကမ်းနား၌။ ဧကော သိမ္ဗလိရုက္ခော အတ္ထိ၊ တစ်ပင်သော လက်ပံပင်သည် ရှိ၏။ ဧကော သုဝပေါတကော၊ တစ်ကောင်သော ကျေးသားငယ်သည်။ တတ္ထ ဝသတိ၊ ထိုလက်ပံပင်၌ နေ၏။ ဥဒကေန ဓောတမူလော၊ ရေသည် ဆေးကြောအပ်သော အမြစ်ရှိသော (ရေတိုက်စားသော အမြစ်ရှိသော)။ သောပိ ရုက္ခော နဒိပိဋ္ဌေ ပတိ၊ ထိုလက်ပံပင်သည်လည်း မြစ်ပြင်၌ လဲကျပြီ။ ဒေဝေ ဝဿန္တေ၊ မိုးသည် ရွာနေသော်။ ဥပ္ပတိတွာ ဂန္တံ၊ ပျံ၍ သွားခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော သုဝပေါတကော၊ မစွမ်းနိုင်သော ကျေးသားငယ်သည်။ ဂန္တာ တဿေဝ ခန္ဓဿ၊ သွား၍ ထိုသစ်တုံး၏ပင်။ ဧကပဿေ နိလီယိ၊ နံပါးတစ်ခု၌ နားပြီ။ တေ စတ္တာရော ဇနာ၊ ထိုမင်းသား၊ မြေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားငယ်လေးဦးတို့သည်။ ဧဝံ ဧကတော၊ ဤကဲ့သို့ တပေါင်းတည်း။ ဝုယျမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဆောင်ယူခံရကုန်သည် ဖြစ်၍ သွားကုန်၏ (မျောပါသွားကုန်၏)။

ဗောဓိသတ္တောပိ ခေါ တသ္မိံ ကာလေ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအခါက။ ကာသိရဋ္ဌေ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ၊ ကာသိတိုင်း၌ ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိတွာ ဝုမ္မိပ္ပတ္တော၊ ဖြစ်၍ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်သော်။ ဣသိပဗ္ဗဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ဧကသ္မိံ နဒိနိဝတ္တနေ၊ တစ်ခုသော မြစ်ရေ ဆုတ်နစ်ရာငှာန၌ (မြစ်ကွေ့တစ်ခု၌)။ ပဏ္ဏသာလံ မာပေတွာ ဝသတိ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ နေ၏။ သော အမရတ္တသမယေ စင်္ဂမမာနော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် သန်းခေါင်အခါ၌ စင်္ကြံလျှောက်သော်။ တဿ ရာဇကုမာရဿ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား၏။ ဗလဝပရိဒေဝနသဒ္ဓံ သုတွာ၊ သည်းစွာသော ငိုကြွေးသံကို ကြား၍။ “မေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပန္နော၊ ချစ်ခင်မှုသနားမှုနှင့် ပြည့်စုံသော။ မာဒိသေ နာမ တာပသေ ပဿန္တေ၊ ငါကဲ့သို့ ရှုအပ်သည်မည်သော ရသေ့သည် မြင်နေစဉ်။ ဧတဿ ပုရိသဿ မရဏံ အယုတ္တံ၊ ထိုယောက်ျား၏ သေခြင်းသည် မသင့်လျော်။ ဥဒကတော ဥဒ္ဓရိတွာ၊ ရေမှ ထုတ်ဆယ်၍။ တဿ ဇီဝိတဒါနံ၊ ထိုယောက်ျားအား ဇီဝိတဒါနကို။ ဒဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ပေးလှူအံ့”ဟု တွေးပြီ။ သော တံ၊ ထိုဘုရား

လောင်းရသေ့သည် ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို။ “မာ ဘာယိ မာ ဘာယိတိ၊ မကြောက်လင့် မကြောက်လင့်” ဟု။ တဿ အဿာသေတွာ၊ ထိုမင်းသားအား သက်သာရာ ရစေ၍ အားပေး၍။ ဥဒကသောတံ ဆိန္ဒုန္တော ဂန္ဓာ၊ ရေအလျင်ကို ဖြတ်ကူးလျက် သွား၍။ တံ ဒါရုက္ခန္ဓံ၊ ထိုသစ်တုံးကို။ ဧကာယ ကောဋိယာ ဂဟေတွာ၊ တစ်ဖက်သော အစွန်း၌ ကိုင်၍။ အာကမုန္တော၊ ဆွဲငင်လျက်။ နာဂ ဗလော ထာမသမ္ပန္တော၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ အားရှိသော အားနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရား လောင်းသည်။ ဧကဝေဂေန တီရံ ပတွာ၊ တစ်ဟုန်တည်းဖြင့် ကမ်းသို့ ရောက်၍။ ကုမာရံ ဥက္ခိပိတွာ၊ မင်းသားကို ချီ၍။ တီရေ ပတိဋ္ဌာပေသိ၊ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ တည်စေပြီ။ တေပိ သပ္ပိဒယော ဒိသ္မာ ဥက္ခိပိတွာ၊ ထိုမြေစသည်တို့ကိုလည်း မြင်၍ ချီ၍။ အဿမပဒံ နေတွာ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ဆောင်ယူ၍။ အဂ္ဂိ ဇာလေတွာ၊ မီးကို မွှေး၍။ ဣမေ ဒုဗ္ဗလတရာတိ၊ ဤသူတို့ကား အထူးအားနည်း ကုန်၏ဟု။ သပ္ပိဒိနံ သရီရံ၊ မြေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားတို့၏ ကိုယ်ကို။ ပဌမံ သေဒေတွာ၊ ရှေးဦးစွာ နွေးထွေးစေ၍။ ရာဇကုမာရဿ သရီရံ၊ မင်းသား၏ ကိုယ်ကို။ ပစ္ဆာ သေဒေတွာ၊ နောက်မှ နွေးထွေးစေ၍။ တမ္ပိ အရောဂံ ကတွာ၊ ထိုမင်းသားကိုလည်း ရောဂါမရှိသည်ကို ပြု၍။ အာဟာရံ ဒေန္တောပိ၊ အာဟာရကို ပေးသော်လည်း။ ပဌမံ သပ္ပိဒိနံယေဝ ဒတွာ၊ ရှေးဦးစွာ မြေ ကြွက် ကျေးသား တို့အားသာ ပေး၍။ ပစ္ဆာ တဿ၊ နောက်မှ ထိုမင်းသားအား။ ဖလာဖလာနိ ဥပနာမေသိ၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ကျွေးပြီ။ ရာဇကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ “အယံ ကုဋုတာပသော၊ ဤကောက်ကျစ်သော ရသေ့သည်။ ရာဇကုမာရံ မံ အဂဏေတွာ၊ မင်းသားဖြစ်သော ငါ့ကို မရေတွက်မူ၍။ တိရစ္ဆာနဂတာနံ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော မြေ ကြွက် ကျေးသားတို့အား။ သမ္မာနံ ကရောတိတိ၊ မြတ်နိုးမှုကို ပြု၏” ဟု။ ဗောဓိသတ္တေ အာယာတံ ဗန္ဓိ၊ ဘုရားလောင်း၌ ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့ပြီ။

တတော ကတိပါဟစ္စယေန၊ ထိုနေ့မှ နှစ်ရက်သုံးရက်ကျော်လွန်သဖြင့်။ သဗ္ဗေသုပိ တေသု ထာမဗလပုတ္တေသု၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုမင်းသား မြေ ကြွက် ကျေးသားတို့သည် စွမ်းအားရကြသော်။ နဒိယာ ဩယေ ပစ္ဆိန္တေ၊ မြစ်၌ ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်သည် ပြတ်သော်။ သပ္ပေါ တာပသံ ဝန္တိတွာ၊ မြေသည် ဘုရားလောင်းရသေ့ကို ရှိခိုး၍။ “ဘန္တေ တုမေဟိ မယံ၊ အရှင်ဘုရား

အရှင်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်အား။ မဟာဥပကာရော ကတော၊ များစွာ
သော ကျေးဇူးကို ပြုအပ်ပါပြီ။ အဟံ ခေါ် ပန န ဒလိဒွေ၊ တပည့်တော်သည်ကား
မဆင်းရဲပါ။ အသုကဌာနေ စတ္တာလီသဟိရညကောဋီယော၊ ထိုမည်သော ဌာန၌
ကုဋေလေးဆယ်သော ငွေတို့ကို။ မေ နိဒဟိတွာ ဌပိတာ၊ တပည့်တော်သည်
မြုပ်၍ ထားအပ်ပါကုန်ပြီ။ တုမှာကံ ခနေန၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ပစ္စည်းဖြင့်။
ကိစ္စေ သတိ၊ အလုပ်ကိစ္စသည် ရှိခဲ့သော်။ သဗ္ဗမ္ပိ ဧတံ ခနံ၊ အလုံးစုံလည်း
ဖြစ်သော ထိုပစ္စည်းကို။ တုမှာကံ ဒါတုံ သက္ကောမိ၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ပေးလှူ
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါ၏။ တံ ဌာနံ အာဂန္တာ၊ ထိုဌာနသို့ လာ၍။ ‘ဒိဃာတိ
ပက္ကောသေယျာထာတိ၊ ငရုဉ်’ဟု ခေါ်တော်မူကြပါ”ဟု။ အာဟ၊ လျှောက်ပြီ။
ဣတိ ဝတွာ ပက္ကာမိ၊ ဤသို့လျှောက်၍ ဖဲသွားပြီ။ ဥန္တုရောပိ တထေဝ၊ ကြွက်
သည်လည်း ထို့အတူသာ။ တာပသံ နိမန္တေတွာ၊ ရသေ့ကို ဖိတ်မန်၍။ အသုက-
ဌာနေ ဌတွာ၊ ထိုမည်သော ဌာန၌ ရပ်၍။ ‘ဥန္တုရတိ ပက္ကောသေယျာထာတိ၊
ငကြွက်’ဟု ခေါ်တော်မူကြပါ’ဟု။ ဝတွာ ပက္ကာမိ၊ လျှောက်၍ ဖဲခွါသွားပြီ။
သုဝပေါတကော ပန တာပသံ ဝန္တိတွာ၊ ကျေးသားငယ်သည်ကား ရသေ့ကို ရှိခိုး၍။
“ဘန္တေ မယံ ခနံ နတ္ထိ၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အား ပစ္စည်းသည် မရှိပါ။
ရတ္တသာလီဟိ ပန ဝေါ၊ သလေးနီတို့ဖြင့်ကား အရှင်တို့အား။ အတ္ထေ သတိ၊
အလိုဆန္ဒသည် ရှိခဲ့သော်။ အသုကံ နာမ မယံ ဝသနဌာနံ၊ ထိုမည်သော
အရပ်သည်ကား တပည့်တော်၏ နေရာဌာနတည်း။ တတ္ထ ဂန္တာ၊ ထိုအရပ်သို့
သွား၍။ ‘သုဝါတိ ပက္ကောသေယျာထ၊ ငကျေး’ဟု ခေါ်တော်မူကြပါကုန်။ အဟံ
ဉာတကာနံ အာရောစေတွာ၊ တပည့်တော်သည် ဆွေမျိုးတို့အား ပြောကြား၍။
အနေကသကဋ္ဌပူရမတ္တာ ရတ္တသာလီယော၊ လှည်းပေါင်းများစွာ အပြည့်မျှ
ရှိကုန်သော သလေးနီတို့ကို။ အာဟရာပေတွာ ဒါတုံ၊ ဆောင်ယူစေ၍ ပေးခြင်းငှာ။
သက္ကောမိတိ ဝတွာ ပက္ကာမိ၊ စွမ်းနိုင်ပါ၏’ဟု လျှောက်ထား၍ ဖဲခွါသွားပြီ။ မိတ္တဒ္ဓဗ္ဗိ
ဣတရော ပန၊ မိတ်ဆွေဖြစ်မှားတတ်သော သည့်ပြင် မင်းသားသည်ကား။
“ဓမ္မသုဓမ္မတာယ ကိဉ္စိ အဝတွာ၊ သဘောစစ် သဘောမှန် ကောင်းသောသဘော
ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို မလျှောက်ထားမူ၍။ ဂန္တံ အယုတ္တံ၊ သက်သက်
သွားခြင်းငှာ မသင့်။ အတ္တနော သန္တိကံ၊ မိမိ၏ အထံသို့။ အာဂတံ တံ၊ လာသော
ထိုရသေ့ကို။ ဧဝံ မာရေဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ ဤသို့ သတ်မည်”ဟု ကြံ၍။ “ဘန္တေ

မယိ၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည်။ ရဇဇေ ပတိဌိတေ အာဂစ္ဆေယျာထ၊ မင်း အဖြစ်၌ တည်ရှိသော် ကြွလာတော်မူကြပါကုန်လော့။ အဟံ ဝေါ၊ တပည့်တော် သည် အရှင်ဘုရားတို့အား။ စတူဟိ ပစ္စယေဟိ၊ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ဖြင့်။ ဥပဋ္ဌဟိဿာမိတိ ဝတ္တာ ပက္ကာမိ၊ လုပ်ကျွေးပါမည်”ဟု လျှောက်၍ ဖဲသွားပြီ။ သော ဂန္ဓာ န စိရဿေဝ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် သွား၍ မကြာမီပင်။ ရဇဇေ ပတိဌာသိ၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “နေ တာဝ ဝီမံသိဿာမိတိ၊ ထို ကယ်ဆယ်ထားသူတို့ကို စုံစမ်းလိုက်ဦးအံ့”ဟု။ သပ္ပဿ သန္တိကံ၊ မြွေ၏ထံသို့။ ပဌမံ ဂန္ဓာ၊ ရှေးဦးစွာ သွား၍။ အဝိဒူရေ ဌတ္တာ၊ မနီးမဝေးက ရပ်၍။ ဒီဃာတိ ပက္ခောသိ၊ ဟေ့ ငရှည်ဟု ခေါ်ပြီ။ သော ဧကဝစနေနေဝ နိက္ခမိတ္တာ၊ ထိုမြွေသည် တစ်ခွန်းတည်းခေါ်သော စကားဖြင့်ပင် ထွက်လာ၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဝန္တိတ္တာ၊ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍။ “ဘန္တေ ဣမသ္မိံ ဌာနေ၊ အရှင်ဘုရား ဤနေရာ၌။ စတ္တာလီသဟိရညကောဋိယော၊ လေးဆယ်သော ငွေကုဋေတို့သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏)။ တာ သဗ္ဗာပိ နိဟရိတ္တာ၊ ထိုငွေအားလုံးတို့ကိုလည်း ထုတ်ဆောင်၍။ ဂဏှထာတိ အာဟ၊ ယူတော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရား လောင်းသည်။ ဧဝံ အတ္ထု၊ ဤသို့ ရှိပါစေ။ ကိစ္စေ ဥပ္ပန္နေ၊ အလုပ်ကိစ္စသည် ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ဇာနိဿာမိတိ၊ သိရလိမ့်မည်ဟု ပြော၍။ တံ နိဝတ္တေတ္တာ၊ ထိုမြွေကို နစ်စေ၍ နောက်ပြန်သွားစေ၍။ ဥန္တုရဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ကြွက်၏ ထံသို့ သွား၍။ သဒ္ဓံ အကာသိ၊ အသံကို ပြုပြီ (အသံပေးပြီ)။ သောပိ တထေဝ ပဋိပဇ္ဇိ၊ ထိုကြွက်သည်လည်း ထိုမြွေအတူသာ ကျင့်သုံးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တမ္ပိ နိဝတ္တေတ္တာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်ကိုလည်း ပြန်နစ်စေ၍။ သုဝဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ကျေးသား၏ထံသို့ သွား၍။ သုဝါတိ ပက္ခောသိ၊ ဟေ့ ငကျေးဟု ခေါ်လိုက်ပြီ။ သောပိ ဧကဝစနေနေဝ၊ ထိုကျေးသားသည်လည်း တစ်ခွန်းတည်းခေါ်သော စကားဖြင့်ပင်။ ရုက္ခဂ္ဂတော ဩတရိတ္တာ၊ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ပျံဆင်းလာ၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဝန္တိတ္တာ၊ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍။ “ဘန္တေ မယံ ဉာတကာနံ၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ဆွေမျိုးတို့၏။ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ အထံသို့ သွား၍။ တုမ္ဘာကံ သယံဇာတသာလီ၊ အရှင်ဘုရားတို့အတွက် အလိုလိုပေါက်သော သလေးစပါးတို့ကို။ ဟိမဝန္တပဒေသတော၊ ဟိမဝန္တာအရပ်မှ။ အာဟရာပေမိ ကိန္တိ

ပုစ္ဆိ၊ ဆောင်ယူစေရမည်လော”ဟု မေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “အတ္ထေ သတိ၊ အလိုဆန္ဒသည် ရှိသော်။ ဇာနိဿာမိတိ၊ သိရလိမ့်မည်”ဟု ပြော၍။ တမ္ပိ နိဝတ္တေတွာ၊ ထိုကျေးသားကိုလည်း ဆုတ်နစ်စေ၍။ “ဣဒါနိ ရာဇာနံ၊ ယခုအခါ မင်းကို။ ပရိဂ္ဂဏိဿာမိတိ ဂန္ဓာ၊ စူးစမ်းအံ့”ဟု သွား၍။ ရာဇယျာနေ ဝသိတွာ၊ မင်းဥယျာဉ်တော်၌ နေ၍။ ပုနဒိဝသေ အာကပ္ပသမ္ပတ္တိံ ကတွာ၊ နောက်နေ့၌ အသွင်အပြင်ပြည့်စုံမှုကို ပြု၍။ ဘိက္ခာစာရဝတ္တေန နဂရံ ပါဝိသိ၊ ဆွမ်းခံကျင့်ဝတ်ဖြင့် မြို့သို့ ဝင်ပြီ။ မိတ္တဒ္ဓဗ္ဗိ သော ရာဇာ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်မှားတတ်သော ထိုမင်းသည်။ တသ္မိံ ခဏေ အလင်္ကာတဟတ္ထိက္ခန္ဓဝရဂတော၊ ထိုခဏ၌ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေ၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ နဂရံ ပဒက္ခိဏံ ကရောတိ၊ မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို ပြု၏။ သော ဗောဓိသတ္တံ၊ ထိုမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို။ ဒုရတောဝ ဒိသ္မာ၊ အဝေးမှပင် မြင်၍။ “သော အယံ ကုဋတာပသော၊ ထိုရှေးက သိခဲ့သော ဤရသေ့ကောက်သည်။ မမ သန္တိကေ ဘုဒ္ဓိတွာ၊ ငါ၏ ထံ၌ စား၍။ ဝသိတုကာမော အာဂတော၊ နေလို၍ လာပြီ။ ပရိသမဇ္ဈေ မယံ၊ ပရိသတ်အလယ် ၌ ငါ့အား။ အတ္တနော ကတဂုဏံ၊ မိမိသည် ပြုအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ ယာဝ န ပကာသေသိ၊ အကြင်မျှလောက် ထင်ရှားမပြုဖြစ်သေး။ တာဝဒေဝ အဿ၊ ထိုမပြုမီပင် ထိုရသေ့၏။ သီသံ ဆိန္ဒာပေဿာမိတိ၊ ခေါင်းကို ဖြတ်စေမည်”ဟု တွေး၍။ ပုရိသေ ဩလောကေသိ၊ ယောက်ျားတို့ကို ကြည့်ပြီ။ ကိံ ကရောမ ဒေဝါတိ စ ဝုတ္တေ၊ ဘာကို ပြုကြရပါမည်နည်း အရှင်မင်းကြီးဟုလည်း လျှောက်အပ် သော်။ “ဧသော ကုဋတာပသော၊ ဤရသေ့ကောက်သည်။ မံ ကိဉ္စိ၊ ငါ့ကို တစ်စုံ တစ်ခုကို။ ယာစိတုကာမော အာဂစ္ဆတိ မညေ၊ တောင်းလို၍ လာသည်ထင်၏။ ဧတဿ ကာဠကဏ္ဍိတာပသဿ၊ ဤကျက်သရေမဲ့ ရသေ့အား။ မံ ပဿိတုံ အဒတွာဝ၊ ငါ့ကို တွေ့ခြင်းငှာ မပေးမူ၍သာ။ ဧတံ ဂဟေတွာ၊ ဤရသေ့ကို ဖမ်းယူ ၍။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗန္ဓိတွာ၊ နောက်၌ လက်မောင်းရှိသော ဖွဲ့ချည်ခြင်းကို (လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ခြင်းကို) တုပ်ချီ၍။ စတုက္ကေ စတုက္ကေ ပဟရန္တာ၊ လမ်းလေးခွ လမ်းလေးခွ၌ ရိုက်နှက်ကြလျက်။ နဂရာ နိက္ခာမေတွာ၊ မြို့မှ ထွက်စေ၍ ထုတ်၍။ အာယာ- တနေ၊ သူသတ်ကုန်း၌။ အဿ သီသံ ဆိန္ဒိတွာ၊ ထိုရသေ့ကောက်၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍။ သရီရံ သူလေ၊ ကိုယ်ကောင်ကို တံကျင်၌။ ဥတ္တာသေထာတိ အာဟ၊

လျှိုကြလော့? (အထက်အထက် နောက်ရက်၌ မြင်သူတို့ကို ထိတ်လန့်စေကြလော့)ဟု အမိန့်ပေးပြီ။ တေ သာဓူတိ၊ ထိုမင်းချင်းတို့သည် ကောင်းပါပြီဟု။ သမ္ပဋိစ္စိတ္တာ ဂန္ဓာ၊ ဝန်ခံ၍ သွား၍။ နိရပရာဓံ မဟာသတ္တံ ဗန္ဓိတ္တာ၊ အပြစ်မရှိသော ဘုရားလောင်းကို ချည်တုတ်၍။ စတုက္ကေ စတုက္ကေ ပဟရန္တာ၊ လမ်းလေးခွ လမ်းလေးခွ၌ ရိုက်နှက်ကြလျက်။ အာယာတနံ နေတုံ အာရဘိသု၊ သူသတ်ကုန်းသို့ ဆောင်ယူခြင်းငှါ အားထုတ်ကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ပဟဋ္ဌပဟဋ္ဌာနေ၊ ဘုရားလောင်းသည် အရိုက်ခံရရာ အရိုက်ခံရရာ နေရာတိုင်း၌။ အဓမ္မ တာတာတိ အကန္တိတ္တာ၊ မေမေ ဖေဖေဟု မမြည်တမ်းမူ၍။ နိဗ္ဗိကာရော၊ ဖောက်ပြန်မှုမရှိဘဲ မျက်နှာမပျက်ဘဲ။

၇၃။ “သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသု၊ နရာ ဧကစ္စိယာ ဣဓ။
 ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျော၊ န တွေဝေကစ္စိယော နရော”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သစ္စံကိရေဝ ။ပ။ နရောဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနက်ကား--

နိပ္ပဝိတံ ကဋ္ဌံ သေယျော၊ ဆယ်ယူအပ်သော ရေမျောပါလာ ထင်းသည် ချီးမွမ်းအပ် အထူးကောင်းမြတ်၏။ (နိပ္ပဝိတော၊ ဆယ်ယူကယ်တင် အပ်သော)။ ဧကစ္စိယော နရော န တွေဝ၊ အချို့သော ရေမျောပါလာ လူသည်ကား ဒုက္ခပေးတတ် မကောင်းမြတ်သည်သာ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဣဓ ဧကစ္စိယာ နရာ၊ ဤလောက၌ အချို့ကုန်သော ပညာရှိသူ လူတို့သည်။ သစ္စံ အာဟံသု ကိရ၊ အမှန်ကိုသာ ဆိုကြကုန်ပြီတဲ့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသုတိ၊ သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသု ဟူသည်ကား။ အဝိတထ မေဝ ဧဝံ ဝဒန္တိ ကိရ၊ မချွတ်မယွင်းသည်ကိုသာ ဤသို့ ပြောကြသတဲ့။ နရာ ဧကစ္စိယာ ဣဓာတိ၊ နရာ ဧကစ္စိယာ ဣဓ ဟူသည်ကား။ ဣဓ ဧကစ္စေ ပဏ္ဍိတပုရိသာ၊ ဤလောက၌ အချို့ကုန်သော ပညာရှိ ယောက်ျား တို့သည်တည်း။ ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျောတိ၊ ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျော ဟူသည်ကား။ ဥတ္တာရေတွာ ထလေ ဌပိတံ၊ ဆယ်ယူ၍ ကုန်း၌ ထားအပ်သော။ နဒိယာ ဝုယုမာနံ၊ မြစ်ရေသည် ဆောင်ယူအပ်သော (မြစ်ရေ၌ မျောလာသော)။ နိပ္ပဝိတံ သုက္ခဒါရ၊ ဆယ်ယူအပ်သော ထင်းခြောက်သည်။ သေယျော သုန္ဒရ-

တရော၊ ချီးမွမ်းအပ်၏ အထူးကောင်းမြတ်၏။ ဟိ၊ မှန်၏။ ဧဝံ ဝဒမာနာ တေ
ပုရိသာ၊ ဤသို့ ပြောကြကုန်သော ထိုပညာရှိယောက်ျားတို့သည်။ သစ္စံ ဝဒန္တိ
ကိရ၊ အမှန်ကိုသာ ပြောကြသတဲ့။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဟိ၊
အကြံကြောင့်။ တံ၊ ထိုဆယ်ယူအပ်သော ထင်းခြောက်သည်။ ယာဂုဘတ္တာဒိနံ
ပစနတ္ထာယ၊ ယာဂုထမင်းစသည်တို့ကို ကျိုချက်ခြင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း။
သီတာတုရာနံ ဝိသိဗ္ဗနတ္ထာယ၊ အအေးနှိပ်စက်သူတို့၏ မီးလုံဖို့ရာ အကျိုးငှာ
လည်းကောင်း။ အညေသမ္ပိ ပရိဿယာနံ၊ အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော ဘေးရန်
တို့ကို။ ဟရဏတ္ထာယ စ၊ ဆောင်ယူဖယ်ရှားခြင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း။
ဥပကာရံ ဟောတိ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သည် ဖြစ်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။
န တွေဝေကစ္စိယော နရောတိ၊ နတွေဝေကစ္စိယော နရော ဟူသည်ကား။
ဩဇေန ဝုယုမာနော၊ ရေအဟုန်သည် ဆောင်ယူအပ်သော။ ဟတ္ထေန ဂဟေတွာ
ဥတ္တာရိတော၊ လက်ဖြင့် ဆယ်ယူ၍ ကယ်တင်အပ်သော။ မိတ္တဒုဗ္ဗိ အကတည၊
မိတ်ဆွေပြစ်မှားတတ်သော ကျေးဇူးမသိတတ်သော။ ဧကစ္စော ပါပပုရိသော ပန၊
အချို့သော ယုတ်မာသော ယောက်ျားသည်ကား။ န တွေဝ သေယျော၊ ဒုက္ခ
ပေးတတ် မကောင်းမြတ်သည်သာ။ တထာ ဟိ အဟံ၊ ထို့ကြောင့်ပင် ငါသည်။
ဣမံ ပါပပုရိသံ ဥတ္တာရေတွာ၊ ဤယောက်ျားယုတ်ကို ဆယ်ယူကယ်တင်၍။
အတ္တနော ဣမံ ဒုက္ခံ၊ မိမိ၏ ဤဆင်းရဲကို။ အာဟရိံ ဆောင်ယူမိပြီတည်း။ ဣတိ၊
ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။ ဧဝံ ပဟဋ္ဌပဟဋ္ဌာနေ၊ ဤသို့ ရိုက်ရာ ရိုက်ရာ ဌာနတိုင်း၌။
ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။

တံ သုတ္တာ၊ ထိုဂါထာကို ကြားရ၍။ တတ္ထ ယေ ပဏ္ဍိတပုရိသာ၊ ထိုရိုက်ရာဌာန၌
အကြင်ပညာရှိ ယောက်ျားတို့သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏)။ တေ၊ ထိုပညာရှိ
ယောက်ျားတို့သည်။ “ကိံ ပန ဘော ပဗ္ဗဇိတ၊ ဘယ်လိုလဲ အရှင်ရသေ့။ တယာ
အမှာကံ ရညော၊ သင်ရှင်ရသေ့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မင်းအား။ ကတော ကောစိ
ဂုဏော၊ ပြုအပ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်။ အတ္ထိ ဣတိ
အာဟံသု၊ ရှိပါသလား”ဟု မေးကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တံ ပဝတ္ထိံ အာရောစေတွာ၊
ဘုရားလောင်းသည် ထိုအဖြစ်ကို ပြောကြားပြီး၍။ “ဧဝံ ဣမံ၊ ဤကဲ့သို့ ဤ
ရှင်ဘုရင်ကို။ မဟောယတော ဥတ္တာရေန္တော၊ ကြီးစွာသော ရေအဟုန်မှ ဆယ်ယူ
ကယ်တင်သော။ အဟမေဝ အတ္တနော၊ ငါသည်သာ မိမိ၏။ ဒုက္ခံ အကာသိ၊

ဆင်းရဲကို ပြုမိပြီ။ ‘ဝတ မေ၊ စင်စစ် ငါသည်။ ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာနံ ဝစနံ၊ ရှေးပညာရှိတို့၏ စကားကို။ န ကတန္တိ အနုဿရိတွာ၊ မပြုအပ်မိ မလိုက်နာမိ’ဟု အဖန်ဖန် အမှတ်ရ၍။ ဧဝံ ဝဒါမိတိ အာဟ၊ ဤသို့ ဆိုပါ၏”ဟု ပြောပြီ။ တံ သုတွာ၊ ထိုစကားကို ကြားရ၍။ ခတ္တိယဗြာဟ္မဏာဒယော၊ မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး အစရှိကုန်သော။ နဂရဝါသိနော၊ မြို့နေသူတို့သည်။ “မိတ္တဒဗ္ဘိ သွာယံ ရာဇာ၊ မိတ်ဆွေပြစ်မှားတတ်သော ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဤမင်းသည်။ ဧဝံ ဂုဏသမ္ပန္နဿ၊ ဤသို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော။ အတ္တနော ဇီဝိတဒါယကဿ၊ မိမိအား အသက်ကို ပေးတတ်သူ၏။ ဂုဏမတ္တမ္ပိ န ဇာနာတိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသော်မျှလည်း မသိတတ်။ တံ နိဿာယ၊ ထိုမင်းကို မှီ၍။ ကုတော အမှောက် ဂုမ္မိ၊ ဘယ်မှာလျှင် ငါတို့အား ကြီးပွားပါအံ့နည်း။ နံ ဂဏှထ ဣတိ၊ ထိုမင်းကို ဖမ်းယူကြ”ဟု ပြော၍။ ကုပိတာ သမန္တတော ဥဋ္ဌဟိတွာ၊ စိတ်ဆိုးကုန်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ထကြ၍။ ဥသုသတ္တိ ပါသာဏမုဂ္ဂရာဒိပ္ပဟာရေဟိ၊ မြား၊ လှံ၊ ကျောက်ခဲ၊ ဆောက်ပုတ်စသည် တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ရိုက်ပုတ်ခြင်းတို့ဖြင့်။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓဂတမေဝ နံ၊ ဆင်ကျော၌ တည်ရှိသည်သာ ဖြစ်သော ထိုမင်းကို။ ယာတေတွာ၊ သတ်ဖြတ်၍။ ပါဒေ ဂဟေတွာ ကမ္မိတွာ၊ ခြေတို့ကို ကိုင်၍ ဆွဲငင်၍။ ပရိခါပိဋေ ဆဉ္ဇေတွာ၊ ကျုံးအပြင်၌ စွန့်ပစ်၍။ ဗောဓိ သတ္တံ အဘိသိဉ္စိတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်သွန်း၍။ ရဇေ ပတိဋ္ဌာပေသံ၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်စေကုန်ပြီ။

သော ဓမ္မေန ရဇံ ကာရေန္တော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ် ကို ပြုသော်။ ပုန ဧကဒိဝသံ၊ တစ်ဖန် တစ်နေ့၌။ သပ္ပါဒယော ပရိဂ္ဂဟိတုကာမော၊ မြွေစသည်တို့ကို စူးစမ်းလို၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ သပ္ပဿ ဝသနဋ္ဌာနံ ဂန္ဓာ၊ မြွေ၏ နေရာဌာနသို့ သွား၍။ ဒိယာတိ ပက္ခောသိ၊ အို. . ငရှည်ဟု ခေါ်ပြီ။ သပ္ပေါ အာဂန္ဓာ ဝန္တိတွာ၊ မြွေသည် လာ၍ ရှိခိုး၍။ “သာမိ ဣဒံ ဓနံ၊ အရှင် ဤဥစ္စာကို။ တေ ဂဏှာတိ အာဟ၊ အရှင်အတွက် ယူပါလော့”ဟု ပြောပြီ။ ရာဇာ စတ္တာလီသဟိရညကောဋီဓနံ၊ မင်းသည် ကုဋေ လေးဆယ်သော ဥစ္စာကို။ အမစေ ပဋိစ္ဆာပေတွာ၊ အမတ်တို့ကို လက်ခံစေ၍။ ဥန္တုရဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ကြွက်၏ အထံသို့ သွား၍။ ဥန္တုရတိ ပက္ခောသိ၊ အို. . ငကြွက်ဟု ခေါ်ပြီ။ သောပိ အာဂန္ဓာ ဝန္တိတွာ၊ ထိုကြွက်သည်လည်း လာ၍ ရှိခိုး၍။ တိသကောဋီဓနံ နိယျာဒေသိ၊ ကုဋေသုံးဆယ်သော ဥစ္စာကို အပ်နှင်းပြီ။ ရာဇာ

တမ္ဗိ မင်းသည် ထိုကုဋေသုံးဆယ်ကိုလည်း။ အမစေ့ ပဋိစ္စာပေတွာ၊ အမတ်တို့ကို လက်ခံစေ၍။ သုဝဿ ဝသနဌာနံ ဂန္ဓာ၊ ကျေးသား၏ နေရာဌာနသို့ သွား၍။ သုဝါတိ ပက္ခောသိ၊ အို. . ငကျေးဟု ခေါ်ပြီ။ သောပိ အာဂန္ဓာ၊ ထိုကျေးသား သည်လည်း လာ၍။ ပါဒေ ဝန္တိတွာ၊ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍။ “သာမိ သာလိံ၊ အို. . အရှင် သလေးစပါးကို။ အာဟရာမိ ကံ ဣတိ အာဟ၊ ဆောင်ယူရမည်လော”ဟု မေးပြီ။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ “သာလီဟိ အတ္ထေ သတိ၊ သလေးစပါးတို့ဖြင့် အလိုဆန္ဒသည် ရှိခဲ့သော်။ အာဟရိဿသိ၊ ဆောင်ယူရလိမ့်မည်။ ဧဟိ ဂစ္ဆာမာတိ၊ လာ. . သွားကြစို့”ဟု ပြော၍။ သတ္တတိယာ ဟိရညကောဋီဟိ သဒ္ဓိ၊ ခုနစ်ဆယ်သော ငွေကုဋေတို့နှင့် အတူတကွ။ တေ တယောပိ ဇနေ ဂါဟာပေတွာ၊ မြွေ ကြွက် ကျေးသား ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း ခေါ်ယူစေ၍။ နဂရံ ဂန္ဓာ၊ မြို့သို့ သွား၍။ ပါသာဒဝရေ မဟာတလံ အာရယု၊ မြတ်သော ပြာသာဒ်၌ မြတ်သော အပြင်သို့ တက်၍။ ဓနံ သင်္ဂေါပေတွာ၊ ပစ္စည်းကို ကောင်းစွာလုံခြုံစေ၍။ သပ္ပဿ ဝသနတ္ထာယ၊ မြွေ၏ နေဖို့အကျိုးငှာ။ သုဝဏ္ဏနာလိံ ရွှေကျည်တောက်ကို လည်းကောင်း။ ဥန္ဒူရဿ ဖလိကဂုဟံ၊ ကြွက်အတွက် ဖန်ဂူကိုလည်းကောင်း။ သုဝဿ သုဝဏ္ဏပဉ္စရံ ကာရာပေတွာ၊ ကျေးသားအတွက် ရွှေလှောင်ချိုင့်ကို လည်းကောင်း ပြုစေ၍။ သပ္ပဿ စ သုဝဿ စ ဘောဇနတ္ထာယ၊ မြွေ၏ လည်းကောင်း ကျေးသား၏လည်းကောင်း စားဖို့အကျိုးငှာ။ ဒေဝသိကံ၊ နေ့တိုင်း။ ကဉ္စနတဋ္ဌကေ မဓုလာဇေ၊ ရွှေခွက်၌ ပျားရည်ဆန်း ပေါက်ပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဥန္ဒူရဿ ဂန္ဓသာလိတဏ္ဍုလေ၊ ကြွက်အတွက် နံ့သာထုံသည် သလေးစပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒါပေသိ၊ ပေးစေပြီ။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ စ ကရောတိ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြု၏။ ဧဝံ စတ္တာရောပိ၊ ဤသို့ မင်း မြွေ ကြွက် ကျေးသား လေးယောက်သားလည်းဖြစ်ကုန်သော။ တေ ဇနာ ယာဝဇီဝံ၊ ထိုသူတို့သည် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး။ သမဂ္ဂိ သမ္မောဒမာနာ ဝိဟရိတွာ၊ ညီညွတ်ကြလျက် ဝမ်းမြောက်ကြလျက် နေကုန်၍။ ဇီဝိတက္ခယေ ယထာကမ္မံ အဂမံသု၊ အသက်အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လားကြ ကုန်ပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တာ၊ ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်။ ဣဒါနေဝ မယံ ဝဇာယ၊ ယခုအခါ၌သာ ငါဘုရားကို သတ်ခြင်းငှာ။ ပရိသက္ကတိ န၊

အားထုတ်ဖူးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပရိသက္ကိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ရှေးကလည်း အားထုတ်ခဲ့ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္ဓိ ယဇ္ဇေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဒုဋ္ဌရာဇာ၊ ထိုအခါက ပြစ်မှားသော မင်းသည်ကား။ ဒေဝဒတ္တာ အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ သပ္ပေါ သာရိပုတ္တော၊ မြွေသည် ကား သာရိပုတ္တရာတည်း။ ဥဒ္ဓုရော မောဂ္ဂလ္လာနော၊ ကြွက်သည်ကား မောဂ္ဂလ္လာန် တည်း။ သုဝေါ အာနန္ဒော၊ ကျေးသားသည်ကား အာနန္ဒာတည်း။ ပစ္ဆာ ရဇ္ဇပ္ပတ္တော ဓမ္မရာဇာ ပန၊ နောက်၌ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်သော တရားမင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သစ္စံကိရဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
သစ္စံကိရဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ ရုက္ခဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ

သာဓု သမ္မဟုလာ ဉာတိတိ ဣဒံ၊ သာဓု သမ္မဟုလာ ဉာတိ စသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥဒကကလဟေ အတ္တနော ဉာတကာနံ၊ ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရန်ပွဲ၌ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏။ မဟာဝိနာသံ ပစ္စုပ္ပိတံ ဥတ္တာ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရှေးရုနီးကပ် တည်နေ သည်ကို သိတော်မူ၍။ အာကာသေန ဂန္ဓာ၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွား၍။ ရောဟိဏီနဒိယာ ဥပရိ၊ ရောဟိဏီမြစ်၏ အထက်၌။ ပလ္လင်္ကေန နိသီဒိတွာ၊ တင်ပလ္လင်ခွေဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၍။ နီလရံသီ ဝိဿဇ္ဇေတွာ၊ ညိုသော ရောင်ခြည် တော်ကို လွှတ်တော်မူပြီး၍။ ဉာတကေ သံဝေဇေတွာ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍။ အာကာသာ သြရယု၊ ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍။ နဒီတိရေ နိသိန္တော၊ မြစ်ကမ်းနား၌ ထိုင်တော်မူလျက်။ တံ ကလဟံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ထိုရန်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ အယံ ဧတ္ထ သင်္ခေပေါ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ဤရုက္ခဓမ္မဇာတ်အဖွင့်၌ အကျဉ်းချုပ်တည်း။ ဝိတ္ထာရော

ပန ကုဏ္ဍာလဇာတကော၊ အကျယ်သည်ကား ကုဏ္ဍာလဇာတ်အဖွင့်၌။ အာဝိ
ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာ ဖြစ်လတံ့။ တဒါ ပန သတ္တာ၊ ထိုအခါ၌ကား ဘုရားရှင်
သည်။ ဉာတကော အာမန္တေတွာ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍။ “မဟာ-
ရာဇာ တုမေ ဉာတကာ၊ မင်းမြတ်တို့ သင်တို့သည် အချင်းချင်း ဆွေမျိုးတို့တည်း။
ဉာတကေဟိ နာမ၊ ဆွေမျိုးတို့မည်သည်။ သမဂ္ဂေဟိ သမ္မောဒမာနေဟိ၊
ညီညွတ်ကုန်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြကုန်သည်။ ဘဝိတုံ ဝဋ္ဋတိ၊
ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏။ ဟိ ဉာတကာနံ၊ မှန်၏ ဆွေမျိုးတို့၏။ သာမဂ္ဂိယာ သတိ၊
ညီညွတ်မှုသည် ရှိသော်။ ပစ္စာမိတ္တာ ဩကာသံ န လဘန္တိ၊ ရန်သူတို့သည် အခွင့်
အလမ်းကို မရကြကုန်။ မနုဿဘူတာ တာဝ တိဋ္ဌန္တု၊ လူဖြစ်၍ဖြစ်သူတို့သည်
တည်ရှိကြပါစေဦး ထားလိုက်ကြပါဦး။ အစေတနာနံ ရုက္ခာနမ္ပ၊ စိတ်စေတနာ
မရှိကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်သော်မှလည်း။ သာမဂ္ဂိ လဒ္ဓံ၊ ဝဋ္ဋတိ၊ ညီညွတ်မှုကို
ရခြင်းငှာ သင့်၏။ ဟိ အတိတသ္မိံ ဟိမဝန္တပဒေသေ၊ မှန်၏ လွန်လေပြီးသောအခါ
ဟိမဝန္တာအရပ်၌။ မဟာဝါတော သာလဝနံ ပဟရိ၊ လေကြီးသည် အင်ကြင်း
တောကို ရိုက်ခတ်ပြီ တိုက်ခတ်ပြီ။ တဿ သာလဝနဿ အညမညံ၊ ထိုအင်ကြင်း
တော၏ အချင်းချင်း။ ရုက္ခဂစ္ဆဂုမ္မလတာဟိ သမ္ပန္နတ္တာ ပန၊ အပင်၊ ခြံ၊ စည်ပင်သော
နွယ်တို့ဖြင့် ဆက်စပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား။ ဧကရုက္ခမ္ပိ ပါတေတုံ
အသက္ကောန္တော၊ တစ်ပင်ကိုသော်မှလည်း လဲကျစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘဲ။ မတ္ထက
မတ္ထကေနေဝ အဂမာသိ၊ ထိပ်ထက်၊ ထိပ်ထက်ဖြင့်သာ တိုက်ခတ်သွားပြီ။
အင်္ဂဏေ ဌိတံ၊ ကွင်းပြင်၌ တည်ရှိသော။ ဧကံ မဟာရုက္ခံ ပန၊ တစ်ခုသော
အပင်ကြီးကိုကား။ သာခါဝိဋ္ဌပသမ္ပန္နမ္ပိ၊ အကိုင်းအခက် အခွတို့နှင့် ပြည့်စုံပါ
သော်လည်း။ အညေဟိ ရုက္ခေဟိ အသမ္ပန္နတ္တာ၊ အခြားကုန်သော အပင်တို့နှင့်
မဆက်စပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဥမ္မူလေတွာ၊ အထက်၌ အမြစ်ရှိသည်ကို ပြု၍
(အမြစ်ကျွမ်းထောင်အောင် ပြု၍)။ ဘူမိယံ ပါတေသိ၊ မြေပေါ်၌ လဲကျစေပြီ။
ဣမိနာ ကာရဏေန တုမေဟိပိ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် သင်မင်းမြတ်တို့သည်
လည်း။ သမဂ္ဂေဟိ သမ္မောဒမာနေဟိ၊ ညီညွတ်ကုန်သည် အချင်းချင်း ဝမ်းမြောက်
ကုန်သည်။ ဘဝိတုံ ဝဋ္ဋတိတိ ဝတ္တာ၊ ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ
ယာစိတော၊ ထိုသင်္ကာဝင်မင်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ
အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ပဌမံ ဥပ္ပန္နော၊ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ခဲ့သော။ ဝေဿဝဏော မဟာရာဇာ စဝိ၊ ဝေဿဝဏ်မည်သော နတ်မင်း ကြီးသည် စုတေပြီ။ သက္ကော အညံ၊ သိကြားမင်းသည် အခြားနတ်သားကို။ ဝေဿဝဏံ ဌပေသိ၊ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းရာထူး၌ တည်စေပြီ ထားပြီ။ ဧတသ္မိံ ဝေဿဝဏေ ပရိဝတ္တေ၊ ဤဝေဿဝဏ်နတ်မင်းရာထူးသည် ပြောင်းလဲသော်။ ပစ္ဆာ နိဗ္ဗတ္တဝေဿဝဏော၊ နောက်၌ ဖြစ်သော ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည်။ “ရုက္ခဂစ္ဆဂုဗ္ဗလတာနံ၊ အပင်၊ ခြံ၊ စည်ပင်သော နွယ်တို့တွင်။ အတ္တနော အတ္တနော ရုစ္စနဌာနေ၊ မိမိ မိမိ၏ နှစ်သက်ရာဌာန၌။ ဝိမာနံ ဂဏ္ဍန္တုတိ၊ ဝိမာန်ကို ယူကြ”ဟု။ သာသနံ ပေသေသိ၊ သတင်းစကားကို ပို့စေပြီ ဖြန့်ဝေပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ ဟိမဝန္တပုဒေသေ သာလဝနေ ဧကသ္မိံ၊ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ အင်ကြင်းတောတစ်တော၌။ ရုက္ခဒေဝတာ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ရုက္ခစိုး နတ်သည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီ။ သော ဉာတကေ၊ ထိုဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်သည် ဆွေမျိုးတို့ကို။ “တုမေ ဝိမာနာနိ ဂဏ္ဍန္တာ၊ သင်တို့သည် ဝိမာန်တို့ကို ယူကြသော်။ အင်္ဂဏေ ဌိတရုက္ခေသု၊ ကွင်းပြင်၌ တည်ရှိသော သစ်ပင်တို့၌။ မာ ဂဏ္ဍထ၊ မယူကြလင့်။ ပန ဣမသ္မိံ သာလဝနေ၊ စင်စစ်ကား ဤအင်ကြင်းတော၌။ မယာ ဂဟိတဝိမာနံ ပရိဝါရေတွာ၊ ငါသည် ယူအပ်သော ဝိမာန်ကို ဝိုင်းရံ၍။ ဌိတ ဝိမာနာနိ ဂဏ္ဍထာတိ အာဟ၊ တည်ရှိသော ဝိမာန်တို့ကို ယူကြ”ဟု ပြောပြီ။ တတ္ထ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ထိုဆွေမျိုးနတ်တို့တွင် ဘုရားလောင်း၏။ ဝစနကရာ ပဏ္ဍိတဒေဝတာ၊ စကားပြုကျင့်လိုက်နာကုန်သော ပညာရှိနတ်တို့သည်။ ဗောဓိ သတ္တဿ ဝိမာနံ ပရိဝါရေတွာ၊ ဘုရားလောင်း၏ ဝိမာန်ကို ဝိုင်းရံ၍။ ဌိတဝိမာနာနိ ဂဏ္ဍိသု၊ တည်ရှိသော ဝိမာန်တို့ကို ယူကြပြီ။ အပဏ္ဍိတာ ဒေဝတာ ပန၊ ပညာမရှိကုန်သော နတ်တို့သည်ကား။ “အမှာကံ အရညဝိမာနေဟိ၊ ငါတို့အား တောတွင်းဝိမာန်တို့ဖြင့်။ ကိံ အတ္ထော၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ မယံ မနုဿ- ပထေ၊ ငါတို့သည် လူတို့သွားရာ ခရီး၌။ ဂါမနိဂမရာဇဓာနိဒ္ဓါရေသု၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ မင်းနေပြည်တံခါးတို့၌။ ဝိမာနာနိ ဂဏ္ဍိဿာမ၊ ဝိမာန်တို့ကို ယူကြအံ့။ ဟိ ဂါမာဒယော ဥပနိဿာယ၊ မှန်၏ ရွာစသည်တို့ကို မှီ၍။ ဝသမာနာ ဒေဝတာ၊ နေကြသော နတ်တို့သည်။ လာဘဂ္ဂယသဂ္ဂပ္ပတ္တာ၊ မြတ်သောလာဘ်၊ မြတ်သော

အခြံအရံအကျော်အစော ရကြကုန်သည်။ ဟောန္တိတိ၊ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု တွေး၍။ မနုဿပထေ အင်္ဂဏဋ္ဌာနေ၊ လူတို့သွားရာလမ်းခရီး၌ ကွင်းပြင်ဌာန၌။ နိဗ္ဗတ္တ-မဟာရုက္ခေသု၊ ဖြစ်သော သစ်ပင်ကြီးတို့၌။ ဝိမာနာနိ ဂဏှိသု၊ ဗိမာန်တို့ကို ယူကြပြီ။

အထ ဧကသ္မိံ ဒိဝသေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော နေ၌။ မဟတီ ဝါတဝုဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဈိ ကြီးစွာသော လေတိုက်ခြင်း မိုးရွာခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝါတဿ အတိဗလဝတာယ၊ လေ၏အလွန်အားကောင်းသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ဒဠမူလာ ဝနဇေဋ္ဌကရုက္ခာပိ၊ ခိုင်မြဲသော အမြစ်ရှိကုန်သော တောစိုးသစ်ပင်တို့သည်သော်မှလည်း။ သံဘဂ္ဂ-သာခါဝိဋ္ဌပါ၊ ကျိုးသောအကိုင်း၊ အခက်၊ အခွေရှိကြ၍။ သမူလာ နိပတိံသု၊ အမြစ်နှင့် တကွ ဖြစ်ကြ၍ လဲကုန်ပြီ။ အညမညံ သံဗန္ဓနေန ဌိတံ၊ အချင်းချင်း ဆက်စပ်သဖြင့် တည်နေသော။ တံ သာလဝနံ ပတွာ ပန၊ ထိုအင်ကြင်းတောသို့ ရောက်၍ ကား။ ဣတော စိတော စ ပဟရန္တော၊ ဤမှဤမှလည်း တိုက်ခတ်လျက်။ ဧကရုက္ခမ္ပိ ပါတေတုံ နာသက္ခိ တစ်ပင်ကိုသော်မှလည်း လဲစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ဘဂ္ဂဝိမာနာ ဒေဝတာ၊ ကျိုးပျက်သော ဗိမာန်ရှိကုန်သော ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်။ နိပ္ပဋိသရဏာ၊ မှီရာမရှိကြဘဲ။ ဒါရကေ ဟတ္ထေသု ဂဟေတွာ၊ သားသွီးငယ်တို့ကို လက်တို့၌ ကိုင်ဆွဲ၍။ ဟိမဝန္တံ ဂန္ဓာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍။ အတ္တနော ပဝတ္တိံ မိမိတို့၏ အဖြစ်ကို။ သာလဝနဒေဝတာနံ ကထယိံသု၊ အင်ကြင်းတောနေ နတ်တို့အား ပြောပြကုန်ပြီ။ တာသံ ဧဝံ အာဂတဘာဝံ၊ ကွင်းပြင်စသည် နေကြသော ထိုနတ် တို့၏ ဤသို့ လာကြောင်းကို။ တာ ဗောဓိသတ္တဿ အာရောစေသုံ၊ ထို အင်ကြင်းတောနတ်တို့သည် ဘုရားလောင်းအား ပြောကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းရုက္ခစိုးသည်။ “ပဏ္ဍိတာနံ ဝစနံ အဂ္ဂဟေတွာ၊ ပညာရှိတို့၏ စကားကို မနာယူမူ၍။ နိပ္ပစ္စယဌာနံ ဂတာ နာမ၊ ကျေးဇူးပြုမည့်သူ မရှိရာဌာနသို့ သွားကြသူတို့မည်သည်။ ဧဝရူပါဝ ဟောန္တိတိ ဝတွာ၊ ဤသို့ ဒုက္ခရောက်သော သဘောရှိကုန်သည်သာ ဖြစ်ကြရ၏”ဟု ပြော၍။ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ တရားကို ဟောလိုရကား။

၇၄။ “သာဓု သမ္ပဟုလာ ဉာတိ၊ အပိ ရုက္ခာ အရညဇာ။

ဝါတော ဝဟတိ ဧကဋ္ဌံ၊ ဗြဟန္တမ္ပိ ဝနပ္ပတိ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သာဓု ။ပ။ ဝနပ္ပတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဉာတီ သမ္မဟုလာ သာဓူ၊ ဆွေမျိုးတို့သည် လေးယောက်ကစ များကြမူ
 ကောင်းကုန် အားရှိကုန်၏။ အရညဇာ ရုက္ခာ အပိ၊ တော၌ဖြစ်ကုန်သော
 သစ်ပင်တို့သည်သော်မှလည်း။ (သမ္မဟုလာ သာဓူ၊ လေးပင်ကစ များကြပါမူ
 ကောင်းကုန် အားရှိကုန်၏။ ဝါတော ဧကဋ္ဌ၊ လေပြင်းသည် တစ်ပင်တည်း
 တည်နေသော။ ဝနပ္ပတိ ဗြဟန္တမ္ပိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကို ကြီးပင်ကြီးပါသော်
 လည်း။ ဝဟတိ၊ ဆောင်ယူနိုင်စွမ်းရှိ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သမ္မဟုလာ ဉာတီတိ၊ သမ္မဟုလာ ဉာတီ ဟူသော ပါဠိ၌။
 စတ္တာရော ဥပါဒါယ၊ လေးယောက်တို့ကို စ၍။ တတုတ္တရိ သတသဟဿမ္ပိ၊
 ထိုလေးယောက်ထက်အလွန် တစ်သိန်းသည်လည်း။ သမ္မဟုလာ နာမ၊ သမ္မ
 ဟုလတို့မည်၏။ ဧဝံ သမ္မဟုလာ၊ ဤသို့ လေးယောက်ကစ များကုန်သော။
 အညမညံ နိဿာယ၊ အချင်းချင်း မှီ၍။ ဝသန္တာ ဉာတကာ၊ နေကြသော ဆွေမျိုး
 တို့သည်။ (သာဓူ၊ ကောင်းကုန်၏)။ သာဓူတိ သောဘနာ ပသတ္တာ၊ သာဓူ
 ဟူသည်ကား ကောင်းကုန်၏ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏တည်း။ ပရေဟိ အပဓံသိယာ၊
 ဆန့်ကျင်ဘက်တို့သည် မဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား သာဓူ၏
 အဓိပ္ပါယ်နက်တည်း။ အပိ ရုက္ခာ အရညဇာတိ၊ အပိ ရုက္ခာ အရညဇာ ဟူသည်
 ကား။ မနုဿဘူတာ တိဋ္ဌန္တ၊ လူဖြစ်၍ ဖြစ်သူတို့သည် လူသားစစ်စစ်တို့သည်
 တည်ရှိကြပါစေဦး။ အရညေ ဇာတရုက္ခာပိ၊ တော၌ ပေါက်ကြသော သစ်ပင်တို့
 သည်သော်မှလည်း။ သမ္မဟုလာ၊ လေးပင်ကစ များကြမူ။ အညမညပတ္ထမ္ဘေန
 ဌိတာ၊ အချင်းချင်း ထောက်ပံ့ခြင်းဖြင့် တည်ကြရကား။ သာဓူယေဝ၊ ကောင်းကြ
 သည်သာတည်း။ ဟိ ရုက္ခာနမ္ပိ၊ မှန်၏ သစ်ပင်တို့အားသော်မှလည်း။ သပ္ပစ္စယ
 ဘာဝေါ လဒ္ဓံ ဝဋ္ဋတိ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သူရှိသည့်အဖြစ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏။ ဝါတော
 ဝဟတိ ဧကဋ္ဌန္တိ၊ ဝါတော ဝဟတိ ဧကဋ္ဌဟူသည်ကား။ ပုရတ္ထိမာဒိဘေဒေါ
 ဝါယန္တော ဝါတော၊ အရှေ့လေ စသည်အပြားရှိသော တိုက်ခတ်လာသော
 လေသည်။ အင်္ဂဏဋ္ဌာနေ ဌိတံ၊ ကွင်းပြင်၌ တည်ရှိသော။ ဧကဋ္ဌံ ဧကကမေဝ
 ဌိတံ၊ တစ်ပင်တည်းသာ တည်ရှိသော။ ဝနပ္ပတိ ဗြဟန္တမ္ပိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ကို
 အပင်ကြီးကိုသော်မှလည်း။ သာခါဝိဋ္ဌပသမ္ပန္တံ မဟာရုက္ခမ္ပိ ဝဟတိ၊ အကိုင်း၊
 အခက်၊ အခွပြည့်စုံသော သစ်ပင်ကြီးကိုသော်မှလည်း ဆောင်ယူနိုင်၏။
 ဥမ္မူလေတွာ ပါတေသိ၊ အမြစ်ကျွမ်းထောင်အောင် ပြု၍ လဲကျစေနိုင်၏။ ဣတိ

အတ္ထော၊ ဤကား ဝဟတိ၏ အဓိပ္ပါယ်နက်တည်း။ ဗောဓိသတ္တော က္လမံ ကာရဏံ ကထေတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကို ဟောပြော၍။ အာယုက္ခယေ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ အသက်ကုန်သောအခါ၌ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာပိ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း။ “မဟာရာဇာ ဧဝံ၊ မင်းမြတ်တို့ ဤကဲ့သို့။ ဉာတကာနံ သာမဂ္ဂိယေဝ၊ ဆွေမျိုးတို့၏ ညီညွတ်မှုကိုသာ။ လဒ္ဓံ၊ ဝဇ္ဇတိ၊ ရခြင်းငှါ သင့်၏။ သမဂ္ဂါ သမ္မောဒမာနာ၊ ညီညွတ်ကြ၍ ဝမ်းမြောက်ကြ၍။ ပိယ သံဝါသမေဝ ဝသထာတိ၊ ချစ်ခင်သူတို့ အတူနေမှုကိုသာ နေကြလော့”ဟု မိန့်၍။ က္လမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဒေဝတာ၊ ထိုအခါက ရုက္ခဗိုးနတ်တို့ သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟေသံ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ ပဏ္ဍိတ ဒေဝတာ ပန၊ ပညာရှိရုက္ခဗိုးနတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရား သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ရုက္ခဓမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
ရုက္ခဓမ္မဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ မစ္ဆဇာတကဝဏ္ဏနာ

အဘိတ္တနယ ပဇ္ဇန္နာတိ က္လဒံ၊ အဘိတ္တနယ ပဇ္ဇန္နစသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အတ္တနာ ဝဿာပိတဝသံ၊ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရွာစေအပ်သော မိုးကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကသ္မိ သမယေ ကောသလရဋ္ဌေ၊ တစ်ပါးသော အခါ၌ ကောသလတိုင်း၌။ ဒေဝေါ န ဝဿိ ကိရ၊ မိုးသည် မရွာပြီတဲ့။ သဿာနိ မိလာယန္တိ၊ စပါးကိုမှတ် အရပ်ရပ်သော သီးနှံတို့သည် ညှိုးနွမ်းကုန်၏။ တေသု တေသု ဌာနေသု၊ ထိုထိုဌာနတို့၌။ တဌာက- ပေါက္ခရဏိသရာနိ သုဿန္တိ၊ တစ်ဘက်ဆည်ကန်၊ လေးထောင့်ကန်၊ ရေအိုင် တို့သည် ခန်းခြောက်ကုန်၏။ ဇေတဝနဒ္ဓါရကောဌကသမိပေ ဇေတဝနပေါက္ခ ရဏိယာပိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတံခါးမုခ်အနီးက ဇေတဝန်ရေကန်၌လည်း။ ဥဒကံ ဆိဇ္ဇိ ရေသည် ပြတ်ပြီ။ ကလလဂဟနံ ပဝိသိတွာ၊ ညွှန်ထဲသို့ ဝင်၍။ နိပန္နေ

မစ္ဆကစ္ဆပေ၊ အိပ်နေကုန်သော ငါး၊ လိပ်တို့ကို။ ကာကကုလလာဒယော၊ ကျီး၊ စွန်ရဲ စသည်တို့သည်။ ကဏယဂ္ဂသဒိသေဟိ တုဏ္ဏေဟိ၊ ခက်ရင်းဖျားနှင့်တူ ကုန်သော နှုတ်သီးတို့ဖြင့်။ ကောဋေတွာ နိဟရိတွာ နိဟရိတွာ၊ ထိုးဆိတ်၍ ထုတ်ဆောင်၍ ထုတ်ဆောင်၍။ ဝိပ္ပန္နမာနေ ခါဒန္တိ၊ တစ်ဖျတ်ဖျတ် တုန်လှုပ် နေသည်တို့ကို ထိုးဆိတ်စားကုန်၏။

မစ္ဆကစ္ဆပါနံ တံ ဗျသနံ၊ ငါးလိပ်တို့၏ ထိုပျက်စီးမှုကို။ သတ္တာ ဒိသွာ၊ ဘုရားရှင်သည် မြင်တော်မူ၍။ မဟာကရုဏာယ ဥဿာဟိတဟဒယော၊ ကြီးစွာသော သနားခြင်းသည် တိုက်တွန်းအပ်သော စိတ်နှလုံးရှိတော်မူ၍။ “အဇ္ဇ မယာ၊ ယနေ့ ငါဘုရားသည်။ ဒေဝံ ဝဿာပေတုံ ဝဇ္ဇတီတိ၊ မိုးကို ရွာစေခြင်းငှါ သင့်၏” ဟု တွေးတော်မူ၍။ ရတ္တိယာ ပဘာတာယ၊ ည၌သည် လင်းလတ်သော်။ သရီရပဋိဇ္ဇဂ္ဂနံ ကတွာ၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်မှုကို ပြုတော်မူ၍။ ဘိက္ခာစာရဝေလံ သလ္လက္ခေတွာ၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ရာ အခါကို ကောင်းစွာမှတ်သားတော်မူ၍။ မဟာဘိက္ခုသံဃပရိဝုတော ဗုဒ္ဓလီလာယ၊ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံအပ်လျက် ဘုရားတို့တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ သာဝတ္ထိံ ပိဏ္ဍာယ ပဝိသိတွာ၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းအကျိုးငှာ ဝင်တော်မူ၍။ ပစ္ဆာဘတ္တံ ပိဏ္ဍာပါတပဋိက္ကန္တော၊ ဆွမ်း၏နောက်အဖို့၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲတော်မူ၍။ သာဝတ္ထိတော ဝိဟာရံ ဂစ္ဆန္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့မှ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလျက်။ ဇေတဝန ပေါက္ခရဏိယာ သောပါနေ ဌတွာ၊ ဇေတဝန်ရေကန်၏ စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူ၍။ အာနန္ဒတ္ထေရံ၊ အာနန္ဒာထေရ်ကို။ “အာနန္ဒ ဥဒကသာဠိကံ အာဟရ၊ အာနန္ဒာ၊ ရေသနုပ်ကို ယူခဲ့။ ဇေတဝနပေါက္ခရဏိယံ နှာယိဿာမိတိ အာမန္တေသိ၊ ဇေတဝန် ရေကန်၌ ရေခိုးအံ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီ။ ဘန္တေ ဇေတဝနပေါက္ခရဏိယံ၊ မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ရေကန်၌။ ဥဒကံ ဆိန္ဒ နန၊ ရေသည် ပြတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ကလလ မတ္တမေဝ အဝသိဌံ နန ဣတိ၊ ညွှန်မျှသည်သာ ကြွင်းကျန်သည်မဟုတ်ပါလောဟု လျှောက်ပြီ။ အာနန္ဒ ဗုဒ္ဓဗလံ နာမ မဟန္တံ၊ အာနန္ဒာ ဘုရားတို့ စွမ်းအားမည်သည် ကြီးမားလှ၏။ တံ ဥဒကသာဠိကံ အာဟရ ဣတိ၊ သင်သည် ရေသနုပ်ကို ဆောင်ခဲ့ ဟု မိန့်ပြီ။ ထေရော အာဟရိတွာ အဒါသိ၊ အာနန္ဒာထေရ်သည် ဆောင်ယူ၍ ဆက်ကပ်ပြီ။ သတ္တာ ဧကေန အန္တေန၊ ဘုရားရှင်သည် တစ်ခုသော အစွန်းဖြင့်။ ဥဒကသာဠိကံ နိဝါသေတွာ၊ ရေသနုပ်ကို ဝတ်တော်မူ၍။ ဧကေန အန္တေန၊ တစ်ခု

သော အစွန်းဖြင့်။ သရီရံ ပါရပိတ္တာ၊ ကိုယ်တော်ကို ခြံရံ၍။ “ဇေတဝန ပေါက္ခရဏိယံ နှာယိဿာမိတိ၊ ဇေတဝနရေကန်၌ ရေခိုးအံ” ဟု ကြံတော်မူ၍။ သောပါနေ အဋ္ဌာသိ ရေကန် စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူပြီ။ တခံဏညေဝ သက္ကဿ၊ ထိုခဏ၌ပင် သိကြားမင်း၏။ ပဏ္ဍုကမ္မလသိလာသနံ ဥဏှာကာရံ ဒေသေသိ၊ ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာသည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြုပြီ။ ကိံ န ခေါတိ၊ ဘာလဲဟု။ သော အာဝဇ္ဇန္တော၊ ထိုသိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်သော်။ တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ဘုရားရှင် ရေခိုးလိုသော ထိုအကြောင်းကို သိ၍။ ဝဿဝလာဟကဒေဝရာဇာနံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ မိုးတိမ်စောင့်နတ်မင်းကို ခေါ်စေ၍။ “တာတ သတ္တာ၊ ချစ်သား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဇေတဝနပေါက္ခရဏိယံ နှာယိဿာမိတိ၊ ဇေတဝန ရေကန်၌ ရေခိုးမည်ဟု တွေး၍။ ဓုရသောပါနေ ဌိတော၊ ရေကန်စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူနေ၏။ သကလကောသလရဋ္ဌံ ဧကမေယံ ကတွာ၊ အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို အတူမိုးရွာခြင်းရှိသည်ကို ပြု၍။ ခိပ္ပံ ဝဿာပေဟိတိ၊ လျင်စွာ မိုးရွာစေလော့” ဟု ခိုင်းပြီ။ သော သာဓူတိ သမ္ပုဋ္ဌိစ္ဆိတွာ၊ ထိုမိုးတိမ်စောင့်နတ်မင်းသည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ဧကံ ဝလာဟကံ နိဝါသေတွာ၊ တစ်ထည်သော မိုးတိမ် အဝတ်ကို ကိုယ်ပေါ်နေစေ၍ ဝတ်၍။ ဧကံ ပါရပိတ္တာ၊ တစ်ထည်ကို ခြံရံ၍။ မေယဂီတံ ဂါယန္တော၊ မိုးသီချင်းကို သီဆိုလျက်။ ပါစိနလောကဓာတုအဘိမုခေါ ပက္ခန္ဓိ အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေ့ရှု ပြေးသွားပြီ။ ခလမဏ္ဍလမတ္တံ ဧကံ မေယပဋ္ဌလံ ကောက်နယ်တလင်းဝန်း ပမာဏရှိသော တစ်ခုသော မိုးတိမ်ခဲသည်။ ပါစိန ဒိသာဘာဂေ ဥဋ္ဌာယ၊ အရှေ့အရပ်မျက်နှာအဖို့၌ ထလာ၍။ သတပဋ္ဌလံ သဟဿပဋ္ဌလံ ဟုတွာ၊ မိုးတိမ်ခဲအရာသည် မိုးတိမ်ခဲအထောင်သည် ဖြစ်၍။ အဘိတ္တနန္တံ ဝိဇ္ဇလတာ နိစ္ဆာရေန္တံ ထစ်ချုန်းလျက် လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကို ထွက်စေလျက်။ အဓောမုခံ ဌပိတ ဥဒကကုမ္ဘာကာရေန၊ အောက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ထားအပ်သော ရေအိုးပုံစံဖြင့်။ ဝဿမာနံ၊ ရွာလျက်။ သကလကောသလရဋ္ဌံ၊ အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို။ မဟောယေန ဝိယ အဇ္ဈောတ္တရိ၊ ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်ဖြင့် ကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးပြီ။ ဒေဝေါ အစ္ဆိန္နဓာရံ ဝဿန္တော၊ မိုးသည် မပြတ်သော ရေအလျဉ်ကို ရွာချလျက်။ မုဟုတ္တေနေဝ ဇေတဝနပေါက္ခရဏိ ပူရေသိ၊ တစ်မုဟုတ်ချင်းပင် ဇေတဝနရေကန်ကို ပြည့်စေပြီ။ ဓုရသောပါနံ အာဟတ္ထံ၊ စောင်းတန်းဦးကို ထိ၍။ ဥဒကံ အဋ္ဌာသိ၊ ရေသည် တည်ပြီ။

သတ္တာ ပေါက္ခဏိယံ နှာယိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ရေကန်၌ ရေချိုးပြီး၍။ သုရတ္တဒုပဋ္ဌံ နိဝါသေတွာ၊ ကောင်းစွာနိမြန်းသော နှစ်ထပ်သင်းပိုင်ကို ဝတ်တော်မူ၍။ ကာယဗန္ဓနံ ဗန္ဓိတွာ၊ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်တော်မူ၍။ သုဂတမဟာစီဝရံ ဧကံသံ ကတွာ၊ မြတ်စွာဘုရားဧကသီတော်ကြီးကို လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ တင်သည်ကိုပြု၍။ ဘိက္ခုသံဃပရိဝုတော ဂန္ဓာ၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံအပ်လျက် ကြွတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋီပရိဝေဏော၊ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ခန်း၌။ ပညတ္တဝရဗုဒ္ဓါသနေ နိသီဒိတွာ၊ ခင်းထားအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာတော်၌ ထိုင်တော်မူ၍။ ဘိက္ခုသံဃေန ဝတ္ထေ ဒဿိတေ၊ ရဟန်းအပေါင်းသည် ဝတ်ကို ပြအပ်သော်။ ဥဋ္ဌာယ မဏိသောပါနဖလကေ ဌတွာ၊ ထတော်မူ၍ ပတ္တမြားစောင်းတန်းလှေခါးထစ်၌ ရပ်တော်မူ၍။ ဘိက္ခုသံဃဿ ဩဝါဒံ ဒတွာ၊ ရဟန်းအပေါင်းအား ဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၍။ ဥယျောဇေတွာ၊ လွှတ်လိုက်တော်မူ၍။ သုရဘိဂန္ဓကုဋီ ပဝိသိတွာ၊ ကောင်းသော အနံ့ရှိသော ဂန္ဓကုဋီသို့ ဝင်တော်မူ၍။ ဒက္ခိဏေန ပဿေန၊ လက်ယာဖြစ်သော နံပါးဖြင့်။ သီဟသေယျံ ကပ္ပေတွာ၊ မြတ်သော ကျိန်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍။ သာယန္တသမယေ ဓမ္မသဘာယံ၊ ညနေချမ်းအခါ၌ တရားသဘင်၌။ သန္တိပတိတာနံ ဘိက္ခုနံ၊ ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့၏။ “အာဝုသော ဒသဗလဿ၊ ငါ့ရှင်တို့ ရှင်တော်ဘုရား၏။ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပတ္တိံ ပဿထ၊ သည်းခံခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမှုကို ရှုကြပါကုန်လော့။ ဝိဝိဓသဿေသု မိလာယန္တေသု၊ ကောက်ပင်ကိုမှတ်အမျိုးမျိုးသော သီးနှံတို့သည် ညှိုးနွမ်းကုန်သော်။ နာနာဇလာသယေသု သုဿန္တေသု၊ ရေ၏တည်ရာ နေရာအမျိုးမျိုးတို့သည် ခြောက်ကပ်ကုန်သော်။ မစ္ဆကစ္ဆပေသု မဟာဒုက္ခံ ပါပုဏန္တေသု၊ ငါးလိပ်ကိုမှတ် အရပ်ရပ်သော ရေနေ သတ္တဝါတို့သည် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်ကြသော်။ ကာရုညံ ပဋိစ္စ၊ သနားခြင်းကို စွဲ၍။ မဟာဇနံ ဒုက္ခာ၊ သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို ဆင်းရဲမှု။ မောစေဿာမီတိ၊ လွတ်စေအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍။ ဥဒကသာဋ္ဌိကံ နိဝါသေတွာ၊ ရေသနပ်ကို ဝတ်တော်မူ၍။ ဇေတဝနပေါက္ခဏိယာ၊ ဇေတဝန်ရေကန်၏။ ဓုရသောပါနေ ဌတွာ၊ စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူ၍။ မုဟုတ္တေန သကလကောသလရဋ္ဌံ၊ တစ်မုဟုတ်ခြင်းဖြင့် အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို။ မဟောယေန ဩပိလာပေန္တော ဝိယ၊ ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်ဖြင့် နစ်မြုပ်စေဘိသကဲ့သို့။ ဒေဝံ ဝဿာပေတွာ၊ မိုးကို

ရွာစေ၍။ မဟာဇနံ၊ သတ္တဝါပေါင်းများစွာကို။ ကာယိကစေတသိကဒုက္ခတော
မောစေတွာ၊ ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၊ စိတ်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေ
တော်မူ၍။ ဝိဟာရံ ပဝိဋ္ဌောတိ၊ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူပြီ”ဟု။ ကထာယ
ဝတ္တမာနာယ၊ စကားသည် ဖြစ်လသော်။ ဂန္ဓကုဋိတော နိက္ခမိတွာ၊ ဂန္ဓကုဋိမှ
ထွက်တော်မူ၍။ ဓမ္မသဘံ အာဂန္နာ၊ တရားသဘင်သို့ ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ
ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ ဘယ်မည်သော
စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု
မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု
လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ တထာဂတော၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်။
ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာ။ မဟာဇနေ ကိလမန္တေ၊ သတ္တဝါပေါင်းများစွာသည်
ပင်ပန်းနေသော်။ ဒေဝံ ဝဿာပေတိ န၊ မိုးကို ရွာစေသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေ
တိရုတ္တာနယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ရှေးက တိရုတ္တာန်မျိုး၌ ဖြစ်၍။ မစ္ဆရာဇကာလေပိ၊
ငါးမင်းဖြစ်ရာ ကာလ၌လည်း။ ဝဿာပေတိယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရွာစေဖူးသည်သာ”
ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဣမသ္မိယေဝ ကောသလရဋ္ဌေ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဤ
ကောသလတိုင်း၌ပင်။ ဣမိဿာ သာဝတ္ထိယာ၊ ဤသာဝတ္ထိပြည်၏။ ဣမသ္မိယေဝ
ဇေတဝနပေါက္ခရဏိဌာနေ၊ ဤဇေတဝန်ရေကန်ဌာန၌ပင်။ ဝလ္လိဂဟနပရိက္ခိတ္တာ၊
နွယ်အရှုပ်အထွေး ကာရံအပ်သော။ ဧကာ ကန္တရာ အဟောသိ၊ တစ်ခုသော
ရေကျချောက်သည် ရှိပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါက ဘုရားလောင်းသည်။
မစ္ဆယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ငါးမျိုး၌ ဖြစ်၍။ မစ္ဆဂဏပရိဝုတော၊ ငါးအပေါင်း ခြံရံ
အပ်လျက်။ တတ္ထ ပဋိဝသတိ၊ ထိုရေကျချောက်၌ အားပြုနေ၏။ ဣဒါနိ ယထာ
ပန၊ ဤပစ္စုပ္ပန်အခါ၌ကဲ့သို့။ ဧဝမေဝ၊ ဤအတူပင်။ တဒါပိ တသ္မိ ရဋ္ဌေ၊ ထိုအခါက
လည်း ထိုကောသလတိုင်း၌။ ဒေဝေါ န ဝဿိ၊ မိုးသည် မရွာပြီ။ မနုဿာနံ
သဿာနိ မိလာယိသု၊ လူတို့၏ ကောက်ပင်ကိုမှတ် အရပ်ရပ်သီးနှံတို့သည် ညှိုးကုန်
ပြီ။ ဝါပိတဌာကကန္တရာဒီသု၊ မြစ်ကျိုးအင်း တစ်ဖက်ဆည်ကန် ရေကျချောက်
စသည်တို့၌။ ဥဒကံ ဆီဇွဲ ရေသည် ပြတ်ပြီ။ မစ္ဆကစ္ဆပါ၊ ငါးလိပ်ကိုမှတ် ရေသတ္တဝါ
အရပ်ရပ်တို့သည်။ ကလလဂဟနံ ပဝိသိသု၊ နွဲ့အရှုပ်အထွေးသို့ ဝင်ကြရကုန်ပြီ။
ဣမိဿာပိ ကန္တရာယ၊ ဤရေကျချောက်၌လည်း။ မစ္ဆကစ္ဆပါ၊ ငါးလိပ်ကိုမှတ်

ရေသတ္တဝါအရပ်ရပ်တို့သည်။ ကလလဂဟနံ ပဝိသိတွာ၊ နံအရုပ်အထွေးသို့
ဝင်ကြ၍။ တသ္မိံ တသ္မိံ ဌာနေ နိလိယံသု၊ ထိုထိုဌာန၌ ပုန်းအောင်းကြပြီ။ ကာကာ-
ဒယော၊ ကျီးစသည်တို့သည်။ တုဏ္ဏေန ကောဋေတွာ၊ နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်၍။
နိဟရိတွာ ခါဒိသု၊ ထုတ်ဆောင်၍ စားကြပြီ။

ဉာတိသံဃဿ တံ ဗျသနံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း၏ ထိုပျက်စီးမှုကို။ ဗောဓိသတ္တော
ဒိသ္မာ၊ ဘုရားလောင်းသည် တွေ့ရ၍။ “တေသံ ဣမံ ဒုက္ခံ၊ ထိုဆွေမျိုးတို့၏ ဤ
ဆင်းရဲကို။ မံ ဌပေတွာ၊ ငါ့ကို ထား၍။ အညော မောစေတုံ သမတ္ထော နာမ
နတ္ထိ၊ အခြားသော လွတ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိ။ သစ္စကိရိယံ ကတွာ၊
သစ္စာဆိုမှုကို ပြု၍။ ဒေဝံ ဝဿာပေတွာ၊ မိုးကို ရွာစေ၍။ ဉာတကေ မရဏဒုက္ခာ၊
ဆွေမျိုးတို့ကို သေခြင်းဆင်းရဲမှ။ မောစေဿာမီတိ၊ လွတ်စေအံ့”ဟု တွေး၍။
ကာဠဝဏ္ဏံ ကဒ္ဒမံ၊ မဲနက်သော အဆင်းရှိသော နွံကို။ ဒွိဓာ ဝိယူဟိတွာ၊ နှစ်ဖြာ
ထက်ခြမ်း ယက်ထုတ်ပြီး၍။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်၍။ အဉ္စနရက္ခသာရယဋ္ဌိကဝဏ္ဏော၊
မျက်စဉ်းညို သစ်သားအနှစ် ကျည်းသားအဆင်းရှိသော။ မဟာမစ္ဆော၊ ငါးကြီး
သည်။ သုခောတလောဟိတင်္ဂမဏိဂုဠသဒိသာနိ၊ ကောင်းစွာ ဆေးကြောအပ်
သော ပတ္တမြားနီရဲလုံးနှင့်တူကုန်သော။ အက္ခိနိ ဥမ္ဗိလေတွာ၊ မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍။
အာကာသံ ဥလ္လောကေတွာ၊ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၍။ ပဇ္ဇန္တဒေဝရာဇဿ
သဒ္ဓံ ဒတွာ၊ မိုးနတ်မင်းအား အသံကို ပေး၍။ “ဘော ပဇ္ဇန္တ အဟံ၊ အို. . မိုးနတ်မင်း
ငါသည်။ ဉာတကေ နိဿာယ ဒုက္ခိတော၊ ဆွေမျိုးတို့ကို မှီ၍ ဆင်းရဲ၏။ သီလ-
ဝန္တေ မယိ ကိလမန္တေ၊ သီလရှိသော ငါသည် ဆင်းရဲနေသော်။ တံ ကသ္မာ၊ သင်
မိုးနတ်မင်းသည် ဘာကြောင့်။ ဒေဝံ န ဝဿာပေသိ၊ မိုးကို မရွာစေသနည်း။
သမာနဇာတိကာနံ ခါဒနဌာနေ၊ တူသော ဇာတ်ရှိသူတို့ကို စားရာဌာန၌။ မယာ
နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ငါသည် ဖြစ်၍။ တဏှုလပ္ပမာဏံ မစ္ဆမ္ပိ၊ ဆန်စေ့ပမာဏရှိသော ငါးကို
သော်မှလည်း။ အာဒိံ ကတွာ၊ အစကို ပြု၍။ ခါဒိတပုဗ္ဗော နာမ နတ္ထိ၊ စားအပ်ဖူး
သည်မည်သည် မရှိ။ အညော ပါဏောပိ၊ အခြားသော သတ္တဝါကိုလည်း။ မေ
ဇီဝိတာ န ဝေါရောပိတပုဗ္ဗော၊ ငါသည် အသက်မှ မချအပ်ဖူးပေ။ ဣမိနာ သစ္စေန၊
ဤသစ္စာစကားကြောင့်။ ဒေဝံ ဝဿာပေတွာ၊ မိုးကို ရွာစေ၍။ မေ ဉာတိသံဃံ၊
ငါ၏ ဆွေမျိုးအပေါင်းကို။ ဒုက္ခာ မောစေဟိတိ ဝတွာ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်
စေလော့”ဟု ပြော၍။ ပရိစာရကစေဋ္ဌကံ အာဏာပေန္တောဝိယ၊ အလုပ်ကျွေး

ငယ်ကလေးကို စေခိုင်းဘိသကဲ့သို့။ ပဇ္ဇန္တဒေဝရာဇာနံ အာလ န္ဓော၊ မိုးနတ်မင်းကို ခေါ်ပြောလိုရကား။

၇၅။ “အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇန္တ၊ နိဓိံ ကာကဿ နာသယ။

ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊ မဉ္ဇ သောကာ ပမောစယာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အဘိတ္ထနယ (ပ) ပမောစယဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ပဇ္ဇန္တ အဘိတ္ထနယ၊ မိုးနတ်မင်း ထစ်ချွန်းရွာသွန်းပါလော့။ ကာကဿ နိဓိံ နာသယ၊ ကျီးအပေါင်း၏ အစာအိုးကို ဖျက်ဆီးပါလော့။ ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊ ကျီးအပေါင်းကို စိုးရိမ်ခြင်းငှာ ကျီချက်ပါလော့။ မဉ္ဇ သောကာ ပမောစယ၊ ငါ့ကိုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုမှ လွတ်မြောက်စေပါလော့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇန္တာတိ၊ အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇန္တ ဟူသော ပါဠိ၌။ မေယော ပဇ္ဇန္တာ ဝုစ္စတိ၊ မိုးတိမ်ကို ပဇ္ဇန္တဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ အယံ ပန မေယဝသေန၊ ဤဘုရားလောင်းသည်ကား မိုးတိမ်၏အစွမ်းဖြင့်။ လဒ္ဓနာမံ ဝဿဝလာဟကဒေဝရာဇာနံ၊ ရအပ်သော ပဇ္ဇန္တအမည်ရှိသော မိုးနတ်မင်းကို။ အာလပတိ၊ ခေါ်၏။ ဒေဝေါ နာမ အနဘိတ္ထနန္တော၊ မိုးမည်သည် မထစ်ချွန်းဘဲ။ ဝိဇ္ဇလတာ အနိစ္ဆာရေန္တော၊ လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကို မထွက်စေဘဲ။ ဝဿန္တောပိ န သောဘတိ၊ ရွာသော်လည်း မတင့်တယ်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ အဘိတ္ထနန္တော၊ သင်မိုးနတ်မင်းသည် ထစ်ချွန်းလျက်။ ဝိဇ္ဇလတာ နိစ္ဆာရေန္တော၊ လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကို ထွက်စေလျက်။ ဝဿာပေဟိ၊ ရွာစေပါလော့။ ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား။ အဿ အဓိပ္ပါယော ကိရ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ ပြောလိုသော အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သတဲ့။ နိဓိံ ကာကဿ နာသယာတိ၊ နိဓိံ ကာကဿ နာသယဟူသည်ကား။ ကလလံ ပဝိသိတွာ၊ နွံသို့ ဝင်၍။ ဌိတေ မစ္ဆေ၊ တည်နေကုန်သော ငါးတို့ကို။ ကာကာ တုဏ္ဏေန ကောဋေတွာ၊ ကျီးတို့သည် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်၍။ နိဟရိတွာ ခါဒန္တိ၊ ထုတ်ဆောင်၍ စားကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အန္တောကလလေ မစ္ဆာ၊ နွံအတွင်း က ငါးတို့ကို။ တေသံ နိဓိတိ ဝုစ္စန္တိ၊ ထိုကျီးတို့၏ ဥစ္စာအိုးဟူ၍ ခေါ်ဆို ထိုက်ကုန်၏။ ကာကသံဃဿ တံ နိဓိံ၊ ကျီးအပေါင်း၏ ထိုဥစ္စာအိုးကို။ ဒေဝံ ဝဿာပေန္တော၊ မိုးကို ရွာစေလျက်။ ဥဒကေန ပဋိစ္ဆာဒေတွာ၊ ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍။ နာသေဟိ၊

ဖျက်ဆီးပါလော့တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဒုတိယပါဒအနက်တည်း။ ကာကံ
 သောကာယ ရန္ဓေဟီတိ၊ ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ ဟူသည်ကား။ ဣမိဿာ
 ကန္တရာယ ဥဒကေန ပုဏ္ဏာယ၊ ဤရေကျချောက်သည် ရေဖြင့် ပြည့်သော်။
 ကာကသံယော မစ္ဆေ၊ ကျီးအပေါင်းသည် ငါးတို့ကို။ အလဘမာနေ သောစိဿတိ၊
 မရသော် ပူပန်လတံ။ တံ ဣမံ ကန္တရံ ပူရေန္တော၊ သင်မိုးနတ်မင်းသည် ဤရေကျ
 ချောက်ကို ပြည့်စေလျက်။ တံ ကာကဂဏံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊ ထိုကျီးအပေါင်း
 ကို ပူပန်စေခြင်းငှာ ကျီချက်ပါလော့။ သောကာယ အတ္ထာယ၊ ကျီးအပေါင်း
 သောက၏ အကျိုးငှာလည်းကောင်း။ မစ္ဆဿ အဿာသတ္ထာယ၊ ငါးအပေါင်း၏
 သက်သာရာ ရခြင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း။ ဒေဝံ ဝဿာပေဟိ၊ မိုးကို ရွာစေပါ
 လော့။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းရာဖြင့် (တယိ ကရောန္တေ၊ သင်မိုးနတ်မင်းသည်
 ပြုသော်) အန္တောနိဇ္ဈာနလက္ခဏံ သောကံ၊ ရင်တွင်းပူပန်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော
 သောကသို့။ (ကာကသံယော၊ ကျီးအပေါင်းသည်)။ ပါပုဏ္ဏာတိ၊ ရောက်၏။
 ဧဝံ ကရောဟိ၊ ဤသို့ ကျီးအပေါင်း သောကရောက်အောင် ပြုပါလော့တည်း။
 ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား တတိယပါဒအနက်တည်း။ မဉ္ဇူ သောကာ
 ပမောစယာတိ ဧတ္ထ၊ မဉ္ဇူ သောကာ ပမောစယဟူသော ပါဌ်၌။ စ ကာရော
 သမ္ပိဏ္ဏနတ္ထော၊ စ အက္ခရာသည် ပေါင်းခြင်းအနက်ရှိ၏။ မဉ္ဇူ မမ ဉာတကေ စ၊
 ငါးကိုလည်းကောင်း ငါ၏ဆွေမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ သဗ္ဗေဝ၊ အားလုံးတို့ကိုပင်။
 ဣမမ္ဘာ မရဏသောကာ မောစေဟိ၊ သေရမည်တွေးသည့် ဤစိုးရိမ်မှုမှ
 လွတ်မြောက်စေပါလော့။ ဣတိ၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္ထော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ပရိစာရကစေဋ္ဌကံ အာဏာ
 ပေန္တော ဝိယ၊ အလုပ်ကျွေးငယ်လေးကို စေခိုင်းဘိသကဲ့သို့။ ပဇ္ဇန္တံ အာလပိတွာ၊
 မိုးနတ်မင်းကို ခေါ်၍။ သကလကောသလရဋ္ဌေ မဟာဝဿံ ဝဿာပေတွာ၊
 အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်း၌ မိုးကြီးကို ရွာစေ၍။ မဟာဇနံ၊ သတ္တဝါပေါင်း
 များစွာကို။ မရဏဒုက္ခာ မောစေတွာ၊ သေမည်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေ၍။ ဇီဝိတ
 ပရိယောသာနေ၊ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ တထာဂတော ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့
 ငါဘုရားသည် ယခုအခါသာ။ ဒေဝံ န ဝဿာပေဟိ၊ မိုးကို ရွာစေသည် မဟုတ်သေး။
 ပုဗ္ဗေ မစ္ဆယောနိယံ၊ ရှေးက ငါးမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တောပိ ဝဿာပေသိယေဝါတိ ဝတွာ၊

ဖြစ်စဉ်ကလည်း ရှာဖွေနေသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတ္တာ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ မစ္ဆဂဏာ၊ ထိုအခါက ငါးအပေါင်းတို့သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟေသုံ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ ပဇ္ဇန္တဒေဝရာဇာ အာနန္ဒော၊ မိုးနတ်မင်းကား အာနန္ဒာတည်း။ မစ္ဆရာဇာ ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါးမင်းသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မစ္ဆဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
မစ္ဆဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ အသင်္ကီယဇာတကဝဏ္ဏနာ

အသင်္ကီယောမိ ဂါမမ္ပိတံ ဣဒံ၊ အသင်္ကီယောမိ ဂါမမ္ပိ စသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ သာဝတ္ထိဝါသိ ဥပါသကံ၊ တစ်ယောက်သော သာဝတ္ထိမြို့နေသော ဥပါသကာကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူပြီ။ သောတာပန္နော သော အရိယသာဝကော၊ သောတာပန်ဖြစ်သော ထို အရိယာတပည့်သည်။ ကေနစိဒေဝ ကရဏီယေန၊ တစ်စုံတစ်ခုသာဖြစ်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့်။ ဧကေန သကဋသတ္ထဝါဟေန သဒ္ဓိံ၊ တစ်ယောက်သော လှည်း ကုန်သည်များနှင့် အတူ။ မဂ္ဂံ ပဋိပဋ္ဌိတွာ၊ လမ်းသို့ သွား၍။ ဧကသ္မိံ အရညဌာနေ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်ဌာန၌။ သကဋာနိ မောစေတွာ၊ လှည်းတို့ကို လွှတ်စေ၍ (ချွတ်၍)။ ခန္ဓာဝါရဗန္ဓေ ကတေ၊ လှည်းဝိုင်းဖွဲ့ခြင်းကို ပြုအပ်သော်။ သတ္ထဝါဟဿ အဝိဒ္ဓရေ၊ လှည်းဝိုင်း၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော။ အညတရသ္မိံ ရုက္ခမူလေ စင်္ဂမတိ၊ တစ်ခုသော သစ်ပင်အနီး၌ စင်္ကြံသွားနေ၏။ အထ အတ္တနော၊ ထိုအခါ မိမိတို့၏။ ကာလံ သလ္လက္ခေတွာ၊ အချိန်ကို ကောင်းစွာ မှတ်၍။ ပဉ္စသတာ စောရာ၊ ငါးရာကုန် သော ခိုးသားတို့သည်။ ခန္ဓာဝါရံ ဝိလုပ္ပိဿာမာတိ၊ လှည်းဝိုင်းကို လုကြအံ့ဟု။ ဓနုမုဂ္ဂရာဒိဟတ္တာ၊ လေး ဆောက်ပုတ်စသည် လက်၌ ရှိကြကုန်လျက်။ တံ ဌာနံ ပရိဝါရယိသု၊ ထိုလှည်းဝိုင်းဌာနကို ဝိုင်းကြပြီ။ ဥပါသကောပိ စင်္ဂမတိယေဝ၊

ဥပါသကာသည်လည်း စင်္ကြံလျှောက်မြဲ လျှောက်နေသည်သာတည်း။ စောရာ နံ ဒိသွာ၊ ခိုးသားတို့သည် ထိုဥပါသကာကို မြင်၍။ “အဒ္ဓါ ဧသော၊ စင်စစ် ဤသူသည်။ ခန္ဓာဝါရရက္ခကော ဘဝိဿတိ၊ လှည်းဝိုင်းစောင့်ရှောက်သူသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဣမဿ နိဒ္ဒံ ဩက္ကန္တကာလေ၊ ဤသူ၏ အိပ်ခြင်းသို့ သက်ရောက်ရာ ကာလ၌။ ဝိလုမ္ပိဿာမာတိ၊ လုယက်ကြအံ့”ဟု တွေး၍။ အဇ္ဈောတ္ထရိတုံ အသက္ကောန္တာ၊ လွမ်းမိုးလုယက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြဘဲ။ တတ္ထ တတ္ထေဝ အဋ္ဌံသု၊ ထိုထိုနေရာ၌သာ တည်ကြပြီ။ သောပိ ဥပါသကော၊ ထိုဥပါသကာသည်လည်း။ ပဌမယာမေပိ မဇ္ဈိမယာမေပိ ပစ္ဆိမယာမေပိ၊ ပဌမယံ၌လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈိမယံ၌ လည်းကောင်း၊ ပစ္ဆိမယံ၌လည်းကောင်း။ စင်္ကမန္တောယေဝ အဋ္ဌာသိ၊ စင်္ကြံသွား လျက်သာ တည်ပြီ။ ပစ္စုသကာလေ ဇာတေ၊ မိုးသောက်ကာလသည် ဖြစ်သော်။ စောရာ ဩကာသံ အလဘန္တာ၊ ခိုးသားတို့သည် လုယက်ခွင့်ကို မရကြ၍။ ဂဟိတေ ပါသာဏမုဂ္ဂရာဒယော၊ ကိုင်စွဲအပ်ကုန်သော ကျောက်ခဲ၊ ဆောက်ပုတ်စသည် တို့ကို။ ဆဉ္ဇေတွာ ပလာယိသု၊ စွန့်ပစ်၍ ပြေးကြပြီ။

ဥပါသကောပိ၊ ဥပါသကာသည်လည်း။ အတ္တနော ကမ္မံ နိဋ္ဌာပေတွာ၊ မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စကို ပြီးစေ၍။ ပုန သာဝတ္ထိံ အာဂန္တာ၊ တစ်ဖန် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ပြန်လာ၍။ သတ္တာရံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဘန္တေ အတ္တာနံ ရက္ခမာနာ၊ မြတ်စွာဘုရား မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သူတို့သည်။ ပရရက္ခကာ၊ သူတစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်ရာရောက်ကုန်သည်။ ဟောန္တိတိ ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်ကြပါသလား”ဟု မေး လျှောက်ပြီ။ “အာမ ဥပါသက၊ မှန်၏၊ ဥပါသကာ။ အတ္တာနံ ရက္ခန္တော၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သူသည်။ ပရမ္ပိ ရက္ခတိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်၏။ ပရံ ရက္ခန္တော၊ သူတစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်သူသည်။ အတ္တာနမ္ပိ ရက္ခတိတိ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်၏”ဟု မိန့်တော်မူပြီ။ သော၊ ထိုဥပါသကာသည်။ “ဘန္တေ ဣဒံ၊ မြတ်စွာဘုရား ဤစကားကို။ ဘဂဝတာ ယာဝ သုဘာသိတဉ္စ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျှင်ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သည် သာတည်း။ ဧကေန သတ္ထဝါဟေန သဒ္ဓိံ၊ တစ်ယောက်သော လှည်းကုန်သည်နှင့် အတူ။ အဟံ မဂ္ဂံ ပဋိပန္နော၊ တပည့်တော်သည် လမ်းသို့ သွားသော်။ ရက္ခမူလေ စင်္ကမန္တော၊ သစ်ပင်အနီး၌ စင်္ကြံလျှောက်လျက်။ မံ ရက္ခိဿာမိတိ၊ ငါ့ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်အံ့”ဟု တွေး၍။ သကလသတ္ထံ၊ အလုံးစုံသော လှည်းကုန်သည်

အပေါင်းကို။ ရက္ခိန္ဒိ အာဟ၊ စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ခဲ့ပြီ”ဟု လျှောက်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဥပါသက ပုဗ္ဗေပိ ပဏ္ဍိတာ၊ ဥပါသကာ ရှေးကလည်း ပညာရှိ တို့သည်။ အတ္တာနံ ရက္ခန္တာ၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ကြကုန်လျက်။ ပရံ ရက္ခိန္ဒုတိ ဝတ္တာ၊ သူတစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ခဲ့ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုဥပါသကာသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ ဝယပ္ပတ္တော၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သော်။ ကာမေသု အာဒိနဝံ ဒိသ္မာ၊ ကာမတို့၌ အပြစ်ကို မြင်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ဟိမဝန္တေ ဝသန္တော၊ ဟိမဝန္တာ၌ နေသော်။ လောဏမ္ဗိလသေဝနတ္ထာယ၊ ဆားချဉ်မှီဝဲခြင်းငှာ။ ဇနပဒံ အာဂန္တာ၊ ဇနပဒ်သို့ လာ၍။ ဇနပဒစာရိကံ စရန္တော၊ ဇနပဒဒေသစာရိကို လှည့် လည်သော်။ ဧကေန သတ္ထဝါဟေန သဒ္ဓိံ၊ တစ်ယောက်သော လှည်းကုန်သည် များနှင့် အတူ။ မဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇိတွာ၊ လမ်းသို့ သွား၍။ ဧကသ္မိံ အရညဌာနေ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်ဌာန၌။ သတ္တေ နိဝိဋ္ဌေ၊ လှည်းဝိုင်းသည် ရပ်နားသော် (စခန်းချသော်)။ သတ္တတော အဝိဒူရေ၊ လှည်းဝိုင်းမှ မနီးမဝေး၌။ ဈာနသုခေန ဝီတိနာမေန္တော၊ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် အချိန်ကုန်စေလျက်။ အညတရသ္မိံ ရက္ခမူလေ၊ တစ်ခုသော သစ်ပင်အနီး၌။ စင်္ဂမန္တော အဌာသိ၊ စင်္ကြံသွားလျက် တည်ပြီ။ အထ ခေါ ပဉ္စသတာ စောရာ၊ ထိုအခါ ငါးရာကုန်သော ခိုးသားတို့သည်။ “သာယမာသ- ဘတ္တဿ ဘုတ္တကာလေ၊ ညစာထမင်းကို စားရာအချိန်၌။ တံ သကဋသတ္ထံ ဝိလုမ္ဗိဿာမာတိ၊ ထိုလှည်းဝိုင်းကို လုယက်ကြအံ့”ဟု။ အာဂန္တာ ပရိဝါရယိသု၊ လာ၍ ဝိုင်းကြပြီ။ တေ တံ တာပသံ ဒိသ္မာ၊ ထိုခိုးသားတို့သည် ထိုရသေ့ကို မြင်၍။ “အယံ အမှေ၊ ဤရသေ့သည် ငါတို့ကို။ သစေ ပဿိဿတိ၊ အကယ်၍ မြင်အံ့။ သတ္ထဝါသိကာနံ အာရောစေဿတိ၊ လှည်းဝိုင်းနေ လူတို့အား ပြောကြား လတံ။ ဧတဿ နိဒ္ဒူပဂတဝေလာယ၊ ဤရသေ့၏ အိပ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ရာ အခါ၌။ ဝိလုမ္ဗိဿာမာတိ၊ လုယက်ကြအံ့”ဟု တွေး၍။ တတ္ထေဝ အဋ္ဌသု၊ ထိုနေရာ ၌ပင် တည်ကြပြီ။ တာပသော၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည်။ သကလံ ရက္ခိန္ဒိ

စင်္ကမိယေဝ။ အလုံးစုံသော ညဉ့်ပတ်လုံးလည်း စင်္ကြံသွားသည်သာ။ စောရာ
 သြကာသံ အလဘိတွာ၊ ခိုးသားတို့သည် လုယက်ခွင့်ကို မရကြမူ၍။ ဂဟိတ
 ဂဟိတေ၊ ကိုင်ဆွဲအပ် ကိုင်ဆွဲအပ်ကုန်သော။ မုဂ္ဂရပါသာဏေ ဆဉ္ဇေတွာ၊
 ဆောက်ပုတ် ကျောက်ခဲတို့ကို စွန့်ပစ်၍။ သကဋ္ဌသတ္ထဝါသီနံ သဒ္ဓံ ဒတွာ၊
 လှည်းဝိုင်းနေလူတို့အား အသံကို ပေး၍။ “ဘဝန္တော သတ္ထဝါသီနော၊ အို. .
 လှည်းဝိုင်းနေသူတို့။ ရုက္ခမူလေ ဧသော စင်္ကမနကတာပသော၊ သစ်ပင်အနီး၌
 စင်္ကြံသွားသော ဤရသေ့သည်။ သစေ အဇ္ဇ နာဘဝိဿ၊ အကယ်၍ ယနေ့ မရှိ
 အံ့။ သဗ္ဗေ မဟာဝိလောပံ၊ အလုံးစုံကုန်သော သင်တို့သည် ကြီးစွာသော လုယက်
 ခံရခြင်းသို့။ ပတ္တာ အဘဝိဿထ၊ ရောက်ကြသည် ဖြစ်ကြရာပြီ။ သွေ တာပသဿ
 မဟာသက္ကာရံ၊ နက်ဖန်၌ ရသေ့အား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို။ ကရေယျာ-
 ထာတိ ဝတွာ ပတ္တမိသု၊ ပြုကြလော့”ဟု ပြော၍ ဖဲသွားကုန်ပြီ။

တေ ရတ္တိယာ ပဘာတာယ၊ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် ညဉ့်သည် လင်းသော်။
 စောရေဟိ ဆဉ္ဇိတေ၊ ခိုးသားတို့သည် စွန့်ပစ်အပ်ကုန်သော။ မုဂ္ဂရပါသာဏာ-
 ဒယော ဒိသွာ၊ ဆောက်ပုတ်၊ ကျောက်ခဲသည်တို့ကို တွေ့ကြ၍။ ဘိတာ၊
 ကြောက်လန့်ကြ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့။ ဂန္ဓာ
 ဝန္တိတွာ၊ သွား၍ ရှိခိုး၍။ “ဘန္တေ ဝေါ၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည်။ စောရာ
 ဒိဋ္ဌာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ခိုးသားတို့ကို မြင်အပ်ပါကုန်သလော”ဟု မေးကြပြီ။ “အာမ
 အာဝုသော ဒိဋ္ဌာတိ၊ အေး. . ဒါယကာတို့ မြင်အပ်ကုန်ပြီ”ဟု ပြောပြီ။ “ဘန္တေ
 ဝေါ၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့အား။ ဧတ္တကေ စောရေ ဒိသွာ၊ ဤမျှရှိကုန်သော
 ခိုးသားတို့ကို တွေ့ရ၍။ ဘယံ ဝါ သာရဇ္ဇံ ဝါ၊ ကြောက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း
 သံသယဝင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ န ဥပ္ပဇ္ဇိတိ၊ မဖြစ်ပြီလော”ဟု လျှောက်ထား
 ကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း သည်။ “အာဝုသော စောရေ ဒိသွာ၊ အို. .
 ဒါယကာတို့ ခိုးသားတို့ကို မြင်ရ၍။ ဘယံ နာမ သဓနဿ ဟောတိ၊ ကြောက်ခြင်း
 မည်သည် ပစ္စည်းရှိသူအားသာ ဖြစ်၏။ အဟံ ပန နိဒ္ဒနော၊ ငါသည်ကား ပစ္စည်း
 မရှိ။ သွာဟံ ကိံ ဘာယိဿာမိ၊ ထိုငါသည် ဘာကို ကြောက်ရအံ့နည်း။ ဟိ၊
 မှန်၏။ ဂါမေပိ အရညေပိ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း တောထဲ၌လည်းကောင်း။
 ဝသန္တဿ မယံ၊ နေသော ငါ့အား။ ဘယံ ဝါ သာရဇ္ဇံ ဝါ၊ ကြောက်ခြင်းသည်

လည်းကောင်း သံသယဝင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ နတ္ထိတိ ဝတ္တာ၊ မရှိဟု ပြော၍။
တေသံ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ ထိုလည်းဝိုင်းနေသူတို့အား တရားကို ဟောလိုရကား။

၇၆။ “အသင်္ကီယောမိ ဂါမမိ၊ အရညေ နတ္ထိ မေ ဘယံ။

ဥဇုမဂ္ဂံ သမာရုဇ္ဈော၊ မေတ္တာယ ကရုဏာယ စာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အသင်္ကီယောမိ (ပ) ကရုဏာယ စ ဟူသော ဤဂါထာကို
ဟောပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

(အဟံ၊ ငါသည်)။ ဂါမမိ အသင်္ကီယော အမိ၊ ရွာထဲ၌ ကြောက်ဖို့အတွေး
မဝင်သည် ဖြစ်၏။ အရညေ မေ၊ တောထဲ၌ ငါ့အား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ကြောက်မှု
သည် မရှိ၊ မေတ္တာယ ကရုဏာယ စ၊ မေတ္တာဖြင့်လည်းကောင်း ကရုဏာဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဥဇုမဂ္ဂံ သမာရုဇ္ဈော၊ ဖြောင့်မတ်သော ဗြဟ္မာ့ပြည် လမ်း
ကြောင်းသို့ ကောင်းစွာတက်ရောက်နေ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အသင်္ကီယောမိ ဂါမမိတိ၊ အသင်္ကီယောမိ ဂါမမိ
ဟူသော ပါဠိဖြင့်။ သင်္ကာယ၊ အတွေးဝင်မှု၌။ နိယုတ္တော ပတိဋ္ဌိတော၊ ယှဉ်၏
တည်၏။ ဣတိ သင်္ကီယော၊ ထို့ကြောင့် သင်္ကီယမည်၏။ သင်္ကီယော န၊ အတွေး
ဝင်မှု၌ ယှဉ်သူ တည်သူသည် မဟုတ်သည်။ အသင်္ကီယော၊ အတွေးဝင်မှု၌
မယှဉ်သူ မတည်သူသည်။ အဟံ ဂါမေ ဝသန္တောပိ၊ ငါသည် ရွာထဲ၌ နေသော်
လည်း။ သင်္ကာယ အပတိဋ္ဌိတတ္တာ၊ အတွေးဝင်မှု၌ မတည်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။
အသင်္ကီယော နိဗ္ဗယော၊ အတွေးဝင်မှု၌မတည် အကြောက်အလန့်မရှိ။
နိရာသင်္ကောတိ ဒီပေတိ၊ သံသယအတွေးမရှိဟု ပြ၏။ အရညေတိ၊ အရညေ
ဟူသည်ကား။ ဂါမဂါမုပစာရဝိနိမုတ္တေ ဌာနေ၊ ရွာ၊ ရွာဥပစာမှ ကင်းလွတ်သော
ဌာန၌တည်း။ ဥဇုမဂ္ဂံ သမာရုဇ္ဈော မေတ္တာယ ကရုဏာယ စာတိ၊ ဥဇုမဂ္ဂံ
သမာရုဇ္ဈော မေတ္တာယ ကရုဏာယ စ ဟူသော ပါဠိဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ တိက
စတုက္ကဇ္ဈာနိကာဟိ၊ ဈာန်သုံးပါးအပေါင်း ဈာန်လေးပါးအပေါင်း၌ ယှဉ်ကုန်သော။
မေတ္တာကရုဏာဟိ၊ မေတ္တာကရုဏာတို့ဖြင့်။ ကာယဝင်္ကာဒိဝိရဟိတံ၊ ကိုယ်
ကောက်ကျစ်မှု စသည်မှ ကင်းသော။ ဥဇု ဗြဟ္မလောကဂါမိမဂ္ဂံ၊ ဖြောင့်မတ်စွာ
ဗြဟ္မာ့ပြည်သွားကြောင်းလမ်းသို့။ အာရုဇ္ဈောတိ ဝဒတိ၊ တက်နေပြီဟု ပြော၏။
အထ ဝါ၊ တစ်နည်းကား။ ပရိသုဒ္ဓသီလတာယ၊ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော

သီလရှိသည်အဖြစ်ကြောင့်။ ကာယဝစီမနောဝင်္ကဝိရဟိတံ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်
ကောက်ကျစ်မှုမှ ကင်းသော။ ဥဇ္ဇံ ဒေဝလောကမဂ္ဂံ၊ ဖြောင့်မတ်သော နတ်ပြည်
သွားကြောင်းလမ်းသို့။ အာရုဇ္ဈော အမှီတိ၊ တက်နေသည် ဖြစ်၏ဟု။ ဒသေတွာ၊
ပြပြီး၍။ တတော ဥတ္တရိ၊ ထိုနတ်ပြည်သွားကြောင်းလမ်းထက် အလွန်။ မေတ္တာယ
ကရုဏာယ စ၊ မေတ္တာ၌လည်းကောင်း၊ ကရုဏာ၌လည်းကောင်း။ ပတိဋ္ဌိတတ္တာ
ဥဇ္ဇံ၊ တည်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ဖြောင့်မတ်စွာသော။ ဗြဟ္မလောကမဂ္ဂမ္ပိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်
သွားကြောင်းလမ်းသို့လည်း။ အာရုဇ္ဈော အမှီ၊ တက်ရောက်နေသည် ဖြစ်၏။
ဣတိပိ ဒသေတိ၊ ဤသို့လည်း ပြ၏။ ဟိ အပရိဟိနဇ္ဈာနဿ၊ မှန်၏ မယုတ်သော
ဈာန်ရှိသူ၏။ ဧကန္တေန ဗြဟ္မလောကပရာယနတ္တာ၊ ဧကန်အားဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင်
လဲလျောင်းရာရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ မေတ္တာကရုဏာဒယော ဥဇ္ဇမဂ္ဂါ နာမ၊
မေတ္တာကရုဏာ စသည်တို့သည် ဖြောင့်မတ်သော လမ်းတို့မည်၏။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ ဓမ္မံ
ဒေသေတွာ၊ ဤဂါထာဖြင့် တရားကို ဟောပြီး၍။ တုဋ္ဌစိတ္တေဟိ တေဟိ
မနုဿေဟိ၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သော ထိုလူတို့သည်။ သက္ကတော ပူဇိတော၊
အရိုအသေပြုအပ်၍ ပူဇော်အပ်၍။ ယာဝဇိဝံ စတ္တာရော ဗြဟ္မဝိဟာရေ၊ အသက်
အပိုင်းအခြားပတ်လုံး လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို။ ဘာဝေတွာ
ဗြဟ္မလောကေ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္ဓိ ယဇေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ “တဒါ သတ္ထ
ဝါသိနော၊ ထိုအခါက လှည်းဝိုင်းနေသူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟေသုံ၊ ငါဘုရား
ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ တာပသော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ရသေ့
သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူပြီ။

အသင်္ကိယဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော
အသင်္ကိယဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ မဟာသုပိနဇာတကဝဏ္ဏနာ

လာဗူနိ သီဒန္တိတိ က္ကဒံ၊ လာဗူနိ သီဒန္တိ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူစဉ်။ သောဠသ မဟာသုပိနေ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကုန်သော အိပ်မက်ကြီး တို့ကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကဒိဝသံ ကောသလ မဟာရာဇာ၊ တစ်နေ့၌ ကောသလမင်းကြီးသည်။ ရတ္တိ နိဒ္ဒူပဂတော၊ ည၌ အိပ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်သော်။ သောဠသ မဟာသုပိနေ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက် ချက်ကုန်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို။ ပစ္ဆိမယာမေ ဒိသ္မာ၊ ပစ္ဆိမယာမ၌ မြင်မက်၍။ ဘိတတသိတော ပဗ္ဗုဒ္ဓိတွာ၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နိုး၍။ “ဣမေသံ သုပိနာနံ ဒိဋ္ဌတ္တာ၊ ဤအိပ်မက်တို့ကို မြင်မက်အပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ကိံ န ခေါ မေ ဘဝိဿတိတိ၊ အဘယ်သည် ငါ့အား ဖြစ်လတုံနည်း”ဟု။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော၊ သေဘေး ခြိမ်းခြောက်ခံရ၍။ သယနပိဋ္ဌေ နိသိန္နကောဝ၊ အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်လျက် သာ။ ရတ္တိ ဝီတိနာမေသိ၊ ည၌ ကုန်လွန်စေပြီ။

အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုကောသလမင်းကြီးကို။ ရတ္တိယာ ပဘာတာယ၊ ည၌လည်း လင်းသော်။ ဗြာဟ္မဏပုရောဟိတာ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ပုဏ္ဏားပုရောဟိတ်တို့သည် ချဉ်းကပ်ကြ၍။ “သုခံ သယိတ္ထ မဟာရာဇာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ချမ်းသာစွာ စက်တော် ခေါ်ကြရပါ၏လော အရှင်မင်းကြီး”ဟု မေးလျှောက်ကုန်ပြီ။ အာစရိယာ မေ၊ ဆရာတို့ ငါ့အား။ ကုတော သုခံ၊ ဘယ်မှာ ချမ်းသာပါအံ့နည်း။ အဇ္ဇ အဟံ ပစ္စုသသမယေ၊ ယနေ့ ငါသည် မိုးသောက်ထအခါ၌။ သောဠသ မဟာသုပိနေ ပဿိ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကုန်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်ပြီ။ တေသံ ဒိဋ္ဌကာလတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်ရာကာလမှ စ၍။ သော ဘယပ္ပတ္တော အမှီတိ၊ ထိုငါသည် ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၏ဟု ပြောပြီ။ “ဝဒေထ မဟာရာဇ၊ မိန့်တော်မူကြပါ အရှင်မင်းမြတ်။ သုတွာ ဇာနိဿာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ကြားရပြီး၍ အကောင်းအဆိုး သိရပါကုန်အံ့”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ ဗြာဟ္မဏာနံ ဒိဋ္ဌသုပိနေ ကထေတွာ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား မြင်မက်သော အိပ်မက်တို့ကို ပြောကြားပြီး၍။ “ဣမေသံ ဒိဋ္ဌကာရဏာ၊ ဤအိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်ခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မေ ကိံ န ခေါ၊ ငါ့အား အဘယ်သည်။ ဘဝိဿတိတိ

ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်လတုံနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ ဟတ္ထေ ဝိဓုနိသု၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်တို့ကို အထူးလှုပ်ရှားကုန်ပြီ။ “ကဿော ဟတ္ထေ၊ အဘယံကြောင့် လက်တို့ကို။ ဝိဓုနထာတိ စ ဝုတ္ထေ၊ ခါကြသနည်းဟုလည်း” မေးအပ်သော်။ “မဟာရာဇ သုပိနာ ကက္ခဋ္ဌာတိ၊ မင်းမြတ် အိပ်မက်တို့ကား ကြမ်းတမ်းဆိုးဝါးကုန်၏”ဟု လျှောက်ကြပြီ။ တေသံ နိပ္ပတ္တိ၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏ ပြီးစီးမှုအကျိုးသည်။ ကာ ဘဝိဿတီတိ၊ အဘယ်သည် ဖြစ်လတုံနည်းဟု မေးပြီ။ ရန္တရာယော ဇီဝိတန္တရာယော၊ မင်းအဖြစ် အန္တရာယ်လည်းကောင်း အရှင်မင်းကြီးအသက် အန္တရာယ်လည်းကောင်း။ ဘောဂန္တရာယော ဣတိ၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်အန္တရာယ်လည်းကောင်း ဤသို့။ တိဏ္ဍံ ဣမေသံ အန္တရာယာနံ၊ သုံးမျိုးကုန်သော ဤအန္တရာယ်တို့တွင်။ အညတရော၊ တစ်မျိုးမျိုးသော အန္တရာယ်သည်။ (ဘဝိဿတိ) ဣတိ၊ (ဖြစ်လတုံ)ဟု လျှောက်ကြပြီ။ သပ္ပဋိကမ္မာ အပ္ပဋိကမ္မာတိ၊ ကုစား၍ ရကုန်သလော၊ ကုစားမရကုန်သလောဟု မေးပြီ။ ကာမံ ဧတေ သုပိနာ၊ စင်စစ်ကား ဤအိပ်မက်တို့သည်။ အတိဖရသတ္တာ အပ္ပဋိကမ္မာ၊ အလွန်ကြမ်းတမ်း ဆိုးဝါးကုန်သည့် အဖြစ်ကြောင့် ကုစားမရနိုင်ကုန်။ ပန မယံ၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့သည်။ တေ သပ္ပဋိကမ္မေ ကရိဿာမ၊ ထိုအိပ်မက်ကြီးတို့ကို ကုစားရသည်တို့ကို ပြုပါကုန်အံ့။ ဧတေ ပဋိက္ကမာပေတုံ၊ ထိုအိပ်မက်မကောင်းကျိုးတို့ကို ဖယ်ရှား သွားစေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တာနံ အမှာကံ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်သော ကျွန်တော်မျိုးတို့၏။ သိက္ခိတဘာဝေါ နာမ ကိံ ကရိဿတီတိ၊ ပညာသင်ထားအပ်သည့် အဖြစ်မည်သည် ဘာလုပ်မည်နည်းဟု ပြောကြပြီ။ ကိံ ပန ကတ္တာ၊ အဘယ်ကိုကား ပြုကြ၍။ ပဋိက္ကမာပေဿထာတိ၊ မကောင်းကျိုး ဖယ်ရှားသွားစေကုန်အံ့နည်းဟု မေးပြီ။ သဗ္ဗစတုက္ကေန ယညံ၊ အလုံးစုံလေးခုစီဖြင့် ယဇ်ကို။ ယဇိဿာမ မဟာရာဇာတိ၊ ပူဇော်ကြပါမည် အရှင်မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ ဘိတတသိတော၊ ကောသလမင်းသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍။ “အာစရိယာ တေန ဟိ၊ ဆရာတို့ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ မမ ဇီဝိတံ၊ ငါ၏ အသက်သည်။ တုမှာကံ ဟတ္ထေ ဟောတု၊ သင်ဆရာတို့၏ လက်၌ ဖြစ်ပါစေ။ မေ သောတ္ထိ၊ ငါ၏ ချမ်းသာမှုကို။ ခိပ္ပံ ကရောထာတိ အာဟ၊ လျင်စွာ ပြုကြလော့”ဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ “ဗဟုံ ဓနံ လဘိဿာမ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို ရတော့မည်။ ဗဟုံ ခဇ္ဇဘောဇ္ဇံ၊ များစွာသော ခဲဖွယ်စားဖွယ်ကို။ အာဟရာပေဿာမာတိ၊ ဆောင်ယူခိုင်းကြရတော့မည်”ဟု။ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ၊ ရွှင်လန်းနှစ်သက်ကြ၍။ “မာ

စိန္တယိတ္ထ မဟာရာဇာတိ၊ တွေးမပူကြပါနှင့် အရှင်မင်းကြီး”ဟု။ ရာဇာနံ သမဿာသေတွာ၊ ကောသလမင်းကို သက်သာရာရစေ၍။ ရာဇနိဝေသနာ နိက္ခမိတွာ၊ မင်းနန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့ကြ၍။ ဗဟိနဂရေ ယညာဝါဠိ ကတွာ၊ မြို့ပြင်ပ၌ ယဇ်တွင်းကို ပြု၍။ ဗဟူ စတုပ္ပဒဂဏေ၊ များစွာကုန်သော ခြေလေးချောင်းရှိ သားကောင်အပေါင်းတို့ကို။ ထူဏူပနီတေ ကတွာ၊ ယဇ်တိုင်အနီး ဆောင်ယူအပ် သည်တို့ကို ပြု၍။ ပက္ခိဂဏေ သမာဟရိတွာ၊ ငှက်အပေါင်းတို့ကို ကောင်းစွာ ဆောင်ယူ၍။ “ဣဒဗ္ဗိဒဗ္ဗ လဒ္ဓါ ဝဋ္ဋတီတိ၊ ဤပစ္စည်းကိုလည်း ဤပစ္စည်းကိုလည်း ရခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု။ ပုနပျုနံ သဗ္ဗရန္တိ၊ အဖန်ဖန် နန်းတွင်းသွားလာကုန်၏။

အထ ခေါ် မလ္လိကာ ဒေဝီ၊ ထိုအခါ မလ္လိကာမည်သော မိဖုရားသည်။ တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ထိုအကြောင်းကို သိ၍။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကောသလ မင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “မဟာရာဇ ကိံ န ခေါ၊ မင်းမြတ် အဘယ့်ကြောင့်။ ဗြာဟ္မဏာ ပုနပျုနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် အဖန်ဖန်။ သဗ္ဗရန္တိတိ ပုစ္ဆိ၊ နန်းတွင်း ဝင်ထွက်သွားလာကြ ပါသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဘဒ္ဒေ တံ သုခိတာ၊ မိဖုရား ရှင်မိဖုရားကား ချမ်းသာ၏။ အမှာကံ ကဏ္ဍမူလေ၊ ငါတို့၏ နားရင်း၌။ အာသီဝိသံ စရန္တိ၊ မြွေဟောက်ကို သွားနေသည်ကို။ န ဇာနာသီတိ၊ မသိဟု ပြောပြီ။ ဧတံ ကိံ မဟာရာဇာတိ၊ ဤစကားသည် ဘာစကားပါနည်း ရှင်မင်းကြီးဟု မေးပြီ။ ဧဝရူပါ ဒုဿုပိနာ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော မကောင်းသော အိပ်မက်တို့ကို။ မယာ ဒိဋ္ဌာ၊ ငါသည် မြင်မက်အပ်ကုန်ပြီ။ တိဏ္ဍံ အန္တရာယာနံ၊ သုံးမျိုးကုန်သော အန္တရာယ်တို့တွင်။ အညတရော ပညာယတီတိ၊ တစ်မျိုးမျိုးသော အန္တရာယ်သည် ထင်ရှား၏ဟု။ ဗြာဟ္မဏာ ဝတွာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ပြောကြ၍။ တေသံ ပဋိဃာတာယ၊ ထို အန္တရာယ်တို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ။ ယညံ ယဇိဿာမာတိ ဝတွာ၊ ယဇ်ကို ပူဇော် ကြမည်ဟု ပြော၍။ ပုနပျုနံ သဗ္ဗရန္တိတိ၊ အဖန်ဖန် နန်းတွင်းဝင်ထွက် သွားလာ ကြ၏ဟု ပြောပြီ။ မဟာရာဇ တေ၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည်။ သဒေဝကေ လောကေ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌။ အဂ္ဂဗြာဟ္မဏော သုပိနပဋိကမ္ပံ၊ အမြတ်ဆုံးပုဏ္ဏားကို အိပ်မက်ကုစားမှုကို။ ပုစ္ဆိတော ကိံ ပနာတိ၊ မေးအပ် ပြီလောဟု ပြောပြီ။ ဘဒ္ဒေ သဒေဝကေ လောကေ၊ မိဖုရား နတ်နှင့်တကွသော လောက၌။ ဧသော အဂ္ဂဗြာဟ္မဏော၊ ဤအမြတ်ဆုံးပုဏ္ဏားဟူသည်။ ကတရော ပန ဣတိ၊ အဘယ်သူပါနည်းဟု မေးပြီ။ သဒေဝကေ လောကေ၊ နတ်နှင့်

တကွသော လောကဉ္စ။ အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ သဗ္ဗညု၊ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော အလုံးစုံ သိသော။ ဝိသုဒ္ဓိ နိက္ကိလေသံ၊ အထူးစင်ကြယ်သော ကိလေသာမရှိသော။ မဟာဗြာဟ္မဏံ န ဇာနာသိ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားကြီးကို မသိသလော။ ဟိ သော ဘဂဝါ၊ မှန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်။ သုပိနန္တရံ ဇာနေယျ၊ အိပ်မက် အကြောင်းကို သိတော်မူရာ၏။ တံ ဂစ္ဆ၊ အရှင်မင်းကြီးသည် သွားပါချေ။ တံ ပုစ္ဆ မဟာရာဇာတိ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မေးပါချေ၊ အရှင်မင်းကြီးဟု ပြောပြီ။ “သာဓု ဒေဝီတိ၊ ကောင်းပြီ မိဖုရား” ဟု ပြော၍။ ရာဇာ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ၊ ကောသလ မင်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ သတ္တာရံ ဝန္ဓိတွာ နိသီဒိ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ထိုင်နေပြီ။

သတ္တာ မဓုရဿရံ နိစ္ဆာရေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် သာယာချိမြိန်သော အသံကို ထွက်စေတော်မူ၍။ “မဟာရာဇ ကိ န ခေါ အတိပ္ပဂေါ၊ မင်းမြတ် အဘယ့်ကြောင့် အလွန်စောစွာသာလျှင်။ အာဂတော အသီတိ အာဟ၊ လာသည် ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးပြီ။ ဘန္တေ အဟံ ပစ္စုသသမယေ၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် မိုးသောက် အခါ၌။ သောဠသ မဟာသုပိနေ ဒိသွာ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကုန်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်၍။ ဘိတော ဗြာဟ္မဏာနံ အာရောစေသိ၊ ကြောက်ရွံ့၍ ပုဏ္ဏားတို့အား ပြောကြားပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ “မဟာရာဇ သုပိနာ ကက္ခဠာ၊ မင်းမြတ် အိပ်မက်တို့သည် ကြမ်းတမ်းဆိုးဝါးကုန်၏။ ဧတေသံ ပဋိယာတတ္ထာယ၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏ မကောင်းကျိုးပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ။ သဗ္ဗ စတုက္ကေန ယညံ၊ အလုံးစုံ လေးခုစီဖြင့် ယဇ်ကို။ ယဇိဿာမာတိ၊ ပူဇော်ကြအံ့” ဟု ပြော၍။ ယညံ သဇ္ဇေန္တိ ယဇ်ကို စီရင်ကြကုန်၏။ ဗဟူ ပါဏာ မရဏဘယတဇ္ဇိတာ၊ များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေဘေး ခြိမ်းခြောက်ခံရကုန်၏။ တုမေ့ စ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း။ သဒေဝကေ လောကေ အဂ္ဂပုဂ္ဂလာ၊ နတ်နှင့်တကွ သော လောကဉ္စ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါတည်း။ ဝေါ ဉာဏမုခေ၊ အရှင်ဘုရား တို့၏ ဉာဏ်ဝဉ္စ။ ယော အာပါထံ နာဂစ္ဆတိ၊ အကြင်တရားသည် ရှေးရှုထင်ခြင်းသို့ မရောက်။ အတိတာနာဂတပစ္စုပ္ပန္နံ ဥပါဒါယ၊ အတိတ်အနာဂတ်ပစ္စုပ္ပန်ကို အစ ပြု၍။ သော ဧဥယျဓမ္မော နတ္ထိ၊ ဘုရားဉာဏ်တော်ဝ ရှေးရှုမထင်သော ထို ဧဥယျဓမ်တရားသည် မရှိပါ။ ဧတေသံ သုပိနာနံ နိပ္ပတ္တိ၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏ ပြီးစီးမှုအကျိုးကို။ မေ ကထေထ ဘဂဝါတိ၊ တပည့်တော်အား ဟောတော်မူကြပါ

မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီ။ မဟာရာဇ ဧတံ ဧဝံ၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ် လျှောက်ထားသည့် ဤစကားသည် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ သဒေဝကေ လောကေ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌။ မံ ဌပေတွာ၊ ငါဘုရားကို ထား၍။ ဧတေသံ သုပိနာနံ၊ ဤအိပ်မက်တို့၏။ အန္တရံ ဝါ နိပ္ပတ္တိံ ဝါ၊ အကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြီးစီးမှုအကျိုးကိုလည်းကောင်း။ ဇာနိတုံ သမတ္ထော၊ သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော။ အညော နာမ နတ္ထိ၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်မည်သည် မရှိ။ အဟံ တေ ကထေဿာမိ၊ ငါဘုရားသည် သင်မင်းကြီးအား ဟောပြောပေအံ့။ အပိ စ ခေါ တံ၊ စင်စစ်သော်ကား သင်မင်းကြီးသည်။ ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌနိယာမေနော၊ မြင်အပ်မြင်အပ်တိုင်း သော နည်းဖြင့်ပင်။ သုပိနေ ကထေဟီတိ၊ အိပ်မက်တို့ကို လျှောက်ထားလော့ဟု မိန့်ပြီ။ သာဓု ဘန္တေတိ၊ ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရားဟု။ ရာဇာ ဒိဋ္ဌနိယာမေနော၊ ကောသလမင်းသည် မြင်အပ်တိုင်းသော နည်းဖြင့်ပင်။ ကထေန္တော၊ လျှောက်ထား လိုရကား။

“ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အဿော ကံသော သိင်္ဂီလီ စ ကုမ္ဘော၊
ပေါက္ခရဏီ စ အပါကစန္ဒနံ။

လာဗူနိ သီဒန္တိ သိလာပ္ပဝန္တိ၊ မဏ္ဍုကိယော ကဏ္ဍသပေ ဂိလန္တိ။
ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊ တဿ ဝကာ ဧဠကာနံ ဘယာ ဟိ”တိ

ဣမံ မာတိကံ၊ ဥသဘာ (ပ) ဘယာ ဟိ ဟူသော ဤမာတိကာကို။ နိက္ခိပိတွာ ကထေသိ၊ ထား၍ လျှောက်ထားပြီ။ မာတိကာနက်ကား--

ဥသဘာ ရုက္ခာ၊ ဝေဠယောင်ပြု၍ မဝေဠသော နွားလားတို့လည်းကောင်း၊ ငယ်ငယ်ဖြင့် သီးပွင့်ကြသော သစ်ပင်တို့လည်းကောင်း။ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊ နွားကလေးနို့ စို့ကြသော နွားမတို့လည်းကောင်း၊ ဝန်မရုန်းနိုင်သည့် နွားကလေးတို့လည်းကောင်း။ အဿော ကံသော၊ ခေါင်းနှစ်လုံးရှိသော မြင်းလည်းကောင်း၊ ရွှေခွက်လည်းကောင်း။ သိင်္ဂီလီ စ ကုမ္ဘော၊ ကျစ်သမျှ ကြိုးကို စားသော တောခွေးမလည်းကောင်း၊ ရေပြည့်လျှံသည့် ရေအိုးကြီး လည်းကောင်း။ ပေါက္ခရဏီ စ အပါကစန္ဒနံ၊ ကမ်းနားကြည်၍ အလယ် နောက်သော ရေကန်လည်းကောင်း၊ တစ်အိုးတည်းချက် မကျက်တကျက်

ပျော့သောထမင်း၊ ရက်တက်ရေနှင့် လဲလှယ်စားသော စန္ဒကူးလည်းကောင်း။
 လာဗူနိ သီဒန္တိ ဗူးတောင်းတို့သည် နစ်မြုပ်ကုန်၏။ သိလာပ္ပဝန္တိ ကျောက်ဖျာ
 တို့သည် ပေါလောပေါ်ကုန်၏။ မဏ္ဍုကိယော ကဏ္ဍာသပေ ဂိလန္တိ ဖားမတို့
 သည် မြွေဟောက်တို့ကို စားမျှကုန်၏။ ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ ကျီးကို
 ရွှေဟင်္သာတို့သည် ခြံရံကုန်၏။ ဧဠာကာနံ ဘယာ ဟိ၊ သိုးတို့ကို ကြောက်
 သောကြောင့်သာ။ ဝကာ တသာ၊ ဝံပုလွေတို့သည် လန်နေကုန်၏။

(၁) ဘန္တေ အဟံ၊ ရှင်တော်ဘုရား တပည့်တော်သည်။ ဧကံ သုပိနံ၊ တစ်ခုသော
 အိပ်မက်ကို။ တာဝ ဧဝံ အဒ္ဓသံ၊ ရှေးဦးစွာ ဤသို့ မြင်မက်ပါပြီ။ စတ္တာရော အဇ္ဇန
 ဝဏ္ဏာ၊ လေးကောင်ကုန်သော မျက်စဉ်းညိုအဆင်းရှိကုန်သော။ ကာဠုဥသဘာ
 ယုဇ္ဈိဿာမာတိ၊ နွားနက်ကြီးတို့သည် “ဝေ့ကြမည်”ဟု။ စတူဟိ ဒိသာဟိ၊
 လေးပါးကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့မှ။ ရာဇဂံဏံ အာဂန္တာ၊ မင်းရင်ပြင်သို့ ရောက်
 လာကြ၍။ “ဥသဘယုဒ္ဓံ ပဿိဿာမာတိ၊ နွားဝေ့ပွဲကို ကြည့်ကြမည်”ဟု။
 မဟာဇနေ သန္နိပတိတေ၊ များစွာသောလူသည် ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးသော်။
 ယုဇ္ဈနာကာရံ ဒဿေတွာ၊ ခွေမည့်အခြင်းအရာကို ပြကြ၍။ နဒိတွာ ဂဇ္ဇိတွာ၊
 တွန်၍ ဟိန်းဟောက်၍။ အယုဇ္ဈိတွာပ ဝဠိက္ကန္တာ၊ မဝေ့ကြမူ၍သာ ဖဲသွားကုန်ပြီ။
 ပဌမံ ဣမံ သုပိနံ အဒ္ဓသံ၊ ပဌမဆုံးသော ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ
 ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။
 “မဟာရာဇ ဣမဿ ဝိပါကော၊ မင်းမြတ် ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်။ တဝ၊
 သင်မင်းကြီး၏။ (ကာလေ၊ လက်ထက်၌)။ နေဝ (ဘဝိဿတိ)၊ မဖြစ်လတုံ။ မမ
 ကာလေ န ဘဝိဿတိ၊ ငါဘုရား၏ လက်ထက်၌ မဖြစ်လတုံ။ အနာဂတေ ပန၊
 နောင်အခါ၌ကား။ အဓမ္မိကာနံ ကပဏရာဇုနံ၊ တရားမရှိကုန်သော မင်းဆင်းရဲ
 တို့၏လည်းကောင်း။ အဓမ္မိကာနံ မနုဿာနဉ္စ၊ တရားမရှိကုန်သော လူတို့၏
 လည်းကောင်း။ ကာလေ၊ လက်ထက်၌။ လောကေ ဝိပရိဝတ္တမာနေ၊ လူ့လောက
 သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သော်။ ကုသလေ ဩဿန္တေ၊ ကုသိုလ်သည် နည်းပါးသော်။
 အကုသလေ ဥဿန္တေ၊ အကုသိုလ်သည် များပြားသော်။ လောကဿ ပရိဟာယန
 ကာလေ၊ လူ့လောက၏ သူတော်ကောင်းတရား ဆုတ်ယုတ်ရာ ကာလ၌။ ဒေဝေါ
 သမ္မာ န ဝဿိဿတိ၊ မိုးသည် ကောင်းစွာ မရွာလတုံ။ မေဃပါဒါ ပစ္ဆိမိဿန္တိ၊
 မိုးတိမ်အခြေတို့သည် ပြတ်ကုန်လတုံ။ သဿာနိ မိလာယိဿန္တိ၊ ကောက်ကို

မှတ်သား သီးနှံများတို့သည် ညှိုးနွမ်းကုန်လတံ့။ ဒုဗ္ဗိက္ခံ ဘဝိဿတိ၊ စားနပ်ရိက္ခာ ရှားပါးခြင်းသည် ဖြစ်လတံ့။ ဝဿိတုကာမာ ဝိယ၊ ရွာလို့ကုန်သကဲ့သို့။ စတူဟိ ဒိသာဟိ၊ လေးပါးကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့မှ။ မေဃာ ဥဌဟိတွာ၊ မိုးတိမ်တို့ သည် တက်လာကြ၍။ အာတပေ ပတ္ထဋ္ဌာနံ ဝိဟိအာဒိနံ၊ နေပူ၌ ဖြန့်လှန်းထားအပ် ကုန်သော ကောက်စသည်တို့ကို။ တေမနဘယေန၊ မိုးစိုမည်ကြောက်သဖြင့်။ ဣတ္ထိကာဟိ အန္တောပဝေသိတကာလေ၊ အမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်တွင်းသွင်းပြီးရာ ကာလ၌။ အာဠိဗန္ဓနတ္ထာယ၊ ကံသင်းဖွဲ့ခြင်း အကျိုးငှာ။ ကုဒ္ဒါလပိဋကဟတ္ထေသု၊ ပေါက်တူး၊ ခြင်းတောင်း လက်စွဲကုန်သော။ ပုရိသေသု၊ ယောက်ျားတို့သည်။ နိက္ခန္တေသု၊ ထွက်ကုန်သော်။ ဝဿနာကာရံ ဒေသေတွာ ဂဇ္ဇိတွာ၊ ရွာမည်အခြင်း အရာကို ပြ၍ ခြိမ်း၍။ ဝိဇ္ဇလတာ နိစ္ဆာရေတွာ၊ လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကို ထွက်စေ၍။ တေ ဥသဘာ အယုဇ္ဈိတွာ၊ ထိုနွားလားတို့သည် မဝေကြမူ၍။ (ပလာယန္တိ) ဝိယ၊ ပြေးကြကုန်သကဲ့သို့။ အဝဿိတွာဝ ပလာယိဿန္တိ၊ မရွာမူ၍သာ ပြေးကြပျောက် ကြလတံ့။ အယံ ဧတဿ ဝိပါကော၊ ဤသည်ကား ထိုပဌမအိပ်မက်၏ အကျိုး တည်း။ တုယံ တပ္ပစ္စယာ ပန၊ သင်မင်းကြီးအား ထိုအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်ကား။ ကောစိ အန္တရာယော နတ္ထိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် မရှိ။ အနာဂတံ အာရဟ္တာ၊ အနာဂတ်အရေးကို အကြောင်းပြု၍။ ဧသော သုပိနော ဒိဋ္ဌော၊ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်အပ်ပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ ပန၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား။ အတ္တနော ဇီဝိတဝုတ္တိ နိဿာယ၊ မိမိ၏ အသက်မွေးမှုကို မှီ၍။ ကထယိသုတိ၊ ပြောကြပြီဟု။ ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သုပိနဿ နိပ္ပတ္တိ ကထေတွာ၊ အိပ်မက်၏ ပြီးစီးမည့်အကျိုးကို ဟောတော်မူပြီး၍။ “ဒုတိယံ ကထေဟိ မဟာရာဇာတိ အာဟ၊ ဒုတိယအိပ်မက်ကို လျှောက်ထားလော့ မင်းကြီး”ဟု မိန့်တော်မူပြီ။

(၂) ဘန္တေ အဟံ ဒုတိယံ၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ဒုတိယအိပ်မက် ကို။ ဧဝံ အဒ္ဓသံ၊ ဤသို့ မြင်မက်ပါပြီ။ ခုဒ္ဒကာ ရုက္ခာ စေဝ ဂစ္ဆာ စ၊ ငယ်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြုံပင်တို့သည်လည်းကောင်း။ ပထဝီ ဘိန္နိတွာ၊ မြေကို ဖောက်ခွဲ၍။ ဝိဒတ္ထိမတ္တမ္ပိ ရတနမတ္တမ္ပိ၊ တစ်ထွာမျှကိုသော်လည်းကောင်း၊ တစ်တောင်မျှကိုသော်လည်းကောင်း။ အနုဂ္ဂန္ဓာဝ၊ မတက်ကြသေးမူ၍သာ။ ပုပ္ဖန္တိ စေဝ ဖလန္တိ စ၊ ပွင့်လည်းပွင့်ပါကုန်၏၊ သီးလည်းသီးပါကုန်၏။ ဣမံ ဒုတိယံ

အဒ္ဓသံ၊ ဤဒုတိယအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ ကော ဝိပါကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးပြီ။ မဟာရာဇ ဣမဿာပိ ဝိပါကော၊ မင်းမြတ် ဤအိပ်မက်၏လည်း ဆိုးကျိုးသည်။ လောကဿ ပရိဟာယန ကာလေ၊ လူ့လောက၏ သူတော်ကောင်းတရား ဆုတ်ယုတ်ရာ ကာလ၌။ မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ ပရိတ္တာယုကကာလေ ဘဝိဿတိ၊ အသက်တိုရာ ကာလ၌ ဖြစ်လတ်၊ ဟိ အနာဂတသ္မိံ သတ္တာ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌ သတ္တဝါတို့သည်။ တိဗ္ဗရာဂါ ဘဝိဿန္တိ၊ ထက်သော ရာဂရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြလတ်။ အသမ္ပတ္တဝယာဝ ကုမာရိယော၊ အရွယ်မရောက်သေးသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော သူငယ်မ တို့သည်။ ပုရိသန္တရံ ဂန္ဓာ၊ ယောက်ျားအထူးသို့ သွားကြ၍။ ဥတုနိယော စေဝ ဂတ္တိနိယော စ ဟုတ္တာ၊ ဥတုပန်းပွင့်ကုန်သည်လည်းကောင်း ကိုယ်ဝန်ရှိကုန်သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ကြ၍။ ပုတ္တဓိတာဟိ ဝမိဿန္တိ၊ သားသမီးတို့ဖြင့် ကြီးပွားကြ လတ်။ ဟိ၊ ဥပမာဥပမေယျန္တိန္ဒောပြရသော်။ ခုဒ္ဒကရက္ခာနံ ပုပ္ဖံ ဝိယ၊ သစ်ပင်ငယ် တို့၏ ပွင့်ခြင်းသည်ကဲ့သို့။ တာသံ ဥတုနိဘာဝေါ၊ ထိုသူငယ်မတို့၏ ဥတုပန်း ပွင့်သည့် အဖြစ်သည်လည်းကောင်း။ ဖလံ ဝိယ၊ သီးခြင်းကဲ့သို့။ ပုတ္တဓိတရော ဘဝိဿန္တိ၊ သားသမီးတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကြလတ်။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ တတိယံ ကထေဟိ မဟာရာဇာတိ၊ တတိယအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ မင်းကြီးဟု မိန့်တော်မူပြီ။

(၃) ဘန္တေ ဂါဝိယော၊ မြတ်စွာဘုရား နွားမကြီးတို့သည်။ တဒဟုဇာတာနံ ဝစ္ဆကာနံ၊ ယနေ့ ဖွားစဖြစ်ကုန်သော နွားမငယ်တို့၏။ ခီရံ ပိဝန္တိယော အဒ္ဓသံ၊ နို့ကို စို့နေသည်တို့ကို မြင်မက်ပါပြီ။ အယံ မေ၊ ဤအိပ်မက်သည် တပည့်တော်၏။ တတိယော သုပိနော၊ တတိယဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော၊ ဤအိပ်မက်၏လည်း အကျိုးသည်။ အနာဂတေ ဧဝ၊ နောင်ခါ၌သာ။ မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ ဇေဋ္ဌာပစာယိကကမ္မဿ နဋ္ဌကာလေ၊ ကြီးသူကို ရိုသေ လေးစားမှု ပြုခြင်း၏ ပျောက်ပျက်ရာကာလ၌။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ်။ ဟိ အနာဂတသ္မိံ သတ္တာ၊ ချဲ့ပြောရသော် အနာဂတ်၌ သတ္တဝါတို့သည်။ မာတာ-ပိတုသု ဝါ သဿုသဿုရေသု ဝါ၊ မိဘတို့၌လည်းကောင်း ယောက္ခမအမ၊

ယောက္ခမအထီးတို့၌လည်းကောင်း။ လဇ္ဇံ အနုပဋ္ဌာပေတွာ၊ ရှက်ကြောက်မှုကို မဖြစ်စေကြမူ၍။ သယမေဝ ကုဋ္ဌမ္ပံ သံဝိဒဟန္တာဝ၊ ကိုယ်တိုင်သာ စည်းပွားဥစ္စာကို စီမံကြကုန်လျက်သာ။ ယာသစ္စာဒနမတ္တမ္ပ၊ စားရုံ၊ ဝတ်ရုံမျှကိုလည်း။ မဟလ္လကာနံ ဒါတုကာမာ ဒဿန္တိ၊ ကြီးသူတို့အား ပေးလိုသူတို့သည် ပေးကြလတုံ။ အဒါတု- ကာမာ န ဒဿန္တိ၊ မပေးလိုသူတို့သည် မပေးကြလတုံ။ တဒဟုဇာတာနံ ဝစ္ဆကာနံ၊ ယနေဖွားစဖြစ်ကုန်သော နွားမငယ်တို့၏။ ခီရံ ပိဝန္တိယော၊ နို့ရည်ကို စို့ကုန်သော။ မဟာဂိဝိယော ဝိယ၊ နွားမကြီးတို့ကဲ့သို့။ မဟလ္လကာ အနာထာ အသယံဝသီ၊ ကြီးသူတို့သည် မှီခိုရာမရှိကုန်သည် မိမိဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်ကြကုန်သည်။ (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍)။ ဒါရကေ အာရာဇေတွာ ဇီဝိဿန္တိ၊ ငယ်သူတို့ကို နှစ်သက်စေ၍ အသက် မွေးကြရလတုံ။ ဣတောနိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ၊ စတုတ္ထံ ကထေဟိ မဟာရာဇာတိ၊ စတုတ္ထအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ မင်းကြီးဟု မိန့်တော်မူပြီ။

(၄) ဘန္တေ ဓုရဝါဟေ၊ မြတ်စွာဘုရား ဝန်ကိုဆောင်နိုင်ကုန်သော။ အာရာဟ- ပရိဏာဟသမ္ပန္တေ မဟာဂေါဏေ၊ အရပ်အလုံးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော နွားကြီးတို့ကို။ ယုဂပရမ္ပရာယ အယောဇေတွာ၊ ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်၌ မယှဉ်မကကြမူ၍။ တရုဏေ ဂေါဒမ္ပေ၊ ငယ်ရွယ်ကုန်သော ဆုံးမလောက်သည့် နွားပေါက်တို့ကို။ ဓုရေ ယောဇေန္တေ အဒ္ဓသံ၊ ထမ်းပိုး၌ ယှဉ်ကသည်တို့ကို မြင်မက်ပါပြီ။ တေ ဓုရံ၊ ထိုနွားပေါက်တို့သည် ထမ်းပိုးဝန်ကို။ ဝဟိတုံ အသက္ကောန္တာ၊ ရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြ၍။ ဆဇ္ဈေတွာ အဋ္ဌသု၊ စွန့်ပစ်၍ တည်ကြပါကုန်ပြီ။ သကဋ္ဌာနိ နပ္ပဝဋ္ဋိသု၊ လှည်းတို့သည် မလိမ့်ကုန်ပြီ။ အယံ မေ၊ ဤအိပ်မက်သည် တပည့်တော် ၏။ စတုတ္ထော သုပိနော၊ စတုတ္ထဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးပြီ။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော အနာဂတေ ဧဝ၊ ဤအိပ်မက်၏လည်း မကောင်းကျိုးသည် နောင်အခါ ၌သာ။ အဓမ္မိကရာဇေနံ ကာလေ၊ တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏ လက်ထက်၌။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတုံ။ ဟိ အနာဂတသ္မိံ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ အဓမ္မိကကပဏ ရာဇာနော၊ တရားမရှိ ဆင်းရဲသော မင်းတို့သည်။ ပဏ္ဍိတာနံ ပဝေဏိကုသလာနံ၊ ပညာရှိကုန်သော အစဉ်အလာ နားလည်ကုန်သော။ ကမ္ပံ နိတ္ထရဏသမတ္တာနံ၊ လုပ်ငန်းကို ထုတ်ဆောင်စွမ်းနိုင်ကုန်သော (အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်

ကုန်သော)။ မဟာမတ္တာနံ ယသံ န ဒဿန္တိ အမတ်ကြီးတို့အား စည်းစိမ်အခြံအရံကို မပေးကြလတုံ။ ဓမ္မသဘာယံ ဝိနိစ္ဆယဌာနေပိ၊ တရားသဘင်၌ ဝိနိစ္ဆယရုံး၌လည်း။ ပဏ္ဍိတေ ဝေါဟာရကုသလေ၊ ပညာရှိကုန်သော ဥပဒေနားလည်ကုန်သော။ မဟလ္လကေ အမစ္စေ န ဌပေဿန္တိ၊ ကြီးကုန်သော အမတ်တို့ကို မထားကြလတုံ။ တဗ္ဗိပရိတာနံ တရုဏတရုဏာနံ ပန၊ ထိုမှပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်သော ငယ်သူငယ်သူ တို့အားကား။ ယသံ ဒဿန္တိ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပေးကြလတုံ။ တထာရူပေ ဧဝ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူတို့ကိုသာ။ ဝိနိစ္ဆယဌာနေ ဌပေဿန္တိ၊ ဝိနိစ္ဆယရုံး၌ ထားကြလတုံ။ တေ ရာဇကမ္မာနိ ဧဝ၊ ထိုရာထူးရှိသူတို့သည် မင်းမှုကိစ္စတို့ကို လည်းကောင်း။ ယုတ္တာယုတ္တဉ္စ အဇာနန္တာ၊ သင့်၊ မသင့်ကိုလည်းကောင်း မသိကြရကား။ တံ ယသံ ဥက္ခိပိတုံ န သက္ခိဿန္တိ၊ ထိုစည်းစိမ်အခြံအရံကို ဆောင်ရွက်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြလတုံ။ ရာဇကမ္မာနိ နိတ္ထရိတုံ၊ မင်းမှုကိစ္စတို့ကို ထုတ်ဆောင်ခြင်း အောင်မြင်အောင် လုပ်ခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿန္တိ မစွမ်းနိုင်ကြလတုံ။ တေ အသက္ကောန္တာ၊ ထိုငယ်ရွယ်သူတို့သည် မစွမ်းနိုင်ကြ၍။ ကမ္မဓရံ ဆဉ္စေဿန္တိ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို စွန့်ပစ်ကြလတုံ။ မဟလ္လကာ ပဏ္ဍိတာ မစွာပိ၊ ကြီးကုန်သော ပညာရှိအမတ်တို့သည်လည်း။ ယသံ အလဘန္တာ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံကို မရကြ၍။ ကိစ္စာနိ နိတ္ထရိတုံ သမတ္တာပိ၊ အလုပ်ကိစ္စတို့ကို ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကြ သော်လည်း။ “အမှာကံ ဧတေဟိ ကိံ၊ ငါတို့အား ဤအလုပ်ကိစ္စတို့ဖြင့် ဘာအကျိုး ရှိအံ့နည်း။ မယံ ဗာဟိရကာ ဇာတာ၊ ငါတို့သည် အပြင်လူတို့သည် ဖြစ်ကြပြီ။ အဗ္ဘန္တရိကာ တရုဏဒါရကာ၊ အတွင်းသားဖြစ်ကုန်သော နုပျိုသူလူငယ်တို့သည်။ ဇာနိဿန္တိတိ၊ သိကြလတုံ”ဟု ပြော၍။ ဥပ္ပန္နာနိ ကမ္မာနိ န ကရိဿန္တိ၊ ဖြစ်ပေါ် လာကုန်သော လုပ်ငန်းတို့ကို မပြုကြလတုံ။ ဧဝံ သဗ္ဗထာပိ၊ ဤသို့ အလုံးစုံသော အပြားအားဖြင့်လည်း။ တေသံ ရာဇေန၊ ထိုမင်းတို့အား။ ဟာနိယေဝ ဘဝိဿတိ၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည်သာ ဖြစ်လတုံ။ ဓုရံ ဝဟိတုံ၊ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ။ အသမတ္တာနံ ဝစ္ဆဒမ္မာနံ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်သော ဆုံးမလောက်သည့် နွားပေါက်တို့ကို။ ဓုရေ ယောဇိတကာလော ဝိယ၊ ဝန်၌ ယှဉ်က၊ရာ ကာလကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဓုရဝါဟာနံ မဟာဂေါဏာနံ၊ ဝန်ကိုဆောင်နိုင်ကုန်သော နွားကြီးတို့ကို။ ယုဂ ပရမ္ပရာယ၊ ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်ဖြင့်။ အယောဇိတကာလော ဝိယ စ ဘဝိဿတိ၊ မယှဉ် မက၊ရာ ကာလကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်လတုံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊

ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ ပဉ္စမံ ကထေဟိ မဟာရာဇာတိ၊ ပဉ္စမ အိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ မင်းကြီးဟု မိန့်ပြီ။

(၅) ဘန္တေ ဥဘတောမုခံ၊ ရှင်တော်ဘုရား ခံတွင်းနှစ်ပေါက်ရှိသော။ ဧကံ အသံ အဒ္ဓသံ၊ တစ်ကောင်သော မြင်းကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဒွိသု ပဿေသု၊ နှစ်ဘက် ကုန်သော နံပါးတို့၌။ တဿ ယဝသံ ဒေန္တိ၊ ထိုမြင်းအား မုယောအစာကို ပေးကြ ကျွေးကြကုန်၏။ သော ဒွိဟိ မုခေဟိ ခါဒတိ၊ ထိုမြင်းသည် နှစ်ပေါက်ကုန်သော ခံတွင်းတို့ဖြင့် စား၏။ အယံ မေ၊ ဤသည်ကား တပည့်တော်၏။ ပဉ္စမော သုပိနော၊ ပဉ္စမအိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးပြီ။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော အနာဂတေ၊ ဤအိပ်မက်၏ လည်း အကျိုးသည် နောင်အခါ၌။ အဓမ္မိကရာဇကာလေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ တရားမစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက်၌သာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ အဓမ္မိကာ ဗာလရာဇာနော၊ တရားမစောင့်ကုန်သော ဖျင်းအသော မင်းတို့သည်။ အဓမ္မိကေ လောလမနုဿေ၊ တရားမရှိကုန်သော လျှပ်ပေါ်သူ လူတို့ကို။ ဝိနိစ္ဆယေ ဌပေဿန္တိ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထားကြလတံ့။ ပါပပုညေသု အနာဒရာ၊ မကောင်းမှု ကောင်းမှုတို့၌ ရိုသေလေးစားမှု မရှိကုန်သော။ တေ ဗာလာ သဘာယံ နိသီဒိတွာ၊ ထိုဖျင်းအသူတို့သည် တရားသဘင်၌ ထိုင်နေကြ၍။ ဝိနိစ္ဆယံ ဒေန္တော၊ အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးကြကုန်သော်။ ဥဘိန္နမ္ပိ အတ္ထပစ္စတ္ထိကာနံ၊ နှစ်ဘက်လည်းဖြစ်ကုန်သော တရားတွေ့တို့၏။ ဟတ္ထတော လဉ္စ ဂဟေတွာ၊ လက်မှ တံဖိုးလက်ဆောင်ကို ယူ၍။ အသော ဒွိဟိ မုခေဟိ၊ မြင်းသည် နှစ်ပေါက် ကုန်သော ခံတွင်းတို့ဖြင့်။ ယဝသံ၊ မုယောအစာကို။ (ခါဒတိ ဝိယ၊ စားဘိသကဲ့သို့)။ ခါဒိဿန္တိ၊ စားကြလတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ ဆဌံ ကထေဟိ မဟာရာဇာတိ၊ ဆဌအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ မင်းကြီးဟု မိန့်ပြီ။

(၆) ဘန္တေ မြတ်စွာဘုရား။ မဟာဇနော၊ လူအများသည်။ သတသဟဿဂ္ဂနိကံ၊ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော။ သုဝဏ္ဏပါတီ သမ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ရွှေခွက်ကို ဆေးကြော သုတ်သင်၍။ “ဣဓ ပဿာဝံ ကရောဟိတိ၊ ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်ကို ပြုပါ လော့”ဟု။ ဧကဿ ဇရသိင်္ဂီလဿ၊ တစ်ကောင်သော မြေခွေးအိုအား။

ဥပနာမေသိ၊ ချပေးပြီ။ တံ တတ္ထ၊ ထိုမြေခွေးအိုကို ထိုရွှေခွက်၌။ ပဿာဝံ ကရေန္တံ အဒ္ဓသံ၊ ကျင်ငယ်ကို ပြုသည် စွန့်သည်ကို မြင်မက်ပါပြီ။ အယံ မေ၊ ဤအိပ်မက်သည်ကား တပည့်တော်၏။ ဆဋ္ဌော သုပိနော၊ ဆဋ္ဌဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ အနာဂတေ ယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ အဓမ္မိကာ ဝိဇာတိရာဇာနော၊ တရားမရှိကုန်သော အမျိုးညံ့မင်းတို့သည်။ ဇာတိသမ္ပန္နာနံ ကုလပုတ္တာနံ၊ အမျိုးဇာတ် ကောင်းကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့အား။ အာသင်္ကာယ၊ သံသယရှိသဖြင့်။ ယသံ န ဒဿန္တိ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံကို မပေးကြလတံ့။ အကုလီနာနံယေဝ ဒဿန္တိ၊ အမျိုးညံ့သူတို့အားသာ ပေးကြလတံ့။ ဧဝံ မဟာကုလာနိ၊ ဤသို့ပေးကြသော် ဆွေးကြီးမျိုးကြီးတို့သည်။ ဒုဂ္ဂတာနိ ဘဝိဿန္တိ၊ ဆင်းရဲကြသည် ဖြစ်ကုန်လတံ့။ လာမကကုလာနိ ဣဿရာနိ၊ အမျိုးညံ့တို့သည် အစိုးရကုန်သည်။ (ဘဝိဿန္တိ ဖြစ်ကြလတံ့)။ တေ စ ကုလီနပုရိသာ၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည်လည်း။ ဇီဝိတုံ အသက္ကောန္တာ၊ အသက်မွေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြရကား။ “ဣမေ နိဿာယ၊ ဤအစိုးရသူတို့ကို မှီ၍။ ဇီဝိဿာမာတိ၊ အသက်မွေးကြအံ့”ဟု တွေး၍။ အကုလီနာနံ ဓီတရော ဒဿန္တိ၊ အမျိုးယုတ်တို့အား သမီးတို့ကို ပေးကြလတံ့။ ဣတိ တာသံ ကုလဓီတာနံ၊ ဤသို့ ထိုအမျိုးကောင်းသမီးတို့၏။ အကုလီနေဟိ သဒ္ဓိံ သံဝါသော၊ အမျိုးယုတ်တို့နှင့်အတူ ပေါင်းသင်းခြင်းသည်။ ဇရသိင်္ဂါလဿ သုဝဏ္ဏပါတိယံ၊ မြေခွေးအို၏ ရွှေခွက်၌။ ပဿာဝကရဏသဒိသော ဘဝိဿတိ၊ ကျင်ငယ်စွန့်မှုပြုခြင်းနှင့်တူသည် ဖြစ်လတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္ပိတေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ သတ္တမံ ကထေဟီတိ၊ သတ္တမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၇) ဘန္တေ ဧကော ပုရိသော၊ အရှင်ဘုရား တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည်။ ရဇ္ဇံ ဝဋ္ဋေတွာ ဝဋ္ဋေတွာ၊ ကြိုးကို ကျစ်၍ ကျစ်၍။ ပါဒမူလေ နိက္ခိပတိ၊ ခြေရင်း၌ ချထား၏။ တေန နိသိန္နပိဌဿ ဟေဋ္ဌာ၊ ထိုယောက်ျားသည် ထိုင်နေသော အင်းပျဉ်၏ အောက်၌။ သယိတာ ဧကာ ဆာတသိင်္ဂါလီ၊ ဝပ်နေသော တစ်ကောင်သော ဆာလောင်လှသည့် မြေခွေးမသည်။ တဿ အဇာနန္တဿေဝ၊ ထိုယောက်ျားသည် မသိစဉ်ပင်။ တံ ခါဒတိ၊ ထိုကျစ်ကျစ်သမျှ ကြိုးကို စား၏။

ဧဝံ အဟံ အဒ္ဓသံ၊ ဤသို့ တပည့်တော်သည် မြင်မက်ပါပြီ။ အယံ မေ၊ ဤ အိပ်မက်
သည် တပည့်တော်၏။ သတ္တမော သုပိနော၊ သတ္တမဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။
ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု
လျှောက်ပြီ။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော၊ ဤအိပ်မက်၏လည်း မကောင်းကျိုးသည်။
အနာဂတေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊
မှန်၏ နောင်အခါ၌။ ဣတ္ထိယော ပုရိသလောလာ၊ အမျိုးသမီးတို့သည် ယောက်ျား၌
လော်လည်ကုန်သည်။ သုရာလောလာ အလင်္ကာရလောလာ၊ သေရည်၌ လော်
လည်ကုန်သည် အဆင်တန်ဆာ၌ လော်လည်ကုန်သည်။ ဝိသိခါလောလာ
အာမိသလောလာ၊ ခရီးသွားမှု၌ လော်လည်ကုန်သည် အာမိသ၌ လော်လည်
ကုန်သည်။ ဒုဿီလာ ဒုရာစာရာ၊ သီလမရှိကုန်သည် အကျင့်မကောင်းကုန်သည်။
ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကြလတံ့။ တာ သာမိကေဟိ၊ ထိုအမျိုးသမီးတို့သည် အိမ်ထောင်
ရှင်တို့သည်။ ကသိဂေါရက္ခာဒီနိ ကမ္မာနိ ကတွာ၊ လယ်ထွန်ခြင်း နွားကျောင်းခြင်း
အစရှိကုန်သော အမှုတို့ကို လုပ်ကြ၍။ ကိစ္ဆေန ကသိရေန၊ ဆင်းရဲစွာ ပင်ပန်းစွာ။
သမ္ဘတံ ခနံ၊ ဆည်းပူး ရှာဖွေအပ်သော ဥစ္စာကို။ ဇာရေဟိ သဒ္ဓိ၊ လင်ငယ်တို့နှင့်
အတူ။ သုရံ ပိဝန္တိယော၊ သေအရက်ကို သောက်ကြလျက်။ မာလာဂန္ဓဝိလေပနံ
ဓာရယမာနာ၊ ပန်း၊ နံသာ၊ နံသာပျောင်းကို ပန်ဆင်ခြယ်သကြလျက်။ အန္တောဂေဟေ
အစွာယိကံ၊ အိမ်တွင်း၌ အလျင်အမြန် ပြုထိုက်သော။ ကိစ္စမ္ပိ အနောလောကေတွာ၊
ကိစ္စကိုသော်မှလည်း မကြည့်ကြမူ၍။ ဂေဟေ ပရိက္ခေပဿ၊ အိမ်၌ အကာအရံ၏။
ဥပရိဘာဂေနပိ ဆိဒ္ဓဌာနေဟိပိ၊ အထက်အဖို့ဖြင့်လည်းကောင်း အပေါက်ရှိရာဌာန
တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဇာရေ ဥပဓာရယမာနာ၊ လင်ငယ်တို့ကို စူးစမ်းရှာဖွေကြလျက်။
သေွ ဝပိတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ နက်ဖန်၌ စိုက်သင့်သော။ ဗီဇမ္ပိ ကောဋေတွာ၊ မျိုးစပါးကို
သော်မှလည်း ထောင်းထူ၍။ ယာဂုဘတ္တခဇ္ဇာဒီနိ သမ္မာဒေတွာ၊ ယာဂု၊ ထမင်း၊
ခဲဖွယ်စသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍။ ခါဒမာနာ၊ ခဲစားကြကုန်လျက်။ ဟေဌာ ပိဌကေ၊
အင်းပျဉ်အောက်၌။ နိပန္နဆာတသိင်္ဂါလီ၊ ဝပ်နေသည့် ဆာလောင်လှသော မြေခွေး
မသည်။ ဝဋေတွာ ဝဋေတွာ၊ ကျစ်၍ကျစ်၊ ပါဒမူလေ နိက္ခိတ္တရဇ္ဇံ၊ ခြေရင်း၌ ချထားအပ်
သော သားရေကြိုးကို၊ (ခါဒမာနာ ဝိယ၊ စားသကဲ့သို့)။ ဝိလုပ္ပိဿန္တိ လုယက်ကြလတံ့။
ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ
ဘေးသည် မရှိ၊ အဌမံ ကထေဟိတံ၊ အဌမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၈) ဘန္တေ ရာဇဒွါရေ၊ မြတ်စွာဘုရား မင်းတံခါးအနီး၌။ ဗဟူဟိ တုစ္ဆကုမ္ဘေဟိ၊ များစွာကုန်သော ရေမရှိသော အိုးတို့ဖြင့်။ ပရိဝါရေတွာ ဌပိတံ၊ ခြံရံ၍ ထားအပ်သော။ ဧကံ မဟန္တံ၊ တစ်လုံးသော ကြီးသော။ ပူရိတကုမ္ဘံ အဒ္ဓသံ၊ ရေပြည့်အိုးကို မြင်မက်ပါပြီ။ ပန စတ္တာရော ဝဏ္ဏာပိ၊ ထူးခြားသည်ကား လေးမျိုးလည်း ဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့သည်လည်း။ စတူဟိ ဒိသာဟိ၊ လေးပါးကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့မှလည်းကောင်း။ စတူဟိ အနုဒိသာဟိ စ၊ လေးပါးကုန်သော ထောင့်အရပ်တို့မှလည်းကောင်း။ ယဋ္ဌေဟိ ဥဒကံ၊ အိုးတို့ဖြင့် ရေကို။ အာဟရိတွာ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူ၍ ဆောင်ယူ၍။ ပူရိတကုမ္ဘမေဝ ပူရေန္တိ၊ ပြည့်နေသော အိုးကိုသာ ဖြည့်ကြ လောင်းကြကုန်၏။ ပူရိတပူရိတံ ဥဒကံ၊ ဖြည့်တိုင်း ဖြည့်တိုင်းသော ရေသည်။ ဥတ္တရိတွာ ပလာယတိ၊ လျှံ၍ ပြေးသွား၏။ တေပိ ပုနပျုနံ၊ ထိုအမျိုးလေးပါးတို့သည်လည်း ထပ်ကာထပ်ကာ။ တတ္ထေဝ ဥဒကံ အာသိဉ္စန္တိ၊ ထိုပြည့်နေသော အိုး၌သာ ရေကို လောင်းကြကုန်၏။ တုစ္ဆကုမ္ဘေ ပန၊ ရေမရှိသော အိုးတို့ကိုကား။ သြလောကေန္တာပိ နတ္ထိ၊ ကြည့်သူတို့သည်သော်မှလည်း မရှိကုန်။ အယံ မေ၊ ဤအိပ်မက်သည် တပည့်တော်၏။ အဋ္ဌမော သုပိနော၊ အဋ္ဌမဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော၊ ဤအိပ်မက်၏လည်း အကျိုးသည်။ အနာဂတေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ လောကော ပရိဟာယိဿတိ၊ လူ့လောကသည် ဆုတ်ယုတ်လိမ့်လတံ့။ ရဋ္ဌံ နိရောဇံ ဘဝိဿတိ၊ တိုင်းနိုင်ငံသည် အဆိဋ္ဌဇာမရှိသည် ဖြစ်လတံ့။ ရာဇာနော ဒုဂ္ဂတာ၊ မင်းတို့သည် ဆင်းရဲကုန်သည်။ ကပဏာ ဘဝိဿန္တိ၊ အထီးကျန်သူတို့သည် ဖြစ်ကြလတံ့။ ယော ဣဿရော ဘဝိဿတိ၊ အကြင်သူသည် အစိုးရသည် ဖြစ်အံ့။ တဿ ဘဏ္ဍာဂါရေ၊ ထိုအစိုးရဖြစ်မည့်သူ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်၌။ သတသဟဿမတ္တာ ကဟာပဏာ ဘဝိဿန္တိ၊ တစ်သိန်းမျှသာ ရှိကုန်သော ကျပ်ဒင်္ဂါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတံ့။ တေ ဧဝံ ဒုဂ္ဂတာ၊ ထိုအစိုးရသူတို့သည် ဤသို့ ဆင်းရဲကြသော်။ သဗ္ဗေ ဇာနပဒေ၊ အလုံးစုံကုန်သော ဇနပုဒ်နေလူတို့ကို။ အတ္တနော ကမ္မေ ဧဝ ကာရေဿန္တိ၊ မိမိ၏ အမှုတို့ကိုသာ ပြုစေကုန်လတံ့။ ဥပဒ္ဒုတာ မနုဿာ၊ နှိပ်စက်ခံရကုန်သော လူတို့သည်။ သကေ ကမ္မန္တေ ဆဋ္ဌေတွာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ကုန်သော လုပ်ငန်းတို့ကို စွန့်ပစ်၍။ ရာဇနံ အတ္ထာယ

ဧဝ၊ မင်းတို့၏ အကျိုးငှာသာ။ ပုဗ္ဗဏ္ဏာပရဏ္ဏာနိ၊ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို။ ဝပန္တာ
ရက္ခန္တာ၊ စိုက်ပျိုးကုန်လျက် စောင့်ရှောက်ကုန်လျက်။ လာယန္တာ မဒ္ဒန္တာ၊ ရိတ်ကုန်
လျက် နယ်ကုန်လျက်။ ပဝေသေန္တာ၊ ဂိုထောင်ထဲ သွင်းကုန်လျက်။ ဥစ္ဆေတ္တာနိ
ကရောန္တာ၊ ကြံခင်းတို့ကို ပြုကုန်လျက်။ ယန္တာနိ ကရောန္တာ၊ ကြံကြိတ်စက်တို့ကို
ပြုကုန်လျက်။ ယန္တာနိ ဝါဟေန္တာ၊ ကြံကြိတ်စက်တို့ကို လည်ပတ်စေကုန်လျက်။
ဖာဏိတာဒီနိ ပစန္တာ၊ တင်လဲစသည်တို့ကို ကျိချက်ကုန်လျက်။ ပုပ္ဖါရာမေ စ
ဖလာရာမေ စ ကရောန္တာ၊ ပန်းခြံတို့ကိုလည်းကောင်း သစ်သီးခြံတို့ကိုလည်းကောင်း
ပြုကြလျက်။ တတ္ထ တတ္ထ နိပ္ပန္နာနိ၊ ထိုထိုအရပ်၌ ပြီးစီးကုန်သော။ ပုဗ္ဗဏ္ဏာဒီနိ
အာဟရိတွာ၊ စပါးစသည်တို့ကို ဆောင်ယူကြ၍။ ရညော ကောဌာဂါရမေဝ၊
မင်း၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကိုသာ။ ပူရေဿန္တိ၊ ပြည့်စေကြကုန်လတံ့။ အတ္တနော
ဂေဟေသု၊ မိမိ၏ အိမ်တို့၌။ တုစ္ဆကောဌေ၊ အချီးနှီးသော ကျီကြတို့ကို။
ဩလောကေန္တာပိ န ဘဝိဿန္တိ၊ ကြည့်သူတို့သည်သော်မှလည်း မရှိကုန်လတံ့။
တုစ္ဆကုမ္ဘေ အနောလောကေတွာ၊ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ကို မကြည့်မူ၍။
ပူရိတကုမ္ဘေ ပူရဏသဒိသမေဝ၊ ပြည့်နေသော အိုး၌ ဖြည့်သည်နှင့်တူသည်သာ။
ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ကြောင့်လည်း
သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ နဝမံ ကထေဟိတိ၊ နဝမအိပ်မက်ကို
လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၉) ဘန္တေ ဧကံ၊ မြတ်စွာဘုရား တစ်ခုသော။ ပဉ္စသုဝဏ္ဏပဒုမသဉ္စန္ဒံ ဂမ္ဘီရံ၊
ကြာမျိုးငါးပါးကောင်းစွာ ဖူးလွှမ်းအပ်သော နက်သော။ သဗ္ဗတော တိတ္ထံ၊ အလုံးစုံ
သော ဘက်မှ သက်ဆင်း၍ ရသော။ ပေါက္ခရဏိ အဒ္ဓသံ၊ ရေကန်ကို မြင်မက်ပြီ။
သမန္တတော ဒွိပဒစတုပ္ပဒါ ဩတရိတွာ၊ ပတ်ပတ်လည်မှ ခြေနှစ်ချောင်း သတ္တဝါ
ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါတို့သည် သက်ဆင်း၍။ တတ္ထ ပါနိယံ ပိဝန္တိ၊ ထိုရေကန်၌
ရေကို သောက်ကုန်၏။ တဿာ မဇ္ဈေ ဂမ္ဘီရဌာနေ၊ ထိုရေကန်၏ အလယ်ခေါင်ဖြစ်
သော ရေနက်ရာဌာန၌။ ဥဒကံ အာဝိလံ၊ ရေသည် နောက်ကျ၏။ တီရပ္ပဒေ-
သေသု၊ ကမ်းစပ်အရပ်တို့၌။ ဒွိပဒစတုပ္ပဒါနံ အက္ကမဌာနေ၊ ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါ
ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါတို့၏ သက်ဆင်းရာဌာန၌။ အစ္စံ ဝိပ္ပသန္တံ အနာဝိလံ၊
ကြည်၏ အထူးကြည်လင်၏ မနောက်။ ဧဝံ အဟံ အဒ္ဓသံ၊ ဤသို့ တပည့်တော်
သည် မြင်မက်ပါပြီ။ အယံ မေ၊ ဤအိပ်မက်သည် တပည့်တော်၏။ နဝမော

သုပိနော၊ နဝမဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿာပိ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏လည်း အကျိုးသည် အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ အနာဂတေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်ခါ၌သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ ရာဇာနော အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်ကြလတံ့။ ဆန္ဒာဒိ ဝသေန၊ ချစ်ခြင်းစသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့်။ အဂတိံ ဂစ္ဆန္တ၊ အဂတိကို လိုက်ကြ ကုန်လျက်။ ရဇ္ဇံ ကာရေဿန္တိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြုကြလတံ့။ ဓမ္မေန ဝိနိစ္ဆယံ နာမ န ဒဿန္တိ၊ တရားသဖြင့် အဆုံးအဖြတ် မည်သည်ကို မပေးကြလတံ့။ လဉ္စဝိတ္တကာ၊ လာဘ်စားခြင်းလျှင် ဥစ္စာရှိကုန်သည်။ နေလောလာ ဘဝိဿန္တိ၊ ပစ္စည်း၌ လော်လည်ကုန်သည် ဖြစ်ကြလတံ့။ ရဋ္ဌဝါသိကေသု၊ တိုင်းပြည်နေလူတို့အပေါ်၌။ နေသံ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယာ နာမ၊ ထိုမင်းတို့၏ သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်း၊ သနားခြင်းတို့မည်သည်။ န ဘဝိဿန္တိ၊ မဖြစ်ကြလတံ့။ ကက္ခဋ္ဌာ ဖရဿ၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သည် ရိုင်းပျက်ကုန်သည်။ (ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍)။ ဥဇ္ဈယန္တေ ဥဇ္ဈဂဏ္ဌိကာ ဝိယ၊ ကြံကြိတ်စက်၌ ကြံဆစ်တို့ကိုကဲ့သို့။ မနုဿေ ပိဋ္ဌေန္တာ၊ လူတို့ကို နှိပ်စက် ကုန်လျက်။ နာနပ္ပကာရေန ဗလိံ ဥပ္ပါဒေန္တာ၊ အမျိုးမျိုးအစားအစား အပြားပြားဖြင့် အခွန်အတုတ်ကို ဖြစ်စေကြလျက်။ ဓနံ ဂဏိဿန္တိ၊ ဥစ္စာကို ယူကြလတံ့။ ဗလိ ပိဋိတာ မနုဿာ၊ အခွန်အတုပ် နှိပ်စက်ခံရကုန်သော လူတို့သည်။ ကိဗ္ဗိ ဒါတုံ အသက္ကောန္တာ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြဘဲ။ ဂါမနိဂမာဒယော ဆဉ္ဇေတွာ၊ ရွာနိရုံးစသည်တို့ကို စွန့်ပစ်၍။ ပစ္စန္တံ ဂန္တာ၊ တိုင်းစွန့်ပြည်နားသို့ သွားကြ၍။ ဝါသံ ကပ္ပေဿန္တိ၊ နေမှုကို ပြုကြလတံ့။ ပေါက္ခရဏိယာ မဇ္ဈေ၊ ရေကန်၏ အလယ်၌။ ဥဒကံ အာဝိလံ သေယျထာပိ၊ ရေသည် နောက်ကျသကဲ့ သို့။ ပရိယန္တေ ဝိပ္ပသန္တံ သေယျထာပိ၊ ကမ်းစပ်၌ ကြည်လင်သကဲ့သို့။ မဇ္ဈိမဇနပဒေါ သုညော၊ မဇ္ဈိမဇနပုဒ်သည် လူသူ ကင်းဆိတ်သည်။ ပစ္စန္တော ယနဝါသော၊ တိုင်းစွန့်ပြည်နားသည် လူနေထူထပ်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ ဒသမံ ကထေဟိတိ၊ ဒသမအိပ်မက်ကို လျှောက်ကြား လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၀) ဘန္တေ ဧကိဿာယေဝ ကုမ္ဘိယာ၊ မြတ်စွာဘုရား တစ်လုံးတည်းသာ ဖြစ်သော အိုး၌။ ပစ္စမာနံ သြဒနံ၊ ချက်အပ်သော ထမင်းကို။ အပါကံ အဒ္ဓသံ၊ အကျက်မညီသည်ကို မြင်မက်ပါပြီ။ အပါကန္တိ၊ “အကျက်မညီ”ဟူသည်ကား။ ဝိစာရေတွာ ဝိဘဇိတွာ ဌပိတံ ဝိယ၊ စီစဉ်၍ ခွဲဝေ၍ ထားအပ်သကဲ့သို့။ တီဟိ အာကာရေဟိ ပစ္စမာနံ၊ သုံးပါးကုန်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ချက်အပ်သည် တည်း။ ဧကသ္မိံ ပဿေ၊ တစ်ဖက်သော နံပါး၌။ အတိကိလိန္နော ဟောတိ၊ အလွန် စိုစွတ်သည် ပျော့သည် ဖြစ်၏။ ဧကသ္မိံ ဥတ္တဏ္ဍာလော၊ နံပါးတစ်ဘက်၌ မကျက်။ ဧကသ္မိံ သုပက္ကောတိ၊ နံပါးတစ်ဘက်၌ ကောင်းစွာကျက်၏ဟု မှတ်။ အယံ မေ ဒသမော သုပိနော၊ ဤအိပ်မက်သည်ကား တပည့်တော်၏ ဒသမဖြစ်သော အိပ်မက်ပါတည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုး သည်လည်း။ အနာဂတေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်ခါ၌သာ ဖြစ်လတုံ။ ဟိ အနာဂတသ္မိံ၊ မှန်၏ နောင်အခါ၌။ ရာဇာနော အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်ကြလတုံ။ တေသု အဓမ္မိကေသု၊ ထိုမင်းတို့သည် တရားမစောင့်ကြသော်။ ရာဇယုတ္တာပိ၊ မင်းနှင့်စပ်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကာပိ၊ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်လည်းကောင်း။ နေဂမ-
 ဇာနပဒါပိ၊ နိဂုံးနေသူ၊ ဇနပုဒ်နေသူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမဏဗြာဟ္မဏေ ဥပါဒါယ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို အစပြု၍။ သဗ္ဗေ မနုဿာ၊ အားလုံးကုန်သော လူတို့သည်။ အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊ တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်ကြလတုံ။ တတော တေသံ အာရက္ခဒေဝတာ၊ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းစသည်တို့၏ အစောင့်အရှောက်နတ်တို့လည်းကောင်း။ ဗလိပဋိဂ္ဂါဟိကာဒေဝတာ၊ ဗလိနတ်စာ ခံယူကုန်သော နတ်တို့လည်းကောင်း။ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ရုက္ခဗိုနတ်တို့လည်းကောင်း။ အာကာသဌဒေဝတာ၊ အာကာသဗိုနတ်တို့လည်းကောင်း။ ဣတိ ဧဝံ ဒေဝတာပိ၊ ဤသို့ နတ်တို့သည်လည်း။ အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊ တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်ကြ လတုံ။ အဓမ္မိကရာဇေနံ ရဇေ စ၊ တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏ မင်းပြုရာ ကာလ၌ ကား။ ဝိသမာ ခရာ၊ မညီညွတ်ကုန်သော ကြမ်းတမ်းကုန်သော။ ဝါတာ ဝါယိ-
 သန္တိ၊ လေတို့သည် တိုက်ခိုက်ကုန်လတုံ။ တေ အာကာသဌဝိမာနာနိ ကမ္မေဿန္တိ၊ ထိုမညီမညွတ်ကြမ်းတမ်းသည့် လေတို့သည် ကောင်းကင်တည်ရှိ ဗိမာန်တို့ကို

တုန်လှုပ်စေကုန်လတံ့။ တေသု ကမ္မိတေသု၊ ထိုကောင်းကင်တည်ရှိ ဗိမာန်တို့သည်
 တုန်လှုပ်ကုန်သော်။ ဒေဝတာ ကုပိတာ၊ နတ်တို့သည် စိတ်ဆိုးကြ၍။ ဒေဝံ ဝဿိတုံ
 န ဒဿန္တိ၊ မိုးကို ရွာခြင်းငှာ မပေးကြလတံ့။ ဝဿမာနောပိ သကလရဋ္ဌေ၊ ရွာသော်
 လည်း အလုံးစုံသော နိုင်ငံ၌။ ဧကပ္ပဟာရေန န ဝဿိဿတိ၊ တစ်ပဟိုရ်တည်း
 တစ်ချိန်တည်းဖြင့် မရွာလတံ့။ ဝဿမာနောပိ သဗ္ဗတ္ထ၊ ရွာသော်လည်း ရွာသည့်
 နေရာ အားလုံး၌။ ကသိကမ္မဿ ဝါ ဝပ္ပကမ္မဿ ဝါ၊ ထွန်ယက်မှုလုပ်ငန်းအား
 လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးမှုလုပ်ငန်းအားလည်းကောင်း။ ဥပကာရကော ဟုတ္တာ န
 ဝဿိဿတိ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၍ မရွာလတံ့။ ရဋ္ဌေ ယထာ စ၊ မြို့ပြ
 ပြည်ရွာ၌ကဲ့သို့ပင်။ ဧဝံ ဇနပဒေပိ ဂါမေပိ၊ ဤအတူ ဇနပုဒ်၌လည်းကောင်း
 ရွာ၌လည်းကောင်း။ ဧကတဠာကေပိ ဧကသရေပိ၊ တစ်ခုသော တစ်ဖက်
 ဆည်ကန်၌လည်းကောင်း တစ်ခုသော ရေအိုင်၌လည်းကောင်း။ ဧကပ္ပဟာရေ
 နေဝ န ဝဿိဿတိ၊ တစ်ချိန်တည်းဖြင့်သာ မရွာလတံ့။ တဠာကဿ ဥပရိဘာဂေ
 ဝဿန္တော၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၏ အထက် ရေညာအဖို့၌ ရွာသော်။ ဟေဠာ-
 ဘာဂေ န ဝဿိဿတိ၊ အောက်အဖို့၌ မရွာလတံ့။ ဟေဠာဝဿန္တော၊ ဆည်
 အောက်ရွာသော်။ ဥပရိ န ဝဿိဿတိ၊ အထက်ပိုင်း ဆည်ညာ၌ မရွာလတံ့။
 ဧကသ္မိ ဘာဂေ သဿံ၊ တစ်ခုသော အရပ်အဖို့၌ ကောက်ကိုမှတ်သား သီးနှံ
 များသည်။ အတိဝဿေန နသိဿတိ၊ မိုးများသဖြင့် ပျက်လိမ့်လတံ့။ ဧကသ္မိ
 အဝဿနေန မိလာယိဿတိ၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ မိုးမရွာသဖြင့် ညီးနွမ်းလတံ့။
 ဧကသ္မိ သမ္မာ ဝဿမာနော၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကောင်းစွာ မိုးရွာ၍။
 သမ္မာဒေဿတိ၊ ကောက်ပဲသီးနှံ ပြည့်စုံလတံ့။ ဧဝံ ဧကဿ ရညော ရဇ္ဇေ ဤသို့
 တစ်ပါးသော မင်း၏ တိုင်းပြည်၌။ ဝုတ္တသဿာ၊ ကောက်ကို မှတ်သားစိုက်ပျိုး
 အပ်သော သီးနှံများသည်။ ဧကကုမ္ဘိယာ ဩဒနော ဝိယ၊ တစ်အိုးတည်းဖြင့်
 ချက်အပ်သော ထမင်းကဲ့သို့။ တိပ္ပကာရာ ဘဝိဿန္တိ၊ သုံးမျိုးအပြားရှိကုန်သည်
 ဖြစ်ကုန်လတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္မိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်
 လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ ဧကာဒသမံ ကထေဟိတိ၊
 ဧကာဒသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၁) ဘန္တေ သတသဟဿဌ္ဌနိကံ စန္ဒနသာရံ၊ မြတ်စွာဘုရား အဖို့တစ်သိန်း
 ထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို။ ပူတိတက္ကေန ဝိက္ကိဏန္တေ အဒ္ဓသံ၊ ပုပ်သော ရက်တက်

ဖြင့် ရောင်းဝယ်လဲလှယ်နေသည်တို့ကို မြင်မက်ပြီ။ အယံ မေ ဧကာဒသမော သုပိနော၊ ဤအိပ်မက်သည် တပည့်တော်၏ ဧကာဒသမဖြစ်သော အိပ်မက်ပါ တည်း။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါ နည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ မယံ သာသနေ ပရိဟာယန္တေ၊ ငါဘုရား၏ သာသနာသည် ဆုတ်ယုတ်သော်။ အနာဂတေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတံ့။ ဟိ အနာဂတသ္မိ၊ မှန်၏၊ နောင်အခါ၌။ ပစ္စယလောလာ အလဇ္ဇိ ဘိက္ခု၊ ပစ္စည်း၌ လော်လည်ကုန် သော အလဇ္ဇိဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ ဗဟူ ဘဝိဿန္တိ၊ များကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတံ့။ တေ၊ ပစ္စည်းလော်လည် ထိုရဟန်းတို့သည်။ မယာ ပစ္စယလောလုပုံ နိမ္မထေတွာ၊ ငါဘုရားသည် ပစ္စည်းလော်လည်သူအဖြစ်ကို မွေနှောက်ချောက်ချား ၍။ ကထိတဓမ္မဒေသနံ၊ ဟောကြားအပ်သော တရားဒေသနာတော်ကို။ စိဝရာဒိ စတုပစ္စယဟေတု၊ သင်္ကန်းစသော ပစ္စည်းလေးပါး အကြောင်းကြောင့်။ ပရေသံ ဒေသေဿန္တိ၊ သူတစ်ပါးတို့အား ဟောကြားကြလတံ့။ ပစ္စယေဟိ မုစ္ဆိတာ၊ ပစ္စည်း တို့ဖြင့် တွေဝေကြသော ရဟန်းတို့သည်။ နိဿရဏပက္ခေ ဌိတာ၊ ဝဋ်မှထွက် မြောက်ရာဘက်၌ တည်ကြလျက်။ နိဗ္ဗာနာဘိမုခံ ကတွာ၊ နိဗ္ဗာန်ရှေးရှုသည်ကို ပြု၍။ ဒေသေတုံ န သက္ခိဿန္တိ၊ ဟောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြလတံ့။ ကေဝလံ၊ နိဿရဏတ္ထနှင့် မရောမယှက် သက်သက်။ “ပဒဗျူနသမ္ပတ္တိံ စေဝ၊ ပုဒ် ဗျည်းပြည့်စုံ မှုကိုလည်းကောင်း။ မဓုရသဒ္ဓပ္ပ သုတွာ၊ သာယာသော အသံကိုလည်းကောင်း ကြား၍။ မဟဉ္ဇဂ္ဂိနိ စိဝရာဒိနိ၊ များစွာအဖိုးထိုက်ကုန်သော သင်္ကန်းစသည်တို့ကို။ ဒဿန္တိ၊ လှူကြလတံ့”။ ဣစ္ဆေဝံ ဒေသေဿန္တိ၊ ဤသို့ စိတ်ကူး၍ ဟောကြလတံ့။ အပရေ၊ အခြားရဟန်းတို့သည်။ အန္တရဝီထိစတုက္ကရာဇဒ္ဓါရာဒိသု နိသီဒိတွာ၊ လမ်းကြား၊ လမ်းလေးခွ၊ မင်းတံခါးစသည်တို့၌ ထိုင်၍။ ကဟာပဏအမု ကဟာပဏပါဒမာသကရူပါဒိနိပိ၊ တစ်ကျပ်၊ ငါးမူး၊ တစ်မတ်၊ တစ်ပဲစသည်တို့ကို လည်း။ နိဿာယ ဒေသေဿန္တိ၊ စွဲမှီ၍ ဟောကြလတံ့။ ဣတိ မယာ၊ ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည်။ နိဗ္ဗာနုဋ္ဌနကံ ကတွာ၊ နိဗ္ဗာန်တန်ဖိုးထိုက်သည်ကို ပြု၍။ ဒေသိတံ ဓမ္မံ ဟောအပ်သော တရားကို။ စတုပစ္စယတ္ထာယ စေဝ၊ ပစ္စည်းလေးပါးအကျိုးငှာ လည်းကောင်း။ ကဟာပဏမုကဟာပဏာဒိနံ အတ္ထာယ စ၊ တစ်ကျပ်၊ ငါးမူး စသည်တို့၏ အကျိုးငှာလည်းကောင်း။ ဝိက္ကိဏိတွာ ဒေသေန္တာ၊ ရောင်းချ၍

ဟောကြသော်။ သတသဟဿဣန္ဒ ဓန္ဒနသာရံ၊ တစ်သိန်းအဖိုးထိုက်သော
 ဓန္ဒကူးနှစ်ကို။ ပူတိတက္ကေန ဝိက္ခိဏန္တာ ဝိယ၊ ပုပ်သော ရက်တက်ဖြင့် ရောင်းချကုန်
 သကဲ့သို့။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကြလတံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော
 အကြောင်း ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ၊ ဒွါဒသမံ
 ကထေဟိတိ၊ ဒွါဒသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၂) ဘန္တေ တုစ္ဆလာဗူနိ၊ အရှင်ဘုရား အချည်းနှီးသော ဗူးတောင်းတို့ကို။
 ဥဒကေ သီဒန္တာနိ အဒ္ဓသံ၊ ရေ၌ နစ်မြုပ်သည်တို့ကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ
 ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။
 ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ အနာဂတေ အဓမ္မက-
 ရာဇကာလေ၊ နောင်အခါ၌ တရားမစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက်၌။ လောကေ
 ဝိပရိဝတ္တန္တေယေဝ၊ လူ့ လောကသည် ပြောင်းပြန်လှန် ဖောက်ပြန်သော်သာလျှင်။
 ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတံ။ ဟိ တဒါ ရာဇာနော၊ မှန်၏ ထိုအခါ မင်းတို့သည်။ ဇာတိ-
 သမ္ပန္နာနံ ကုလပုတ္တာနံ၊ အမျိုးဇာတ်ပြည့်စုံကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့အား။
 ယသံ န ဒဿန္တိ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံကို မပေးကြလတံ။ အကုလီနာနံယေဝ ဒဿန္တိ၊
 အမျိုးယုတ်တို့အားသာ ပေးကြလတံ။ တေ ဣဿရာ ဘဝိဿန္တိ၊ ထိုအမျိုးယုတ်
 တို့သည် အဇီရကုန်သည် ဖြစ်ကြလတံ။ ဣတရေ ဒလိဒ္ဓိ၊ သည်ပြင် အမျိုးကောင်း
 တို့သည် ဆင်းရဲကုန်သည်။ (ဘဝိဿန္တိ ဖြစ်ကြလတံ)။ ရာဇသမ္ပူဓေပိ ရာဇဒွါရေပိ၊
 မင်းမျက်မှောက်၌လည်းကောင်း မင်းအိမ်တံခါး၌လည်းကောင်း။ အမစ္စသမ္ပူဓေပိ
 ဝိနိစ္ဆယဌာနေပိ၊ အမတ်တို့မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း တရား ဆုံးဖြတ်ရာဌာန၌
 လည်းကောင်း။ တုစ္ဆလာဗူသဒိသာနံ အကုလီနာနံ၊ အချည်းနှီးသော ဗူးတောင်းနှင့်
 တူကုန်သော အမျိုးယုတ်တို့၏။ ကထာဝ ဩသီဒိတွာ ဌိတာ ဝိယ၊ ပြောစကား
 သည်သာ နစ်မြုပ်၍ တည်ဘိသကဲ့သို့။ နိစ္စလာ သုပ္ပတိဌိတာ ဘဝိဿတိ၊
 မလှုပ်ရှားသည် ကောင်းစွာတည်သည် ဖြစ်လတံ။ သံဃသန္တိပါတေသုပိ၊ သံဃာ
 အစည်းဝေးတို့၌လည်း။ သံဃကမ္မဂဏကမ္မဌာနေသု စေဝ၊ သံဃကိစ္စ၊ ဂိုဏ်းကိစ္စ
 လုပ်ရာဌာနတို့၌လည်းကောင်း။ ပတ္တစီဝရပရိဝေဏာဒိဝိနိစ္ဆယဌာနေသု စ၊ သပိတ်၊
 သင်္ကန်း၊ ပရိဝုဏ်စသည်တို့ ဆုံးဖြတ်ရာဌာနတို့၌လည်းကောင်း။ ဒုဿီလာနံ
 ပါပပုဂ္ဂလာနံယေဝ၊ သီလမရှိကုန်သော ယုတ်မာသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏သာ။ ကထာ
 နိယျာနိကာ ဘဝိဿတိ၊ ပြောစကားသည် လုပ်ငန်းကိစ္စထုတ်ဆောင်တတ်သည်

(အရာရောက်သည်) ဖြစ်လတုံ။ လဇ္ဇိဘိက္ခုနံ၊ လဇ္ဇိရဟန်းတို့၏။ ကထာ၊ ပြောစကားသည်။ န၊ အရာမရောက်လတုံ။ ဣတိ ဧဝံ သဗ္ဗတ္ထာပိ၊ ဤကဲ့သို့ ရဟန်းရှင်လူ အလုံးစုံသော ပြောစကားအပြားအားဖြင့်လည်း။ တုစ္ဆလာဗုသီဒနကာလောဝိယ ဘဝိဿတိ၊ အချည်းနှီးသော ဗုဒ္ဓတောင်းတို့ နစ်ရာကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတုံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ တေရသမံ ကထေဟိတိ၊ တေရသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၃) ဘန္တေ မဟန္တမဟန္တာ၊ အရှင်ဘုရား ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော။ ကုဋ္ဌဂါရပ္ပမာဏာ ယနသိလာ၊ အိမ်ထွတ်ပမာဏရှိကုန်သော တစ်လုံး တစ်ခဲတည်းသော ကျောက်တုံးတို့သည်။ နာဝါ ဝိယ၊ လေ့တို့ကဲ့သို့။ ဥဒကေပ္ပဝမာနာ အဒွသံ၊ ရေ၌ ပေါလောမျောနေသည်တို့ကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ တာဒိသေယေဝ ကာလေ ဘဝိဿတိ၊ ထိုကဲ့သို့ရူအပ်သည်သာ ဖြစ်သော လူလောကဖောက်ပြန်ရာ အချိန်၌ ဖြစ်လတုံ။ ဟိ တဒါ အဓမ္မိကရာဇာနော၊ မှန်၏၊ ထိုအခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့သည်။ အကုလီနာနံ ယသံ ဒဿန္တိ၊ အမျိုးယုတ်တို့အား စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပေးကြလတုံ။ တေ ဣဿရာ ဘဝိဿန္တိ၊ ထိုအမျိုးယုတ်တို့သည် အာဏာရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြလတုံ။ ကုလီနာ ဒုဂ္ဂတာ၊ အမျိုးကောင်းတို့သည် ဆင်းရဲကြသည်။ (ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကြလတုံ)။ တေသု ကေစိ၊ ထိုအမျိုးကောင်းတို့၌ မည်သူတို့သည်မျှ။ ဂါရဝံ န ကရိဿန္တိ၊ ဂရုစိုက်မှုကို မပြုကြလတုံ။ ဣတရေသုယေဝ ကရိဿန္တိ၊ သည်ပြင်အမျိုးယုတ်တို့၌သာ ဂရုစိုက်မှု ပြုကြလတုံ။ ရာဇသမ္ပာဒေ ဝါ အမစ္စသမ္ပာဒေ ဝါ၊ မင်းမျက်မှောက်၌လည်းကောင်း အမတ်တို့မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း။ ဝိနိစ္ဆယဌာနေ ဝါ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ ဌာန၌လည်းကောင်း။ ဝိနိစ္ဆယကုသလာနံ ယနသိလာသဒိသာနံ၊ တရားအဆုံးအဖြတ်နားလည်ကုန်သော တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းသော ကျောက်တုံးနှင့် တူကုန်သော။ ကုလပုတ္တာနံ ကထာ၊ အမျိုးကောင်းသားတို့၏ ပြောစကားသည်။ သြဂါဟိတွာ န ပတိဌဟိဿတိ၊ စွဲမြဲသက်ဝင်၍ မတည်လိမ့်လတုံ။ တေသု ကထေန္တေသု၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ပြောကြသော်။ ကိ ဣမေ ကထေန္တိတိ၊ ဘာကို ဤသူတို့သည် ပြောကြသနည်းဟု။ ဣတရေ

သည့်ပြင် အမျိုးယုတ်တို့သည်။ ပရိဟာသမေဝ ကရိဿန္တိ၊ ပြောင်လောင်းမှုကိုသာ ပြုကြလေတံ။ ဘိက္ခုသန္တိပါတေသုပိ၊ ရဟန်းသံဃာအစည်းဝေးတို့၌လည်း။ ဝုတ္တပ္ပကာရေသု ဌာနေသု၊ ဆိုအပ်ပြီးအပြားရှိကုန်သော ဌာနတို့၌။ ပေသလေ ဘိက္ခု။ သီလချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို။ ဝရုကာတဗ္ဗေ န မညိဿန္တိ၊ ဝရစိုက်မှုပြုသင့်ကုန်၏ဟု မထင်မှတ်ကြကုန်လေတံ။ တေသံ ကထာ၊ ထို သီလဝန္တရဟန်းတို့၏ ပြောစကားသည်။ ပရိယောဂါဟိတွာ နာပိ ပတိဌဟိဿတိ၊ စွဲမြဲသက်ဝင်၍ မတည်လေတံ။ သိလာနံ၊ ကျောက်တုံးကြီးတို့၏။ ပ္ပဝနကာလော ဝိယ ဘဝိဿတိ၊ ပေါလောပေါ်ရာ ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လေတံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ စုဒ္ဒသမံ ကထေဟိတိ၊ စုဒ္ဒသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၄) ဘန္တေ ခုဒ္ဒကမဇုကပုပ္ဖပ္ပမာဏာ မဏ္ဍုကိယာ၊ အရှင်ဘုရား မည်စည် ပွင့်ငယ် ပမာဏရှိကုန်သော ဖားမကလေးတို့သည်။ မဟန္တမဟန္တေ ကဏ္ဍသပ္ပေ၊ ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော မြွေဟောက်တို့ကို။ ဝေဂေန အနုဗန္ဓိတွာ၊ အဟုန်ဖြင့် အစဉ် လိုက်ကြ၍။ ဥပ္ပလနာဠေ ဝိယ ဆိန္ဒိတွာ ဆိန္ဒိတွာ၊ ကြာရိုးတို့ကိုကဲ့သို့ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍။ မံသံ ခါဒိတွာ၊ အသားကို ကိုက်စား၍။ ဂိလန္တိယော အဒ္ဒသံ၊ မျှီချနေသည် တို့ကို မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုး သည်လည်း။ လောကေ ပရိဟာယန္တေ၊ လူလောကသည် သူတော်ကောင်းတရား ဆုတ်ယုတ်သော်။ အနာဂတေ ဧဝ ဘဝိဿတိ၊ နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လေတံ။ ဟိ တဒါ မနုဿာ၊ မှန်၏ ထိုအခါ လူတို့သည်။ တိဗ္ဗရာဂဇာတိကာ၊ ထက်မြက်သော ရာဂသဘောရှိကုန်သည်။ ကိလေသာနုဝတ္တကာ ဟုတွာ၊ ကိလေသာအစဉ်လိုက် ကုန်သည် ဖြစ်ကြ၍။ အတ္တနော တရုဏတရုဏာနံ ဘရိယာနံ၊ မိမိအောက် ငယ်ကုန်ငယ်ကုန်သော မယားတို့၏။ ဝသေ ဝတ္တိဿန္တိ၊ အလိုဆန္ဒ၌ ဖြစ်ကြလေတံ။ ဂေဟေ ဒါသကမ္မကရာဒယောပိ၊ အိမ်၌ ကျွန်အလုပ်သမားစသည်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဂေါမဟိသာဒယောပိ၊ နွားကျွဲစသည်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဟိရညသုဝဏ္ဏမ္ပိ၊ ငွေရွှေသည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗံ တာသညေဝ၊ ရှိသမျှပစ္စည်း အားလုံးသည် ထိုမယားတို့နှင့်သာ။ အာယတ္တံ ဘဝိဿတိ၊ ဆက်စပ်သည်

ဖြစ်လတံ။ “အသုကံ ဟိရညသုဝဏ္ဏံ ဝါ၊ ထိုမည်သော ငွေရွှေသည်လည်းကောင်း။ ပရိစ္ဆဒါဒိဇာတံ ဝါ၊ ဖူးလွှမ်းထားသော တန်ဆာစသော ပစ္စည်းသည်လည်းကောင်း။ ကဟန္တိ ဝုတ္တေ၊ ဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးအပ်သော်။ “ယတ္ထ ဝါ တတ္ထ ဝါ ဟောတု၊ အကြင်အရပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအရပ်၌သော်လည်းကောင်း ရှိပါစေ (ရှိချင်ရာမှာ ရှိပါစေ)။ တုယံ ဣမိနာ ဗျာပါရေန ကိံ၊ ရှင့်အား ဤကြောင့်ကြစိုက်ခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ တံ မယံ ယရေ နင်သည် ငါ၏ အိမ်၌။ သန္တံ ဝါ အသန္တံ ဝါ ဇာနိတုကာမော၊ ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မရှိသည်ကိုလည်းကောင်း သိချင်သည်။ ဇာတောတိ ဝတ္တာ၊ ဖြစ်၏” ဟု ပြော၍။ နာနပ္ပကာရေဟိ အက္ခောသိတ္တာ၊ အမျိုးမျိုးသော အပြားတို့ဖြင့် ဆဲရေး၍။ မုခသတ္တိဟိ ကောဋေတွာ၊ နှုတ်လုံတို့ဖြင့် ထိုးကြ၍။ ဒါသစေဋကေ ဝိယ၊ ကျွန်၊ အစေအပါးကလေးတို့ကို ကဲ့သို့။ အတ္တနော ဝသေ ကတွာ၊ မိမိ၏ အလိုဆန္ဒ၌ ပြု၍။ အတ္တနော ဣဿရိယံ ပဝတ္တေဿန္တိ၊ မိမိ၏ အဖိုးရသူအဖြစ်ကို ဖြစ်စေကြလတံ။ ဧဝံ မရုကပုပ္ဖပ္ပမာဏာနံ၊ ဤကဲ့သို့ မည်စည်ပွင့်ပမာဏရှိကြကုန်သော။ မဏ္ဍုကပေါတိကာနံ၊ ဖားမကလေးတို့၏။ အာသီဝိသေ ကဏ္ဍသပ္ပေ၊ လျင်သော အဆိပ်ရှိကုန်သော (အဆိပ်တက်မြန်ကုန်သော) မြွေဟောက်တို့ကို။ ဂိလနကာလော ဝိယ ဘဝိဿတိ၊ စားမျိုရာကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။ ပန္နရသမံ ကထေဟိတိ၊ ပန္နရသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လော့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၅) ဘန္တေ ဒသဟိ အသဒ္ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတံ၊ အရှင်ဘုရား ဆယ်မျိုးကုန်သော မသူတော်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဂါမဂေါစရံ ကာကံ၊ ရွာ၌ ကျက်စားသော ကျီးကို။ ကဉ္စနဝဏ္ဏတာယ သုဝဏ္ဏာတိ လဒ္ဓနာမေ၊ ရွှေအဆင်း ရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့် “သုဝဏ္ဏ” ဟု အမည်ရကုန်သော။ သုဝဏ္ဏဟံသရာဇေ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့ကို။ ပရိဝါရေန္တေ အဒ္ဓသံ၊ ခြံရံနေသည်တို့ကို မြင်မက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ အနာဂတေ ဒုဗ္ဗလရာဇကာလေ ယေဝ၊ နောင်အခါ၌ အားနည်းသော မင်းတို့လက်ထက်၌သာ။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတံ။ ဟိ အနာဂတသ္မိံ ရာဇာနော၊ မှန်၏ နောင်ခါ၌ မင်းတို့သည်။ ဟတ္ထိသိပ္ပါဒီသု အကုသလာ၊ ဆင်အတတ်စသည်တို့၌ မကျွမ်းကျင်ကုန်သည်။ ယုဒ္ဓေသု

အဝိဿာရဒါ ဘဝိဿန္တိ၊ စစ်ပွဲတို့၌ ရွံ့ရှားခြင်းကင်း ရဲတင်းမှု မရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတံ့။ တေ အတ္တနော၊ ထိုမင်းတို့သည် မိမိ၏။ ရဇ္ဇဝိပတ္တိ အာသင်္ကမာနာ၊ မင်းအဖြစ်ပျက်စီးမှုကို သံသယရှိကြ၍။ သမာနဇာတိကာနံ ကုလပုတ္တာနံ၊ တူသော အမျိုးဇာတ်ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့အား။ ဣဿရိယံ အဒတ္တာ၊ အစိုးရခြင်းကို မပေးမှု၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပါဒမူလိကန္တာပကကပ္ပကာဒိနံ ဒဿန္တိ၊ ခြေရင်းစောင့်၊ ရေချိုးပေးသူ၊ ဆတ္တာသည် စသည်တို့အား ပေးကြလတံ့။ ဇာတိဂေါတ္တသမ္ပန္နာ ကုလပုတ္တာ၊ အမျိုးအနွယ်ကောင်းကုန်သော အမျိုးကောင်း သားတို့သည်။ ရာဇကုလေ ပတိဌံ အလဘမာနာ၊ မင်းမျိုး၌ တည်ရာကို မရကုန် သည်။ ဇီဝိကံ ကပ္ပေတံ၊ အသက်မွေးမှုကို ပြုခြင်းငှာ။ အသမတ္တာ ဟုတ္တာ၊ မစွမ်းနိုင် ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဣဿရိယေ ဌိတေ၊ အစိုးရခြင်း၌ တည်ရှိကုန်သော။ ဇာတိ ဂေါတ္တဟိနေ အကုလိနေ၊ အမျိုးအနွယ်ညံ့ကုန်သော အမျိုးယုတ်တို့ကို။ ဥပဌဟန္တာ ဝိစရိဿန္တိ၊ ခစားလုပ်ကျွေးကုန်လျက် လှည့်လည်ကြလတံ့။ သုဝဏ္ဏရာဇဟံသေဟိ ကာကဿ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့သည် ကျီးကို။ ပရိဝါရိတကာလော ဝိယ ဘဝိဿတိ၊ ခြံရံအပ်ရာ ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတံ့။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း အရှင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးရန်သည် မရှိ။ သောဠသမံ ကထေဟိတိ၊ သောဠသမအိပ်မက်ကို လျှောက်လေ့ဟု မိန့်ပြီ။

(၁၆) ဘန္တေ ပုဗ္ဗေ ဒီပိနော၊ အရှင်ဘုရား ရှေးက ကျားသစ်တို့သည်။ ဧဠကေ ခါဒန္တိ၊ သိုးတို့ကို စားကုန်၏။ အဟံ ပန ဧဠကေ၊ တပည့်တော်သည်ကား သိုး တို့ကို။ ဒီပိနော အနုဗန္ဓိတွာ၊ ကျားသစ်တို့ကို အစဉ်တစိုက်လိုက်၍။ မုရုမုရုတိ၊ မြုံမြုံမြုံမြုံပြု၍။ ခါဒန္တေ အဒ္ဓသံ၊ ကိုက်စားနေသည်တို့ကို မြင်မက်ပြီ။ အထ အညေ၊ ထိုအခါ တစ်ပါးကုန်သော။ တဿ ဝကာ၊ ထိတ်လန့်ကုန်သော ဝံပုလွေ တို့သည်။ ဧဠကေ ဒုရတော ဒိသ္မာ၊ သိုးတို့ကို အဝေးမှပင် မြင်ကြ၍။ တသိတာ တာသပ္ပတ္တာ ဟုတ္တာ၊ ထိတ်လန့်ကြ၍ လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဧဠကာနံ ဘယာ၊ သိုးတို့ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ ပလာယိတွာ၊ ပြေးကြ၍။ ဂမ္မ ဂဟနာဒိနိ၊ ခြံ့ရှုပ်ထွေးရာစသည်တို့သို့။ ပဝိသိတွာ နိလိယိသု၊ ဝင်၍ ပုန်းအောင်း ကြပြီ။ ဧဝံ အဟံ အဒ္ဓသံ၊ ဤသို့ တပည့်တော်သည် မြင်မက်ပါပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကော ကောတိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်ပြီ။ ဣမဿ ဝိပါကောပိ၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း။ အနာဂတေ၊ နောင်အခါ၌။

အဓမ္မိကရာဇကာလေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ တရား မစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက်
 ဌိသာ ဖြစ်လတုံ။ ဟိ တဒါ၊ မှန်၏ ထိုအခါ။ အကုလီနာ ရာဇဝလ္လဘာ၊ အမျိုး
 ယုတ်သူတို့သည် မင်းကျွမ်းဝင်ကုန်သည်။ ဣဿရာ ဘဝိဿန္တိ၊ အစိုးရကုန်သည်
 ဖြစ်ကြလတုံ။ ကုလီနာ အပညာတာ၊ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မထင်ရှားကုန်
 သည်။ ဒုဂ္ဂတာ၊ ဆင်းရဲကုန်သည်။ (ဘဝိဿန္တိ ဖြစ်ကြလတုံ)။ တေ ရာဇဝလ္လဘာ၊
 မင်းကျွမ်းဝင်သည့် ထိုအမျိုးယုတ်တို့သည်။ ရာဇနံ အတ္တနော ကထံ ဂါဟာပေတွာ၊
 မင်းကို မိမိတို့၏ စကားကို ယူစေ၍။ ဝိနိစ္ဆယဌာနာဒိသု ဗလဝန္တော ဟုတွာ၊ တရား
 ဆုံးဖြတ်ရာဌာနစသည်တို့၌ အားရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြ၍။ ကုလီနာနံ ပဝေဏိ
 အာဂတာနိ၊ အမျိုးကောင်းသူတို့၏ အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်လာကုန်သော။ ခေတ္တ
 ဝတ္တာဒိနိ၊ လယ်ယာစသည်တို့ကို။ “ဧတာနိ အမှာကံ၊ ဤလယ်ယာစသည်တို့သည်
 ငါတို့၏။ သန္တကာနီတိ အဘိယုဉ္ဇိတွာ၊ ဥစ္စာတို့တည်း”ဟု တရားစွဲကုန်သော်။ တေသု
 ထိုအမျိုးကောင်းတို့က။ “တုမှာကံ န၊ သင်တို့၏ ဥစ္စာတွေမဟုတ်။ အမှာကန္တိ ငါတို့၏
 ဥစ္စာတွေ”ဟု။ အာဂန္တာ ဝိနိစ္ဆယဌာနာဒိသု၊ လာ၍ ဆုံးဖြတ်ရာဌာနစသည်တို့၌။
 ဝိဝဒန္တေသု၊ ငြင်းကြသော်။ ဝေတ္တလတာဒိဟိ ပဟရာပေတွာ၊ ကြိမ်နွယ်စသည်တို့ဖြင့်
 ရိုက်ပုတ်စေ၍။ ဂီဝါယံ ဂဟေတွာ၊ လည်ပင်းက ကိုင်၍။ အပကမ္မာပေတွာ၊ ဆွဲငင်
 ထုတ်စေ၍။ “အတ္တနော ပမာဏံ န ဇာနာထ၊ မိမိ၏ ပမာဏကို မသိကြ။ အမွေဟိ
 သဒ္ဓိ ဝိဝဒထ၊ ငါတို့နှင့် အတူ ငြင်းကြဘိ၏။ ဣဒါနိ ရညော ကထေတွာ၊ ယခု မင်း
 တရားအား လျှောက်ထား၍။ ဝေါ ဟတ္ထပါဒစ္ဆေဒနာဒိနိ၊ သင်တို့၏ လက်ခြေ
 ဖြတ်ခြင်းစသည်တို့ကို။ ကာရေဿာမာတိ သန္တဇေဿန္တိ၊ ပြုစေကုန်အံ့”ဟု ခြိမ်း
 ခြောက်ကြလတုံ။ တေ တေသံ ဘယေန၊ ထိုအမျိုးကောင်းတို့သည် ထိုအမျိုးယုတ်
 တို့ကို ကြောက်သဖြင့်။ အတ္တနော သန္တကာနိ ဝတ္ထုနိ၊ မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော
 ပစ္စည်းတို့ကို။ “တုမှာကံယေဝ ဧတာနိ၊ သင်တို့အတွက်သာ ဤလယ်ယာစသည်
 တို့ကို။ ဂဏှထာတိ နိယျာဒေတွာ၊ ယူကြပါ”ဟု အပ်နှင်း၍။ အတ္တနော ဂေဟာနိ
 ပဝိသိတွာ၊ မိမိတို့၏ အိမ်တို့သို့ ဝင်၍။ ဘီတာ နိပဇ္ဇိဿန္တိ၊ ကြောက်ရွံ့ကုန်၍ အိပ်ကြ
 လတုံ။ ပါပဘိက္ခုပိ ပေသလေ ဘိက္ခု၊ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း သီလ
 ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို။ ယထာရစိ ဝိဟေဌေဿန္တိ၊ အလိုရှိသလို ညည်းဆဲ
 ကြလတုံ။ ပေသလာ တေ ဘိက္ခု၊ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်။
 ပဋိသရဏံ အလဘမာနာ၊ မှီခို အားထားရာကို မရကြ၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊

တောသို့ ဝင်၍။ ဂဟနဌာနေသု နိလီယိဿန္တိ၊ ရှုပ်ထွေးရာဌာနတို့၌ ပုန်းအောင်းကြရလတုံ။ ဧဝံ ဟိနဇစ္စေဟိ စေဝ ပါပဘိက္ခုဟိ စ၊ ဤကဲ့သို့ အမျိုးယုတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းယုတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဥပဒ္ဒုတာနံ၊ နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော။ ဇာတိမန္တကုလပုတ္တာနဉ္စေ၊ မျိုးရိုးကြီးသူ မျိုးရိုးမြတ်သူ အမျိုးကောင်းတို့၏လည်းကောင်း။ ပေသလဘိက္ခုနဉ္စ၊ သီလချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့၏လည်းကောင်း။ ဧဋ္ဌကာနံ ဘယေန၊ သိုးတို့ကို ကြောက်သဖြင့်။ တသဝကာနံ ပလာယနကာလော ဝိယ၊ ထိတ်လန့်ကုန်သော ဝံပုလွေတို့၏ ပြေးရာကာလကဲ့သို့။ (ပလာယနကာလော၊ ပြေးရာကာလသည်)။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတုံ။ ဣတော နိဒါနမ္ပိ တေ၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးရန်သည် မရှိ။ ဟိ အယမ္ပိ သုပိနော၊ မှန်၏၊ ဤအိပ်မက်ကိုလည်း။ အနာဂတံယေဝ အာရဗ္ဘ ဒိဋ္ဌော၊ နောင်အခါကိုပင် အကြောင်းပြု၍ မြင်မက်အပ်ပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ ပန ဓမ္မသုဓမ္မတာယ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား သဘောစစ် သဘောမှန်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ တယိ သိနေဟေန၊ သင်မင်းကြီး၌ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်။ န ကထယိသု၊ ပြောကြသည် မဟုတ်ကုန်။ “ဗဟုဇနံ လဘိဿာမာတိ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို ရကြတော့မည်”ဟု တွေး၍။ အာမိသာပေက္ခတာယ၊ ပစ္စည်းအာမိသကို ငဲ့ကုန်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ဇိဝိတဝုတ္တိ နိဿာယ၊ အသက်မွေးမှုကို မှီ၍။ ကထယိသုတိ၊ ပြောကြပြီဟု မိန့်တော်မူပြီ။

ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သောဠသန္တံ မဟာသုပိနာနံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကုန်သော အိပ်မက်ကြီးတို့၏။ နိပ္ပတ္တိံ ကထေတွာ၊ ပြီးစီးမှုအကျိုးကို ဟောတော်မူပြီး၍။ “မဟာရာဇ ဧတရဟိ၊ မင်းမြတ် ယခုအခါ။ တွညေဝ ဣမေ သုပိနော၊ သင်မင်းကြီးသည်သာ ဤအိပ်မက်တို့ကို။ န ခေါ အဒ္ဒသ၊ မြင်မက်သည် မဟုတ်။ ပေါရာဏကရာဇာနောပိ အဒ္ဒသံသု၊ ရှေးမင်းတို့သည်လည်း မြင်မက်ဖူးကုန်ပြီ။ ဗြာဟ္မဏာပိ နေသံ ဧဝမေဝ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ထိုရှေးမင်းတို့အား ဤအတူပင်။ ဣမေ သုပိနော ဂဟေတွာ၊ ဤအိပ်မက်တို့ကို ယူ၍။ ယညမတ္ထကေ ခိပိသု၊ ယဇ်ပူဇော်မှုအပေါ်၌ ပစ်ချကြပြီ (ယဇ်ပူဇော်ဖို့ အားထုတ်ကြပြီ)။ တတော ပဏ္ဍိတေဟိ၊ ထိုနောင်မှ ပညာရှိတို့သည်။ ဒိန္နနယေန ဂန္ဓာ၊ ပေးအပ်သော နည်းဖြင့် သွား၍။ ဗောဓိသတ္တံ ပုစ္ဆိသု၊ ဘုရားလောင်းကို မေးကြပြီ။ ပေါရာဏကာ ပဏ္ဍိတာပိ၊ ရှေးကဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိတို့သည်လည်း။

ဣမေ သုပိနေ ကထေန္တာ၊ ဤအိပ်မက်တို့ကို ပြောကြကုန်သော်။ ဣမိနာဝ
နိယာမေဝ နေသံ၊ ဤနည်းဖြင့်သာ ထိုမင်းတို့အား။ ကထေသုန္တိ ဝတ္တာ၊ ဖြေကြား
ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုကောသလမင်းသည် တောင်းပန်
အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရား
လောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။
ဝယပ္ပတ္တော ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ အရွယ်ရောက်သော် ရသေ့ရဟန်း အဖြစ်သို့
ကပ်ရောက်၍။ အဘိညာ စေဝ သမာပတ္တိယော စ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ အဘိညာဏ်
တို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဟိမဝန္တာပဒေသေ၊
ဟိမဝန္တာအရပ်၌။ ဈာနကီဠံ ကီဠန္တော ဝိဟရတိ၊ ဈာန်ကစားခြင်းကို ကစားလျက်
နေ၏။ တဒါ ဗာရာဏသီယံ ဗြဟ္မဒတ္တော၊ ထိုအခါက ဗာရာဏသီမြို့၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည်။ ဣမိနာဝ နိယာမေန၊ ဤနည်းဖြင့်ပင်။ ဣမေ သုပိနေ ဒိသွာ၊ ဤအိပ်မက်
တို့ကို မြင်မက်၍။ ဗြာဟ္မဏေ ပုစ္ဆိ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးပြီ။ ဗြာဟ္မဏာ ဧဝမေဝ၊ ပုဏ္ဏား
တို့သည် ဤအတူပင်။ ယညံ ယဇိတံ အာရဘိသု၊ ယဇ်ကို ပူဇော်ခြင်းငှာ အားထုတ်
ကြပြီ။ တေသု ပုရောဟိတဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့တွင် ပုရောဟိတ်၏။ ပဏ္ဍိတော ဗျတ္တော၊
ပညာရှိသော ထူးခြားသော စိတ်ထားရှိသော။ အန္တေဝါသိကမာဏဝေါ အာစရိယံ၊
တပည့်လုလင်သည် ဆရာပုရောဟိတ်ကို။ “အာစရိယ တုမေဟိ၊ ဆရာ အရှင်ဆရာ
ကြီးတို့သည်။ မယံ တယော ဝေဒေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သုံးပုံကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို၊
ဥဂ္ဂဏှာပိတာ၊ သင်ယူစေအပ်ကုန်ပြီ။ တေသု ဧကံ မာရေတွာ၊ ထိုဝေဒကျမ်းတို့၌
တစ်ယောက်ကို သတ်၍။ ဧကဿ သောတ္ထိကမ္ပဿ၊ တစ်ယောက်၏ ချမ်းသာမှု
ပြုခြင်း၏။ ကာရဏံ နာမ နတ္ထိ နန္တတိ အာဟ၊ အကြောင်းမည်သည် မရှိသည်
မဟုတ်ပါလော”ဟု ပြောပြီ။ တာတ ဣမိနာ ဥပါယေန၊ ချစ်သား ဤနည်းလမ်းဖြင့်။
အမှာကံ ဗဟုဓနံ ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ၊ ငါတို့အား များစွာသော ဥစ္စာသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။
တွံ ပန ရညော ဓနံ၊ မင်းသည်ကား (မင်းကတော့) ရှင်ဘုရင်၏ ဥစ္စာကို။ ရက္ခိတု
ကာမော မညေတိ၊ စောင့်ရှောက်ချင်ဟန် ထင်၏”ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝေါ၊ လုလင်
သည်။ “အာစရိယ တေန ဟိ၊ ဆရာ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ တုမေ တုမှာကံ၊ အရှင်ဆရာကြီး
တို့သည် အရှင်ဆရာကြီးတို့၏။ ကမ္ပံ ကရောထ၊ အလုပ်ကို လုပ်ကြပါကုန်။ အဟံ

တုမှာကံ သန္တိကေ၊ ကျွန်တော်သည် အရှင်ဆရာကြီးတို့၏ အထံ၌။ ကံ
ကရိဿာမီတိ၊ ဘာကို ပြုရမည်နည်း”ဟု ပြော၍။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်သော်။
ရညော ဥယျာနံ အဂမာသိ၊ မင်း၏ ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်သွားပြီ။

တံ ဒိဝသမေဝ ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ထိုနေ့၌ပင် ဘုရားလောင်းသည်လည်း။
တံကာရဏံ ဥ တွာ၊ ထိုအကြောင်းကို သိ၍။ “အဇ္ဇ မယိ၊ ယနေ့ ငါသည်။ မနုဿ
ပထံ ဂတေ၊ လူတို့ခရီးသို့ သွားသော်။ မဟာဇနဿ ဗန္ဓနာမောက္ခော၊ သတ္တဝါ
များစွာ၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတီတိ၊ ဖြစ်လတုံ”ဟု
တွေး၍။ အာကာသေန ဂန္ဓာ၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွား၍။ ဥယျာနေ ဩတရိတွာ၊
ဥယျာဉ်တော်၌ ဆင်းသက်၍။ သုဝဏ္ဏပဋိမာ ဝိယ၊ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့။ မင်္ဂလ
သိလာတလေ နိသီဒိ၊ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာအပြင်၌ ထိုင်နေပြီ။ မာဏဝေါ ဗောဓိ
သတ္တံ၊ လုလင်သည် ဘုရားလောင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိတွာ ဝန္တိတွာ၊ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုး၍။
ဧကမန္တံ နိသီဒိတွာ၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေ၍။ ပဋိသန္တာရံ အကာသိ၊ ပျူငှာ
လောကဝတ်ကို ပြုပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ တေန သဒ္ဓိ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း
ထိုလုလင်နှင့်အတူ။ မဓုရပဋိသန္တာရံ ကတွာ၊ ချိုမြိန်သော ပျူငှာလောကဝတ်ကို
ပြု၍။ “မာဏဝ ကိ န ခေါ၊ အမောင်လုလင် ဘယ်လိုလဲ။ ရာဇာ ဓမ္မေန၊ မင်းသည်
တရားသဖြင့်။ ရဇ္ဇံ ကာရေတီတိ ပုစ္ဆိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြုပါ၏လော”ဟု မေးပြီ။
ဘန္တေ ရာဇာ နာမ ဓမ္မိကော၊ အရှင်ဘုရား မင်းမည်သည်ကား တရားရှိပါ၏။
အပိ စ ခေါ တံ၊ သို့သော်လည်း ထိုမင်းကို။ ဗြာဟ္မဏာ အတိတ္ထေ ပက္ခန္ဓာပေန္တိ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည် မသင့်လျော်သော အကုသိုလ်ဆိပ်ကမ်း၌ ပြေးသွားစေကုန်၏။
ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သောဠသသုပိနေ ဒိသွာ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကုန်သော
အိပ်မက်တို့ကို မြင်မက်၍။ ဗြာဟ္မဏာနံ အာရောစေသိ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား ပြော
ကြားပြီ။ “ယညံ ယဇိဿာမာတိ၊ ယဇ်ကို ပူဇော်ကုန်အံ့”ဟု။ ဗြာဟ္မဏာ အာရဒ္ဓါ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည် အားထုတ်နေကြပါပြီ။ ဘန္တေ ကိ န ခေါ၊ အရှင်ဘုရား ဘယ်လို
ပါလဲ။ “အယံ နာမ၊ ဤမည်သည်ကား။ ဣမေသံ သုပိနာနံ၊ ဤအိပ်မက်တို့၏။
နိပ္ပတ္တိတိ၊ ပြီးစီးခြင်းအကျိုး”ဟု။ ရာဇာနံ သညာပေတွာ၊ မင်းကို သိစေ၍။ မဟာဇနံ
ဘယာ၊ သတ္တဝါများစွာကို ဘေးမှ။ တုမှာကံ မောစေတုံ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်
လွတ်စေခြင်းငှာ။ န ဝဋ္ဋတီတိ၊ မသင့်ပါလောဟု လျှောက်ထားပြီ။ မာဏဝ မယံ
ခေါ၊ လုလင် ငါတို့သည် စင်စစ်။ ရာဇာနံ န ဇာနာမ၊ မင်းကို မသိကုန်။ ရာဇာပိ

အမှေ န ဇာနာတိ၊ မင်းကလည်း ငါတို့ကို မသိ။ ဣမ အာဂန္တာ၊ ဤဥယျာဉ်တော်သို့ လာ၍။ သစေ ပန ပုစ္ဆေယျ၊ အကယ်၍ကား မေးဌားအံ့။ အဿ မယံ ကထေ-
ယျာမာတိ၊ ထိုမင်းအား ငါတို့သည် ဖြေဆိုကုန်အံ့ဟု မိန့်ပြီ။ မာဏဝေါ၊ လုလင်
သည်။ “ဘန္တေ အဟံ၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည်။ တံ အာနေဿာမိ၊ ထိုမင်းကို
ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါအံ့။ တုမှေ မမ အာဂမနံ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်၏
လာခြင်းကို။ ဥဒိက္ခန္တာ မဟုတ္တံ၊ မျှော်ကြည့်ကုန်လျက် တစ်မဟုတ်မျှ။ နိသီဒေသာတိ၊
ထိုင်နေတော်မူကြပါ”ဟု။ ဗောဓိသတ္တံ ပဋိဇာနာပေတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို ဝန်ခံစေ၍။
ရညော သန္တိကံ ဂန္တာ၊ မင်း၏ အထံသို့ သွား၍။ “မဟာရာဇ ဧကော၊ မင်းမြတ်
တစ်ပါးသော။ အာကာသစာရိကော တာပသော၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားလာ
လှည့်လည်သော ရသေ့သည်။ တုမှာကံ ဥယျာနေ ဩတရိတွာ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့၏
ဥယျာဉ်တော်၌ သက်ဆင်း၍။ တုမှေဟိ ဒိဋ္ဌသုပိနာနံ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည်
မြင်မက်အပ်ကုန်သော အိပ်မက် တို့၏။ နိပ္ပတ္တိံ ကထေဿာမိတိ၊ ပြီးစီးမှုအကျိုးကို
ဟောမည်’ဟု။ တုမှေ ပက္ခောသတီတိ အာဟ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့ကို ခေါ်နေပါ၏”ဟု
လျှောက်ပြီ။

ရာဇာ တဿ ကထံ သုတွာ၊ မင်းသည် ထိုလုလင်၏ စကားကို ကြား၍။
တာဝဒေဝ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ ထိုခဏ၌ပင် များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ ဥယျာနံ
ဂန္တာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ တာပသံ ဝန္တိတွာ၊ ရသေ့ကို ရှိခိုး၍။ ဧကမန္တံ နိသီန္တော၊
သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက်။ “ဘန္တေ တုမှေ၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည်။
မယာ ဒိဋ္ဌသုပိနာနံ၊ တပည့်တော်သည် မြင်မက်အပ်ကုန်သော အိပ်မက်တို့၏။ နိပ္ပတ္တိံ
ဇာနာထ ကိရာတိ ပုစ္ဆံ၊ ပြီးစီးမှုအကျိုးကို သိတော်မူကြသတဲ့လား”ဟု မေးပြီ။ အာမ
မဟာရာဇာတိ၊ အေး၊ သိ၏ မင်းကြီးဟု မိန့်ပြီ။ တေန ဟိ ကထေထာတိ၊ ထိုသို့
ဖြစ်လျှင် မိန့်တော်မူကြပါဟု လျှောက်ပြီ။ ကထေမိ မဟာရာဇ မိန့်မည် အရှင်မင်းကြီး။
ယထာဒိဋ္ဌေ သုပိနေ၊ အကြင်အကြင် မြင်မက်အပ်ကုန်သော အိပ်မက်တို့ကို။ မံ
သာဝေဟီတိ၊ ငါ့ကို ကြားစေလော့ လျှောက်ထားလော့ဟု မိန့်ပြီ။ သာဓု ဘန္တေတိ၊
ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရားဟု လျှောက်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။

၇၇။ “ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အဿော ကံသော သိင်္ဂါလီ စ ကုမ္ဘော။
ပေါက္ခရဏီ စ အပါကစန္ဒနံ။

လာဗူနိ သီဒန္တိ သိလာပ္ပဝန္တိ၊
မဏ္ဍုကိယော ကဏ္ဍသပ္ပေ ဂိလန္တိ။
ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊
တဿ ဝကာ ဧဠကာနံ ဘယာ ဟိ”တိ

ဝတ္ထု၊ “ဥသဘာ(ပ)ဘယာ ဟိ”ဟု လျှောက်ထား၍။ ပသေနဒီရညာ ကထိတနိယာမေနော၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် လျှောက်ထားအပ်သော နည်းဖြင့်ပင်။ သုပိနေ ကထေသိ၊ အိပ်မက်တို့ကို လျှောက်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဥသဘာ ရုက္ခာ၊ ဝေဠယောင်ပြု၍ မဝေဠသော နွားလားတို့လည်းကောင်း၊ ငယ်ငယ်ဖြင့် သီးပွင့်ကြသော သစ်ပင်တို့လည်းကောင်း။ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊ နွားကလေးနို့ စို့ကြသော နွားမကြီးတို့လည်းကောင်း၊ ဝန်မရုန်းနိုင်သည့် နွားကလေး တို့လည်းကောင်း။ အသော ကံသော၊ ခေါင်းနှစ်လုံးရှိသော မြင်းလည်းကောင်း၊ ရွှေခွက်လည်းကောင်း။ သိင်္ဂီလီ စ ကုမ္ဘော၊ ကျစ်သမျှကြီးကို စားသော တောခွေးမ လည်းကောင်း၊ ရေပြည့်လျှံသည့် ရေအိုးကြီးလည်းကောင်း။ ပေါက္ခရဏီ စ အပါကစန္ဒနံ၊ ကမ်းနားကြည်၍ အလယ်နောက်သော ရေကန်လည်းကောင်း၊ တစ်အိုးတည်းချက် မကျက်^၁ အကျက်^၂ ပျော့^၃သော ထမင်း၊ ရက်တက်ရည်နှင့် လဲစားသော စန္ဒကူးလည်းကောင်း။ လာဗူနိ သီဒန္တိ၊ ဗူးတောင်းတို့သည် နစ်မြုပ် ကုန်၏။ သိလာပ္ပဝန္တိ၊ ကျောက်ဖျာတို့သည် ပေါလောပေါ်ကုန်၏။ မဏ္ဍုကိယော ကဏ္ဍသပ္ပေ ဂိလန္တိ၊ ဖားမတို့သည် မြေဟောက်တို့ကို စားမျှီကုန်၏။ ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊ ကျီးကိုရွှေဟင်္သာတို့သည် ခြံရံကုန်၏။ ဧဠကာနံ ဘယာ ဟိ၊ သိုးတို့ကို ကြောက်သောကြောင့်သာ။ ဝကာ တဿ၊ ဝံပုလွေတို့သည် လန့်နေကုန်၏။

ဣဒါနိ သတ္တာရာ ကထိတနိယာမေနော၊ ယခုအခါ ဘုရားရှင်သည် ဖြေဆို အပ်သော နည်းဖြင့်ပင်။ ဗောဓိသတ္တောပိ တေသံ နိပ္ပတ္တိ၊ ဘုရားလောင်းသည် လည်း ထိုအိပ်မက်တို့၏ ပြီးစီးမှုအကျိုးကို။ ဝိတ္တာရတော ကထေတွာ၊ အကျယ် အားဖြင့် ဖြေကြားပြီး၍။ ပရိယာသာနေ သယံ၊ ဖြေကြားပြီးအဆုံး၌ ကိုယ်တိုင်။ “ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ န ယိမေတ္ထိ”တိ ဣဒံ ကထေသိ၊ ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ န ယိမေတ္ထိဟူသော ဤစကားကို မိန့်ကြားပြီ။ (ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ၊ ဖောက်ပြန်

သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။ မေ ဣဓ၊ သင်နှင့်ငါ၏ ဤလက်ထက်၌။ န အတ္တိ၊ အိမ်မက် အကျိုး မဖြစ်၊မရှိ။

တတြ အယံ အတ္ထော၊ ထိုဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ န ယိဓမ္မတ္ထိဟူသော ပါဠိ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အနက်အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (အတ္ထော ကော၊ အနက်အဓိပ္ပါယ် ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ မဟာရာဇ ဣမေသံ သုပိနာနံ၊ မင်းမြတ် ဤအိပ်မက် တို့၏။ အယံ နိပ္ပတ္တိ၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးကား ပြီးစီးခြင်းအကျိုးတည်း။ တေသံ ပဋိဿာ-
တတ္တာယ၊ ထိုအကျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ။ ယံ ပနေတံ ယညကမ္မံ၊ အကြင် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုသည် ဖြစ်၏။ တံ ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ၊ ထိုယဇ်ပူဇော်ခြင်း အမှုသည် ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။ ဝိပရိတတော ဝတ္တတိ၊ လွဲမှားသော အားဖြင့် ဖြစ်၏။ ဝိပလ္လာသေန ဝတ္တတိ၊ မမှန်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။ ဣတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ၊ ဤသို့ဆိုလိုသည် ဖြစ်၏။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဟိ ဣမေသံ နိပ္ပတ္တိ နာမ၊ အကြောင့်ကြောင့် ဤအိပ်မက်တို့၏ ပြီးစီးမှုအကျိုးမည်သည်။ လောကဿ ဝိပရိဝတ္တနကာလေ၊ လူ့လောက၏ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် ဖြစ်ရာ ကာလ၌။ အကာရဏဿ ကာရဏန္တိ ဂဟဏကာလေ၊ အကြောင်း မဟုတ်သည် ကို အကြောင်းဟု ယူဆရာ ကာလ၌။ အကာရဏန္တိ ကာရဏဿ ဆဉ္စနကာလေ၊ အကြောင်းမဟုတ်ဟု ယူဆ၍ အကြောင်းဟုတ်သည်ကို စွန့်ပစ်ရာ ကာလ၌။ အဘူတဿ ဘူတန္တိ ဂဟဏကာလေ၊ မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်ဟု ယူဆရာ ကာလ၌။ ဘူတဿ အဘူတန္တိ ဇဟနကာလေ၊ အဟုတ်ကို မဟုတ်ဟု ပယ်စွန့်ရာ ကာလ၌။ အလဇ္ဇိနံ ဥဿန္နကာလေ၊ အလဇ္ဇိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထူထပ်များပြားရာ ကာလ၌။ လဇ္ဇိနဉ္စ ပရိဟိနကာလေ၊ လဇ္ဇိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏လည်း ဆုတ်ယုတ် နည်းပါးရာ ကာလ၌။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတုံ။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။ န ယိဓမ္မတ္ထိတိ၊ န ယိဓမ္မတ္ထိ ဟူသည်ကား။ ဣဒါနိ ပန၊ ယခုအခါ၌ကား။ တဝ ဝါ မမ ဝါ ကာလေ၊ သင်မင်းကြီး၏လည်းကောင်း ငါ၏လည်းကောင်း လက်ထက် ကာလ၌။ ဣမသ္မိ ပုရိသယုဂေ၊ ဤယောက်ျားအစုံသည်။ ဣဓ ဝတ္တမာနေ၊ ဤဖြစ်ဆဲကာလ၌။ ဧတေသံ နိပ္ပတ္တိ နတ္ထိ၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏ ပြီးစီးခြင်းအကျိုးသည် မရှိ။ တသ္မာ တေသံ ပဋိဿာတာယ၊ ထို့ကြောင့် ထိုအကျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ။ ဝတ္တမာနံ ယည ကမ္မံ၊ ဖြစ်နေသော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုသည်။ ဝိပလ္လာသေန ဝတ္တတိ၊ ဖောက်ပြန် သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။ တေန အလံ၊ ထိုယဇ်ပူဇော်ခြင်းအမှုဖြင့် အကျိုးမရှိ။ တေ

ဣတော နိဒါနံ၊ သင်မင်းကြီးအား ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဘယံ ဝါ ဆန္ဒိတတ္ထံ ဝါ နတ္ထိ၊ ကြောက်စရာသည်လည်းကောင်း ခန္ဓာကိုယ်ခက်ထန်သည့် အဖြစ်သည်လည်းကောင်း မဖြစ်၊ မရှိ။ (ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း)။ ဣတိ မဟာ ပုရိသော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းရသေ့သည်။ ရာဇာနံ သမဿာသေတွာ၊ ရှင်ဘုရင် ကို သက်သာရာ ရစေ၍။ မဟာဇနံ ဗန္ဓနာ မောစေတွာ၊ သတ္တဝါများစွာကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေ၍။ ပုန အာကာသေ ဌတွာ၊ တစ်ဖန် ကောင်းကင်၌ တည်၍။ ရညော သြဝါဒံ ဒတွာ၊ မင်းအား သြဝါဒကို ပေး၍။ ပဉ္စသု သီလေသု ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၍။ “မဟာရာဇ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ မင်းမြတ် ဤနေ့မှ စ၍။ ဗြာဟ္မဏေဟိ သဒ္ဓိံ၊ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် အတူ။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တပေါင်းတည်း ဖြစ်၍။ ပသုဃာတယညံ မာ ယဇီတိ၊ သားကောင်တို့ကို သတ်သည့် ယဇ်ပူဇော်မှုကို မပူဇော်လင့်”ဟု။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟော၍။ အတ္တနော ဝသနဌာနံ၊ မိမိ၏ နေရာဌာနသို့။ အာကာသေနော အဂမာသိ၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ပင် ကြွသွားပြီ။ ရာဇာပိ တဿ သြဝါဒေ ဌိတော၊ မင်းသည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ သြဝါဒ၌ တည်လျက်။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရား ဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “သုပိနပစ္စယာ တေ၊ အိပ်မက်ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် သင်မင်းကြီးအား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ကြောက်စရာသည် မရှိ။ ဧတံ ယညံ ဟရ ဣတိ၊ ဤယဇ်ပူဇော်မှုကို ဖယ်ရှားလော့”ဟု။ ယညံ ဟာရေတွာ၊ ယဇ်ပူဇော် မှုကို ဖယ်ရှားစေ၍။ မဟာဇနဿ ဇီဝိတဒါနံ ဒတွာ၊ သတ္တဝါ အများအား ဇီဝိတဒါနကို ပေးလှူ၍။ အနုသန္ဓိံ ယဋေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇာ၊ ထိုအခါက မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ မာဏဝေါ သာရိပုတ္တော၊ လုလင်ကား သာရိပုတ္တရာတည်း။ တာပသော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ရသေ့သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပန ဘဂဝတိ ပရိနိဗ္ဗုတေ၊ ထူးခြားသည်ကား ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော် မူပြီးသော်။ သင်္ဂီတိကာရကာ၊ သင်္ဂီယနာတင်မှု ပြုတော်မူကြကုန်သော မထေရ်

တို့သည်။ ဥသဘာတိအာဒိနိ၊ “ဥသဘာ” ဤသို့ အစရှိကုန်သော။ တီဏိ ပဒါနိ၊ သုံးပါဒတို့ကို။ အဋ္ဌကထံ အာရောပေတွာ၊ အဋ္ဌကထာသို့ သက်ရောက်စေ၍။ လာဗူနိတိအာဒိနိ၊ “လာဗူနိ” ဤသို့အစရှိကုန်သော။ စတ္တာရိ ပဒါနိ၊ လေးခု ကုန်သော ပါဒတို့ကို။ ဧကံ ဂါထံ ကတွာ၊ တစ်ခုသော ဂါထာကို ပြု၍။ ဧကက နိပါတပါဠိ အာရောပေသုံ၊ ဧကကနိပါတ်ပါဠိတော်သို့ တက်ရောက်စေကုန်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ မှတ်ပါလေ။

မဟာသုပိနဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
မဟာသုပိနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ ဣဋ္ဌိသဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဥဘော ခဉ္စာတိ ဣဒံ၊ ဥဘော ခဉ္စာ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူစဉ်။ မစ္ဆရိယကောသိယသေဌိ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ရာဇဂဟနဂရဿ အဝိဒူရေ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ မနီးမဝေး၌။ သက္ကာရံ နာမ နိဂမော အဟောသိ ကိရ၊ သက္ကာရမည်သော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိခဲ့ပြီတဲ့။ တတ္ထ ဧကော၊ ထိုသက္ကာရနိဂုံး၌ တစ်ယောက်သော။ မစ္ဆရိယ- ကောသိယော နာမ အသိတိကောဋီဝိဘဝေါ၊ မစ္ဆရိယကောသိယမည်သော ကုဋေ ရှစ်ဆယ်ဥစ္စာရှိသော။ သေဌိ ပဋိဝသတိ၊ သူဌေးသည် နေ၏။ သော တိဏဂ္ဂေန၊ ထိုမစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးသည် မြက်ဖျားဖြင့်။ တေလဗိန္ဒုမတ္တမ္ပိ၊ ဆီပေါက်မျှ လောက်ကိုသော်မှလည်း။ ပရေသံ နေဝ ဒေတိ၊ သူတစ်ပါးတို့အား မပေး။ အတ္တနာ န ပရိဘုဉ္ဇတိ၊ မိမိသည် မသုံးဆောင်။ ဣတိ တဿ၊ ဤသို့လျှင် ထိုသူဌေး၏။ တံ ဝိဘဝဇာတံ၊ ထိုဥစ္စာအပေါင်းသည်။ ပုတ္တဒါရာဒိနံ အတ္တံ၊ သားသမီးမယား စသည်တို့၏ အကျိုးကိစ္စကို။ နေဝ အနုဘောတိ၊ မပြီးစေ။ သမဏဗြာဟ္မဏာနံ အတ္တံ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ အကျိုးကိစ္စကို။ န အနုဘောတိ၊ မပြီးစေ။ ရက္ခသ ပရိဂ္ဂဟိတပေါက္ခရဏီ ဝိယ၊ ရေစောင့်ဘီလူး စောင့်ရှောက်အပ်သော ရေကန် ကဲ့သို့။ အပရိဘောဂံ တိဌတိ၊ အသုံးမဝင်သည်ဖြစ်၍ တည်ရှိ၏။

သတ္တာ ဧကဒိဝသံ ပစ္စုသသမယေ၊ ဘုရားရှင်သည် တစ်နေ့ မိုးသောက်ထ အခါ၌။ မဟာကရုဏာသမာပတ္တိတော ဝုဋ္ဌာယ၊ မဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍။ သကလလောကဓာတုယံ၊ အလုံးစုံသော လောကဓာတ်၌။ ဗောဓ-
 နေယျဗန္ဓဝေ ဩလောကေန္တော၊ သိစေထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်တော်မူ သော်။ ပဉ္စစတ္တာလီသယောဇနမတ္ထကေ ဝသန္တဿ၊ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာထက်၌ နေသော။ သပဇာပတိကဿ တဿ သေဌိနော၊ မယားနှင့် တကွသော ထိုသူဌေး ၏။ သောတာပတ္တိဖလဿ ဥပနိဿယံ အဒ္ဓသ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ အားကြီး သော မှီရာဥပနိဿယကို မြင်တော်မူပြီ။ တတော ပုရိမဒိဝသေ ပန၊ ထိုမြင်တော် မူရာ နေ့မှ ရှေးဖြစ်သော နေ့၌ကား။ ရာဇာနံ ဥပဋ္ဌာတုံ၊ မင်းအား ခစားခြင်းငှာ။ ရာဇဂေဟံ ဂန္ဓာ၊ မင်းအိမ်တော်သို့ သွား၍။ ရာဇပဋ္ဌာနံ ကတွာ အာဂစ္ဆန္တော၊ မင်းခစားမှုကို ပြု၍ ပြန်လာသော်။ ဆာတဇ္ဈတ္တံ ဧကံ ဇနပဒမနုဿံ၊ ဆာလောင်မှု နှိပ်စက်သော တစ်ယောက်သော ဇနပဒသားကို။ ကုမ္မာသပူရံ ကပလ္လပူဝံ၊ မုယော ဖြင့် ပြည့်သော အိုးကင်းကြော်မုန့်ကို။ ခါဒန္တံ ဒိသ္မာ၊ ကိုက်စားနေသည်ကို တွေ့ရ၍။ တတ္ထ ပိပါသံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ထိုအိုးကင်းကြော်မုန့်၌ စားလို့မှုကို ဖြစ်စေ၍။ အတ္တနော ယရံ ဂန္ဓာ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ သွား၍။ “အဟံ ကပလ္လပူဝံ၊ ငါသည် အိုးကင်းကြော် မုန့်ကို၊ ခါဒိတုကာမော အမှီတိ၊ စားချင်သည် ဖြစ်၏ဟု။ သစေ ဝက္ခာမိ၊ အကယ်၍ ပြောအံ့။ ဗဟူ မယာ သဒ္ဓိံ၊ လူများစွာတို့သည် ငါနှင့် အတူ။ ခါဒိတုကာမာ ဘဝိဿန္တိ၊ စားချင်ကုန်သည် ဖြစ်ကြလတံ။ ဧဝံ မေ၊ ဤသို့ စားချင်ကြသော် ငါ၏။ ဗဟူနိ တဏှာလသပ္ပိမဓုဖာဏိတာဒီနိ၊ များစွာကုန်သော ဆန်၊ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ တင်လဲစသည်တို့သည်။ ပရိက္ခယံ ဂမိဿန္တိ၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြ လတံ။ ကဿစိ န ကထေဿာမိတိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား မပြောအံ့”ဟု ကြံပြီ။ ဣတိ တဏှံ၊ ဤသို့ကြံ၍ စားလို့မတဏှာကို။ အဓိဝါသေန္တော ဝိစရတိ၊ အောင့် အည်းလျက် လှည့်လည်၏။ သော ကာလေ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ၊ ထိုသူဌေးသည် အချိန်ကာလသည် ကုန်သွား ကုန်သွားသော်။ ဥပ္ပဏှုပ္ပဏှုကဇာတော၊ ဖျော့တော့ သည်ထက် ဖျော့တော့သည် ဖြစ်၍ ဖြစ်သည်။ ဓမ္မနိသန္တတဂတ္တော ဇာတော၊ အကြောဖြင့် ခင်းအပ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ တတော တဏှံ၊ ထို့ကြောင့် စားလို့မတဏှာကို။ အဓိဝါသေတုံ အသက္ခောန္တော၊ အောင့်အည်းခြင်းငှာ မစွမ်း နိုင်ရကား။ ဂစ္ဆံ ပဝိသိတွာ၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍။ မဉ္ဇကံ ဥပဂူဟိတွာ နိပဇ္ဈိ

ညောင်စောင်းငယ်ကို မှီ၍ အိပ်ပြီ။ ဧဝံဂတောပိ ဓနဟာနိဘယေန၊ ဤသို့ဖြစ်သော်
လည်း ပစ္စည်းလျော့မည်ကို ကြောက်သော ကြောင့်။ ကဿစိ ကိဉ္စိ န ကထေသိ၊
မည်သူအားမျှ ဘာကိုမျှ မပြောပြီ။

အထ နံ ဘရိယာ၊ ထိုအခါ မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကို သူဌေးကတော်သည်။
ဥပသင်္ကမိတ္တာ ပိဋ္ဌိ ပရိမဇ္ဇိတ္တာ၊ ချဉ်းကပ်၍ ကျောကို ပွတ်သပ်၍။ “သာမိ တေ၊
အရှင် အရှင်အား။ ကိံ အဖာသုကန္တိ ပုစ္ဆိ၊ အဘယ်မည်သော မချမ်းသာခြင်း
ပါနည်း”ဟု မေးပြီ။ မေ ကိဉ္စိ အဖာသုကံ၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော မချမ်းသာ
ခြင်းသည်။ န အတ္တိတိ၊ မရှိဟုဖြေပြီ။ ကိန္နု ခေါ် တေ၊ အသို့နည်း အရှင်အား။
ရာဇာ ကုပိတောတိ၊ မင်းသည် စိတ်ဆိုးပါသလောဟု မေးပြီ။ ရာဇာပိ မေ၊
မင်းသည်လည်း ငါ့အား။ န ကုပ္ပတိတိ၊ စိတ်မဆိုးဟု ဖြေပြီ။ အထ တေ၊ ထိုသို့ဖြစ်
လျှင် အရှင်သည်။ ပုတ္တမိတာဟိ ဝါ၊ သားသမီးတို့သည်သော်လည်းကောင်း။
ဒါသကမ္မကရာဒိဟိ ဝါ၊ ကျွန်၊ အလုပ်သမား စသည်တို့သည်သော်လည်းကောင်း။
ကိဉ္စိ အမနာပံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော မနှစ်သက်ဖွယ်သော။ ကတံ အတ္တိ ကိန္တိ၊
ပြုအပ်သော အမှုသည် ရှိပါသလောဟု မေးပြီ။ ဧဝရူပမ္ပိ နတ္တိတိ၊ ဤသို့သဘော
ရှိသော အမှုသည်လည်း မရှိပါဟု ဖြေပြီ။ ကိသ္မိဉ္စိ ပန တေ၊ တစ်စုံတစ်ခု၌ကား
ရှင်၏။ တဏှာ အတ္တိတိ၊ လိုချင်မှုတဏှာသည် ရှိနေပါသလောဟု မေးပြီ။ ဧဝံ
ဝုတ္တေပိ ဓနဟာနိဘယေန၊ ဤသို့ မေးအပ်သော်လည်း ပစ္စည်းလျော့မည်
ကြောက်သောကြောင့်။ ကိဉ္စိ အဝတ္တာ၊ ဘာကိုမျှ မပြောမူ၍။ နိဿဒ္ဒေါ နိပဇ္ဈိ
အသံမပြုမူ၍သာ အိပ်ပြီ။ အထ နံ ဘရိယာ၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေးကို သူဌေး
ကတော်သည်။ ကထေဟိ သာမိ၊ ပြောပါ အရှင်။ ကိသ္မိ တေ၊ အဘယ်၌ ရှင်၏။
တဏှာတိ အာဟ၊ တဏှာဖြစ်နေသနည်းဟု မေးပြီ။ သော ဝစနံ ပရိဂိလန္တော
ဝိယ၊ ထိုသူဌေးသည် စကားကို မျိုချသကဲ့သို့။ “မေ ဧကာ တဏှာ၊ ငါ့မှာ
တစ်ခုသော တဏှာသည်။ အတ္တိ ဣတိ အာဟ၊ ရှိနေ၏”ဟု ပြောပြီ။ ကိံ တဏှာ
သာမိတိ၊ ဘာတဏှာလဲ အရှင်သူဌေးကြီးဟု မေးပြီ။ ကပလ္လပူဝံ ခါဒိတုကာမော၊
အိုးကင်းကြော်မှုန့်ကို စားချင်သည်။ အမှီတိ၊ ဖြစ်၏ဟု ပြောပြီ။ အထ ကိမတ္ထံ န
ကထေသိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် မပြောသနည်း။ တံ ဒလိဒ္ဒေါ ကိံ၊
ရှင်သည် ဆင်းရဲလို့လား။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ သကလသက္ကာရနိဂမဝါသီနံ၊
သက္ကာရနိဂုံးနေ လူအားလုံးတို့အတွက်။ ပဟောနကေ ကပလ္လပူဝေ၊ စားလောက်

ကုန်သော အိုးကင်းကြော်မုန့်တို့ကို။ ပစိဿာမိတိ၊ ကြော်အံ့ဟု ပြောပြီ။ တေ
 ဧတေဟိ ကိံ၊ ရှင်မ၏ ထိုလူတို့ဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တေ အတ္တနော ကမ္မံ ကတွာ၊
 ထိုလူတို့သည် မိမိ၏ အလုပ်ကို လုပ်၍။ ခါဒိဿန္တိတိ၊ စားကြလိမ့်မည်ဟု ပြောပြီ။
 တေန ဟိ ဧကရစ္ဆဝါသီနံ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တစ်လမ်းထဲ နေသူတို့အတွက်။
 ပဟောနကေ ပစာမိတိ၊ စားလောက်ကုန်သော မုန့်တို့ကို ကြော်အံ့ဟု ပြောပြီ။
 တဝ မဟဒ္ဒနဘာဝံ၊ နင်၏ များစွာပစ္စည်းရှိကြောင်းကို။ အဟံ ဇာနာမိ ဣတိ၊
 ငါသည် သိပါ၏ဟု ပြောပြီ။ တေန ဟိ ဣမသ္မိံ ဂေဟမတ္ထေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်
 ဤတစ်အိမ်မျှ၌။ သဗ္ဗေသံ ပဟောနကံ ကတွာ၊ အားလုံးသော လူတို့အတွက်
 လောက်ငသည်ကို ပြု၍။ ပစာမိတိ၊ ကြော်မည်ဟု ပြောပြီ။ တဝ မဟဇ္ဈာသယ-
 ဘာဝံ၊ ရှင်မ၏ သဘောကောင်းရှိကြောင်းကို။ အဟံ ဇာနာမိ ဣတိ၊ ငါသည်
 သိပါ၏ဟု ပြောပြီ။ တေန ဟိ တေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ရှင်သူဌေးမင်း၏။ ပုတ္တဒါရ
 မတ္တဿေဝ၊ သားသမီးသားမယားမျှအတွက်သာ။ ပဟောနကံ ကတွာ၊ လောက်င
 သည်ကို ပြု၍။ ပစာမိတိ၊ ကြော်မည်ဟု ပြောပြီ။ တေ ဧတေဟိ၊ ရှင်မ၏ ထိုသား
 သမီးစသည်တို့ဖြင့်။ ကိံ ပန ဣတိ၊ ဘာလုပ်မှာလဲဟု ပြောပြီ။ တေန ဟိ တုယုဉ္စ
 မယုဉ္စ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ရှင့်အတွက်လည်းကောင်း ကျွန်မအတွက်လည်းကောင်း။
 ပဟောနကံ ကတွာ ပစာမိတိ၊ လောက်ငသည်ကို ပြု၍ ကြော်မည်ဟု ပြောပြီ။
 တံ ကိံ ကရိဿသီတိ၊ ရှင်မသည် ဘာလုပ်ဖို့လဲဟု ပြောပြီ။ တေန ဟိ ဧကဿေဝ
 တေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သော ရှင့်အတွက်။ ပဟောနကံ
 ကတွာ ပစာမိတိ၊ လောက်ငသည်ကို ပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ပြောပြီ။ ဣမသ္မိံ ဌာနေ
 ပစ္စမာနံ၊ ဤနေရာ၌ ကြော်ခဲ့သော်။ ဗဟူ ပစ္စာသီသန္တိ၊ များစွာသော လူတို့သည်
 မျှော်ကြကုန်၏။ သကလတဏှာလေ ဌပေတွာ၊ ဆန်ဖြူ ဆန်ကောင်း အားလုံးတို့ကို
 ထား၍။ ဘိန္ဒတဏှာလေ စ ဥဒ္ဓနကပလ္လာဒီနိ စ၊ ဆန်ကျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း
 ဖိုခုံလောက်၊ အိုးကင်းစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ထောက်
 ဒီရသပ္ပိမဓုဖာဏိတဉ္စ ဂဟေတွာ၊ အနည်းငယ်သော နို့ရည်၊ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊
 တင်လဲကိုလည်း ယူ၍။ သတ္တဘူမိကဿ ပါသာဒဿ၊ ခုနစ်ထပ်ရှိသော ပြာသာဒ်
 ၏။ ဥပရိမတလံ အာရုယျ ပစ၊ အထက်ဆုံးအထပ်သို့ တက်၍ ကြော်လော့။
 တတ္ထ အဟံ၊ ထိုအထက်ဆုံးအထပ်၌ ငါသည်။ ဧကကောဝ နိသီဒိတွာ၊
 တစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်၍။ ခါဒိဿာမိတိ အာဟ၊ စားမည်ဟု ပြောပြီ။

သာ သာဓူတိ ပဋိဿုဏိတွာ၊ ထိုသူဌေးကတော်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍။
ဂဟေတဗ္ဗံ ဂါဟာပေတွာ၊ ယူသင့်သည်ကို ယူစေ၍။ ပါသာဒံ အာရုယျ၊ ပြာသာဒ်
သို့ တက်၍။ ဒါသိယော ဝိဿဇ္ဇေတွာ၊ ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်၍။ သေဌိ
ပက္ခောသာပေသိ၊ သူဌေးကို ခေါ်စေပြီ။ သော အာဒိတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုသူဌေး
သည် အစဆုံးအထပ်မှ စ၍။ ဒွါရာနိ ပိဒဟန္တော၊ လူဝင်ပေါက်တို့ကို ပိတ်လျက်။
သဗ္ဗဒွါရေသု သူစိယဋ္ဌိကာနိ ဒတွာ၊ လူဝင်တံခါးအားလုံးတို့၌ တံခါးကျည် မင်းတုပ်
တို့ကို ပေး၍။ သတ္တမတလံ အဘိရုဟိတွာ၊ သတ္တမအထပ်သို့ တက်၍။ တတ္ထပိ၊
ထိုသတ္တမအထပ်၌လည်း။ ဒွါရံ ပိဒဟိတွာ နိသီဒိ၊ လူဝင်တံခါးကို ပိတ်၍ ထိုင်နေပြီ။
အဿ ဘရိယာပိ၊ ထိုသူဌေး၏ မယားသည်လည်း။ ဥဒ္ဓနေ အဂ္ဂိ ဇာလေတွာ၊
ဖိုခွင်၌ မီးကို မွေး၍။ ကပလ္လကံ အာရောပေတွာ၊ အိုးကင်းကို တင်၍။ ပူဝေ
ပစိတုံ အာရဘိ၊ မုန့်တို့ကို ကြော်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။

အထ သတ္တာ ပါတောဝ၊ ထိုအခါ ရှင်တော်ဘုရားသည် စောစော၌ပင်။ မဟာ-
မောဂ္ဂလ္လာနတ္ထေရံ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်ကို။ “မောဂ္ဂလ္လာန ရာဇဂဟ-
နဂရဿ၊ မောဂ္ဂလ္လာန် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏။ အဝိဒူရေ သက္ကာရနိဂမေ၊ မနီးမဝေး
ဖြစ်သော သက္ကာရနိဂုံး၌။ ဧသော မစ္ဆရိယကောသိယသေဌိ၊ ထိုမစ္ဆရိယ
ကောသိယသူဌေးသည်။ ကပလ္လပူဝေ ခါဒိဿာမိတိ၊ အိုးကင်းကြော်မုန့်တို့ကို
စားမည်ဟု တွေး၍။ အညေသံ ဒဿနဘယေန၊ အခြားသူတို့၏ မြင်မည်မှ
ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ သတ္တဘူမိကေ ပါသာဒေ၊ ခုနစ်ထပ်ရှိသော ပြာသာဒ်
အထက်၌။ ကပလ္လပူဝေ ပစာပေသိ၊ အိုးကင်းကြော်မုန့်တို့ကို ကြော်စေပြီ။ တံ
တတ္ထ ဂန္တာ၊ သင်သည် ထိုနေရာသို့ သွား၍။ တံ သေဌိ ဒမေတွာ၊ ထိုသူဌေးကို
ဆုံးမ၍။ နိဗ္ဗိသေဝနံ ကတွာ၊ နှမြောမှုကို အထူးမှီဝဲမှုမရှိသည်ကို ပြု၍။ ဥဘောပိ
ဇယမ္ပတိကေ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးတို့ကိုလည်း။ ပူဝေ စ၊ မုန့်တို့ကိုလည်း
ကောင်း။ ခီရသပ္ပိမရုဗ္ဗာဏိတာဒိနိ စ၊ နို့ရည်၊ ထောပတ်၊ ပျားရည် တင်လဲစသည်
တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဂါဟာပေတွာ၊ ယူစေ၍။ အတ္တနော ဗလေန၊ မိမိ၏ စွမ်းအား
ဖြင့်။ ဇေတဝနံ အာနေဟိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လော့။ အဇ္ဇ
အဟံ၊ ယနေ့ ငါဘုရားသည်။ ပဉ္စဟိ ဘိက္ခုသတေဟိ သဒ္ဓိ၊ ငါးရာကုန်သော
ရဟန်းတို့နှင့်အတူ။ ဝိဟာရေယေဝ နိသီဒိဿာမိ၊ ကျောင်းတော်၌သာ နေအံ့။
ပူဝေဟေဝ ဘတ္တကိစ္စံ၊ မုန့်တို့ဖြင့်သာ ဆွမ်းကိစ္စကို။ ကရိဿာမိတိ အာမန္တေသိ၊

ပြုအံ့”ဟု ခေါ်ပြောပြီ။ ထေရော၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်။ သာဓု
ဘန္တေတိ၊ ကောင်းပါပြီ ဘုရားဟု။ သတ္ထုဝစနံ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ စကား
တော်ကို ဝန်ခံ၍။ တာဝဒေဝ ဣဒ္ဓိဗလေန၊ ထိုခဏ၌ပင် တန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့်။ တံ
နိဂမံ ဂန္ဓာ၊ ထိုသက္ကာရနိဂုံးသို့ ကြွတော်မူ၍။ တဿ ပါသာဒဿ၊ မုန့်ကြော်နေ
သည့် ထိုပြာသာဒ်၏။ သီဟပဉ္စရဒ္ဒါရေ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်ခံသည့် လေသောက် ပြုတင်း
တံခါး၌။ သုနိဝတ္ထော သုပါရတော၊ ကောင်းစွာဝတ်လျက် ကောင်းစွာရုံလျက်။
အာကာသေယေဝ၊ ကောင်းကင်၌သာ။ မဏိရူပကံ ဝိယ အဋ္ဌာသိ၊ ပတ္တမြားရုပ်တု
ကဲ့သို့ ရုပ်တော်မူပြီ။

ထေရံ ဒိသွာဝ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်ကို မြင်၍ပင်။ မဟာသေဌိနော
ဟဒယမံသံ ကမ္မိ၊ မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကြီး၏ နှလုံးသားသည် တုန်လှုပ်
သွားပြီ။ သော၊ ထိုမစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးသည်။ “အဟံ ဧဝရူပါနံ ဘယေန
ဧဝ၊ ငါသည် ဤသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကြောက်သောကြောင့်ပင်။ ဣမံ
ဌာနံ အာဂတော၊ ဤနေရာသို့ ရောက်လာ၏။ အယဉ္စ အာဂန္ဓာ၊ ဤရဟန်း
သည်လည်း လာ၍။ ဝါတပါနဒ္ဒါရေ ဌိတောတိ၊ ပြုတင်းပေါက်၌ ဆွမ်းရပ် နေ၏”
ဟု တွေး၍။ သော ဂဟေတဗ္ဗဂဟဏံ အပဿန္တော၊ ထိုမစ္ဆရိယကောသိယသူဌေး
သည် ယူသင့်ယူကြောင်းကို မတွေ့မြင်၍။ အဂ္ဂိမ္မိ ပက္ခိတ္တလောဏသက္ခရာ ဝိယ၊
မီး၌ ထည့်အပ်သော ဆားပွင့်ကဲ့သို့။ ဒေါသေန တဋ္ဌတဋ္ဌာယန္တော၊ ဒေါသဖြင့်
တဖျစ်ဖျစ် မြည်လျက်။ “သမဏ၊ အာကာသေ ဌတွာ၊ ရဟန်း၊ ကောင်းကင်၌
ရပ်၍။ တံ ကိံ လဘိဿသိ၊ သင်သည် ဘာကိုရလိမ့်မည်နည်း။ အပဒေ အာကာ-
သေ၊ ခြေရာမထင်သော ကောင်းကင်၌။ ပဒံ ဒေသေတွာ စင်္ဂမန္တောပိ၊ ခြေရာကို
ပြု၍ စင်္ကြံလျှောက်နေသော်လည်း။ နေဝ လဘိဿသိတိ၊ ရလိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု။
ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ထေရော တသ္မိယေဝ ဌာနေ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်
ထေရ်သည် ထိုဌာန၌ပင်။ အပရာပရံ စင်္ဂမိ၊ လူးလာတုံခေါက် စင်္ကြံလျှောက်ပြီ။
“စင်္ဂမန္တော ကိံ လဘိဿသိ၊ စင်္ကြံလျှောက်သော်လည်း ဘာကို ရလိမ့်မည်နည်း။
အာကာသေ ပလ္လင်္ဂေန၊ ကောင်းကင်၌ တင်ပလ္လင်ခွေဖြင့်။ နိသီဒမာနောပိ၊ ထိုင်နေ
သော်လည်း။ န လဘိဿသိယေဝါတိ၊ ရလိမ့်မည် မဟုတ်သည်သာတည်း”ဟု။
သေဌိ အာဟ၊ သူဌေးသည် ပြောပြီ။ ထေရော ပလ္လင်္ဂိ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်
ထေရ်သည် တင်ပလ္လင်ကို။ အာဘုဇိတွာ နိသီဒိ၊ ခွေ၍ နေပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ

ထိုအရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်ကို။ “နိဿိန္ဒော ကိလဘိဿသိ၊ ထိုင်နေသော်လည်း ဘာကို ရလိမ့်မည်နည်း။ အာဂန္တာ ဝါတပါနဥမ္မာရေ၊ လာ၍ ပြုတင်းတံခါးခုံ၌။ ဌိတောပိ န လဘိဿသိသိ အာဟ၊ ရပ်သော်လည်း ရလိမ့် မည်မဟုတ်”ဟု ပြောပြီ။ အထ ထေရော၊ ထိုအခါ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်။ ဥမ္မာရေ အဋ္ဌာသိ၊ ပြုတင်းတံခါးခုံ၌ ရပ်တော်မူပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထို အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်ကို။ “ဥမ္မာရေ ဌိတော၊ ပြုတင်းတံခါးခုံ၌ ရပ်သော်လည်း။ ကိလဘိဿသိ၊ ဘာကို ရလိမ့်မည်နည်း။ ဓူမာယန္တောပိ၊ မီးခိုးထွက် မီးခိုးလွှတ် သော်လည်း။ န လဘိဿသိယေဝါတိ အာဟ၊ မရလတုံသာတည်း”ဟု ပြောပြီ။ ထေရော ဓူမာယိ၊ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည် မီးခိုးထွက် မီးခိုးလွှတ်ပြီ။ သကလ ပါသာဒေါ၊ ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်လုံးသည်။ ဧကဓူမော အဟောသိ၊ မီးခိုး တစ်လုံးတည်းသည် ဖြစ်ပြီ။ သေဌိနော အက္ခိနံ၊ သူဌေးကြီး၏ မျက်စိတို့ကို။ သူစိယာ၊ အပ်ဖြင့်။ ဝိဇ္ဈနကာလော ဝိယ ဇာတော၊ ထိုးရာကာလကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ ဂေဟဇ္ဈာယန- ဘယေန ပန နံ၊ အိမ်မီးလောင်မည်ကြောက်သောကြောင့်ကား ထိုအရှင် မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်ကို။ “ပဇ္ဇလန္တောပိ၊ မီးလျှံလွှတ်သော်လည်း။ န လဘိဿသိတိ အဝတ္တာ၊ မရလတုံ”ဟု မပြောမူ၍။ “အယံ သမဏော သုဋ္ဌ၊ လဂ္ဂေါ၊ ဤရဟန်း သည် လွန်စွာ မက်မောနေ၏။ အလဒ္ဓါ န ဂမိဿတိ၊ မရသော် မသွားလတုံ။ အဿ ဧကံ ပူဝံ၊ ဤရဟန်းအား တစ်ခုသော မုန့်ကို။ ဒါပေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ လှူစေအံ့”ဟု တွေးပြီ။ ဣတိ ဘရိယာ၊ ဤသို့တွေး၍ မယားကို။ “ဘဒ္ဒေ ဧကံ ခုဒ္ဒကပူဝံ၊ နှမ တစ်ခုသော မုန့်ကလေးကို။ ပစိတ္တာ သမဏဿ ဒတ္တာ၊ ကြော်၍ ရဟန်းအား လှူ၍။ နံ ဥယျောဇေဟိတိ အာဟ။ ထိုရဟန်းကို လွှတ် လိုက်ပါ”ဟု ပြောပြီ။ သာ ထောကညေဝ ပိဋ္ဌ၊ ထိုမယားသည် အနည်းငယ်သာ ဖြစ်သော မုန့်ရည်ကို။ ကပလ္လပါတိယံ ပက္ခိပိ၊ ဒယ်အိုးကင်း၌ ထည့်ပြီ။ မဟာပူဝေါ ဟုတ္တာ၊ မုန့်ကြီးသည် ဖြစ်၍။ သကလပါတိ ပူရေတ္တာ၊ အိုးကင်းတစ်ခုလုံးကို ပြည့်စေ၍။ ဥဒ္ဓုမာတော အဋ္ဌာသိ၊ အထက်၌ ပွတက်၍ (ပွပွရွရွကြီး) တည်ပြီ။

သေဌိ တံ ဒိသွာ၊ မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးသည် ထိုမုန့်ကြီးကို မြင်ရ၍။ “တယာ ဗဟု ပိဋ္ဌ၊ နင်သည် များစွာသော မုန့်ရည်ကို။ ဂဟိတံ ဘဝိဿတိတိ၊ ယူအပ်သည် ဖြစ်လတုံ”ဟု ပြော၍။ သယမေဝ ဒဗ္ဗိကဏ္ဏေန၊ ကိုယ်တိုင်ပင် ဇွန်း ဖျားဖြင့်။ ထောကတရံ ပိဋ္ဌ၊ သာ၍နည်းသော မုန့်ရည်ကို။ ဂဟေတ္တာ ပက္ခိပိ၊

ယူ၍ ထည့်ပြီ။ ပူဝေါ ပုရိမပူဝတော၊ နောက်မုန့်သည် ရှေးမုန့်ထက်။ မဟန္တတရော
 ဇာတော၊ သာ၍ကြီးသည် ဖြစ်ပြီ။ ဧဝံ ယံ ယံ ပစတိ၊ ဤသို့ အကြင်အကြင်မုန့်ကို
 ကြော်၏။ သော သော၊ ထိုထိုနောက်ကြော်သော မုန့်သည်။ မဟန္တမဟန္တာဝ
 ဟောတိ၊ ကြီးသည်ထက် ကြီးသည်သာ ဖြစ်၏။ သော နိဗ္ဗိန္ဒော၊ ထိုသူဌေးသည်
 ငြီးငွေ့၍။ “ဘဒ္ဒေ ဣမဿ၊ ရှင်မ ဤရဟန်းအား။ ဧကံ ပူဝံ ဒေဟိတိ၊ တစ်ချပ်သော
 မုန့်ကို လှူလိုက်ပါ”ဟု။ ဘရိယံ အာဟ၊ မယားကို ပြောပြီ။ ပစ္ဆိတော ဧကံ ပူဝံ၊
 တောင်းထဲမှ တစ်ချပ်သော မုန့်ကို။ ဂဏ္ဍန္တိယာ တဿာ၊ ယူသော ထိုသူဌေးမအား။
 သဗ္ဗေ ဧကာဗဒ္ဓါ အလ္လိယိသု၊ မုန့်အားလုံးတို့သည် တပေါင်းတည်း ဖွဲ့စပ်၍ ကပ်နေ
 ကုန်ပြီ။ သာ သေဌိ၊ ထိုသူဌေးကတော်သည် သူဌေးကြီးကို။ “သာမိ သဗ္ဗေ ပူဝါ၊
 အရှင် အားလုံးကုန်သော မုန့်တို့သည်။ ဧကတော လဂ္ဂါ၊ တပေါင်းတည်း ကပ်နေ
 ကုန်၏။ ဝိသုံ ကာတုံ၊ တစ်ခုစီဖြစ်အောင် ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကောမိတိ အာဟ၊
 မစွမ်းနိုင်”ဟု ပြောပြီ။ အဟံ ကရိဿာမိတိ၊ ငါသည် ပြုအံ့ဟု ပြော၍။ သောပိ
 ကာတုံ နာသက္ခိ၊ ထိုသူဌေးသည်လည်း ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ဥဘော ဇနာ၊
 နှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့သည်။ ကောဋိယံ ဂဟေတွာ ကမန္တာပိ၊ အစွန်း
 ၌ ကိုင်၍ ဆွဲကြသော်လည်း။ ဝိယောဇေတုံ နာသက္ခိသုယေဝ၊ ခွဲခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်
 ကြသည်သာ။ အထ ပူဝေဟိ သဒ္ဓိ၊ ထိုအခါ မုန့်တို့နှင့် အတူ။ ဝါယမန္တသေဝ
 အဿ၊ အားထုတ်သည်သာဖြစ်သော ထိုသူဌေး၏။ သရီရတော သေဒါ မုစ္စိသု၊
 ကိုယ်မှ ချွေးတို့သည် လွတ်ကုန် ထွက်ကုန်ပြီ။ ပိပါသာ စ ပစ္ဆိန္တိ၊ စားချင်မှုသည်
 လည်း ပြတ်သွားပြီ။ တတော ဘရိယံ၊ ထို့ကြောင့် မယားကို။ “ဘဒ္ဒေ မေ၊ ရှင်မ
 ငါ့အား။ ပူဝေဟိ န အတ္ထော၊ မုန့်တို့ဖြင့် အလိုမရှိ။ ပစ္ဆိယာ သဒ္ဓိယေဝ၊ တောင်းနှင့်
 အတူသာ။ ဣမဿ ဘိက္ခုဿ၊ ဤရဟန်းအား။ ဒေဟိတိ အာဟ၊ လှူလိုက်ပါ”ဟု
 ပြောပြီ။ သာ ပစ္ဆိ အာဒါယ၊ ထိုသူဌေးကတော်သည် မုန့်တောင်းကို ယူ၍။ ထေရံ
 ဥပသင်္ကမိတွာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်၍။ သဗ္ဗေ ပူဝေ၊ အားလုံးကုန်
 သော မုန့်တို့ကို။ ထေရဿ အဒါသိ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်အား လှူပြီ။ ထေရော
 ဥဘိန္ဒမ္ပိ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည် လင်မယားနှစ်ယောက်တို့အားလည်း။ ဓမ္မံ
 ဒေသေသိ၊ တရားကို ဟောပြီ။ တိဏ္ဍံ ရတနာနံ၊ သုံးပါးကုန်သော ရတနာတို့၏။
 ဂုဏေ ကထေသိ၊ ဂုဏ်တို့ကို ဟောပြောပြီ။ “ဒိန္နံ အတ္ထိ၊ အလှူအကျိုးသည်
 ရှိ၏။ ယိဋ္ဌံ အတ္ထိတိ၊ ပူဇော်မှုအကျိုးသည် ရှိ၏”ဟု။ ဒါနာဒိနံ ဖလံ၊ ဒါနစသည်တို့၏

ကောင်းကျိုးကို။ ဂဂနတလေ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ ပုဏ္ဏစန္ဒံ ဝိယ ဒဿေသိ၊ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ဟောပြုပြီ။

တံ သုတ္တာ၊ ထိုတရားစကားကို ကြားနာရ၍။ ပသန္နစိတ္တော သေဌိ၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသော သူဌေးကြီးသည်။ “ဘန္တေ အာဂန္တာ၊ အရှင်ဘုရား ကြွလာ၍။ ဣမသ္မိံ ပလ္လင်္ကေ နိသီဒိတွာ၊ ဤပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်တော်မူ၍။ ပူဝေ ပရိဘုဉ္ဇေတိ အာဟ၊ မုန့်တို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ ထေရော၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်။ “မဟာသေဌိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သူဌေးကြီး ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ပူဝေ ခါဒိဿာမိတိ၊ အိုးကင်းကြော်မဲ့တို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူမည်ဟု။ ပဉ္စဟိ ဘိက္ခုသတေဟိ သဒ္ဓိ၊ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ။ ဝိဟာရေ နိသိန္ဓော၊ ကျောင်းတော်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ တုမ္ဘာကံ ရုစိယာ သတိ၊ သင်သူဌေးကြီးတို့၏ အလိုဆန္ဒသည် ရှိခဲ့သော်။ သေဌိဘရိယံ ပူဝေ စ၊ သူဌေးကတော်ကို မုန့်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ခိရာဒိနိ စ ဂဏှာပေထ၊ နွားနို့စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ယူစေကုန်လော့။ သတ္ထု သန္တိကံ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံသို့။ ဂမိဿာမာတိ အာဟ၊ သွားကြမည်”ဟု မိန့်ပြီ။ ဘန္တေ ဧတရဟိ၊ အိုအရှင်ဘုရား ယခုအခါ၌။ သတ္တာ ကဟံ ပန ဣတိ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြီ။ ဣတော ပဉ္စ စတ္တာလိသယောဇနမတ္ထကေ၊ ဤသတ္တာရန်ဂုံးမှ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာ ထက်၌။ ဇေတဝနမဟာဝိဟာရေတိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ဟု ဖြေပြီ။ ဘန္တေ ကာလံ အနတိက္ကမိတွာ၊ အရှင်ဘုရား ဆွမ်းစားချိန်ကို မကျော်လွန်မူ၍။ ဧတ္တကံ အဒ္ဓါနံ၊ ဤမျှရှိသော ခရီးကို။ ကထံ ဂမိဿာမာတိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ သွားကြ မည်နည်းဟု မေးပြီ။ မဟာသေဌိ တုမ္ဘာကံ၊ သူဌေးကြီး သင်တို့၏။ ရုစိယာ သတိ၊ အလိုဆန္ဒသည် ရှိခဲ့သော်။ အတ္တနော ဣဒ္ဓိဗလေန၊ မိမိ၏ တန်ခိုးစွမ်းအားဖြင့်။ အဟံ ဝေါ နေဿာမိ၊ ငါသည် သင်တို့ကို ဆောင်ပို့အံ့။ တုမ္ဘာကံ ပါသာဒေ၊ သင်တို့၏ ပြာသာဒ်၌။ သောပါနသီသံ၊ စောင်းတန်းဦးသည်။ အတ္တနော ဌာနေယေဝ ဘဝိဿတိ၊ မိမိ၏ နေရာ၌ပင် ဖြစ်လတံ့။ သောပါနပရိယောသာနံ ပန၊ စောင်းတန်းလှေခါးအဆုံးသည်ကား။ ဇေတဝနဒ္ဓါရကောဌကေ ဘဝိဿတိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်၌ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဥပရိပါသာဒါ ဟေဌာပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ထက်မှ ပြာသာဒ်အောက်သို့။ သြတရဏကာလမတ္တေန၊ သက်ဆင်းရာအချိန်မျှဖြင့်။ ဝေါ ဇေတဝနံ နေဿာမိတိ၊ သင်တို့ကို ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ဆောင်ပို့

အံ့ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုသူဌေးကြီးသည်။ သာဓု ဘန္တေတိ သမ္ပဋိစ္စိ၊ ကောင်းပါပြီ
 အရှင်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလက်ခံပြီ။ ထေရော သောပါနသီသံ၊ အရှင်
 မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည် စောင်းတန်းဦးကို။ တတ္ထေဝ ကတွာ၊ ထိုရှိမြဲနေရာ၌ပင်
 ပြုတော်မူ၍။ “သောပါနပါဒမူလံ၊ စောင်းတန်းခြေရင်းသည်။ ဇေတဝနဒွါရ-
 ကောဌကေ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်၌။ ဟောတူတိ အဓိဋ္ဌာသိ၊ ဖြစ်စေ”
 ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူပြီ။ တထေဝ အဟောသိ၊ ထိုအဓိဋ္ဌာန်သည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်ပြီ။

ဣတိ ထေရော၊ ဤကဲ့သို့ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည်။ သေဌိံ စ သေဌိဘရိယဉ္စ၊
 သူဌေးကိုလည်းကောင်း သူဌေးကတော်ကိုလည်းကောင်း။ ဥပရိပါသာဒါ၊
 ပြာသာဒ်ထက်မှ။ ဟေဌာ ဩတရဏကာလတော ခိပ္ပတရံ၊ ပြာသာဒ်အောက်
 ဆင်းရာအချိန်ထက် သာ၍ မြန်စွာ။ ဇေတဝနံ သမ္မာပေသိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
 သို့ ကောင်းစွာ ရောက်စေပြီ။ တေ ဥဘောပိ သတ္ထာရံ၊ ထိုသူဌေးလင်မယား
 နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဘုရားရှင်ကို။ ဥပသင်္ကမိတွာ ဝန္တိတွာ၊ ချဉ်းကပ်၍
 ရှိခိုး၍။ ကာလံ အာရောစေသုံ၊ ဆွမ်းစားချိန်ကို လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ သတ္တာ
 ဘတ္တဂ္ဂံ ပဝိသိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူ၍။ ပညတ္တဝရ-
 ဗုဒ္ဓါသနေ၊ ခင်းထားအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာ၌။ ဘိက္ခုသံဃေန သဒ္ဓိံ
 နိသီဒိ၊ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်တော်မူပြီ။ မဟာသေဌိံ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ
 ဘိက္ခုသံဃဿ၊ သူဌေးကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား။
 ဒက္ခိဏောဒကံ အဒါသိ၊ အလှူရေစက်ကို ပေးလှူပြီ။ သေဌိဘရိယာ တထာဂတဿ
 ပတ္တေ၊ သူဌေးကတော်သည် ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်၌။ ပူဝေ ပတိဋ္ဌာပေသိ၊
 မုန့်တို့ကို ထည့်ပြီ လောင်းလှူပြီ။ သတ္တာ အတ္တနော၊ ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်
 အတွက်။ ယာပနမတ္တံ ဂဏှိ၊ မျှတရုံမျှကို အလှူခံယူတော်မူပြီ။ ပဉ္စသတာ ဘိက္ခုပိ၊
 ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း။ တထေဝ ဂဏှိသု၊ ထို့အတူသာ အလှူခံယူ
 တော်မူကြပြီ။ ခီရသပ္ပိမရုဇာဏိတသက္ခရာဒိနိ၊ နို့ရည်၊ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ တင်လဲ
 သကာခဲစသည်တို့ကို။ သေဌိ ဒဒမာနော အဂမာသိ၊ သူဌေးကြီးသည် ပေးလှူ
 လျက် သွားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ပဉ္စဟိ ဘိက္ခုသတေဟိ သဒ္ဓိံ၊ ရဟန်းငါးရာ
 တို့နှင့် အတူ။ ဘတ္တကိစ္စံ နိဋ္ဌာပေသိ၊ ဆွမ်းကိစ္စကို ပြီးစေတော်မူပြီ။ မဟာသေဌိပိ၊
 သူဌေးကြီးသည်လည်း။ ဘရိယာယ သဒ္ဓိံ၊ မယားနှင့် အတူ။ ယာဝဒတ္တံ ခါဒိ၊
 အလိုရှိတိုင်း စားပြီ။ ပူဝါနံ ပရိယောသာနမေဝ၊ မုန့်တို့၏ ကုန်ဆုံးမှုသည်ပင်။ န

ပညာယတိ၊ မထင် မတွေ့ရ။ သကလဝိဟာရေ၊ ကျောင်းတိုက်တစ်ခုလုံးကို။
 ဘိက္ခုနဉ္စ ဝိဿာသာဒါနဉ္စ၊ ရဟန်းတို့အားလည်းကောင်း စားကြွင်းစားတို့အား
 လည်းကောင်း။ ဒိန္နေပိ၊ ပေးလှူအပ်ပါသော်လည်း။ ပရိယန္တော န ပညာယတိ၊
 အဆုံးအပိုင်းခြားသည် မထင်ရှား။ “ဘန္တေ ပူဝါ၊ မြတ်စွာဘုရား မုန့်တို့သည်။
 ပရိက္ခယံ န ဂစ္ဆန္တိတိ၊ ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်ကြပါ”ဟု။ ဘဂဝတော အာရောစေသုံ၊
 မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ တေနဟိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ ဇေတဝန-
 ဒွါရကောဌကေ၊ ဇေတဝန်တံခါးမုခ်၌။ ဆဇ္ဈေထာတိ၊ စွန့်ကြဲဟု မိန့်တော်မူပြီ။
 အထ နေ၊ ထိုအခါ ထိုမုန့်တို့ကို။ ဒွါရကောဌကဿ အဝိဒူရေ၊ ကျောင်းတိုက်
 တံခါးမုခ်၏ မနီးမဝေး၌။ ပဟ္တာရဋ္ဌာနေ ဆဉ္စယိသု၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာဌာန၌ စွန့်ပစ်ကြပြီ။
 အဇ္ဇတနာပိ တံ ဌာနံ၊ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း ထိုဌာနသည်။ ကပလ္လပူဝ-
 ပဟ္တာရောတွေဝ ပညာယတိ၊ အိုးကင်းကြော်မုန့်ချိုင့်ဝှမ်းဟူ၍သာ ထင်ရှား၏။ မဟာ
 သေဌိ ဘရိယာယ သဒ္ဓိ၊ သူဌေးကြီးသည် မယားနှင့် အတူ။ ဘဂဝန္တံ ဥပသင်္က-
 မိတွာ၊ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်၍။ ဧကမန္တံ အဌာသိ၊ သင့်လျော်ရာ၌ တည်ပြီ။
 ဘဂဝါ အနုမောဒနံ အကာသိ၊ ဘုရားရှင်သည် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း တရားစကား
 ကို ဟောကြားမှု ပြုတော်မူပြီ။ အနုမောဒနာပရိယောသာနေ၊ အနုမောဒနာ
 တရားအဆုံး၌။ ဥဘောပိ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌာယ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်
 တို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကြ၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို
 ရှိခိုး၍။ ဒွါရကောဌကေ သောပါနံ အာရယျ၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်တံခါးမုခ်၌
 စောင်းတန်းသို့ တက်ကြ၍။ အတ္တနော ပါသာဒေယေဝ ပတိဋ္ဌဟိသု၊ မိမိ၏
 ပြာသာဒ်၌သာ တည်ကြပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ မဟာသေဌိ၊ သူဌေး
 ကြီးသည်။ အသီတိကောဋိဓနံ၊ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာကို။ ဗုဒ္ဓသာသနေယေဝ
 ဝိကိရိ၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌သာ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပြီ။

ပုနဒိဝသေ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေ၊ နောက်နေ့၌ ဘုရားရှင်သည်။ သာဝတ္ထိယံ ပိဏ္ဍာယ
 စရိတွာ၊ သာဝတ္ထိမြို့ ၌ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်၍။ ဇေတဝန် အာဂမ္မ၊ ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်သို့ လာ၍။ ဘိက္ခုနံ သုဂတောဝါဒံ ဒတွာ၊ ရဟန်းတို့အား ဘုရားတို့
 ဩဝါဒကို ပေးတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋိံ ပဝိသိတွာ ပဋိသလ္လိနေ၊ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၍
 ကိန်းအောင်းတော်မူသော်။ သာယနသမယေ ဓမ္မသဘာယံ၊ ညနေချမ်းအခါ၌
 တရားသဘင်၌။ သန္နိပတိတာ ဘိက္ခု၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကုန်သော

ရဟန်းတို့သည်။ “အာဂုသော မဟာမောဂ္ဂလ္လာနတ္ထေရဿ၊ ငါရှင်တို့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်၏။ အာနုဘာဝံ ပဿထ၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို ကြည့်ကြပါကုန်။ “သဒ္ဓံ အနုပဟစ္စ၊ သဒ္ဓါတရားကို မထိပါးမူ၍။ ဘောဂေ အနုပဟစ္စ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မထိခိုက်မူ၍။ မစ္ဆရိယသေဌိံ၊ မစ္ဆရိယသူဌေးကို။ မုဟုတ္တေနေဝ ဒမေတွာ၊ တစ်မုဟုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ဆုံးမ၍။ နိဗ္ဗိသေဝနံ ကတွာ၊ နှမြောမှု၌ အထူးမှီဝဲမှုမရှိသည်ကို ပြု၍။ ပူဝေ ဂါဟာပေတွာ၊ အိုးကင်းကြော်မုန့်တို့ကို ယူစေ၍။ ဇေတဝနံ အာနေတွာ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်၍။ သတ္ထု သမ္ပုခံ ကတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ မျက်မှောက်ကို ပြု၍။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌာပေသိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေပြီ။ ထေရော အဟော မဟာနုဘာဝေါတိ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်သည် အော်၊ တန်ခိုးကြီးပါပေစွ”ဟု။ ထေရဿ ဂုဏကထံ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်၏ ဂုဏ်နှင့်စပ်သော စကားကို။ ကထေန္တာ နိသီဒိသု၊ ပြောကြလျက် ထိုင်နေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နူတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဂုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ကုလဒမကေန ဘိက္ခုနာ နာမ၊ ရဟန်းတို့ ဒါယကာဒါယိကာမတို့အား ဆုံးမသော ရဟန်းမည်သည်။ ကုလေ၊ ဒါယကာဒါယိကာမတို့ကို။ အဝိဟေဌေတွာ အင်္ဂါလမေတွာ၊ မညှင်းဆဲမူ၍ မပင်ပန်းစေမူ၍။ ပုပ္ဖတော ရေဏုံ၊ ပန်းပွင့်မှ ဝတ်ရည်ကို။ ဂဏ္ဍန္နေန ဘမရေန ဝိယ၊ စုပ်ယူသော ပျားပိတုံးကဲ့သို့။ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ချဉ်းကပ်၍။ ဗုဒ္ဓဂုဏေ ဇာနာပေတဗ္ဗန္တိ ဝတွာ၊ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို သိစေထိုက်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထေရံ ပသံသန္တော၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်ကို ချီးမွမ်းလိုရကား။

“ယထာပိ ဘမရော ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓမဟေဌယံ။

ပလေတိ ရသမာဒါယ၊ ဧဝံ ဂါမေ မုနီ စရေ”တိ။

ယထာပိ (ပ) မုနီ စရေ ဟူသော။ ဣမံ ဂါထံ ဓမ္မပဒေ ဝတွာ၊ ဤဂါထာကို ဓမ္မပဒ၌ ဟောတော်မူ၍။ ဥတ္တရိပိ ထေရဿ၊ ထို့ထက်အလွန်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်၏။ ဂုဏံ ပကာသေတုံ၊ ဂုဏ်ကို ထင်ရှားပြခြင်းငှာ။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ မောဂ္ဂလ္လာနေန၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည်။ မစ္ဆရိယ-

သေဌိ ဒမိတော န၊ မစ္ဆရိယသူဌေးကို ဆုံးမအပ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ တံ ဒမေတွာ၊ ရှေးကလည်း ထိုမစ္ဆရိယသူဌေးကို ဆုံးမ၍။ ကမ္မဗလသမ္ပန္နံ ကံ၏အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကို။ ဇာနာပေသိယေဝါသိ ဝတွာ၊ သိစေဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား---

ပုပ္ဖံ ဝဏ္ဏဂန္ဓံ၊ အပွင့်ကိုလည်းကောင်း အဆင်းအနံ့ကိုလည်းကောင်း။
အဟေဌယံ၊ မညှင်းဆဲ မထိခိုက်စေမူ၍။ ရသံ အာဒါယ၊ ပန်းဝတ်ရည်ကို
စုပ်ယူ၍။ ဘမရော ပလေတိ ယထာပိ၊ ပျားပိတုံးသည် ပျံသွားဘိသကဲ့သို့။
ဧဝံ မုနိ၊ ဤအတူသာ ရဟန်းတော်သည်။ ဂါမေ စရေ၊ ရွာကိုမှတ်သား
လူနေဌာနများ၌ ကျင့်သုံးရာ၏။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ အသီတိကောဋ္ဌိဝိဘဝေါ၊
ကုဋေရှစ်ဆယ်စည်းစိမ်ရှိသော။ ပုရိသဒေါသသမန္နာဂတော၊ ယောက်ျားယုတ်
အပြစ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ခဗ္ဘော ကုဏီ၊ ခြေခွင်သော လက်ကောက်သော။ ဝိသမက္ခိ
မဏ္ဍာလော၊ မညီညွတ်သော မျက်ဝန်းရှိသော။ အဿဒ္ဓေါ အပ္ပသန္ဓော၊ သဒ္ဓါတရား
မရှိသော သူတော်ကောင်းမကြည်ညိုသော။ မစ္ဆရီ၊ ဝန်တိုသော။ ဣလ္လိသော နာမ
သေဌိ အဟောသိ၊ ဣလ္လိသမည်သော သူဌေးသည် ရှိပြီ။ အညေသံ နေဝ ဒေတိ၊
အခြားသူတို့အား လုံးဝမပေး။ သယံ န ပရိဘုဉ္ဇတိ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးမပြု။
အဿ ဂေဟံ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏ အိမ်သည်။ ရက္ခသပရိစ္ဆဟိတပေါက္ခရဏီ ဝိယ
အဟောသိ၊ ရေစောင့်ဘီလူး သိမ်းပိုက်အပ်သော ရေကန်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ အဿ
မာတာပိတရော ပန၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏ မိဘဘိုးဘွားတို့သည်ကား။ ယာဝကုလ
ပရိဝဋ္ဌာ၊ ခုနစ်ဆက်မြောက်တိုင်အောင်သော အမျိုးအစဉ်ဆက်တိုင်အောင်။
ဒါယကာ ဒါနပတိနော၊ အလှူဒါယကာတို့ဖြစ်ကုန်၏ အလှူရှင်တို့ဖြစ်ကုန်၏။ သော
သေဌိဌာနံ လဘိတွာယေဝ၊ ထိုဣလ္လိသသည် သူဌေးရာထူးကို ရ၍ပင်။ ကုလဝံသံ
နာသေတွာ၊ အမျိုးအနွယ်အစဉ်လာကို ဖျက်ဆီး၍။ ဒါနသာလံ စျာပေတွာ၊ အလှူ
မဏ္ဍပ်ကို မီးရှို့၍။ ယာစကေ ပေါထေတွာ နိက္ကမိတွာ၊ တောင်းသူတို့ကို ရိုက်ပုတ်၍
ဆွဲငင်ထုတ်၍။ ဓနမေဝ သဏ္ဌာပေသိ၊ ပစ္စည်းကိုသာ ကောင်းစွာတည်စေပြီ။

သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဣလ္လိသဇာတကဝဏ္ဏနာသည် တစ်နေ့၌။ ရာဇပဋ္ဌာနံ ဂန္ဓာ၊ မင်းခစားခြင်းငှာ သွား၍။ အတ္တနော ယရံ အာဂစ္ဆန္တော၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ ပြန်လာသော်။ ဧကံ မဂ္ဂကိလန္တိ ဇာနပဒမနုဿံ၊ တစ်ယောက်သော ခရီးပန်းသော ဇနပုဒ်သားကို။ ဧကံ သုရာဝါရကံ အာဒါယ၊ တစ်ခုသော သေရည်ထည့်သော ဖုံးငယ်ကို ယူ၍။ ပိဌကေ နိသီဒိတွာ၊ ကုလားထိုင်ငယ်၌ ထိုင်၍။ အဗ္ဗိလသုရာယ ကောသကံ၊ ချဉ်စုတ်သော သေရည်ဖြင့် ခွက်ငယ်ကို။ ပူရေတွာ ပူရေတွာ၊ ပြည့်စေ၍ ပြည့်စေ၍။ ပူတိမစ္ဆကေန ဥတ္တရိဘင်္ဂေန၊ ငါးပုပ်ခြောက်ဟူသော လက်သုပ်ဟင်းလျာဖြင့် (လက်သုပ်အမြည်းဖြင့်)။ ပိဝန္တိ ဒိသွာ၊ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ သုရံ ပါတုကာမော ဟုတွာ၊ သေရည်ကို သောက်လိုသည် ဖြစ်၍။ “အဟံ သုရံ ငါသည် သေရည်ကို။ သစေ ပိဝိဿာမိ၊ အကယ်၍ သောက်အံ့။ မယိ ပိဝန္တေ ငါသည် သောက်သော်။ ဗဟူ ပိဝိတုကာမာ ဘဝိဿန္တိ၊ လူများစွာတို့သည် သောက်ချင်ကြသည် ဖြစ်ကုန်လတံ့။ ဧဝံ မေ ဓနပရိက္ခယော၊ ဤသို့ ဖြစ်သော် ငါ၏ ပစ္စည်းကုန်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတီတိ စိန္တေသိ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု တွေးပြီ။ သော တဏှံ အဓိဝါသေန္တော၊ ထိုဣလ္လိသဇာတကဝဏ္ဏနာသည် သောက်ချင်သော တဏှာကို အောင့်အည်းလျက်။ ဝိစရိတွာ၊ လှည့်လည်၍။ ကာလေ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ၊ အချိန်သည် ကုန်သွားကုန်သွားသော်။ အဓိဝါသေတုံ အသက္ကောန္တော၊ အောင့်အည်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ ဝိဟတကပ္ပိသော ဝိယ ပဏ္ဍာသရီရော၊ ဖပ်ထားအပ်သော ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော ကိုယ်ရှိသည်။ ဓမ္မနိသန္တတဂတ္တော၊ အကြောဖြင့် ခင်းအပ်သောကိုယ်ရှိသည်။ ဇာတော အဟောသိ၊ ဖြစ်သည် ဖြစ်ပြီ (တကယ်ဖြစ်ပြီ)။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဂတ္တံ ပဝိသိတွာ၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍။ မဇ္ဇကံ ဥပဂူဟိတွာ နိပဇ္ဈိ၊ ညောင်စောင်းငယ်ကို ဖက်၍ အိပ်ပြီ။ တမေနံ ဘရိယာ၊ ထိုဣလ္လိသဇာတကဝဏ္ဏနာကို မယားသည်။ ဥပသင်္ကမိတွာ ပိဌံ ပရိမဇ္ဈိတွာ၊ ချဉ်းကပ်၍ ကျောကို ပွတ်သပ်၍။ “သာမိ တေ ကိံ၊ အရှင် အရှင်အား အဘယ်မည်သော။ အဖာသုကန္တိ ပုစ္ဆိ၊ မချမ်းသာခြင်းပါနည်း”ဟု မေးပြီ။ သဗ္ဗံ ဟေဋ္ဌာ၊ အလုံးစုံကို အောက်ခေါ်သော ရှေးပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၌။ ကထိတနိယာမေနေဝ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်ပင် သိပါလေ။ “တေန ဟိ ဧကဿေဝ တေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သော ရှင်အား။ ပဟောနကံ သုရံ၊ သောက်လောက်သော သေကို။ ကရောမိတိ ဝုတ္တေ ပန၊ ပြုမည်”ဟု ပြောအပ်သော်ကား။ “ဂေဟေ

သုရာယ ကာရိယမာနာယ၊ အိမ်၌ သေကို ပြုလုပ်အပ်သော်။ ဗဟူ ပစ္စာသီသန္တိ
 လူများစွာတို့သည် သောက်လိုကြ မျှော်ကြကုန်၏။ အန္တရာပဏတော အာဟရာ
 ပေတွာပိ၊ ဈေးအတွင်းမှ ဆောင်ယူစေ၍လည်း။ ဣဓ နိသိန္ဓေန၊ ဤအိမ်၌ နေသော
 အားဖြင့်။ ပိဝိတုံ န သက္ကာတိ၊ သောက်ခြင်းငှာ မသင့်”ဟု ပြော၍။ မာသကမတ္တံ
 ဒတွာ၊ တစ်ပဲမျှကို ပေး၍။ အန္တရာပဏတော သုရာဝါရကံ အာဟရာပေတွာ၊
 ဈေးအတွင်းမှ သေရည် ပုံးငယ်ကို ဆောင်ယူစေ၍။ စေတကေန ဂါဟာပေတွာ၊
 အလုပ်အကျွေးငယ်ကို ယူစေ၍။ နဂရာ နိက္ခမ္မ၊ မြို့မှ ထွက်၍။ နဒီတီရံ ဂန္ဓာ၊
 မြစ်ကမ်းနားသို့ သွား၍။ မဟာမဂ္ဂသမိပေ၊ လမ်းမကြီးအနီး၌။ ဧကံ ဂုပ္ပံ ပဝိသိတွာ၊
 တစ်ခုသော ခြံသို့ ဝင်၍။ သုရာဝါရကံ ဌပါပေတွာ၊ သေရည်ပုံးငယ်ကို ထားစေ၍။
 “တုံ ဂစ္ဆ ဣတိ၊ မင်းသည် သွားတော့”ဟု။ စေတကံ ဒူရေ နိသိဒါပေတွာ၊ အခိုင်း
 အစေလေးကို အဝေး၌ နေစေ၍။ ကောသကံ ပူရေတွာ၊ ခွက်ငယ်ကို ပြည့်စေ၍။
 သုရံ ပါတုံ အာရတိ၊ သေရည်ကို သောက်ခြင်းငှာ ပြင်ဆင်ပြီ။

အဿ ပိတာ ပန၊ ထိုဣလိသသူဌေး၏ ဖခင်သည်ကား။ ဒါနာဒိနံ ပုညာနံ
 ကတတ္တာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။
 ဒေဝလောကေ၊ နတ်ပြည်၌။ သက္ကာ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ သိကြား၏ အဖြစ်ဖြင့်
 ဖြစ်ပြီ။ သော တသ္မိံ ခဏေ၊ ထိုဖခင်သိကြားမင်းသည် ထိုခဏ၌။ မေ ဒါနဂ္ဂံ၊
 ငါ၏ အလှူမဏ္ဍပ်သည်။ ပဝတ္တတိ န ခေါ၊ ဖြစ်သလော။ ဥဒါဟု နောတိ အာဝဇ္ဇေ-
 န္ဓော၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်သလော”ဟု ဆင်ခြင်သော်။ တဿ အပ္ပဝတ္တိံ ဥ တွာ စ၊
 ထိုအလှူမဏ္ဍပ်၏ မဖြစ်ကြောင်းကို သိ၍လည်းကောင်း။ ပုတ္တဿ ကုလဝံသံ
 နာသေတွာ၊ သားဣလိသ၏ မျိုးနွယ်စဉ်လာကို ဖျက်ဆီး၍။ ဒါနသာလံ
 စာပေတွာ၊ အလှူမဏ္ဍပ်ကို မီးရှို့၍။ ယာစကေ နိက္ကမိတွာ၊ တောင်းသူတို့ကို
 ဆွဲငင်ထုတ်၍။ မစ္ဆရိယဘာဝေ ပတိဌာယ၊ ဝန်တိုသူအဖြစ်၌ တည်၍။ “အညေသံ
 ဒါတဗ္ဗံ ဘဝိဿတီတိ၊ အခြားသူတို့အား ပေးရသည် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု။ ဘယေန၊
 ပေးရမည်ကြောက်သဖြင့်။ ဂုပ္ပံ ပဝိသိတွာ၊ ခြံထဲသို့ ဝင်၍။ ဧကကဿေဝ၊
 တစ်ယောက်တည်းသာ။ သုရံ ပိဝနဘာဝံ ဒိသွာ စ၊ သေရည်ကို သောက်သည့်
 အဖြစ်ကို တွေ့မြင်၍လည်းကောင်း။ “ဂစ္ဆာမိ၊ သွားမည်။ နံ သင်္ခေါဘေတွာ
 ဒမေတွာ၊ ထိုဣလိသသူဌေးကို ကောင်းစွာချောက်ချားစေ၍ ဆုံးမ၍။ ကမ္မဖလ
 သမ္ပန္နံ ဇာနာပေတွာ၊ ကံ၏အကျိုးနှင့် ဆက်စပ်သည်ကို သိစေ၍။ ဒါနံ ဒါပေတွာ၊

အလှူကို လှူစေ၍။ ဒေဝလောကေ နိဗ္ဗတ္တနာရဟံ၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ထိုက်သည်ကို။ ကရောမိတိ၊ ပြုအံ့"ဟု တွေး၍။ မနုဿပထံ ဩတရိတွာ၊ လူတို့လမ်းကြောင်းသို့ သက်ဆင်း၍။ ဣလ္လိသသေဌိနာ သဒိသံ၊ ဣလ္လိသသူဌေးနှင့် တူသော။ ခဉ္စံ ကုဏီ၊ ခြေခွင်သော လက်ကောက်သော။ ဝိသမစက္ခမဏ္ဍလံ၊ မညီသော မျက်ဝန်းရှိသော။ အတ္တဘာဝံ နိမ္မိနိတွာ၊ အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်း၍။ ဗာရာဏသိနဂရံ ပဝိသိတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ဝင်၍။ ရညော နိဝေသနဒ္ဓါရေ ဌတွာ၊ မင်း၏ နန်းတံခါး၌ တည်၍။ အတ္တနော အာဂတဘာဝံ အာရောစာပေတွာ၊ မိမိ၏ လာကြောင်းကို လျှောက်ထားစေ၍။ ပဝိသတူတိ ဝုတ္တော၊ ဝင်စေဟု မိန့်အပ်သော်။ ပဝိသိတွာ၊ နန်းတွင်းဝင်၍။ ရာဇာနံ ဝန္တိတွာ အဌာသိ၊ မင်းကို ရှိခိုး၍ တည်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “မဟာသေဌိ အဝေလာယ၊ သူဌေးကြီး အခါမဟုတ်သည်၌။ ကိံ အာဂတော၊ အဘယ့်ကြောင့်လာသည်။ အသီတိ အာဟ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ အာမ အာဂတော အမှီ၊ မှန်ပါ လာသည် ဖြစ်ပါ၏။ ဒေဝ မေ ယရေ၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး၏ အိမ်၌။ အသီတိကောဌိမတ္တံ ဓနံ အတ္ထိ၊ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှသော ပစ္စည်းသည် ရှိပါ၏။ တံ ဒေဝေါ အာဟရာပေတွာ၊ ထိုပစ္စည်းကို အရှင်မင်းကြီးသည် ဆောင်ယူစေ၍။ အတ္တနော ဘဏ္ဍာဂါရံ၊ မိမိ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို။ ပူရာပေတူတိ၊ ပြည့်စေတော်မူပါဟု လျှောက်ပြီ။ အလံ မဟာသေဌိ၊ တော်ပြီ သူဌေးကြီး။ တဝ ဓနတော၊ သင်သူဌေးကြီး၏ ပစ္စည်းထက်။ အမှာကံ ဂေဟေ၊ ငါတို့၏ အိမ်တော်၌။ ဓနံ ဗဟုတရန္တိ ပစ္စည်းကား သာ၍များ၏ဟု ပြောပြီ။ ဒေဝ တုမှာကံ၊ အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်တို့အား။ ကမ္မံ သစေ နတ္ထိ၊ ပြုလုပ်စရာအမှုသည် အကယ်၍ မရှိအံ့။ ယထာရုစိယာ ဓနံ ဂဟေတွာ၊ အလိုရှိသည်အားလျော်စွာ ပစ္စည်းကို ယူ၍။ ဒါနံ ဒမ္မိတိ၊ အလှူကို လှူပါမည်ဟု လျှောက်ပြီ။ ဒေဟိ မဟာသေဌိတိ၊ လှူပါ သူဌေးကြီးဟု ပြောပြီ။ သော “သာဓု ဒေဝါတိ၊ ထိုသိကြားမင်းသည် ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”ဟု။ ရာဇာနံ ဝန္တိတွာ နိက္ခမိတွာ၊ မင်းကို ရှိခိုး၍ နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့၍။ ဣလ္လိသသေဌိနော ဂေဟံ အဂမာသိ၊ ဣလ္လိသသူဌေး၏ အိမ်သို့ သွားပြီ။ သဗ္ဗေ ဥပဋ္ဌာကမနုဿာ ပရိဝါရေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော အလုပ်အကျွေးလူတို့သည် ခြံရံကုန်ပြီ။ အယံ န ဣလ္လိသောတိ၊ ဤသူကား ဣလ္လိသသူဌေးအစစ် မဟုတ်ဟု။ ဧကောပိ ဇာနိတုံ၊ တစ်ယောက်သော်မှလည်း သိခြင်းငှာ။ သမတ္ထော နာမ နတ္ထိ၊ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိ။

သော ဂေဟံ ပဝိသိတွာ၊ ထိုသိကြားမင်းသည် အိမ်သို့ ဝင်၍။ အန္တော ဥမ္မာရေ
 ဌတွာ၊ တံခါးခုံအတွင်း၌ ရပ်၍။ ဒေါဝါရိကံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ တံခါးစောင့်ကို
 ခေါ်စေ၍။ “မယာ သမာနရူပေါ၊ ငါနှင့် တူသော ရုပ်သွင်ရှိသော။ အညော
 ယော အာဂန္တာ၊ ငါမှအခြားသော အကြင်သူသည် လာ၍။ ဧတံ မမ ဂေဟန္တိ၊
 ဤအိမ်ကား ငါ၏ အိမ်ဟု ပြော၍။ ပဝိသိတုံ အာဂစ္ဆတိ၊ ဝင်ခြင်းငှါ လာအံ့။ တံ
 ပိဋိယံ ပဟရိတွာ၊ ထိုလာသူကို ကျော၌ ရိုက်ပုတ်၍။ နိဟရေယျာထာတိ ဝတွာ၊
 နှင်ထုတ်ကြလော့”ဟု ပြော၍။ ပါသာဒံ အာရုယ၊ ပြာသာဒ်သို့ တက်၍။ မဟာ
 ရဟေ အာသနေ နိသီဒိတွာ၊ မြင့်မြတ်သူတို့အားသာ ထိုက်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ
 ၍။ သေဌိဘရိယံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ သူဌေးကတော်ကို ခေါ်စေ၍။ သိတာကာရံ
 ဒသေတွာ၊ ပြုံးရယ်ဟန်ကို ပြ၍။ “ဘဒ္ဒေ ဒါနံ၊ နှမ အလှူကို။ ဒေမာတိ အာဟ၊
 လှူကြအံ့”ဟု ပြောပြီ။ တဿ တံ ဝစနံ သုတွာ၊ ထိုသိကြားမင်း၏ ထိုပြောစကား
 ကို ကြားရ၍ပင်။ သေဌိဘရိယာ စ ပုတ္တမိတရော စ၊ သူဌေးကတော်သည်
 လည်းကောင်း သားသမီးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒါသကမ္မကရာ စ၊ ကျွန်အလုပ်
 သမားတို့သည်လည်းကောင်း။ “ဧတ္တကံ ကာလံ ဒါနံ၊ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး
 အလှူကို။ ဒါတုံ စိတ္တမေဝ နတ္ထိ၊ ပေးလှူခြင်းငှာ စိတ်သည်ပင် မရှိ။ ပန အဇ္ဇ၊
 ထူးခြားသည်ကား ယနေ့။ သုရံ ပိဝိတွာ၊ သေရည်ကို သောက်၍။ မုဒုစိတ္တော
 ဟုတွာ၊ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဒါတုကာမော ဇာတော၊ ပေးလိုသည်
 ဖြစ်သည်။ ဘဝိဿတီတိ ဝဒိသု၊ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ပြောကြပြီ။ အထ နံ သေဌိ-
 ဘရိယာ၊ ထိုအခါ ထိုသိကြားမင်းကို သူဌေးကတော်သည်။ “ယထာရုစိယာ ဒေထ
 သာမိတိ အာဟ၊ ဆန္ဒအားလျော်စွာ လှူတော်မူကြပါ အရှင်သူဌေးမင်း”ဟု ပြောပြီ။
 တေန ဟိ ဘေရိဝါဒကံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် စည်တီးတတ်သူကို
 ခေါ်စေ၍။ “သုဝဏ္ဏရဇတမဏိမုတ္တာဒိဟိ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊ ပုလဲစသည်တို့ဖြင့်။
 အတ္ထိကာ၊ အလိုရှိသူတို့သည်။ ဣလ္လိသသေဌိဿ ယရံ၊ ဣလ္လိသသူဌေး၏
 အိမ်သို့။ ဂစ္ဆန္တူတိ၊ သွားကြလေဟု။ သကလနဂရေ၊ တစ်မြို့လုံး၌။ ဘေရိ
 စရာပေဟိတိ၊ စည်ကို လှည့်လည်စေပါဟု ပြောပြီ။ သာ စ တထာ ကာရေသိ၊
 ထိုသူဌေးကတော်သည်လည်း ထိုသိကြားမင်းပြောသည့်အတိုင်း ပြုစေပြီ။
 မဟာဇနော၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည်။ ပစ္စိပသိဗ္ဗကာဒိနိ ဂဟေတွာ၊
 တောင်း၊ ခြင်းစသည်တို့ကို ယူ၍။ ဂေဟဒ္ဓါရေ သန္နိပတိ၊ အိမ်တံခါးအနီး၌

ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးပြီ။ သက္ကော သတ္တရတနပူရေ၊ သိကြားမင်းသည် ရတနာခုနစ်ပါးပြည့်နေကုန်သော။ ဂဗ္ဘေ ဝိဝရာပေတွာ၊ ပစ္စည်းထားသည့် တိုက်ခန်းတို့ကို ဖွင့်စေ၍။ “တုမှာကံ ဒမ္မိ၊ သင်တို့အား ပေးလှူ၏။ ယာဝဒိစ္ဆကံ ဂဟေတွာ၊ အလိုရှိတိုင်းကို ယူ၍။ ဂစ္ဆထာတိ အာဟ၊ သွားကြ”ဟု ပြောပြီ။ မဟာဇနော ခနံ နိဟရိတွာ၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည် ရွှေငွေစသော ဥစ္စာကို အပြင် ထုတ်၍။ မဟာတလေ ရာသီ ကတွာ၊ ကျယ်သော မြေပြင်၌ အပုံကို ပြု၍။ အာဘတဘာဇနာနိ ပူရေတွာ ဂစ္ဆတိ၊ ဆောင်ယူခဲ့သော ထည့်စရာတို့ကို ပြည့်စေ၍ ယူသွား၏။

အညတရော ဇနပဒမနုသော၊ မထင်ရှားသော ဇနပုဒ်သားတစ်ယောက်သည်။ ဣလ္လိသသေဌိနော ဂေါဏေ၊ ဣလ္လိသသူဌေး၏ နွားတို့ကို။ တဿေဝ ရထေ ယောဇေတွာ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏သာ လှည်းရထား၌ ယှဉ်က၍။ သတ္တဟိ ရတနေဟိ ပူရေတွာ၊ ခုနစ်မျိုးကုန်သော ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍။ နဂရာ နိက္ခမ္မ၊ မြို့မှ ထွက်၍။ မဟာမဂ္ဂံ ပဋိပဋိတွာ၊ လမ်းမကြီးသို့ မောင်းသွားပြီး၍။ တဿ ဂုမ္မဿ အဝိဒူရေန၊ ဣလ္လိသသူဌေး သေရည်သောက်နေသော ထိုခုံ၏ မနီးမဝေးဖြင့်။ ရထံ ပေသေန္တော၊ လှည်းရထားကို မောင်းသွားစေသော်။ “သာမိ ဣလ္လိသသေဌိ၊ အရှင်ဣလ္လိသသူဌေးမင်း။ ဝဿသတံ ဇီဝ၊ နှစ်တစ်ရာပတ်လုံး အသက်ရှည်ပါစေ။ တံ နိဿာယ၊ သင်သူဌေးမင်းကို မှီ၍။ ဣဒါနိ မေ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်သည်။ ယာဝဇီဝံ ကမ္မံ အကတွာ၊ အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး အလုပ်ကို မလုပ်မူ၍။ ဇီဝိတဗ္ဗံ ဇာတံ၊ အသက်မွေးနိုင်သည် ဖြစ်ပြီ။ တဝ ရထောဝ၊ သင်သူဌေးမင်း၏ လှည်းရထားသာတည်း။ တဝ ဂေါဏာဝ၊ သင်သူဌေးမင်း၏ နွားတို့သာတည်း။ တဝ ဂေဟေ၊ သင်သူဌေးမင်း၏ အိမ်က။ သတ္တရတနာနိ ဧဝ၊ ရတနာခုနစ်ပါးတို့သာတည်း။ မာတရာ နေဝ ဒိန္နာနိ၊ မွေးမိခင်သည် ပေးအပ်သည် မဟုတ်ကုန်။ ပိတရာ န၊ မွေးဖခင်သည် ပေးအပ်သည်မဟုတ်ကုန်။ တံ နိဿာယ၊ သင်သူဌေးမင်းကို မှီ၍။ လဒ္ဓါနိ သာမိတိ၊ ရအပ်ကုန်ပြီ အရှင်သူဌေးမင်း”ဟု။ သေဌိနော ဂုဏကထံ၊ ဣလ္လိသသူဌေး၏ ကျေးဇူးစကားကို။ ကထေန္တော ဂစ္ဆတိ၊ ပြောဆိုလျက် သွား၏။ သော တံ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ထိုပြောသံကို ကြားရ၍။ ဘိတတသိတော၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်။ “အယံ မမ နာမံ ဂဟေတွာ၊ ဤသူသည် ငါ၏ နာမည်ကို ယူ၍။ ဣဒဗ္ဗိဒဗ္ဗ ဝဒတိ၊ ဤစကား

ဤစကားကိုလည်း ပြောဆို၏။ ကစွိ န ခေါ၊ အသို့နည်း။ မမ ဓနံ ရညာ၊ ငါ၏ ပစ္စည်းကို မင်းသည်။ လောကဿ ဒိန္နန္တိ၊ လူအပေါင်းအား ပေးလှူ အပ်သလော” ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးတောပြီ။ ဣတိ ဂုမ္မာ နိက္ခမိတွာ၊ ဤသို့ တွေး၍ ခြံထည်းမှ ထွက်ခဲ့၍။ ဂေါဏေ စ ရထဉ္စ သဉ္ဇာနိတွာ၊ နွားတို့ကိုလည်းကောင်း လည်းရထား ကိုလည်းကောင်း မှတ်မိ၍။ “အရေ စေဋက မယံ ဂေါဏာ၊ ဟယ်၊ အစေ အပါးလေး ငါ၏ နွားတို့တည်း။ မယံ ရထောတိ၊ ငါ၏ လည်းရထားတည်း” ဟု။ ဝတွာ ဂန္ဓာ၊ ပြော၍ သွား၍။ ဂေါဏေ နာသာရဇ္ဈယံ ဂဏိ၊ နွားတို့ကို နဖါးကြီး၌ ကိုင်ယူပြီ။ ဂဟပတိကော ရထာ ဩရယ၊ အိမ်ရှင်ဇနပုဒ်သားသည် လည်းရထားမှ ဆင်းသက်၍။ “အရေ ဒုဋ္ဌစေဋက၊ ဟယ် အစေအပါးပျက်။ ဣလ္လိသမဟာသေဋ္ဌိ သကလနဂရဿ၊ ဣလ္လိသသူဌေးကြီးသည် တစ်မြို့လုံးနေသူ လူများအား။ ဒါနံ ဒေတိ၊ အလှူကို လှူနေ၏။ တံ ကိံ အဟောသီတိ၊ သင်သည် ဘာဖြစ်နေ သနည်း” ဟု ပြော၍။ ပက္ခန္ဓိတွာ၊ ပြေးသွားတည့်၍။ အသနိံ ပါတေန္တော ဝိယ၊ မိုးကြိုးကို ကျစေဘိသကဲ့သို့။ ခန္ဓေ ပဟရိတွာ၊ ပခုံး၌ ရိုက်ပုတ်၍။ ရထံ အာဒါယ အဂမာသိ၊ လည်းရထားကို ယူ၍ မောင်းသွားပြီ။ သော ပုန၊ ထိုဣလ္လိသ သူဌေး သည် တစ်ဖန်။ ကမ္မမာနော ဥဋ္ဌာယ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထ၍။ ပံသံ ပုဉ္ဇိတွာ ပုဉ္ဇိတွာ၊ မြေမှုန့်ကို သုတ်၍ သုတ်၍။ ဝေဂေန ဂန္ဓာ၊ အဟုန်ဖြင့် သွား၍။ ရထံ ဂဏိ၊ လည်းရထားကို ဆွဲကိုင်ပြီ။ ဂဟပတိကော ရထာ ဩတရိတွာ၊ အိမ်ရှင် ဇနပုဒ်သားသည် လည်းရထားမှ ဆင်းသက်၍။ ကေသေသု ဂဟေတွာ ဩနာ-မေတွာ၊ ဆံပင်တို့ကို ဆွဲကိုင်၍ ညွတ်ကိုင်စေ၍။ ကပ္ပရပဟာရေဟိ ကောဋေတွာ၊ ရိုက်ပုတ်ကြောင်း တံတောင်တို့ဖြင့် ထောင်းထု၍။ ဂလေ ဂဟေတွာ၊ လည်ဂုတ်၌ ကိုင်၍။ အာဂတမဂ္ဂါဘိမုခံ၊ လာရာလမ်းသို့ ရှေးရှု။ ခိပိတွာ ပက္ကာမိ၊ ပစ်ချ၍ ထွက်သွားပြီ။ ဧတ္တာဝတာ အဿ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော နှိပ်စက်ခံရမှုဖြင့် ထိုဣလ္လိသသူဌေးမှာ။ သုရာမဒေါ ဆိဇ္ဇိ၊ သေရည်ယစ်မှုခြင်းသည် ကင်းပြတ်ပြီ။ သော ကမ္မမာနော၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။ ဝေဂေန နိဝေသန-ဒ္ဓါရံ ဂန္ဓာ၊ အဟုန်ဖြင့် အိမ်တံခါးသို့ သွား၍။ ဓနံ အာဒါယ ဂစ္ဆန္တေ၊ ပစ္စည်းကို ယူ၍ သွားကြကုန်သော။ မဟာဇနေ ဒိသွာ၊ များစွာသော လူတို့ကို တွေ့ရ၍။ “အဟော ဧတံ ကိံ နာမ၊ အို အမောင်တို့ ဤအမှုသည် ဘယ်မည်သော အမှုနည်း။ ရာဇာ မမ ဓနံ၊ မင်းကြီးသည် ငါ၏ ပစ္စည်းကို။ ဝိလုမ္မာပေသိ ကိန္တိ၊ လုယက်စေ

သလော”ဟု ပြော၍။ တံ တံ ဂန္ဓာ ဂဏှာတိ၊ ထိုထိုသူကို သွား၍ ကိုင်၏။ ဂဟိတဂဟိတာ ပဟရိတွာ၊ ကိုင်အပ် ကိုင်အပ်ကုန်သော လူတို့သည် ရိုက်ပုတ်၍။ ပါဒမူလေယေဝ ပါတေန္တိ၊ ခြေရင်း၌သာ လဲကျစေကုန်၏။ သော ဝေဒနာပုတ္တော၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်၍။ ဂေဟံ ပဝိသိတုံ အာရဘိ၊ အိမ်သို့ ဝင်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ ဒွါရပါလာ၊ တံခါးစောင့်တို့သည်။ “အရေ ဒုဋ္ဌဂဟပတိ၊ ဟယ်၊ သူကြွယ်ပျက်။ ကဟံ ပဝိသသိတိ၊ ဘယ်သို့ ဝင်အံ့နည်း”ဟု ပြော၍။ ဝံသပေသိကာဟိ ပေါထေတွာ၊ ဝါးခြမ်းစိပ်တို့ဖြင့် ရိုက်ပုတ်၍။ ဂီဝါယံ ဂဟေတွာ နိဟရိသု၊ လည်ဂုတ်၌ ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ကုန်ပြီ။

သော၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည်။ “ဣဒါနိ ရာဇာနံ ဌပေတွာ၊ ယခုအခါ မင်းကို ထား၍။ မေ အညော ကောစိ၊ ငါ့အား မင်းမှတစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက် သော။ ပဋိသရဏော နတ္ထိတိ၊ ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ”ဟု တွေးမိ၍။ ရညော သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ မင်း၏ အထံသို့ သွား၍။ “ဒေဝ မမ ဂေဟံ တုမေ၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုး၏ အိမ်ကို ငှာရှင်မင်းမြတ်တို့သည်။ ဝိလုမ္မာပေထာတိ အာဟ၊ လုယက်စေကြပါသလောဟု လျှောက်ပြီ။ သေဌိ အဟံ န ဝိလုမ္မာပေမိ၊ သူဌေး ငါသည် မလုယက်စေပါ။ တွမေဝ အာဂန္ဓာ၊ သင်သည်ပင် လာ၍။ “တုမေ သစေ န ဂဏှာထ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကယ်၍ မယူကုန်အံ့။ အဟံ မမ ဓနံ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ကျွန်တော်မျိုး၏ ပစ္စည်းကို။ ဒါနံ ဒဿာမိတိ၊ အလှူကို လှူအံ့”ဟု လျှောက်၍။ နဂရေ ဘေရိ စရာပေတွာ၊ မြို့၌ စည်ကို လှည့်လည် စေ၍။ ဒါနံ အဒါသိ နန္တတိ၊ အလှူကို လှူပြီမဟုတ်လောဟု မေးပြီ။ ဒေဝ အဟံ တုမာကံ၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးသည် အရှင်မင်းမြတ်တို့၏။ သန္တိကံ န အာဂစ္ဆာမိ၊ အထံသို့ မလာပါ။ တုမေ မယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် ကျွန်တော် မျိုး၏။ မစ္ဆရိယဘာဝံ န ဇာနာထ ကိံ၊ နှမောကြောင်းကို မသိကြပါကုန်သလော။ အဟံ တိဏဂ္ဂေန တေလဗိန္နမ္ပိ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် မြက်ပင်အဖျားဖြင့် ဆီပေါက် ကိုသော်မှလည်း။ ကဿစိ န ဒေမိ၊ မည်သူအားမျှ မပေးပါ။ ယော ဒါနံ ဒေတိ၊ အကြင်သူသည် အလှူကို လှူ၏။ တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ပေးလှူသည့် ထိုသူကို ခေါ်စေ၍။ ဝိမံသထ ဒေဝါတိ၊ စူးစမ်းတော်မူကြပါ မင်းမြတ်ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ သက္ကံ ပက္ခောသာပေသိ၊ မင်းသည် သိကြားမင်းကို ခေါ်စေပြီ။ ဒွိန္နံ ဇနာနံ ဝိသေသံ၊ သိကြား၊ဣလ္လိသသူဌေး နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ အထူးကို။ ရာဇာ နေဝ

ဇာနာတိ၊ မင်းသည် မသိ။ အမတ္တာ န၊ အမတ်တို့သည် မသိကြ။ မစ္ဆရိယသေဌိ၊ ဝန်တို့မှောသော ကုလ္လိသသူဌေးသည်။ “ဒေဝ အယံ၊ အရှင်မင်းမြတ် ဤသူသည်။ သေဌိ ကိ၊ ကုလ္လိသသူဌေးလော။ အဟံ သေဌိ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်ပင် ကုလ္လိသသူဌေးလော”။ ကုတိ အာဟ၊ ဤသို့ မေးပြီ။ မယံ န သဉ္ဇာနာမ၊ ငါတို့သည် ကွဲကွဲပြားပြား မသိကြ။ တေ သဉ္ဇာနနကော၊ သင့်ကို ကောင်းစွာသိရှိမှတ်မိသော။ ကောစိ အတ္တိတိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ရှိသလောဟု မေးပြီ။ ဒေဝ မေ ဘရိယာ၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုး၏ မယားသည်။ (အတ္ထိ ရှိပါ၏)။ ကုတိ၊ ဤသို့ လျှောက်ပြီ။ ဘရိယံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ သူဌေးကတော်ကို ခေါ်စေ၍။ “တေ သာမိကော၊ သင်၏ လင်ကား။ ကတရောတိ ပုစ္ဆိသု၊ ဘယ်သူနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ သာ အယန္တိ၊ ထိုသူဌေးကတော်သည် “ဤသူပါ”ဟု ပြော၍။ သက္ကဿ သန္တိကေ ဧဝ အဌာသိ၊ သိကြား၏ အထံ၌သာ တည်ပြီ။ ပုတ္တဓိတရော၊ သားသမီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒါသကမ္မကရေ စ၊ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပက္ခောသာပေတွာ ပုစ္ဆိသု၊ ခေါ်စေ၍ မေးကြပြီ။ သဗ္ဗေပိ သက္ကဿ၊ သားသမီး၊ ကျွန်အလုပ်သမား အားလုံးတို့သည်လည်း သိကြားမင်း၏။ သန္တိကေဝ တိဌန္တိ အထံ၌သာ တည်ကုန်၏။

ပုန သေဌိ၊ တစ်ဖန် ကုလ္လိသသူဌေးသည်။ “မယံ သီသေ၊ ငါ၏ ခေါင်း၌။ ကေသေဟိ ပဋိစ္ဆန္တာ၊ ဆံပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ ပိဋ္ဌကာ အတ္တိ၊ အဖုသည် ရှိ၏။ တံ ခေါ ပန၊ ထိုအဖုကိုကား။ ကပ္ပကော ဧဝ ဇာနာတိ၊ ဆတ္တာသည်သည်သာ သိ၏။ တံ ပက္ခောသာပေယာမိတိ စိန္တေသိ၊ ထိုဆတ္တာသည်ကို ခေါ်စေအံ့”ဟု ကြံပြီ။ သော၊ ထိုကုလ္လိသသူဌေးသည်။ “ဒေဝ မ၊ အိုအရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးကို။ ကပ္ပကော သဉ္ဇာနာတိ၊ ဆတ္တာသည်သည် ကောင်းစွာ သိရှိမှတ်မိ၏။ တံ၊ ထိုဆတ္တာသည်ကို။ ပက္ခောသာပေထာတိ အာဟ၊ ခေါ်စေတော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ တသ္မိ ပန ကာလေ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ၌ကား ငါတို့ဘုရားလောင်းသည်။ တဿ ကပ္ပကော အဟောသိ၊ ထိုကုလ္လိသသူဌေး၏ ဆတ္တာသည်သည် ဖြစ်ပြီ။ ရာဇာ တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုဆတ္တာသည်ကို ခေါ်စေ၍။ ကုလ္လိသသေဌိ၊ ကုလ္လိသသူဌေးကို။ ဇာနာသီတိ ပုစ္ဆိ၊ သင်သိသလောဟု မေးပြီ။ သီသံ ဩလောကေတွာ၊ ခေါင်းကို ကြည့်၍။ ဇာနိဿာမိ ဒေဝါတိ၊ သိပါလိမ့်မည် အရှင်မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။ တေနဟိ ဒွိန္နမ္ပိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် နှစ်ယောက်လုံး တို့၏လည်း။ သီသံ ဩလောကေဟိတိ၊ ဦးခေါင်းကို ကြည့်လော့ဟု အမိန့်ချပြီ။

တသ္မိံ ခဏော သက္ကော၊ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည်။ သီသေ ပိဋကံ မာပေသိ၊
 ခေါင်း၌ အဖုကို ဖန်ဆင်းပြီ။ ဟေမိသက္ကော ဒွိန္ဒမ္ပိ၊ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်ယောက်
 လုံးတို့၏လည်း။ သီသံ ဩလောကေန္တော၊ ခေါင်းကို ကြည့်သော်။ ပိဋကာ ဒိသ္မာ၊
 အဖုတို့ကို တွေ့ရ၍။ “မဟာရာဇ ဒွိန္ဒမ္ပိ၊ မင်းမြတ် နှစ်ယောက်လုံးတို့၏လည်း။
 သီသေ ပိဋကာ အတ္ထေဝ၊ ဦးခေါင်း၌ အဖုသည် ရှိသည်သာ။ အဟံ ဧတေသု၊
 ကျွန်တော်မျိုးသည် ဤနှစ်ယောက်တို့တွင်။ ဧကဿာပိ၊ တစ်ယောက်၏သော်မှ
 လည်း။ ဣလ္လိသဘာဝံ သဉ္ဇာနိတုံ၊ ဣလ္လိသအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ
 မှတ်မိသိရှိခြင်းငှာ။ န သက္ကောမီတိ ဝတ္တာ၊ မစွမ်းပါ”ဟု လျှောက်ထား၍။

၇၈။ “ဥဘော ခဉ္စာ ဥဘော ကုဏီ၊ ဥဘော ဝိသမစက္ခုကာ။
 ဥဘိန္နံ ပိဋကာ ဇာတာ၊ နာဟံ ပဿာမိ ဣလ္လိသ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဥဘော (ပ) ပဿာမိ ဣလ္လိသံ ဟူသော ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ဥဘော ခဉ္စာ၊ နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် ခြေခွင်ကြကုန်၏။ ဥဘော ကုဏီ၊
 နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် လက်ကောက်ကြကုန်၏။ ဥဘော ဝိသမစက္ခုကာ၊
 နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် မညီမညာ စွေသော မျက်စိရှိကြကုန်၏။ ဥဘိန္နံ၊
 နှစ်ယောက်လုံးတို့၏။ (သီသေ၊ ဦးခေါင်း၌)။ ပိဋကာ ဇာတာ၊ အဖုတို့သည်
 ဖြစ်ကြရှိကြကုန်၏။ အဟံ ဣလ္လိသံ န ပဿာမိ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဣလ္လိသ
 သူဌေးအစစ်ကို မမြင်သိပါ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဥဘောတိ ဒွေပိ ဇနာ၊ ဥဘော ဟူသည်ကား နှစ်ယောက်
 လုံးလည်းဖြစ်ကုန်သော လူတို့သည်တည်း။ ခဉ္စာတိ ကုဏ္ဍပါဒါ၊ ခဉ္စာ ဟူသည်ကား
 တုံးသော ခြေရှိကြကုန်၏တည်း။ ကုဏီတိ ကုဏ္ဍဟတ္ထာ၊ ကုဏီဟူသည်ကား
 တုံးသော လက်ရှိကြကုန်၏တည်း။ ဝိသမစက္ခုကာတိ ဝိသမက္ခိမက္ခလာ
 ကေကရာ၊ ဝိသမစက္ခုကာဟူသည်ကား မညီညွတ်သော မျက်ဝန်းရှိကုန်သော
 မျက်စိစွေကုန်၏တည်း။ ပိဋကာတိ ဒွိန္ဒမ္ပိ၊ ပိဋကာ ဟူသည်ကား နှစ်ယောက်လုံး
 တို့၏လည်း။ ဧကသ္မိယေဝ သီသပဒေသေ၊ နေရာတူသာဖြစ်သော ဦးခေါင်း
 အရပ်၌။ ဧကသဏ္ဌာနာဝ ပိဋကာ ဇာတာ၊ တူသော သဏ္ဌာန်သာရှိကုန်သော
 အဖုတို့သည် ဖြစ်ကြ ရှိကြကုန်၏တည်း။ နာဟံ ပဿာမီတိ၊ နာဟံ ပဿာမိ

ဟူသည်ကား။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်။ “ဣမေသု အယံ၊ ဤသူနှစ်ယောက် တို့တွင် ဤသူကား။ ဣလ္လိသော နာမာတိ န ပဿာမိ၊ ဣလ္လိသမည်ပါ၏”ဟု မသိမြင်ပါ။ ဧကဿာပိ ဣလ္လိသဘာဝံ၊ တစ်ယောက်၏သော်မှလည်း ဣလ္လိသ အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို။ န ဇာနာမိ၊ မသိမြင်ပါတည်း။ ဣတိ အဝေါစ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားပြီ။

ဗောဓိသတ္တဿ ဝစနံ သုတွာ၊ ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြားရ၍။ သေဌိ ကမ္မမာနော၊ ဣလ္လိသသူဌေးသည် တုန်လှုပ်လျက်။ ဓနသောကေန သတိံ၊ ပစ္စည်း သောကကြောင့် သတိကို။ ပစ္စုပဋ္ဌာပေတုံ အသက္ကောန္တော၊ ဖြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်း နိုင်ရကား။ တတ္ထေဝ ပတိ၊ ထိုနေရာ၌ပင် လဲကျပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ သက္ကော၊ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည်။ “မဟာရာဇ အဟံ၊ မင်းမြတ် ငါကား။ န ဣလ္လိသော၊ ဣလ္လိသအစစ် မဟုတ်။ အဟံ သက္ကော၊ ငါကား သိကြားမင်းသည်။ အသ္မိတိ၊ ဖြစ်၏”ဟု ပြော၍။ မဟတိယာ သက္ကလီလာယ၊ မြင့်မြတ်သော သိကြားတို့ စမွယ်တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်။ အာကာသေ အဋ္ဌာသိ၊ ကောင်းကင်၌ တည်ပြီ။ ဣလ္လိသဿ မုခံ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဣလ္လိသသူဌေး၏ မျက်နှာကို သုတ်၍။ ဥဒကေန သိဉ္စိသု၊ ရေဖြင့် ဖျန်းကြကုန်ပြီ။ သော ဥဋ္ဌာယ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ထ၍။ ဒေဝရာဇာနံ သက္ကံ၊ နတ်ဘုရင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းကို။ ဝန္တိတွာ အဋ္ဌာသိ၊ ရှိခိုး၍ တည်ပြီ။ အထ နံ သက္ကော၊ ထိုအခါ ထိုဣလ္လိသသူဌေးကို သိကြားမင်းသည်။ “ဣလ္လိသ ဣဒံ ခနံ၊ ဣလ္လိသ ဤဥစ္စာကား။ မမ သန္တကံ၊ ငါ၏ ဥစ္စာတည်း။ တဝ န၊ သင်၏ ဥစ္စာမဟုတ်။ ဟိ အဟံ၊ မှန်၏ ငါကား။ တေ ပိတာ၊ သင်၏ ဖခင်တည်း။ တံ မမ ပုတ္တော၊ သင်သည်ကား ငါ၏ သားတည်း။ အဟံ ဒါနာဒီနိ၊ ငါသည် ဒါနအစရှိ ကုန်သော။ ပုညာနိ ကတွာ၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ သက္ကတ္တံ ပုတ္တော၊ သိကြားမင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ တံ ပန၊ သင်ဣလ္လိသသည်ကား။ မေ ဝံသံ ဥပစ္ဆိန္နိတွာ၊ ငါ၏ အမျိုးအနွယ်အစဉ်ကို ဖြတ်၍။ အဒါနသီလော ဟုတွာ၊ လှူလေ့မရှိသည် ဖြစ်၍။ မစ္ဆရိယေ ပတိဋ္ဌာယ၊ ဝန်တိုခြင်း၌ တည်၍။ ဒါနသာလာယော စာပေတွာ၊ အလှူမဏ္ဍပ်တို့ကို မီးရှို့၍။ ယာစကေ နိက္ကမိတွာ၊ တောင်းသူတို့ကို ဆွဲငင်ထုတ်၍။ ဓနမေဝ သဏ္ဌာပေသိ၊ ပစ္စည်းကိုသာ ကောင်းစွာ တည်စေပြီ။ တံ တံ နေဝ ပရိဘုဉ္ဇသိ၊ ထိုပစ္စည်းကို သင်သည် မသုံးဆောင်။ အညေသံ န ဒေသိ၊ အခြားသူ တို့အား မပေးလှူ။ ရက္ခသပရိဂ္ဂဟိတံ ဝိယ တိဋ္ဌတိ၊ ရေစောင့်ဘီလူးစောင့်ရှောက်

အပ်သကဲ့သို့ တည်ရှိ၏။ မေ ဒါနသာလာ၊ ငါ၏ အလှူမဏ္ဍပ်တို့ကို။ ပါကတိကာ ကတ္တာ၊ ပင်ကိုအတိုင်းတို့ကို ပြု၍။ ဒါနံ သစေ ဒဿသိ၊ အလှူကို အကယ်၍ လှူအံ့။ ဣစ္ဆေတံ ကုသလံ၊ ဤသို့ လှူခြင်းသည် အပြစ်မရှိ ကောင်း၏။ စေ နော ဒဿသိ၊ အကယ်၍ မလှူအံ့။ တေ သဗ္ဗ ဓနံ၊ သင်၏ အလုံးစုံသော ပစ္စည်းကို။ အန္တရဓာပေတွာ၊ ကွယ်ပျောက်စေ၍။ ဣမိနာ ဣန္ဒြိယဓိရေန၊ ဤသိကြားလက်နက် ဖြင့်။ တေ သီသံ ဆိန္ဒိတွာ၊ သင်၏ ဦးခေါင်းကို ပစ်ဖြတ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေဿာမိတိ အာဟ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေမည်”ဟု ပြောပြီ။ ဣလ္လိသ- သေဌိ၊ ဣလ္လိသသူဌေးသည်။ မရဏဘယေန သန္တဇိတော၊ သေဘေးသည် ခြိမ်းခြောက်အပ်ရကား။ “ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေမှ စ၍။ ဒါနံ ဒဿာမိတိ၊ အလှူကို လှူပါမည်”ဟု။ ပဋိညံ အဒါသိ၊ ဝန်ခံမှုကို ပေးပြီ။ သက္ကော၊ သိကြားမင်း သည်။ တဿ ပဋိညံ ဂဟေတွာ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏ ဝန်ခံမှုကို ယူပြီး၍။ အာကာသေ နိသိန္နောဝ၊ ကောင်းကင်၌ ထိုင်လျက်ပင်။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟော၍။ တံ သီလေသု ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးကို ငါးပါးသီလတို့၌ တည်စေ၍။ သကဋ္ဌာနမေဝ အဂမာသိ၊ မိမိဋ္ဌာနသို့သာ ပြန်သွားပြီ။ ဣလ္လိသောပိ၊ ဣလ္လိသသူဌေးသည်လည်း။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတ္တာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှု တို့ကို ပြု၍။ သဂ္ဂပရာယဏော အဟောသိ၊ နတ်ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။ မောဂ္ဂလ္လာနော မစ္ဆရိယသေဌိ၊ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် မစ္ဆရိယသူဌေးကို။ ဒမေတိ န၊ ဆုံးမသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤမစ္ဆရိယသူဌေးကို။ ဣမိနာ ဒမိတောယေဝါတိ၊ ဤမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ဆုံးမအပ်ဖူးသည်သာ”ဟု။ ဝတွာ၊ မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဣလ္လိသော၊ ထိုအခါက ဣလ္လိသသူဌေးသည်။ မစ္ဆရိယသေဌိ အဟောသိ၊ မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဒေဝရာဇာ သက္ကော၊ နတ်တို့ဘုရင်ဖြစ်သော သိကြားမင်း သည်ကား။ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနော၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်တည်း။ ရာဇာ အာနန္ဒော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကား အာနန္ဒာတည်း။ ကပ္ပကော ပန၊ ဆတ္တာသည်သည်ကား။

အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာ-
နေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဣလ္လိသဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဣလ္လိသဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ခရဿရဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါတိ ဣဒံ၊ ယတော ဝိလုတ္တာ စ
ဟတာ စ ဂါဝေါ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ
ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အညတရံ
အမစ္စံ၊ တစ်ယောက်သော အမတ်ကို။ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။ ကောသလရညော ဧကော အမစ္စော၊ ကောသလမင်း၏
တစ်ယောက်သော အမတ်သည်။ ရာဇာနံ အာရာဓေတွာ၊ ကောသလမင်းကို
နှစ်သက်စေ၍။ ပစ္စန္တဂါမေ ရာဇဗလီ လဘိတွာ၊ ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ မင်းခွန်စိုးခွန်ကို
ရ၍။ စောရေဟိ သဒ္ဓိ၊ ခိုးသားတို့နှင့် အတူ။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တပေါင်းတည်း
ဖြစ်၍။ “အဟံ မနုဿေ အာဒါယ၊ ငါသည် ရွာနေလူတို့ကို ခေါ်ယူ၍။ အရညံ
ပဝိသိဿာမိ၊ တောသို့ ဝင်အံ့။ တုမေ ဂါမံ ဝိလုမ္မိတွာ၊ သင်တို့သည် ရွာကို လုယက်
၍။ ဥပမံ မယံ၊ တစ်ဝက်ကို ငါအား။ ဒဒေယျာထာတိ ဝတွာ၊ ပေးကြ”ဟု ပြော၍။
ပဂေဝ မနုဿေ သန္နိပါတေတွာ၊ ရှေးဦးစွာပင် ရွာနေလူတို့ကို ကောင်းစွာ
ကျရောက်စုဝေးစေ၍။ အရညံ ဂန္နာ၊ တောသို့ သွား၍။ စောရေသု အာဂန္နာ၊
ခိုးသားတို့သည် လာ၍။ ဂါဝိယော ယာတေတွာ၊ နွားမတို့ကို သတ်ဖြတ်၍။ မံသံ
ခါဒိတွာ၊ အသားကို စား၍။ ဂါမံ ဝိလုမ္မိတွာ ဂတေသု၊ ရွာကို လုယက်၍ သွားကြ
သော်။ သာယနသမယေ၊ ညနေချမ်းအခါ၌။ မဟာဇနပရိဝုတော အာဂစ္ဆတိ၊
များစွာသော လူအပေါင်းခြံရံအပ်လျက် ပြန်လာ၏။ တဿ တံ ကမ္မံ ထိုအမတ်၏
ထိုလုပ်ရပ်သည်။ န စိရဿေဝ ပါကဋံ ဇာတံ၊ မကြာမီပင် ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။
မနုဿာ ရညော အာရောစေသုံ၊ ရွာနေလူတို့သည် ကောသလမင်းအား
လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ကောသလမင်းသည်
ထိုအမတ်ကို ခေါ်စေ၍။ ဒေါသံ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ အပြစ်ကို အမှန်အတိုင်း

တည်စေ၍။ သုနိဂ္ဂဟိတံ နိဂ္ဂဟေတွာ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် နှိမ်နင်းအပ်သည်ကို နှိမ်နင်း၍။ အညံ ဂါမဘောဇကံ ပေသေတွာ၊ အခြားသော ရွာစားကို ပို့လွှတ်၍။ ဇေတဝန်ဂန္ဓာ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ ဘဂဝတော ဧတမတ္ထံ အာရောစေသိ၊ ဘုရားရှင်အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီ။ ဘဂဝါ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “မဟာရာဇ ဣဒါနေဝ၊ မင်းမြတ် ယခုအခါသာ။ ဧသော န ဧဝံသီလော၊ ဤအမတ်သည် ဤသို့အကျင့်ရှိသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ ဧဝံ သီလောယေဝါတိ ဝတွာ၊ ဤသို့ အကျင့်ရှိသည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေနယာစိတော၊ ထိုကောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဧကစ္စဿ အမစ္စဿ၊ တစ်ယောက်သော အမတ်အား။ ပစ္စန္တဂါမံ အဒါသိ၊ ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ရွာစားပေးပြီ။ သဗ္ဗံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ အားလုံးသော အဖြစ်အပျက်သည် ရှေးပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသည်သာတည်း။ တဒါ ပန ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ၌ကား ဘုရားလောင်းသည်။ ဝဏိဇ္ဇာယ ပစ္စန္တေ ဝိစရန္တော၊ ကုန်သွယ်ခြင်းငှာ ပစ္စန္တရစ်အရပ်၌ လှည့်လည်လျက်။ တသ္မိံ ဂါမကေ နိဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ ထိုရွာငယ်၌ နေထိုင်မှုကို ပြုပြီ။ သောတသ္မိံ ဂါမဘောဇကော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုရွာစားသည်။ သာယန္တသမယေ မဟာဇနပရိဝါရေန၊ ညနေချမ်းအခါ၌ များစွာသော လူအခြံအရံဖြင့်။ ဘေရိယာ ဝဇ္ဇမာနာယ အာဂစ္ဆန္တေ၊ စည်ကို တီးခတ်အပ်လျက် ပြန်လာသော်။ “အယံ ဒုဋ္ဌဂါမဘောဇကော၊ ဤရွာစားပျက်သည်။ စောရေဟိ သဒ္ဓိ၊ ခိုးသားတို့နှင့် အတူ။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တပေါင်းတည်း ဖြစ်၍။ ဂါမံ ဝိလုမ္မာပေတွာ၊ ရွာကို လုယက်ခိုင်း၍။ စောရေသု ပလာယိတွာ၊ ခိုးသားတို့သည် ပြေးကြ၍။ အဋ္ဌဝိံ ပဝိဋ္ဌေသု၊ တောအုပ်သို့ ဝင်ကြသော်။ ဣဒါနိ ဥပသန္တုပသန္တော ဝိယ၊ ယခုအခါ၌ ငြိမ်သက်သည်ထက် ငြိမ်သက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ဘေရိယာ ဝဇ္ဇမာနာယ၊ စည်ကို တီးခတ်အပ်လျက်။ အာဂစ္ဆတိတိ ဝတွာ၊ ပြန်လာ၏”ဟု ပြောဆို၍။

၇၉။ “ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါ၊

ဒမာနိ ဂေဟာနိ ဇနော စ နီတော။

အထာဂမာ ပုတ္တဟတာယ ပုတ္တော၊
ခရဿရံ ချိဏ္ဍိမံ ဝါဒယန္တောတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယတော ။ပ။ ဝါဒယန္တော ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး
ဂါထာနက်ကား--

ယတော ဂါဝေါ၊ အကြင်အခါ၌ နွားတို့ကို။ ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ၊
လုလည်း လုယက်အပ်ကုန်ပြီ၊ သတ်လည်း သတ်အပ်ကုန်ပြီ။ ဂေဟာနိ
ဒဗ္ဗာနိ၊ အိမ်တို့ကို လောင်ကျွမ်းစေအပ်ကုန်ပြီ။ ဇနော စ နီတော၊ ရွာနေ
လူများကိုလည်း ဆောင်ယူအပ်ပြီ။ အထ ပုတ္တဟတာယ ပုတ္တော၊ ထိုအခါ
သားသေသော မိန်းမ၏သားသည်။ ခရဿရံ ချိဏ္ဍိမံ ဝါဒယန္တော၊ ကြမ်းတမ်း
သော အသံရှိသော တိုက်စည်ကို တီးလျက်။ အာဂမာ၊ ပြန်လာပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယတောတိ ယဒါ၊ ယတော ဟူသည်ကား အကြင်အခါ
၌တည်း။ ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စာတိ၊ ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဟူသည်ကား။
ဝိလုမ္ပိတ္တာ ဗန္ဓိတ္တာ စ နီတာ၊ လုယက်၍လည်းကောင်း ချည်တုပ်၍လည်းကောင်း
ဆောင်လည်း ဆောင်ယူအပ်ကုန်ပြီတည်း။ မံသံ ခါဒနတ္ထာယ ဟတာ စ၊
အသားကို စားဖို့ရာ သတ်လည်း သတ်အပ်ကုန်ပြီတည်း။ ဂါဝေါတိ ဂေါရူပါနိ၊
ဂါဝေါ ဟူသည်ကား နွားတို့ကိုတည်း။ ဒဗ္ဗာနီတိ၊ ဒဗ္ဗာနိ ဟူသည်ကား။ အဂ္ဂိ
ဒတွာ ဈာပိတာနိ၊ မီးကို ပေး၍ လောင်ကျွမ်းစေအပ်ကုန်ပြီတည်း။ ဇနော စ
နီတောတိ၊ ဇနော စ နီတော ဟူသည်ကား။ ကရမရဂ္ဂါဟံ ဂဟေတွာ နီတော၊
သို့ပန်းဖမ်းယူခြင်းကို ဖမ်းယူ၍ ဆောင်အပ်ပြီတည်း။ ပုတ္တဟတာယ ပုတ္တောတိ၊
ပုတ္တဟတာယ ပုတ္တော ဟူသည်ကား။ ဟတပုတ္တာယ ပုတ္တော၊ သတ်အပ်သော
သားရှိသော မိန်းမ၏ သားသည်တည်း။ နိလ္လဇ္ဇော ဣတိ အတ္ထော၊ အရှက်မရှိ
သူတည်း ဤကား အဓိပ္ပါယ်နက်တည်း။ ဟိ ဆိန္ဒဟိရောတ္တပ္ပဿ၊ အကြင်ကြောင့်
ပြတ်သော အရှက်အကြောက်ရှိသူမှာ။ မာတာ နာမ နတ္ထိ၊ မိခင်မည်သည် မရှိ။
ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ တဿာ သော၊ ထိုမိန်းမ၏ ထိုသားသည်။ ဇီဝန္တောပိ၊ အသက်
ရှင်နေပါသော်လည်း။ ဟတပုတ္တဌာနေ၊ သတ်အပ်သော သားအရာ၌။ တိဌတိ၊
တည်၏။ ဣတိ၊ ဤကဲ့သို့။ ဟတပုတ္တာယ၊ သတ်အပ်သော သားရှိသော မိန်းမ၏။
ပုတ္တော နာမ ဟောတိ၊ သားမည်သည် ဖြစ်၏။ ခရဿရန္တိ ယဒ္ဓသဒ္ဓံ၊ ခရဿရံ

ဟူသည်ကား ကြမ်းတမ်းသော အသံရှိသောတည်း။ ခိုဏ္ဍိမန္တိ ပဋဟဘေရိ ခိုဏ္ဍိမံ
ဟူသည်ကား တိုက်စည်ကို ထက်စည်ကိုတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ၊
ဤဂါထာဖြင့်။ တံ ပရိဘာသိ၊ ထိုအမတ်ကို ရေရွတ်ခြိမ်းခြောက်ပြီ။ န စိရေနေဝ
စ တဿ၊ မကြာမြင့်မီသာလျှင်လည်း ထိုအမတ်၏။ တံ ကမ္ပံ ပါကဋ္ဌံ ဇာတံ၊
ထိုလုပ်ရပ်သည် ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ အဿ ရာဇာ၊ ထိုအခါ ထိုအမတ်အား
မင်းသည်။ ဒေါသာနုရူပံ၊ အပြစ်အားလျော်စွာ။ နိဂ္ဂဟံ အကာသိ၊ နှိမ်နင်းမှုကို
ပြုပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “မဟာရာဇ ဣဒါနေဝ၊ မင်းမြတ် ယခုအခါ၌သာ။
ဧသော န ဧဝံ သီလော၊ ဤအမတ်သည် ဤသို့အကျင့်ရှိသည် မဟုတ်သေး။
ပုဗ္ဗေပိ ရှေးကလည်း။ ဧဝံသီလောယေဝါတိ ဝတွာ၊ ဤသို့အကျင့်ရှိသည်
သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ
အမစ္စော၊ ထိုအခါက အမတ်သည်။ ဣဒါနိ အမစ္စောယေဝ၊ ဤယခုအခါ အမတ်
ပင်တည်း။ ဂါထာယ ဥဒါဟာရကပဏ္ဍိတမနုဿော ပန၊ ဂါထာကို ထုတ်ဆောင်
ရွတ်ဆိုသော ပညာရှိသူလူသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်
သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ခရဿရဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
ခရဿရဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ ဘိမသေနဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယံ တေ ပဝိကတ္ထိကံ ပုရေတိ ဣဒံ၊ ယံ တေ ပဝိကတ္ထိကံ ပုရေ စသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အညတရံ ဝိကတ္ထိကံ ဘိက္ခု၊ အညတရ
ဖြစ်သော ကြားဝါတတ်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူပြီ။ ဧကော ဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်။ “အာဝုသော အမှာကံ၊

ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့၏။ ဇာတိသမာ ဇာတိ၊ ဇာတ်နှင့်တူသော ဇာတ်သည်လည်းကောင်း။
 ဂေါတ္တသမံ ဂေါတ္တံ နာမ နတ္ထိ၊ အနွယ်နှင့်တူသော အနွယ်မည်သည်လည်းကောင်း
 မရှိ။ မယံ ဧဝရူပေ နာမ၊ ငါတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသည်မည်သော။ မဟာ
 ခတ္တိယကုလေ ဇာတာ၊ ခတ္တိယအမျိုးကြီး၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂေါတ္ထေန ဝါ ဓနေန ဝါ၊
 အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ပစ္စည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ကုလပုဒေသေန
 ဝါ အမှော်၊ ညွှန်ကြားအပ်သော အမျိုးအားဖြင့်လည်းကောင်း ငါတို့နှင့်။ သဒိသော
 နာမ နတ္ထိ၊ တူသူမည်သည် မရှိ။ အမှောက် သုဝဏ္ဏရဇတာဒီနံ၊ ငါတို့၏ ရွှေငွေ
 စသည်တို့၏။ အန္တော နတ္ထိ၊ အရေအတွက် အပိုင်းအခြားသည် မရှိ။ နော
 ဒါသကမ္မကရာပိ၊ ငါတို့၏ ကျွန်အလုပ်သမားတို့သည်သော်မှလည်း။ သာလိ
 မံသောဒနံ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ သလေးသားပြွမ်းထမင်းကို စားရကုန်၏။ ကာသိကဝတ္ထံ
 နိဝါသေန္တိ၊ ကာသိတိုင်းဖြစ်အဝတ်ကို ဝတ်ကြရကုန်၏။ ကာသိကဝိလေပနံ ဝိလိမ္မန္တိ၊
 ကာသိတိုင်းဖြစ်နံသာပျောင်းကို လိမ်းကျံရကုန်၏။ မယံ ပဗ္ဗဇိတဘာဝေန၊
 ငါတို့သည် ရဟန်းအဖြစ်ကြောင့်။ ဧတရဟိ ဧဝရူပါနိ၊ ယခုအခါ ဤသို့ သဘောရှိ
 ကုန်သော။ လူခါနိ ဘောဇနာနိ ဘုဉ္ဇာမ၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သော ဘောဇဉ်တို့ကို
 စားရကုန်၏။ လူခါနိ စိဝရာနိ၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သော သင်္ကန်းတို့ကို။ ဓာရေမာတိ၊
 ဆောင်ရွက်ဝတ်ရုံကြရ၏” ဟု။ ထေရနဝမဇ္ဈိမာနံ ဘိက္ခုနံ၊ ထေရ်ကြီး၊ ထေရ်ငယ်၊
 ထေရ်လတ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏။ အန္တရေ ဝိကတ္ထေန္တော၊ အကြား၌
 ကြွားဝါလျက်။ ဇာတိအာဒိဝသေန ဝမ္ဘေန္တော၊ အမျိုးဇာတ်စသည်တို့၏ အစွမ်း
 အားဖြင့် ရှုတ်ချလျက်။ ခုံသေန္တော ဝိစရတိ ကိရ၊ ဆဲရေးလျက် လှည့်လည်ကျက်စား
 သတဲ့။ အထ ဧကော ဘိက္ခု၊ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်။ အဿ
 ကုလပုဒေသံ ပရိဂ္ဂဏိတွာ၊ ထိုရဟန်း၏ ညွှန်ပြအပ်သော အမျိုးကို စူးစမ်း၍။
 တံ ဝိကတ္ထနဘာဝံ၊ ထိုရဟန်းကို ကြွားဝါကြောင်းကို။ ဘိက္ခုနံ အာရောစေသိ၊
 ရဟန်းတို့အား ပြောကြားပြီ။ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတာ၊ ရဟန်းတို့သည်
 တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ကျရောက် စုဝေးကြသော်။ “အာဝုသော အသုကော
 နာမ ဘိက္ခု၊ ငါ့ရှင်တို့ ထိုမည်သော ရဟန်းသည်။ ဧဝရူပေ နိယျာနိကသာသနေ၊
 ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထုတ်ဆောင်တတ်သော သာသနာတော်၌။
 ပဗ္ဗဇိတွာ ဝိကတ္ထေန္တော၊ ရဟန်းပြု၍ ကြွားဝါလျက်။ ဝမ္ဘေန္တော ခုံသေန္တော၊
 သူများရှုတ်ချလျက် ဆဲရေးလျက်။ ဝိစရတိတိ၊ သွားလာလှည့်လည်၏” ဟု။

ဧတဿ အဂုဏံ ကထယိံသု၊ ထိုရဟန်း၏ အပြစ်ကို ပြောဆိုကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း”ဟု မေးတော် မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထား အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ သော ဘိက္ခု၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည်။ ဣဒါနေဝ ဝိကတ္တေန္တော၊ ယခုအခါ၌သာ ကြားဝါလျက်။ ဝမ္ဘေန္တော ခံသေန္တော၊ သူများရှုတ်ချ လျက် ဆဲရေးလျက်။ န ဝိစရတိ၊ ကျက်စားလှည့်လည်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဝိကတ္တေန္တော၊ ရှေးကလည်း ကြားဝါလျက်။ ဝမ္ဘေန္တော ခံသေန္တော၊ သူများရှုတ်ချ လျက် ဆဲရေးလျက်။ ဝိစရိတိ ဝတွာ၊ ကျက်စားသွားလာ ဖူးပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧကသ္မိ နိဂမဂါမေ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ၊ တစ်ခုသော နိဂုံးရွာ၌ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိတွာ ဝယပ္ပတ္တော၊ ဖြစ်၍ အရွယ် ရောက်သော်။ တက္ကသိလာယံ ဒိသာပါမောက္ခဿ အာစရိယဿ၊ တက္ကသိုလ်မြို့၌ ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သော ဆရာကြီး၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ တယော ဝေဒေ၊ သုံးပုံ ကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ အဋ္ဌာရသ ဝိဇ္ဇဋ္ဌာနာနိ ဥဂ္ဂဟေတွာ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကုန်သော ချမ်းသာမှုတည်ရာ အတတ်ပညာတို့ကိုလည်းကောင်း သင်ယူ၍။ သဗ္ဗသိပ္ပေသု နိဗ္ဗတ္တိ ပတွာ၊ အားလုံးသော အတတ်ပညာတို့၌ အပြီး အစီးသို့ ရောက်၍။ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတော နာမ အဟောသိ၊ စူဠဓနုဂ္ဂဟပညာရှိ မည်သည် ဖြစ်ပြီ။ သော တက္ကသိလာတော နိက္ခမိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍။ သဗ္ဗသမယသိပ္ပာနိ ပရိယေသမာနော၊ အားလုံးသော အယူဝါဒအတတ်ပညာတို့ကို ရှာဖွေဆည်းပူးလျက်။ မဟိံသကရဋ္ဌံ အဂမာသိ၊ မဟိံသကတိုင်းသို့ သွားပြီ။ ဣမသ္မိ ပန ဇာတကေ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤဘိမသေန ဇာတ်၌ကား ဘုရားလောင်းသည်။ ထောက် ရသော၊ အနည်းငယ် ပူသည်။ ဩဏတာကာရော အဟောသိ၊ ကုန်းကွသော ပုံစံရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “အဟံ ကပ္ပိရာဇာနံ၊ ငါသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော

မင်းသို့။ သစေ ဥပသင်္ကမိဿာမိ၊ အကယ်၍ ချဉ်းကပ်အံ့။ သော၊ ထိုချဉ်းကပ် အပ်သော မင်းသည်။ ဧဝံ ရဿသရီရော တံ၊ ဤကဲ့သို့ ပုကွသော ကိုယ်ရှိသော သင်သည်။ အမှာကံ ကိံ ကမ္မံ၊ ငါတို့၏ အဘယ်မည်သော အမှုကို။ ကရိဿသီတိ ဝက္ခတိ၊ ပြုနိုင်လိမ့်မည်နည်း”ဟု ပြောလတံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အာရောဟ- ပရိဏာဟသမ္ပန္နံ၊ အရပ်အလုံးနှင့်ပြည့်စုံသော။ အဘိရူပံ ဧကံ ပုရိသံ၊ ရုပ်အဆင်း တင့်တယ်သော တစ်ယောက်သော ယောက်ျားကို။ ဖလကံ ကတွာ၊ အကာအကွယ် အမှီကို ပြု၍။ တဿ ပိဋိစ္ဆာယာယ၊ ထိုယောက်ျား၏ ကျောရိပ်ဖြင့်။ ဇီဝိကံ ကပေယျံ၊ အသက်မွေးခြင်းကို ပြုရပါမူကား။ ယန္တုနာတိ စိန္တေသိ၊ ကောင်းလေစွ” ဟု ကြံပြီ။ သော တထာရူပံ ပုရိသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ယောက်ျားကို။ ပရိယေသမာနော၊ ရှာဖွေသော်။ ဘီမသေနဿ နာမ၊ ဘီမသေန မည်သော။ ဧကဿ တန္တဝါယဿ၊ တစ်ယောက်သော ရက်ကန်းသည်၏။ တန္တ- ဝိတဌာနံ ဂန္ဓာ၊ ရက်ကန်းရှယ်ရာ ဌာနသို့ (ရက်ကန်း ရက်ရာ ဌာနသို့) ရောက်သွား ၍။ တေန သဒ္ဓိ၊ ထိုဘီမသေနနှင့် အတူ။ ပဋိသန္တာရံ ကတွာ၊ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြု၍။ “သမ္ပ တံ ကိန္နာမော၊ မိတ်ဆွေ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသည်။ အသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ အဟံ ဘီမသေနော နာမာတိ၊ ငါသည် ဘီမသေန မည်၏ဟု ဖြေပြီ။ ကိံ ပန တံ၊ အဘယ်ကြောင့်ကား သင်သည်။ ဧဝံ အဘိရူပေါ၊ ဤသို့ ရုပ်အဆင်းတင့်တယ်သူသည်။ ဥပဓိသမ္ပန္နော ဟုတွာ၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်း သူသည် ဖြစ်ပါလျက်။ ဣမံ လာမကကမ္မံ၊ ဤအောက်တန်းကျသော အလုပ်ကို။ ကရောသီတိ၊ လုပ်နေရသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဇီဝိတံ အသက္ကောန္တောတိ၊ အသက်မွေး ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၍ဟု ဖြေပြီ။ “သမ္ပ ဧတံ ကမ္မံ မာ ကရိ မိတ်ဆွေ ဤအောက်တန်း စားအလုပ်ကို မလုပ်ပါလင့်။ သကလဇမ္ပုဒိပေါ၊ ဇမ္ပုဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌။ မယာ သဒိသော၊ ငါနှင့် တန်းတူသော။ ဓနုဂ္ဂဟော နာမ နတ္ထိ၊ လေးသမားမည်သည် မရှိ။ ပန အဟံ၊ သို့သော်လည်း ငါသည်။ ကဗ္ဗိ ရာဇာနံ သစေ ပသေယျံ၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော မင်းကို အကယ်၍ ဖူးမြင်အံ့။ သော မံ၊ ထိုမင်းသည် ငါ့ကို။ “ဧဝံ ရသော အယံ၊ ဤသို့ ပုကွသော ဤသူသည်။ အမှာကံ ကိံ ကမ္မံ၊ ငါတို့၏ ဘယ်မည်သော အလုပ်ကို။ ကရိဿသီတိ ကောပေယျံ၊ ပြုနိုင်လိမ့်မည်နည်းဟု တွေး၍ စိတ်ဆိုးရာ၏။ တံ ရာဇာနံ ဒိသွာ၊ သင်သည် မင်းကြီးကို ဖူးမြင်၍။ အဟံ ဓနုဂ္ဂဟောတိ ဝက္ခသိ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် လေးသမားပါဟု လျှောက်ထားအံ့။ ရာဇာ

တေ၊ မင်းသည် သင့်အား။ ပရိဗ္ဗယ် ဒတွာ၊ လစာရိက္ခာကို ပေး၍။ ဝုတ္တိ နိဗ္ဗံ ဒဿတိ၊ အသက်မွေးခြင်းကို မပြတ်ပေးလတံ။ အဟံ တေ၊ ငါသည် သင့်အတွက်။ ဥပ္ပန္နကမ္ပံ ကရောန္တော၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အမှုကို ပြုလျက်။ တဝ ပိဋိတ္တယာယ၊ သင်၏ ကျောရိပ်ဖြင့်။ ဇီဝိဿာမိ၊ အသက်မွေးအံ့။ ဧဝံ ဥဘောပိ၊ ဤသို့လျှင် ဒွိန္ဒဝ္ဗယောက်လုံးတို့သည်လည်း။ သုခိတာ ဘဝိဿာမ၊ ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကုန် လတံ။ မမ ဝစနံ၊ ငါ၏ စကားကို။ ကရောဟိတိ အာဟ၊ ပြုလုပ်ပါ လိုက်နာပါ”ဟု ပြောပြီ။ သော သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္စိ၊ ထိုဘီမသေနသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီ။

အထ နံ အာဒါယ၊ ထိုအခါ ထိုဘီမသေနကို ခေါ်ယူ၍။ ဗာရာဏသီ ဂန္ဓာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ သယံ စူဠပဋ္ဌာကော ဟုတွာ၊ ကိုယ်တိုင်က အလုပ် အကျွေးငယ်သည် ဖြစ်၍။ တံ ပုရတော ကတွာ၊ ထိုဘီမသေနကို ရှေ့မှ ထားသည် ကို ပြု၍။ ရာဇဒွါရေ ဌတွာ၊ မင်းတံခါးအနီး၌ ရပ်၍။ ရညော အာရောစာပေသိ၊ မင်းအား လျှောက်ထားစေပြီ။ အာဂစ္ဆန္တုတိ ဝုတ္တော၊ လာကြပါစေဟု မိန့်အပ်သော်။ ဥဘောပိ ပဝိသိတွာ၊ နှစ်ယောက်လုံးတို့သည်လည်း ဝင်၍။ ရာဇာနံ ဝန္တိတွာ အဋ္ဌံသု၊ မင်းကို ရှိခိုး၍ တည်ကြပြီ။ “ကိံ ကာရဏာ အာဂတာ၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် လာကုန်သည်။ အတ္တာတိ စ ဝုတ္တော၊ ဖြစ်ကြသနည်း” ဟုလည်း မေးအပ်သော်။ ဘီမသေနော၊ ဘီမသေနသည်။ “အဟံ ခနုဂ္ဂဟော၊ ကျွန်တော်မျိုး ကား လေးသမားတည်း။ သကလဇမ္ပဒီပေ၊ ဇမ္ပဒီပတစ်ကျွန်းလုံး၌။ မယာ သဒိသော၊ ကျွန်တော်မျိုးနှင့်တူသော။ ခနုဂ္ဂဟော နတ္ထိတိ အာဟ၊ လေးသမား သည် မရှိ”ဟု လျှောက်ပြီ။ ကိံ ပန လဘန္တော၊ အဘယ်ကိုကား ရသော်။ မံ ဥပဋ္ဌ ဟိဿသိတိ၊ ငါ့ကို ခစားအံ့နည်းဟု မေးပြီ။ အဒ္ဓမာသေ သဟဿံ လဘန္တော၊ လခွဲတိုင်း၌ တစ်ထောင်ကို ရသော်။ ဥပဋ္ဌဟိဿာမိ ဒေဝါတိ၊ ခစားပါမည် အရှင် မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။ အယံ ပုရိသော တေ၊ ဤပုဂ္ဂသော ယောက်ျားသည် သင်နှင့်။ ကိံ ဟောတိတိ၊ ဘာဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ စူဠပဋ္ဌာကော ဒေဝါတိ၊ အလုပ်ကျွေးငယ်ပါ အရှင်မင်းကြီးဟုလျှောက်ထားပြီ။ သာဓု ဥပဋ္ဌဟာတိ၊ ကောင်းပြီ ခစားလော့ဟု မိန့်ပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ဘီမသေနော ရာဇာနံ ဥပဋ္ဌဟာတိ၊ ဘီမသေနသည် မင်းကိုခစား၏။ ပန အဿ၊ သို့သော်လည်း ထိုဘီမသေနအတွက်။ ဥပ္ပန္နကိစ္စံ ဗောဓိသတ္တောဝ နိတ္ထရတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိစ္စကို ဘုရားလောင်းသည်သာ ထုတ်ဆောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။

တေန ခေါ ပန သမယေန ကာသိရဋ္ဌေ၊ ထိုအခါ ကာသိတိုင်း၌။ ဧကသ္မိံ
 အရညေ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်၌။ ဗဟူနံ မနုဿာနံ သဉ္ဇရဏမဂ္ဂံ၊ များစွာကုန်
 သော လူတို့၏ သွားလာရာလမ်းကြောင်းကို။ ဗျဠေ၊ ဆဉ္ဇာပေတိ၊ ကျားသည်
 စွန့်လွှတ်စေ၏။ ဗဟူ မနုဿေ၊ များစွာကုန်သော လူတို့ကို။ ဂဟေတွာ ဂဟေတွာ
 ခါဒတိ၊ ဖမ်းယူ၍ ဖမ်းယူ၍ စား၏။ တံ ပဝတ္တိံ ရညော အာရောစေသုံ၊ ထို
 အကြောင်းကို မင်းအား လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ ဘိမသေနံ ပက္ခောသာပေတွာ၊
 မင်းသည် ဘိမသေနကို ခေါ်စေ၍။ “တာတ နံ ဗျဠံ၊ ချစ်သား ထိုကျားကို။
 ဂဏှိတုံ သက္ခိဿသီတိ အာဟ၊ ဖမ်းယူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်အံ့လော”ဟု မေးပြီ။ ဒေဝ၊
 အရှင်မင်းမြတ်။ ဗျဠံ ဂဟေတုံ၊ ကျားကို ဖမ်းယူခြင်းငှာ။ ယဒိ န သက္ခောမိ၊ အကယ်
 ၍ မစွမ်းနိုင်အံ့။ အဟံ ကိံ ဓနုဂ္ဂဟော နာမ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဘယ်မှာ လေး
 သမားမည်အံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ တဿ၊ မင်းသည်
 ထိုဘိမသေနအား။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ ဥယျောဇေသိ၊ ရိက္ခာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။
 သော ယရံ ဂန္ဓာ၊ ထိုဘိမသေနသည် အိမ်သို့ သွား၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ကထေသိ၊
 ဘုရားလောင်းအား ပြောပြပြီ။ သာဓု သမ္ပ ဂစ္ဆတိ၊ ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေ သွားပါဟု။
 ဗောဓိသက္ခော အာဟ၊ ဘုရားလောင်းသည် ပြောပြီ။ တံ ပန န ဂမိဿသီတိ၊
 သင်သည်ကား မသွားအံ့လောဟု မေးပြီ။ အာမ န ဂမိဿာမိ၊ အေး မသွားအံ့။
 ပန တေ၊ သို့သော်လည်း သင့်အား။ ဥပါယံ အာစိက္ခိဿာမီတိ၊ နည်းလမ်းကို
 ပြောလိုက်မည်ဟု ပြောပြီ။ အာစိက္ခ သမ္မာတိ၊ ပြောကြားပါ မိတ်ဆွေဟု ပြောပြီ။
 တံ ဗျဠဿ ဝသနဌာနံ၊ သင်သည် ကျား၏ နေရာဌာနသို့။ သဟသာ ဧကကောဝ၊
 အဆောတလျှင် တစ်ယောက်တည်းသာ။ မာ အဂမာသိ၊ မသွားလင့်။ ဇနပဒ
 မနုဿေ သန္နိပါတေတွာ ပန၊ ဇနပုဒ်နေလူတို့ကို ကောင်းစွာ ကျရောက် စုဝေး
 စေပြီး၍ကား။ ဧကံ ဝါ ဒွေ ဝါ ဓနုသဟဿာနိ၊ လေးတစ်ထောင်တို့ကိုလည်း
 ကောင်း လေးနှစ်ထောင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဂါဟာပေတွာ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ယူစေ၍
 ထိုကျားရှိရာသို့ သွား၍။ ဗျဠဿ ဥဋ္ဌိတဘာဝံ၊ ကျား၏ ထကြောင်းကို။ ဥ တွာ
 ပလာယိတွာ၊ သိ၍ ပြေးသွား၍။ ဧကံ ဂုဗ္ဗံ ပဝိသိတွာ၊ တစ်ခုသော ခြံသို့ ဝင်၍။
 ဥရေန နိပဇ္ဇေယျာသိ၊ ရင်ဖြင့် ဝပ်နေလော့။ ဇာနပဒါဝ၊ ဇနပုဒ်နေ လူတို့သည်ပင်။
 ဗျဠံ ပေါထေတွာ ဂဏှိဿန္တိ၊ ကျားကို ရိုက်နှက်၍ ဖမ်းယူကြလတုံ။ ဗျဠေ တေဟိ
 ဂဟိတေ၊ ကျားကို ထိုဇနပုဒ်သားတို့သည် ဖမ်းယူအပ်ပြီးသော်။ တံ ဒန္တေဟိ၊

သင်သည် သွားတို့ဖြင့်။ ဧကံ ဝလ္လိံ ဆိန္ဒိတွာ၊ တစ်ချောင်းသော နွယ်ကို ကိုက်ဖြတ်
 ၍။ ကောဋိယံ ဂဟေတွာ၊ နွယ်စဉ်း ကိုင်၍။ မတဗျဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ သေသော
 ကျား၏ ထံသို့ သွား၍။ “ဘော ကေန၊ အချင်းတို့ အဘယ်သူသည်။ ဧသော
 ဗျဿေ၊ မာရိတော၊ ဤကျားကို သတ်အပ်သနည်း။ အဟံ ဣမံ ဗျဿံ၊ ငါသည်
 ဤကျားကို။ ဂေါဏံ ဝိယ ဝလ္လိယာ ဗန္ဓိတွာ၊ နွားကိုကဲ့သို့ နွယ်ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်၍။
 ရညော သန္တိကံ၊ မင်း၏ အထံတော်သို့။ နေဿာမိတိ၊ ဆောင်ယူအံ့”ဟု တွေး၍။
 ဝလ္လိအတ္ထာယ ဂုမ္မံ ပဝိဋ္ဌော၊ နွယ်ကြိုးအကျိုးငှာ ခြုံသို့ ဝင်ပြီ။ မယာ ဝလ္လိယာ
 အနာဘတာယဇေ၊ ငါသည် နွယ်ကြိုးကို မဆောင်ယူအပ်မိသော။ ကေန ဧသော၊
 အဘယ်သူသည် ဤကျားကို။ မာရိတောတိ ကထေယျာသိ၊ သတ်အပ်သနည်းဟု
 ပြောလော့။ အထ တေ ဇာနပဒါ၊ ထိုအခါ ထိုဇနပုဒ်သားတို့သည်။ ဘိတတသိတာ၊
 ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြလျက်။ “သာမိ ရညော၊ အရှင် မင်းကြီးအား။ မာ
 အာစိက္ခိတိ၊ မလျှောက်ပါလင့်”ဟု ပြော၍။ ဗဟံ ခနံ ဒဿန္တိ၊ များစွာသော ဥစ္စာကို
 ပေးကြလတံ။ ဗျဿေ၊ ကျားကို။ တယာ ဂဟိတော ဘဝိဿတိ၊ သင်သည်
 ဖမ်းယူရာရောက်သည် ဖြစ်လတံ။ ရညော သန္တိကာပိ၊ မင်းကြီး၏ အထံမှလည်း။
 ဗဟံ ခနံ လဘိဿတိတိ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို ရလိမ့်မည်ဟု ပြောပြပြီ။ သော
 သာဓူတိ သမ္ပုဋ္ဌိန္ဒိတွာ၊ ထိုဘိမသေနသည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ဗောဓိသတ္တေန
 ကထိတနိယာမေနေဝ၊ ဘုရားလောင်းသည် ပြောအပ်သော နည်းဖြင့်ပင်။ ဗျဿံ
 ဂဟေတွာ၊ ကျားကို ဖမ်းယူ၍။ အရညံ ခေမံ ကတွာ၊ တောကို ဘေးမရှိသည်ကို
 ပြု၍။ မဟာဇနပရိဝုတော၊ များစွာသော လူအပေါင်း ခြံရံအပ်လျက်။ ဗာရာဏသီ
 အာဂန္ဓာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ လာ၍။ ရာဇာနံ ဒိသ္မာ၊ မင်းကို ဖူးမြင်၍။ “ဒေဝ
 မေ၊ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးသည်။ ဗျဿေ၊ ဂဟိတော၊ ကျားကို ဖမ်းယူအပ်
 ခဲ့ပါပြီ။ အရညံ ခေမံ၊ တောအုပ်ကို ဘေးမရှိသည်ကို။ ကတန္တိ အာဟ၊ ပြုအပ်
 ခဲ့ပါပြီ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ တုဋ္ဌော၊ မင်းသည် နှစ်သက်၍။ ဗဟံ ခနံ
 အဒါသိ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို ပေးပြီ။ ပုန ဧကဒိဝသံ၊ တစ်ဖန် တစ်နေ့၌။
 “ဧကမဂ္ဂံ မဟိံသော၊ တစ်ခုသော လမ်းခရီးကို ကျွဲရိုင်းသည်။ ဆဉ္စာပေတိတိ
 အာရောစေသုံ၊ စွန့်ပစ်စေ၏”ဟု လာရောက် လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ တထေဝ၊
 မင်းသည် ထိုရှေးအတူပင်။ ဘိမသေနံ ပေသေသိ၊ ဘိမသေနကို စေလွှတ်ပြီ။
 သောပိ ဗောဓိသတ္တေန၊ ထိုဘိမသေနသည်လည်း ဘုရားလောင်းသည်။

ဒိန္နနယေန ဗျူဝိယ၊ ပေးအပ်သောနည်းဖြင့် ကျားကိုကဲ့သို့။ တမ္ပိ ဂဟေတွာ အာဂစ္ဆိ၊ ထိုကွဲရိုင်းကိုလည်း ဖမ်းယူ၍ ပြန်လာပြီ။ ရာဇာ ပုန၊ မင်းသည် တစ်ဖန်။ ဗဟံ ခနံ အဒါသိ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို ပေးပြီ။ မဟန္တံ ဣဿရိယံ ဇာတံ၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အစိုးရမှုသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဣဿရိယမဒမတ္ထော၊ ထိုဘီမသေနသည် အစိုးရခြင်းမာန်ဖြင့် ယစ်၍။ ဗောဓိသတ္တံ အဝမညံ ကတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို မထိမဲ့မြင်ကို ပြု၍။ တဿ ဝစနံ န ဂဏှာတိ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကို မနာယူ။ “တံ နိဿာယ၊ သင့်ကို အမှီပြု၍။ အဟံ န ဇီဝိမိ၊ ငါသည် အသက်မမွေး။ တွညေဝ ပုရိသော ကိံ၊ သင်သည်သာ ယောက်ျားလော။ ဣတိအာဒီနိ ဖရသဝစနာနိ ဝဒတိ၊ ဤသို့အစရှိကုန်သော ရိုင်းပျသော စကားတို့ကို ပြောဆို၏။

အထ ကတိပါဟစ္စယေန၊ ထိုအခါ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်။ ဧကော သာမန္တရာဇာ အာဂန္တာ၊ တစ်ပါးသော ပြည်နီးချင်းမင်းသည် လာ၍။ ဗာရာဏသီ ဥပရန္တိတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့ကို အနီးကပ်ပိတ်ဆို၍။ ရဇံ ဝါ ယုဒ္ဓံ ဝါ ဒေတု ဣတိ၊ မင်းအဖြစ်ကိုသော်လည်းကောင်း စစ်ထိုးမှုကိုသော်လည်းကောင်း ပေးလော့ဟု။ ရညော သာသနံ ပေသေသိ၊ မင်းအား သတင်းကို ပို့စေပြီ။ ရာဇာ ယုဇ္ဈာဟိတိ၊ မင်းသည် စစ်တိုက်လော့ဟု စေခိုင်းပြီ။ သော သဗ္ဗသန္ဓာဟသန္ဓဒ္ဓေါ၊ ထို ဘီမသေနသည် အလုံးစုံချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်လျက်။ ရာဇဝေသံ ဂဟေတွာ၊ မင်းအသွင်ကို ယူ၍။ သုသန္ဓဒ္ဓဿ ဝါရဏဿ၊ ကောင်းစွာချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ဆင်မြန်းအပ်သော ဆင်တော်၏။ ပိဋေ နိသီဒိ၊ ကျောပြင်၌ ထိုင်နေပြီ။ ဗောဓိသတ္ထောပိ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ တဿ မရဏဘယေန၊ ထိုဘီမသေန၏ သေမည်ကို ကြောက်သဖြင့်။ သဗ္ဗသန္ဓာဟသန္ဓဒ္ဓေါ၊ အလုံးစုံချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်လျက်။ ဘီမသေနဿ ပစ္ဆိမာသနေ ဧဝ နိသီဒိ၊ ဘီမသေန၏ နောက်ဖြစ်သော နေရာ၌သာ ထိုင်နေပြီ။ ဝါရဏော မဟာဇနပရိဝုတော၊ ဆင်တော်သည် လူအပေါင်း ခြံရံအပ်လျက်။ နဂရဒ္ဓါရေန နိက္ခမိတွာ၊ မြို့တံခါးဖြင့် ထွက်ခဲ့ပြီး၍။ သင်္ဂါမသီသံ ပါပုဏိ၊ စစ်မြေဦးသို့ ရောက်ပြီ။ ဘီမသေနော ယုဒ္ဓဘေရိသဒ္ဓံ သုတွာဝ၊ ဘီမသေနသည် စစ်စည်သံကို ကြား၍ပင်။ ကမ္ပိတုံ အာရဒ္ဓေါ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္ထော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဣဒါနိ ဧသော၊ ယခုအခါ၌ ဤဘီမသေနသည်။ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိတော ပတိတွာ၊ ဆင်ကျောပေါ်မှ ကျ၍။ မရိဿတီတိ၊

သေလိမ့်မည်”ဟု တွေး၍။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓတော အပတနတ္ထံ၊ ဆင်ကျောမှ မကျစေခြင်းငှါ။ ဘိမသေနံ၊ ဘိမသေနကို။ ယောတ္တေန ပရိက္ခိပိတွာ ဂဏှိ၊ ကြိုးဖြင့် ကာရံ၍ ယူပြီ။ ဘိမသေနော၊ ဘိမသေနသည်။ သမ္ပဟာရဋ္ဌာနံ ဒိသ္မာ၊ ထိုးခုတ်ပစ်ခတ်ရာ ဌာနကို မြင်ရ၍။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံရကား။ သရီရဝလဉ္ဇေန၊ ခန္ဓာကိုယ်အညစ်အကြေးဖြင့်။ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိ ဒူသေသိ၊ ဆင်ကျောကို ဖျက်ဆီးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဘိမသေန တေ၊ ဘိမသေန သင်၏။ ပုရိမေန ပစ္ဆိမံ၊ ရှေးကအဖြစ်နှင့် ယခုနောက်အဖြစ်သည်။ န ခေါ သမေတိ၊ မညီညွတ်။ တံ ပုဗ္ဗေ၊ သင်သည် ရှေးက။ သင်္ဂါမယောဓော ဝိယ အဟောသိ၊ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သားကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိ၊ ယခုတော့ ဆင်ကျောကို။ ဒူသေသိတိ ဝတွာ၊ ဖျက်ဆီးပြီ”ဟုပြော၍။

၈၀။ “ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊ အထ တေ ပူတိသရာ သဇန္နိ ပစ္ဆာ။

ဥဘယံ န သမေတိ ဘိမသေန၊ ယုဒ္ဓကထာ စ ဣဒဉ္စ တေ ဝိဟညန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယံ တေ ။ပ။ တေ ဝိဟညံ”ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ဘိမသေန၊ ဘိမသေန။ တေ ပုရေ၊ သင်သည် ရှေးက။ ယံ ပဝိကတ္ထိတံ၊ အကြင်ကြွားဝါ ရွတ်ချသော စကားကို။ (ပုတ္တံ၊ ပြောဆိုအပ်ပြီ)။ (ဣဒံ တာဝဇကံ၊ ဤကြွားဝါရွတ်ချသော စကားသည် တစ်ခုတည်း။ အထ ပစ္ဆာ၊ ထိုကြွားဝါရွတ်ချပြီးနောက်၌။ တေ ပူတိသရာ သဇန္နိ၊ ထိုကိုယ်ပုပ်ရည်တို့သည် ယိုစီးကုန်၏။ တေ ယုဒ္ဓကထာ စ၊ သင်၏ တိုက်ပွဲနှင့်စပ် စကားအရပ်ရပ်သည်လည်းကောင်း။ တေ ဣဒဉ္စ ဝိဟညံ၊ သင်၏ ဆင်ကျောပျက်အောင် ဤပင်ပန်းမှုသည်လည်းကောင်း။ ဥဘယံ န သမေတိ၊ နှစ်မျိုးစုံသည် ရှေ့နောက်မညီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေတိ၊ ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေ ဟူသည်ကား။ တယာ ပုဗ္ဗေ၊ သင်သည် ရှေးက။ “တံယေဝ ပုရိသော ကိ၊ မင်းသည်သာ ယောက်ျားလော။ အဟံ န ပုရိသော၊ ငါကား ယောက်ျား မဟုတ်သလော။ အဟမ္ဘိ သင်္ဂါမယောဓောတိ၊ ငါသည်လည်း တိုက်ပွဲဝင်စစ်သားတည်း”ဟု။ ယံ ဝိကတ္ထိတံ ယံ ဝမ္ဘနဝစနံ ပုတ္တံ၊ အကြင်ကြွားဝါစကားကို အကြင်ရွတ်ချ

စကားကို ပြောဆိုအပ်ပြီ။ ဣဒံ တာဝ ဧကံ၊ ဤသည်ကား ရှေးဦးစွာ ပြောစကား တစ်ခုတည်း။ အထ တေ ပူတိသရာ သဇန္တိ ပစ္ဆာတိ၊ အထ တေ ပူတိသရာ သဇန္တိ ပစ္ဆာ ဟူသည်ကား။ အထ၊ ထိုမှနောက်၌။ ပူတိဘာဝေန သရဏဘာဝေန စ၊ ပုပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယိုစီးတတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း။ ပူတိသရာတိ လဒ္ဓနာမာ၊ အပုပ်ရည်တို့ဟု ရအပ်သော အမည် ရှိကုန်သော။ တေ ဣမေ သရီရဝလဉ္စမာရာ၊ ထိုရွံ့စရာ ဤခန္ဓာကိုယ် အညစ် အကြေးအလျဉ်တို့သည်။ သဇန္တိ ဝလဉ္စန္တိ ပဿရန္တိ၊ အသုံးပြုကုန်၏ ယိုစီးကုန်၏။ ပစ္ဆာတိ၊ ပစ္ဆာဟူသည်ကား။ ပုရေ တတော ဝိကတ္တိတတော အပရဘာဂေ၊ ရှေးက ထိုကြားဝါရှုတ်ချသည်မှ နောက်အဖို့၌တည်း။ ဣဒါနိ ဣမသ္မိံ သင်္ဂါမသီသေ၊ ယခုအခါ ဤစစ်မြေဦး၌။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ပစ္ဆာအနက်တည်း။ ဥဘယံ န သမေတိ ဘီမသေနာတိ၊ ဥဘယံ န သမေတိ ဘီမသေန ဟူသည်ကား။ ဘီမသေန ဣဒံ ဥဘယံ၊ ဘီမသေန ဤစကား နှစ်ရပ်သည်။ န သမေတိ၊ ရှေ့နောက်မညီတည်း။ ကတရံ၊ အဘယ်စကား နှစ်ရပ်နည်း။ တေ ယုဒ္ဓကထာ စ၊ သင်၏ စစ်ပွဲနှင့်စပ်စကားရပ်လည်းကောင်း။ တေ ဣဒဉ္စ ဝိဟညံ၊ သင်၏ ဆင်ကျောပျက်အောင် ဤပင်ပန်းခြင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤစကား နှစ်ရပ်တည်း။ ပုရေ ကထိတာ၊ ရှေးက ပြောအပ်ခဲ့သော။ ယာ စ ယုဒ္ဓကထာ၊ အကြင်စစ်ပွဲနှင့်စပ် စကားရပ်လည်းကောင်း။ တေ ဣဒါနိ၊ သင်၏ ယခုအခါ၌။ ယဉ္စ ဝိဟညံ ကိလမထော၊ အကြင်ပင်ပန်းခြင်းလည်းကောင်း။ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိ ဒုသနာကာရပ္ပတ္တော၊ ဆင်ကျောပျက်သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်သော။ ယော စ ဝိယာတော၊ အကြင် ပင်ပန်းခြင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤကား။ အတ္ထော၊ စတုတ္ထပါဒ၏ အနက်တည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္ထော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ တံ ဂရဟိတွာ၊ ထိုဘီမသေန ကို ကဲ့ရဲ့၍။ “မာ ဘာယိ သမ္မ၊ မကြောက်ပါလင့် မိတ်ဆွေ။ မယိ ဌိတေ၊ ငါသည် တည်ရှိနေပါလျက်။ ကသ္မာ ဝိဟညသီတိ၊ ဘာကြောင့် ပင်ပန်းရသနည်း”ဟု ပြော၍။ ဘီမသေနံ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိတော ဩတာရေတွာ၊ ဘီမသေနကို ဆင်ကျောပေါ်မှ ဆင်းစေ၍။ “နှာယိတွာ၊ ရေချိုး၍။ ဂေဟမေဝ ဂစ္ဆာတိ ဥယျောဇေတွာ၊ အိမ်သို့သာ သွားပါလေ”ဟု လွှတ်လိုက်ပြီး၍။ “အဇ္ဇ မယာ၊ ယနေ့ ငါသည်။ ပါကဇ္ဇေန ဘဝိတုံ၊ ထင်ရှားသူသည် ဖြစ်ခြင်းငှာ။ ဝဇ္ဇတီတိ၊ သင့်၏ဟု တွေး၍။ သင်္ဂါမံ ပဝိသိတွာ

ဥန္တဒိတ္တာ၊ စစ်ပွဲသို့ ဝင်၍ ကြွေးကြော်၍။ ဗလကောဠကံ ဘိန္နိတ္တာ၊ ဗိုလ်ပါအစုကို ဖေါက်ခွဲ၍။ သပတ္တရာဇာနံ၊ ရန်သူမင်းကို။ ဇီဝဂ္ဂါဟံ ဂါဟာပေတွာ၊ အရှင်ဖမ်းယူခြင်းကို ဖမ်းယူစေ၍။ ဗာရာဏသီရညော သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ ထံသို့ သွားပြီ။ ရာဇာ တုဋ္ဌော ဗောဓိသတ္တဿ၊ မင်းသည် နှစ်သက်၍ ဘုရားလောင်းအား။ မဟန္တံ ယသံ အဒါသိ၊ များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပေးပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှစ၍။ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတောတိ၊ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတဟူ၍။ သကလဇမ္ဗုဒ္ဓိပေ၊ ဇမ္ဗုဒ္ဓိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌။ ပါကဋ္ဌော အဟောသိ၊ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဘိမသေနဿ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဘိမသေနအား။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတ္တာ၊ ရိက္ခာကို ပေး၍။ သကဋ္ဌာနမေဝ ပေသေတွာ၊ မိမိဋ္ဌာနသို့သာ စေလွှတ်ပြီး၍။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာ ကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ ဧသော ဘိက္ခု န ဝိကတ္ထေတိ၊ ဤရဟန်းသည် ကြွားဝါသည်မဟုတ်။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ ဝိကတ္ထိယေဝါပိ ဝတွာ၊ ကြွားဝါသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ အနုသန္တိ ယဋ္ဌေတွာ၊ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍။ “တဒါ ဘိမသေနော၊ ထိုအခါက ဘိမသေနသည်။ ဝိကတ္ထိတဘိက္ခု အဟောသိ၊ ကြွားဝါသော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတော ပန၊ စူဠဓနုဂ္ဂဟပညာရှိသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရား သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဘိမသေနဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဘိမသေနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

ဝရုဏဝဂ္ဂေါ အဋ္ဌမော၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဝရုဏဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဒါနံ၊ ထိုဝရုဏဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ် ခေါင်းစဉ်ကား။ ဝရုဏံ သီလဝနာဂံ၊ ဝရုဏဇာတ်လည်းကောင်း၊ သီလဝနာဂဇာတ်လည်းကောင်း။

သစ္စံကိရ ရုက္ခဓမ္မံ၊ သစ္စံကိရဇာတ်၊ ရုက္ခဓမ္မဇာတ်လည်းကောင်း။ မစ္ဆရာဇာ
 အသင်္ကိယံ၊ မစ္ဆရာဇာတ်လည်းကောင်း၊ အသင်္ကိယဇာတ်လည်းကောင်း။
 မဟာသုပိနက္ကလ္လိသံ၊ မဟာသုပိနဇာတ်၊ က္ကလ္လိသဇာတ်လည်းကောင်း။
 ခရဿရံ ဘိမသေနံ က္ကတိ၊ ခရဿရဇာတ်လည်းကောင်း၊ ဘိမသေနဇာတ်
 လည်းကောင်း ဤသည်ပင်တည်း။

၉။ အပါယိမှဝဂ္ဂ

၁။ သုရာပါနဇာတာကဝဏ္ဏနာ

အပါယိမှ အနစ္စိမှာတိ က္ကဒံ၊ အပါယိမှ အနစ္စိမှ အစရှိသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ကောသမ္ပိ ဥပနိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည် ကောသမ္ပိမြို့
 ကို အမှီပြု၍။ ယောသိတာရာမေ ဝိဟရန္တော၊ ယောသိတာရုံကျောင်းတော်၌
 နေတော်မူစဉ်။ သာဂတတ္ထေရံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ သာဂတမထေရ်ကို အကြောင်း
 ပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဘဂဝတိ၊ ချဲ့အံ့ ဘုရားရှင်သည်။ သာဝတ္ထိယံ ဝဿံ
 ဝသိတွာ၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ ဝါလပတ်လုံး နေတော်မူ၍။ စာရိကာဂမနေန၊ ဒေသစာရီ
 ကြွချီတော်မူသောအားဖြင့်။ ဘဒ္ဒဝတိကံ နာမ နိဂမံ သမ္ပတ္တေ၊ ဘဒ္ဒဝတိကာ
 မည်သော နိဂုံးသို့ ကောင်းစွာ ဆိုက်ရောက်သော်။ ဂေါပါလကာ ပသုပါလကာ၊
 နွားကျောင်းသားတို့သည်လည်းကောင်း သိုး၊ ဆိတ် ကျောင်းသူတို့သည်
 လည်းကောင်း။ ကဿကာ ပထာဝိနော စ၊ လယ်သမားတို့သည်လည်းကောင်း
 ခရီးသွားတို့သည်လည်းကောင်း။ သတ္တာရံ ဒိသွာ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်၍
 ရှိခိုး၍။ “ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ အရှင်ဘုရား ရှင်တော်ဘုရားသည်။ အမ္မတိတ္ထံ
 မာအဂမာသိ၊ သရက်ပင်ဆိပ်သို့ ကြွတော်မမူပါလင့်။ အမ္မတိတ္ထေ ဇဋ္ဌိလဿ
 အဿမေ၊ သရက်ပင်ဆိပ်၌ ရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်း၌။ အမ္မတိတ္ထကော နာမ
 နာဂေါ၊ သရက်ပင်ဆိပ်၌ နေသော နဂါးသည်။ အာသီဝိသော ယောရဝိသော၊
 လျင်မြန်သော အဆိပ်ရှိပါ၏ ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိပါ၏။ သော ဘဂဝန္တံ၊
 ထိုသရက်ပင်ဆိပ်နဂါးသည် ရှင်တော်ဘုရားကို။ ဝိဟေဌေယျာတိ ဝါရယိသု၊

ညဉ်းဆဲရာ၏”ဟု တွေး၍ တားမြစ်ကြပြီ။ ဘဂဝါပိ တေသံ ကထံ၊ ဘုရားရှင်သည် လည်း ထိုနွားကျောင်းသားစသူတို့၏ လျှောက်ထားသော စကားကို။ အသုဏန္တော ဝိယ၊ ကြားတော်မမူဘိသကဲ့သို့။ တေသု ယာဝ တတိယံ၊ ထိုနွားကျောင်းသား စသူတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင်။ ဝါရယမာနေသုပိ အဂမာသိယေဝ၊ တားမြစ် ကုန်သော်လည်း ကြွမြကြွတော်မူသည်သာတည်း။

ဘဂဝါ တတြ ဘဒ္ဒဝတိကာယ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ထိုဘဒ္ဒဝတိကာနိဂုံး၏။ အဝိဒ္ဓုရေ အညတရသ္မိံ၊ မနီးမဝေးဖြစ်သော တစ်ခုသော။ ဝနသဏ္ဍေ ဝိဟရတိ၊ တောအုပ်၌ နေတော်မူ၏။ တေန ခေါ ပန သမယေန ဗုဒ္ဓုပဋ္ဌာကော၊ ထိုအခါက ဘုရားအလုပ်ကျွေးဖြစ်သော။ ပေါထုဇ္ဇနိကာယ ဣဒ္ဓိယာ သမန္တာဂတော၊ ပုထုဇဉ် တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော။ သာဂတော နာမ ထေရော၊ သာဂတ မည်သော ထေရ်သည်။ တံ အဿမံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုရသေ့ကျောင်း သင်္ခမ်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ တဿ နာဂရာဇဿ ဝသနဋ္ဌာနေ၊ ထိုနဂါးမင်း၏ နေရာဌာန၌။ တိဏသန္တာရကံ ပညာပေတွာ၊ မြက်အခင်းကို ခင်းပြီး၍။ ပလ္လင်္ကေန နိသီဒိ၊ တင်ပလ္လင်ခွေဖြင့် ထိုင်နေပြီ။ နာဂေါ မက္ခံ နဂါးသည် ကျေးဇူးဖျက်သည့် ဒေါသကို။ အသဟမာနော ဓူမာယိ၊ မအောင့်နိုင်၍ အခိုးပြုပြီ။ ထေရောပိ ဓူမာယိ၊ သာဂတ ထေရ်သည်လည်း အခိုးကို ပြုပြီ။ နာဂေါ ပဇ္ဇလိ၊ နဂါးသည် အလုံ့လွတ်ပြီ။ ထေရောပိ ပဇ္ဇလိ၊ သာဂတထေရ်သည်လည်း အလုံ့လွတ်ပြီ။ နာဂဿ တေဇော၊ နဂါး၏ တန်ခိုး သည်။ ထေရံ န ဗာဓတိ၊ သာဂတထေရ်ကို မနှိပ်စက်နိုင်။ ထေရဿ တေဇော၊ သာဂတထေရ်၏ တန်ခိုးသည်။ နာဂံ ဗာဓတိ၊ နဂါးကို နှိပ်စက်နိုင်၏။ ဧဝံ သော ခဏေန၊ ဤသို့ ထိုသာဂတထေရ်သည် တစ်ခဏချင်းဖြင့်။ တံ နာဂရာဇာနံ ဒမေတွာ၊ ထိုနဂါးမင်းကို ဆုံးမ၍။ သရဏေသု စ သီလေသု စ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ ကိုးကွယ်ရာ ရတနာသုံးပါးတို့၌လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသီလတို့၌လည်းကောင်း တည်စေ၍။ သတ္ထု သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံသို့ သွားပြီ။

သတ္ထာ ဘဒ္ဒဝတိကာယံ၊ ဘုရားရှင်သည် ဘဒ္ဒဝတိကာနိဂုံး၌။ ယထာဘိရန္တံ ဝိဟရိတွာ၊ အလိုရှိတော်မူရွှေ့ နေတော်မူ၍။ ကောသမ္ပိ အဂမာသိ၊ ကောသမ္ပိ မြို့သို့ ကြွတော်မူပြီ။ သာဂတတ္ထေရေန နာဂဿ ဒမိတဘာဝေါ၊ သာဂတထေရ် သည် နဂါးကို ဆုံးမအပ်ခဲ့ကြောင်းသည်။ သကလဇနပဒံ ပတ္ထရိ ဇနပုဒ် တစ်ခုလုံး ကို ပျံ့နှံ့သွားပြီ။ ကောသမ္ပိနဂရဝါသိနော၊ ကောသမ္ပိမြို့နေ လူတို့သည်။ သတ္ထု

ပစ္စုပ္ပန်မနံ ကတ္တာ၊ ဘုရားရှင်အား ခရီးဦးကြိုဆိုမှုကို ပြုကြ၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍။ သာဂတထေရဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ သာဂတထေရ်၏ အထံသို့ သွား၍။ ဝန္တိတွာ ဧကမန္တံ ဌိတာ၊ ရှိခိုးပြီး၍ သင့်လျော်ရာ၌ တည်ကြလျက်။ “ဘန္တေ တုမှာကံ၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့အား။ ယံ ဒုလ္လဘံ၊ အကြင်ပစ္စည်းသည် ရနိုင်ခဲ့၏။ တံ ဝဒေယျာထ၊ ရနိုင်ခဲ့သည့် ထိုပစ္စည်းကို မိန့်တော်မူကြပါ။ တဒေဝ မယံ၊ ထိုရနိုင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းကိုသာ တပည့်တော်တို့သည်။ ပဋိယာဒေဿာမာတိ၊ စီရင်ကြပါကုန်အံ့”ဟု။ ဧဝမာဟံသု၊ ဤသို့ လျှောက်ကြပြီ။ ထေရော တုဏှိ အဟောသိ၊ ရှင်သာဂတထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပြီ။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိယာ ပန၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့သည်ကား။ “အာဝုသော ပဗ္ဗဇိတာနံ နာမ၊ ဒါယကာတို့ ရဟန်းတို့အား မည်သည်။ ကာပေါတိကာ သုရာ၊ ခိုခြေအဆင်းရှိသော သေရည်သည်။ ဒုလ္လဘာ စေဝ မနာပါ စ၊ ရလည်းရခဲ့၏ နှစ်လည်းနှစ်သက်၏။ တုမေ၊ ထေရဿ၊ သင်တို့သည် သာဂတထေရ်အား။ သစေ ပသန္ဓာ၊ အကယ်၍ ကြည်ညိုကြအံ့။ ကာပေါတိကံ သုရံ၊ ခိုခြေအဆင်းရှိသော သေရည်ကို။ ပဋိယာဒေထာတိ အာဟံသု၊ စီရင်ကြ”ဟု ပြောကုန်ပြီ။ တေ သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ထိုလူတို့သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ သတ္တာရံ၊ ဘုရားရှင်ကို။ သွာတနာယ နိမန္တေတွာ၊ နက်ဖန်ကုသိုလ်ဖြစ်ရန်အကျိုးငှာ ပင့်ဖိတ်၍။ နဂရံ ပဝသိတွာ၊ မြို့သို့ ဝင်၍။ အတ္တနော အတ္တနော ဂေဟေ၊ မိမိ၏ မိမိ၏ အိမ်၌။ “ထေရဿ ဒဿာမာတိ၊ ရှင်သာဂတထေရ်အား လှူကြမည်”ဟု တွေး၍။ ပသန္ဓံ ကာပေါတိကံ သုရံ၊ ကြည်လင်စွာသော ခိုခြေအဆင်းရှိသော သေရည်ကို။ ပဋိယာဒေတွာ၊ စီရင်၍။ ထေရံ နိမန္တေတွာ၊ သာဂတထေရ်ကို ပင့်ဖိတ်၍။ ယရေ ယရေ၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းက။ ပသန္ဓံ သုရံ အဒံသု၊ ကြည်လင်စွာသော သေရည်ကို လှူကြပြီ။ ထေရော ပိဝိတွာ၊ သာဂတထေရ်သည် သောက်ပြီး၍။ သုရာမဒေမတ္တော၊ သေရည် ယစ်မှုးခြင်းဖြင့် မှူးယစ်သည်ဖြစ်၍။ နဂရတော နိက္ခမန္တော၊ ကောသမ္ပိမြို့ထဲမှ ထွက်သော်။ ဒွါရန္တရေ ပတိတွာ၊ တံခါးကြား၌ လဲကျ၍။ ဝိလပမာနော နိပဇ္ဇိ၊ ယောင်ရမ်းမြည်တမ်းလျက် အိပ်ပြီ။

သတ္တာ ကတဘတ္တကိစ္စော၊ ဘုရားရှင်သည် ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းကိစ္စရှိ၍။ နဂရာ နိက္ခမန္တော၊ မြို့ထဲမှ ထွက်တော်မူသော်။ ထေရံ တေနာကာရေန၊ သာဂတထေရ်ကို ထိုမှူးရစ်သောအခြင်းရာအားဖြင့်။ နိပန္ဓံ ဒိသွာ၊ အိပ်နေသည်ကို

တွေ့တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ သာဂတံ ဂဏှထ ဣတိ၊ ရဟန်းတို့ သာဂတကို ယူခဲ့ကြ”ဟု မိန့်၍။ ဂါဟာပေတွာ၊ ယူစေ၍။ အာရာမံ အဂမာသိ၊ ယောသိတာရုံ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူပြီ။ ဘိက္ခု၊ ထေရဿ သီသံ၊ ရဟန်းတို့သည် သာဂတ ထေရ်၏ ဦးခေါင်းကို။ တထာဂတဿ ပါဒမူလေ ကတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော် ရင်း၌ ပြု၍။ တံ နိပဇ္ဇာပေသုံ၊ ထိုသာဂတထေရ်ကို အိပ်စေကုန်ပြီ။ သော ပရိဝတ္တိတွာ ပါဒေ၊ ထိုသာဂတထေရ်သည် ချာချာလှည့်၍ ခြေထောက်တို့ကို။ တထာဂတာဘိမုခေ ကတွာ နိပဇ္ဇိ၊ ဘုရားရှင်သို့ ရှေ့ရှုသည်တို့ကို ပြု၍ အိပ်ပြီ။ သတ္တာ ဘိက္ခု၊ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့ကို။ “ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ၊ ရဟန်းတို့ ရှေးက။ သာဂတဿ မယိ ယံ ဂါရဝံ၊ သာဂတ၏ ငါဘုရား၌ အကြင်ဂါရဝတရားသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တံ ဣဒါနိ၊ ထိုဂါရဝတရားသည် ယခုအခါ၌။ အတ္ထိ ကိံ န ခေါတိ ပဋိပုစ္ဆိ၊ ရှိသေး၏လော”ဟု မေးတော်မူပြီ။ နတ္ထိ ဘန္တေတိ၊ မရှိတော့ပါ အရှင် ဘုရားဟုလျှောက်ထားကြပြီ။ ဘိက္ခဝေ အဗ္ဗတိတ္ထကံ နာဂရာဇာနံ၊ ရဟန်းတို့ သရက်ပင်ဆိပ်၌ နေသော နဂါးမင်းကို။ ကော ဒမေတိတိ၊ အဘယ်ရဟန်းသည် ဆုံးမသနည်းဟု မေးတော်မူပြီ။ သာဂတော ဘန္တေတိ၊ ရှင်သာဂတပါ အရှင် ဘုရားဟု လျှောက်ထားကြပြီ။ ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ သာဂတော ဥဒကဒေဇ္ဈဘကမ္ပိ၊ သာဂတသည် ရေမြွေကိုသော်မှလည်း။ ဒမေတုံ သတ္တုဏေယျ ကိံ ပန ဣတိ၊ ဆုံးမခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါမည်လောဟုမေးတော်မူပြီ။ ဘန္တေ ဧတံ နောဟိ၊ အရှင်ဘုရား ထိုရေမြွေကိုသော်မှလည်းဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် မဖြစ်သင့်တော့ပါ။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ယံ ပိတွာ၊ အကြင်အရည်ကို သောက်၍။ ဧဝံ ဝိသညီ ဟောတိ၊ ဤသို့ ကင်းသော သညာရှိသည် ဖြစ်၏။ ဧဝရူပံ (တံ)၊ ဤသို့ သဘောရှိသော (ထိုအရည်ကို)။ ပါတုံ ယုတ္တံ အပိ န ခေါတိ၊ သောက်ခြင်းငှာ သင့်ပါမည်လောဟု မေးတော်မူပြီ။ အယုတ္တံ ဘန္တေတိ၊ မသင့်ပါ အရှင်ဘုရားဟု လျှောက်ကြပြီ။ အထ ခေါ ဘဂဝါ၊ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည်။ ထေရံ ဂရဟိတွာ၊ သာဂတထေရ်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ ဘိက္ခု၊ အာမန္တေတွာ၊ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော် မူ၍။ “သုရာမေရယပါနေ ပါစိတ္တိယန္တိ၊ သေရည်အရက်ကို သောက်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏”ဟု။ သိက္ခာပဒံ ပညာပေတွာ၊ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူ၍။ အာသနာ ဥဌာယ၊ နေရာမှ ထတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋ္ဌိံ ပါဝိသိ၊ ဂန္ဓကုဋ္ဌိသို့ ဝင်တော်မူပြီ။

ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတာ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေး ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော ဧတံ သုရာပါနံ နာမ၊ ငါရှင်တို့ ဤ သေအရက်သောက်ခြင်းမည်သည်။ ယာဝ မဟာဒေါသံ စ၊ အလွန်လည်း အပြစ် ကြီးပါပေ၏။ တာဝ ပညာသမ္ပန္နံ နာမ၊ သို့ကလောက် ပညာနှင့်ပြည့်စုံသည် မည်သော။ ဣဒ္ဓိမန္တံ သာဂတံ၊ တန်ခိုးကြီးသော သာဂတထေရ်ကို။ ယထာ၊ အကြင်သို့ပြုသော်။ သတ္ထု ဂုဏမတ္တမ္ပိ၊ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်မျှကိုလည်း။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ တထာ အကာသီတိ၊ ထိုကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကို မသိအောင်ပင် ပြုပါပေ၏”ဟု။ သုရာပါနဿ အဝဏ္ဏံ ကထယိံသု၊ သေအရက်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်ကို ပြောကြကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ စုဝေးကြကုန်သည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကုန် သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကား ဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ သုရံ ပိဝိတွာ၊ သေရည်ကို သောက်၍။ ပဗ္ဗဇိတာ ဝိသညိနော န ဟောန္တိ၊ ရသေ့ ရဟန်းရှင်သာမဏေတို့သည် ကင်းသော သညာရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြသည်မဟုတ် သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ အဟေသံယေဝါတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကာသိရဋ္ဌေ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ၊ ကာသိတိုင်း၌ မြင့်မြတ် သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိတွာ ဝယပ္ပတ္တော၊ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သော်။ ဣသိ ပဗ္ဗန္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိ-ယော စ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်တို့ကိုလည်း ကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဈာနကိဋ္ဌံ ကိဋ္ဌန္တော၊ ကစားအပ်သော ဈာန်ကို ကစားလျက်။ ပဉ္စဟိ အန္တေဝါသိကသတေဟိ၊ တပည့်ငါးရာတို့သည်။ ပရိဝုတော၊ ခြံရံအပ်လျက်။ ဟိမဝန္တပုဒေသေ ဝသတိ၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေ၏။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရား လောင်းကို။ ဝဿာနသမယေ သမ္ပတ္တေ အန္တေဝါသိကာ၊ မိုးအခါသည် ရောက်သော် တပည့်တို့သည်။ “အာစရိယ မနုဿပထံ ဂန္တာ၊ ဆရာ လူတို့ခရီးသို့ သွား၍။

လောဏမ္ဗိလံ သေဝိတွာ၊ ဆားချဉ်ကို မှီဝဲသုံးဆောင်၍။ အာဂစ္ဆာမ ဣတိ အာဟံသု၊ ပြန်လာကြပါမည်”ဟု လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ အာဝုသော အဟံ၊ တပည့်တို့ ငါသည်။ ဣဓေဝ ဝသိဿာမိ၊ ဤဟိမဝန္တာ၌ပင် နေအံ့။ တုမေ ပန ဂန္တာ၊ သင်တို့သည်ကား သွားကြ၍။ သရီရံ သန္တပေတွာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ရောင့်ရဲစေ၍။ ဝသံ ဝိတိနာမေတွာ၊ မိုးကာလကို ကုန်လွန်စေ၍။ အာဂစ္ဆထာတိ၊ လာခဲ့ကြဟု ပြောပြီ။ တေ သာဓူတိ၊ ထိုတပည့်တို့သည် ကောင်းပါပြီဟု။ အာစရိယံ ဝန္တိတွာ၊ ဆရာကို ရှိခိုး၍။ ဗာရာဏသီ ဂန္တာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ ရာဇယျာနေ ဝသိတွာ၊ မင်းဥယျာဉ်တော်၌ နေ၍။ ပုနဒိဝသေ ဗဟိဒ္ဓါရဂါမေယေဝ၊ နောက်နေ့၌ မြို့တံခါးပြင်ဘက်ရွာ၌သာ။ ဘိက္ခာယ စရိတွာ၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်၍။ သုဟိတာ ဟုတွာ၊ တင်းတိမ် အားရ၊ ဝကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပုန ဒိဝသေ နဂရံ ပဝိသိသု၊ နောက်နေ့၌ မြို့ထဲသို့ ဝင်ကြပြီ။ မနုဿာ သမ္ဗိယာယမာနာ၊ လူတို့သည် လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးကြလျက်။ ဘိက္ခံ အဒံသု၊ ဆွမ်းကို လောင်းလှူကုန်ပြီ။ ကတိပါဟစ္စယေန စ ရညောပိ၊ နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သဖြင့်လည်း မင်းအားလည်း။ “ဒေဝ ဟိမဝန္တာတော၊ အရှင်မင်းမြတ် ဟိမဝန္တာမှ။ ယောရတပါ၊ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိကုန်သော။ ပရမဓိတိန္ဒြိယာ၊ လွန်စွာတည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိကုန်သော။ သီလဝန္တော၊ အကျင့်သီလကောင်းကုန်သော။ ပဉ္စသတာ ဣသယော အာဂန္တာ၊ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် ကြွလာကြ၍။ ဥယျာနေ ဝသန္တိတိ အာရောစေသံ၊ ဥယျာဉ်တော်၌ နေကြကုန်၏”ဟု လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီမင်း သည်။ တေသံ ဂုဏေ သုတွာ၊ ထိုရသေ့တို့၏ ဂုဏ်တို့ကို ကြားရ၍။ ဥယျာနံ ဂန္တာ ဝန္တိတွာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီး၍ ရှိခိုး၍။ ကတပဋိသန္တာရော၊ ပြုအပ်ပြီး သော ပျူငှာလောကဝတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝဿာနံ စတုမာသံ၊ မိုးကာလတို့၏ လေးလပတ်လုံး။ တတ္ထေဝ ဝသနဌာယ၊ ထိုဥယျာဉ်တော်၌ပင် နေခြင်းအကျိုးငှာ။ ပဋိညံ ဂဟေတွာ နိမန္တေသိ၊ ဝန်ခံမှုကို ယူ၍ ပင့်ဖိတ်ပြီ။ တေ တတော ပဌာယ၊ ထိုရသေ့တို့သည် ထိုအခါမှ စ၍။ ရာဇဂေဟေယေဝ ဘုဂ္ဂိတွာ၊ မင်းနန်းတော်၌သာ ဆွမ်းစား၍။ ဥယျာနေ ဝသန္တိ၊ ဥယျာဉ်တော်၌ နေကြကုန်၏။

အထ ဧကဒိဝသံ နဂရေ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ မြို့၌။ သုရာနက္ခတ္တံ နာမ အဟောသိ၊ သေသောက်နက္ခတ်ပွဲမည်သည် ဖြစ်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီ မင်းသည်။ “ပဗ္ဗဇိတာနံ သုရာ ဒုလ္လဘာတိ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့အား သေအရက်သည်

ရခဲ၏”ဟု တွေး၍။ ဗဟုံ ဥတ္တမသုရံ ဒါပေသိ၊ များစွာသော အကောင်းစားသေရည်ကို ပေးလှူစေပြီ။ တာပသာ သုရံ ပိဝိတွာ၊ ရသေ့တို့သည် သေရည်ကို သောက်၍။ ဥယျာနံ ဂန္ဓာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ သုရာမဒမတ္တာ ဟုတွာ၊ သေရည်မှူးခြင်းဖြင့် မှူးကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဧကစ္စေ ဥဋ္ဌာယ နစ္စိသု၊ အချို့ရသေ့တို့သည် ထ၍ ကကြပြီ။ ဧကစ္စေ ဂါယိသု၊ အချို့ရသေ့တို့သည် သီဆိုကုန်ပြီ။ နစ္စိတွာ ဂါယိတွာ၊ ကကြပြီး၍ သီဆိုကြပြီး၍။ ခါရိကာဒိနိ အဝတ္ထရိတွာ နိဒ္ဒါယိတွာ၊ ထမ်းပိုးစသည်တို့ကို ဖိ၍ အိပ်ကြ၍။ သုရာမဒေ ဆိန္ဓေ ပဗုဇ္ဈိတွာ၊ သေရည်မှူးသည် ပြတ်ပြေသော် နိုးကြ၍။ အတ္တနော တံ ဝိပ္ပကာရံ ဒိသွာ၊ မိမိတို့၏ ထိုဖောက်ပြန်မှုကို တွေ့မြင်၍။ “အမေဟိ ပဗ္ဗဇိတသာရပွံ၊ ငါတို့သည် ရသေ့ရဟန်းတို့အား လျှောက်ပတ်သည်ကို။ န ကတန္တိ၊ မပြုအပ်မိ”ဟု။ ရောဒိတွာ ပရိဒေဝိတွာ၊ ငိုကြွေးကြ၍ မြည်တမ်းကြ၍။ “မယံ အာစရိယေန၊ ငါတို့သည် ဆရာနှင့်။ ဝိနာဘူတတ္တာ၊ ကင်းသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ဧဝရူပံ ပါပကမ္မံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော မကောင်းမှုကို။ ကရိမ္မာတိ၊ ပြုမိကြပြီ”ဟု တွေး၍။ တင်္ခဏညေဝ ဥယျာနံ ပဟာယ၊ ထိုခဏ၌ ပင် ဥယျာဉ်တော်ကို ပယ်စွန့်၍။ ဟိမဝန္တံ ဂန္ဓာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍။ ပဋိသာမိတ ပရိက္ခာရာ၊ သိမ်းဆည်းအပ်ပြီးသော ပရိက္ခရာရှိကြ၍။ အာစရိယံ ဝန္တိတွာ နိသီဒိတွာ၊ ဆရာကို ရှိခိုး၍ထိုင်နေကြ၍။ “တာတာ ကိံ န ခေါ၊ ချစ်သားတို့ အသို့နည်း။ မနုဿပထေ ဘိက္ခာယ၊ လူတို့လမ်းခရီး၌ ဆွမ်းဖြင့်။ အကိလမမာနာ သုခံ ဝသိတ္ထ၊ မပင်ပန်းကြဘဲ ချမ်းသာစွာ နေရပါကုန်၏လော။ သမဂ္ဂဝါသဉ္စ ဝသိတ္တာတိ၊ ညီညွတ်စွာနေရမှုကိုလည်း နေကြရပါ၏လော”ဟု။ ပုစ္ဆိတာ၊ အမေးခံရသော တပည့်တို့သည်။ “အာစရိယ သုခံ ဝသိမ္မ၊ ဆရာ ချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရပါကုန်၏။ အပိ စ ခေါ ပန မယံ၊ သို့သော်လည်း တပည့်တော်တို့သည်။ အပါတဗ္ဗယုတ္တကံ ပိဝိတွာ၊ မသောက်သင့်သည်နှင့် ယှဉ်စပ်သည်ကို သောက်မိ၍။ ဝိသညီဘူတာ၊ ကင်းသော သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကြ၍။ သတိံ ပစ္စုပဋ္ဌာပေတုံ၊ သတိကို ရှေ့ရှုအနီး တည်စေခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တာ၊ မစွမ်းနိုင်ကြရကား။ နစ္စိမှ စေဝ ဂါယိမ္မ စာတိ၊ ကလည်း ကမိခဲ့ပါကုန်ပြီ၊ သီဆိုလည်း သီဆိုမိခဲ့ပါကုန်ပြီ”ဟု။ ဧတမတ္ထံ အာရောစေန္တာ၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို လျှောက်ထားကြလို့ရကား။

၈၁။ “အပါယိမ္မ အနစ္စိမ္မ၊ အဂါယိမ္မ ရဒိမ္မ စ။

ဝိသညီကရဏိံ ပိတွာ၊ ဒိဋ္ဌာ နာဟုမ္မ ဝါနရာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ သမုဋ္ဌာပေတွာ အာဟံသု၊ အပါယိမှ (ပ) ဝါနရ ဟူသော ဤဂါထာကို ဖြစ်စေ၍ လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

အပါယိမှ အနစ္စိမှ၊ သောက်လည်း သောက်မိခဲ့ကြပါပြီ၊ ကလည်း ကမိခဲ့ ကြပါပြီ။ အဂါယိမှ ရုဒိမှ စ၊ သီဆိုလည်း သီဆိုမိခဲ့ကြပါပြီ၊ ငိုလည်း ငိုခဲ့ကြ ရပါပြီ။ ဝိသညီကရဏံ ပိတွာ၊ ကင်းသော သညာရှိသည်ကို ပြုတတ်သော သေကို သောက်ပြီး၍။ ဝါနရာ နာဟုမှ ဒိဋ္ဌာ၊ မျောက်တို့သည် မဖြစ်ကြ၍ ဆရာတပည့်တွေ့မြင်ကြရသည်မှာ တော်ပါသေးသည်ဘုရား။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အပါယိမှာတိ သုရံ ပိဝိမှ၊ အပါယိမှ ဟူသည်ကား သေကို သောက်လည်း သောက်မိခဲ့ကြပါပြီတည်း။ အနစ္စိမှာတိ တံ ပိဝိတွာ၊ အနစ္စိမှ ဟူသည်ကား ထိုသေကိုသောက်ပြီး၍။ ဟတ္ထပါဒေ လာဠေန္တာ၊ လက်ခြေတို့ကို တင့်တယ် စံပယ်စေကုန်လျက်။ နစ္စိမှ၊ ကလည်း ကမိခဲ့ကြပါပြီတည်း။ အဂါယိမှာ တိ မုခံ ဝိဝရိတွာ၊ အဂါယိမှ ဟူသည်ကား ခံတွင်းကို ဖွင့်၍။ အာယတကေန သရေန၊ ရှည်စွာသော အသံဖြင့်။ ဂါယိမှ၊ သီဆိုလည်း သီဆိုမိခဲ့ကြပါပြီတည်း။ ရုဒိမှ စာတိ ပုန ဝိပ္ပဋိသာရိနော၊ ရုဒိမှ စ ဟူသည်ကား တစ်ဖန် ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် အဖန်ဖန်အမှတ်ရကြ၍။ “ဧဝရူပံ နာမ၊ ဤသို့သဘောရှိသော မလျော် သော အမှုမည်သည်ကို။ အမေဟိ ကတန္တိ၊ ငါတို့သည် ပြုအပ်ခဲ့မိပြီ”ဟု။ ရောဒိမှ စ၊ ငိုလည်းငိုခဲ့ကြရပါပြီ။ ဝိသညီကရဏံ ပိတွာ ဒိဋ္ဌာ နာဟုမှ ဝါနရာတိ၊ ဝိသညီကရဏံ ပိတွာ ဒိဋ္ဌာ နာဟုမှ ဝါနရ ဟူသည်ကား။ သညာဝိနာသနတော ဝိသညီကရဏံ၊ အမှတ်သညာကို ဖျက်ဆီးတတ်သောကြောင့် ကင်းသော သညာ ရှိသည်ကို ပြုတတ်သော။ ဧဝရူပံ သုရံ ပိတွာ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော သေရည်ကို သောက်၍။ “ဝါနရာ ယံ နာဟုမှ၊ မျောက်တို့သည် အကြင်မဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ ဧတဒေဝ သာဓု၊ ထိုမျောက်မဖြစ်ခြင်းသည်ပင် ကောင်းမြတ် ပါသေး၊ တော်ပါသေး၏”တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာအဖွင့် အပြီးတည်း။ ဧဝံ တေ၊ ဤသို့ ထိုတပည့်ရသေ့ တို့သည်။ အတ္တနော အဂုဏံ ကထေသုံ၊ မိမိတို့၏ အပြစ်ကို လျှောက်ထားကြပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဂရသံဝါသရဟိတာနံ နာမ၊ အလေးဂရ ပြုရမည့်သူနှင့် အတူနေမှုကင်းကွာကြသော သူတို့အား မည်သည်။ ဧဝရူပံ ဟောတိ ယေဝါတိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော မလျော်မှုသည် ဖြစ်တတ်သည်သာ”ဟု။ တေ

တာပသေ ဂရဟိတွာ၊ ထိုတပည့်ရသေ့တို့ကို ကဲ့ရဲ့ပြီး၍။ “ပုန ဧဝရူပံ၊ တစ်ဖန် ဤသို့ သဘောရှိသော မလျော်မှုကို။ မာ ကရိတ္တာတိ၊ မပြုကြလင့်”ဟု။ တေသံ သြဝါဒံ ဒတွာ၊ ထိုတပည့်တို့အား သြဝါဒကို ပေး၍။ အပရိဟိနဇ္ဈာနော၊ မလျော့သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ ဟိ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ အမှာစကားချပ် ညပ်လိုက်ဦးအံ့ ဤဇာတ်မှ စ၍။ အနုသန္တိ ယဇ္ဇေတွာတိ၊ အနုသန္တိ ယဇ္ဇေတွာ ဟူသော။ ဣဒမ္ပိ န ဝက္ခာမ၊ ဤစကားကိုလည်း မဆိုကုန်တော့အံ့။ တဒါ ဣသိဂဏော၊ ထိုအခါက ရသေ့အပေါင်းသည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟောသိ၊ ဘုရားပရိသတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ဂဏသတ္တာ ပန၊ ဂိုဏ်းဆရာသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား အပြီးတည်း။

သုရာပါနဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ရှေးဦးစွာသော
သုရာပါနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ

အတိက္ကမ္မ ရမဏကန္တိ ဣဒံ၊ အတိက္ကမ္မ ရမဏကံ စသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခုံ၊ တစ်ပါးသော ခက်ခဲစွာ ပြောဆိုရသော ရဟန်းကို။ အာရဟ္တ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ပန ဣမဿ ဇာတကဿ ဝတ္ထု၊ ထူးခြားသည်ကား ဤမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်၏ အတိတ်ဝတ္ထု ကြောင်းသည်။ ကဿပသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကာလိကံ၊ ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် တော်၌ ဖြစ်၏။ တံ ဒသကနိပါတေ၊ ထိုအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းသည် ဒသကနိပါတ် ၌။ မဟာမိတ္တဝိန္ဒကဇာတကေ၊ မဟာမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာ ဖြစ်လတ်။ တဒါ ပန ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ၌ကား ဘုရားလောင်းသည်။

၈၂။ “အတိတ္တဗ္ဗ ရမဏကံ၊ သဒါမတ္တဗ္ဗ ဒူဘကံ။

သွာသိ ပါသာဏမာသီနော၊ ယသ္မာ ဇီဝံ န မောက္ခသီတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အတိတ္တဗ္ဗ ။ပ။ န မောက္ခသိ” ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

ရမဏကံ သဒါမတ္တဗ္ဗ ဒူဘကံ၊ ဖလ်ပြာသာဒ်ကိုလည်းကောင်း ငွေပြာသာဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားပြာသာဒ်ကိုလည်းကောင်း။ သော အတိတ္တဗ္ဗ၊ ထိုသင်သည် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး၍။ ယသ္မာ ဇီဝံ န မောက္ခသိ၊ အကြင် သင်တုံးစက်မှ အသက်ရှင်လျက် မလွတ်မြောက်နိုင်။ ပါသာဏမာသီနော အာသိ၊ ထိုသင်တုံးစက် သက်ဝင်အပ်၊ လွမ်းမိုးအပ်သည် ဖြစ်ပြီ။ တစ်နည်း၊ တံ ပါသာဏံ အာသီနော၊ ထိုသင်တုံးစက်သို့ ကပ်ရောက်တည်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ရမဏကန္တိ၊ ရမဏကံ ဟူသည်ကား။ တသ္မိံ ကာလေ၊ ထိုအခါက။ ဖလိကဿ နာမံ၊ ဖလ်၏ နာမည်တည်း။ ဖလိကပါသာဒဉ္စ၊ ဖလ်ပြာသာဒ်ကိုလည်း။ အတိတ္တန္တော၊ ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ အသီတိ ဒီပေတိ၊ ဖြစ်၏ဟု ပြ၏။ သဒါ မတ္တဉ္စာတိ၊ သဒါ မတ္တဗ္ဗ ဟူသည်ကား။ ရဇတဿ နာမံ၊ ငွေ၏ နာမည်တည်း။ ရဇတပါသာဒဉ္စ၊ ငွေပြာသာဒ်ကိုလည်း။ အတိတ္တန္တော၊ ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ အသီတိ ဒီပေတိ၊ ဖြစ်၏ဟု ပြ၏။ ဒူဘကန္တိ၊ ဒူဘကံ ဟူသည်ကား။ မဏိနော နာမံ၊ ပတ္တမြား၏ နာမည်တည်း။ မဏိပါသာဒဉ္စ၊ ပတ္တမြားပြာသာဒ်ကိုလည်း။ အတိတ္တန္တော၊ ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ အသီတိ ဒီပေတိ၊ ဖြစ်၏ဟု ပြ၏။ သွာသီတိ၊ သွာသိ ဟူသည်ကား။ သော တံ အသိ၊ ထိုသင်သည် ဖြစ်၏။ ပါသာဏမာသီနောတိ၊ ပါသာဏမာသီနော ဟူသော ပါဌ၌။ ခုရစက္ကံ နာမ၊ သင်တုံးစက်မည်သည်။ ပါသာဏမယံ ဝါ၊ ကျောက်ဖြင့် ပြီးသည်သော် လည်းကောင်း။ ရဇတမယံ ဝါ၊ ငွေဖြင့်ပြီးသည်သော်လည်းကောင်း။ မဏိမယံ ဝါ၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသည်သော်လည်းကောင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံ ပန ပါသာဏ-မယမေဝ၊ မိတ္တဝိန္ဒက ကြံ့ရသည့် ထိုသင်တုံးစက်သည်ကား ကျောက်ဖြင့်ပြီးသည် သာတည်း။ သော စ တေန၊ ထိုသင့်ကိုလည်း ထိုကျောက်သင်တုံးစက်သည်။ အာသီနော အဘိနိဝိဋ္ဌော အဇ္ဈောတ္ထဋ္ဌော၊ သက်ဝင်အပ်ပြီ၊ လွမ်းမိုးအပ်ပြီ။

ပါသာဏေန တဿ အာသီနတ္တာ၊ ကျောက်သားသင်တုံးစက်သည် ထိုသို့ သက်ဝင်လွှမ်းမိုးအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ပါသာဏာသီနောတိ ဝတ္ထဗ္ဗေ၊ ပါသာဏာသီနောဟု ဆိုသင့်လျက်။ ဗျဉ္ဇနသန္ဓိဝသေန၊ ဗျဉ္ဇနသန္ဓိအစွမ်းဖြင့်။ မကာရံ အာဒါယ၊ မအက္ခရာကို ယူ၍။ ပါသာဏမာသီနောတိ ဝုတ္တံ၊ ပါသာဏမာသီနောဟု ဘုရားလောင်းဆိုအပ်ပြီ။ ဝါ၊ တစ်နည်းကား။ ပါသာဏံ၊ ကျောက်သားသင်တုံးစက်သို့။ အာသီနော၊ ကပ်ရောက်တည်သည်။ (အသိ၊ ဖြစ်၏)။ တံ ခုရစက္ကံ၊ ထိုသင်တုံးစက်သို့။ အာသဇ္ဇ ပါပုဏိတွာ၊ ကပ်၍ ရောက်၍။ ဌိတော၊ တည်သည်။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ပါသာဏမာသီနော၏ အနက် တည်း။ ယဿ ဇီဝံ န မောက္ခသီတိ၊ ယဿ ဇီဝံ န မောက္ခသီဟူသည်ကား။ တေ ပါပံ၊ သင်၏ မကောင်းမှုသည်။ ယာဝ န ခီယတိ၊ အကြင်မျှလောက် မကုန်သေး။ တာဝ ဇီဝန္တောယေဝ၊ ထိုမကောင်းမှု မကုန်သေးသမျှ အသက်ရှင်လျက်သာ။ ယဿ ခုရစက္ကာ န မုစ္စိဿသိ၊ အကြင်သင်တုံးစက်မှ မလွတ်နိုင်တည်း။ တံ အာသီနော အသိ၊ ထိုသင်တုံးစက်သို့ ကပ်ရောက် တည်သည် ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဣမံ ဂါထံ ဝတွာ ဗောဓိသတ္ထော၊ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်း နတ်သားသည်။ အတ္တနော ဝသနဌာနံယေဝ ဂတော၊ မိမိ၏ နေရာ နတ်ပြည်ဌာန သို့သာ သွားပြီ။ မိတ္တဝိန္ဒကောပိ ခုရစက္ကံ ဥက္ခိပိတွာ၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည်လည်း သင်တုံးစက်ကို ရွက်၍။ မဟာဒုက္ခံ အနုဘဝမာနော၊ ကြီးစွာသောဒုက္ခကို ခံစားလျက်။ ပါပကမ္မေ ပရိက္ခိဏေ၊ မကောင်းမှုကံသည် ကုန်ခန်းသော်။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မိတ္တဝိန္ဒကော၊ ထိုအခါက မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခု အဟောသိ၊ ခက်ခဲစွာဆုံးမရသော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဒေဝရာဇာ ပန၊ နတ်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ ကာဠကဏ္ဍိဇာတကဝဏ္ဏနာ

မိတ္တော ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတီတိ ဣဒံ၊ မိတ္တော ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အနာထပိဏ္ဍိဿ ဧကံ မိတ္တံ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ တစ်ယောက်သော မိတ်ဆွေကို။ အာရဟ္မ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ အနာထပိဏ္ဍိကေန သဒ္ဓိံ၊ အနာထပိဏ္ဍိ သုဌေး နှင့်အတူ။ သဟပံသုကီဠိကော၊ အတူမြေမှန်ကစားဘက်ဖြစ်သော။ ဧကာစရိယဿ သန္တိကေဝ၊ တစ်ဦးတည်းသော ဆရာ၏ အထံ၌ပင်။ ဥဂ္ဂဟိတသိပ္ပေါ သော၊ သင်ယူအပ်သော အတတ်ပညာရှိသော ထိုမိတ်ဆွေသည်။ နာမေန ကာဠကဏ္ဍိ နာမ ကိရ၊ အမည်အားဖြင့် ကာဠကဏ္ဍိမည်သတဲ့။ သော ကာလေ ဂစ္ဆန္တေ၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိသည် အချိန်သည် ကုန်သွားသော်။ ဒုဂ္ဂတော ဟုတွာ၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၍။ ဇီဝိတုံ အသက္ကောန္တော၊ အသက်မွေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ သေဌိဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ အထံသို့ ရောက်သွားပြီ။ သော တံ သမဿာသေတွာ၊ ထိုအနာထပိဏ္ဍိသုဌေးသည် ထိုကာဠကဏ္ဍိကို သက်သာရာ ရစေ၍။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ ရိက္ခာကို ပေး၍။ အတ္တနော ကုဠုမ္ပံ ပဋိစ္ဆာပေသိ၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းကို လက်ခံစေပြီ။ သော သေဌိနော၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိသည် အနာထပိဏ္ဍိ သုဌေးအား။ ဥပကာရကော ဟုတွာ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သည် ဖြစ်၍။ သဗ္ဗကိစ္စာနိ ကရေတိ၊ အားလုံးသော ကိစ္စတို့ကို ပြု၏။ တံ သေဌိဿ သန္တိကံ၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိ ကို အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ အထံသို့။ အာဂတကာလေ၊ လာရာကာလ၌။ “တိဌ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ရပ်ပါ ကာဠကဏ္ဍိ။ နိသီဒ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ထိုင်ပါ ကာဠကဏ္ဍိ။ ဘုဇ္ဇ ကာဠကဏ္ဍိတိ ဝဒန္တိ၊ စားပါ ကာဠကဏ္ဍိ”ဟု ပြောကြကုန်၏။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ သေဌိနော မိတ္တာမစ္စာ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့သည်။ သေဌိံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “မဟာသေဌိ ဧတံ၊ သုဌေးကြီး ဤကာဠကဏ္ဍိကို။ တဝ သန္တိကေ မာ ကရိ သင်သုဌေးကြီး၏ အထံ၌ မပြုပါလင့်၊ ‘တိဌ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ရပ်ပါ ကာဠကဏ္ဍိ။ နိသီဒ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ထိုင်ပါ ကာဠကဏ္ဍိ။ ဘုဇ္ဇ ကာဠကဏ္ဍိတိ၊ စားပါ ကာဠကဏ္ဍိ’ဟု။ ဣမိနာ သဒ္ဓေန၊ ဤအသံကြောင့်။ ဟိ ယက္ခောပိ ပလာပေယျ၊ အမှန်သော်ကား

ဘီလူးသည်သော်မှလည်း ထွက်ပြေးရာ၏။ စ ဧသော၊ သည်သာမကသေး
ဤကာဠကဏ္ဍိသည်။ တယာ န သမာနော၊ သင် သူဌေးကြီးနှင့် တန်းမတူပါ။
ဒုဂ္ဂတော ဒုရူပေတော၊ ဆင်းရဲ၏ မကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ တေ ဣမိနာ
ကိန္တိ၊ သင်သူဌေးကြီးအား ဤကာဠကဏ္ဍိဖြင့် ဘာပြုအံ့နည်း”ဟု။ ဧဝမာဟံသု၊
ဤသို့ ပြောကြပြီ။ အနာထပိဏ္ဍိကော၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးသည်။ “နာမံ နာမ
ဝေါဟာရမတ္ထံ၊ နာမည်မည်သည် ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာတည်း။ တံ ပဏ္ဍိတာ၊ ထိုနာမည်
ကို ပညာရှိတို့သည်။ ပမာဏံ န ကရောန္တိ၊ ပမာဏကို မပြုကြကုန်။ သုတ
မင်္ဂလိကေန နာမ၊ သုတမင်္ဂလာအယူရှိသူ မည်သည်။ ဘဝိတုံ န ဝဋ္ဋတိ၊ ဖြစ်ခြင်းငှာ
မသင့်။ မယာ နာမမတ္ထံ နိဿာယ၊ ငါသည် နာမည်မျှကို အမှီပြု၍။ သဟပံသု
ကိဋ္ဌိကံ သဟာယံ၊ အတူမြေ့မှုန့် ကစားဖော်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းကို။ ပရိစ္စဇိတုံ
န သက္ကာတိ၊ စွန့်ပစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်”ဟု တွေး၍။ တေသံ ဝစနံ အနာဒါယ၊
ထိုမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတို့၏ ပြောစကားကို မနာယူမူ၍။ ဧကဒိဝသံ အတ္တနော၊
တစ်နေ့၌ မိမိ၏။ ဘောဂဂါမံ ဂစ္ဆန္တော၊ အပိုင်စားရသော ရွာသို့ သွားသော်။ တံ
ဂေဟရက္ခကံ ကတွာ အဂမာသိ၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိကို အိမ်စောင့်ကို ပြု၍ သွားပြီ။

စောရာ၊ ခိုးသူတို့သည်။ “သေဌိ ဘောဂဂါမံ ဂတော ကိရ၊ အနာထပိဏ္ဍိ
သူဌေးသည် စားရာရွာသို့ သွားသတဲ့။ အဿ ဂေဟံ၊ ထိုအနာထပိဏ္ဍိသူဌေး၏
အိမ်ကို။ ဝိလုမ္ပိဿာမာတိ၊ လုယက်ကုန်အံ့”ဟု တွေး၍။ နာနာဝုဟေတ္တာ၊
အမျိုးမျိုးသော လက်နက်လက်စွဲကုန်လျက်။ ရတ္တိဘာဂေ အာဂန္တာ၊ ညဉ့်အဖို့၌
လာ၍။ ဂေဟံ ပရိဝါရေသုံ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးအိမ်ကို ဝိုင်းကြပြီ။ ဣတရောပိ၊
သည့်ပြင် ကာဠကဏ္ဍိသည်လည်း။ စောရာနံ အာဂမနံ ဧဝ၊ ခိုးသူတို့၏ လာခြင်း
ကိုပင်။ အာသင်္ကမာနော၊ သံသယရှိ၍။ အနိဒ္ဒါယန္တောဝ နိသီဒိ၊ မအိပ်မူ၍သာလျှင်
ထိုင်နေပြီ။ သော စောရာနံ၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိသည် ခိုးသူတို့၏။ အာဂတဘာဝံ
ဥတွာ၊ လာကြောင်းကို သိ၍။ မနုဿေ ပဗောဓေတုံ၊ အိမ်ရှိလူတို့ကို နှိုးစေ
ခြင်းငှာ။ “တုံ သဒ္ဓိံ ဓမ၊ သင်သည် ခရုသင်းကို မှတ်လော့။ တုံ မုဒိဂံ ဝါဒေဟိတိ၊
သင်သည် မရိုးစည်ကို တီးလော့”ဟုပြော၍။ မဟာသမဇ္ဇံ ကရောန္တော ဝိယ၊
ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးကို ပြုလုပ်ဘိသကဲ့သို့။ သကလနိဝေသနံ၊ တစ်အိမ်လုံးကို။
ဧကသဒ္ဓံ ကာရေသိ၊ တပေါင်းတည်းအသံရှိသည်ကို ပြုစေပြီ။ စောရာ၊ ခိုးသူ
တို့သည်။ “ဂေဟံ သုညန္တိ၊ အိမ်သည် လူသူကင်းဆိပ်၏ဟု။ အမေဟိ ဒုဿတံ၊

ငါတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ကြားအပ်ပြီ။ ဣဓ မဟာသေဌိ၊ ဤအိမ်၌ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည်။ အတ္ထေဝ ဣတိ၊ ရှိသည်သာပင်”ဟု တွေး၍။ ပါသာဏမုဂ္ဂရာဒီနိ၊ ကျောက်ခဲ၊ ဆောက်ပုတ်စသည်တို့ကို။ တတ္ထေဝ ဆဇ္ဈေတွာ ပလာယိသု၊ ထိုအိမ်ဘေး၌ပင် စွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးကြပြီ။

ပုနဒိဝသေ မနုဿာ၊ နောက်နေ့၌ လူတို့သည်။ တတ္ထ တတ္ထ ဆဉ္စိတေ၊ ထိုထိုအရပ်၌ စွန့်ပစ်အပ်ကုန်သော။ ပါသာဏမုဂ္ဂရာဒယော ဒိသွာ၊ ကျောက်ခဲ၊ ဆောက်ပုတ်စသည်တို့ကို တွေ့ရ၍။ သံဝေဂပ္ပတ္တာ ဟုတွာ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ “အဇ္ဇ ဧဝရူပေါ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နော၊ ယနေ ဤသို့သဘောရှိသော အသိဉာဏ်ပြည့်စုံသော။ ယရဝိစာရကော သစေ နာဘဝိဿ၊ အိမ်ကို စီမံသူသည် အကယ်၍ မရှိအံ့။ စောရေဟိ ယထာရစိယာ၊ ခိုးသားတို့သည် အလိုရှိသလို။ ပဝိသိတွာ သဗ္ဗံ ဂေဟံ၊ ဝင်ရောက်ပြီး၍ အလုံးစုံသော အိမ်ကို။ ဝိလုတ္တံ အဿ၊ လုယက်ခံရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဣမံ ဒဠမိတ္တံ နိဿာယ၊ ဤမြဲမြံသော မိတ်ဆွေကို အမှီပြု၍။ သေဌိနော ဝုမ္မိ ဇာတာတိ၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအား ကြီးပွားခြင်းသည် ဖြစ်ပါပေ၏”ဟု။ တံ ပသံသိတွာ၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိကို ခိုးကျူး၍။ သေဌိဿ ဘောဂဂါမတော၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ စားရာရွာမှ။ အာဂတကာလေ၊ ပြန်လာရာအခါ၌။ သဗ္ဗံ တံ ပဝတ္တိ အာရောစယိသု၊ အလုံးစုံသော ထိုအဖြစ်ကို ပြောကြားကြပြီ။ အထ နေ သေဌိ၊ ထိုအခါ ထိုပြောကြားသူတို့ကို အနာထပိဏ်သူဌေးသည်။ “တုမေ ဧဝရူပံ၊ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော။ မမ ဂေဟရက္ခကံ မိတ္တံ၊ ငါ၏ အိမ်ကို စောင့်တတ်သော မိတ်ဆွေကို။ နိက္ကမာပေထ၊ နှင်ထုတ်စေကုန်၏။ အယံ တုမ္ဟာကံ ဝစနေန၊ ဤကာဠကဏ္ဍိကို သင်တို့၏ ပြောစကားကြောင့်။ မယာ နိက္ကမိတော၊ ငါသည် နှင်ထုတ်အပ်သည်။ သစေ အဿ၊ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ အဇ္ဇ မေ ကုဠမ္ပံ၊ ယနေ ငါ၏ ပစ္စည်းသည်။ ကိဉ္စိ နာဘဝိဿ၊ ဘာမျှ မရှိတော့ရာ။ နာမံ နာမ အပ္ပမာဏံ၊ နာမည်မည်သည် ပမာဏမဟုတ် (အဓိကမဟုတ်)။ ဟိတစိတ္တမေဝ ပမာဏန္တိ အဝေါစ၊ အကျိုးစီးပွား လိုလားသော စိတ်သည်သာ အဓိကတည်း”ဟု ပြောပြီ။ ဣတိ တဿ ဥတ္တရိတရံ ဤသို့ပြော၍ ထိုကာဠကဏ္ဍိအား သာ၍ပိုသော။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ လစာရိက္ခာကို ပေး၍။ “ဒါနိ မေ၊ ယခု ငါ့အား။ ဣဒံ ကထာပါဘတံ၊ ဤစကားလက်ဆောင်သည်။ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရှိ၏”ဟု တွေး၍။ သတ္ထု သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံသို့

သွား၍။ အာဒိတော ပဋ္ဌာယ၊ အစမှ စ၍။ သဗ္ဗံ တံ ပဝတ္တိံ အာရောစေသိ၊
 အလုံးစုံသော ထိုအဖြစ်ကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဂဟပတိ
 ဣဒါနေဝ၊ သူကြွယ် ယခုအခါ၌သာ။ ကာဠကဏ္ဍိမိတ္တာ အတ္တနော မိတ္တဿ၊
 ကာဠကဏ္ဍိမိတ်ဆွေသည် မိမိ၏ မိတ်ဆွေ၏။ ယရေ ကုဋ္ဌမ္ပံ န ခေါ ရက္ခတိ၊
 အိမ်ကပစ္စည်းကို စောင့်ရှောက်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ရက္ခတိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊
 ရှေးကလည်း စောင့်ရှောက်ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊
 ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်
 ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာယသော သေဌိ အဟောသိ၊ များစွာသော စည်းစိမ်
 အခြံရံရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ မိတ္တာ ကာဠကဏ္ဍိ နာမ၊ ထို
 ဘုရားလောင်း၏ မိတ်ဆွေသည် ကာဠကဏ္ဍိမည်၏။ ဣတိ သဗ္ဗံ ဤသို့စသော
 အလုံးစုံသည်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသဒိသမေဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းနှင့် တူသည်
 သာတည်း။ ဗောဓိသတ္တော ဘောဂဂါမတော အာဂတော၊ ဘုရားလောင်းသည်
 စားရာရွာမှ ပြန်လာသော်။ တံ ပဝတ္တိံ သုတ္တာ၊ ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍။ “မယာ
 တုမ္ဘာကံ ဝစနေန၊ ငါသည် သင်တို့၏ ပြောစကားကြောင့်။ ဧဝရူပေါ မိတ္တာ၊
 ဤသို့ သဘောရှိသော မိတ်ဆွေကို။ နိက္ကမိတော သစေ အဿ၊ နှင်ထုတ်အပ်
 မိသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ အဇ္ဇေ မေ ကုဋ္ဌမ္ပံ၊ ယနေ့ ငါ၏ ပစ္စည်းသည်။ ကိဉ္စိ
 နာဘဝိဿာတိ ဝတ္တာ၊ ဘာမျှ မရှိတော့ရာ”ဟု ပြော၍။

၈၃။ “မိတ္တာ ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတိ၊
 သဟာယော ပန ဒွါဒသကေန ဟောတိ။
 မာသမုမာသေန စ ဉာတိ ဟောတိ၊
 တတုတ္တရိံ အတ္တသမောပိ ဟောတိ။
 သောဟံ ကထံ အတ္တသုခဿ ဟေတု၊
 စိရသန္တတံ ကာဠကဏ္ဍိ ဇဟေယျ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ မိတ္တာ (ပ) ဇဟေယျံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 ဂါထာနက်ကား--

ဟဝေ မိတ္တော၊ စင်စစ် မိတ်ဆွေသည်။ သတ္တပဒေန ဟောတိ၊ ခုနစ်လှမ်း အတူသွားကာမျှဖြင့် ဖြစ်၏။ သဟာယော ပန၊ အတူဖြစ်တတ်သူ သူငယ်ချင်း ကား။ ဒွါဒသကေန ဟောတိ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက် အတူနေကာမျှဖြင့် ဖြစ်၏။ မာသမာသေန စ ဉာတိ ဟောတိ၊ တစ်လ၊ လဝက်အတူ နေခြင်းဖြင့်ကား ဆွေမျိုးသည် ဖြစ်၏။ တတော ဥတ္တရိ၊ ထိုတစ်လထက် အလွန်။ (ဧကတော ဝါသေန၊ အတူတကွ နေခြင်းဖြင့်ကား)။ အတ္တသမောပိ ဟောတိ၊ ကိုယ် အသက်နှင့် တူသူသည်လည်း ဖြစ်၏။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အတ္တသုခဿ ဟေတု၊ မိမိချမ်းသာဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ စိရသန္တတံ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ကြာမြင့်စွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ကာဠကဏ္ဍိကို။ ကထံ ဇဟေယျံ၊ အဘယ်မှာ စွန့်နိုင်ပါအံ့နည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဟဝေတိ နိပါတမတ္တံ၊ ဟဝေ ဟူသည်ကား နိပါတ်မျှသာတည်း။ မေတ္တာယတိ ဣတိ မိတ္တော၊ မေတ္တာကို ပြုတတ်၏ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေမည်၏။ မေတ္တံ ပစ္စုပ္ပာပေတိ၊ မေတ္တာကို အနီးတည့်တည့် တည်စေတတ်၏။ သိနေဟံ ကရောတိ၊ ခင်မင်မှုကို ပြုတတ်၏။ ဣတိ အတ္တော၊ ဤကား အနက်တည်း။ သော ပန ဧသော၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဤမိတ်ဆွေသည်ကား။ သတ္တပဒေန ဟောတိ၊ ခုနစ်လှမ်း သွားကာမျှဖြင့် ဖြစ်၏။ ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ သတ္တပဒဝီတိဟာရမနမတ္တေန၊ ခုနစ်ဖဝါးလှမ်းကာ သွားခြင်းမျှဖြင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ အတ္တော၊ ဤကားအနက်တည်း။ သဟာယော ပန ဒွါဒသကေန ဟောတိတိ၊ သဟာယော ပန ဒွါဒသကေန ဟောတိဟူသော ပါဠိ၌။ သဗ္ဗကိစ္စာနိ၊ အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို။ ဧကတော ကရဏဝသေန၊ တပေါင်းတည်း ပြုခြင်း အစွမ်းဖြင့်။ သဗ္ဗိရိယာပထေသု၊ အားလုံးသော ဣရိယာပုထ်တို့၌။ သဟ ဂစ္ဆတိ၊ အတူဖြစ်တတ်၏။ ဣတိ သဟာယော၊ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းမည်၏။ သော ပန ဧသော၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသည့် ဤသူငယ်ချင်းသည်ကား။ ဒွါဒသကေန ဟောတိ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်မျှဖြင့် ဖြစ်၏။ ဒွါဒသာဟံ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်ပတ်လုံး။ ဧကတော နိဝါသေန၊ တပေါင်းတည်း နေခြင်းဖြင့်။ ဟောတိ ဣတိ အတ္တော၊ ဖြစ်၏ ဤကား အနက်တည်း။ မာသမာသေန စာတိ၊ မာသမာသေန စ ဟူသည်ကား။ မာသေန ဝါ၊ တစ်လဖြင့်သော်လည်းကောင်း။ အမာသေန ဝါ၊ လဝက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်းတည်း။ ဉာတိ ဟောတိတိ၊ ဉာတိ ဟောတိ ဟူသည်ကား။

ဉာတိသမော ဟောတိ၊ ဆွေးမျိုးနှင့်တူသည် ဖြစ်၏တည်း။ တတုတ္တရိန္ဒြိယံ တတုတ္တရိ
 ဟူသည်ကား။ တတော ဥတ္တရိ၊ ထိုလဝက်၊ တစ်လထက် အလွန်။ ဧကတော
 ဝါသေန၊ တပေါင်းတည်း နေခြင်းဖြင့်။ အတ္တသမောပိ ဟောတိယေဝ၊ ကိုယ်
 အသက်နှင့် တူသူသည်လည်း ဖြစ်သည်သာတည်း။ ဇဟေယျန္တိ၊ ဇဟေယျံ
 ဟူသည်ကား။ ဧဝရူပံ သဟာယံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သူငယ်ချင်းကို။ ကထံ
 ဇဟေယျံ၊ အဘယ်မှာ စွန့်နိုင်ပါအံ့နည်းတည်း။ ဣတိ မိတ္တဿ ဂုဏံ ကထေသိ၊
 ဤသို့ မိတ်ဆွေ၏ ကျေးဇူးကို ပြောဆိုပြီ။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ပုန
 ကောစိ၊ တစ်ဖန် မည်သူမျှ။ တဿ အန္တရေ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ အိမ်တွင်းက။
 ဝတ္တာ နာမ နာဟောသိ၊ ပြောတတ်သူ မည်သည် မရှိပြီ မဖြစ်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား
 ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတ္တာ၊ ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ကာဠကဏ္ဍိ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ ထိုအခါက
 ကာဠကဏ္ဍိသည် အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဗာရာဏသီသေဌိ ပန အဟမေဝ
 အဟောသိန္တိ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။
 ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကာဠကဏ္ဍိဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
 ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ အတ္တသဒ္ဓါရဇာတကဝဏ္ဏနာ

အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘန္တိ ဣဒံ၊ အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ
 အစရှိသော ဤတရားဒေသနာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ အတ္တကုသလံ ကုလပုတ္တံ၊
 တစ်ယောက်သော ကောင်းကျိုးစီးပွားကျွမ်းကျင်သော အမျိုးကောင်းသားကို။
 အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သာဝတ္ထိယံ၊ ချဲ့ဦးအံ့
 သာဝတ္ထိမြို့၌။ ဧကဿ မဟာဝိဘဝဿ သေဌိနော၊ တစ်ယောက်သော စည်းစိမ်
 ဥစ္စာ များစွာရှိသော သူဌေး၏။ ဇာတိယာ သတ္တဝသော ပုတ္တော၊ မွေးဖွားသည်မှ
 ခုနစ်နှစ်သာရှိသေးသော သားသည်။ ပညဝါ အတ္တကုသလော၊ ပညာကြီး၏

ကောင်းကျိုးစီးပွား ကျွမ်းကျင်၏။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုခုနစ်နှစ်သားကလေးသည် တစ်နေ့၌။ ပိတရံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဖခင်သို့ ချဉ်းကပ်၍။ အတ္ထဿ ဒွါရပဉ္စ နာမ ပုစ္ဆိ၊ ကြီးပွားခြင်း၏ အကြောင်း သိလိုသည့်ပြဿနာမည်သည်ကို မေးပြီ။ သော တံ န ဇာနာတိ၊ ထိုဖခင်သူဌေးသည် ထိုအမေးကို ဖြေဖို့ရန် မသိ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဖခင်သူဌေး၏။ “အယံ ပဉ္စော အတိသုခုမော၊ ဤအမေးသည် အလွန် သိမ်မွေ့၏။ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓံ ဌပေတွာ၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ချန်ထား၍။ ဥပရိ ဘဝဂ္ဂေန၊ အထက်၌ ဘဝဂ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဟေဋ္ဌာ အဝီစိနာ စ၊ အောက်၌ အဝီစိဖြင့်လည်းကောင်း။ ပရိစ္ဆိန္နေ လောကသန္နိဝါသေ၊ ပိုင်းခြားအပ်သော သတ္တဝါတို့နေရာဌာန၌။ ဧတံ ပဉ္စံ ကထေတုံ၊ ဤအမေးကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ။ အညော သမတ္ထော နာမ၊ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသော စွမ်းနိုင်သူမည်သည်။ နတ္ထိတိ ဧတံ အဟောသိ၊ မရှိ”ဟူသော ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ပုတ္တံ အာဒါယ၊ ထိုသူဌေးသည် သားငယ်ကို ခေါ်ယူ၍။ ဗဟံ မာလာဂန္ဓဝိလေပနံ ဂါဟာပေတွာ၊ များစွာသော ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းကို ယူစေ၍။ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ သတ္တာရံ ပူဇေတွာ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်၍ ရှိခိုး၍။ ဧကမန္တံ နိသိန္ဓော ဘဂဝန္တံ၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို။ “ဘန္တေ အယံ ဒါရကော၊ အရှင်ဘုရား ဤကလေးသည်။ ပညဝါ အတ္ထကုသလော၊ ပညာကြီး၏ ကောင်းကျိုးစီးပွားကျွမ်းကျင်၏။ အတ္ထဿ ဒွါရပဉ္စ နာမ၊ ကြီးပွား ခြင်း၏ အကြောင်းသိလိုသည့် ပြဿနာမည်သည်ကို။ မံ ပုစ္ဆိ၊ တပည့်တော်ကို မေးပြီ။ အဟံ တံ ပဉ္စံ အဇာနန္တော၊ တပည့်တော်သည် ထိုအမေးကို ဖြေရန် မသိ ရကား။ တုမှာကံ သန္တိကံ အာဂတော၊ ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ ထံတော်သို့ လာခဲ့ ပါပြီ။ သာဓု ဘန္တေ၊ တောင်းပန်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ မေ ဘဂဝါ၊ တပည့်တော်အား မြတ်စွာဘုရားသည်။ တံ ပဉ္စံ ကထေတူတိ၊ ထိုအမေးကို ဖြေကြားတော်မူပါ”ဟူ။ ဧတံ အဝေါစ၊ ဤစကားကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဥပါသက ပုဗ္ဗေပိ အဟံ၊ ဥပါသကာ ရှေးကလည်း ငါဘုရားကို။ ဣမိနာ ကုမာရကေန၊ ဤကလေးသည်။ ဧတံ ပဉ္စံ ပုဋ္ဌော၊ ဤအမေးကို မေးအပ်ဖူးပြီ။ မယာ စ အဿ ကထိတော၊ ငါသည်လည်း ဤကလေးအား ဖြေကြားအပ်ဖူးပြီ။ တဒါ နံ၊ ထိုအခါက ထိုအဖြေကို။ ဧသော ဇာနာတိ၊ ဤကလေးသည် သိ၏။ ဣဒါနိ ပန ဘဝသင်္ခေပဂတတ္တာ၊ ယခုအခါ၌ကား ဘဝအကျဉ်းချုံး ရောက်သည့် အဖြစ်

ကြောင့်။ န သလ္လက္ခေတီတိ ဝတ္တာ၊ မမှတ်မိ”ဟု မိန့်တော် မူ၍။ တေန ယာစိတော၊
ထိုသူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာဝိဘဝေါ သေဌိ အဟောသိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာ
ရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏။ ဇာတိယာ
သတ္တဝသိကော ပုတ္တော၊ မွေးဖွားသည်မှ ခုနစ်နှစ်သာရှိသေးသော သားသည်။
ပညဝါ အတ္ထကုသလော၊ ပညာကြီး၏ ကောင်းကျိုးစီးပွား ကျွမ်းကျင်၏။ သော
ဧကဒိဝသံ၊ ထိုသားငယ်သည် တစ်နေ့၌။ ပိတရံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဖခင်ဘုရား
လောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “တာတ အတ္ထဿ၊ ဖခင် ကြီးပွားခြင်း၏။ ဒွါရံ နာမ
ကိန္တိ၊ အကြောင်းမည်သည် အဘယ်နည်း”ဟု။ အတ္ထဿ ဒွါရပဉ္စံ ပုစ္ဆိ၊ ကြီးပွား
ခြင်း၏အကြောင်း သိလိုကြောင်းကို မေးပြီ။ အထ အဿ ပိတာ၊ ထိုအခါ
ထိုသားငယ်အား ဖခင်ဘုရားလောင်းသည်။ တံ ပဉ္စံ ကထေန္တော၊ ထိုသိလိုသော
အမေးကို ဖြေလိုရကား။

၈၄။ “အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ၊ သီလဉ္စ ဝုဒ္ဓါနုမတံ သုတဉ္စ။

ဓမ္မာနုဝတ္တိ စ အလီနတာ စ၊ အတ္ထဿ ဒွါရာ ပမုခါ ဆဋ္ဌေတေတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အာရောဂျမိစ္ဆေ ။ပ။ ဆဋ္ဌေတေ”ဟူသောဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

အာရောဂျံ ပရမံ လာဘံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရောဂါမရှိခြင်းဖြစ်သော
မြင့်မြတ်သော လာဘ်ကိုလည်းကောင်း။ သီလဉ္စ ဝုဒ္ဓါနုမတံ သုတဉ္စ၊ ကိုယ်ကျင့်
သီလကိုလည်းကောင်း၊ ပညာဂုဏ်ကြီးသူတို့ဩဝါဒကိုလည်းကောင်း၊ ကြောင်း
ကျိုးမှီသည့် ဗဟုသုတကိုလည်းကောင်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဓမ္မာနုဝတ္တိ စ၊
သူစရိုက်တရား အစဉ်လိုက်စားသည်လည်း။ (သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏)။ အလီနတာ
စ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ မတွန့်ဆုတ်သည်၏ အဖြစ်သည်လည်း။ (သိယာ၊ ရှိရာ၏)။
ပမုခါ ဧတေ ဆ၊ မြင့်မြတ်ကုန်သော ဤတရားခြောက်ပါးတို့သည်။ အတ္ထဿ
ဒွါရာ၊ ကြီးပွားခြင်း၏ အကြောင်းတို့တည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘန္တိ၊ အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ ဟူသော ပါဠိ၌။ စကာရော နိပါတမတ္တံ၊ စအက္ခရာသည် နိပါတ်မျှသာတည်း။ တာတ ပဌမမေဝ၊ ချစ်သား ပဌမဆုံးပင်။ အာရောဂျသင်္ခါတံ ပရမံ လာဘံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရောဂါမရှိခြင်းဟုဆိုအပ်သော မြတ်သော လာဘ်ကို။ ဣစ္ဆေယျာတိ၊ အလိုရှိရာ၏ဟု။ ဣမံ အတ္ထံ ဒီပေန္တော၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြလိုရကား။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ဆိုပြီ။ တတ္ထ အာရောဂျံ နာမ၊ ထိုစကားရပ်၌ အာရောဂျ မည်သည်။ သရီရဿ စေဝ စိတ္တဿ စ၊ ရုပ်ကိုယ်၏လည်းကောင်း စိတ်၏လည်းကောင်း။ အရောဂဘာဝေါ၊ ရောဂါမရှိသည့်အဖြစ်တည်း။ အနာတုရတာ၊ နာကျင်မှုမရှိသည့်အဖြစ်တည်း။ ဟိ သရီရေ၊ ချဲ့ဦးအံ့ ရုပ်ကိုယ်သည်။ ရောဂါတုရေ၊ ရောဂါဖြင့် နာကျင်သော်။ အလဒ္ဓံ ဘောဂလာဘံ၊ မရအပ်သေးသော ရထိုက်သည့် စည်းစိမ်ကို။ ဥပ္ပါဒေတုံ နေဝ သက္ကောတိ၊ ဖြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ လဒ္ဓံ ပရိဘုဉ္ဇိတုံ န၊ ရအပ်ပြီးသော စည်းစိမ်ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ အနာတုရေ ပန၊ မနာကျင်သော်ကား။ ဧတံ ဥဘယမ္ပိ သက္ကောတိ၊ ဤနှစ်ပါးစုံကိုလည်း စွမ်းနိုင်၏။ စိတ္တေ စ ကိလေသာတုရေ၊ စိတ်သည်လည်း ကိလေသာဖြင့် နာကျင်သော်။ အလဒ္ဓံ ဈာနာဒိဘေဒံ၊ မရအပ်သေးသော ဈာန်စသည် အပြားရှိသော။ လာဘံ ဥပ္ပါဒေတုံ နေဝ သက္ကောတိ၊ ရထိုက်သည်ကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ လဒ္ဓံ ပုန၊ ရအပ်ပြီးဈာန်စသည်ကို တစ်ဖန်။ သမာပတ္တိဝသေန ပရိဘုဉ္ဇိတုံ န၊ သမာပတ်ဝင်စားခြင်းအစွမ်းဖြင့် သုံးဆောင်ခံစားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဧတသ္မိံ အနာရောဂျေ သတိ၊ ဤအာရောဂျမရှိမှုသည် ဖြစ်ခဲ့သော်။ အလဒ္ဓေါ လာဘောပိ၊ မရအပ်သေးသော လာဘ်ကိုလည်း။ န လဗ္ဘတိ၊ မရအပ်မရနိုင်။ လဒ္ဓေါပိ၊ ရအပ်ပြီးသော လာဘ်သည်လည်း။ နိရတ္ထကော အဟောသိ၊ အသုံးမဝင် အကျိုးမရှိသည် ဖြစ်၏။ ဧတသ္မိံ အသတိ ပန၊ ဤမကျန်းမာခြင်းသည် မရှိသော်ကား။ အလဒ္ဓေါ လာဘောပိ၊ မရအပ်သေးသော လာဘ်ကိုလည်း။ လဗ္ဘတိ၊ ရနိုင်၏။ လဒ္ဓေါပိ၊ ရအပ်ပြီးသော လာဘ်သည်လည်း။ သာတ္ထကော ဟောတိ၊ အသုံးဝင်အကျိုးရှိသည် ဖြစ်၏။ ဣတိ အာရောဂျံ၊ ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရောဂါမရှိခြင်းသည်။ ပရမော လာဘော နာမ၊ မြင့်မြတ်သော လာဘ်မည်၏။ တံ သဗ္ဗပဌမံ ဣစ္ဆိတဗ္ဗံ၊ ထိုကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရောဂါမရှိခြင်းကို အလုံးစုံတို့မှ ရှေးဦးစွာ အလိုရှိထိုက်၏။ ဣဒံ အတ္ထဿ၊ ဤကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရောဂါမရှိ

ခြင်းသည် ကြီးပွားခြင်း၏။ ဧကံ ဒွါရံ တစ်ခုသော အကြောင်းတည်း။ ဣတိ အယံ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား။ ဧတ္ထ၊ ဤအာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ ပါဌ်၌။ အတ္ထော၊ အကျယ်အနက်တည်း။ သီလဉ္စာတိ၊ သီလဉ္စ ဟူသည်ကား။ အာစာရသီလံ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုတည်း။ ဣမိနာ၊ ဤသီလဉ္စပုဒ်ဖြင့်။ လောကစာရိတ္တံ၊ လောကစာရိတ္တအကျင့်ကို။ ဒဿေတိ၊ ပြ၏။ ဝုဒ္ဓါနုမတန္တိ၊ ဝုဒ္ဓါနုမတံ ဟူသည်ကား။ ဝုဏ္ဏဝုဒ္ဓါနံ ပဏ္ဍိတာနံ အနုမတံ၊ ဝုဏ္ဏကြီးကုန်သော ပညာရှိတို့၏ လျော်သော အသိတည်း။ ဣမိနာ၊ ဤဝုဒ္ဓါနုမတံ ပုဒ်ဖြင့်။ ဉာဏသမ္ပန္နာနံ ဂရုနံ၊ ဉာဏနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အလေးဂရုပြုထိုက်သူတို့၏။ သြဝါဒံ ဒဿေတိ၊ သြဝါဒကို ပြ၏။ သုတဉ္စာတိ၊ သုတဉ္စ ဟူသည်ကား။ ကာရဏနိဿိတံ သုတံ၊ အကြောင်းကို မှီသော ဗဟုသုတကိုတည်း။ ဣမိနာ၊ ဤသုတဉ္စပုဒ်ဖြင့်။ ဣမသ္မိ လောကေ အတ္ထနိဿိတံ၊ ဤလောက၌ ကြောင်းကျိုးကို မှီသော။ ဗဟုဿစွံ ဒဿေတိ၊ ဗဟုသုတများခြင်းကို ပြ၏။ ဓမ္မာနုဝတ္တိံ စာတိ၊ ဓမ္မာနုဝတ္တိံ စ ဟူသည်ကား။ တိဝိဓဿ သုစရိတဓမ္မဿ အနုဝတ္တနံ၊ သုံးပါးအပြားရှိသော သုစရိတ်တရားကို လျော်စွာကျင့်ခြင်းသည်တည်း။ ဣမိနာ၊ ဓမ္မာနုဝတ္တိံ စ ဟူသော ဤပုဒ်ဖြင့်။ ဒုစရိတဓမ္မံ ဝဇ္ဇေတွာ၊ ဒုစရိတ်တရားကို ရှောင်ကြဉ်၍။ သုစရိတဓမ္မဿ၊ သုစရိတ်တရားကို။ အနုဝတ္တနဘာဝံ ဒဿေတိ၊ ကျင့်ကြောင်းကို ပြ၏။ အလီနတာ စာတိ၊ အလီနတာ စဟူသည်ကား။ စိတ္တဿ၊ စိတ်၏။ အလီနတာ အနီစတာ၊ မတွန့်ဆုတ်သည်၏အဖြစ်တည်း မညံ့သည်၏အဖြစ်တည်း။ ဣမိနာ၊ ဤအလီနတာ စ ပုဒ်ဖြင့်။ စိတ္တဿ အသင်္ကေစတံ၊ စိတ်၏ မတွန့်ဆုတ်သည်၏ အဖြစ်ကို။ ပဏီတဘာဝံ၊ ကောင်းသည်၏အဖြစ်ကို။ ဥတ္တမဘာဝံ ဒဿေတိ၊ မြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြ၏။ အတ္ထဿ ဒွါရာ ပမုခါ ဆဋ္ဌေတေတိ၊ အတ္ထဿ ဒွါရာ ပမုခါ ဆဋ္ဌေတေ ဟူသော ပါဌ်၌။ အတ္ထော နာမ ဝုဒ္ဓိ၊ အတ္ထမည်သည် ကြီးပွားခြင်းတည်း။ ဝုဒ္ဓိသင်္ခါတဿ၊ ဝုဒ္ဓိဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော။ လောကိယ-လောကုတ္တရဿ၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရဖြစ်သော။ တဿ အတ္ထဿ၊ ထိုကြီးပွားခြင်း၏။ ဒွါရာ ဥပါယာ အဓိဂမမုခါနိ၊ အကြောင်းတို့သည် ရကြောင်းတို့သည်။ ပမုခါ ဥတ္တမာ၊ မြင့်မြတ်ကုန်သော။ ဧတေ ဆ၊ ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော ပုတ္တဿ၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သားငယ်အား။
 အတ္တဿ ဒွါရပဉ် ကထေသိ၊ ကြီးပွားခြင်း၏ သိလိုသောအကြောင်းကို ဖြေဆိုပြီ။
 သော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုသားငယ်သည် ထိုနေ့မှ စ၍။ တေသု ဆသု ဓမ္မေသု
 ဝတ္တိ၊ ထိုခြောက်ပါးကုန်သော ကြီးပွားကြောင်းတရားတို့၌ ဖြစ်ပြီ ကျင့်ပြီ။
 ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ ဒါနာဒီနိ ပညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိ
 ကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
 ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ပုတ္တောဝ၊ ထိုအခါက သားသည်ပင်။ ပစ္စုပ္ပန္နပုတ္တော၊
 ယခု ပစ္စုပ္ပန်သားတည်း။ မဟာသေဌိ ပန၊ သူဌေးကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ
 အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အတ္တဿဒွါရဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
 အတ္တဿဒွါရဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ ကိပ်က္ကဇာတကဝဏ္ဏနာ

အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယာတိ ဣဒံ၊ အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ စသော
 ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော
 သာသနာဦးငွေ့သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟော
 တော်မူပြီ။ အညတရော ကုလပုတ္တော၊ တစ်ယောက်သော အမျိုးကောင်းသား
 သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနေ ဥရံ ဒတွာ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ ရင်ကိုပေး၍။ ပဗ္ဗဇိတော
 ဧကဒိဝသံ၊ ရှင်ရဟန်းပြု၍ တစ်နေ့၌။ သာဝတ္ထိယံ ပိဏ္ဍာယ စရန္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့၌
 ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။ ဧကံ အလင်္ကတဣတ္ထိ၊ တစ်ယောက်သော
 တန်ဆာ ဆင်အပ်သော မိန်းမကို။ ဒိသွာ ဥက္ကဏ္ဍိ၊ မြင်ရ၍ ဦးငွေ့ပြီ။ အထ နံ
 အာစရိယုပဇ္ဈာယာ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည်။ သတ္တု
 သန္တိကံ အာနယိသု၊ ဘုရားရှင်၏ထံသို့ ဆောင်ယူကုန်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။
 “ဘိက္ခု တုံ၊ ရဟန်း သင်သည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော၊ ဦးငွေ့သည်။ အသိ ကိရ ဖြစ်သတဲ့

ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မှန်သလော"ဟု မေးတော်မူ၍။ သစ္စန္တိ ဝုတ္တော၊ မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်အပ်သော်။ "ဘိက္ခု ဧတေ ပဉ္စ ကာမဂုဏာ နာမ၊ ရဟန်း ဤငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့မည်သည်။ ပရိဘောဂကာလေ ရမဏိယာ၊ သုံးဆောင်ခံစားရာ အခါ၌ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိကုန်၏။ ပန တေသံ သော ပရိဘောဂေါ၊ သို့သော်လည်း ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို ထိုသုံးဆောင်ခံစားခြင်းသည်။ နိရယာဒိသု ပဋိသန္ဓိဒါယကတ္တာ၊ ငရဲစသည်တို့၌ ပဋိသန္ဓေကျိုးပေးတတ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ကိပ်က္ကဖလပရိဘောဂသဒိသော ဟောတိ၊ အဆိပ်သီးမှည့် သုံးဆောင်ခြင်းနှင့်တူသည် ဖြစ်၏။ ကိပ်က္ကဖလံ နာမ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသသမ္ပန္နံ၊ အဆိပ် သီးမှည့်မည်သည် အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာကောင်း၏။ ခါဒိတံ ပန၊ စားအပ်မိ သော်ကား။ အန္တာနိ ခဏ္ဍိတွာ၊ အူတို့ကို ဖြတ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတိ၊ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေတတ်၏။ ပုဗ္ဗေ ဗဟူ ဗာလဇနာ၊ ရှေးက များစွာကုန်သော လူမိုက်တို့သည်။ တဿ ဒေါသံ အဒိသွာ၊ ထိုအဆိပ်သီးမှည့်၏ အပြစ်ကို မသိမြင်ကြ၍။ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသေသု ဗဇ္ဈိတွာ၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာတို့၌ စွဲမက်၍။ တံ ဖလံ ပရိဘုဉ္ဇိတွာ၊ ထိုအဆိပ်သီးမှည့်ကို စားသုံး၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပုဏိသုတိ ဝတ္တော၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဖူးကြပြီ"ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော သတ္တဝါဟော ဟုတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်မှူးသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စဟိ သကဋသတေဟိ၊ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့်။ ပုဗ္ဗန္တာပရန္တံ ဂစ္ဆန္တော၊ ဇမ္ဗူဒိပ် အရှေ့စွန်းမှ အနောက်စွန်းသို့ သွားသော်။ အဋ္ဌဝိမုခံ ပတွာ၊ တောအုပ်အဝင်ဝသို့ ရောက်၍။ မနုဿေ သန္ဓိပါတေတွာ၊ လူတို့ကို ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးစေ၍။ "ဣမိဿာ အဋ္ဌဝိယာ၊ ဤတောအုပ်၌။ ဝိသရုက္ခာ နာမ အတ္ထိ၊ အဆိပ်ပင်တို့ မည်သည် ရှိကုန်၏။ မံ အနာပုစ္ဆာ၊ ငါ့ကို မပန်ကြားမူ၍။ ပုဗ္ဗေ အခါဒိတပုဗ္ဗာနိ၊ ရှေးက မစားဘူးကုန်သော။ ဖလာဖလာနိ၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို။ မာ ခေါ ခါဒိတ္တာတိ သြဝဒိ၊ မစားကြလင့်"ဟု ဆုံးမပြီ။ မနုဿာ အဋ္ဌဝိ အတိတ္တမိတွာ၊ လူတို့သည် တောအုပ်ကို ကျော်လွန်၍။ အဋ္ဌဝိမုခေ ဧကံ၊ တောအုပ်အထွက်ဝ၌

တစ်ပင်သော အဆိပ်ပင်ကို။ ဖလဘာရဩဏမိတသာခံ အဒ္ဓသံသု၊ အသီးဝန်ဖြင့်
 ကိုင်းညွတ်သော အခက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြပြီ။ တဿ ခန္ဓသာခါပတ္တဖလာနိ၊
 ထိုအဆိပ်ပင်၏ ပင်စည်၊ အခက်၊ အရွက်၊ အသီးတို့သည်။ သဏ္ဌာနဝဏ္ဏရသ-
 ဂန္ဓဟိ၊ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အဆင်း၊ အရသာ၊ အနံ့တို့ဖြင့်။ အမ္ပသဒိသာနေဝ၊ သရက်နှင့်
 တူကုန်သည်သာတည်း။ တေသု ဧကစ္စေ၊ ထိုလူတို့တွင် အချို့သူတို့သည်။ ဝဏ္ဏ-
 ဂန္ဓရသေသု ဗဇ္ဈိတွာ၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာတို့၌ စွဲမက်၍။ အမ္ပဖလသညာယ၊
 သရက်သီးအမှတ်ဖြင့်။ ဖလာနိ ခါဒိသု၊ အသီးတို့ကို စားကြပြီ။ ဧကစ္စေ၊ အချို့သူ
 တို့သည်။ “သတ္ထဝါဟံ ပုစ္ဆိတွာ၊ လှည်းကုန်သည်မှူးကို မေး၍။ ခါဒိဿာမာတိ၊
 စားကြမည်”ဟု တွေး၍။ ဂဟေတွာ အဋ္ဌသု၊ ကိုင်၍ တည်ကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော
 တံ ဌာနံ ပတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဌာနသို့ ရောက်လာပြီး၍။ ယေ ဂဟေတွာ
 ဌိတာ၊ အကြင်သူတို့သည် ကိုင်၍တည်နေကုန်ပြီ။ တေ ဖလာနိ ဆဉ္စာပေတွာ၊
 ထိုကိုင်နေသူတို့ကို အဆိပ်သီးတို့ကို စွန့်ပစ်စေ၍။ ယေ ခါဒမာနာ အဋ္ဌသု၊ အကြင်
 သူတို့သည် စားနေကြလျက် တည်ကုန်ပြီ။ တေ ဝမနံ ကာရေတွာ၊ ထိုစားနေသူ
 တို့ကို အန်ထုတ်မှုကို ပြုစေ၍။ တေသံ ဘေသန္တံ အဒါသိ၊ ထိုအန်ပြီးသူတို့အား
 ဆေးကို ပေးပြီ။ တေသု ဧကစ္စေ၊ ထိုဆေးစားသူတို့တွင် အချို့သူတို့သည်။
 အရောဂါ ဇာတာ၊ ရောဂါမရှိကြသည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပဌမမေဝ၊ စောစောကပင်။
 ခါဒိတွာ ဌိတာ ပန၊ စား၍ တည်နေသူတို့သည်ကား။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တာ၊ အသက်
 ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ ဣစ္ဆိတဌာနံ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း
 လိုရာဌာနသို့။ သောတ္ထိနာ ဂန္ဓာ၊ ချမ်းသာစွာ သွား၍။ လာဘံ လဘိတွာ၊ ရထိုက်
 သည်ကို ရ၍။ ပုန သကဌာနမေဝ အာဂန္ဓာ၊ တစ်ဖန် မိမိဌာနသို့သာ လာ၍။
 ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ
 ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ တံ ဝတ္ထု၊ ကထေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းကို
 ဟောတော်မူပြီး၍။ အဘိသမ္ပုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားစင်စစ်သည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၈၅။ “အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ၊ ယော ကာမေ ပဋိသေဝတိ။

ဝိပါကန္တေ ဟနန္တိ နံ၊ ကိပ်က္ကမိဝ ဘက္ခိတန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အာယတိံ ။ပ။ ဘက္ခိတံ” ဟူသော ဤဂါထာကို
 ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ၊ နောင်အခါ၌ ခံရမည့်အပြစ်ကို မသိ၍။
ယော ကာမေ ပဋိသေဝတိ၊ အကြင်သူသည် ဝတ္ထု၊ ကိလေကာမနှစ်ထွေ
တို့ကို မှီဝဲ၏။ နံ ဝိပါကန္တေ ဟနန္တိ၊ ထိုမှီဝဲသူကို အကျိုးဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော
အဆုံး၌ သတ်တတ်ကုန်၏။ (ကထံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း။)။ ဘက္ခိတံ
ကိပက္ကမိဝ၊ စားအပ်သော အဆိပ်သီးကဲ့သို့တည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယာတိ၊ အာယတိံ ဒေါသံ
နာညာယ ဟူသည်ကား။ အနာဂတေ ဒေါသံ န အညာယ၊ နောင်အခါ၌ ခံရမည့်
အပြစ်ကို မသိ၍တည်း။ အဇာနိတွာ ဣတိ အတ္ထော၊ မသိ၍ ဤကား န
အညာယ၏ အနက်တည်း။ ယော ကာမေ ပဋိသေဝတိတိ၊ ယော ကာမေ
ပဋိသေဝတိ ဟူသည်ကား။ ယော ဝတ္ထုကာမေ စ၊ အကြင်သူသည် ဝတ္ထုကာမ
တို့ကိုလည်းကောင်း။ ကိလေသကာမေ စ ပဋိသေဝတိ၊ ကိလေသကာမတို့ကို
လည်းကောင်း မှီဝဲ၏။ ဝိပါကန္တေ ဟနန္တိ နန္တိ၊ ဝိပါကန္တေ ဟနန္တိ နံ ဟူသည်ကား။
တေ ကာမာ၊ ထိုကာမနှစ်မျိုးတို့သည်။ အတ္တနော ဝိပါကသင်္ခါတေ အန္တေ၊ မိမိ၏
အကျိုးဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော အဆုံး၌။ နိရယာဒီသု ဥပ္ပန္နံ တံ ပုရိသံ၊ ငရဲစသည်
တို့၌ဖြစ်သော ထိုမှီဝဲသူယောက်ျားကို။ နာနာပွကာရေန ဒုက္ခေန၊ အထူးထူး
အပြားပြားသော ဆင်းရဲနှင့်။ သံယောဇယမာနာ ဟနန္တိ၊ ယှဉ်တွဲစေကြလျက်
သတ်တတ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း။ ဘက္ခိတံ ကိပက္ကမိဝ၊ စားအပ်
မိသော အဆိပ်သီးကဲ့သို့တည်း။ ကိပက္ကမိဝ ဘက္ခိတန္တိ၊ ကိပက္ကမိဝ ဘက္ခိတံ
ဟူသည်ကား။ ပရိဘောဂကာလေ၊ သုံးဆောင်ရာကာလ၌။ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသ-
သမ္ပတ္တိယာ မနာပံ ကိပက္ကမလံ၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်
နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော အဆိပ်သီးသည်။ အနာဂတဒေါသံ အဒိသ္မာ ဘက္ခိတံ၊
နောင်တွေ့မည့်အပြစ်ကို မသိမြင်မူ၍ စားအပ်သော်။ အန္တေ ဟနတိ ယထာ၊
အဆုံး၌ သတ်တတ်သကဲ့သို့။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတိ ယထာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့
ရောက်စေသကဲ့သို့။ ဧဝံ ပရိဘောဂကာလေ၊ ဤအတူ သုံးဆောင်ရာကာလ၌။
မနာပါ ကာမာပိ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိကုန်သော ကာမတို့သည်လည်း။ ဝိပါကကာလေ
ဟနန္တိ၊ အကျိုးပေးရာကာလ၌ သတ်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ ဒေသနံ၊ ဤကဲ့သို့ တရား
ဒေသနာကို။ ယထာနုသန္တိ ပါပေတွာ၊ အနုသန္ဓေအားလျော်စွာသို့ ရောက်စေ၍။
သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ ဥက္ကဏ္ဍိတ-

ဘိက္ခု၊ သစ္စာပြုပြီးအဆုံး၌ သာသနာတော်ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလံ ပါပုဏိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီ။ သေသပရိသာယပိ ကေစိ သောတာပန္နာ၊ ကြွင်းကျန်သော ပရိသတ်တွင်လည်း အချို့တို့သည် သောတာပန်တို့သည်လည်းကောင်း။ ကေစိ သကဒါဂါမိနော၊ အချို့တို့သည် သကဒါဂါမိတို့သည်လည်းကောင်း။ ကေစိ အနာဂါမိနော၊ အချို့တို့သည် အနာဂါမိတို့သည်လည်းကောင်း။ ကေစိ အရဟန္တာ အဟောသုံ၊ အချို့တို့သည် ရဟန္တာတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။

သတ္တာပိ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ပရိသာ၊ ထိုအခါက ပရိသတ်သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟောသိ၊ ဘုရားပရိသတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ သတ္ထဝါဟော ပန၊ လှည်းကုန်သည်များသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကိပက္ကဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
ကိပက္ကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ သီလဝီမံသကဇာတကဝဏ္ဏနာ

သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏန္တိ ဣဒံ၊ သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ သီလဝီမံသကံ ဗြာဟ္မဏံ၊ တစ်ယောက်သော သီလကို စုံစမ်းသော ပုဏ္ဏားကို။ အာရဗ္ဘ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တိသရဏံ ဂတော၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော။ အခဏ္ဍပဉ္စသီလော၊ မကျိုးသော ငါးပါးသီလရှိသော။ တိဏ္ဍံ ဝေဒါနံ ပါရဂူ၊ သုံးပုံကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို တစ်ဘက်ကမ်းရောက် တတ်မြောက်သော။ သော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ ကောသလရာဇာနံ နိဿာယ၊ ကောသလမင်းကို အမှီပြု၍။ ဇီဝတိ ကိရ၊ အသက်မွေးသတဲ့။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ အယံ သီလဝါတိ၊ ဤပုဏ္ဏားကား သီလရှိ၏ဟု။ တဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ အတိရေကသမ္ဗာနံ ကရောတိ၊ လွန်စွာမြတ်နိုးမှုကို ပြု၏။ သော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ “အယံ

ရာဇာ မယုံ၊ ဤကောသလမင်းသည် ငါ့အား။ အညေဟိ ဗြာဟ္မဏေဟိ၊ အခြား
 ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ထက်။ အတိရေကသမ္မာနံ ကရောတိ၊ လွန်စွာမြတ်နိုးမှုကို
 ပြု၏။ အတိဝိယ မံ၊ အလွန်လျှင် ငါ့ကို။ ဂရံ ကတွာ ပဿတိ၊ အလေးဂရုကို
 ပြု၍ ကြည့်ရှု၏။ ကံ န ခေါ ဧသော၊ ဘယ်လိုလဲ ဤကောသလမင်းသည်။ မမ၊
 ငါ၏။ ဇာတိဂေါတ္တကုလပုဒေသသိပ္ပသမ္ပတ္တိံ နိဿာယ၊ ဇာတ်၊ အနွယ်၊ ရည်ညွှန်း
 အပ်သော အမျိုး၊ အတတ်ပညာပြည့်စုံမှုကို မှီ၍။ ဣမံ သမ္မာနံ ကရောတိ၊
 ဤမြတ်နိုးမှုကို ပြုသလော။ ဥဒါဟု သီလသမ္ပတ္တိံ၊ သို့မဟုတ် သီလပြည့်စုံမှုကို။
 (နိဿာယ ဣမံ သမ္မာနံ ကရောတိ၊ မှီ၍ ဤမြတ်နိုးမှုကို ပြုသလော)။ တာဝ
 ဝိမံသိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ စုံစမ်းဦးမည်”ဟု ကြံပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်
 တစ်နေ့၌။ ရာဇပဋ္ဌာနံ ဂန္ဓာ၊ မင်းခစားခြင်းငှာ သွား၍။ ယရံ အာဂစ္ဆန္တော၊ အိမ်သို့
 ပြန်လာသော်။ ဧကဿ ဟေရညိကဿ၊ တစ်ယောက်သော ပန်းထိမ်သည်၏။
 ဖလကတော အနာပုစ္ဆိတွာ၊ ပျဉ်ပြားပေါ်မှ မပန်ကြားမှု၍။ ဧကံ ကဟာပဏံ၊
 တစ်ကျပ်ကို။ ဂဟေတွာ အဂမာသိ၊ ယူ၍ သွားပြီ။ ဟေရညိကော၊ ပန်းထိမ်သည်
 သည်။ ဗြာဟ္မဏေ ဂရုဘာဝေန၊ ပုဏ္ဏား၌ အလေးဂရုပြုသည့် အဖြစ်ကြောင့်။
 ကိဉ္စိ အဝတွာ နိသီဒိ၊ ဘာကိုမျှ မပြောမှု၍ ထိုင်နေပြီ။ ပုနဒိဝသေ၊ နောက်နေ့၌။
 ဒွေ ကဟာပဏေ ဂဏှိ၊ ငွေနှစ်ကျပ်တို့ကို ယူပြီ။ ဟေရညိကော တထေဝ
 အဓိဝါသေသိ၊ ပန်းထိမ်သည်သည် ထိုရှေးနေ့အတူသာ သည်းခံပြီ။ တတိယ
 ဒိဝသေ ကဟာပဏမုဋ္ဌိ အဂ္ဂဟေသိ၊ တတိယနေ့၌ကား ဒင်္ဂါးတစ်ဆုပ်ကို ယူပြီ။
 အထ နံ ဟေရညိကော၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို ပန်းထိမ်သည်သည်။ “ရာဇကုဋ္ဌမ္ပ
 ဝိလုမ္ပန္တဿ တေ၊ ဘုရင့်ပစ္စည်းကို လုယက်သော သင်၏။ အဇ္ဇ တတိယော
 ဒိဝသောတိ၊ ယနေ့ကား တတိယမြောက်သော နေ့တည်း”ဟု ပြော၍။ “ရာဇကုဋ္ဌမ္ပ
 ဝိလုမ္ပကစောရော၊ ဘုရင့်ပစ္စည်းလုယက်သော ခိုးသားကို။ မေ ဂဟိတောတိ၊
 ငါသည် ဖမ်းယူအပ်ပြီ”ဟု။ တိက္ခတ္တံ ဝိဝရိ၊ သုံးကြိမ် သုံးခါ အော်ပြီ။ အထ နံ
 မနုဿာ၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို လူတို့သည်။ ဣတော စိတော စ အာဂန္တာ၊ ထိုမှ
 ဤမှလည်း လာကြ၍။ “တွံ သီလဝါ ဝိယ၊ သင်သည် သီလရှိသူကဲ့သို့။ စိရံ ဒါနိ
 ဝိစရိတိ၊ ကြာမြင့်စွာ ယခု လှည့်လည်ပြီ”ဟု ပြော၍။ ဒွေ တယော ပဟာရေ
 ဒတွာ၊ နှစ်ချက်သုံးချက်ကုန်သော ရိုက်ပုတ်မှုတို့ကို ပေး၍။ ဗန္ဓိတွာ ရညော
 ဒသေသု၊ ဖမ်း၍ မင်းအား ပြကြပြီ။

ရာဇာ ဝိပုဋ္ဌိသာရီ ဟုတွာ၊ ကောသလမင်းသည် နှလုံးမသာယာသည် ဖြစ်၍။ “ဗြာဟ္မဏ ကသ္မာ၊ အိုပုဏ္ဏား အဘယ့်ကြောင့်။ ဧဝရူပံ ဒုဿီလကမ္မံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော သီလမရှိသူ၏ အမှုကို။ ကရောသီတိ ဝတွာ၊ ပြုရဘိသနည်း”ဟု မိန့်၍။ “ဂစ္ဆထ တဿ၊ သွားကြ ထိုပုဏ္ဏားအား။ ရာဇာဏံ ကရောထာတိ အာဟ၊ မင်းအာဏာကို ပြုကြ”ဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ “မဟာရာဇ အဟံ၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးကား။ န စောရောတိ အာဟ၊ သူခိုးမဟုတ်ပါ”ဟု ပြောပြီ။ အထ ကသ္မာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့်။ ရာဇကုဋ္ဌမ္ပိကဿ ဖလကတော၊ မင်းခန့်သူကြွယ် ပန်းထိမ်သည်၏ ပျဉ်ချပ်ပေါ်မှ။ ကဟာပဏေ ဂဏှိတိ၊ အသပြာတို့ကို ယူရသနည်း”ဟု မေးပြီ။ “တယိ မမ၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်တော်မျိုးအား။ အတိသမ္မာနံ ကရောန္တေ၊ အလွန်မြတ်နိုးမှုကို ပြုသော်။ ‘ကိ န ခေါ ရာဇာ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းတရားသည်။ မမ ဇာတိအာဒီနိ နိဿာယ၊ ငါ၏ ဇာတ်စသည်တို့ကို အမှီပြု၍။ အတိသမ္မာနံ ကရောတိ၊ အလွန်မြတ်နိုးမှုကို ပြုသလော။ ဥဒါဟု သီလံ၊ သို့မဟုတ် သီလကို။ နိဿာယာတိ၊ မှီ၍လော’ဟု။ ဝီရိယနတ္ထာယ၊ စုံစမ်းခြင်းအကျိုးငှာ။ ဧတံ မယာ ကတံ၊ ထိုအသပြာယူမှုကို ကျွန်တော်မျိုးသည် ပြုအပ်ပါပြီ။ ဣဒါနိ ပန မယာ၊ ယခုအခါ၌ကား ကျွန်တော် မျိုးသည်။ ဧကံသေန ဉာတံ၊ ဧကန်အားဖြင့် သိအပ်ပါပြီ။ သီလမေဝ နိဿာယ၊ သီလကိုသာ အမှီပြု၍။ တယာ မမ၊ အသင်မင်းကြီးသည် ကျွန်တော်မျိုးအား။ သမ္မာနော ကတော ယထာ၊ မြတ်နိုးမှုကို ပြုအပ်သကဲ့သို့။ (တထာ၊ ထို့အတူ)။ ဇာတိအာဒီနိ၊ ဇာတ်စသည်တို့ကို။ (နိဿာယ တယာ၊ မှီ၍ အရှင်မင်းကြီးသည်။ မမ သမ္မာနော၊ ကျွန်တော်မျိုးအား မြတ်နိုးခြင်းကို)။ န၊ ပြုအပ်သည်မဟုတ်။ တထာ ဟိ မေ၊ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်မျိုးအား။ ဣဒါနိ ရာဇာဏံ ကာရေသိ၊ ယခုအခါ မင်းအာဏာကို ပြုစေပြီ။ သွာဟံ ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ထိုကျွန်တော်မျိုးသည် ဤအကြောင်းကြောင့်။ ဣမသ္မိ လောကေ၊ ဤလောက၌။ သီလမေဝ ဥတ္တမံ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလသည်သာ မြတ်၏။ သီလံ ပမုခန္တိ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလသည် အကြီး အမှူးဖြစ်၏’ဟု။ သန္နိဋ္ဌာနံ ဂတော၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်။ ဣမဿ သီလဿ၊ ဤသီလအား။ အနုစ္စဝိကံ ကရောန္တော ပန၊ သင့်လျော်သည်ကို ပြုသော်ကား။ ဂေဟေ ဌိတော၊ အိမ်၌ တည်လျက်။ ကိလေသေ ပရိဘုဉ္ဇန္တော၊ ကိလေသာတို့ကို ခံစားလျက်။ ကာတုံ န သက္ခိယာမိ၊

ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတုံ။ အဇ္ဈေဝ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ၊ ယနေပင် ဇေတဝနံကျောင်း
တော်သို့ သွား၍။ သတ္ထု သန္တိကေ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ အထံတော်၌
ရှင်ရဟန်းပြုပါအံ့။ မေ ပဗ္ဗဇ္ဇ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ရှင်ရဟန်းပြုခွင့်ကို။ ဒေထ ဒေဝါတိ
ဝတ္တာ၊ ပေးတော်မူကြပါ အရှင်မင်းကြီး”ဟု လျှောက်ထား၍။ ရာဇာနံ အနုဇာနာ-
ပေတွာ၊ ကောသလမင်းကို ခွင့်ပြုစေ၍။ ဇေတဝနာဘိမုခေါ ပါယာသိ၊
ဇေတဝနံကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုသွားပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ။ ဉာတိသုဟဇ္ဇဗန္ဓဝါ သန္တိပတိတွာ၊ ဆွေမျိုး၊ စိတ်ကောင်းရှိသူ
မိတ်ဆွေတို့သည် ကောင်းစွာကျရောက် စုဝေးကြ၍။ နံ နိဝါရေတုံ အသက္ကောန္တာ
နိဝတ္တိသု၊ ထိုပုဏ္ဏားကို တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြရကား နောက်ပြန်လှည့်
ကုန်ပြီ။ သော သတ္ထု သန္တိကံ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့။ ဂန္ဓာ
ပဗ္ဗဇ္ဇ ယာစိတွာ၊ သွား၍ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇေ ဥပသမ္ပဒေ
လဘိတွာ၊ ရှင်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ရဟန်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ရ၍။
အဝိဿဋ္ဌကမ္မဋ္ဌာနော၊ မစွန့်လွှတ်အပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရှိ၍။ ဝိပဿနံ ဝဇေတွာ၊
ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍။ အရဟတ္တံ ပတွာ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၍။ သတ္တာရံ
ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဘန္တေ မယံ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ရှင်တော်ဘုရား
တပည့်တော်၏ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်သည်။ မတ္ထကံ ပတ္တာတိ၊ အထွတ်အထိပ်သို့
ရောက်ပါပြီ”ဟု။ အညံ ဗျာကာသိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လျှောက်ထားပြီ။ တဿ
တံ အညဗျာကရဏံ၊ ထိုရဟန်း၏ ထိုအရဟတ္တဖိုလ် လျှောက်ထားခြင်းသည်။
ဘိက္ခုသံဃေ ပါကဋ္ဌံ ဇာတံ၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊
ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ သန္တိပတိတာ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ
ကျရောက်စုဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာရုသော ရညော၊ ငါ့ရှင်တို့
ကောသလမင်း၏။ အသုကော နာမ ဥပဋ္ဌာကဗြာဟ္မဏော၊ ထိုမည်သော အလုပ်
အကျွေးပုဏ္ဏားသည်။ အတ္တနော သီလံ ဝိမံသိတွာ၊ မိမိ၏ သီလကို စုံစမ်း၍။
ရာဇာနံ အာပုစ္ဆိတွာ၊ ကောသလမင်းကို ပန်ကြား၍။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရှင်ရဟန်းပြု၍။
အရဟတ္တေ ပတိဋ္ဌိတောတိ၊ ရဟန္တာအဖြစ်၌ တည်ပြီ”ဟု။ တဿ ဂုဏံ၊ ထိုရဟန်း
၏ ဂုဏ်ကို။ ကထယမာနာ နိသီဒိသု၊ ပြောကုန်လျက် ထိုင်နေကြပြီ။ သတ္တာ
အာဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊ ရဟန်းတို့
ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္တိသိန္နာ၊ ဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ

ထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နှုတ် ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနိ အယမေဝ ဗြဟ္မဏော၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ဤပုဏ္ဏားသည်သာ။ အတ္တနော သီလံ၊ မိမိ၏ သီလကို။ ဝိမံသိတွာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ စူးစမ်း၍ ရှင်ရဟန်းပြု၍။ အတ္တနော ပတိဋ္ဌံ န အကာသိ၊ မိမိ၏ မှီရာကို ပြုသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာပိ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်လည်း။ အတ္တနော သီလံ၊ မိမိ၏ သီလကို။ ဝိမံသိတွာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ စူးစမ်း၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍။ အတ္တနော ပတိဋ္ဌံ၊ မိမိမှီရာကို။ ကရိသ္မတိ ဝတ္တော၊ ပြုဖူးကုန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ဒါနာဓိမုတ္တော သီလဇ္ဈာသယော၊ အလွန် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လှူခြင်းရှိသော ကိုယ်ကျင့်ကောင်းရန် ဆန္ဒရှိသော။ အခဏ္ဍပဉ္စသီလော၊ မကျိုးသော ငါးပါးသီလရှိသော။ ပုရောဟိတော အဟောသိ၊ ပုရောဟိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ ရာဇာ သေသဗြဟ္မဏေဟိ အတိရေကံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် ကြွင်းကျန်သော ပုဏ္ဏားတို့ထက် ပိုလွန်စွာ။ တဿ သမ္မာနံ ကရောတိ၊ ထိုဘုရားလောင်းအား မြတ်နိုးခြင်းကို ပြု၏။ ဣတိ သဗ္ဗံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ ဤသို့ စသော အလုံးစုံသည် ရှေးပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသည်သာတည်း။ ဗောဓိသတ္တော ဗန္ဓိတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို ဖွဲ့ချည်၍။ ရညော သန္တိကံ နိယမာနေ ပန၊ မင်း၏ ထံသို့ ဆောင်ယူအပ်သော်ကား။ အဟိတုဏ္ဍိကာ အန္တရဝီထိယံ၊ အလမ္ဗိယသမား တို့သည် မြို့တွင်းလမ်း၌။ သပ္ပံ ကီဠာပေန္တာ၊ မြွေကို ကစားစေကုန်လျက်။ နဂုံဋ္ဌေ ဂဏ္ဍန္တိ၊ မြီးထူး၌ ကိုင်ကုန်၏။ ဂီဝါယ ဂဏ္ဍန္တိ၊ လည်ပင်း၌ ကိုင်ကုန်၏။ ဂလေ ဝေဋ္ဌေန္တိ၊ လည်၌ ရစ်ပတ်ကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တော တေ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအလမ္ဗိယသမားတို့ကို မြင်၍။ “တာတာ ဧဝံ သပ္ပံ၊ ချစ်သားတို့ ဤကဲ့သို့ မြွေကို၊ နဂုံဋ္ဌေ မာ ဂဏ္ဍာထ၊ မြီးထူး၌ မကိုင်ကြလင့်။ ဂီဝါယ မာ ဂဏ္ဍာထ၊ လည်ပင်း၌ မကိုင်ကြလင့်။ ဂလေ မာ ဝေဋ္ဌေထ၊ လည်၌ မရစ်ပတ်ကြလင့်။ ဟိ အယံ ဝေါ၊ မှန်၏ ဤမြွေသည် သင်တို့ကို။ ခုံသိတွာ ဇီဝိတက္ခယံ၊ ကိုက်၍ အသက် ကုန်ခြင်း သို့။ ပါပေယျာတိ အာဟ၊ ရောက်စေရာ၏”ဟု ပြောဆိုပြီ။ အဟိတုဏ္ဍိကာ၊

အလမ္ဗိယံသမားတို့သည်။ “ဗြာဟ္မဏ အယံ သပေါ၊ ပုဏ္ဏား ဤမြွေသည်။ သီလဝါ အာစာရသမ္ပန္နော၊ သီလရှိ၏ အကျင့်ကောင်း၏။ တာဒိသော ဒုဿီလော န ဟောတိ၊ သင်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သော သီလမရှိသူသည် မဖြစ်။ တံ ပန၊ သင်သည်ကား။ အတ္တနော ဒုဿီလတာယ၊ မိမိ၏ သီလမရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ အနာစာရေန၊ အကျင့်မကောင်းသဖြင့်။ ရာဇကုဋ္ဌမ္ဗဝိလုမ္ဗကစောရောတိ၊ ဘုရင့်ပစ္စည်း လုယက်သော ခိုးသားဟူ၍။ ဗန္ဓိတွာ နိယသီတိ၊ ဖွဲ့ချည်၍ ဆောင်ယူခံရ၏”ဟု။ အာဟံသု၊ ပြောကြပြီ။

သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “သပ္ပိပိ အခုံသန္တာ၊ မြွေတို့သည်သော်မှလည်း မကိုက်ကြသော်။ အဝိဟေဌေန္တာ၊ မညှင်းဆဲကြသော်။ သီလဝန္တောတိ နာမံ၊ သီလရှိ၏ဟူသော အမည်ကို။ တာဝ လဘန္တိ၊ ရကြကုန်သေး၏။ မနုဿဘူတာ ပန ကိမဂံ၊ လူဖြစ်၍ ဖြစ်သူတို့သည်ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။ သီလမေဝ ဣမသ္မိံ လောကေ ဥတ္တမံ၊ သီလသည်သာ ဤလောက၌ အမြတ်ဆုံးတည်း။ တတော ဥတ္တရိတရံ၊ ထိုသီလထက် သာ၍ မြတ်သောအရာသည်။ နတ္ထိ ဣတိ စိန္တေသိ၊ မရှိ”ဟု ကြံပြီ။ အထ နံ နေတွာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို ဆောင်ယူ၍။ ရညော ဒဿေသုံ၊ မင်းကြီးအား ပြကုန်ပြီ။ ဣဒံ ကိံ တာတာတိ၊ ဤကား ဘာလဲ ချစ်သားတို့ဟု။ ရာဇာ ပုစ္ဆိ၊ မင်းသည် မေးပြီ။ ရာဇကုဋ္ဌမ္ဗဝိလုမ္ဗကော စောရော ဒေဝါတိ၊ ဘုရင့်ပစ္စည်းလုယက်သော ခိုးသားတည်း အရှင် မင်းကြီးဟု လျှောက်ကြပြီ။ တေန ဟိ အဿ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုပုဏ္ဏားအား။ ရာဇာဏံ ကရောထာတိ၊ မင်းအာဏာကို ပြုကြဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည်။ “မဟာရာဇ အဟံ၊ မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးသည်။ န စောရော တိ အာဟ၊ ခိုးသူမဟုတ်ပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ “အထ ကသ္မာ၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့်။ ကဟာပဏေ အဂ္ဂဟေသိ၊ အသပြာတို့ကို ယူသနည်း”။ ဣတိ စ ဝုတ္တေ၊ ဤသို့လည်း မေးအပ်သော်။ ပုရိမနယေနေဝ သဗ္ဗ အာရောစေန္တော၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် အလုံးစုံကို ပြောကြားပြီး၍။ “သွာဟံ ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ထိုကျွန်တော်မျိုးသည် ဤအကြောင်းကြောင့်။ ဣမသ္မိံ လောကေ သီလမေဝ ဥတ္တမံ၊ ဤလောက၌ သီလသည်သာ အမြတ်ဆုံးတည်း။ သီလံ ပါမောက္ခန္တိ၊ သီလသည်သာ ပဓာနတည်းဟု။ သန္နိဋ္ဌာနံ ဂတောတိ ဝတွာ၊ သန္နိဋ္ဌာန်ချခြင်းသို့ ရောက်ပြီ”ဟု ပြော၍။ “ဣဒံ တာဝ တိဋ္ဌတု၊ ဤအကြောင်း

အရာသည် တည်ပါစေဦး ရှိပါစေဦး။ အာသီဝိသောပိ အခုံသန္တော၊ မြေသည် သော်မှလည်း မကိုက်သော်။ အဝိဟေဌန္တော၊ မညှင်းဆဲသော်။ သီလဝါတိ ဝတ္တဗ္ဗတံ၊ သီလရှိ၏ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်သူအဖြစ်ကို။ တာဝ လဘတိ၊ ရတုံသေး၏။ ဣမိနာပိ ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း။ သီလမေဝ ဥတ္တမံ၊ သီလသည်သာ အမြတ်ဆုံးတည်း။ သီလံ ပဝရန္တိ၊ သီလသည်သာ အသာဆုံးတည်း”ဟု။ သီလံ ဝဏ္ဏေန္တော၊ သီလကို ချီးမွမ်းလိုရကား။

၈၆။ “သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ၊ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ ယောရဝိသော နာဂေါ၊ သီလဝါတိ န ဟညတီတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သီလံ ကိရေဝ ။ပ။ န ဟညတိ”ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား--

သီလံ ဧဝ ကလျာဏံ ကိရ၊ သီလသည်သာ ကောင်းသတဲ့။ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ ကိရ၊ သီလသည်သာ လောက၌ အမြတ်ဆုံးတဲ့။ ပဿ၊ ကြည့်ပါလော့။ ယောရဝိသော နာဂေါ၊ ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော မြွေနဂါးကို။ သီလဝါတိ န ဟညတိ၊ သီလရှိ၏ဟု မသတ်အပ်။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သီလံ ကိရေဝါတိ၊ သီလံ ကိရေဝ ဟူသည်ကား။ ကာယ ဝါစာစိတ္တေဟိ အဝီတိက္ကမသင်္ခါတံ အာစာရသီလမေဝ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် မလွန်ကျူးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ကိုယ်ကျင့်သီလသည်သာတည်း။ အနုဿဝ-
ဝသေန၊ တစ်ဆင့်ကြား၏ အစွမ်းဖြင့်။ ကိရာတိ ဝဒတိ၊ ကိရဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏။ ကလျာဏန္တိ သုန္ဒရတရံ၊ ကလျာဏဟူသည်ကား သာ၍ ကောင်း၏တည်း။ အနုတ္တရန္တိ ဇေဌကံ သဗ္ဗဂုဏဒါယကံ၊ အနုတ္တရံ ဟူသည်ကား အကြီးဆုံး အသာ ဆုံးတည်း အားလုံးသော ဂုဏ်ကို ပေးတတ်၏တည်း။ အတ္တနာ ဒိဋ္ဌကာရဏံ၊ မိမိသည် တွေ့မြင်အပ်သော အကြောင်းအရာကို။ အဘိမုခံ ကရောန္တော၊ ရှေးရှု တည့်တည့်ကို ပြုလိုရကား။ ပဿာတိ ကထေတိ၊ ကြည့်ပါဟု ဘုရားလောင်း ပြော၏။ သီလဝါတိ န ဟညတီတိ၊ သီလဝါတိ န ဟညတိ ဟူသည်ကား။ ယောရဝိသော သမာနောပိ၊ ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသည် ဖြစ်ပါသော်လည်း။ အခုံသနအဝိဟေဌနမတ္တကေန၊ မကိုက်ခြင်း၊ မညှင်းဆဲခြင်းမျှဖြင့်။ သီလဝါတိ ပသံသံ လဘတိ၊ သီလရှိ၏ဟု ချီးမွမ်းခံရမှုကို ရ၏။ န ဟညတိ န ဝိဟညတိ၊

အသတ်မခံရ အညည်းဆဲမခံရ ။ဣတိ၊ ဤကား အနက်တည်း။ ဣမိနာပိ ကာရ-
ဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း။ သီလမေဝ ဥတ္တမံ၊ သီလသည်သာ အမြတ်
ဆုံးတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ မှတ်အပ်၏။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာ
ဖြင့်။ ရညော ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ မင်းအား တရားကို ဟော၍။ ကာမေ ပဟာယ၊
ကာမတို့ကို ပယ်စွန့်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်
၍။ ဟိမဝန္တံ ပဝိသိတွာ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၍။ ပဇ္ဇာဘိညာ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော
နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို
လည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာပြည်လျှင်
လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇာ၊ ထိုအခါက ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ အာနန္ဒော
အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ရာဇပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ မင်း၏ ပရိသတ်
ကား ဘုရား၏ ပရိသတ်တည်း။ ပုရောဟိတော ပန၊ ပုရောဟိတ်သည်ကား။
အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာ-
နေသိ၊ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူပြီ။

သီလဝီမံသကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သီလဝီမံသကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ မင်္ဂလဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယဿ မင်္ဂလာ သမ္ပဟတာတိ ဣဒံ၊ ယဿ မင်္ဂလာ သမ္ပဟတာအစရှိသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ သာဠကလက္ခဏာဗြာဟ္မဏံ၊
တစ်ယောက်သော အဝတ်လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ရာဇဂဟဝါသိကော၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နေသော။
တီသု ရတနေသု အပ္ပသန္တော၊ ရတနာသုံးပါးတို့၌ မကြည်ညိုသော။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော
အဗျော၊ မိစ္ဆာအယူရှိသော ကြွယ်ဝသော။ မဟဒ္ဒနော မဟာဘောဂေါ၊ များသော

ဥစ္စာရှိသော များသော အသုံးအဆောင်ရှိသော။ ဧကော ဗြာဟ္မဏော၊ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည်။ ကောတုဟလမင်္ဂလိကော ကိရ၊ ကောတုဟလ မင်္ဂလာအယူရှိသတဲ့။ တဿ သမုဂ္ဂေ ဌပိတံ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ သေတ္တာ၌ ထားအပ် သော။ သာဠကယုဂံ မူသိကာ ခါဒိသု၊ အဝတ်အစုံကို ကြွက်တို့သည် ကိုက်ကုန်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားအား။ သီသံ နှာယိတွာ၊ ဦးခေါင်းကို ရေချိုးပြီး၍။ “သာဠကေ အာဟရထာတိ ဝုတ္တကာလေ၊ အဝတ်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ”ဟု ပြောရာကာလ၌။ မူသိကာယ ခါဒိတဘာဝံ၊ ကြွက်သည် ကိုက်အပ်ကြောင်းကို။ အာရောစယိသု၊ ပြောကြားကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ မူသိကာဒဌံ ဣဒံ သာဠကယုဂံ၊ ကြွက်ကိုက်အပ်သော ဤပုဆိုးအစုံသည်။ ဣမသ္မိံ ဂေဟေ သစေ ဘဝိဿတိ၊ ဤအိမ်၌ အကယ်၍ရှိအံ့။ မဟာဝိနာသော ဘဝိဿတိ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်လတံ့။ “ဟိ ဣဒံ၊ မှန်၏ ဤအဝတ်အစုံသည်။ အဝမင်္ဂလံ ကာဠကဏ္ဍိသဒိသံ၊ မင်္ဂလာမရှိ ကျက်သရေ ယုတ်သူနှင့်တူ၏။ ပုတ္တမီတာဒီနံ ဝါ၊ သားသမီးစသည်တို့အားလည်းကောင်း။ ဒါသကမ္မကရာဒီနံ ဝါ၊ ကျွန်၊ အလုပ် သမားစသည်တို့အားလည်းကောင်း။ ဒါတုံ န သက္ကာ၊ ပေးခြင်းငှာ မသင့်။ ဟိ ယော၊ မှန်၏ အကြင်သူသည်။ ဣဒံ ဂဏှိဿတိ၊ ဤအဝတ်အစုံကို ယူအံ့။ တဿ သဗ္ဗဿ၊ ထိုယူသူအားလုံးအား။ မဟာဝိနာသော ဘဝိဿတိ၊ ကြီးစွာ သော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်လတံ့။ အာမကသုသာနေ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ သုသာန်၌။ တံ ဆဇ္ဈာပေဿာမိ၊ ထိုကြွက်ကိုက်အဝတ်အစုံကို စွန့်စေအံ့။ ဒါသကမ္မကရာဒီနံ ဟတ္ထေ၊ ကျွန်၊ အလုပ်သမားစသည်တို့၏ လက်၌။ ဒါတုံ န ခေါ ပန သက္ကာ၊ ပေးခြင်းငှာ မသင့်တော်။ ဟိ တေ၊ မှန်၏ ထိုကျွန်စသည်တို့သည်။ ဧတ္ထ လောဘံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဤကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံ၌ လိုချင်မှုကို ဖြစ်စေ၍။ ဣမံ ဂဟေတွာ၊ ဤကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို ယူကြသော်။ ဝိနာသံ ပါပုဏောယံ၊ ပျက်စီးခြင်း သို့ ရောက်ကုန်ရာ၏။ ပုတ္တဿ ဟတ္ထေ၊ သား၏ လက်၌။ တံ ဒဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို ပေးအံ့”ဟု ကြံပြီ။ သော ပုတ္တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် သားကို ခေါ်စေ၍။ တမတ္ထံ အာရောစေတွာ၊ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၍။ “တာတ တွမ္ပိ နံ၊ အိုချစ်သား သင်သည်လည်း ထိုကြွက်ကိုက် ဝတ်စုံကို။ ဟတ္ထေန အဖုသိတွာ၊ လက်ဖြင့် မထိမူ၍။ ဒဏ္ဍကေန ဂဟေတွာ၊ ဒုတ်ဖြင့် ကော်ယူ၍။ အာမကသုသာနေ ဆဇ္ဈေတွာ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာသုသာန်၌

စွန့်ပစ်၍။ သီသံ နှာယိတွာ၊ ဦးခေါင်းကို လျှော်၍။ ဧဟိတိ ပေသေသိ၊ လာခဲ့လော့”ဟု စေပြီ။

သတ္တာပိ ခေါ် တံ ဒိဝသံ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ထိုနေ့၌။ ပစ္စုသသမယေ၊ မိုးသောက်ထအခါ၌။ ဗောဓနေယျဗန္ဓဝေ ဩလောကေန္တော၊ ကျွတ်ထိုက်သူ သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်တော်မူသော်။ ဣမေသံ ပိတာ ပုတ္တာနံ၊ ဤအဖနှင့်သားတို့၏။ သောတာပတ္တိဖလဿ ဥပနိဿယံ ဒိသွာ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ အားကြီးသော မှီရာအကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍။ မိဂဝီထိံ ဂဟေတွာ မိဂလုဒ္ဒကော ဝိယ၊ သားကောင်တို့သွားရာ လမ်းကြောင်းကို ယူ၍ တည်နေသော သားမုဆိုးကဲ့သို့။ ဂန္ဓာ အာမကသုသာနဒွါရေ၊ သွား၍ အစိမ်းသေပစ်ရာသုသာန်တံခါးအနီး၌။ ဆဗ္ဗဏ္ဍဗုဒ္ဓရသ္မိယော ဝိဿဇ္ဇေန္တော နိသီဒိ၊ ခြောက်မျိုးသော ဘုရားရောင်ခြည်တို့ကို လွတ်လျက် ထိုင်နေတော်မူပြီ။ မာဏဝေါပိ ပိတု ဝစနံ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ လုလင်သည်လည်း ဖခင်ပုဏ္ဏား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍။ အဇဂရသပ္ပံ ဝိယ၊ စပါးကြီးမြေကိုကဲ့သို့။ တံ ယုဂသာဠကံ၊ ထိုကြွက်ကိုက် ဝတ်စုံကို။ ယဋ္ဌိကောဋိယာ ဂဟေတွာ၊ ဒုတ်အစွန်းဖြင့် ကော်ယူ၍။ အာမကသုသာနဒွါရံ ပါပုဏိ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာသုသာန်တံခါးသို့ ရောက်လာပြီ။ အထ နံ သတ္တာ၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို ဘုရားရှင်သည်။ “ကိံ ကရောသိ မာဏဝါတိ အာဟ၊ ဘာကို ပြုသလဲ အမောင်လုလင်”ဟု မေးတော်မူပြီ။ ဘော ဂေါတမ မူသိကာဒဋ္ဌံ၊ အို. . ရှင်ဂေါတမ ကြွက်ကိုက်အပ်သော။ ဣဒံ သာဠကယုဂံ၊ ဤအဝတ်အစုံသည်။ ကာဠကဏ္ဍိ သဒိသံ၊ ကျက်သရေယုတ်သူနှင့်တူ၏။ ဟလာဟလဝိသုပမံ၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်လျှင်ဥပမာရှိ၏။ မမ ပိတာ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည်။ “အညော ဧတံ ဆဇ္ဇေန္တော၊ အခြားသူသည် ဤကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို စွန့်ပစ်သော်။ လောဘံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ လိုချင်မှုကို ဖြစ်စေ၍။ ဂဏှေယျာတိ ဘယေန၊ ယူရာ၏”ဟု တွေးကြောက်သဖြင့်။ မံ ပဟိဏိ၊ အကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်းပြီ။ အဟံ ဧတံ ဆဇ္ဇေတွာ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို စွန့်ပစ်၍။ သီသံ နှာယိဿာမိတိ၊ ဦးခေါင်းကို လျှော်မည်ဟုတွေး၍။ အာဂတော အမှီ ဘော ဂေါတမာတိ၊ လာသည်ဖြစ်၏ အရှင်ဂေါတမဟုလျှောက်ပြီ။ တေန ဟိ ဆဇ္ဇေဟိတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် စွန့်ပစ်လော့ဟုမိန့်ပြီ။ မာဏဝေါ ဆဇ္ဇေသိ၊ လုလင်သည် စွန့်ပစ်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “အမှာကံ ဒါနိ ဝဋ္ဋတိတိ၊ ငါတို့အား ယခု သင့်၏”ဟုမိန့်၍။ တဿ

သမ္မုခါဝ ဂဏှိ၊ ထိုလုလင်၏ မျက်မှောက်၌ပင် ကောက်ယူတော်မူပြီ။ “ဘော ဂေါတမ ဧတံ၊ အို. . အရှင်ဂေါတမ ဤကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံသည်။ အဝမင်္ဂလံ၊ မင်္ဂလာမရှိ။ ကာဠကဏ္ဍိသဒိသံ၊ ကျက်သရေယုတ်သူနှင့်တူ၏။ မာ ဂဏှိ မာ ဂဏှိတိ၊ မယူပါလင့် မယူပါလင့်” ဟု။ တသ္မိံ ဝါရယမာနေယေဝ၊ ထိုလုလင်သည် တားမြစ်နေစဉ်ပင်။ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုဝတ်စုံကို ကောက်ယူတော်မူ၍။ ဝေဠုဝနာ- ဘိမုခေါ ပါယာသိ၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှု ကြွသွားတော်မူပြီ။

မာဏဝေါ ဝေဂေန ဂန္ဓာ ပိတု၊ လုလင်သည် အဟုန်ဖြင့် သွား၍ ဖခင်အား။ “တာတ မယာ၊ အို. . ဖခင် ကျွန်တော်သည်။ အာမကသုသာနေ ဆဉ္စိတံ သာဠက ယုဂံ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာသုသာန်၌ စွန့်ပစ်အပ်သော ကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို။ သမဏော ဂေါတမော၊ ရဟန်းဂေါတမသည်။ အမှာကံ ဝဇ္ဇတီတိ၊ ငါတို့အား သင့်လျော်၏ဟုပြော၍။ မယာ ဝါရိယမာနောပိ ဂဟေတွာ၊ ကျွန်တော်သည် တားမြစ်အပ်ပါသော်လည်း ကောက်ယူ၍။ ဝေဠုဝနံ ဂတောတိ အာရောစေသိ၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ကြွသွားပါပြီ” ဟု ပြောကြားပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ “တံ သာဠကယုဂံ၊ ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံသည်။ အဝမင်္ဂလံ၊ မင်္ဂလာမရှိ။ ကာဠကဏ္ဍိ သဒိသံ၊ ကျက်သရေယုတ်သူနှင့်တူ၏။ တံ ဝဠုပေန္တော၊ ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်သော်။ သမဏောပိ ဂေါတမော နဿိဿတိ၊ ရဟန်းဂေါတမ သည်လည်း ပျက်စီးလတ်။ ဝိဟာရောပိ နဿိဿတိ၊ ကျောင်းသည်လည်း ပျက်စီး လတ်။ တတော အမှာကံ၊ ထိုသို့ပျက်စီးခြင်းကြောင့် ငါတို့အား။ ဂရဟာ ဘဝိဿတိ၊ ကဲ့ရဲ့ခံခြင်းသည် ဖြစ်လတ်။ သမဏဿ ဂေါတမဿ၊ ရဟန်းဂေါတမအား။ အညေ ဗဟူ သာဠကေ၊ အခြားကုန်သော များစွာကုန်သော အဝတ်တို့ကို။ ဒတွာ တံ၊ ပေးပြီး၍ ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို။ ဆဉ္စာပေဿာမီတိ စိန္တေသိ၊ စွန့်ပစ်စေအံ့” ဟု ကြံပြီ။ သော ဗဟူ သာဠကေ ဂါဟာပေတွာ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် များစွာကုန်သော အဝတ်တို့ကို ယူစေ၍။ ပုတ္တေန သဒ္ဓိံ၊ သားနှင့် တကွ။ ဝေဠုဝနံ ဂတွာ၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ သတ္ထာရံ ဒိသွာ၊ ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်၍။ ဧကမန္တံ ဌိတော၊ သင့်လျော်ရာ၌ ရပ်လျက်။ “ဘော ဂေါတမ ဝေါ၊ အို. . ရှင်ဂေါတမ အရှင်တို့သည်။ အာမကသုသာနေ သာဠကယုဂံ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာသုသာန်၌ ဝတ်စုံကို။ ဂဟိတံ ကိရ၊ ယူအပ်သတဲ့ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ၊ မှန်သလော” ဟု။ ဧဝမာဟ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားပြီ။ သစ္စံ ဗြာဟ္မဏာတိ၊ မှန်သည် ပုဏ္ဏားကြီး

ဟုမိန့်ပြီ။ ဘော ဂေါတမ၊ အို. . အရှင်ဂေါတမ။ တံ သာဓုကယုဂံ အဝမင်္ဂလံ၊
 ထိုကြွက်ကိုက် ဝတ်စုံသည် မင်္ဂလာမရှိ။ တုမေ တံ ပရိဘုဉ္ဇမာနာ၊ အရှင်ဂေါတမ
 တို့သည် ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ကြသော်။ နဿိဿထ၊ ပျက်စီး
 ကြလတ်။ သကလဝိဟာရောပိ နဿိဿတိ၊ တစ်ကျောင်းလုံးသည်လည်း ပျက်စီး
 လတ်။ ဝေါ နိဝါသနံ ဝါ ပါရုပနံ ဝါ၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ခါးဝတ်သည်
 လည်းကောင်း ကိုယ်ရုံသည်လည်းကောင်း။ သစေ နပ္ပဟောတိ၊ အကယ်၍
 မလောက်အံ့။ ဣမေ သာဓုကေ ဂဟေတွာ၊ ဤအဝတ်တို့ကို ယူ၍။ တံ
 ဆဉ္စာပေထာတိ၊ ထိုကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို စွန့်ပစ်စေကြပါဟုလျှောက်ပြီ။ အထ
 နံ သတ္တာ၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဗြာဟ္မဏ မယံ ပဗ္ဗဇိတာ
 နာမ၊ အို. . ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် ရှင်ရဟန်းတို့မည်၏။ အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ အာမက
 သုသာနေ အန္တရီထိယံ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ သုသာန်လည်းကောင်း လမ်းကြား
 လည်းကောင်း။ သင်္ကာရဌာနေ နှာနတိတ္ထေ၊ အမှိုက်ပုံလည်းကောင်း ရေချိုး
 ဆိပ်လည်းကောင်း။ မဟာမဂ္ဂေ၊ လမ်းမကြီးလည်းကောင်း။ ဣတိ ဧဝရူပေသု
 ဌာနေသု၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ဌာနတို့၌။ ဆဉ္စိတာ ဝါ ပတိတာ ဝါ၊ စွန့်ပစ်
 အပ်သည်လည်းဖြစ်သော ကျနေသည်လည်းဖြစ်သော။ ပိလောတိကာ ဝဋ္ဋတိ၊
 ပုဆိုးကြမ်းသည် သင့်လျော်၏။ တံ ပန ဣဒါနေဝ၊ သင်ပုဏ္ဏားသည်ကား
 ယခုအခါ၌သာ။ န ဧဝံ လဒ္ဓိကော၊ ဤသို့ အယူရှိသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ
 ဧဝံလဒ္ဓိကောယေဝ၊ ရှေးအခါကလည်း ဤသို့ အယူရှိသည်သာတည်း။” ဣတိ
 ဝတွာ၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် တောင်းပန်
 အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ မဂဓရဌေ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း၌။ ရာဇဂဟနဂရေ
 ဓမ္မိကော၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ တရားရှိသော။ မဂဓရာဇာ ရဇ္ဇံ ကာရေသိ၊ မဂဓမင်းသည်
 မင်းအဖြစ်ကို ပြုပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧကသ္မိ
 ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ တစ်ဦးသော မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။
 ဝိညုတံ ပတ္တော၊ သိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်သော်။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊
 ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိယော စ၊
 အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊
 ဖြစ်စေ၍။ ဟိမဝန္တေ ဝသမာနော၊ ဟိမဝန္တာ၌ နေလျက်။ ဧကသ္မိ ကာလေ၊ တစ်ပါး

သော အခါ၌။ ဟိမဝန္တာတော နိက္ခမိတွာ၊ ဟိမဝန္တာမှ ထွက်ခဲ့၍။ ရာဇဂဟနဂရေ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ ရာဇုယျာနံ ပတွာ၊ မင်းဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်၍။ တတ္ထ ဝသိတွာ၊ ထိုဥယျာဉ်တော်၌ နေ၍။ ဒုတိယဒိဝသေ ဘိက္ခာစာရတ္ထာယ၊ ဒုတိယနေ့၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ခြင်းအကျိုးငှာ။ နဂရံ ပါဝိသိ၊ မြို့သို့ ဝင်ပြီ။ ရာဇာ တံ ဒိသွာ၊ မဂဓမင်း သည် ထိုဘုရားလောင်းကို ဖူးမြင်ရ၍။ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ပင့်ခေါ်စေ၍။ ပါသာဒေ နိသီဒါပေတွာ၊ ပြာသာဒ်တော်၌ နေစေ၍။ ဘောဇေတွာ၊ ဆွမ်းကျွေး၍။ ဥယျာနေယေဝ ဝသနတ္ထာယ၊ ဥယျာဉ်တော်၌သာ နေခြင်းအကျိုးငှာ။ ပဋိညံ ဂဏှိ၊ ဝန်ခံမှုကို ယူပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ရညော၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏။ နိဝေသနေ ဘုဂ္ဂိတွာ၊ အိမ်တော်၌ ဘုဉ်းပေး၍။ ဥယျာနေ ဝသတိ၊ ဥယျာဉ်တော်၌ နေ၏။ တသ္မိံ ကာလေ ရာဇဂဟနဂရေ၊ ထိုအခါ၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ ဒုဿလက္ခဏာ ဗြာဟ္မဏော နာမ အဟောသိ၊ အဝတ်လက္ခဏာဖတ်သော ပုဏ္ဏားမည်သည် ရှိခဲ့ပြီ။ တဿ သမုဂ္ဂေ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ သေတ္တာ၌။ ဌပိတံ သာဠကယုဂံ၊ ထားအပ်သော အဝတ်အစုံသည်။ ဣတိ သဗ္ဗံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ ဤသို့စသော အလုံးစုံသည် ရှေးနှင့်တူသည်သာတည်း။

မာဏဝေ သုသာနံ ဂစ္ဆန္တေ ပန၊ လုလင်သည် သုသာန်သို့ သွားသော်ကား။ ဗောဓိသတ္တော ပဌမ တရံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်းသည် အထူးရှေးဦးစွာ သွား၍။ သုသာနဒ္ဓါရေ နိသီဒိတွာ၊ သုသာန်တံခါး အနီး၌ ထိုင်နေ၍။ တေန ဆဉ္စိတံ၊ ထိုလုလင်သည် စွန့်ပစ်အပ်သော။ သာဠကယုဂံ ဂဟေတွာ၊ ကြွက်ကိုက်ဝတ်စုံကို ကောက်ယူ၍။ ဥယျာနံ အဂမာသိ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီ။ မာဏဝေါ ဂန္ဓာ၊ လုလင်သည် သွား၍။ ပိတု အာရောစေသိ၊ အဖအား ပြောကြားပြီ။ ပိတာ၊ ဖခင်သည်။ “ရာဇကုလူပကော တာပသော နဿေယျာတိ၊ မင်းအိမ်ကပ်သော မင်းဆရာရသေ့သည် ပျက်စီးရာ၏”ဟုတွေး၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွား၍။ “တာပသ တယာ၊ အို. ရှင်ရသေ့ အရှင်ဘုရား သည်။ ဂဟိတ သာဠကေ ဆဇ္ဈဟိ၊ ကောက်ယူအပ်သော အဝတ်တို့ကို စွန့်ပစ် ပါလော့။ မာ နဿိတိ အာဟ၊ မပျက်စီးပါလင့်”ဟု လျှောက်ပြီ။ တာပသော၊ ဘုရားလောင်းရသေ့သည်။ “သုသာနေ ဆဉ္စိတပိလောတိကာ၊ သုသာန်၌ စွန့်ပစ် အပ်သော ပုဆိုးကြမ်းသည်။ အမှာကံ ဝဋ္ဋတိ၊ ငါတို့အား သင့်လျော်အပ်စပ်၏။ မယံ န ကောတုဟလမင်္ဂလိကာ၊ ငါတို့သည် ကောတုဟလမင်္ဂလာအယူအဆ

မရှိကုန်။ ဧတံ ကောတုဟလမင်္ဂလံ နာမ၊ ဤကောတုဟလမင်္ဂလာမည်သည်ကို။ ဗုဒ္ဓပစ္စေကဗုဒ္ဓဗောဓိသတ္တေဟိ န ဝဏ္ဏိတံ၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားလောင်းတို့သည် မချီးမွမ်းအပ်။ တသ္မာ ပဏ္ဍိတေန နာမ၊ ထို့ကြောင့် ပညာရှိမည်သည်။ ကောတုဟလမင်္ဂလိကေန န ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ ကောတုဟလမင်္ဂလာအယူရှိသူသည် မဖြစ်သင့်”ဟု။ ဗြာဟ္မဏဿ ဓမ္မံ ဒေသေသိ၊ ပုဏ္ဏားအား တရားကို ဟောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ဓမ္မံ သုတွာ၊ ပုဏ္ဏားသည် တရားကို နာရ၍။ ဒိဋ္ဌိံ ဘိန္ဒိတွာ၊ အယူမှားကို ဖျက်၍။ ဗောဓိသတ္တံ သရဏံ ဂတော၊ ဘုရားလောင်းကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ အပရိဟိနဇ္ဈာနော၊ ဘုရားလောင်သည်လည်း မယုတ်သော ဈာန်ရှိ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာပိ ဣမံအတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၍။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားသည် ဖြစ်တော်မူ၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ ပုဏ္ဏားအား တရားကို ဟောလိုရကား။

၈၇။ “ယဿ မင်္ဂလာ သမ္မဟတာ၊ ဥပ္ပါတာ သုပိနာ စ လက္ခဏာ စ။

သော မင်္ဂလဒေါသဝီတိဝတ္တော၊ ယုဂယောဂါဓိဂတော န ဇာတုမေတိတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယဿ မင်္ဂလာ ။ပ။ န ဇာတုမေတိဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ (ဂါထာနက်ကား)---

ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မင်္ဂလာ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာစသည်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဥပ္ပါတာ၊ လကြတ်ခြင်း စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ သုပိနာ၊ အိပ်မက်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ လက္ခဏာ စ၊ အကောင်း၊ အဆိုး လက္ခဏာအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ သမ္မဟတာ၊ ကောင်းစွာပယ်ဖြတ် အပ်ကုန်ပြီ။ မင်္ဂလဒေါသ ဝီတိဝတ္တော၊ မင်္ဂလာ၏ အပြစ်တို့ကို ကျော်လွန် ပြီးသော။ ယုဂယောဂါဓိဂတော၊ စုံတွဲမကောင်းတရား၊ ယောဂလေးပါးတို့ကို လွှမ်းမိုး၍ဖြစ်သော။ သော၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဇာတု၊ စင်စစ်။ န ဧတိ၊ တဖန် ဤလောကသို့ ပဋိသန္ဓေမနေလော။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယဿ မင်္ဂလာ သမ္မဟတာတိ၊ ယဿ မင်္ဂလာ သမ္မဟတာဟူသည်ကား။ အရဟတော၊ ပူဇော်အထူးခံတော်မူထိုက်သော။ ယဿ ဒီဏာသဝဿ၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလံ သုတမင်္ဂလံ မုတမင်္ဂလန္တိ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာလည်းကောင်း သုတမင်္ဂလာလည်းကောင်း မုတမင်္ဂလာ လည်းကောင်း ဤသို့။ ဧတေ မင်္ဂလာ သမုစ္ဆန္တ၊ ဤမင်္ဂလာတို့ကို ကောင်းစွာဖြတ် အပ်ကုန်ပြီတည်း။ ဥပ္ပါတာ သုပိနာ စ လက္ခဏာ စာတိ၊ ဥပ္ပါတာ သုပိနာ စ လက္ခဏာ စဟူသည်ကား။ “ ဧဝရူပေါ စန္ဒဂ္ဂါဟော ဘဝိဿတိ၊ ဤသို့ သဘောရှိ သော လကြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ။ ဧဝရူပေါ သူရိယဂ္ဂါဟော ဘဝိဿတိ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော နေကြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ။ ဧဝရူပေါ နက္ခတ္တဂ္ဂါဟော ဘဝိဿတိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော နက္ခတ်ကြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ။ ဧဝရူပေါ ဥက္ကာပါတော ဘဝိဿတိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ဥက္ကာကျခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ။ ဧဝရူပေါ ဒိသာသာဟော ဘဝိဿတိ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အရပ်မျက်နှာ လောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လတုံ” ဟု။ ဣမေ ပဉ္စ မဟာဥပ္ပါတာ၊ ဤငါးမျိုးကုန်သော ဥပါတ်ကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ နာနပ္ပကာရာ သုပိနာ၊ အထူးထူးအပြားပြား ကုန်သော အိပ်မက်တို့ကိုလည်းကောင်း။ သုဘဂလက္ခဏံ၊ ကံကောင်းသူ လက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဒုဗ္ဘဂလက္ခဏံ၊ ကံဆိုးသူလက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဣတ္ထိလက္ခဏံ၊ မိန်းမလက္ခဏာလည်းကောင်း။ ပုရိသလက္ခဏံ၊ ယောက်ျား လက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဒါသိလက္ခဏံ၊ ကျွန်မလက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဒါသ လက္ခဏံ၊ ကျွန်ထီးလက္ခဏာလည်းကောင်း။ အသိလက္ခဏံ၊ သံလျက်လက္ခဏာ လည်းကောင်း။ ဟတ္ထိလက္ခဏံ၊ ဆင်၏လက္ခဏာလည်းကောင်း။ အဿ လက္ခဏံ၊ မြင်း၏လက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဥသဘလက္ခဏံ၊ နွား၏လက္ခဏာ လည်းကောင်း။ အာဝုဇလက္ခဏံ၊ လေးလက်နက်၏လက္ခဏာလည်းကောင်း။ ဝတ္ထလက္ခဏန္တိ၊ အဝတ်၏လက္ခဏာလည်းကောင်းဟု။ ဧဝမာဒိကာနိ၊ ဤသို့အစရှိ ကုန်သော။ လက္ခဏာနိ၊ လက္ခဏာဟူကုန်သော။ ဣမေ စ ဒိဋ္ဌိဌာနာ၊ အယူ မှား၏ ဤအကြောင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ယဿ သမ္မဟတာ၊ အကြင်ရဟန္တာ သည် ကောင်းစွာပယ်ဖျက်အပ်ကုန်ပြီ။ ဧတေဟိ ဥပ္ပါတာဒီဟိ၊ ဤဥပါတ်စသည် တို့ကြောင့်။ အတ္တနော၊ မိမိအတွက်။ မင်္ဂလံ ဝါ၊ မင်္ဂလာရှိမှုကိုလည်းကောင်း။ အမင်္ဂလံ ဝါ၊ မင်္ဂလာမရှိမှုကိုလည်းကောင်း။ န ပစ္စေတိ၊ မယုံကြည်။ သော

မင်္ဂလဒေါသဝိတိဝတ္ထောတိ၊ သော မင်္ဂလဒေါသဝိတိဝတ္ထောဟူသည်ကား။ သဗ္ဗမင်္ဂလဒေါသေ၊ မင်္ဂလာအားလုံးအပြစ်တို့ကို။ ဝိတိဝတ္ထော၊ လွန်ပြီးသော။ အတိက္ကန္တော၊ ကျော်ပြီးသော။ ပဇဟိတွာ ဌိတော၊ ပယ်စွန့်ပြီး၍ တည်သော။ သော ခီဏာသဝေါ၊ ထိုရဟန္တာသည်တည်း။ ယုဂယောဂါဓိဂတောတိ၊ ယုဂယောဂါဓိဂတောဟူသော ပါဌ်၌။ “ကောဓော စ ဥပနာဟော စ၊ စိတ်ဆိုးခြင်းလည်းကောင်း ရန်ပြီးဖွဲ့ခြင်းလည်းကောင်း။ မက္ခော စ ပဠာသော စ၊ ကျေးဇူးကန်းခြင်းလည်းကောင်း ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်းလည်းကောင်း။ ဣတိအာဒိနာ နယေန၊ ဤသို့အစရှိသော နည်းဖြင့်။ ဒွေ ဒွေ ဧကတော၊ နှစ်ပါးနှစ်ပါးတို့သည် တပေါင်းတည်း။ အာဂတကိလေသာ၊ လာရှိသော ကိလေသာတို့သည်။ ယုဂါ နာမ၊ ယုဂတို့မည်၏။ ကာမယောဂေါ၊ ကာမယောဂလည်းကောင်း။ ဘဝယောဂေါ၊ ဘဝယောဂလည်းကောင်း။ ဒိဌိယောဂေါ၊ ဒိဌိယောဂလည်းကောင်း။ အဝိဇ္ဇာယောဂေါ၊ အဝိဇ္ဇာယောဂလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣမေ စတ္တာရော၊ ဤလေးပါးတို့သည်။ သံသာရေ ယောဇနဘာဝတော၊ သံသရာ၌ ယှဉ်စေတတ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ယောဂါ နာမ၊ ယောဂတို့မည်၏။ တေ ယုဂေ စ၊ ထိုယုဂတို့လည်းကောင်း။ တေ ယောဂေ စ၊ ထိုယောဂတို့လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ယုဂယောဂေါ ယုဂ၊ယောဂတို့ကို။ အဓိဂတော၊ လွမ်းမိုး၍ဖြစ်သော။ အဘိဘဝိတွာ ဂတော၊ လွမ်းမိုး၍ ဖြစ်သော။ ဝိတိဝတ္ထော၊ လွန်သော။ သမတိက္ကန္တော၊ ကောင်းစွာကျော်လွန်သော။ ခီဏာသဝေါ ဘိက္ခု၊ ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းသည်။ (န ဧတိ၊ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေလာ)။ န ဇာတုမေတီတိ၊ န ဇာတုမေတီဟူသည်ကား။ ပုန ပဋိသန္ဓိဝသေန၊ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေအစွမ်းဖြင့်။ ဧကံသေနဝ၊ စင်စစ်သာ။ ဣမံ လောကံ၊ ဤလောကသို့။ န ဧတိ န အာဂစ္ဆတိ၊ မလာ။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ သတ္တာ ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာဖြင့်။ ဗြာဟ္မဏဿ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ ပုဏ္ဏာအား တရားကို ဟောတော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ၊ သစ္စာလေးပါး ပြပြီးအဆုံး၌။ ဗြာဟ္မဏော ပုတ္တေန သဒ္ဓိံ၊ ပုဏ္ဏားသည် သားနှင့်အတူ။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ “တဒါ ဧတေဝ ပိတာပုတ္တာ၊ ထိုအခါက ထိုအဖနှင့်သားတို့သည်ပင်။ ဣဒါနိ ပိတာပုတ္တာ

အဟောသုံ၊ ယခုအခါ သားနှင့်အဖတို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ တာပသော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ရသေ့သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ"ဟု။ သတ္တာ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဘုရားရှင်သည် ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မင်္ဂလဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
မင်္ဂလဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ သာရမ္မဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကလျာဏိမေဝ မုဉ္ဇေယျာတိ ဣဒံ၊ ကလျာဏိမေဝ မုဉ္ဇေယျစသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သြမသဝါဒ သိက္ခာပဒံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ သြမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဒွေပိ ဝတ္ထုနိ၊ အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နှစ်တန်တို့သည်လည်း။ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်ဟုခေါ်သော ရှေး၌။ နန္ဒိဝိသာလဇာတကေ ဝုတ္တသဒိသာနေဝ၊ နန္ဒိဝိသာလဇာတ်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်နှင့် တူကုန်သည်သာတည်း။ ဣမသ္မိံ ဇာတကေ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသာရမ္မဇာတ်၌ ကား ဘုရားလောင်းသည်။ ဂန္ဓာရရဋ္ဌေ တက္ကသိလာယံ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ် မြို့၌။ အညတရဿ ဗြာဟ္မဏဿ၊ မထင်ရှားသော ပုဏ္ဏား၏။ သာရမ္မော နာမ ဗလိဗဒ္ဒေါ အဟောသိ၊ သာရမ္မမည်သော နွားလားသည် ဖြစ်ပြီ။ သတ္တာ ဣဒံ အတိတဝတ္ထု ကထေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းကို ဟောတော် မူပြီး၍။ အဘိသမ္ပုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားသည်ဖြစ်တော် မူ၍ (ဘုရားဖြစ်တော်မူမှ)။

၈၈။ “ကလျာဏိမေဝ မုဉ္ဇေယျ၊ န ဟိ မုဉ္ဇေယျ ပါပိကံ။

မောက္ခော ကလျာဏိယာ သာဓု၊ မုတ္တာ တပ္ပတိ ပါပိကံ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ကလျာဏိမေဝ ။ပ။ ပါပိကံဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

ကလျာဏိမေဝ မုဉ္ဇေယျ၊ ကောင်းသည်ကိုသာ နှုတ်မှလွှတ်ရာ၏။ ပါပိကံ န ဟိ မုဉ္ဇေယျ၊ မကောင်းသည်ကို နှုတ်မှမလွှတ်ရာသည်သာတည်း။ ကလျာဏိယာ မောက္ခော သာဓု၊ ကောင်းသည်ကို နှုတ်မှလွှတ်ခြင်းသည်

ကောင်း၏။ ပါပိကံ မုတ္တာ တပွတိ၊ မကောင်းသည်ကို နှုတ်မှလွတ်မိ၍ ပူပန်ရ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ကလျာဏီမေဝ မုဇ္ဈေယျာတိ၊ ကလျာဏီမေဝ မုဇ္ဈေယျ ဟူသည်ကား။ စတုဒေါသ ဝိနိမုတ္တံ ကလျာဏီ သုန္ဒရံ၊ အပြစ်လေးမျိုးလွတ်သော ကောင်းသော။ အနဝဇ္ဇံ ဝါစမေဝ မုဇ္ဈေယျ၊ အပြစ်မရှိသော စကားကိုသာ နှုတ်မှ လွတ်ရာ၏တည်း။ ဝိဿဇ္ဇေယျ ကထေယျ၊ ဖြေဆိုရာ၏တည်း ပြောရာ၏တည်း။ န ဟိ မုဇ္ဈေယျ ပါပိကန္တိ၊ န ဟိ မုဇ္ဈေယျ ပါပိကံဟူသည်ကား။ ပါပိကံ လာမိကံ၊ မကောင်းသော။ ပရေသံ အပ္ပိယံ အမနာပံ၊ သူတစ်ပါးတို့သည် မချစ်အပ်သော မနှစ်သက်အပ်သော စကားကို။ န မုဇ္ဈေယျ န ကထေယျ၊ နှုတ်မှမလွတ်ရာတည်း မပြောရာတည်း။ မောက္ခော ကလျာဏီယာ သာဓုတိ၊ မောက္ခော ကလျာဏီယာ သာဓု ဟူသည်ကား။ ကလျာဏဝါစာယ ဝိဿဇ္ဇနမေဝ၊ ကောင်းသော စကားကို ဖြေဆိုခြင်းသည်သာ။ ဣမသ္မိံ လောကေ သာဓု၊ ဤလောက၌ ကောင်း၏။ သုန္ဒရံ ဘဒ္ဒကံ၊ တင့်တယ်၏တည်း။ မုတ္တာ တပွတိ ပါပိကန္တိ၊ မုတ္တာ တပွတိ ပါပိကံ ဟူသည်ကား။ ပါပိကံ ဖရသဝါစံ၊ ယုတ်မာသော ရိုင်းပြသော စကားကို။ မုပ္ဖိတ္တာ ဝိဿဇ္ဇေတွာ ကထေတွာ၊ နှုတ်မှလွတ်မိ၍ ဖြေဆိုမိ၍ ပြောမိ၍။ သော ပုဂ္ဂလော တပွတိ၊ ထိုပြောမိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပူပန်ရ၏တည်း။ သောစတိ ကိလမတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏တည်း ပင်ပန်းရ၏တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ သတ္ထာ၊ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဗြာဟ္မဏော၊ ထိုအခါက ပုဏ္ဏားသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဗြာဟ္မဏီ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ ပုဏ္ဏားမကား ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမတည်း။ သာရမ္ဘော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ သာရမ္ဘန္တားလားသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သာရမ္ဘဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သာရမ္ဘဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ကုဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသီတိ ဣဒံ၊ ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသီစသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ကုဟက ဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော အံ့ဩဖွယ်
 ပြုတတ်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။
 ကုဟကဝတ္ထု၊ အံ့ဩဖွယ်ပြုမှု ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဥဒ္ဒါလကဇာတကေ အာဝိ-
 ဘဝိဿတိ၊ ဥဒ္ဒါလကဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာဖြစ်လတ်။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဧကံ ဂါမကံ
 ဥပနိဿာယ၊ တစ်ခုသော ရွာငယ်ကို အမှီပြု ၍။ ဧကော ကုဋ္ဌဇဋ္ဌိလော၊ တစ်ပါး
 သော ကောက်ကျစ်သော ရသေ့ဖြစ်သော။ ကုဟကတာပသော ဝသတိ၊ အံ့ဩ
 ဖွယ်ပြုတတ်သော ရသေ့သည် နေ၏။ ဧကော ကုဋ္ဌမ္ပိကော၊ တစ်ယောက်သော
 သူကြွယ်သည်။ တဿ အရညေ၊ ထိုရသေ့အတွက် တောထဲ၌။ ပဏ္ဏသာလံ
 ကာရေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၍။ တတ္ထ နံ ဝါသေန္တော၊
 ထိုကျောင်း၌ ထိုရသေ့ကို နေစေလျက်။ အတ္တနော ဂေဟေ၊ မိမိ၏ အိမ်၌။
 ပဏီတာဟာရေန ပဋိဇ္ဇတိ၊ မွန်မြတ်သော အာဟာရဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ သော
 တံ ကုဋ္ဌဇဋ္ဌိလံ၊ ထိုသူကြွယ်သည် ထိုကောက်ကျစ်သော ရသေ့ကို။ “ဧသော
 သီလဝါတိ သဒ္ဓဟိတွာ၊ ဤရသေ့ကား သီလရှိ၏”ဟု ယုံကြည်၍။ စောရဘယေန
 သုဝဏ္ဏနိက္ခသတံ၊ ခိုးသားဓားပြဘေးကြောင့် ရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို။ တဿ
 ပဏ္ဏသာလံ နေတွာ၊ ထိုရသေ့၏ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့ ဆောင်ယူ၍။ ဘူမိဂတံ
 ကတွာ၊ မြေထဲရောက်သည်ကို ပြု၍။ “ဣဒံ ဩလောကေယျာသိ ဘန္တေတိ
 အာဟ၊ ဤပစ္စည်းကို ကြည့်ရှုတော်မူပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ အထ
 နံ တာပသော၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်ကို ရသေ့သည်။ “အာဝုသော ပဗ္ဗဇိတာနံ
 နာမ၊ အို. . ဒါယကာ ရသေ့ရဟန်းတို့အားမည်သည်။ ဧဝရူပံ ကထေတုံ န ဝဋ္ဋတိ၊
 ဤသို့သဘောရှိသော စကားကို ပြောခြင်းငှာ မသင့်။ အမှောက် ပရသန္တကေ၊
 ငါတို့အားကား သူတစ်ပါးပစ္စည်း၌။ လောဘော နာမ နတ္ထိတိ အာဟ၊ လိုချင်မှု
 မည်သည် မရှိ”ဟု ပြောပြီ။ သော သာဓု ဘန္တေတိ၊ ထိုသူကြွယ်သည် ကောင်းပါပြီ

အရှင်ဘုရားဟုလျှောက်၍။ တဿ ဝစနံ သဒ္ဓဟိတွာ ပက္ကာမိ၊ ထိုရသေ့၏ ပြောစကားကို ယုံကြည်၍ ဖဲသွားပြီ။ ဒုဋ္ဌတာပသော၊ ရသေ့ပျက်သည်။ “ဧတ္ထကေန ဇီဝိတုံ သက္ကာတိ၊ ဤမျှရှိသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏”ဟုတွေး၍။ ကတိပါဟံ အတိက္ကမိတွာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ကို ကျော်လွန်၍။ တံ သုဝဏ္ဏံ ဂဟေတွာ၊ ထိုရွှေကို ဖေါ်ယူ၍။ အန္တရာမဂ္ဂေ၊ လမ်းအကြား၌။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ၊ တစ်ခုသော ဌာန၌။ ဌပေတွာ အာဂန္တာ၊ ထား၍ ပြန်လာ၍။ ပဏ္ဏသာလာယမေဝ ဝသိတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ပင် နေ၍။ ပုန ဒိဝသေ တဿ ဂေဟေ၊ နောက်နေ့၌ ထိုသူကြွယ်၏ အိမ်၌။ ဘတ္တကိစ္စံ ကတွာ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးမှုကိစ္စကို ပြုပြီး၍။ “အာဝုသော မယံ၊ အို. . ဒါယကာ ငါတို့သည်။ တုမေ နိဿာယ၊ သင်တို့ကို အမှီပြု၍။ စိရံ ဝသိမ္မ၊ ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ကုန်ပြီ။ အတိစိရံ၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ ဝသန္တာနံ၊ တစ်နေရာတည်း၌ နေကြသော ရသေ့ရဟန်းတို့အား။ မနုဿေဟိ သဒ္ဓိ၊ လူတို့နှင့် အတူ။ သံသဂ္ဂေါ ဟောတိ၊ ရောနှောခြင်းသည် ဖြစ်၏။ သံသဂ္ဂေါ စ နာမ၊ ရောနှောခြင်းမည်သည် လည်း။ ပဗ္ဗဇိတာနံ မလံ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ ဂစ္ဆာမိတိ ဝတွာ၊ ငါသည် သွားတော့အံ့”ဟု ပြော၍။ တေန ပုနပ္ပုနံ ယာစိယမာနောပိ၊ ထိုသူကြွယ်သည် ထပ်ခါထပ်ခါ တောင်းပန်အပ်ပါ သော်လည်း။ နိဝတ္တိတုံ န ဣစ္ဆိ၊ ပြန်ဆုတ်ခြင်းငှာ အလိုမရှိပြီ။ အထ နံ သော၊ ထိုအခါ ထိုရသေ့ကို ထိုသူကြွယ်သည်။ “ဧဝံ သန္တေ၊ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော်။ ဂစ္ဆထ ဘန္တေတိ၊ ကြွတော်မူကြပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၍။ ယာဝဂါမဒ္ဓါရံ ရွာတံခါး တိုင်အောင်။ အနုဂန္တာ နိဝတ္တိ၊ အစဉ်လိုက်သွား၍ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပြီ။ တာပသောပိ ထောကံ ဂန္တာဝ၊ ရသေ့သည်လည်း အတန်ငယ် သွားပြီး၍သာလျှင်။ “ဣမံ ကုဋ္ဌမ္ပိကံ မယာ၊ ဤသူကြွယ်ကို ငါသည်။ ဝဉ္ဇေတုံ ဝဋ္ဋတီတိ စိန္တေတွာ၊ လှည့်ပတ်ခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု တွေး၍။ ဇဋ္ဌာနံ အန္တရေ၊ ဆံကျစ်တို့၏ အတွင်း၌။ တိဏံ ဌပေတွာ ပဋိနိဝတ္တိ၊ မြက်ပင်ကို ထည့်ထား၍ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပြီ။ ကုဋ္ဌမ္ပိကော၊ သူကြွယ်သည်။ “ဘန္တေ ကိ၊ အို. . အရှင်ဘုရား ဘာကြောင့်။ နိဝတ္တိတ္တာတိ ပုစ္ဆိ၊ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြပါသလဲ”ဟု မေးပြီ။ အာဝုသော တုမှာကံ၊ အို. . ဒါယကာ သင်ဒါယကာတို့၏။ ဂေဟတ္ထဒနတော မေ ဇဋ္ဌာသု၊ အိမ်အမိုးမှ ငါ၏ ဆံကျစ်တို့၌။ ဧကတိဏံ လဂ္ဂံ၊ မြက်တစ်ပင်သည် ငြိပါလာပြီ။ အဒိန္နာဒါနဉ္စ နာမ၊ အဒိန္နာဒါန

မည်သည်လည်း။ ပဗ္ဗဇိတာနံ န ဝဋ္ဋတိ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့အား မသင့်။ တံ အာဒါယ၊ ငြိပါလာသော ထိုမျက်ကို ယူ၍။ အာဂတော အမှီတိ၊ လာသည် ဖြစ်၏”ဟု ပြောပြီ။ ကုဋ္ဌမ္ပိကော၊ သူကြွယ်သည်။ “ဆဇ္ဈတ္တာ ဂစ္ဆထ ဘန္တေတိ ဝတ္တာ၊ စွန့်ပစ်၍ သွားတော်မူကြပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြီး၍။ “တိဏသလာကမ္ပိ နာမ ပရသန္တကံ၊ မျက်ပင် ဝါးခြမ်းစိပ်မည်သည်ကိုသော်မှလည်း သူတစ်ပါးဥစ္စာကို။ န ဂဏှာတိ၊ မယူရှာ။ မေ အယျော၊ ငါ၏ အရှင်ရသေ့သည်။ အဟော ကုက္ကုစ္စကောတိ ပသီဒိတ္တာ၊ အော်. . ကုက္ကုစ္စကြီးပါပေစွ”ဟု ကြည်ညို၍။ ဝန္တိတ္တာ ဥယျောဇေသိ၊ ရှိခိုး၍ လွတ်လိုက်ပြီ။

တဒါ ပန၊ ထိုအခါ၌ကား။ ဘဏ္ဍတ္ထာယ ပစ္စန္တံ၊ ပစ္စည်းအကျိုးငှာ ပစ္စန္တရာဇ် ရှာသို့။ ဂစ္ဆန္တေန ဗောဓိသတ္တေန၊ သွားသော ဘုရားလောင်းသည်။ တသ္မိ နိဝေသနေ နိဝါသော၊ ထိုအိမ်၌ နေထိုင်မှုကို။ ဂဟိတော ဟောတိ၊ ယူအပ်သည် ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ တာပသဿ ဝစနံ သုတ္တာဝ၊ ရသေ့၏ စကားကို ကြား၍ပင်။ “အဒ္ဓါ ဣမိနာ ဒုဋ္ဌတာပသေန၊ ဧကန် ဤရသေ့ပျက်သည်။ ဣမဿ ကိပ္ပိ၊ ဤသူကြွယ်၏ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို။ ဂဟိတံ ဘဝိဿတီတိ၊ ယူအပ်ပြီးသည် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟုတွေး၍။ “သမ္မ တေ၊ အို. . မိတ်ဆွေ သင်၏။ ဧတဿ တာပသဿ သန္တိကေ၊ ထိုရသေ့၏ အထံ၌။ နိက္ခိတ္တံ ကိပ္ပိ၊ ထားအပ်သော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုသည်။ အတ္ထိ ပန ဣတိ၊ ရှိပါသလား”ဟု။ ကုဋ္ဌမ္ပိကံ ပုစ္ဆိ၊ သူကြွယ်ကို မေးပြီ။ သမ္မ၊ အို. . မိတ်ဆွေ။ သုဝဏ္ဏနိက္ခသတံ၊ ရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာ သည်။ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရှိ၏ဟုဖြေပြီ။ တေန ဟိ ဂစ္ဆ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သွားပါချေ။ တံ ဥပဓာရေဟိတိ၊ ထိုရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို စူးစမ်းကြည့်ရှုပါလော့ဟုပြောပြီ။ သော ပဏ္ဏသာလံ ဂန္ဓာ၊ ထိုသူကြွယ်သည် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့ သွား၍။ တံ အဒိသ္မာ၊ ထိုရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို မတွေ့ရ၍။ ဝေဂေန အာဂန္ဓာ၊ အဟုန်ဖြင့် ပြန်လာ၍။ နတ္ထိ သမ္မာတိ အာဟ၊ မရှိတော့ဘူး မိတ်ဆွေဟု ပြောပြီ။ “တေ သုဝဏ္ဏံ၊ သင်သူကြွယ်၏ ရွှေကို။ အညေန န ဂဟိတံ၊ အခြားသူသည် မယူအပ်။ တေနေဝ ကုဟကတာပသေန ဂဟိတံ၊ ထိုအံ့ဖွယ်ပြုတတ်သော ရသေ့သည်ပင် ယူအပ်ပြီ။ ဧဟိ၊ လာလော့။ တံ အနုဗန္တိတ္တာ၊ ထိုရသေ့ကို အစဉ်လိုက်၍။ ဂဏှာမာတိ၊ ဖမ်းယူကြစို့”ဟုပြော၍။ ဝေဂေန ဂန္ဓာ၊ အဟုန်ဖြင့် သွား၍။ ကုဋ္ဌတာပသံ ဂဏှိတ္တာ၊ ကောက်ကျစ်သော ရသေ့ကို ဖမ်းယူ၍။ ဟတ္ထေဟိ စ ပါဒေဟိ စ ပေါထေတ္တာ၊

လက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရိုက်ပုတ်ကန်ကျောက်၍။ သုဝဏ္ဏံ အာဟရာပေတွာ ဂဏှိသု၊ ရွှေကို ဆောင်ယူစေ၍ ပြန်ယူကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော သုဝဏ္ဏံ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ရွှေကို တွေ့ရ၍။ “နိက္ခသတံ ဟရမာနော၊ ရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို ခိုးယူသော အရှင်ဘုရားသည်။ အသဇ္ဇိတ္တာ၊ မငြိကပ်မှု၍။ တိဏမတ္တော၊ မြက်ပင်လေးမျှ၌။ သတ္တော အသီတိ ဝတွာ၊ ငြိကပ်သည် ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆို၍။ တံ ဂရဟန္တော၊ ထိုရသေ့ကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား...။

၈၉။ “ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ၊ သဏှာ သခိလဘာဏိနော။
တိဏမတ္တော အသဇ္ဇိတ္တော၊ နော စ နိက္ခသတံ ဟရ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဝါစာဝ ။ပ။ ဟရံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား)...

သခိလဘာဏိနော တေ၊ ပြေပြစ်သည်ကို ပြောဆိုတတ်သော အရှင်ဘုရား၏။ ဝါစာဝ သဏှာ အာသိ ကိရ၊ စကားမျှသည်သာ ပြေပြစ်သည် ဖြစ်ပြီတဲ့။ တိဏမတ္တော အသဇ္ဇိတ္တော၊ မြက်မျှ၌ကား ကျင့်ဝတ်ကို ငြိကပ်ခဲ့ပြီ။ နိက္ခသတံ ဟရံ၊ ရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို ခိုးယူသော်ကား။ နော စ အသဇ္ဇိတ္တော၊ ကျင့်ဝတ်နှင့်စပ် မငြိကပ်တော့ဘူးလားဘုရား။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ သဏှာ သခိလဘာဏိ-
နောတိ၊ ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ သဏှာ သခိလဘာဏိနောဟူသည်ကား။ “ပဗ္ဗဇိတာနံ တိဏမတ္တမ္ပ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့အား မြက်မျှကိုလည်း။ အဒိန္နံ အာဒါတုံ၊ ပိုင်ရှင်မပေးသည်ကို ယူခြင်းငှာ။ န ဝဇ္ဇတီတိ၊ မသင့်”ဟု။ ဧဝံ သခိလံ မုဒုဝစနံ၊ ဤသို့ ပြေပြစ်သော နူးညံ့သော စကားကို။ ဝဒန္တဿ တေ ဝါစာ ဧဝ၊ ပြောဆိုသော အရှင်ဘုရား၏ စကားသည်သာ။ သဏှာ အာသိ ကိရ၊ ပြေပြစ်သည် ဖြစ်ပြီတဲ့။ ဝစနမတ္တမေဝ မဋ္ဌံ အဟောသိ၊ စကားမျှသည်သာ ပြေပြစ်သည် ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ အတ္တော၊ ဤကား ရှေ့ထက်ဝက်၏ အနက်တည်း။ တိဏမတ္တော အသဇ္ဇိတ္တောတိ၊ တိဏမတ္တော အသဇ္ဇိတ္တောဟူသည်ကား။ ကုဋ္ဌဇဋ္ဌိလ၊ အို... ရသေ့ကောက်။ ဧကိဿာ တိဏသလာကာယ၊ တစ်ချောင်းသော မြက်ပင်ချောင်း၌။ ကုဏ္ဍုစ္စံ ကုရမာနော တုံ၊ ကျင့်ဝတ်ကုဏ္ဍုစ္စကို ပြုသော အရှင်ဘုရားသည်။ သတ္တော အာသတ္တော လဂ္ဂေါ အဟောသိ၊ ကျင့်ဝတ်နှင့်စပ် ငြိကပ်သည် ဖြစ်ပြီတည်း။

နော စ နိက္ခသတံ ဟရန္တိ၊ နော စ နိက္ခသတံ ဟရံဟူသည်ကား။ ဣမံ နိက္ခသတံ ဟရန္တော ပန၊ ဤရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာကို ဆောင်ယူသော်ကား။ အသတ္တော နိဗ္ဗဂေါ၊ ကျင့်ဝတ်နှင့်စပ် မငြိကပ်သည်သာ။ ဇာတော အသိ၊ ဖြစ်သည် ဖြစ်၏ တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ တံ ဂရဟိတွာ၊ ထိုရသေ့ကို ကဲ့ရဲ့၍။ “ကုဋ္ဌဇဋ္ဌိလ ပုန၊ ရသေ့ကောက် တဖန်။ ဧဝရူပံ မာအကာသီတိ၊ ဤသို့ သဘောရှိသည်ကို မပြုလင့်”ဟု။ သြဝါဒံ ဒတွာ၊ သြဝါဒကို ပေး၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာ။ ဧသော ဘိက္ခု န ကုဟကော၊ ဤရဟန်းသည် အံ့ဖွယ်ပြုတတ်သည် မဟုတ် သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ကုဟကောယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရှေးကလည်း အံ့ဖွယ်ပြုတတ်သည် သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ “တဒါ ကုဋ္ဌတာပသော၊ ထိုအခါက ရသေ့ကောက်သည်။ ကုဟကဘိက္ခု အဟောသိ၊ အံ့သြဖွယ်ပြုတတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပဏ္ဍိတပုရိသော ပန၊ ပညာရှိယောက်ျားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူပြီ။

ကုဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
ကုဟကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ အကတညုဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏောတိ ဣဒံ၊ ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော စသော ဤဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အနာထပိဏ္ဍိကံ အာရဟ္တ ကထေသိ၊ အနာထပိဏ္ဍိသုဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကော ပစ္စန္နဝါသိကော သေဌိ၊ တစ်ယောက်သော ပစ္စန္နရာဇ်၌နေသော သုဌေးသည်။ တဿ အဒိဋ္ဌ သဟာယော၊ ထိုအနာထပိဏ္ဍိသုဌေး၏ လူချင်းမတွေ့ဘူးသော သူငယ်ချင်းသည်။

အဟောသိ ကိရ၊ ဖြစ်ပြီတဲ့။ သော ဧကဒါ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေးသည် တရံရော
 အခါ၌။ ပစ္စန္ဓေ ဥဋ္ဌာနကဘဏ္ဍာဿ၊ ပစ္စန္ဓရာဇ်၌ ထွက်ပေါ်သော ပစ္စည်းဖြင့်။
 ပဉ္စသကဋ္ဌသတာနိ ပူရေတွာ၊ လှည်းငါးရာတို့ကို ပြည့်စေ၍။ ကမ္မန္တိကမနုဿေ၊
 ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်သူ လူတို့ကို။ “ဂစ္ဆထ ဘော၊ သွားကြ
 အမောင်တို့။ ဣမံ ဘဏ္ဍံ သာဝတ္ထိံ နေတွာ၊ ဤပစ္စည်းကို သာဝတ္ထိမြို့သို့
 ဆောင်ယူ၍။ အမှာကံ သဟာယကဿ၊ ငါတို့၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော။ အနာထ
 ပိဏ္ဍိကမဟာသေဌိဿ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးကြီးအား။ ပစ္စုပ္ပန် ဝိက္ခိဏိတွာ၊
 လက်ရှိတန်ဖိုးဖြင့် ပေါက်ဈေးဖြင့် ရောင်းချ၍။ ပဋိဘဏ္ဍံ အာဟရထာတိ အာဟ၊
 ပြန်ကုန်ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ” ဟု ပြောပြီ။ တေ သာဓုတိ၊ ထိုရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်း
 လုပ်သူတို့သည် ကောင်းပါပြီဟု။ တဿ ဝစနံ သမ္ပုဋ္ဌိ စိတွာ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေး၏
 စကားကို နာယူ၍။ သာဝတ္ထိံ ဂန္ဓာ၊ သာဝတ္ထိမြို့သို့ သွား၍။ မဟာသေဌိံ ဒိသ္မာ၊
 အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးကြီးကို တွေ့၍။ ပဏ္ဏာကာရံ ဒတွာ၊ လက်ဆောင်ကို ပေး၍။
 တံ ပဝတ္ထိံ အာရောစေသုံ၊ ထိုမှာလိုက်သောအဖြစ် ကို ပြောကြားကုန်ပြီ။
 မဟာသေဌိံ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးကြီးသည်။ ဝေါ သွာဂတန္တိ၊ သင်တို့အား
 ကောင်းသောလာခြင်းတည်းဟုပြော၍။ တေသံ အာဝါသဉ္စ၊ ထိုရောက်လာ
 သူတို့အား နေရာကိုလည်းကောင်း။ ပရိဗ္ဗယဉ္စ ဒါပေတွာ၊ စားနပ်ရိက္ခာကို
 လည်းကောင်း ပေးစေ၍။ သဟာယကဿ သုခံ ပုစ္ဆိတွာ၊ သူငယ်ချင်း သူဌေး၏
 ချမ်းသာကြောင်းကို မေးမြန်း၍။ ဘဏ္ဍံ ဝိက္ခိဏိတွာ၊ ပါလာသော ပစ္စည်းကို
 ရောင်းချပေး၍။ ပဋိဘဏ္ဍံ ဒါပေသိ၊ ပြန်ကုန်ကို ဝယ်ပေးစေပြီ။ တေ ပစ္စန္ဓံ ဂန္ဓာ၊
 ထိုကုန်ရောင်းလာသူတို့သည် ပစ္စန္ဓရာဇ်သို့ ပြန်သွားကြပြီး၍။ တမတ္ထံ၊
 ထိုအကြောင်းကို။ အတ္တနော သေဌိဿ အာရောစေသုံ၊ မိမိတို့၏ ပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေး
 အား ပြောကြားကုန်ပြီ။

အပရဘာဂေ အနာထပိဏ္ဍိကောပိ၊ နောင်အဘို့၌ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေး
 သည်လည်း။ တထေဝ ပဉ္စ သကဋ္ဌသတာနိ၊ ထိုနည်းအတူပင် ကုန်လှည်းငါးရာ
 တို့ကို။ တတ္ထ ပေသေသိ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သို့ စေလွှတ်ပြီ။ မနုဿာ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊
 အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးလူတို့သည် ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သို့ သွားကြ၍။ ပဏ္ဏာကာရံ အာဒါယ၊
 ပေးစရာလက်ဆောင်ကို ယူ၍။ ပစ္စန္ဓဝါသိကသေဌိံ ပသိသု၊ ပစ္စန္ဓရာဇ်နေသူဌေး
 ကို တွေ့ကြပြီ။ သော၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေးသည်။ ကုတော အာဂစ္ဆထာတိ ပုစ္ဆိတွာ၊

ဘယ်မှ လာကြသနည်းဟု မေး၍ “သာဝတ္ထိတော တုမှာကံ၊ သာဝတ္ထိမြို့မှ သင်သူဌေးမင်းတို့၏။ သဟာယကဿ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သော အနာထပိဏ္ဍိသူဌေး၏။ သန္တိကာတိ ဝုတ္တေ၊ အထံမှပါ” ဟု ပြောအပ် သော်။ “အနာထပိဏ္ဍိကောတိ၊ အနာထပိဏ္ဍိဟူသည်။ ကဿစိ ပုရိသဿ၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ယောက်ျား၏။ နာမံ ဘဝိဿတီတိ၊ နာမည်သည် ဖြစ်လိမ့် မည်” ဟု။ ပရိဟာသံ ကတွာ၊ ပြောင်လှောင်မှုကို ပြု၍။ ပဏ္ဏာကာရံ ဂဟေတွာ၊ ပေးသော လက်ဆောင်ကို ယူ၍။ တုမေ ဂစ္ဆထာတိ ဥယျောဇေသိ၊ သင်တို့သည် သွားကြဟုပြော၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။ နိဝါသံ နေဝ ဒါပေသိ၊ နေရာကို မပေးစေ။ ပရိဗ္ဗယံ န ဒါပေသိ၊ စားနပ်ရိက္ခာကို မပေးစေ။ တေ သယမေဝ၊ ထိုအနာထပိဏ္ဍိ သူဌေးလူတို့သည် ကိုယ်တိုင်သာ။ ဘဏ္ဍံ ဝိက္ခိဏိတွာ၊ ပစ္စည်းကို ရောင်းချ၍။ ပဋိဘဏ္ဍံ အာဒါယ၊ ပြန်ကုန်ကို ဝယ်ယူကြ၍။ သာဝတ္ထိံ အာဂန္တာ၊ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ပြန်လာကြ၍။ သေဋ္ဌိဿ တံ ပဝတ္ထိံ အာရောစေသုံ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးအား ထိုအဖြစ်ကို ပြောကြားကုန်ပြီ။

အထ သော ပစ္စန္တဝါသိ၊ ထို့နောက် ထိုပစ္စန္တရာဇ်နေ သူဌေးသည်။ ပုနပိ ဧကဝါရံ တစ်ဖန်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်။ တထေဝ ပဉ္စသကဋ္ဌသတာနိ၊ ထိုရှေးအတူပင် ကုန်လှည်းငါးရာတို့ကို။ သာဝတ္ထိံ ပေသေသိ၊ သာဝတ္ထိမြို့သို့ စေလွှတ်ပြီ။ မနုဿာ ပဏ္ဏာကာရံ အာဒါယ၊ ပစ္စန္တရာဇ်သူဌေးလူတို့သည် ပေးဖို့လက်ဆောင်ကို ယူလာ၍။ မဟာသေဋ္ဌိံ ပဿိသု၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေးကြီးကို တွေ့ကြပြီ။ တေ ဒိသ္မာ ပန၊ ထိုပစ္စန္တရာဇ်သူဌေးလူတို့ကို တွေ့မြင်ပြီး၍ ကား။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ မနုဿာ၊ အနာထပိဏ္ဍိသူဌေး၏ လူတို့သည်။ “သာမိ မယံ၊ အို၊ အရှင်သူဌေးမင်း ကျွန်တော်တို့သည်။ ဧတေသံ နိဝါသဉ္စ ဘတ္တဉ္စ၊ ဤလူတို့အတွက် နေရာကို လည်းကောင်း ထမင်းကိုလည်းကောင်း။ ပရိဗ္ဗယဉ္စ ဇာနိဿာမာတိ ဝတွာ၊ စားနပ် ရိက္ခာကိုလည်းကောင်း အလိုက်သိကြပါမည်” ဟု ပြောကြ၍။ တေသံ သကဋ္ဌာနိ၊ ထိုလူတို့၏ လှည်းတို့ကို။ ဗဟိနဂရေ မြို့ပြင်၌။ တထာရူပေ ဌာနေ၊ ထိုသို့သဘော ရှိသော ဌာန၌။ မောစာပေတွာ၊ ဖြုတ်စေ့ချွတ်စေ၍။ “တုမေ ဣဓေဝ ဝသထ၊ သင်တို့သည် ဤနေရာ၌သာ နေကြ။ ဝေါ အမှာကံ ယရေ၊ သင်တို့အတွက် ငါတို့၏ အိမ်၌။ ယာဂုဘတ္တဉ္စ ပရိဗ္ဗယော စ၊ ယာဂုနှင့်ထမင်းသည်လည်းကောင်း စားရေရိက္ခာသည်လည်းကောင်း။ ဘဝိဿတီတိ ဂန္တာ၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု

ပြောသွားကြ၍။ ဒါသကမ္မကရေ သန္နိပါတေတွာ၊ ကျွန်အလုပ်သမားတို့ကို
 ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးစေ၍။ မဇ္ဈိမယာမသမနန္တရေ၊ မဇ္ဈိမယာမအခြားမဲ့၌
 (မဇ္ဈိမယာမအဆုံး၌)။ ပဉ္စသကဋသတာနိ ဝိလုမ္ပိတွာ၊ ကုန်လှည်းငါးရာတို့ကို
 လုယက်၍။ နေသံ နိဝါသနပါရပနာနိပိ အစ္ဆိန္နိတွာ၊ ထိုပစ္စန္တရာဇ်သုဌေးလူတို့၏
 ခါးဝတ်ကိုယ်ရုံတို့ကိုလည်း လုယက်၍။ ဂေါဏေ ပလာပေတွာ၊ နွားတို့ကို
 ပြေးစေ၍။ သကဋ္ဌာနိ ဝိစက္ကာနိ ကတွာ၊ လှည်းတို့ကို ဘီးမှကင်းသည်တို့ကို ပြု၍။
 ဘူမိယံ ဌပေတွာ၊ မြေပေါ်၌ ချထား၍။ စက္ကာနိပိ ဂဏှိတွာဝ အဂမံသု၊ လှည်းဘီး
 တို့ကိုလည်း ယူ၍သာ သွားကြပြီ။ ပစ္စန္တဝါသိနော၊ ပစ္စန္တရာဇ်နေလူတို့သည်။
 နိဝါသနမတ္တဿပိ၊ ခါးဝတ်မျှ၏လည်း။ သာမိကာ အဟုတွာ၊ ပိုင်ရှင်တို့သည်
 မဖြစ်ကြမူ၍။ ဘီတာ ဝေဂေန ပလာယိတွာ၊ ကြောက်ကြ၍ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
 ပြေး၍။ ပစ္စန္တမေဝ ဂတာ၊ ပစ္စန္တရာဇ်သို့သာ သွားကြပြီ။ သေဌိမနုဿာပိ တမတ္ထံ၊
 အနာထပိဏ်သုဌေးလူတို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို။ မဟာသေဌိနော
 အာရောစေသံ၊ အနာထပိဏ်သုဌေးကြီးအား ပြောကြားကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုအနာထ
 ပိဏ်သုဌေးသည်။ “ဣဒါနိ ဣဒံ ကထာပါဘတံ၊ ယခုအခါ ဤစကားလက်ဆောင်
 သည်။ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရှိ၏”ဟုတွေး၍။ သတ္ထု သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်၏ထံတော်သို့
 သွား၍။ အာဒိတော ပဋ္ဌာယ၊ အစမှ စ၍။ သဗ္ဗံ တံ ပဝတ္တိံ အာရောစေသိ၊
 အလုံးစုံသော ထိုအဖြစ်ကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္ထာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဂဟပတိ
 သော ပစ္စန္တဝါသိ၊ အို၊ သူကြွယ် ထိုပစ္စန္တရာဇ်နေသုဌေးသည်။ ဣဒါနေဝ န ခေါ
 ဧဝံ သီလော၊ ယခုအခါ၌သာ ဤသို့အကျင့်ရှိသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧဝံ
 သီလောယေဝ၊ ရှေးကလည်း ဤသို့အကျင့်ရှိသည်သာ။ အဟောသီတိ ဝတွာ၊
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုအနာထပိဏ်သုဌေးသည်
 တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော
 ဗာရာဏသီယံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့၌။ မဟာဝိဘဝေါ သေဌိ
 အဟောသိ၊ များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော သုဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ ဧကော ပစ္စန္တ
 ဝါသိကော သေဌိ၊ တစ်ယောက်သော ပစ္စန္တရာဇ်၌နေသော သုဌေးသည်။ တဿ
 အဒိဋ္ဌ သဟာယော အဟောသိ၊ ထိုဘုရားလောင်းသုဌေး၏ မမြင်ဘူးသော

မိတ်ဆွေသည် ဖြစ်ပြီ။ သဗ္ဗံ အတိတဝတ္ထု၊ အလုံးစုံသော အတိတ်ဝတ္ထုကြောင်း သည်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသဒိသမေဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းနှင့်တူသည်သာတည်း။ ဗောဓိ သတ္တော ပန အတ္တနော မနုဿေဟိ၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား မိမိ၏ လူတို့သည်။ “အဇ္ဇ အမှေဟိ၊ ယနေ ကျွန်တော်တို့သည်။ ဣဒံ နာမ ကတန္တိ၊ ဤမည်သောအမှု ကို ပြုအပ်ပါပြီ” ဟု။ အာရောစိတေ၊ ပြောကြားအပ်သော်။ “အတ္တနော ကတံ၊ မိမိ၏အပေါ်၌ ပြုအပ်သော။ ပဌမံ ဥပကာရံ၊ ပဌမဖြစ်သော ကျေးဇူးကို။ အဇာနန္တာ၊ မသိတတ်သူတို့သည်။ ပစ္ဆာ ဧဝရူပံ၊ နောက်၌ ဤကဲ့သို့သဘောရှိ သော ဆင်းရဲကို။ လဘန္တိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ရကြကုန်သည်သာ” ဟု ပြောပြီး၍။ သမ္ပတ္တပရိသာယ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားကို ဟောလိုရကား

၉၀။ “ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊ ကတတ္တော နာဝဗုဇ္ဈတိ။

ပစ္ဆာ ကိစ္စေ သမုပ္ပန္နော၊ ကတ္တာရံ နာဓိဂစ္ဆတိ” တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယော ပုဗ္ဗေ ။ပ။ နာဓိဂစ္ဆတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊ ရှေးက အခြားသူပြု အပ်သော ကောင်းမှုကျေးဇူးရှိပါလျက်။ ကတတ္တော၊ အခြားသူ ပြီးစီးအောင် ပြုအပ်သော ကိစ္စရှိပါလျက်။ န နာဝဗုဇ္ဈတိ၊ ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးမသိတတ်။ (သော၊ ထိုသူသည်)။ ပစ္ဆာ ကိစ္စေ သမုပ္ပန္နော၊ နောက်၌ မိမိအလုပ်ကိစ္စသည် ဖြစ်ပေါ်လာသော်။ ကတ္တာရံ နာဓိဂစ္ဆတိ၊ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူကို မရနိုင်။

တတြ အယံ ပိဏ္ဏတ္တော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အပေါင်းအနက် တည်း။ (ကော၊ အပေါင်းအနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ခတ္တိယာဒိသု ယော ကောစိ ပုရိသော၊ မင်းမျိုးစသည်တို့တွင် အမှတ်မထားတစ်ပါးပါးသော ယောက်ျား သည်။ ပုဗ္ဗေ ပဌမတရံ၊ ရှေးက အထူးဦးစွာ။ အညေန၊ အခြားသူသည်။ ကတ- ကလျာဏော ကတူပကာရော၊ ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကျေးဇူးရှိသည်။ ကတ- တ္တော နိပ္ပာဒိတကိစ္စော၊ ပြီးစီးအောင်ပြုပေးအပ်သော ကိစ္စရှိသည်။ ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်ပါ လျက်။ ပရေန အတ္တနိ ကတံ၊ အခြားသူ သည် မိမိအပေါ်၌ ပြုအပ်သော။ တံ

ကလျာဏဉ္စေတံ အတ္ထပ္ပ န ဇာနာတိ၊ ထိုကျေးဇူးကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း၊
 ထိုဆောင်ရွက်ပေးသည့်ကိစ္စကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်၍ မသိတတ်။ သော၊
 ထိုသူသည်။ ပစ္ဆာ အတ္တနော ကိစ္စေ၊ နောက်၌ မိမိ၏ အလုပ်ကိစ္စသည်။ သမုပ္ပ-
 နန္တ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော်။ တဿ ကိစ္စဿ ကတ္တာရံ၊ ထိုဖြစ်ပေါ်သည့်ကိစ္စကို
 ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မည့်သူကို။ နာဓိဂစ္ဆတိ န လဘတိ၊ မရနိုင်။ ဣတိ၊ ဤသည်
 ပင်တည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ ဓမ္မံ
 ဒေသေတွာ၊ ဤဂါထာဖြင့် တရားကို ဟောကြားပြီး၍။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ ကတွာ၊
 ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ
 လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူပြီး၍။ “တဒါ ပစ္စန္တဝါသီ၊ ထိုအခါက ပစ္စန္တရာဇ်နေ သူဌေး
 သည်။ ဣဒါနိပိ ပစ္စန္တဝါသီယေဝ၊ ယခုငါဘုရားလက်ထက်၌လည်း ပစ္စန္တရာဇ်နေ
 သူဌေးပင်တည်း။ ဗာရာဏသီသေဌိ ပန၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ကား။ အဟမေဝ
 အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အကတညူဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်သော
 အကတညူဇာတ်အဖွင့်တည်း။

အပါယိမှဝဂ္ဂေါ နဝမော၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော အပါယိမှဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုအပါယိမှဝဂ်၏ ဥဒါန်းကား။ သုရာပါနံ မိတ္တဝိန္ဒံ၊ သုရာ
 ပါနဇာတ်လည်းကောင်း မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်လည်းကောင်း။ ကာဠကဏ္ဍိ အတ္ထ
 ဌါရံ၊ ကာဠကဏ္ဍိဇာတ်လည်းကောင်း အတ္ထဿဒ္ဓါရဇာတ်လည်းကောင်း။
 ကိပက္က သီလဝီမံသံ၊ ကိပက္ကဇာတ် သီလဝီမံသဇာတ်လည်းကောင်း။ မင်္ဂလ
 ဉ္စာပိ သာရမ္ပံ၊ မင်္ဂလဇာတ်လည်းကောင်း သာရမ္ပဇာတ်လည်းကောင်း။ ကုဟ
 ကံ အကတညူ စ၊ ကုဟကဇာတ်လည်းကောင်း အကတညူဇာတ်လည်း
 ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

၁၀။ လိတ္တဝဂ္ဂ

၁။ လိတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာတိ ဣဒံ၊ လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အပစ္စဝေက္ခိတပရိဘောဂံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တသ္မိံ ကာလေ ဘိက္ခု။ ထိုအချိန်က ရဟန်းတို့သည်။ စီဝရာဒီနိ လဘိတွာ၊ သင်္ကန်းစသည်တို့ကို ရ၍။ ယေဘုယျေန အပစ္စဝေက္ခိတွာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ များသောအားဖြင့် မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ကုန်၏။ တေ စတ္တာရော ပစ္စယေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို။ အပစ္စဝေက္ခိတွာ ပရိဘုဉ္ဇမာနာ၊ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ကြသော်။ ယေဘုယျေန၊ များသောအားဖြင့်။ နိရယ တိရစ္ဆာနယောနိတော န မုစ္ဆန္တိ၊ ငရဲတိရစ္ဆာန်မျိုးမှ မလွတ်ကြကုန်။ သတ္တာ တံ ကာရဏံ ဥတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍။ ဘိက္ခုနံ အနေကပရိယာယေန၊ ရဟန်းတို့အား များစွာသော ပရိယာယ်ဖြင့်။ ဓမ္မိံ ကထံ ကထေတွာ၊ တရားရှိသော စကားကို ဟောကြားတော်မူ၍။ အပစ္စဝေက္ခိတ ပရိဘောဂေ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်း၌။ အာဒီနဝံ ဒေသေတွာ၊ အပြစ်ကို ပြတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာနာမ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည် သည်။ စတ္တာရော ပစ္စယေ လဘိတွာ၊ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို ရရှိ၍။ အပစ္စဝေက္ခိတွာ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်မူ၍။ ပရိဘုဉ္ဇိတုံ နဝဋ္ဋတိ၊ သုံးဆောင် ခြင်းငှာ မသင့်။ တသ္မာ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ထို့ကြောင့် ဤနေ့မှ စ၍။ စတ္တာရော ပစ္စယေ ပစ္စဝေက္ခိတွာ၊ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်၍။ ပရိဘုဉ္ဇေယျာထာတိ၊ သုံးဆောင်ကြလော့”ဟု မိန့်၍။ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဝိဓိံ ဒေသေ- န္တော၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်မှု အစီရင်ကို ပြတော်မူလိုရကား။ “ဘိက္ခဝေ ဣဓ ပန ဘိက္ခု၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်က ရဟန်းသည်။ ယောနိသော ပဋိသင်္ခါယ၊ အသင့်အားဖြင့် ဆင်ခြင်၍။ သီတဿ ပဋိယာတာယ၊ အအေးကို ပယ်ဖျောက်ကာကွယ်ခြင်းငှာ။ စီဝရံ ပဋိသေဝတိ၊ သင်္ကန်းကို မှီဝဲပါ၏။ ဣတိ အာဒိနာ နယေန၊ ဤသို့အစရှိသောနည်းဖြင့်။ တန္တိ ဌပေတွာ၊ ပါဠိတော်ကို ထားပြီး

၍။ “ဘိက္ခဝေ စတ္တာရော ပစ္စယေ၊ အို. . ရဟန်းတို့ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို။ ဧဝံ ပစ္စဝေက္ခိတွာ၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် ဆင်ခြင်၍။ ပရိဘုခွိတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာ သင့်၏။ အပစ္စဝေက္ခိတွာ ပရိဘောဂေါ နာမ၊ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းမည်သည်။ ဟလာဟလဝိသပရိဘောဂသဒိသော၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်သုံးဆောင်ခြင်းနှင့်တူ၏။ ဟိ ပေါရာဏကာ၊ မှန်၏ ရှေးကလူတို့သည်။ အပစ္စဝေက္ခိတွာ၊ မဆင်ခြင်မူ၍။ ဒေါသံ အဇာနိတွာ၊ အပြစ်ကို မသိကြ၍။ ဝိသံ ပရိဘုခွိတွာ၊ အဆိပ်ကို သုံးဆောင်ကြ၍။ ဝိပါကန္တေ၊ အကျိုးပေးအဆုံး၌။ မဟာဒုက္ခံ အနုဘဝိဿတိ ဝတွာ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားရကုန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော အညတရသ္မိံ မဟာဘောဂကုလေ၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဦးသော များစွာသော ဥစ္စာရှိသော အမျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိတွာ ဝယပ္ပတ္တော၊ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သော်။ အက္ခုဓုတ္တော အဟောသိ၊ ကြွေအံကြူးသူသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ အပရော ကုဋ္ဌက္ခုတ္တော၊ ထိုအခါ တစ်ခြားသော ကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူသည်။ ဗောဓိသတ္တေန သဒ္ဓိံ ကီဠန္တော၊ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူကစားသော်။ အတ္တနော ဇယေ ဝတ္တမာနေ၊ မိမိ၏ အနိုင်ရမှုသည် ဖြစ်နေသော်။ ကေဠိမဏ္ဍလံ န ဘိန္ဒုတိ၊ ကစားဝိုင်းကို မဖျက်။ ပရာဇယကာလေ ပန၊ ရှုံးရာအခါ၌ကား။ အက္ခံ မုခေ ပက္ခိပိတွာ၊ အံစာကို ခံတွင်း၌ ထည့်၍။ အက္ခော နဋ္ဌောတိ၊ အံစာသည် ပျောက်၏ ဟုပြော၍။ ကေဠိမဏ္ဍလံ ဘိန္ဒုတွာ ပတ္တမတိ၊ ကစားဝိုင်းကို ဖျက်၍ ထွက်သွား၏။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူ၏။ တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ထိုအကြောင်းကို သိ၍။ “ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ ရှိပါစေ။ ဧတ္ထ ပတိရူပကာရဏံ၊ ဤအံစာပျောက်ရာ၌ သင့်လျော်သော အကြောင်းကို။ ဇာနိဿာမိ ဣတိ၊ သိရတော့အံ့”ဟုတွေး၍။ အက္ခေ အာဒါယ၊ အံစာတို့ကို ယူ၍။ အတ္တနော ယရေ၊ မိမိ၏ အိမ်၌။ ဟလာဟလဝိသေန ရဇ္ဇိတွာ၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ဖြင့် ဆေးဆိုး၍။ ပုနပ္ပနံ သုက္ခာပေတွာ၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ခြောက်စေ၍။ တေ အာဒါယ၊ ထိုအံစာတို့ကို ယူ၍။ တဿ သန္တိကံ ဂန္တာ၊ ထိုကောက်ကျစ် သောကြွေအံကြူးသူ၏ အထံသို့ သွား၍။ “ဧဟိ သမ္မ၊

လာပါ မိတ်ဆွေ။ အကွေဟိ ကိဋ္ဌာမာတိ အာဟ၊ အံစာတို့ဖြင့် ကစားကြအံ့”ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူသည်။ “သာဓု သမ္မာတိ၊ ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေ”ဟု။ ကေဠိမဏ္ဍလံ သဇ္ဇေတွာ၊ ကစားပိုင်းကို ပြင်ဆင်၍။ တေန သဒ္ဓိံ ကိဋ္ဌန္တော၊ ထိုဘုရားလောင်းနှင့် အတူကစားသော်။ အတ္တနော ပရာ ဇယကာလေ၊ မိမိ၏ ရုံးရာအခါ၌။ ဧကံ အက္ခံ၊ တစ်လုံးသော အံစာကို။ မုခေ ပက္ခိပိ၊ ခံတွင်း၌ ထည့်ပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုကောက်ကျစ် သော ကြွေအံကြူးသူကို ဘုရားလောင်းသည်။ တထာ ကရောန္တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုသို့ ပြုသည်ကို တွေ့မြင်၍။ “ဂိလာဟိ တာဝ၊ မျှီလိုက်ပါဦး။ ပစ္ဆာ ဧတံ၊ နောက်အခါ၌ ဤအံစာသည်။ ဣဒံ နာမ ဣတိ၊ ဤမည်သည်ဟု။ ဇာနိဿသိတိ၊ သိရလတုံ”ဟု ပြော၍။ စောဒေတုံ၊ အပြစ်တင်ခြင်းငှာ။

၉၁။ “လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ ဂိလံ’မက္ခံ ပုရိသော န ဗုဇ္ဈတိ။
 ဂိလ ရေ ဂိလ ပါပဓုတ္တက၊ ပစ္ဆာ တေ ကဋျကံ ဘဝိဿတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ လိတ္တံ(ပ)ဘဝိဿတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 (ဂါထာနက်ကား)။ . .

ပရမေန တေဇသာ၊ ထက်မြက်သော တန်ခိုးရှိသော အဆိပ်ဖြင့်။ လိတ္တံ အက္ခံ၊ လိမ်းကျံအပ်သော အံစာကို။ ဂိလံ ပုရိသော၊ မျှီသော ယောက်ျား သည်။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ ဘာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မသိ။ ဂိလ ရေ၊ မျှီလိုက်စမ်းပါ ဟေ့ကောင်။ ဂိလ ပါပဓုတ္တက၊ မျှီလိုက်စမ်းပါ လူယုတ်မာကြွေအံကြူးသူ။ ပစ္ဆာ တေ၊ နောက်၌ သင့်အား။ ကဋျကံ ဘဝိဿတိ၊ ထက်မြက်သော အဆိပ်သည် ဖြစ်လတုံ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ လိတ္တန္တိ၊ လိတ္တဟူသည်ကား။ မက္ခိတံ ရဉ္စိတံ၊ လိမ်းကျံအပ် သည်တည်း ဆိုးအပ်သည်တည်း။ ပရမေန တေဇသာတိ၊ ပရမေန တေဇသာဟူ သည်ကား။ ဥတ္တမတေဇသမ္ပန္နေန၊ ထက်မြက်သော အစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဟလာဟလဝိသေန၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ဖြင့်တည်း။ ဂိလန္တိ ဂိလန္တော၊ ဂိလံဟူသည်ကား မျှီသောတည်း။ အက္ခန္တိ၊ အက္ခံဟူသည်ကား။ ဂုဠကံ၊ အံစာကိုတည်း။ န ဗုဇ္ဈတိတိ၊ န ဗုဇ္ဈတိဟူသည်ကား။ “အယံ၊ ဤအံစာသည်။ ဂိလတော မေ၊ မျှီသော ငါ့အား။ ဣဒံ နာမ ကရိဿတိတိ၊ ဤမည်သော

ဆိုးကျိုးကို ပြုလတ်”ဟု။ န ဇာနတ်၊ မသိ။ ဂိလ ရေတိ၊ ဂိလ ရေ ဟူသည်ကား။ ဂိလာဟိ အရေ၊ မျိုလိုက်စမ်းပါ ဟေ့ကောင်တည်း။ ပုနပိ စောဒေန္တော၊ နောက်ထပ်လည်း အပြစ်တင်လိုရကား။ ဂိလာတိ ဝဒတိ၊ ဂိလဟု ပြောဆို၏။ ပစ္ဆာ တေကဋ္ဌကံ ဘဝိဿတီတိ၊ ပစ္ဆာ တေ ကဋ္ဌကံ ဘဝိဿတီဟူသည်ကား။ တေ ဣမသ္မိ အက္ခေ ဂိလိတေ၊ သင်သည် ဤအံစာကို မျှအပ်သော်။ ပစ္ဆာ ဧတံ ဝိသံ၊ နောက်၌ ဤအဆိပ်သည်။ တိခိဏံ ဘဝိဿတိ၊ ထက်မြက်သည် ဖြစ်လတ်တည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

သော၊ ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူသည်။ ဗောဓိသတ္တဿ ကထေန္တသေဝ၊ ဘုရားလောင်းသည် ပြောနေစဉ်ပင်။ ဝိသဝေဂေန မုစ္ဆိတော၊ အဆိပ်ရှိန်ဖြင့် တွေဝေ၍။ အက္ခိနိ ပရိဝတ္တေတွာ၊ မျက်စိတို့ကို ချာချာလည်စေ၍။ ခန္တံ နာမေတွာ ပတိ၊ ပုခုံးကို ညွတ်စေ၍ ကျပြီ (ဂုတ်ကျိုးကျပြီ)။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဣဒါနိ အဿ၊ ယခုအခါ ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူအား။ ဇီဝိတဒါနံ ဒါတုံ ဝဋ္ဋတီတိ၊ ဇီဝိတဒါနကို ပေးခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု တွေး၍။ ဩသဓ ပရိဘာဝိတံ၊ ဆေးဖြင့် ထုံမွမ်းအပ်သော။ ဝမနယောဂံ၊ အံဆေးကို။ ဒတွာ ဝမေတွာ၊ ပေး၍ အံစေ၍။ သပ္ပိဖာဏိတမဓုသက္ကရာဒယော ခါဒါပေတွာ၊ ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ပျားရည်၊ သကာစသည်တို့ကို စားစေ၍။ အရောဂံ ကတွာ၊ ရောဂါမရှိသည်ကို ပြု၍။ “ပုန ဧဝရူပံ၊ နောက် ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော အမှုကို။ မာ အကာသီတိ ဩဝဒိတွာ၊ မပြုလင့်”ဟု ဆုံးမ၍။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာလားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ၊ အို. . ရဟန်းတို့၊ အပစ္စဝေက္ခိတပရိဘောဂေါ နာမ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်ဘဲ ပစ္စည်းလေးပါးသုံးစွဲခြင်းမည်သည်။ အပစ္စဝေက္ခိတွာ၊ မဆင်ခြင်မူ၍။ ကတဝိသပရိဘောဂသဒိသော၊ သုံးဆောင်မှုပြုအပ်သော အဆိပ်နှင့်တူသည်။ ဟောတီတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ “တဒါ ပဏ္ဍိတဓုတ္တော၊ ထိုအခါက ပညာရှိကြွေအံကြူးသူသည်။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဧတ္ထ ကုဋ္ဌဓုတ္တော ပန၊ ဤလိတ္တဇာတ်က ကောက်ကျစ်သော ကြွေအံကြူးသူကိုကား။ န ကထိယတိ၊ ဘယ်သူဟူ၍ ဘုရား မဟောအပ်။ ဧတ္ထ ယထာ စ၊ ဤဇာတ်၌ကဲ့သို့လည်း။ ဧဝံ သဗ္ဗတ္ထ၊ ဤအတူ အလုံးစုံသော ဇာတ်၌

တည်း။ ဣမသ္မိံ ကာလေ၊ ဤငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌။ ယော ပန န ပညာယတိ၊ အကြင်သူသည်ကား မထင်ရှား။ သော န ကထိယတေဝါတိ၊ ထိုမထင်ရှားသူကို မဟောအပ်သည်သာ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

လိတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ရှေးဦးစွာသော လိတ္တဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ မဟာသာရဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိတိ ဣဒံ၊ ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ စသော ဤဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အာယသ္မန္တံ အာနန္ဒတ္ထေရံ၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဧကသ္မိံ သမယေ၊ ချဲ့ဦးအံ့ အခါတစ်ပါး၌။ ကောသလရညော ဣတ္ထိယော၊ ကောသလမင်း၏ မောင်းမတို့ သည်။ “ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ နာမ ဒုလ္လဘော၊ ဘုရားပွင့်ရာအခါမည်သည် ရခဲ၏။ မနုဿ ပဋိလာဘော ပရိပုဏ္ဏာယတနတာ စ တထာ၊ လူ့အဖြစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသော အာယတနရှိသူအဖြစ်သည်လည်းကောင်း ထို့အတူ ရခဲ၏။ မယဉ္ဇ၊ ငါတို့သည်လည်း။ ဒုလ္လဘံ၊ ရခဲသော။ ဣမံ ခဏသမဝါယံ လဘိတွာပိ၊ ဤအခါ အခွင့်ကို ရကြ၍သော်လည်း။ အတ္တနော ရုစိယာ၊ မိမိတို့၏ ဆန္ဒဖြင့်။ ဝိဟာရံ ဝန္တာ၊ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ ဓမ္မံ ဝါ သောတုံ၊ တရားကိုလည်း နာယူခြင်းငှာ။ ဗုဒ္ဓပူဇံ ဝါ ကာတုံ၊ ဘုရားပူဇော်မှုကိုလည်း ပြုခြင်းငှာ။ ဒါနံ ဝါ ဒါတုံ န လဘာမ၊ ဒါနဝတ္ထုကိုလည်း ပေးလှူခြင်းငှာ မရကြကုန်။ မဇ္ဈိသာယ၊ သေတ္တာ၌။ ပက္ခိတ္တာ ဝိယ ဝသာမ၊ ထည့်ထားအပ်ကုန်သကဲ့သို့ နေကြရပြီ။ ရညော ကထေတွာ၊ ကောသလမင်းအား လျှောက်ထား၍။ အမှာကံ ဓမ္မံ ဒေသေတုံ၊ ငါတို့အား တရား ကို ဟောခြင်းငှာ။ အနုစ္ဆဝိကံ ဧကံ ဘိက္ခု၊ သင့်လျော်သော တစ်ပါးသော ရဟန်း ကို။ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ပင့်ခိုင်း၍။ တဿ သန္တိကေ၊ ထိုရဟန်း၏ အထံ၌။ ဓမ္မံ သောဿာမ၊ တရားကို နာကုန်အံ့။ တတော ယံ သက္ခိဿာမ၊ ထိုရဟန်းထံမှ အကြင်တရားကို သင်ယူ စွမ်းနိုင်ကြအံ့။ တံ ဥဂ္ဂဏိဿာမ၊ ထိုတရားကို သင်ယူကုန် အံ့။ ဒါနာဒိနိ ပုညာနိ စ ကရိဿာမ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း

ပြုကြအံ့။ ဧဝံ နော၊ ဤသို့ ပြုကြသော် ငါတို့အား။ အယံ ခဏပဋိလာဘော၊ ဤအခါအခွင့်ကို ရခြင်းသည်။ သဖလော ဘဝိဿတီတိ စိန္တယိံသု၊ အကျိုးရှိသည် ဖြစ်လတ်”ဟု ကြံကြပြီ။ တာ သဗ္ဗာပိ၊ ထိုမောင်းမအားလုံးတို့သည်လည်း။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကောသလမင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ စိန္တိတကာရဏံ ကထယိံသု၊ ကြံစီအပ်သော အကြောင်းအရာကို လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ သာဓူတိ သမ္ပဋိန္တိ၊ ကောသလမင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီ။

အထ ကေဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ ဥယျာန ကီဠံ ကီဠိတုကာမော၊ ဥယျာဉ်ကစားမှုကို ကစားလို၍။ ဥယျာနပါလံ ပက္ခောသပေတွာ၊ ဥယျာဉ်စောင့်ကို ခေါ်စေ၍။ “ဥယျာနံ သောဓေဟီတိ အာဟ၊ ဥယျာဉ်ကို ရှင်းလင်းလော့”ဟု ပြောပြီ။ ဥယျာနပါလော၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည်။ ဥယျာနံ သောဓေန္တော၊ ဥယျာဉ်ကို ရှင်းလင်းသော်။ အညတရသ္မိံ ရုက္ခမူလေ၊ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌။ သတ္ထာရံ နိသိန္နံ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားရှင်ကို ထိုင်နေတော်မူသည်ကို ဖူးမြင်ရ၍။ ရညော သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ကောသလမင်း၏ အထံသို့ သွား၍။ “ဒေဝ ဥယျာနံ သုဒ္ဓံ၊ အရှင်မင်းကြီး ဥယျာဉ်သည် ရှင်းလင်းပါပြီ။ အပိစ ဧတ္ထ၊ စင်စစ် သော်ကား ဤဥယျာဉ်ထဲ၌။ အညတရသ္မိံ ရုက္ခမူလေ၊ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌။ ဘဂဝါ နိသိန္နောတိ အာဟ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုင်နေတော်မူ၏”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ “သာဓု သမ္မ၊ ကောင်းပြီ အချင်းဥယျာဉ် စောင့်။ သတ္ထု သန္တိကေ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌။ ဓမ္မမ္ပိ သောဿာမာတိ၊ တရားတော်ကိုလည်း နာယူကုန်အံ့”ဟု တွေး၍။ အလင်္ကတရထံ အဘိရုယျ၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားကို တက်စီး၍။ ဥယျာနံ ဂန္ဓာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ သတ္ထု သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွားပြီ။

တသ္မိံ စ သမယေ၊ ထိုအခါကလည်း။ ဆတ္တပါဏိနာမ ဧကော၊ ဆတ္တပါဏိမည် သော တစ်ယောက်သော။ အနာဂါမီ ဥပါသကော၊ အနာဂါမိဖြစ်သော ဥပါသကာ သည်။ သတ္ထု သန္တိကေ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌။ ဓမ္မံ သုဏ္ဏမာနော၊ တရားတော် ကို နာယူလျက်။ နိသိန္နော ဟောတိ၊ ထိုင်နေသည် ဖြစ်၏။ ရာဇာ တံ ဒိသ္မာ၊ ကောသလမင်းသည် ထိုဥပါသကာကို တွေ့ရ၍။ အာသင်္ကမာနော၊ သံသယရှိ၍။ မဟုတ္တံ ဌတွာ ပုန၊ တမဟုတ်မျှ ရပ်၍ တဖန်။ “သစေ အယံ အကယ်၍ ဤသူသည်။ ပါပကော ဘဝေယျ၊ ယုတ်မာသူသည် ဖြစ်အံ့။ သတ္ထု သန္တိကေ နိသိဒိတွာ၊ ဘုရားရှင်

၏ အထံတော်၌ ထိုင်၍။ ဓမ္မံ န သုဏေယျ၊ တရားတော်ကို မနာယူရာ။ ဣမိနာ အပါပကေန၊ ဤသူသည် မယုတ်မာသူသည်။ ဘဝိတဗ္ဗန္တိ စိန္တေတွာ၊ ဖြစ်လောက် ၏”ဟု တွေး၍။ သတ္တာရံ ဥပသင်္ကမိတွာ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုး၍။ ဧကမန္တံ နိသီဒိ၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီ။ ဥပါသကော ဗုဒ္ဓဂါရဝေန၊ ဥပါသကာ သည် ဗုဒ္ဓဂါရဝဖြင့်။ ရညော ပစ္စုဋ္ဌာနံ ဝါ၊ မင်းအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဝန္တနံ ဝါ န အကာသိ၊ ရှိခိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း မပြုပြီ။ တေန အဿ ရာဇာ၊ ထို့ကြောင့် ထိုဥပါသကာအား ကောသလမင်းသည်။ အနတ္တမနော အဟောသိ၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ သတ္တာ တဿ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုကောသလမင်း၏။ အနတ္တမနဘာဝံ ဥ တွာ၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိကြောင်းကို သိတော်မူ၍။ “မဟာရာဇ အယံ ဥပါသကော၊ အို. . မင်းမြတ် ဤဥပါသကာ သည်။ ဗဟုဿုတော အာဂတာဂမော၊ ဗဟုသုတရှိ၏ လာသောပါဠိအာဂုမရှိ၏။ ကာမေသု ဝိတရာဂေါတိ၊ ကာမတို့၌ ကင်းသော ရာဂရှိ၏”ဟု။ ဥပါသကဿ ဂုဏံ ကထေသိ၊ ဥပါသကာ၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ပြောပြတော်မူပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ “ယဿ ဂုဏံ၊ အကြင်ဥပါသကာ၏ ဂုဏ်အရည် အချင်းကို။ သတ္တာ ဝဏ္ဏေသိ၊ ဘုရားရှင်သည် ခိုးမွမ်းတော်မူပြီ။ ဣမိနာ ဩရကေန၊ ဤဥပါသကာသည် အညံ့စားသည်။ န ဘဝိတဗ္ဗ ဣတိ စိန္တေတွာ၊ မဖြစ်တန်ရာ”ဟု ကြံစိ၍။ “ဥပါသက၊ အို. . ဥပါသကာ။ ယေန တေ အတ္ထော၊ အကြင်အရာဝတ္ထု ဖြင့် သင့်အား အလိုရှိ၏။ (တံ၊ အလိုရှိသော ထိုအရာဝတ္ထုကို)။ ဝဒေယျာသိ၊ ပြောလော့”။ ဣတိ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ဥပါသကော၊ ဥပါသကာသည်။ သာဓူတိ သမ္ပဋိန္တိ၊ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီ။ ရာဇာ သတ္ထု သန္တိကေ၊ ကောသလ မင်းသည် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌။ ဓမ္မံ သုတွာ၊ တရားတော်ကို နာယူ၍။ သတ္တာရံ၊ ဘုရားရှင်ကို။ ပဒက္ခိဏံ ကတွာ ပက္ကာမိ၊ အရိုအသေကို ပြု၍ ဖဲသွားပြီ။

သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုကောသလမင်းသည် တစ်နေ့၌။ ဥပရိပါသာဒေ မဟာ ဝါတပါနံ၊ ပြာသာဒ်ထက်၌ ပြတင်းပေါက်ကြီးကို။ ဝိဝရိတွာ ဌိတော၊ ဖွင့်၍ ရပ်နေ သော်။ ဘုတ္တပါတရာသံ တံ ဥပါသကံ၊ စားပြီးသော နံနက်စာရှိသော ထိုဥပါသကာ ကို။ ဆတ္တံ အာဒါယ၊ ထီးကို ကိုင်ယူ၍။ ဇေတဝနံ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားနေသည်ကို။ ဒိသွာ ပက္ခောသာပေတွာ၊ မြင်၍ ခေါ်စေ၍။ “ဥပါသက တံ၊ အို. . ဥပါသကာ သင်ကား။ ဗဟုဿုတော ကိရ၊ ဗဟုသုတရှိသတဲ့။ အမှာကံ

ဣတ္ထိယော စ၊ ငါတို့၏ မောင်းမတို့သည်လည်း။ ဓမ္မံ သောတုကာမာ စေ၊
 တရားကို နာလည်းနာလိုကုန်၏။ ဥဂ္ဂဟေတုကာမာ စ၊ သင်ယူလည်း သင်ယူ
 လိုကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုမင်းမောင်းမတို့အား။ သစေ ဓမ္မံ ဝါစေယျာသိ၊ အကယ်၍
 တရားကို သင်ပေးအံ့။ ဝတ သာဓု အဿ၊ စင်စစ် ကောင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။
 ဣတိ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ဒေဝ ဂိဟိနံ နာမ၊ အရှင်မင်းမြတ် လူတို့အား
 မည်သည်။ ရာဇန္တေပုရေ၊ မင်းနန်းတော်တွင်း၌။ ဓမ္မံ ဒေသေတုံ ဝါ၊ တရားကို
 ဟောခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ဝါစေတုံ ဝါ န ပဋိရူပံ၊ သင်ပြပေးခြင်းငှာလည်းကောင်း
 မသင့်လျော်ပါ။ အယျာနံ ဧဝ ပဋိရူပန္တိ၊ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့အားသာ
 သင့်လျော်ပါ၏ဟုလျှောက်ပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ “ဧသော သစ္စံ
 ဝဒတိတိ၊ ဤဥပါသကာသည် အမှန်ကို လျှောက်ထား၏”ဟု။ ဥယျောဇေတွာ၊
 လွတ်လိုက်၍။ ဣတ္ထိယော ပက္ခောသာပေတွာ၊ မောင်းမတို့ကို ခေါ်စေ၍။ “ဘဒ္ဒေ
 အဟံ၊ အို. . ရှင်မတို့ ငါသည်။ တုမှာကံ ဓမ္မဒေသနတ္ထာယ စ၊ သင်တို့အား
 တရားဟောခြင်းအကျိုးငှာလည်း ကောင်း။ ဓမ္မဝါစနတ္ထာယ စ၊ တရားသင်ပြပေး
 ခြင်းအကျိုးငှာလည်းကောင်း။ သတ္ထု သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့
 သွား၍။ ဧကံ ဘိက္ခုံ ယာစာမိ၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို တောင်းပေးအံ့။ အသိ-
 တိယာ မဟာသာဝကေသု၊ ရှစ်ကျိပ်သော တပည့်ကြီးတို့တွင်။ ကတရံ ယာစာမိတိ
 အာဟ၊ အဘယ်ရဟန်းကို တောင်းပေးရအံ့နည်း”ဟု ပြောပြီ။ တာ သဗ္ဗာပိ
 မန္တေတွာ၊ ထိုမောင်းမအားလုံးတို့သည်လည်း တိုင်ပင်၍။ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကံ၊
 တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော။ အာနန္ဒတ္ထေရမေဝ အာရောစေသုံ၊ အာနန္ဒာထေရ်ကို
 သာ ရလိုကြောင်းလျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ သတ္ထု သန္တိကံ၊ ကောသလမင်းသည်
 ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့။ ဂန္ဓာ ဝန္တိတွာ၊ သွားပြီး၍ ရှိပြီးပြီ။ ဧကမန္တံ နိသိန္ဒော၊
 သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေလျက်။ “ဘန္တေ အမှာကံ ဂေဟေ၊ အို. . ရှင်တော်ဘုရား
 တပည့်တော်တို့၏ အိမ်တော်၌။ ဣတ္ထိယော၊ မင်းမောင်းမတို့သည်။ အာနန္ဒ
 ထေရဿ သန္တိကေ၊ အာနန္ဒာထေရ်၏ အထံ၌။ ဓမ္မံ သောတုံ စ၊ တရားတော်ကို
 နာယူခြင်းငှာလည်း ကောင်း။ ဥဂ္ဂဏိတုံ စ ဣတ္ထန္တိ၊ သင်ယူခြင်းငှာလည်းကောင်း
 အလိုရှိကုန်၏။ ထေရော အမှာကံ ဂေဟေ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည် တပည့်တော်
 တို့၏ အိမ်တော်၌။ သစေ ဓမ္မံ၊ အကယ်၍ တရားကို။ ဒေသေယျ စေဝ ဝါစေယျ
 စ၊ ဟောမှုလည်း ဟောအံ့ သင်ပြမှုလည်း သင်ပြအံ့။ သာဓု ဝတ ဣတိ၊

ကောင်းလေစွ တကား”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရား ရှင်သည်။ သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ထေရံ အာဏာပေသိ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်ကို စေခိုင်းတော်မူပြီ။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ရညော ဣတ္ထိယော၊ ကောသလမင်း၏ မောင်းမတို့သည်။ ထေရဿ သန္တိကေ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ အထံ၌။ ဓမ္မံ သုဏန္တိ စေဝ ဥဂ္ဂဏန္တိ စ၊ တရားတော်ကို နာလည်းနာယူကုန်၏ သင်လည်းသင်ယူကုန်၏။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ရညော စူဠာမဏိ နဋ္ဌော၊ ကောသလ မင်း၏ ပတ္တမြားဆံထိုးသည် ပျောက်ပြီ။ တဿ နဋ္ဌဘာဝံ၊ ထိုပတ္တမြားဆံထိုး၏ ပျောက်ကြောင်းကို။ ရာဇာ သုတွာ၊ ကောသလမင်းသည် ကြားရ၍။ “သဗ္ဗေ အန္တောဝဠုနကေ၊ အလုံးစုံကုန်သော နန်းတွင်းသုံးဆောင်ကုန်သော။ မနုဿ ဂဟေတွာ၊ လူတို့ကို ခေါ်ယူ၍။ စူဠာမဏိ အာဟရာပေထာတိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို ဆောင်ယူခိုင်းကြလော့” ဟု။ အမစ္စေ အာဏာပေသိ၊ အမတ်တို့ကို အာဏာပေး ပြီ။ အမစ္စာ၊ အမတ်တို့သည်။ မာတုဂါမေ အာဒိ ကတွာ၊ မာတုဂါမတို့ကို အစကို ပြု၍။ စူဠာမဏိ ပရိပုစ္ဆန္တာ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို မေးမြန်းစိစစ်ကြသော်။ အဒိသ္မာ၊ မတွေ့ကြရ၍။ မဟာဇနံ ကိလမေန္တိ၊ များစွာသော လူအပေါင်းကို ပင်ပန်းစေ ကုန်၏။ တံ ဒိဝသံ အာနန္ဒတ္ထေရော၊ ထိုနေ့၌ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည်။ ရာဇနိဝေသနံ ပဝိဋ္ဌော၊ မင်းနန်းတော်သို့ ကြွဝင်သွားပြီ။ တာ ဣတ္ထိယော ပုဗ္ဗေ၊ ထိုမင်းမောင်းမတို့သည် ရှေးက။ ထေရံ ဒိသ္မာဝ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်ကို ဖူးရ၍ပင်။ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ ဓမ္မံ၊ ရှင်လန်းနှစ်သက်ကုန်လျက် တရားတော်ကို။ သုဏန္တိ ယထာ စေဝ၊ နာယူကြကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဥဂ္ဂဏန္တိယထာ စ၊ သင်ယူကြသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ တထာ အကတွာ၊ ထိုကဲ့သို့ မပြုကြမူ၍။ သဗ္ဗာ၊ မင်းမောင်းမ အားလုံးတို့သည်။ ဒေါမနဿပုတ္တာဝ အဟေသုံ၊ စိတ်မကောင်းသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြသည်သာ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တတော ထေရေန၊ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်။ “ကသ္မာ တုမေ၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည်။ အဇ္ဇ ဧဝရူပါ ဇာတာတိ၊ ယနေ့ ဤသို့စိတ်မကောင်းသော သဘောရှိကြသည် ဖြစ်ကြသနည်း” ဟု။ ပုစ္ဆိတာ၊ အမေးခံရကုန်သော်။ “ဘန္တေ ရညော၊ အို. . အရှင်ဘုရား မင်းကြီး၏။ စူဠာမဏိ ပရိယေသာမာတိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို ရှာကြမည်”ဟုပြော၍။ အမစ္စာ၊ အမတ်တို့သည်။ မာတုဂါမေ ဥပါဒါယ၊ မာတုဂါမတို့ကို အစပြု၍။ အန္တော

ဝဠုနကေ ကိလမေန္တိ၊ နန်းတွင်းသုံးဆောင်သူအားလုံးတို့ကို ပင်ပန်းစေကုန်၏။ ကဿ ကိံ ဘဝိဿတီတိ၊ ဘယ်သူအား ဘာသည် ဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟု။ န ဇာနာမ၊ တပည့်တော်များ မသိကြကုန်။ တေန ဒေါမနဿပ္ပတ္တာ၊ ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သည်။ အမှ ဣတိ၊ ဖြစ်ပါကုန်၏”ဟု။ ဧဝမာဟံသု၊ ဤသို့လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ထေရော မာစိန္တေထာတိ၊ ရှင်အာနန္ဒာ ထေရ်သည် တွေးမပူကြနှင့်ဟု။ တာ သမဿာသေတွာ၊ ထိုမင်းမောင်းမတို့ကို သက်သာရာ ရစေ၍။ ရညော သန္တိကံ ဂန္တာ၊ ကောသလမင်း၏ ထံသို့ ကြွသွား၍။ ပညတ္တာသနေ နိဿိဒိတွာ၊ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၍။ “မဟာရာဇ တေ၊ အို၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏။ မဏိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုး သည်။ နဋ္ဌော ကိရ ဣတိ ပုစ္ဆိ၊ ပျောက်သတဲ့လားဟု မေးပြီ။ အာမ ဘန္တေတိ၊ ပျောက်သည် မှန်ပါ၏ ဘုရားဟုလျှောက်ပြီ။ တံ အာဟရာပေတုံ၊ ထိုပတ္တမြားဆံထိုးကို ဆောင်ယူစေခြင်း ငှါ။ အသက္ခိ ပန ဣတိ၊ စွမ်းနိုင်ပါပြီလားဟုမေးပြီ။ ဘန္တေ သဗ္ဗံ အန္တောဇနံ၊ အို၊ အရှင်ဘုရား အားလုံးသော နန်းတွင်းသားအပေါင်းကို။ ဂဟေတွာ ကိလမေန္တောပိ၊ ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပင်ပန်းစေသော်လည်း။ အာဟရာပေတုံ၊ ဆောင်ယူစေခြင်းငှါ။ န သက္ကောမိ ဣတိ၊ မစွမ်းနိုင်ပါဟုလျှောက်ပြီ။ မဟာရာဇ မဟာဇနံ၊ အို၊ မင်းမြတ် များစွာသော လူအပေါင်းကို။ အကိလမိတွာဝ၊ မပင်ပန်း စေမူ၍သာ။ အာဟရဏူပါယော၊ ဆောင်ယူရရှိဖို့ နည်းလမ်းသည်။ အတ္ထိတိ၊ ရှိ၏ဟုမိန့်ပြီ။ ကတရော ဘန္တေတိ၊ အဘယ်နည်းလမ်းပါနည်း အရှင်ဘုရားဟု လျှောက်ပြီ။ ပိဏ္ဍဒါနံ မဟာရာဇာတိ၊ အဆုပ်အခဲပေးသော နည်းလမ်းတည်း မင်းကြီးဟုမိန့်ပြီ။ ဘန္တေ ပိဏ္ဍဒါနံ၊ အို၊ အရှင်ဘုရား အဆုပ်အခဲပေးသော နည်းလမ်းဟူသည်။ ကတရံတိ၊ အဘယ်နည်းဟု လျှောက်ပြီ။ “မဟာရာဇ ယတ္ထကေသု၊ အို၊ မင်းမြတ် အကြင်မျှရှိသော သူတို့၌။ အာသကာံ အတ္ထိ၊ သံသယသည် ရှိ၏။ တေ ဂဟေတွာ၊ ထိုသံသယရှိသူတို့ကို ခေါ်ယူ၍။ ဧကေကဿ ဧကေကံ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်အား တစ်ခုတစ်ခုသော။ ပလာလပိဏ္ဍံ ဝါ၊ ကောက်ရိုးထုံးကိုသော်လည်းကောင်း။ မတ္တိကာပိဏ္ဍံ ဝါ ဒတွာ၊ မြေစိုင်ခဲကိုသော်လည်းကောင်း ပေးပြီး၍။ ဣမံ ပစ္စုသကာလေ၊ ဤကောက်ရိုးထုံး မြေစိုင်ခဲကို မိုးသောက်ထအခါ၌။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူခဲ့၍။ အသုကဋ္ဌာနေ နာမ၊ ဤမည်သော ဌာန၌။ ပါတေထာတိ ဝတ္တဗ္ဗံ၊ ချထားကြလော့ဟု အမိန့်ထုတ်

ရမည်။ ယေန ဂဟိတော ဘဝိဿတိ၊ အကြင်သူသည် ယူထားအပ်သည် ဖြစ်လ
တံ့။ သော တသ္မိ၊ ထိုယူထားသူသည် ထိုကောက်ရိုးထုံး မြေစိုင်းခဲ၌။ ပက္ခိပိတ္တာ
အာဟရိဿတိ၊ ထည့်ယူ၍ ဆောင်ခဲ့လိမ့်မည်။ ပဌမဒိဝသေယေဝ၊ ပဌမဆုံးနေ့၌
ပင်။ သစေ ပါတေန္တိ၊ အကယ်၍ ချထားကုန်အံ့။ ဣစ္စေတံ ကုသလံ၊ ဤသို့ချထား
ခြင်းသည် အပြစ်မရှိ ကောင်း၏။ စေ နော ပါတေန္တိ၊ အကယ်၍ ချမထားကုန်အံ့။
ဒုတိယဒိဝသေပိ တတိယဒိဝသေပိ၊ ဒုတိယနေ့၌လည်းကောင်း တတိယနေ့၌လည်း
ကောင်း။ တထေဝ ကာတဗ္ဗံ၊ ထိုအတူပင် ပြုရမည်။ ဧဝံ မဟာဇနော စ၊ ဤသို့
ပြုသော် များစွာသော လူအပေါင်းသည်လည်း။ န ကိလမိဿတိ၊ မပင်ပန်းလတံ့။
မဏိံ စ လဘိဿတိတိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကိုလည်း သင်မင်းကြီးပြန်ရလိမ့်မည်ဟု။
ဧဝံ ဝတ္တာ၊ ဤသို့ မိန့်၍။ ထေရော အဂမာသိ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည် ကြွသွားပြီ။

ရာဇာ ဝုတ္တနယေနော၊ ကောသလမင်းသည် ရှင်အာနန္ဒာပြောသော နည်းဖြင့်
ပင်။ တယော ဒိဝသေ ဒါပေသိ၊ သုံးရက်တို့တိုင်တိုင် အဆုပ်ပေးစေပြီ။ မဏိံ
နေဝ အာဟရိသု၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို မဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်ပြီ။ ထေရော၊ ရှင်
အာနန္ဒာထေရ်သည်။ တတိယဒိဝသေ အာဂန္တာ၊ တတိယနေ့၌ ကြွလာတော်မူ
၍။ “ကိံ မဟာရာဇ ဘယ်လိုလဲ မင်းမြတ်။ မဏိံပါတိတောတိ ပုစ္ဆိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုး
ကို ချထားအပ်ပြီလော”ဟု မေးပြီ။ န ပါတေန္တိ ဘန္တေတိ၊ ချမထားကြပါ အရှင်ဘုရား
ဟုလျှောက်ပြီ။ “မဟာရာဇ တေန ဟိ၊ အို၊ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ မဟာ
တလသ္မိယေဝ ပဋိစ္ဆန္တဌာနေ၊ ကွင်းပြင်ကျယ်၌ပင် ဖုံးကွယ်ရာဌာန၌။ မဟာစာဋီ
ဌပါပေတွာ၊ အိုးတုတ်ကြီးကို ထားစေ၍။ ဥဒကဿ ပူရာပေတွာ၊ ရေဖြင့် ပြည့်စေ
၍။ သာဏိံ ပရိက္ခိပါပေတွာ၊ တင်းတိမ်ကို ကာရံစေ၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
အန္တောလဂ္ဂနကမနုဿာ စ၊ နန်းတွင်းသုံးဆောင်သူတို့သည်လည်းကောင်း။
ဣတ္ထိယော စ၊ မင်းမောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း။ ဥတ္တရာသင်္ဂီ ကတွာ၊
အပေါ်ရုံကို ဝတ်ရုံမပြု၍။ ဧကေကောဝ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်စီသာ။ အန္တော
သာဏိံ ပဝိသိတွာ၊ တင်းတိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍။ ဟတ္ထံ ဓောဝိတွာ၊ လက်ကို ဆေး၍။
အာဂစ္ဆန္တုတိ၊ လာခဲ့ကြဟု။ ဝဒေဟီတိ၊ အမိန့်ချလော့ဟုပြော၍။ ထေရော ဣမံ
ဥပါယံ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည် ဤနည်းလမ်းကို။ အာစိက္ခိတွာ ပက္ကာမိ၊ ပြောကြား
၍ ဖဲကြွသွားပြီ။ ရာဇာ တထာ ကာရေသိ၊ ကောသလမင်းသည် ထို ရှင်အာနန္ဒာ
နည်းပေးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုစေပြီ။ မဏိံစောရော၊ ပတ္တမြားဆံထိုး

သူခိုးသည်။ “ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကော၊ တရားဘဏ္ဍာစိုး ရှင်အာနန္ဒာသည်။ ဣမံ အဓိကရဏံ၊ ဤပတ္တမြားဆံထိုး ပျောက်သည့် ကိစ္စအဓိကရုဏ်းကို။ အာဒါယ၊ လက်ခံယူပြီး၍။ မဏိ အဒဿေတွာ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို မပြနိုင်မူ၍။ ဩသက္ကိဿတီတိ၊ နောက်ဆုတ်လတံ့ဟူသော။ ဧတံ၊ ဤအကြောင်းသည်။ အဋ္ဌာနံ၊ သင့်လျော်သော အကြောင်းမဟုတ်။ ဒါနိ ပါတေတံ၊ ယခုအခါ ချထားခြင်းငှါ။ ဝတ္တတီတိ၊ သင့်၏ဟုတွေး၍။ မဏိ ပဋိစ္ဆန္တံ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို ဖုံးကွယ်အပ်သည်ကို။ ကတွာ အာဒါယ၊ ပြု၍ ယူခဲ့၍။ အန္တောသာဏိံ ပဝိသိတွာ၊ တင်းတိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍။ စာဋိယံ ပါတေတွာ နိက္ခမိ၊ အိုးတုတ်ကြီးထဲ၌ ချထား၍ ထွက်သွားပြီ။ သဗ္ဗေသံ နိက္ခန္တကာလေ၊ လူအားလုံးတို့၏ ထွက်သွားပြီးရာအခါ၌။ ဥဒကံ ဆဉ္စေတွာ၊ ရေကို စွန့်သွန်ပစ်၍။ မဏိ အဒ္ဓသံသု၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို တွေ့ကြကုန်ပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။ “ထေရံ နိဿာယ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်ကို အမှီပြု၍။ မဟာဇနံ အကိလမေတွာ၊ များစွာသော လူအပေါင်းကို မပင်ပန်းစေမူ၍သာ။ မေ မဏိ၊ ငါသည် ပတ္တမြားဆံထိုးကို။ လဒ္ဓေါတိ တုဿိ၊ ရအပ်ပြီ”ဟု သဘောကျပြီ။ အန္တောလဉ္စနကမနုဿာပိ၊ နန်းတွင်းအသုံးပြုသူ လူတို့သည်လည်း။ “ထေရံ နိဿာယ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်ကို အမှီပြု၍။ မဟာဒုက္ခတော မုတ္တာ၊ ဒုက္ခကြီးမှ လွတ်ကုန်သည်။ အမှာတိ သုဿိသု၊ ဖြစ်ကြရပြီ”ဟု သဘောကျကုန်ပြီ။ “ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့်။ ရညော စူဠာမဏိ၊ ကောသလမင်းသည် ပတ္တမြားဆံထိုးကို။ လဒ္ဓေါတိ၊ ရအပ်ပြီဟု။ ထေရဿ အာနုဘာဝေါ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ အစွမ်းအာနုဘော်သည်။ သကလ နဂရေ စေဝ ဘိက္ခုသံဃေ စ၊ တစ်မြို့လုံး၌လည်းကောင်း ရဟန်းအပေါင်း၌ လည်းကောင်း။ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။

ဓမ္မသဘာယံ သန္နိသိန္နာ ဘိက္ခု။ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော အာနန္ဒတ္ထေရော၊ အိုး၊ ငါ့ရှင်တို့ အာနန္ဒာထေရ်သည်။ အတ္တနော ဗဟုဿုတတာယ၊ မိမိ၏ ဗဟုသုတရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ပဏ္ဍိစ္စေန ဥပါယကုသလတာယ၊ ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် နည်းလမ်းနားလည်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ မဟာဇနံ အကိလမေတွာ၊ လူအများကို မပင်ပန်းစေမူ၍။ ဥပါယေနေဝ ရညော၊ နည်းလမ်းဖြင့်ပင် ကောသလမင်းအား။ မဏိ ဒဿေသီတိ၊ ပတ္တမြားဆံထိုးကို ပြပြီ”ဟု။ ထေရဿ ဂုဏံ ဝဏ္ဏယိသု၊

ရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ခိုးမွမ်းကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခုဝေ ဧတရဟံ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခုဝေ ဣဒါနိ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ပရဟတ္ထဂတံ ဘဏ္ဍံ၊ သူများလက်၊ရောက်နေသော ပစ္စည်းကို။ အာနန္ဒေနော န ဒဿိတံ၊ အာနန္ဒာသည်သာ ပြနိုင်ပြအပ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာပိ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့သည်လည်း။ မဟာဇနံ အကိလမေတွာ၊ လူအများကို မပင်ပန်းစေမူ၍။ ဥပါယေနေဝ၊ နည်းလမ်းဖြင့်ပင်။ တိရစ္ဆာနဟတ္ထဂတံ ဘဏ္ဍံ၊ တိရစ္ဆာန်လက်ထဲ ရောက်နေသော ပစ္စည်းကို။ ဒဿယိသုတိ ဝတွာ၊ ပြုဖူးကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော သဗ္ဗသိပ္ပေသု၊ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတတ်တို့၌။ နိပ္ပတ္တိံ ပတ္တော၊ အပြီးအစီးသို့ ရောက်၍။ တဿေဝ အမေစ္စာ အဟောသိ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ပင် အမတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ရာဇာ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့်၊ ဥယျာနံ ဂန္တာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ ဝနန္တရာနိ ဝိစရိတွာ၊ တောကြိုတောကြားတို့သို့ လှည့်လည်၍။ ဥဒကကီဠံ ကီဠိတုကာမော၊ ရေကစားမှုကို ကစားလို၍။ မင်္ဂလပေါက္ခရဏိံ ဩတရိတွာ၊ မင်္ဂလာရေကန်တော်သို့ သက်ဆင်း၍။ ဣတ္ထာဂါရမ္ပိ ပတ္တောသိ၊ မင်းမောင်းမအပေါင်းကိုလည်း ခေါ်ပြီ။ ဣတ္ထိယော အတ္တနော အတ္တနော၊ မင်းမောင်းမတို့သည် မိမိ၏ မိမိ၏။ သီသုပဂဂီဝုပဂါဒီနိ အာဘရဏာနိ၊ ခေါင်းဝတ်တန်းဆာ၊ လည်ဝတ်တန်ဆာအစရှိကုန်သော အဆင်တန်ဆာတို့ကို။ ဩမုစ္စိတွာ၊ ချွတ်ကြ၍။ ဥတ္တရာသင်္ဂေသု ပက္ခိပိတွာ၊ အပေါ်ရုံတို့၌ ထည့်၍။ သမုဂ္ဂပိဋေသု ဌပေတွာ၊ သေတ္တာတို့၌ ထည့်၍။ ဒါသိယော ပဋိစ္စာပေတွာ၊ ကျွန်မတို့ကို အပ်နှံ၍။ ပေါက္ခရဏိံ ဩတရိသု၊ ရေကန်တော်သို့ သက်ဆင်းကုန်ပြီ။ အထ ဧကာ ဥယျာနမက္ကဋ္ဌိ၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော ဥယျာဉ်ထဲရှိမျောက်မသည်။ သာခန္တရေ နိသိန္နာ၊ သစ်ခက်ကြား၌ နေလျက်။ ဒေဝီ ပိဋန္ဓနာနိ ဩမုစ္စိတွာ၊ မိဖုရားကြီးကို အဆင်

တန်ဆာတို့ကို ချွတ်၍။ ဥတ္တရာသင်္ဂေ ပက္ခိပိတ္တာ၊ အပေါ်ရုံ၌ ထည့်၍။ သမုဂ္ဂပိဋေ ဌပယမာနံ ဒိသ္မာ၊ သေတ္တာထဲ၌ ထားနေသည်ကို မြင်၍။ တဿာ မုတ္တာဟာရံ၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ပုလဲသွယ်ကို။ ပိဋန္တိတုကာမာ ဟုတွာ၊ ဆင်မြန်းလိုသည် ဖြစ်၍။ ဒါသိယာ ပမာဒံ၊ ကျွန်မ၏ မေ့လျော့မှုကို။ ဩလောကယမာနာ နိသီဒိ၊ ကြည့်လျက် ထိုင်နေပြီ။ ဒါသိပိ တံ ရက္ခမာနာ၊ ကျွန်မသည်လည်း ထိုပုလဲသွယ်ကို စောင့်ရှောက်လျက်။ တဟံ တဟံ ဩလောကေတွာ၊ ထိုထိုအရပ်ကို ကြည့်၍။ နိသိန္နာယေဝ နိဒ္ဒါယိတုံ အာရတိ၊ ထိုင်လျက်သာလျှင် ငိုက်မြည်းခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ မက္ကဋ္ဌိ၊ မျောက်မသည်။ တဿာ ပမာဒဘာဝံ ဥ တွာ၊ ထိုကျွန်မ၏ မေ့လျော့ကြောင်းကို သိ၍။ ဝါတဝေဂေန ဩတရိတွာ၊ လေ၏အဟုန်ဖြင့် ဆင်းသက်၍။ မဟာမုတ္တာဟာရံ ဂီဝါယ ပဋိမုဉ္ဇိတွာ၊ ပုလဲသွယ်ကြီးကို လည်ပင်း၌ စွပ်၍။ ဝါတဝေဂေန ဥပ္ပတိတွာ၊ လေ၏အဟုန်ဖြင့် ခုန်တက်၍။ သာခန္တရေ နိသီဒိတွာ၊ သစ်ခက်ကြား၌ နေ၍။ အညာသံ မက္ကဋ္ဌိနံ ဒဿနဘေဒေန၊ အခြားကုန်သော မျောက်မတို့၏ မြင်မည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ ဧကသ္မိ ရက္ခသုသိရဋ္ဌာနေ ဌပေတွာ၊ တစ်ခုသော သစ်ခေါင်းရှိရာဌာန၌ ထား၍။ ဥပသန္တုပသန္တာဝိယ၊ ငြိမ်သက်သည် ထက် ငြိမ်သက်သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ တံ ရက္ခမာနာ နိသီဒိ၊ ထိုပုလဲသွယ်ကို စောင့်ရှောက်လျက် ထိုင်နေပြီ။

သာပိ ခေါ် ဒါသိ ပဋိဗုဓိတွာ၊ ထိုကျွန်မသည်လည်း တဖန်နိုးလာ၍။ မုတ္တာဟာရံ အပဿန္တိ ကမ္မမာနာ၊ ပုလဲသွယ်ကို မတွေ့ရကား တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။ အညံ ဥပါယံ အဒိသ္မာ၊ တစ်ခြားသော နည်းလမ်းကို မမြင်၍။ “ပုရိသော ဒေဝိယာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိဖုရားကြီး၏။ မုတ္တာဟာရံ ဂဟေတွာ၊ ပုလဲသွယ်ကို လုယူ၍။ ပလာတောတိ၊ ပြေးပါသည်”ဟု။ မဟာဝိရဝံ ဝိရဝိ၊ ကြီးစွာသော မြည်တမ်းမှုကို မြည်တမ်းပြီ။ အာရက္ခမနုဿာ၊ အစောင့်အရှောက်လူတို့သည်။ တတော တတော သန္တိပတိတွာ၊ ထိုမှ ထိုမှ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကြ၍။ တဿာ ဝစနံ သုတွာ၊ ထိုကျွန်မ၏ အော်သော စကားကို ကြားရ၍။ ရညော အာရောစယိသု၊ မင်းအား လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “စောရံ ဂဏှထာတိ အာဟ၊ ခိုးသူကို ဖမ်းယူကြ”ဟု အမိန့်ရှိပြီ။ ပုရိသာ ဥယျာနာ နိက္ခမိတွာ၊ ယောက်ျားတို့သည် ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်ခဲ့ကြ၍။ “စောရံ ဂဏှထ၊ ခိုးသူကို ဖမ်းကြ။ စောရံ ဂဏှထာတိ၊ ခိုးသူကို ဖမ်းကြ”ဟုအော်၍။ ဣတောစိတော စ ဩလောကေန္တိ၊ ထိုမှဤမှ

လည်း ကြည့်ကြကုန်၏။ အထ ဧကော ဇာနပဒေါ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဇနပုဒ်၌ နေသော။ ဗလိကာရကပုရိသော၊ အခွန်ထမ်းယောက်ျားသည်။ တံ သဒ္ဓိ သုတ္တာ၊ ထိုအော်သံကို ကြားရ၍။ ကမ္မမာနော ပလာယိ၊ တုံတုံလှုပ်လှုပ် ပြေးပြီ။ တံ ဒိသွာ ရာဇပုရိသာ၊ ထိုပြေးသူကို တွေ့ရ၍ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်။ “အယံ စောရော ဘဝိဿတိတိ၊ ဤသူကား ခိုးသူသည်ဖြစ်လတံ”ဟု။ အနုဗန္ဓိတွာ တံ ဂဟေတွာ၊ အစဉ်လိုက်၍ ထိုယောက်ျားကို ဖမ်းယူ၍။ ပေါထေတွာ၊ ရိုက်နှက်၍။ “အရေ ဒုဋ္ဌစောရ၊ ဟယ်. . ခိုးသူပျက်။ ဧဝံ မဟာသာရံ နာမ၊ ဤသို့ များစွာအနှစ်ရှိသည်မည်သော။ ပိဋန္ဓနံ အဝဟရိဿသီတိ၊ အဆင်တန်းဆာကို ခိုးယူတိ၏”ဟု။ ပရိဘာသိသု၊ ရေရွတ်ခြိမ်းခြောက်ကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုဇနပုဒ်သား ယောက်ျားသည်။ “န ဂဏှာမိတိ၊ မယူရပါဟု။ သစေ အဟံ ဝက္ခာမိ၊ အကယ်၍ ငါသည် ပြောအံ့။ အဇ္ဇ မေ၊ ယနေ့ ငါ၏။ ဇီဝိတံ နတ္ထိ၊ အသက်သည် မရှိလတံ။ ပေါထေန္တာယေဝ၊ ရိုက်နှက်ကုန်လျက်သာ။ မံ မာရေဿန္တိ၊ ငါ့ကို သတ်ကြလတံ။ နံ သမ္ပုဋ္ဌိန္တာမိတိ၊ ထိုခိုးမှုကို ဝန်ခံအံ့”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးမိပြီ။ သော၊ ထိုဇနပုဒ်သား ယောက်ျားသည်။ “သာမိ မေ၊ အို. . အရှင် ကျွန်တော်မျိုးသည်။ အာမ ဂဟိတန္တိ၊ မှန်ပါ ယူအပ်ပါပြီ”ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။ အထ နံ ဗန္ဓိတွာ၊ ထိုအခါ ထိုဇနပုဒ်သား ယောက်ျားကို ဖွဲ့ချည်၍။ ရညော သန္တိကံ အာနယိသု၊ မင်း၏ ထံတော်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ရာဇာပိ နံ၊ မင်းသည်လည်း ထိုဇနပုဒ်သားကို။ “မဟာသာရ ပိဋန္ဓနံ၊ များစွာသော ဥစ္စာနှစ်ရှိသော အဆင်တန်ဆာကို။ တေ ဂဟိတန္တိ၊ သင်သည် ယူအပ်သလော”ဟု။ ပုစ္ဆိ၊ မေးပြီ။ အာမ ဒေဝါတိ၊ မှန်ပါ ယူမိပါ၏။ အရှင်မင်းကြီးဟုလျှောက်ပြီ။ ဣဒါနိ တံ ကဟန္တိ၊ ယခု ထိုအဆင်တန်းဆာသည် ဘယ်မှာနည်းဟုမေးပြီ။ ဒေဝ မယာ၊ အို. . အရှင် မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးသည်။ မဟာသာရံ နာမ၊ များစွာသော အနှစ်ရှိသည်မည်သော။ မဉ္ဇူပိဋ္ဌမ္ပိ န ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ၊ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကိုသော်မှလည်း မမြင်ဘူးပါ။ ပန သေဋ္ဌိ မံ၊ သို့သော်လည်း သူဌေးကြီးသည် ကျွန်တော်မျိုးကို။ မဟာသာရပိဋန္ဓနံ ဂဏှာပေသိ၊ များစွာသော ဥစ္စာနှစ်ရှိသော အဆင်တန်ဆာကို အယူခိုင်းပြီ။ သော အဟံ တံ ဂဟေတွာဝ၊ ထိုကျွန်တော်မျိုးသည် ထိုမဟာသာရတန်ဆာကို ယူပြီး၍ပင်။ တဿ အဒါသိ၊ ထိုသူဌေးကြီးအား ပေးလိုက်ပါပြီ။ သော နံ၊ ထိုသူဌေးကြီးသည် ထိုမဟာသာရ တန်ဆာကို။ ဇာနာတိတိ၊ သိပါ၏ဟုလျှောက်ထားပြီ။

ရာဇာ သေဌိ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သူဌေးကို ခေါ်စေ၍။
 “တေ ဣမဿ ဟတ္ထတော၊ သင်သူဌေးသည် ဤဇနပုဒ်သား၏ လက်မှ။ မဟာ
 သာရပိဋန္တနံ၊ မဟာသာရတန်ဆာကို။ ဂဟိတန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ယူအပ်သလော” ဟု မေးပြီ။
 အာမ ဒေဝါတိ၊ မှန်ပါ ယူမိပါ၏ အရှင်မင်းကြီးဟုဖြေပြီ။ တံ ကဟန္တိ၊ ထိုမဟာသာရ
 တန်ဆာသည် ဘယ်မှာနည်းဟုမေးပြီ။ ပုရောဟိတဿ၊ ပုရောဟိတ်အား။ မေ
 ဒိန္တန္တိ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ပေးအပ်ပါပြီဟုဖြေပြီ။ ပုရောဟိတမ္ပိ ပက္ခောသာပေတွာ၊
 ပုရောဟိတ်ကိုလည်း ခေါ်စေ၍။ တထေဝ ပုစ္ဆိ၊ ထို့အတူပင် မေးပြီ။ သောပိ
 သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ထိုပုရောဟိတ်သည်လည်း ယူကြောင်း ဝန်ခံ၍။ “ဂန္ဓဗ္ဗဿ မေ၊
 စောင်းသမားအား ကျွန်တော်မျိုးသည်။ ဒိန္တန္တိ အာဟ၊ ပေးအပ်ပါပြီ” ဟု လျှောက်
 ထားပြီ။ တမ္ပိ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုစောင်းသမားကိုလည်း ခေါ်စေ၍။ “ပုရော-
 ဟိတဿ ဟတ္ထတော၊ ပုရောဟိတ်၏ လက်မှ။ တေ မဟာသာရပိဋန္တနံ၊ သင်သည်
 မဟာသာရတန်ဆာကို။ ဂဟိတန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ယူအပ်သလော” ဟု မေးပြီ။ အာမ ဒေဝါတိ၊
 မှန်ပါ ယူမိပါ၏ အရှင်မင်းကြီးဟုဖြေပြီ။ တံ ကဟန္တိ၊ ထိုမဟာသာရတန်ဆာသည်
 ဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြီ။ ကိလေသဝသေန မေ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့်
 ကျွန်တော်မျိုးသည်။ ဝဏ္ဏဒါသိယာ ဒိန္တန္တိ၊ ပြည့်တန်ဆာမအား ပေးအပ်ပါပြီဟု
 လျှောက်ထားပြီ။ တမ္ပိ ပက္ခောသာပေတွာ ပုစ္ဆိ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမကိုလည်း ခေါ်စေ
 ၍ မေးပြီ။ သာ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်။ “န ဂဏှာမိတိ အာဟ၊ မယူရပါ” ဟု
 လျှောက်ပြီ။ တေ ပဉ္စဇနေ၊ ထိုလူငါးယောက်တို့ကို။ ပုစ္ဆန္တာနညေဝ၊ မေးမြန်းကြကုန်
 စဉ်ပင်။ သူရိယော အတ္ထင်္ဂတော၊ နေသည် ဝင်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။
 “ဣဒါနိ ဝိကာလော ဇာတော၊ ယခုအခါ အချိန်မဲ့သည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သွေ ဇာနိဿာမာ-
 တိ၊ နက်ဖန်၌ သိကြရလိမ့် မည်” ဟု ပြော၍။ တေ ပဉ္စဇနေ၊ ထိုငါးယောက်သော
 လူတို့ကို။ အမစ္စာနံ ဒတွာ၊ အမတ်တို့အား ပေးအပ်ခဲ့၍။ နဂရံ ပါဝိသိ၊ မြို့တော်သို့
 ဝင်သွားပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဣဒံ ပိဋန္တနံ၊ ဤမဟာသာရတန်ဆာ
 သည်။ အန္တောဝဠုဉ္စေ နဌံ၊ နန်းတွင်းသားတို့အသုံးပြုသည့်နေရာ၌ ပျောက်ခဲ့၏။
 အယဉ္စ ဂဟပတိကော၊ ဤဇနပုဒ်သား သူကြွယ်သည်ကား။ ဗဟိဝဠုဉ္စေ၊ နန်းပြင်
 သုံးဆောင်သူတည်း။ ဒွါရေပိ ဗလဝါရက္ခော၊ ဥယျာဉ်တော်တံခါး၌လည်း
 အားကောင်းသော အစောင့်အရှောက်ရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အန္တောဝဠုဉ္စေန-

ကာနမ္ပိ၊ နန်းတွင်းသုံးဆောင် သူတို့သည်လည်း။ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုမဟာသာရ
တန်ဆာကို ယူ၍။ ပလာယိတုံ န သက္ကာ၊ ထွက်ပြေးခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။
ဧဝံ၊ ဤကဲ့သို့။ ဗဟိဝဠုနကာနံ၊ နန်းပြင်သုံးဆောင်သူတို့၏။ ဂဟဏူပါယော၊
ယူဖို့ရာ နည်းလမ်းကို။ နေဝ ဒိဿတိ၊ မတွေ့ရ။ အန္တောဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်တော်
အတွင်း၌။ ဝဠုနကာနံ၊ သုံးဆောင်သူတို့၏။ ဂဟဏူပါယော၊ ယူဖို့နည်းလမ်းကို။
န ဒိဿတိ၊ မတွေ့ရ။ ဣမိနာ ဒုဂ္ဂတမနုဿေန၊ ဤဆင်းရဲသားလူသည်။ သေဌိဿ
မေ ဒိန္နန္တိ၊ သူဌေးအား ကျွန်တော်မျိုးသည် ပေးအပ်ပါပြီဟု။ ကထေန္တေန ပြောဆို
သဖြင့်။ အတ္တနော မောက္ခတ္ထာယ၊ မိမိ၏ လွတ်မြောက်ဖို့အကျိုးငှာ။ ကထိတံ
ဘဝိဿတိ၊ ပြောဆိုအပ်သည် ဖြစ်လတုံ။ ‘ပုရောဟိတဿ မေ ဒိန္နန္တိ၊ ပုရောဟိတ်
အား ကျွန်တော်မျိုးသည် ပေးအပ်ပါပြီ’ဟု။ ကထေန္တေန သေဌိနာပိ၊ ပြောဆိုသော
သူဌေးကြီးသည်လည်း။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍။ နိတ္ထရိ-
ဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ အမှုထုတ်ဆောင်ပြီဟု တွေး၍။ ကထိတံ ဘဝိဿတိ၊ ဆိုအပ်
သည် ဖြစ်လတုံ။ ဂန္ဓဗ္ဗဿ မေ ဒိန္နန္တိ၊ စောင်းသမားအား ကျွန်တော်မျိုးသည်
ပေးအပ်ပြီဟု။ ကထေန္တေန ပုရောဟိတေနာပိ၊ ပြောဆိုသော ပုရောဟိတ်သည်
လည်း။ ဗန္ဓနာဂါရေ နှောင်အိမ်ထဲ၌။ ဂန္ဓဗ္ဗံ နိဿာယ၊ စောင်းသမားကို အမှီပြု၍။
သုခေန၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝသိဿာမာတိ စိန္တေတွာ၊ နေကြမည်ဟု တွေး၍။ ကထိတံ
ဘဝိဿတိ၊ ပြောဆိုအပ်သည် ဖြစ်လတုံ။ ဝဏ္ဏဒါသိယာ မေ ဒိန္နန္တိ၊ ပြည့်တန်ဆာမ
အား ကျွန်တော်မျိုးသည် ပေးအပ်ပါပြီဟု။ ကထေန္တေန ဂန္ဓဗ္ဗေနာပိ၊ ပြောဆိုသော
စောင်းသမားသည်လည်း။ ဧကန္တေန အနုက္ကဏ္ဍိတာ၊ ဧကန်အားဖြင့် မငြီးငွေ့ကြ
ကုန်သည်။ ဘဝိဿာမာတိ စိန္တေတွာ၊ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု တွေး၍။ ကထိတံ
ဘဝိဿတိ၊ ဆိုအပ်သည် ဖြစ်လတုံ။ ဣမေဟိ ပဉ္စဟိပိ၊ ဤငါးယောက်တို့သည်
လည်း။ စောရေဟိ န ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ခိုးသူတို့သည် မဖြစ်တန်ရာ။ ဥယျာနေ မက္ကဋ္ဌာ
ဗဟူ၊ ဥယျာဉ်တော်၌ မျောက်တို့သည် များလှကုန်၏။ ပိဠန္ဓနေန၊ မဟာသာရ
တန်ဆာသည်။ ဧကိဿာ မက္ကဋ္ဌိယာ ဟတ္ထေ၊ တစ်ကောင်သော မျောက်မ၏
လက်၌။ အာရုဠေန ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ ရောက်နေသည် ဖြစ်တန်ရာ၏”ဟု။ စိန္တေသိ၊
တွေးမိပြီ။ သော ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် မင်းသို့ ချဉ်းကပ်
၍။ “မဟာရာဇ စောရေ၊ အို. . မင်းမြတ် ခိုးသူတို့ကို။ အမှောက် နိယျာဒေထ၊
ကျွန်တော်မျိုးတို့အား အပ်နှင်းကြပါကုန်။ မယံ တံ ကိစ္စံ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည်

ထိုပစ္စည်းပျောက်မှုကိစ္စကို။ သောဓေသာမာတိ အာဟ၊ ရှင်းလင်းကြပါမည်”ဟု
လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “သာဓု ပဏ္ဍိတ၊ ကောင်းပြီ
အို. . ပညာရှိ၊ သောဓေဟိတိ၊ ရှင်းလင်းပေးပါလော့” ဟု။ တဿ နိဿာဒေသိ၊
ထိုဘုရားလောင်းအား အပ်နှင်းပြီ။

ဗောဓိသတ္တော အတ္တနော၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏။ ဒါသပုရိသေ ပက္ခော-
သာပေတွာ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ကို ခေါ်စေ၍။ တေ ပဉ္စဇနော၊ ထိုငါးယောက်သော
လူတို့ကို။ ဧကသ္မိယေဝ ဌာနေ ဝသာပေတွာ ၊ တစ်နေရာတည်း၌ပင် နေစေ၍။
သမန္တာ အာရက္ခံ ကတွာ၊ ပတ်ပတ်လည်မှ အစောင့်အရှောက်ကို ထားမှုပြု၍။
ကဏ္ဍံ ဒတွာ၊ နားကို ပေး၍။ “ယံ တေ၊ အကြင်စကားကို ထိုငါးယောက်တို့သည်။
အညမညံ ကထေန္တိ၊ အချင်းချင်း ပြောကြကုန်၏။ တံ မယံ၊ ထိုပြောစကားကို
ငါ့အား။ အာရောစေထာတိ၊ ပြောကြလော့”ဟု။ ဝတွာ ပက္ကာမိ၊ မှာထား၍
ထွက်သွားပြီ။ တေ တထာ အကံသု၊ ထိုဘုရားလောင်းကျွန်တို့သည် ထိုဘုရား
လောင်းမှာသည့်အတိုင်း ပြုကြပြီ။ တတော မနုဿာနံ၊ ထိုအခါမှ လူတို့၏။ သန္တိ
သိန္နဝေလာယ၊ ကောင်းစွာချမ်းသာစွာနေသည့်အချိန်၌။ သေဌိ တံ ဂဟပတိကံ၊
သူဌေးကြီးသည် ထိုဇနပုဒ်သားလူကို။ “အရေ ဒုဋ္ဌဂဟပတိ၊ ဟယ်သူကြွယ်ပျက်။
တယာ အဟံ၊ သင်သည် ငါ့ကိုလည်းကောင်း။ မယာ တံ ဝါ၊ ငါသည် သင့်ကိုလည်း
ကောင်း။ ကဟံ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗော၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခါက တွေ့မြင်ဖူးသနည်း။ ကဒါ
တေ၊ ဘယ်ခါက သင်သည်။ မယံ ပိဋန္တနံ၊ ငါ့အား မဟာသာရတန်ဆာကို။ ဒိန္တန္တိ
အာဟ၊ ပေးအပ်သနည်း”ဟု ပြောပြီ။ [ရှေးအာဟဖြစ်စေ နောက်အာဟဖြစ်စေ
ပိုသည်။] သော၊ ထိုဇနပုဒ်သားသည်။ “သာမိ မဟာသေဌိ၊ အို. အရှင်သူဌေးကြီး။
အဟံ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်။ မဟာသာရံနာမ၊ မဟာသာရမည်သော။ ရုက္ခသာရ
ပါဒကံ၊ သစ်သားနှစ်အခြေရှိသော။ မဗ္ဗပိဋ္ဌမ္ပိ န ဇာနာမိ၊ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို
သော်မှလည်း မသိပါ။ ‘ပန တံ နိဿာယ၊ သို့သော်လည်း အရှင်သူဌေးကြီးကို
အမှီပြု၍။ မောက္ခံ လဘိဿာမိတိ၊ လွတ်မြောက်မှုကို ရလိမ့်မည်’ဟု တွေး၍။
ဧဝံ အဝစံ၊ ဤသို့ ပြောမိခဲ့ပါပြီ။ မေ မာကုဇ္ဈ သာမိတိ အာဟ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား
စိတ်မဆိုးပါလင့် အရှင်သူဌေးကြီးဟု ပြောပြီ။ ပုရောဟိတောပိ၊ ပုရောဟိတ်သည်
လည်း။ “မဟာသေဌိ တံ၊ အို. သူဌေးကြီး သင်သည်။ ဣမိနာ အတ္တနော အဒိန္နက
မေဝ၊ ဤဇနပုဒ်သားသည် မိမိအား မပေးအပ်သော မဟာသာရတန်ဆာကိုပင်။

မယ့် ကထံ အဒါသီတိ၊ ငါအား ဘယ်ကဲ့သို့ ပေးပြီနည်း”ဟု။ သေဌိ အာဟ၊ သူဌေးကို ပြောပြီ။ “ဒွေ မယမ္ပိ ဣဿရာ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း အစိုးရသူဖြစ်ကုန်၏။ အမှောက် ဧကတော ဟုတွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်၏ တပေါင်းတည်း ဖြစ်၍။ ဌိတကာလေ ကမ္မံ တည်ရှိရာကာလ၌ လုပ်ငန်းကိစ္စသည်။ ခိပ္ပံ နိပ္ပဇ္ဇိဿတီတိ၊ လျင်စွာ ပြီးစီးလိမ့်မည်ဟု။ ကထေသိန္တိ ပြောမိပါပြီ”ဟု။ (သေဌိ အာဟ၊ သူဌေးသည် ပြောပြီ)။ ဂန္ဓဗ္ဗောပိ၊ စောင်းသမားသည်လည်း။ “ဗြာဟ္မဏ ကဒါ၊ အို၊ ပုဏ္ဏား ဘယ်အခါက။ တယာ မယ့်၊ သင်သည် ငါ့အား။ ပိဠန္ဓနံ ဒိန္တန္တိ၊ မဟာသာရတန်ဆာကို ပေးအပ်သနည်း”ဟု။ ပုရောဟိတံ အာဟ၊ ပုရောဟိတ်ကို ပြောပြီ။ “အဟံ တံ နိဿာယ၊ ငါပုရောဟိတ်သည် သင်စောင်းသမားကို မှီ၍။ ဝသနဌာနေ၊ နေရာဌာန၌။ သုခံ ဝသိဿာမီတိ၊ ချမ်းသာစွာ နေမည်ဟုတွေး၍။ ကထေသိန္တိ ပြောမိခဲ့ပြီ”ဟု။ (ပုရောဟိတော အာဟ၊ ပုရောဟိတ်က ပြောပြီ)။ ဝဏ္ဏဒါသီပိ ဂန္ဓဗ္ဗံ၊ အဆင်းကျွန်မ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း စောင်းသမားကို။ “အရေ ဒုဌဂန္ဓဗ္ဗ အဟံ၊ ဟယ်စောင်းသမားပျက် ငါသည်။ ကဒါ တဝ၊ ဘယ်အခါက သင်၏။ သန္တိကံ ဂတပုဗ္ဗာ၊ အထံသို့ ရောက်ဖူးသနည်း။ တံ ဝါ မမ သန္တိကံ၊ သင်သည်မူလည်း ငါ၏ ထံသို့။ အာဂတပုဗ္ဗော၊ လာဖူးသနည်း။ ကဒါ တေ မယ့်၊ ဘယ်အခါက သင်သည် ငါ့အား။ ပိဠန္ဓနံ ဒိန္တန္တိ အာဟ၊ မဟာသာရ တန်ဆာကို ပေးအပ်သနည်း”ဟု ပြောပြီ။ “ဘဂိနိ ကိကာရဏာ ကုဇ္ဈသိ၊ အို၊ ချစ်နှမ အဘယ့်ကြောင့် စိတ်ဆိုးသနည်း။ ပဉ္စသု အမေသု၊ ငါးယောက်ကုန် သော ငါတို့သည်။ ဧကတော ဝသန္တေသု၊ တစ်ပေါင်းတည်း နေကြရသော်။ ယရာဝါသော ဘဝိဿတိ၊ အိမ်ရာတည်ထောင် နေရခြင်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနုက္ကဏ္ဏမာနာ သုခံ၊ မပြီးမငွေ့ပျော်မွေ့ကြလျက် ချမ်းသာစွာ။ ဝသိဿာမာတိ၊ နေကြရလိမ့်မည်ဟု တွေး၍။ ကထေသိန္တိ ပြောခဲ့ပြီ”ဟု။ (ဂန္ဓဗ္ဗော အာဟ၊ စောင်းသမားသည် ပြောကြားပြီ)။ ဟေဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ပယော- ဇိတမနုဿာနံ သန္တိကာ၊ စေခိုင်းအပ်သူလူတို့၏ ထံမှ။ တံ ကထံ သုတွာ၊ ပြောကြ သည့်ထိုစကားကို ကြားရ၍။ တေသံ အစောရဘာဝံ၊ ထိုငါးဦးတို့၏ ခိုးသူမဟုတ် ကြောင်းကို။ တထတော ဥ တွာ၊ အမှန်အားဖြင့် သိရ၍။ “မက္ကဋ္ဌိယာ ဂဟိတ ပိဠန္ဓနံ၊ မျောက်မသည် ယူအပ်သော မဟာသာရတန်ဆာကို။ ဥပါယေနေဝ ပါတေဿာမီတိ၊ နည်းလမ်းဖြင့်ပင် ကျစေမည်”ဟု တွေး၍။ ဂေဏ္ဍုမယာနိ ဗဟူနိ၊

ဘောလုံးဖြင့်ပြီးကုန်သော များစွာကုန်သော။ ပိဋန္ဓနာနိ ကာရေတွာ၊ အဆင်တန်ဆာတို့ကို ပြုစေ၍။ ဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်ထဲက။ မက္ကဋ္ဌိယော ဂါဟာပေတွာ၊ မျောက်မတို့ကို ဖမ်းယူစေ၍။ ဟတ္ထပါဒဂီဝါသု ဂေဏှပိဋန္ဓနာနိ၊ လက်၊ခြေ၊ လည်ပင်းတို့၌ ဘောလုံးတန်ဆာတို့ကို။ ပိဋန္ဓာပေတွာ ဝိဿဇေသိ၊ ဆင်မြန်းစေ၍ လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဣတရာ မက္ကဋ္ဌိ၊ ဤမှတစ်ပါးသော မျောက်မသည်။ ပိဋန္ဓနံ ရက္ခမာနာ၊ မဟာသာရတန်ဆာကို စောင့်ရှောက်လျက်။ ဥယျာနေ ဧဝ နိသီဒိ၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌သာ နေပြီ။

ဗောဓိသတ္တော မနုဿေ၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိလူတို့ကို။ “တုမေ ဂစ္ဆထ၊ သင်တို့သည် သွားကြကုန်။ ဥယျာနေ၊ ဥယျာဉ်ထဲက။ သဗ္ဗာ မက္ကဋ္ဌိယော၊ အားလုံးကုန်သော မျောက်မတို့ကို။ ဥပဓာရေထ၊ စူးစမ်းကြကုန်လော့။ ယဿာ၊ အကြင်မျောက်မ၏။ (သန္တိကေ၊ အထံ၌)။ တံ ပိဋန္ဓနံ ပဿထ၊ ထိုမဟာသာရတန်ဆာကို တွေ့ရကုန်၏။ တံ ဥတ္တာသေတွာ၊ ထိုမျောက်မကို ထိတ်လန့်စေ၍။ ပိဋန္ဓနံ ဂဏှထာတိ၊ မဟာသာရတန်ဆာကို ယူကြ”ဟု။ အာဏာပေသိ၊ စေခိုင်းထားပြီ။ တာပိ ခေါ မက္ကဋ္ဌိယော၊ ဘောလုံးတန်ဆာရကြသည့် ထိုမျောက်မတို့သည် လည်း။ “ပိဋန္ဓနံ နော လဒ္ဓန္တိ၊ အဆင်တန်ဆာကို ငါတို့သည် ရအပ်ပြီ” ဟု။ တုဋ္ဌ-ပဟဋ္ဌာ၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းကြ၍။ ဥယျာနေ ဝိစရန္တိယော၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌ လှည့်လည်ကြလျက်။ တဿာ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ မဟာသာရတန်ဆာယူထားသော ထိုမျောက်မ၏ အထံသို့ သွားကြ၍။ အမှာကံ ပိဋန္ဓနံ၊ ငါတို့၏ အဆင်တန်ဆာကို။ ပဿဣတိ အာဟံသု၊ ကြည့်ပါဟု ပြောကြပြီ။ သာ မက္ကဋ္ဌိ အသဟမာနာ၊ ထိုမျောက်မသည် မခံနိုင်ရကား။ ဣမိနာ ဂေဏှပိဋန္ဓနေန၊ ဤဘောလုံးတန်ဆာဖြင့်။ ကိန္တိ ဘာလုပ် မည်နည်းဟုပြော၍။ မုတ္တာဟာရံ ပိဋန္ဓိတွာ နိက္ခမိ၊ မဟာသာရပုလဲသွယ်ကို ဆင်မြန်း၍ ထွက်လာပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမျောက်မကို။ တေ ပုရိသာ ဒိသွာ၊ ဘုရားလောင်း၏ ထိုလူတို့သည် မြင်ကြ၍။ ပိဋန္ဓနံ ဆဉ္စာပေတွာ၊ ပုလဲသွယ်တန်ဆာကို စွန့်ပစ်စေ၍။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူခဲ့ပြီး၍။ ဗောဓိသတ္တဿ အဒိသု၊ ဘုရားလောင်းအား ပေးကြပြီ။ သော တံ အာဒါယ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုပုလဲသွယ်ကို ယူခဲ့၍။ ရညော ဒဿေတွာ၊ မင်းအား ပြပြီး၍။ “ဒေဝ ဣဒံ အို၊ အရှင်မင်းကြီး ဤသည်ကား။ တေ ပိဋန္ဓနံ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ပုလဲသွယ်တန်ဆာပါတည်း။ တေ ပဉ္စပိ အစောရာ၊ ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်

လည်း ခိုးသူမဟုတ်ကြပါ။ ဣဒံ ပန ဥယျာနေ၊ ဤမဟာသာရပုလဲသွယ်ကိုကား ဥယျာဉ်ထဲက။ မက္ကဋ္ဌိယာ အာဘတန္တိ အာဟ၊ မျောက်မသည် ယူထားအပ်ပါပြီ”ဟု လျှောက်ပြီ။ ပဏ္ဍိတ ကထံ ပန၊ အို. ပညာရှိ အဘယ်သို့လျှင်။ မက္ကဋ္ဌိယာ ဟတ္ထံ အာရဋ္ဌဘာဝေါ၊ မျောက်မ၏ လက်သို့ ပုလဲသွယ်ရောက်နေကြောင်းကို။ တေ ဉာတော၊ သင်ပညာရှိသည် သိအပ်ပါသနည်း။ ကထံ တေ ဂဟိတန္တိ အဘယ်သို့လျှင် သင်ပညာရှိသည် ရအောင်ယူအပ်ပါသနည်းဟုမေးပြီ။ သော သဗ္ဗံ အာစိက္ခံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းအရာအလုံးစုံကို လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ တုဋ္ဌမာနသော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၍။ “သင်္ဂါမသီသာဒီသု နာမ၊ ရှေ့တန်းစစ်မြေစသည်တို့မည်သည်၌။ သူရာဒယော၊ ရဲရင့်သူ စသည်တို့ကို။ ဣစ္ဆိတဗ္ဗာ ဟောန္တိတိ၊ အလိုရှိထိုက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏”ဟု ပြော၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ထုတိံ ကရောန္တော၊ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းမှုကို ပြုလိုရကား။

၉၂။ “ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ၊ မန္တိသု အကုတုဟလံ။
 ပိယဉ္စ အန္ဓပါနမ္ပိ၊ အတ္ထေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဥက္ကဋ္ဌေ ။ပ။ ပဏ္ဍိတံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 (ဂါထာနက်ကား) . . .

ဥက္ကဋ္ဌေ သူရံ ဣစ္ဆန္တိ၊ တိုက်ပွဲနီးကပ်သော် ရဲရင့်သူကို အလိုရှိကုန်၏။ မန္တိသု အကုတုဟလံ၊ ပြုသင့် မပြုသင့်တိုင်ပင်သူတို့တွင် စကားမပေါက်ကြားသူကို။ (ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏) အန္ဓပါနမ္ပိ ပိယဉ္စ၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရှိသော်ကား ချစ်သူကိုလျှင်။ (ဣစ္ဆန္တိ၊ လိုလားတောင့်တကုန်၏။ အတ္ထေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတံ၊ ခက်ခဲနက်နဲသည့် အကြောင်းအရာသည် ဖြစ်နေရှိနေသော်ကား ပညာရှိသူကို။ (ဣစ္ဆန္တိ၊ လိုလားတောင့်တကုန်၏)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဥက္ကဋ္ဌေတိ ဥပကဋ္ဌေ၊ ဥက္ကဋ္ဌေဟူသည်ကား စစ်ပွဲနီးကပ်သော်တည်း။ သင်္ဂါမေ သမ္ပဟာရေ၊ စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ပွဲသည်။ ဥဘတောဗျူဋ္ဌေ ဝတ္တမာနေ၊ နှစ်ဘက်ရှေးရှု နီးနီးကပ်ကပ်သည် ဖြစ်နေသော်တည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဥက္ကဋ္ဌေ၏ အနက်တည်း။ သူရမိစ္ဆန္တိတိ၊ သူရမိစ္ဆန္တိ ဟူသည်ကား။ မတ္တကေ အသနိယာ၊ ထိပ်၌ မိုးကြိုးသည်။ ပတမာနာယပိ၊ ကျပါသော်

လည်း။ အပလာယိနံ သူရံ ဣစ္ဆန္တိ၊ ထွက်မပြေးသော ရဲရင့်သူကို အလိုရှိကုန်၏။
တသ္မိံ ခဏေ ဧဝရူပေါ၊ ထိုတိုက်ပွဲ နီးကပ်ရာအခါ၌ ဤသို့သတ္တိကောင်းသော
သဘောရှိသော။ သင်္ဂါမယောဓော၊ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သားကို။ ပတ္ထေတဗ္ဗော
ဟောတိ၊ တောင်းတထိုက်သည် ဖြစ်၏။ မန္တိသု အကုတုဟလန္တိ၊ မန္တိသု
အကုတုဟလံဟူသည်ကား။ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗကိစ္စံ၊ ပြုသင့်မပြုသင့်ကိစ္စကို။
သမ္ပန္နနကာလေ ဥပ္ပန္နေ၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရာအခါသည် ဖြစ်လသော်။ မန္တိသု၊
တိုင်ပင်သူတို့တွင်။ ယော အကုတုဟလော အဝိကိဏ္ဏဝါစော၊ အကြင်သူသည်
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် မရှိ၍ ဖရိုဖရဲကျဲသော စကားမရှိ၍။ မန္တိ န ဘိန္ဒုတိ၊
တိုင်ပင်ထားသည်ကို မဖျက်ဆီးတတ်။ တံ ဣစ္ဆန္တိ၊ ထိုစကားလုံသူကို အလိုရှိကြ
ကုန်၏။ တာဒိသော၊ ထိုသို့ရူအပ်သော စကားလုံသူသည်။ တေသု ဌာနေသု၊
ထိုအရေးကြီးတိုင်ပင်ရာဌာနတို့၌။ ပတ္ထေတဗ္ဗော ဟောတိ၊ တောင့်တထိုက်သည်
ဖြစ်၏တည်း။ ပိယဉ္စ အန္ဓပါနမ္ပိတိ၊ ပိယဉ္စ အန္ဓပါနမ္ပိဟူသည်ကား။ မဓုရေ အန္ဓ-
ပါနေ ပစ္စုပဋ္ဌိတေ၊ ချို့မြိန်ကောင်းမြတ်သော စားသောက်ဖွယ်သည် ရှေးရူအနီး
တည်လသော်။ သဟပရိဘုဉ္ဇနတ္ထာယ၊ အတူစားသောက်ဖို့ရာအကျိုးငှာ။
ပိယပုဂ္ဂလံ ပတ္ထေန္တိ၊ ချစ်ခင်သူပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင့်တကြကုန်၏တည်း။ တာဒိသော၊
ထိုသို့ရူအပ်သော ချစ်ခင်သူကို။ တသ္မိံ ကာလေ၊ ထိုစားကောင်းသောက်ဖွယ်ရှိရာ
အခါ၌။ ပတ္ထေတဗ္ဗော ဟောတိ၊ တောင့်တထိုက်သည် ဖြစ်၏။ အတ္ထေ ဇာတေ
စ ပဏ္ဍိတန္တိ၊ အတ္ထေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတံဟူသည်ကား။ အတ္ထဂမ္ဘိရေ၊ အနက်
အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် နက်နဲသော။ ဓမ္မဂမ္ဘိရေ၊ ပါဠိစကားလုံးအားဖြင့် နက်နဲသော။
ကိသ္မိဉ္စိဒေဝ ကာရဏေ ဝါ၊ တစ်စုံတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သော အကြောင်းသည်သော်
လည်းကောင်း။ အညေ ဝါ ဥပ္ပန္နေ၊ အမေးပြဿနာသည်သော်လည်းကောင်း
ဖြစ်ပေါ်လသော်။ ပဏ္ဍိတံ ဝိစက္ခဏံ ဣစ္ဆန္တိ၊ တတ်သိမျှော်မြင် ပညာရှင်ကို အလိုရှိ
ကုန်၏တည်း။ ဟိ တထာရူပေါ၊ မှန်၏ ထိုသို့သဘောရှိသော တတ်သိမျှော်မြင်
ပညာရှင်ကို။ တသ္မိံ သမယေ၊ ခက်ခဲနက်နဲသည့် အကြောင်းပြဿနာပေါ်လာရာ
ထိုအခါ၌။ ပတ္ထေတဗ္ဗော ဟောတိ၊ တောင့်တထိုက်သည် ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤကား
ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ရာဇာ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဤသို့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်းအမတ်ကို။
ဝဏ္ဏေတွာ ထောမေတွာ၊ ခိုးကျူး၍ ထောမနာ၍။ ယနဝဿံ ဝသေန္တော မဟာ-

မေယော ဝိယ၊ သဲသဲမဲမဲမိုးကို ရွာချစေသော မိုးကြီးကဲ့သို့။ သတ္တဟိ ရတနေဟိ ပူဇေတွာ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော ရတနာတို့ဖြင့် ပူဇော်၍။ တဿ သြဝါဒေ ဌတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ သြဝါဒ၌ တည်၍။ ဒါနာဒိနိ ပညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ ထေရဿ ဂုဏံ ကထေတွာ၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ဟောတော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇာ၊ ထိုအခါက မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပဏ္ဍိတာမစ္စော ပန၊ ပညာရှိ အမတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မဟာသာရဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
မဟာသာရဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ ဝိဿာသဘောဇနဇာတကဝဏ္ဏနာ

န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေတိ ဣဒံ၊ န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝိဿာသ ဘောဇနံ အာရဟန္တ ကထေသိ၊ အကျွမ်းဝင်၍လှူသောဘောဇဉ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တသ္မိံ သမယေ ယေဘုယျေန ဘိက္ခု။ ထိုအခါက များသောအားဖြင့် ရဟန်းတို့သည်။ “မာတရာ နော ဒိန္နံ၊ မယ်တော်သည် ငါတို့အား ပေးလှူအပ်ပြီ။ နော ပိတရာ ဒိန္နံ၊ ငါတို့၏ ခမည်းတော်သည် လှူအပ်ပြီ။ ဘာတရာ၊ ညီ၊အကိုသည် လည်းကောင်း။ ဘဂိနိယာ၊ အမ၊နှမသည်လည်းကောင်း။ စူဠမာတရာ၊ ဒေါ်လေး သည်လည်းကောင်း။ စူဠပိတရာ၊ ဘထွေးသည်လည်းကောင်း။ မာတုလေန၊ ဦးကြီးသည်လည်းကောင်း။ မာတုလာနိယာ ဒိန္နံ၊ ဦးကြီးမယားသည်လည်းကောင်း ပေးလှူအပ်ပြီ။ အမှာကံ ဂိဟိကာလေပိ၊ ငါတို့၏ လူဖြစ်စဉ်အခါ၌လည်းကောင်း။

ဘိက္ခုကာလေပိ၊ ရဟန်းဖြစ်စဉ်အခါ၌လည်းကောင်း။ ဧတေ ဒါတုံ၊ ဤမိဘ
စသူတို့သည် ပေးလှူခြင်းငှာ။ ယုတ္တရူပါဝါတိ၊ သင့်လျော်သော သဘောရှိသူတို့
ပင်တည်း”ဟု။ ဉာတိဟိ ဒိန္နော၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က ပေးလှူအပ်ကုန်သော။
စတ္တာရော ပစ္စယေ၊ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို။ ငိဿတ္တာ ဟုတ္တာ၊ အကျွမ်း
ဝင်ကြသည် ဖြစ်၍။ အပစ္စဝေက္ခိတ္တာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ ကိရ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာ မဆင်ခြင်မှု
၍ သုံးဆောင်ကြသတဲ့။ သတ္တာ တံ ကာရဏံ ဥတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထို
အကြောင်းကို သိတော်မူ၍။ “ဘိက္ခုနံ ဓမ္မဒေသနံ၊ ရဟန်းတို့အား တရားဒေသနာ
ကို။ မယာ ကာတုံ ဝဋ္ဋတိတိ၊ ငါဘုရားသည် ပြုခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု။ ဘိက္ခု သန္နိ-
ပါတာပေတ္တာ၊ ရဟန်းတို့ကို ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးစေ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ
နာမ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည်။ ဉာတိဟိပိ အညာတိဟိပိ၊ ဆွေမျိုးတို့သည်
လည်းကောင်း ဆွေမျိုးမဟုတ်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒိန္နကေ စတ္တာရော
ပစ္စယေ၊ ပေးလှူအပ်ကုန်သော လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့ကို။ ပစ္စဝေက္ခိတ္တာဝ၊
ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်၍ သာ။ ပရိဘောဂေါ ကာတဗ္ဗော၊ သုံးဆောင်မှုကို ပြုအပ်
ပြုသင့်၏။ ဟိ အပစ္စဝေက္ခိတ္တာ၊ မှန်၏ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်မှု၍။ ပရိဘောဂံ
ကတ္တာ၊ သုံးဆောင်မှုကို ပြု၍။ ကာလံ ကုရုမာနော ဘိက္ခု၊ သေခြင်းကို ပြုသော
ရဟန်းသည်။ ယက္ခပေတအတ္တဘာဝတော န မုစ္စတိ၊ ဘီလူးဘဝ ပြိတ္တာဘဝမှ
မလွတ်။ ဧသော အပစ္စဝေက္ခိတ္တပရိဘောဂေါ နာမ၊ ဤပစ္စဝေက္ခဏာ မဆင်ခြင်ပဲ
သုံးဆောင်မှုမည်သည်။ ဝိသပရိဘောဂသဒိသော၊ အဆိပ်သုံးဆောင်မှုနှင့်တူ၏။
ဟိ ဝိသံ၊ မှန်၏ အဆိပ်သည်။ ဝိဿာသိကေန ဒိန္နကမ္ပိ၊ အကျွမ်းဝင်သူက
ပေးအပ်သော်လည်းကောင်း။ အဝိဿာသိကေန ဒိန္နကမ္ပိ၊ အကျွမ်းမဝင်သူက
ပေးအပ်သော်လည်းကောင်း။ မာရေတိယေဝ၊ သေစေတတ်သည်သာတည်း။
ပုဗ္ဗေပိ ဝိဿာသေန၊ ရှေးကလည်း အကျွမ်းဝင်သူသည်။ ဒိန္နံ ဝိသံ ပရိဘုဉ္ဇိတ္တာ၊
ပေးအပ်သော အဆိပ်ကို သုံးဆောင်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တာတိ ဝတ္တာ၊ အသက်ကုန်
ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်
တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာဝိဘဝေါ သေဌိ အဟောသိ၊ များစွာသော ပစ္စည်းရှိ

သော သူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ ဧကော ဂေါပါလကော၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ တစ်ယောက်သော နွားကျောင်းသားသည်။ ကိဋ္ဌသမ္မာဓသမယေ၊ ကောက်ပဲသီးနှံ တို့ဖြင့် နွားကျောင်းဖို့ ကျဉ်းမြောင်းရာအခါ၌။ ဂါဝေါ ဂဟေတွာ၊ နွားတို့ကို ယူ၍။ အရည် ပဝိသိတွာ၊ တောထဲသို့ ဝင်၍။ တတ္ထ ဂေါသာလံ ကတွာ၊ ထိုတောထဲ၌ နွားတင်းကုတ်ကို ဆောက်လုပ်၍။ ရက္ခန္ဓော ဝသတိ၊ စောင့်ရှောက်လျက် နေ၏။ သေဌိနော စ ကာလေနကာလံ၊ သူဌေးအတွက်လည်း သင့်လျော်ရာအခါအခါ ၌။ ဂေါရသံ ဟရတိ၊ ဂေါရသင်းမျိုးကို ဆောင်ယူခဲ့၏။ အထ အဿ ဂေါသာ-
လာယ၊ ထိုအခါ ထိုနွားကျောင်းသား၏ နွားတင်းကုတ်၏။ အဝိဒူရေ သီဟော၊ မနီးမဝေး၌ ခြင်္သေ့သည်။ နိဝါသံ ဂဏှိ၊ နေရာကို ယူပြီ။ သီဟသန္တာသေန မိလာတာနံ၊ ခြင်္သေ့လန်သဖြင့် ညှိုးနွမ်းကုန်သော။ ဂါဝိနံ ခိရံ၊ နွားမတို့၏ နို့ရည် သည်။ မန္တံ အဟောသိ၊ အထွက်နည်းသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုနွားကျောင်းသားကို။ ဧကဒိဝသံ သပ္ပိ၊ တစ်နေ့၌ ထောပတ်ကို။ အာဒါယ အာဂတံ၊ ယူ၍ လာသည်ကို။ “သမ္ပ ဂေါပါလက ကိံ နုခေါ၊ အို. . မိတ်ဆွေ နွားကျောင်းသား အဘယ့်ကြောင့်ကား။ သပ္ပိ မန္တန္တိ၊ ထောပတ်သည် နည်းရပါ သနည်း”ဟု။ သေဌိ ပုစ္ဆိ၊ သူဌေးက မေးပြီ။ သော တံ ကာရဏံ အာစိက္ခံ၊ ထိုနွား ကျောင်းသားသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားပြီ။ သမ္ပ တဿ သီဟဿ၊ အို. . မိတ်ဆွေ ထိုခြင်္သေ့အား။ ကတ္ထစိ ပဋိဗန္ဓော၊ တစ်စုံတစ်ရာ၌ ဖွဲ့ရှက်စွဲလမ်းမှုသည်။ အတ္ထိ ပန ဣတိ၊ ရှိပါသလောဟုမေးပြီ။ သာမိ အဿ၊ အို. . အရှင်သူဌေးမင်း ထိုခြင်္သေ့၏။ ဧကာယ မိဂမာတုကာယ သဒ္ဓိ၊ တစ်ကောင်သော ဆတ်မနှင့် အတူ။ သံသဂ္ဂေါ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရောယှက်မှုသည် ရှိ၏ဟုပြောပြီ။ တံ ဂါဟာပေတံ၊ ထိုဆတ်မကို ဖမ်းယူစေခြင်းငှာ။ သက္ကာ ပန ဣတိ၊ စွမ်းနိုင်ပါအံ့လောဟုမေးပြီ။ သက္ကာ သာမိတိ၊ စွမ်းနိုင်ပါ၏ အရှင်သူဌေးမင်းဟုပြောပြီ။ “တေန ဟိ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုဆတ်မကို ဖမ်းယူ၍။ နလာဋတော ပဋ္ဌာယ၊ နဖူးမှ စ၍။ တဿ သရီရေ လောမာနိ၊ ထိုဆတ်မ၏ ကိုယ်က အမွှေးတို့ကို။ ဝိသေန ပုနပ္ပုနံ၊ အဆိပ်ဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါ။ ရဇိတွာ သုက္ကာပေတွာ၊ ဆိုး၍ ခြောက်စေ၍။ ဒွေတယော ဒိဝသေ အတိက္ကာမေတွာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်တို့ကို ကျော်လွန်စေ၍။ တံ မိဂမာတုကံ ဝိဿဇ္ဇေဟိ၊ ထိုဆတ်မကို လွှတ်လော့။ သော တဿာ သိနေ-
ဟေန၊ ထိုခြင်္သေ့သည် ထိုဆတ်မကို ချစ်သဖြင့်။ သရီရံ လေဟိတွာ၊ ကိုယ်ကို

လျက်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပုဏိဿတိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ အထ
အဿ၊ ထိုအခါ ထိုခြင်္သေ့၏။ စမ္မနဒါဌာ စေဝ ဝသဉ္စ၊ အရေ၊ ခြေသည်း၊
လက်သည်း၊ အစွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း အဆီကိုလည်းကောင်း။ မံသဉ္စ ဂဟေတွာ၊
အသားကိုလည်းကောင်း ယူ၍။ အာဂစ္ဆေယျာသီတိ၊ လာလော့”ဟုပြော၍။
ဟလာဟလဝိသံ ဒတွာ၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်ကို ပေး၍။
ဥယျောဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်ပြီ။

သော ဂေါပါလကော၊ ထိုနွားကျောင်းသားသည်။ ဇာလံ ခိပိတွာ၊ ပိုက်ကို
ပစ်၍။ ဥပါယေန၊ နည်းလမ်းဖြင့်။ တံ မိဂမာတုကံ ဂဏှိတွာ၊ ထိုဆတ်မကို
ဖမ်းယူ၍။ တထာ အကာသိ၊ ထိုသူဌေးပြောသည့်အတိုင်း ပြုပြီ။ သီဟော တံ
ဒိသ္မာဝ၊ ခြင်္သေ့သည် ထိုဆတ်မကို မြင်၍သာလျှင်။ ဗလဝသိနေဟေန၊ အားကြီး
စွာသော ချစ်ခြင်းဖြင့်။ တဿာ သရီရံ လေဟိတွာ၊ ထိုဆတ်မ၏ ကိုယ်ကို လျက်၍။
ဇီဝိတက္ခယံ ပါပုဏိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ ဂေါပါလကောပိ၊ နွားကျောင်း
သားသည်လည်း။ စမ္မာဒီနိ ဂဟေတွာ၊ ခြင်္သေ့ရေစသည်တို့ကို ယူ၍။ ဗောဓိ
သတ္တဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော
တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆတ်မလျက်၍ ထိုခြင်္သေ့သေကြောင်း
ကို သိရ၍။ “ပရေသု သိနေဟော နာမ၊ အခြားသူတို့၌ တဏှာချစ်မည်သည်ကို။
န ကာတဗ္ဗော၊ မပြုသင့်မပြုထိုက်။ ဧဝံ ဗလသမ္ပန္နော၊ ဤသို့ ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံ
သော။ မိဂရာဇာ သီဟောပိ၊ သားကောင်တို့မင်းဖြစ်သော ခြင်္သေ့သည်သော်မှ
လည်း။ ကိလေသဝသေန သံသဂ္ဂံ နိဿာယ၊ ကိလေသာအစွမ်းဖြင့် ရောနှောမှုကို
မှီ၍။ မိဂမာတုကာယ သရီရံ၊ ဆတ်မ၏ ကိုယ်ကို။ လေဟန္တော ဝိသပရိဘောဂံ
ကတွာ၊ လျက်၍ အဆိပ်သုံးဆောင်မှုကို ပြု၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တောတိ ဝတွာ၊
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရပြီ”ဟု ပြောကြား၍။ သမ္ပတ္တပရိသာယ၊ ရောက်လာ
သော ပရိသတ်အား။ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ တရားကို ဟောလိုရကား။

၉၃။ “န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ၊ ဝိဿတ္ထေပိ န ဝိဿသေ။

ဝိဿာသာ ဘယမန္တေတိ၊ သီဟံ မိဂမာတုကာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ န ဝိဿသေ (ပ) မိဂမာတုကာဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

အဝိဿတ္ထေ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်သေးသ၌ တဏှာဖြင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဿတ္ထေပိ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းဝင်ပြီးသ၌လည်း တဏှာဖြင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဿာသာ ဘယံ အန္ဓေတိ၊ တဏှာဖြင့် အကျွမ်းဝင်သူထံမှ ဘေးသည် ရောက်လာတတ်၏။ (ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့နည်းဟူမူ)။ မိဂမာတုကာ မိဂမာတုကာယ၊ ဆတ်မအထံမှ။ သီဟံ၊ ခြင်္သေ့သို့။ (ဘယံ အန္ဓေတိ ဣဝ၊ ဘေးသည် ရောက်လာသကဲ့သို့တည်း)။

တတြ အယံ သင်္ခေပတ္ထော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းချုပ် အနက်တည်း။ (သော ကော၊ ထိုအကျဉ်းချုပ်အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ သဘယော၊ ရှေးက ဘေးရှိစေကာမူ။ အတ္တနိ အဝိဿတ္ထော အဟောသိ၊ မိမိ၌ အကျွမ်းမဝင်သေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တသ္မိ အဝိဿတ္ထေ၊ ထိုအကျွမ်းမဝင်သေးသ၌လည်းကောင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ နိဗ္ဗယောပိ၊ ရှေးကဘေး မရှိသော်လည်း။ အတ္တနိ ဝိဿာသိကောယေဝ၊ မိမိ၌ အကျွမ်းဝင်သည်သာတည်း။ တသ္မိ ဝိဿတ္ထေပိ၊ ထိုအကျွမ်းဝင်ပြီးသ၌ လည်းကောင်း။ န ဝိဿသေ၊ တဏှာဖြင့် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဿာသံ နေဝ ကရေယျ၊ တဏှာဖြင့် အကျွမ်းဝင်မှုကို မပြုရာ။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဝိဿာသာ ဘယံ အန္ဓေတိ၊ တဏှာဖြင့် အကျွမ်းဝင်သူအထံမှ ဘေးသည် ရောက်လာတတ်သောကြောင့်တည်း။ ဟိ မိတ္တေဟိ အမိတ္တေဟိ၊ မှန်၏ မိတ်ဆွေဟုတ်သ၌လည်းကောင်း မိတ်ဆွေမဟုတ်သ၌ လည်းကောင်း။ ယော ဝိဿာသော၊ အကြင်တဏှာဖြင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တတော ဘယမေဝ အာဂစ္ဆတိ၊ တဏှာဖြင့် ထိုအကျွမ်းဝင်ခြင်းမှ ဘေးရန်သည်သာ ရောက်လာ၏။ ကထံ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား။ မိဂမာတုကာ သီဟံ ဣဝ၊ ဆတ်မအထံမှ ခြင်္သေ့ထံကဲ့သို့တည်း။ မိတ္တသန္တဝဝသေန၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်၏ အစွမ်းဖြင့်။ ကတဝိဿာသာယ၊ ပြုအပ်ပြီးသော တဏှာအကျွမ်းဝင်ခြင်းရှိသော။ မိဂမာတုကာယ သန္တိကာ၊ ဆတ်မ၏ အထံမှ။ သီဟဿ ဘယံ အန္ဓေတိ ယထာ၊ ခြင်္သေ့အား ဘေးသည် ရောက်လာသကဲ့သို့။ ဥပဂတံ သမ္ပတ္တံ၊ ရောက်လာ၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။ ဝါ ဝိဿာသဝသေန၊ တစ်နည်းကား တဏှာအကျွမ်းဝင်သည့်အစွမ်းအားဖြင့်။ သီဟံ၊ ခြင်္သေ့သို့။ မိဂမာတုကာ၊ ဆတ်မသည်။ အန္ဓေတာ ဥပဂတာ ယထာ၊ ကပ်ရောက်သကဲ့သို့တည်း။ ဣတိပိ အတ္ထော၊ ဤသည်လည်း စတုတ္ထပါဒ၏ အနက်ပင်တည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ သမ္ပတ္တပရိသာယ ဓမ္မဒေသေတွာ၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားကို ဟောကြား၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မဟာသေဌိ၊ ထိုအခါက သူဌေးကြီးသည်။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝိဿာသဘောဇနဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ လောမဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ

သောတတ္ထော သောသိန္နော စေဝါတိ ဣဒံ၊ သောတတ္ထော သောသိန္နော စေဝအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေသာလိံ ဥပနိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီမြို့ကို အမှီပြု၍။ ပါဠိကာရာမေ ဝိဟရန္တော၊ ပါဠိကာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သုနက္ခတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ သုနက္ခတ္တကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဧကသ္မိံ သမယေ၊ ချဲ့ဦးအံ့ အခါတစ်ပါး၌။ သုနက္ခတ္တော သတ္ထု၊ သုနက္ခတ္တရဟန်းသည် ဘုရားရှင်၏။ ဥပဋ္ဌာကော ဟုတွာ၊ အလုပ်အကျွေးသည် ဖြစ်၍။ ပတ္တစိဝရံ အာဒါယ ဝိစရမာနော၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ လှည့်လည်သော်။ ကောရက္ခတ္တိယဿ ဓမ္မံ ရောစေန္တော၊ ကောရက္ခတ္တိယတက္ကတွန်း၏ တရားကို နှစ်သက်လျက်။ ဒသဗလဿ ပတ္တစိဝရံ ဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို။ ဒသဗလဿ နိယျာဒေတွာ၊ ဘုရားရှင်အား အပ်နှင်း၍။ ကောရက္ခတ္တိယံ နိဿာယ ဝသတိ၊ ကောရက္ခတ္တိယတက္ကတွန်းကို မှီ၍ နေ၏။ တဿ ကာလကဠိကအသုရယောနိယံ၊ ထိုကောရက္ခတ္တိယတက္ကတွန်း၏ ကာလကဠိကအသုရကာယ်မျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တကာလေ၊ ဖြစ်ရာကာလ၌။ ဂိဟီ ဟုတွာ၊ လူဝတ်ကြောင်သည် ဖြစ်၍။ “သမဏဿ ဂေါတမဿ၊ ရဟန်းဂေါတမအား။ မနုဿ ဓမ္မာ၊ လူတို့၏ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက်။ ဥတ္တရိ၊ လွန်မြတ်သော။

အလမရိယဉာဏဒဿနဝိသေသော၊ ကိလေသာဖျက်ဆီးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော မြတ်သော ဉာဏ်အမြင်အထူးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တက္ကပရိယာဟတံ၊ အကြံဖြင့် စဉ်းစားအပ်သော။ ဝိမံသာနုစရိတံ၊ စူးစမ်းမှုဖြင့် အဖန်ဖန်လေ့ကျင့်အပ်သော။ သယံပဋိဘာနံ ဓမ္မံ၊ မိမိဉာဏ်အား ထင်ပေါ်လာသော တရားကို။ သမဏော ဂေါတမော ဒေသေတိ၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဟော၏။ ယဿ စ ခေါ အတ္ထာယ၊ အကြင်အကျိုးငှာလည်း။ အဿ ဓမ္မော ဒေသိတော၊ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် တရားကို ဟောအပ်ပြီ။ သော၊ ထိုဟောအပ်သော တရားသည်။ တက္ကရဿ၊ ထိုတရားပြုကျင့်သူအား။ သမ္မာ ဒုက္ခက္ခယာယ၊ ကောင်းစွာ ဒုက္ခကုန်ရာသို့။ န နိယျာတိ၊ ထုတ်ဆောင်မသွားတတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝေသာလိယံ၊ ဝေသာလီ မြို့၌။ တိဏ္ဍံ ပါကာရာနံ အန္တရေ၊ သုံးထပ်ကုန်သော တံတိုင်းတို့၏ အကြား၌။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်လျက်။ သတ္ထု အဝဏ္ဏံ ဘာသတိ၊ ဘုရားရှင်၏ အပြစ်ကို ပြောဆို၏။

အထ အာယသ္မာ သာရိပုတ္တော၊ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်။ ပိဏ္ဍာယ စရန္တော၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။ ဧဝံ အဝဏ္ဏံ ဘာသန္တဿ၊ ဤသို့ အပြစ်မရှိ၊ အပြစ်ရှာဘုရားအပြစ်ကို ပြောဆိုသော။ တဿ (ဝစနံ) သုတ္တာ၊ ထိုသုနက္ခတ္တ၏ (စကားကို) ကြားရ၍။ ပိဏ္ဍာပါတပဋိက္ခန္ဓော တမတ္ထံ၊ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခွါခဲပြီးသော် ထိုအကြောင်းအရာကို။ ဘဂဝတော အာရောစေသိ၊ ရှင်တော်ဘုရား အား လျှောက်ထားပြီ။ ဘဂဝါ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “သာရိပုတ္တ သုနက္ခတ္တော၊ အို. . သာရိပုတ္တရာ သုနက္ခတ္တမည်သော။ မောဃပုရိသော ကောဓနော၊ မဂ်ဖိုလ်မမှီး အချီးနှီးသော ယောက်ျားသည် စိတ်ဆိုးလေ့ရှိ၏။ ကောဓဝသေန ဧဝံ အာဟ၊ ဒေါသ၏ အစွမ်းဖြင့် ဤသို့ပြောဆိုပြီ။ ပန ကောဓဝသေန၊ စင်စစ်ကား ဒေါသ၏ အစွမ်းဖြင့်။ ‘သော တက္ကရဿ၊ ထိုရဟန်းဂေါတမတရားသည် ထိုတရားပြုကျင့်သူ အား။ သမ္မာ ဒုက္ခက္ခယာယ၊ ကောင်းစွာ ဒုက္ခကုန်ရာသို့။ န နိယျာတိ၊ ထုတ်ဆောင် မသွားတတ်။ ဣတိ ဝဒန္တောပိ၊ ဤသို့ပြောသော်လည်း။ အဇာနိတွာ၊ မသိ၍။ မယံ ဂုဏမေဝ ဘာသတိ၊ ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကိုသာ ပြောရာရောက်၏။ သော မောဃပုရိသော၊ ထိုမဂ်ဖိုလ်မမှီးအချီးနှီးသော ယောက်ျားသည်။ မယံ ဂုဏံ၊ ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို။ န ခေါ ပန ဇာနာတိ၊ မသိရှာချေ။ ဟိ သာရိပုတ္တ၊ မှန်၏ အို. သာရိပုတ္တရာ။ မယံ ငါဘုရားအား။ ဆ အဘိညာနာမ အတ္ထိ၊ ခြောက်ပါးကုန်

သော အဘိညာဉ်တို့မည်သည် ရှိကုန်၏။ အယမ္ပိ၊ ဤအဘိညာဉ်ခြောက်ပါးသည် လည်း။ မေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော၊ ငါဘုရား၏ လူတို့တရားထက် မြင့်မြတ်သော တရားပင်တည်း။ ဒသဗလဉာဏာနိ အတ္ထိ၊ ဆယ်ပါးသော ဉာဏ်အားတို့သည် ရှိကုန်၏။ စတုဝေသာရဇ္ဇဉာဏံ အတ္ထိ၊ ကြောက်ရွံ့မှုကင်း ရဲတင်းသည့် ဉာဏ်လေး ပါးသည် ရှိ၏။ စတုယောနိပရိစ္ဆေဒကဉာဏံ အတ္ထိ၊ ယောနိလေးပါးပိုင်းခြား နိုင်သည့်ဉာဏ်သည် ရှိ၏။ ပဉ္စဂတိပရိစ္ဆေဒကဉာဏံ အတ္ထိ၊ ဂတိငါးပါးပိုင်းခြား နိုင်သည့်ဉာဏ်သည် ရှိ၏။ အယမ္ပိ၊ ဤဒသဗလဉာဏ်စသည်သည်လည်း။ မေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော၊ ငါဘုရား၏ လူတို့တရားထက် လွန်မြတ်သော တရားပင် တည်း။ ဧဝံ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မသမန္နာဂတံ၊ ဤသို့လျှင် လူတို့တရားထက်လွန် မြတ်သော တရားနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဓံ ပန၊ ငါဘုရားကိုကား။ သမဏဿ ဂေါတမဿ၊ ရဟန်းဂေါတမအား။ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော နတ္ထိတိ၊ လူတို့တရားထက် လွန်မြတ်သော တရားမရှိဟု။ ယော ဧဝံ ဝဒေယျ၊ အကြင်သူသည် ဤသို့ ပြောဆိုရာ၏။ သော တံ ဝါစံ အပ္ပဟာယ၊ ထိုပြောဆိုသူသည် ထိုပြောစကားကို မပယ်စွန့်သော်။ တံ စိတ္တံ အပ္ပဟာယ၊ ထိုစိတ်ထားကို မပယ်စွန့်သော်။ တံ ဒိဋ္ဌိ အပ္ပဋ္ဌိနိဿဇ္ဇိတွာ၊ ထိုအယူမှားကို မစွန့်လွှတ်သော်။ အာဘတံ နိက္ခိတ္တော ယထာ၊ ဆောင်ယူ၍ ချထားအပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ နိရယေ၊ ဤအတူ ငရဲ၌။ (နိက္ခိတ္တော၊ ချထားအပ်၏)။ ဣတိ ဧဝံ အတ္တနော၊ ဤကဲ့သို့ မိမိ၏။ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မဿ၊ လူတို့တရားထက်လွန်မြတ်သော တရား၏။ ဝိဇ္ဇမာနံ ဂုဏံ ကထေတွာ၊ ထင်ရှားရှိ သော ဂုဏ်ကို ဟောတော်မူ၍။ “သာရိပုတ္တ၊ အို. . သာရိပုတ္တရာ။ သုနက္ခတ္တော၊ သုနက္ခတ္တသည်။ ကောရက္ခတ္တိယဿ၊ ကောရက္ခတ္တိယတက္ကတွန်း၏။ ဒုက္ကရ ကာရိကာယ၊ ခဲရင်းစွာပြုအပ်သည်ကို ပြုခြင်း၌။ မိစ္ဆာတပေ ပသန္ဓော ကိရ မှားသော အကျင့်၌ ကြည်ညိုသတဲ့။ မိစ္ဆာတပေ ပသိဒန္ဓေန ပန၊ မှားသော အကျင့်၌ ကြည်ညိုသူသည်ကား။ မယိ ဧဝ ပသိဒိတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ ငါဘုရား၌သာ ကြည်ညိုခြင်းငှာ သင့်၏။ ဟိ အဟံ၊ မှန်၏ ငါဘုရားသည်။ ဣတော ဧကနဂုတိကပ္ပမတ္ထကေ၊ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာထက်၌။ ဧတ္ထ သာရော၊ ဤအကျင့်မှား၌ အနှစ်သာရသည်။ အတ္ထိ နုခေါတိ၊ ရှိလေသလောဟုတွေး၍။ ဗာဟိရကံ မိစ္ဆာတပံ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာအပြင်ပဖြစ်သော မိစ္ဆာအကျင့်ကို။ ဝီမံသန္ဓော၊ စုံစမ်းလို၍။ စတုရင်္ဂ သမန္နာဂတံ ဗြဟ္မစရိယဝါသံ ဝသိ၊ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဗြဟ္မစရိယ

အကျင့်ကျင့်သုံးခြင်းကို ကျင့်သုံးခဲ့ပြီ။ တပဿီ ပရမတပဿီ၊ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ရှိသည် အလွန်ပင်ခေါင်းပါးသော အကျင့်ရှိသည်။ သုဒ္ဓံ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ လူခေါ် ပရမလူခေါ်၊ ခေါင်းပါးသည် အလွန်ခေါင်းပါးသည်။ သုဒ္ဓံ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ဇေဏ္ဍိ ပရမဇေဏ္ဍိ စက်ဆုပ်တတ်သည် အလွန်စက်ဆုပ်တတ်သည်။ သုဒ္ဓံ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ပဝိဝိတ္တော ပရမပဝိဝိတ္တော၊ ကင်းဆိတ်သည် အလွန်ကင်းဆိတ်သည်။ သုဒ္ဓံ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ ဝတ္တာ၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍။ ထေရေန ယာစိတော၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဧကနုတိကပ္ပမတ္ထကေ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာ ထက်၌။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဗာဟိရကတပံ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာပြင်ပ အကျင့်ကို။ ဝိမံသိဿာမိတိ၊ စုံစမ်းမည်”ဟု ကြံ၍။ အာဇီဝကပဗ္ဗန္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ တက္ကတွန်းရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ အစေလကော၊ အဝတ်မဝတ်သည်။ ရဇောဇလ္လိကော၊ မြူအညစ်ကြေးဆောင်သူသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပဝိဝိတ္တော၊ ကင်းဆိတ်သူသည်။ ဧကဝိဟာရီ၊ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေ့ရှိသူသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ မနုဿေ ဒိသ္မာ၊ လူတို့ကို တွေ့သော်။ မိဂေါ ဝိယ ပလာယိ၊ သားသမင်ကဲ့သို့ ပြေးပြီ။ မဟာဝိကတိဘောဇနော အဟောသိ၊ ကြီးစွာ ဖောက်ပြန် ခြင်းရှိသော ကျင်ကြီးကို စားလေ့ရှိသူသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝစ္ဆကဂေါမယာဒိနိ ပရိဘုရံ၊ နွားကလေး ချေးစသည်တို့ကို စားပြီ။ အပ္ပမာဒဝိဟာရတ္ထာယ၊ မမေ့မလျော့နေခြင်း ဌာ။ ဧကသ္မိံ ဘိသနကေ၊ တစ်ခုသော ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော။ အရညေ ဝနသဏ္ဍော ဝိဟာသိ၊ တောထဲ၌ တောအုပ်ထဲ၌ နေပြီ။ တသ္မိံ ဝိဟရန္တောပိ၊ ထိုတောထဲတောအုပ်ထဲ၌ နေသော်လည်း။ ဟိမပါတသမယေ၊ ဆီးနှင်းကျရာ အခါ၌။ အန္တရဌကေ၊ တပို့တွဲတပေါင်းအကြားရှစ်ရက်၌။ ရတ္တိံ ဝနသဏ္ဍော နိက္ခမိတွာ၊ ညအခါ တောအုပ်မှ ထွက်၍။ အဗ္ဘောကာသေ ဝိဟရိတွာ၊ လွင်ပြင်၌ နေ၍။ သူရိယေ ဥဂ္ဂတေ၊ နေသည် ထွက်သော်။ ဝနသဏ္ဍံ ပဝိသတိ၊ တောအုပ် ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ ရတ္တိံ အဗ္ဘောကာသေ၊ ညအခါ လွင်ပြင်၌။ ဟိမောဒကေန တိန္တော ယထာ၊ နှင်းရေပေါက်ဖြင့် စိုစွပ်သကဲ့သို့။ တထေဝ ဒိဝါ၊ ထို့အတူသာ နေအခါ၌။ ဝနသဏ္ဍတော ပဉ္စရန္တေဟိ၊ တောအုပ်ထဲမှ ယိုစီးကျကုန်သော။ ဥဒကဗိန္ဒူဟိ တေမယိ၊ ရေပေါက်တို့ဖြင့် စိုစွပ်ပြီ။ ဧဝံ

အဟောရတ္တံ၊ ဤကဲ့သို့ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ သီတဒူက္ခံ အနုဘောတိ၊ အအေးကြောင့်ဖြစ်သည့် ဆင်းရဲကို ခံစား၏။ ဂိမ္မာနံ ပစ္ဆိမေ မာသေ ပန၊ နွေဥတုတို့၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော နယုန်လ၌ကား။ ဒိဝါ အဗ္ဘောကာသေ ဝိဟရိတွာ၊ နေ့အခါ လွင်ပြင်၌ နေ၍။ ရတ္တိံ ဝနသဏ္ဌံ ပဝိသတိ၊ ညဉ့်အခါ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သော ဒိဝါ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နေ့အခါ၌။ အဗ္ဘောကာသေ အာတပေန၊ လွင်ပြင်၌ နေပူဖြင့်။ ပရိဋ္ဌာဟပုတ္တော ယထာ၊ ပူခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့။ တထေဝ ရတ္တိံ၊ ထိုအတူသာ ညအခါ၌။ နိဝါတေ ဝနသဏ္ဌေ၊ လေမတိုက်သော တောအုပ်ထဲ၌။ ပရိဋ္ဌာဟံ ပါပုဏာတိ၊ ပူခြင်းသို့ ရောက်၏။ သရီရာ သေဒဓာရာ မုစ္ဆန္တိ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးရည်အလျင်တို့သည် ထွက်ကုန်ယိုစီးကုန်၏။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းအား။ ပုဗ္ဗေ အသုတပုဗ္ဗာ၊ ရှေးက မကြားဘူးသော။ အယံ ဂါထာ ပဋိဘာသိ၊ ဤဆိုမည့် ဂါထာသည် ဉာဏ်တွင်ထင်လာပြီ။ (ကာ၊ အဘယ်ဂါထာနည်း။)

၉၄။ “သောတတ္တော သောသိန္ဓော စေဝ၊ ဧကော ဘိသနကေ ဝနေ။
နဂ္ဂေါ န စဂ္ဂိမာသိနော၊ ဧသနာပသုတော မုနီ”တိ၊

သော တတ္တော (ပ) မုနီဟူသော ဤဂါထာပင်တည်း။ (ဂါထာအနက်ကား) . .

ဘိသနကေ ဝနေ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောထဲ၌။ ဧသနာ ပသုတော မုနီ၊ အကျင့်မြတ်ရှာမှီးအားထုတ်သော ရဟန်းသည်။ ဧကော၊ တစ်ပါးတည်း။ သောတတ္တော၊ အလွန်လည်းအပူခံ၏။ သောသိန္ဓော၊ အလွန်လည်းအစိုခံအအေးခံ၏။ နဂ္ဂေါ၊ အဝတ်မစီး ကိုယ်လုံး တီးလည်း ဖြစ်၏။ အဂ္ဂိံ စ န အာသိနော၊ မီးသို့လည်း မကပ်။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သောတတ္တောတိ၊ သောတတ္တောဟူသည်ကား။ သူရိယသန္တာပေန သုဠ တတ္တော၊ နေပူဖြင့် ကောင်းစွာလွန်စွာ ပူလောင်၏တည်း။ သောသိန္ဓောတိ၊ သောသိန္ဓောဟူသည်ကား။ ဟိမောဒကေန သုသိန္ဓော၊ ဆီးနှင်းရည်ဖြင့် ကောင်းစွာစိုစွတ်၏တည်း။ သုဠ တိန္ဓော၊ ကောင်းစွာစို၏တည်း။ ဧကော ဘိသနကေ ဝနေတိ၊ ဧကော ဘိသနကေ ဝနေဟူသော ပါဠိဖြင့်။ ယတ္ထ ပဝိဋ္ဌာနံ၊ အကြင်တောသို့ ဝင်ရောက်ကြသူတို့၏။ လောမာနိ ယေဘုယျေန ဟံသန္တိ၊ အမွေးတို့သည် များသောအားဖြင့် ရွှင်ကုန်၏။ (ကြက်သီးထကုန်၏)။

တထာရူပေ ဘိသနကေ ဝနသဏ္ဍေ၊ ထိုသို့ကြက်သီးထလောက်သော သဘော ရှိသော ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော တောအုပ်ထဲ၌။ ဧကော အဒုတိယောဝ အဟောသိ၊ တစ်ယောက်တည်းသည် အဖော် မရှိသည်သာ ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ ဒီပေတိ၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြ၏။ နဂ္ဂေါ န စဂ္ဂိမာသိ နောတိ၊ နဂ္ဂေါ န စဂ္ဂိမာသိနော ဟူသော ပါဠိဖြင့်။ နဂ္ဂေါ စ၊ အဝတ်မစီး ကိုယ်လုံးတီးလည်း ဖြစ်၏။ အဂ္ဂိ န စ အာသိနော၊ မီးသို့ ကပ်လည်း မကပ်။ တထာ သီတေန ပိဋိယမာနောပိ၊ ထိုကဲ့သို့ အအေးသည် နှိပ်စက်အပ်ပါသော်လည်း။ နိဝါသနပါရပနံ ဝါ၊ ခါးဝတ်ကိုယ်ရုံကို လည်း။ န အာဒိယိ၊ မယူမဝတ်ပြီ။ အဂ္ဂိ အာဂမ္မ၊ မီးနားသို့ လာရောက်၍။ န စ နိသီဒိ၊ နေလည်းမနေပြီ။ ဣတိ ဒီပေတိ၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ပြ၏။ ဧသနာ ပသုတောတိ၊ ဧသနာပသုတောဟူသောပါဠိဖြင့်။ တသ္မိ အဗြဟ္မစရိယေပိ၊ ထိုမမြတ်သော အကျင့်၌လည်း။ ဗြဟ္မစရိယသည် ဟုတ္တာ၊ မြတ်သော အကျင့်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ “ဧတံ၊ ဤအကျင့်သည်။ ဗြဟ္မလောကဿ၊ ဗြဟ္မပြည်ကို၊ ဧသနာ ဂဝေသနာ၊ ရှာကြောင်းဖြစ်သော။ ဥပါယော၊ ရောက်ကြောင်းနည်းလမ်း ဖြစ်သော။ ဗြဟ္မစရိယမေဝ ဣတိ၊ မြတ်သော အကျင့်သာတည်း”ဟု။ ဧဝံ တာယ ဗြဟ္မစရိယေသနာယ၊ ဤကဲ့သို့ ထိုမြတ်သော အကျင့်ရှာမှီးခြင်းကို။ ပသုတော အနုယုတ္တော၊ အားထုတ်သည်။ ဥဿုက္ကံ အာပန္နော၊ ကြောင့်ကျစိုက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အဟောသိန္တိ ဒီပေတိ၊ ဖြစ်ပြီဟု ပြ၏။ မုနီတိ၊ မုနိဟူသော ပါဠိဖြင့်။ “ဧသော မုနိ၊ ဤရဟန်းသည်။ ခေါ မောနတ္တာယ၊ စင်စစ် သိခြင်းအကျိုးငှာ။ ပဋိ ပန္နောတိ၊ ကျင့်နေ၏”ဟု။ ဧဝံ လောကေန၊ ဤကဲ့သို့ လူအပေါင်းသည်။ သမ္ဘာဝိ- တော၊ ချီးမွန်းအပ်သည်။ အဟောသိန္တိ ဒီပေတိ၊ ဖြစ်ပြီ ဟု ပြ၏။

ဧဝံ စတုရင်္ဂသမန္နာဂတံ၊ ဤသို့ အင်္ဂါလေးချက်ပြည့်စုံသော။ ဗြဟ္မစရိယံ စရိတ္တာ၊ ဗြဟ္မစရိယဟု ထင်သည့်အကျင့်ကို ကျင့်၍။ ဗောဓိသတ္တော မရဏကာလေ၊ ဘုရားလောင်းသည် သေခါနီးကာလ၌။ ဥပဋ္ဌိတံ နိရယနိမိတ္တံ ဒိသ္မာ၊ အနီးကပ် တည်လာသော ငရဲနိမိတ်ကို မြင်၍။ “ဣဒံ ဝတ သမာဒါနံ၊ ဤကျင့်ဝတ်ဆောက် တည်ခြင်းကား။ နိရတ္ထကန္တိ ဥ တ္တာ၊ ကောင်းကျိုးမရှိ”ဟု သိ၍။ တင်္ခဏညေဝ၊ သိရာ ထိုခဏ၌ပင်။ တံ လဒ္ဓိံ ဘိန္နိတ္တာ၊ ထိုအယူကို ဖျက်၍။ သမ္မာဒိဋ္ဌိံ ဂဟေတ္တာ၊ မှန်သော အယူကို ယူ၍။ ဒေဝလောကေ နိဗ္ဗတ္တိ၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “အဟံ တေန သမယေန၊ ငါဘုရားသည် ထိုကိုးဆယ် တစ်ကမ္ဘာထက်ကာလ၌။ သော အာဇီဝကော အဟော သိန္နိ၊ ထိုတက္ကတွန်းသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

လောမဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
လောမဟံသဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ မဟာသုဒဿနဇာတကဝဏ္ဏနာ

အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာတိ ဣဒံ၊ အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာအစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ပရိနိဗ္ဗာနမဉ္ဇေ နိပဇ္ဇော၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းလျက်။ အာနန္တ ထေရဿ၊ ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏။ “ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ အို. . မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဣမသ္မိံ ခုဒ္ဒကနဂရကော၊ ဤမြို့ပေါက်စလေး၌။ မာ (ပရိနိဗ္ဗာယံ)၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလင့်”။ ဣတျာဒိ ဝစနံ အာရဟ္တ ကထေသိ၊ ဤသို့စသော စကားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တထာဂတေ၊ ချဲ့ဦးအံ့ ဘုရားရှင်သည်။ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တေ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သာရိပုတ္တတ္ထေရော၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည်။ နာဠကဂါမကေ၊ နာဠကရွာ၌။ ဇာတောဝရကေ၊ ဖွားတော်မူရာတိုက်ခန်း၌။ ကတ္တိကပုဏ္ဏမာယံ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌လည်းကောင်း။ မဟာမောဂ္ဂလ္လာ နော၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည်။ ကတ္တိမာသဿေဝ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၏ပင်။ ကာဠပက္ခအမာဝသိယံ၊ လဆုပ်ပက္ခ လကွယ်နေ့၌လည်းကောင်း။ ပရိနိဗ္ဗာယံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီ။ ဧဝံ အဂ္ဂသာဝကယုဂေ ပရိနိဗ္ဗတေ၊ ဤကဲ့သို့ တပည့်မြတ်အစုံသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသော်။ “အဟမ္မိ ကုသိနာရာယံ၊ ငါဘုရားသည်လည်း ကုသိနာရုံ မြို့အနီး၌။ ပရိနိဗ္ဗာယိဿာမိတိ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူအံ့”ဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၍။ အနုပုဗ္ဗေန စာရိကံ၊ အစဉ်အားဖြင့် ခရီးဒေသစာရီကို။ စရမာနော တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ လှည့်လည်တော်မူသော် ထိုကုသိနာရုံမြို့သို့ ရောက်သွားတော်မူ၍။ ယမက သာလာနံ အန္တရေ၊ အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့၏ အကြား၌။ ဥတ္တရသီသကေ မဉ္ဇကေ၊ မြောက်ဘက်၌ ခေါင်းရင်းရှိသော ညောင်စောင်းငယ်၌။ အနုဋ္ဌာနသေယျာယ

နိပဇ္ဇိ မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမြတ်စွာ ဘုရားကို။ အာယသ္မာ အာနန္ဒတ္ထေရော၊ အရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည်။ “ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ အို. . ရှင်တော်ဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဝိသမေ၊ ဥဇ္ဇင်္ဂလ နဂရကေ၊ မြေမညီညာသော ရေရှားသည့်မြို့ငယ်လေးဖြစ်သော။ သာခါနဂရကေ၊ မြို့လက်တက် လေးဖြစ်သော။ ဣမသ္မိ ခုဒ္ဒကနဂရကေ၊ ဤမြို့ပေါက်စလေး၌။ မာ ပရိနိဗ္ဗာယံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလင့်။ အညေသံ စမ္မိရာဇဂဟာဒီနံ၊ အခြားကုန်သော စမ္မိရာဇဂြိုဟ်အစရှိကုန်သော။ မဟာနဂရာနံ အညတရသ္မိ၊ မြို့ကြီးပြကြီးတို့တွင် တစ်မြို့မြို့၌။ ဘဂဝါ ပရိနိဗ္ဗာယတူတိ ယာစိ၊ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါ”ဟု တောင်းပန်ပြီ။ သတ္ထာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “အာနန္ဒ ဣမံ၊ အို. . အာနန္ဒာ ဤကုသိနာရုံမြို့ကို။ ခုဒ္ဒကနဂရကံ၊ မြို့ပေါက်စ ကလေး။ ဥဇ္ဇင်္ဂလနဂရကံ၊ ရေရှားသော မြို့ကလေး။ သာခါနဂရကန္တိ မာ ဝဒေဟိ၊ မြို့လက်တက်ကလေး’ဟု မပြောပါလင့်။ ဟိ အဟံ ပုဗ္ဗေ၊ မှန်၏ ငါဘုရားသည် ရှေးက။ သုဒဿနစက္ကဝတ္တိရာဇကာလေ၊ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းလက်ထက်၌။ ဣမသ္မိ နဂရေ ဝသိ၊ ဤကုသိနာရုံမြို့၌ နေခဲ့ပြီ။ တဒါ ဣဒံ၊ ထိုအခါက ဤကုသိနာရုံ မြို့သည်။ ဒွါဒသယောဇနိကေန၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော။ ရတနပါကာရေန ပရိက္ခိတ္တံ၊ ရတနာခုနှစ်ပါးတံတိုင်းဖြင့် ကာရံအပ်သော။ မဟာနဂရံ အဟောသီတိ ဝတ္တာ၊ မြို့တော်ကြီးသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထေရေန ယာစိတော၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရန္တော၊ အတိတ် ကို ဆောင်ပြတော်မူလျက်။ မဟာသုဒဿနသုတ္တံ ကထေသိ၊ မဟာသုဒဿန သုတ်တော်ကို ဟောတော်မူပြီ။

တဒါ ပန မဟာသုဒဿနံ၊ ထိုအခါ၌ကား မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးကို။ သုဓမ္မပါသာဒါ ဩတရိတ္တာ၊ သုဓမ္မနန်းပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်၍။ အဝိဒူရေ၊ မနီးမဝေးဖြစ်သော။ သတ္တရတနမယေ တာလဝနေ၊ ရတနာခုနှစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ထန်းတောဥယျာဉ်၌။ ပညတ္တသ္မိ ကပ္ပိယမဉ္ဇကေ၊ ခင်းထားအပ်သော အပ်စပ်သော ညောင်စောင်းငယ်၌။ ဒက္ခိဏေန ပဿေန၊ လက်ယာဖြစ်သော နံပါးဖြင့်။ အနုဋ္ဌာန သေယျာယ နိပန္နံ ဒိသ္မာ၊ မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် လျောင်းနေသည်ကို ဖူးမြင်ရ၍။ “ဒေဝ တေ၊ အို. . အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်၏။ ဣမာနိ စတုရာသီတိ နဂရ သဟဿာနိ၊ ဤရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမြို့တို့သည်။ ကုသာဝတိရာဇ

ဓာနိပ္ပမုခါနိ၊ ကုသာဝတီမင်းနေပြည်လျှင် အမွန်အမြတ်ရှိပါကုန်၏။ ဧတ္ထ ဆန္ဒ
ကရောဟီတိ၊ ဤမြို့တော်တို့၌ အလိုဆန္ဒကို ပြုတော်မူပါ”ဟု။ သုဘဒ္ဒါယ ဒေဝိယာ
ဝုတ္တေ၊ သုဘဒ္ဒါမည်သော မိဖုရားကြီးသည် လျှောက်ထားအပ်သော်။ မဟာ
သုဒဿနော၊ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည်။ “ဒေဝိ ဧဝံ မာ အဝစ၊ အို. .
သုဘဒ္ဒါမိဖုရား ဤသို့ မလျှောက်လင့်။ အထ ခေါ၊ အဟုတ်သော်ကား။ ဧတ္ထ
ဆန္ဒ ဝိနေဟိ၊ ဤမြို့တို့၌ အလိုဆန္ဒကို ပယ်ဖျောက်တော်မူပါ။ အပေက္ခံ မာ
အကာသီတိ၊ ကြည့်ရှုငဲ့ကွက်မှုကို မပြုပါလင့်”ဟု။ ဧဝံ မံ၊ ဤကဲ့သို့ ငါမဟာ
သုဒဿနစကြာမင်းကို။ သြဝဒါတိ ဝတွာ၊ ဆုံးမပါ”ဟု ပြောသော်။ “ကိံ ကာရဏာ
ဒေဝါတိ ပုစ္ဆိတော၊ ဘာကြောင့်လဲ အရှင်မင်းတရား”ဟု မေးလျှောက်အပ်သော်။
“အဇ္ဇ အဟံ၊ ယနေ့ ငါသည်။ ကာလကိရိယံ ကရိဿာမီတိ၊ နတ်ရွာစံမှုကို
ပြုရလိမ့်မည်”ဟု မိန့်ပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုမဟာသုဒဿနစကြာမင်းကို။ ဒေဝီ
ရောဒမာနာ၊ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားသည် ငိုယိုလျက်။ အက္ခိနိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မျက်စိ မျက်ရည်
တို့ကို သုတ်၍။ ကိစ္ဆေန ကသိရေန၊ ပင်ပန်းစွာ ဆင်းရဲစွာ။ တထာ ဝတွာ၊
ထိုမင်းကြီးပြောသည့်အတိုင်း လျှောက်ထားပြီး၍။ ရောဒိ ပရိဒေဝိ၊ ငိုယိုပြီ
မြည်တမ်းပြီ။ သေသာ စတုရာသီတိသဟဿဣတ္ထိယောပိ၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော
ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မောင်းမတို့သည်လည်း။ ရောဒိသု ပရိဒေဝိသု၊
ငိုယိုကုန်ပြီ မြည်တမ်းကုန်ပြီ။ အမတ္တဒိသုပိ ဧကောပိ၊ အမတ်စသည်တို့တွင်လည်း
တစ်ယောက်သည်သော်မှလည်း။ အဓိဝါသေတုံ နာသက္ခိ၊ အောင့်အီးထားခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်ပြီ။ သဗ္ဗေပိ ရောဒိသု၊ အားလုံးတို့သည်လည်း ငိုယိုကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ “အလံ ဘဏော၊ မတော်ဘူး အချင်းတို့၊ သဒ္ဓံ မာ အကတ္တာ-
တိ၊ အသံကို မပြုကြလင့်”ဟု။ သဗ္ဗေ နိဝါရေတွာ၊ လူအားလုံးတို့ကို မငိုရန်
တားမြစ်ပြီး၍။ ဒေဝီ အာမန္တေတွာ၊ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားကို ခေါ်တော်မူ၍။ “ဒေဝိ တုံ၊
အို. . မိဖုရား သင်မိဖုရားသည်။ မာ ရောဒိ မာ ပရိဒေဝိ၊ မငိုယိုလင့် မမြည်တမ်း
လင့်။ ဟိ တိလဖလမတ္တောပိ၊ မှန်၏ နှမ်းစေ့မျှသော်လည်းဖြစ်သော။ နိစ္စော
သင်္ခါရော နာမ၊ မြသော သင်္ခါရမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သဗ္ဗေပိ၊ သင်္ခါရအားလုံး
တို့သည်လည်း။ အနိစ္စာ ဘေဒနဓမ္မော ဧဝါတိ ဝတွာ၊ မမြဲကုန် ပျက်စီးတတ်သော
သဘောရှိကုန်သည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ဒေဝီ သြဝဒန္တော၊ သုဘဒ္ဒါ
မိဖုရားကို သြဝါဒပေးလိုရကား။

၉၅။ “အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော။

ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အနိစ္စာ (ပ) ဝူပသမော သုခေါ ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရဟူသမျှတို့သည်။ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော၊ ဖြစ်ခြင်းသဘော ပျက်ခြင်းသဘောရှိကြ၍။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ဖြစ်ပြီး၍။ (ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်)။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ပျက်ကုန်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်) သင်္ခါရာ ဝတ အနိစ္စာ၊ သင်္ခါရ ဟူသမျှတို့သည် စင်စစ် မမြဲကြကုန်။ တေသံ၊ ထိုသင်္ခါရဟူသမျှတို့၏။ ဝူပသမော သုခေါ၊ ငြိမ်းအေးရာနိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာတိ၊ အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာဟူ သည်ကား။ ဘဒ္ဒေ သုဘဒ္ဒါ ဒေဝိ၊ အို. . ချစ်နွှမ သုဘဒ္ဒါမိဖုရား။ ဧကဟိစိ ပစ္စယေဟိ၊ တစ်စုံတစ်ခုကုန်သော အကြောင်းတို့သည်။ သမာဂန္တာ ကတာ၊ ပေါင်းဆုံ၍ ပြုအပ်ကုန်သော။ ခန္ဓာယတနာဒယော၊ ခန္ဓာအာယတနအစရှိ ကုန်သော။ ယတ္ထကာ သင်္ခါရာ၊ အကြင်မျှရှိကုန်သော သင်္ခါရတို့သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏)။ သဗ္ဗေ တေ အနိစ္စာယေဝ နာမ၊ အလုံးစုံကုန်သော ထိုသင်္ခါရဟူသမျှ တို့သည် မမြဲသည်သာမည်ကုန်၏။ ဟိ ဧတေသု၊ မှန်၏ ထိုသင်္ခါရတို့တွင်။ ရူပံ အနိစ္စံ၊ ရုပ်သည်လည်း မမြဲ။ (ပ) ဝိညာဏံ အနိစ္စံ၊ ဝိညာဉ်သည်လည်း မမြဲ။ စက္ခု အနိစ္စံ၊ စက္ခုသည်လည်း မမြဲ။ (ပ) ဓမ္မာ အနိစ္စာ၊ သင်္ခါရဓမ္မတို့သည်လည်း မမြဲကြကုန်။ ယံ ကိဉ္စိ သဝိညာဏကံ၊ အလုံးစုံသော သက်ရှိရတနာသည်လည်း ကောင်း။ အဝိညာဏကံ ရတနံ၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော ရတနာသည်လည်းကောင်း (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ သဗ္ဗံ တံ အနိစ္စမေဝ၊ အလုံးစုံသော ထိုသက်ရှိသက်မဲ့ရတနာသည် မမြဲသည်သာတည်း။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ သင်္ခါရာ ဝတ အနိစ္စာတိ ဂဏှ၊ သင်္ခါရဟူ သမျှတို့သည် စင်စစ် မမြဲကြဟု စိတ်၌ စွဲယူလော့။ ကသ္မာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော၊ ဖြစ်ခြင်းသဘော ပျက်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ဣတိ၊ ထို့ ကြောင့်တည်း။ ဟိ၊ ချဲ့ဦးအံ့။ သဗ္ဗေ ဧတေ၊ အလုံးစုံကုန်သော ဤသင်္ခါရတို့ သည်။ ဥပ္ပါဒဓမ္မိနော စေဝ၊ ဖြစ်ခြင်းသဘောလည်းရှိကုန်၏။ ဝယဓမ္မိနော စ၊ ပျက်ခြင်းသဘောလည်းရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇတိဇ္ဇနသဘာဝိယေဝ၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း

သဘောရှိကုန်သည်သာတည်း။ တသွာ အနိစ္စာတိ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ ထို့ကြောင့် မမြဲကုန်
 ဟု သိသင့်ကုန်၏။ ယသွာ စ အနိစ္စာ၊ အကြံကြောင့်လည်း မမြဲကုန်။ တသွာ
 ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပြီး၍ ချုပ်ပျက်ကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ ဌိတိံ၊
 ဖြစ်ပြီး၍ အဖြစ်ရပ်ခြင်းသို့၊ ပတ္တာပိ နိရုဇ္ဈန္တိယေဝ၊ ရောက်ပြီး၍ ပျက်ကြသည်သာ။
 ဟိ သဗ္ဗေဝ ဧတေ၊ မှန်၏ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော ဤသင်္ခါရတို့သည်။
 နိဗ္ဗတ္တမာနာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ နာမ၊ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်ကုန်သော် ဖြစ်ဆဲတို့မည်၏။ ဘိဇ္ဇမာနာ
 နိရုဇ္ဈန္တိ နာမ၊ ပျက်ဆဲဖြစ်ကုန်သော် ပျက်သည်တို့မည်၏။ တေသံ ဥပ္ပါဒေ၊
 ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည်။ သတိယေဝ စ၊ ရှိသော်သာလျှင်လည်း။
 ဌိတိံ နာမ ဟောတိ၊ အဖြစ်ရပ်ခြင်းမည်သည် ဖြစ်၏ ရှိ၏။ ဌိတိယာ သတိယေဝ၊
 အဖြစ်ရပ်ခြင်းသည် ရှိသော်သာ။ ဘင်္ဂေါ နာမ ဟောတိ၊ ပျက်ခြင်းမည်သည်
 ဖြစ်၏ ရှိ၏။ ဟိ အနုပ္ပန္နဿ၊ မှန်၏ ဖြစ်မနေသောတရား၏။ ဌိတိံ နာမ န၊
 အဖြစ်ရပ်ခြင်းမည်သည် မရှိနိုင်မဖြစ်နိုင်။ ဌိတံ အဘိဇ္ဇနကံ နာမ၊ အဖြစ်ရပ်နေသော
 တရားသည် မပျက်သည်မည်သည်။ နာပိ အတ္ထိ၊ ရှိလည်းမရှိ။ ဣတိ သဗ္ဗေပိ
 သင်္ခါရာ၊ ဤသို့ အားလုံးလည်းဖြစ်ကုန်သော သင်္ခါရတို့သည်။ တိဏိံ လက္ခဏာနိ
 ပတ္တာ၊ သုံးပါးကုန်သော ဥပါဒ်ဌိဘင်္ဂလက္ခဏာတို့သို့ ရောက်ကြ၍။ တတ္ထ
 တတ္ထေဝ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ထိုထိုခဏ၌ပင် ပျက်ကုန်၏။ တသွာ သဗ္ဗေပိ ဣမေ၊ ထို့ကြောင့်
 အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ဤသင်္ခါရတို့သည်။ အနိစ္စာ၊ မမြဲကုန်။ ခဏိကာ၊
 ဣတ္တရာ၊ ခဏကလေးသာဖြစ်ကုန်၏ တိုတောင်းကုန်၏။ အဓုဝါ ပဘင်္ဂီနော၊
 မခိုင်မြဲကုန် ကျိုးပျက်တတ်ကုန်၏။ စလိတာ သမိရိတာ၊ တုန်လှုပ်ကုန်၏ မတည်
 ငြိမ်ကုန်။ အနဒ္ဓနိယာ ပယာတာ၊ အရှည်မခံကုန် ပြေးသွားတတ်ကုန်၏။ တာဝ
 ကာလိကာ နိဿာရာ၊ အခိုက်အတန့်သာ ဖြစ်ကုန်၏ အခိုင်အမာ အနှစ်သာရ
 မရှိကုန်။ တာဝကာလိကဋ္ဌေန၊ အခိုက်တန့်ဖြစ်တတ်သော သဘောကြောင့်။
 မာယာ၊မရီစိ၊ဖေဏသဒိသာ၊ မျက်လှည့်၊တံလျှပ်၊ရေမြှုတ်နှင့်တူကုန်၏။ ဘဒ္ဒေ
 သုဘဒ္ဒါဒေဝိ၊ အို. . ချစ်နှမ သုဘဒ္ဒါမိဖုရား။ တေသု သုခသည်၊ ထိုသင်္ခါရတို့၌
 ချမ်းသာ၏ဟူသော အမှတ်သည်ကို။ ကသွာ ဥပ္ပါဒေသိ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်
 စေဘိသနည်း။ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ၊ ထိုသင်္ခါရတို့၏ ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်
 သည်ကား ချမ်းသာ၏ဟု။ ဧဝံ ပန ဂဏှ၊ ဤသို့ကား စိတ်မှာစွဲမှတ်ပါလေ။ နိဗ္ဗာနံ၊
 နိဗ္ဗာန်သည်။ သဗ္ဗဝဋ္ဋဝူပသမနတော၊ ဝဋ်ဆင်းရဲအားလုံးကို ငြိမ်းစေတတ်ခြင်း

ကြောင့်။ တေသံ ဝူပသမော နာမ၊ ထိုသင်္ခါရတို့၏ ငြိမ်းအေးရာမည်၏။ တဒေဝဇကံ၊ ထိုတစ်ခုတည်းသော နိဗ္ဗာန်သည်သာ။ ဧကန္တတော သုခံ၊ ဧကန္တအားဖြင့် ချမ်းသာ၏။ တတော အညံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်မှ အခြားသော။ သုခံ နာမ နတ္ထိ၊ ချမ်းသာမည်သည် မရှိ။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ မဟာသုဒဿနော၊ ဤကဲ့သို့ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည်။ အမတမဟာနိဗ္ဗာနေန၊ မသေရာနိဗ္ဗာန်မြတ်ဖြင့်။ ဒေသနာယ ကုဋ် ဂဟေတွာ၊ ဒေသနာတော်၏ အထွဋ်အထိပ်ကို ယူပြီး၍။ အဝသေသဿ မဟာဇနဿပိ၊ ကြွင်းကျန်သော လူပေါင်းများစွာအားလည်း။ “ဒါနံ ဒေထ၊ အလှူကို လှူကြ။ သီလံ ရက္ခထ၊ ငါးပါးသီလကို စောင့်ရှောက်ကြ။ ဥပေါသထကမ္ပံ ကရေထာတိ၊ ဥပုသ်စောင့်မှုကို ပြုကြ”ဟု။ ဩဝါဒံ ဒတွာ၊ ဩဝါဒကို ပေး၍။ ဒေဝလောက ပရာယဏော အဟောသိ၊ နတ်ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ သုဘဒ္ဒါဒေဝီ၊ ထိုအခါက သုဘဒ္ဒါမည်သော မိဖုရားကြီးသည်။ ရာဟုလမာတာ အဟောသိ၊ ရာဟုလာမယ်တော်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ပရိဏာယကရတနံ ရာဟုလော၊ သားကြီးရတနာသည်ကား ရာဟုလာတည်း။ သေသပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ကြွင်းကျန်သော ပရိသတ်တို့သည်ကား ငါဘုရားပရိသတ်တို့တည်း။ မဟာသုဒဿနော ပန၊ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မဟာသုဒဿနဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
မဟာသုဒဿနဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ တေလပတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကန္တိ ဣဒံ၊ သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ သုမ္ဘရဌေ၊ ဘုရားရှင်သည် သုမ္ဘတိုင်း၌။ သေဒကံ နာမ နိဂမံ ဥပနိဿာယ၊ သေဒကမည်သော နိဂုံးကို အမှီပြု၍။ အညတရသ္မိံ ဝနသဏ္ဍေ ဝိဟရန္တော၊ တစ်ခုသော တောအုပ်၌ နေတော်မူစဉ်။

ဇနပဒကလျာဏီသုတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တတြ ဘဂဝါ၊ ချဲ့ဦးအံ့ ထိုသေဒကနိဂုံးတစ်ခုသော တောအုပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည်။

“ဘိက္ခဝေ သေယျထာပိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား။ ‘ဇနပဒကလျာဏီ ဇနပဒကလျာဏီတိ ခေါ (ဝတ္တာ)၊ ဇနပုဒ်၌အလှမယ် ဇနပုဒ်၌အလှမယ်ဟုလျှင် ပြောကြား၍။ မဟာဇနကာယော၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည်။ ဘိက္ခဝေ သန္နိပတေယျ၊ အို. . ရဟန်းတို့ စည်းဝေးရာ၏။ သာ ခေါ ပန ဇနပဒကလျာဏီ ထိုဇနပုဒ် အလှမယ်သည်လည်း။ နစ္စ ပရမပါသာဝိနီ၊ ကမ္မ၌ ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ဟန် အမူအရာရှိသည်။ ဂီတေ ပရမပါသာဝိနီ၊ သီဆိုမှု၌ ကောင်းမြတ်သော သံနေသံထား အမူအရာရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဘိက္ခဝေ၊ အို. . ရဟန်းတို့၊ ‘ဇနပဒကလျာဏီ ဇနပုဒ်အလှမယ်သည်။ နစ္စတိ ဂါယတီတိ ခေါ၊ ကနေ၏ သီဆိုနေ၏’ဟုလျှင်။ (ဝတ္တာ၊ ပြောဆို၍)။ ဘိယျောသောမတ္တာယ၊ အတိုင်းထက်အလွန်။ မဟာဇနကာယော သန္နိပတေယျ၊ များစွာသော လူအပေါင်းသည် စုဝေးရာ၏။ အထ ဇီဝိတု ကာမော၊ ထိုအခါ အသက်ရှင်လိုသော။ အမရိတုကာမော၊ မသေလိုသော။ သုခကာမော ဒုက္ခပဋိကူလော၊ ချမ်းသာကိုသာလို လားသော ဆင်းရဲကို ရွံရှာသော။ ပုရိသော အာဂစ္ဆေယျ၊ ယောက်ျားသည် ရောက်လာရာ၏။ တမေနံ၊ ရောက်လာသော ထိုယောက်ျားကို။ “အဗ္ဗော ပုရိသ သမတိတ္ထိကော၊ အို. . အမောင်ယောက်ျား နှုတ်ခမ်းနှင့်အမျှပြည့်နေသော။ အယံ တေလပတ္တော၊ ဤဆီခွက်ကို။ မဟာဇနကာယဿ အန္တရေန စ၊ များစွာသော လူအပေါင်း၏ အလယ်မှလည်းကောင်း။ ဇနပဒကလျာဏီယာ အန္တရေန စ၊ ဇနပုဒ်အလှမယ်၏ အလယ်မှလည်းကောင်း။ တေ ပရိဟရိတဗ္ဗော၊ သင်အမောင်ယောက်ျားသည် ဆောင်ယူရမည်။ ‘ယတ္ထေဝ နံ၊ အကြင်အရပ်၌ပင် ထိုဆီခွက်ကို။ ထောကမ္ပိ ဆဉ္ဇေဿသိ၊ အနည်းငယ်ကိုသော် မှလည်း သင်ဖိတ်စင်စေအံ့။ တတ္ထေဝ တေ သီသံ၊ ထိုဖိတ်စင်စေရာ အရပ်၌ပင် သင်၏ ဦးခေါင်းကို၊ ပါတေဿာမိတိ၊ ကျစေအံ့ (ခုတ်ချအံ့)ဟု။ တံ ဥက္ခိတ္တာသိကော ပုရိသော စ၊ သင့်ကို မြှောက်ချီအပ်သော (မိုးထားအပ်သော) သံလျှက်ရှိသော ယောက်ျားသည်လည်း။ တံ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော၊ သင်၏ နောက်မှ နောက်မှ။ အနုဗန္ဓိဿတီတိ၊ လိုက်လိမ့်မည်”ဟု။ ဧဝံ ဝဒေယျ၊ ဤသို့ပြောရာ၏။ ဘိက္ခဝေ တံ ကိ မညထ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ငါဘုရားမိန့်ကြားမည့်ထိုစကားကို ဘယ်ကဲ့သို့

မှတ်ထင်ကြသနည်း။ သော ပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ အမံ တေလပတ္တံ၊ ထိုပြည့်နေသော ဆီခွက်ကို။ အမနသိကရိတွာ၊ နှလုံးမသွင်းမှု၍။ ဗဟိဒ္ဓါ ပမာဒံ၊ ဆီခွက်ပြင်ပ၌ မေ့မေ့လျော့လျော့။ အာဟရေယျ အပိန၊ ဆောင်ရာသလော။ ဣတိ၊ ဤသို့ မေးတော်မူပြီ။ ဘန္တေ ဧတံ နော ဟိ၊ အို. . မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ မေ့မေ့လျော့လျော့ဆောင်ယူခြင်းသည် မဖြစ်ရာပါတည်း။ ဘိက္ခဝေ မေ၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်။ အတ္ထဿ ဝိညာပနာယ၊ ဆိုလိုသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိစေခြင်းငှာ။ အယံ ခေါ ဥပမာ ကဓာ၊ ဤဥပမာကို ပြုအပ်ပြီ။ ဧတ္ထ အယမေဝ၊ ဤဥပမာ၌ ဤဆိုလတုံသည်သာ။ အတ္ထော၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ‘ဘိက္ခဝေ၊ အို. . ရဟန်းတို့၊ သမတိတ္တိကော တေလပတ္တော တိ ခေါ ဧတံ၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် အညီပြည့်နေသော ဆီခွက်ဟူသော ဤအမည်သည်။ ကာယဂတာယ သတိယာ၊ ကာယဂတာသတိ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ ဣဟ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌။ နော ကာယဂတာသတိ၊ ငါတို့သည် ကာယဂတာသတိကို။ ဘာဝိတာ၊ ပွားစေအပ်သည်။ သုသမာရဒ္ဓါ၊ ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်သည်။ ဘဝိဿတိတိ၊ ဖြစ်လတုံ’ဟု။ ဧဝံ သိက္ခိတဗ္ဗံ ဤသို့ကျင့်ကြံကျိုးကုတ် အားထုတ်အပ်၏။ ဘိက္ခဝေ ဝေါ၊ အို. . ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်။ ဧဝံ သိက္ခိတဗ္ဗန္တိ၊ ဤသို့လျှင် ကျင့်ကြံကျိုးကုတ်အားထုတ်အပ်၏ ဤသည်ပင်တည်း။ ဣတိ၊ ဤကဲ့သို့။ သာတ္ထံ သဗျဉ္ဇနံ၊ အနက်နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဣဒံ ဇနပဒကလျာဏီသုတ္တံ ကထေသိ၊ ဤဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို ဟောတော်မူပြီ။

တဩ အယံ သင်္ခေပတ္တော၊ ထိုဇနပဒကလျာဏီသုတ်၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းချုပ်အနက်အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းချုပ်အနက်အဓိပ္ပါယ်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ဇနပဒကလျာဏီတိ၊ ဇနပဒကလျာဏီဟူသည်ကား။ ဇနပဒမိ ကလျာဏီ၊ ဇနပုဒ်၌ လှသူဟုရေတွက်ထိုက်သူတည်း။ ဥတ္တမာ၊ မြတ်သူတည်း။ ဆသရီရဒေါသရဟိတာ၊ ခန္ဓာကိုယ်အပြစ်ခြောက်မျိုးမှ ကင်းသူတည်း။ ပဉ္စ ကလျာဏသမန္နာဂတာ၊ ကောင်းခြင်းငါးသွယ်နှင့် ပြည့်စုံသူတည်း။ ဟိ သာ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအလှမယ်သည်။ ယသ္မာ နာတိဒိယာ နာတိရဿာ၊ အကြံကြောင့် မမြင့်လွန်း မပူလွန်း။ နာတိကိသာ နာတိထူလာ၊ မပိန်လွန်း မဝလွန်း။ နာတိကာဠာ နာစောဒါတာ၊ မမဲလွန်း မဖြူလွန်း။ မာနုဿကဝဏ္ဏံ အတိက္ကန္တာ၊ လူတို့၏ လှပသော

အဆင်းကို သာလွန်၏။ ဒိဗ္ဗဝဏ္ဏံ အပတ္တာ၊ နတ်တို့၏ အဆင်းလှမှုကို မမို့။ တသ္မာ ဆသရီရဒေါသရဟိတာ၊ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အပြစ်ခြောက်မျိုးကင်း၏။ ဆဝိ ကလျာဏံ၊ အရေကောင်းခြင်းလည်းကောင်း။ မံသကလျာဏံ၊ အသားကောင်းခြင်း လည်းကောင်း။ နှာရူကလျာဏံ၊ အကြောကောင်းခြင်းလည်းကောင်း။ အဋ္ဌိ ကလျာဏံ၊ အရိုးကောင်းခြင်းလည်းကောင်း။ ဝယောကလျာဏံ၊ အရွယ်ကောင်းခြင်း လည်းကောင်း။ ပဉ္စဟိ၊ ငါးမျိုးကုန်သော။ ဣတိ ဣမေဟိ ကလျာဏေဟိ ပန၊ ဤကောင်းခြင်းတို့နှင့်ကား။ သမန္နာဂတတ္တာ၊ ပြည့်စုံသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ပဉ္စ ကလျာဏသမန္နာဂတာ နာမ၊ ကောင်းခြင်းငါးသွယ် ပြည့်စုံသည်မည်၏။ ဟိ တဿ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအမျိုးသမီးအတွက်။ အာဂန္တုကောဘာသကိစ္စံ နာမ နတ္ထိ၊ ပြင်ပအလင်းရောင်ကိစ္စမည်သည် မရှိ (မလို)။ အတ္တနော သရီရောဘာသေ နေဝ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ရောင်ဖြင့်ပင်။ ဒွါဒသဟတ္ထေ ဌာနေ၊ တစ်ဆယ်နှစ်တောင်ရှိသော အရပ်၌။ အာလောကံ ကရောတိ၊ အလင်းရောင်ကို ပြုနိုင်၏။ ပိယင်္ဂုသာမာ ဝါ၊ ကြာညိုအဆင်းရှိသည်သော်လည်းကောင်း။ သုဝဏ္ဏသာမာ ဝါ၊ ဝါဝင်းသော အဆင်း ရှိသည်သော်လည်းကောင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အယံ အဿာ ဆဝိကလျာဏတာ၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား ထိုဇနပဒကလျာဏီအလှမယ်၏ အရေကောင်းခြင်းတည်း။ ပန၊ နောက်တစ်မျိုးကား။ အဿာ၊ ထိုဇနပုဒ် အလှမယ်၏။ စတ္တာရော ဟတ္ထပါဒါ၊ လေးချောင်းကုန်သော လက်ခြေတို့သည်လည်းကောင်း။ မုခပရိယောသာနဉ္စ၊ ခံတွင်း အဆုံးနှုတ်ခမ်းသည်လည်းကောင်း။ လာခါရသပရိကမ္မကတံ ဝိယ၊ ချိတ်ရည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုထားအပ်ဘိသကဲ့သို့။ ရတ္တပဝါဠရတ္တကမ္မလသဒိသံ ဟောတိ၊ သန္တာနီ ကမ္မလာနီနှင့်တူသည် ဖြစ်၏။ အယံ အဿာ မံသကလျာဏတာ၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပုဒ်အလှမယ်၏ အသားကောင်းခြင်းတည်း။ ဝိသတိ နခပတ္တာနိ၊ နှစ်ဆယ် သော ခြေသည်လက်သည်တို့သည်။ မံသတော အမုတ္တဌာနေ၊ အသားမှ မလွတ် ရာဌာန၌။ လာခါရသပူရိတာနိ ဝိယ၊ ချိတ်ရည်ပြည့်နေကုန်သကဲ့သို့။ မုတ္တဌာနေ၊ အသားမှ လွတ်ရာဌာန၌။ ခီရဓာရာသဒိသာနိ၊ နို့ရည်စီးကြောင်းနှင့်တူကုန်သည်။ (ဟောန္တိ ဖြစ်ကုန်၏)။ အယံ အဿာ နှာရူကလျာဏတာ၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပုဒ် အလှမယ်၏ အကြောကောင်းခြင်းတည်း။ ဒုတ္တိသ ဒန္တာ၊ သုံးဆယ်နှစ်ချောင်း ကုန်သော သွားတို့သည်။ သုဖုသိတာ၊ ကောင်းစွာထိကုန်၏။ သုဓောတဝဇီရပန္နိ ဝိယ၊ ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်အပ်သော စိန်အစဉ်အတန်းကဲ့သို့။ ခါယန္တိ၊ ထင်ရကုန်

၏။ အယံ အဿာ အဋ္ဌိကလျာဏတာ၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပုဒ်အလှမယ်၏ အရိုးကောင်းခြင်းတည်း။ ပန၊ နောက်တစ်မျိုးကား။ ဝီသတိဝဿသတိကာ သမာနာ ပိ၊ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသည်ဖြစ်ပါသော်လည်း။ သောဠသဝဿုဒ္ဓေ သိကာ ဝိယ၊ တစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် သူငယ်မကဲ့သို့။ နိဗ္ဗလိပလိတာ၊ အရေ မတွန့်ဆံ့မဖြူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အယံ အဿာ ဝယောကလျာဏတာ၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပုဒ်အလှမယ်၏ အရွယ်ကောင်းခြင်းတည်း။

ပရမပါသာဝိနီတိ ဧတ္ထ ပန၊ ပရမပါသာဝိနီဟူသော ဤပုဒ်၌ကား။ ပသဝနံ၊ ဖြစ်ခြင်း။ ပသဝေါ၊ ဖြစ်ခြင်း။ ပဝတ္တိ၊ ဖြစ်ခြင်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤသည်ကား အနက်တည်း။ ပသဝေါ ဧဝ၊ ပသဝသည်ပင်။ ပါသာဝေါ၊ ပါသာဝမည်၏။ ပရမော၊ ကောင်းမြတ်သော။ ပါသာဝေါ၊ ဖြစ်ခြင်းသည်။ ပရမပါသာဝေါ၊ ကောင်းမြတ်သော ဖြစ်ခြင်းတည်း။ အဿာ၊ ထိုဇနပုဒ်အလှမယ်အား။ သော၊ ထိုကောင်းမြတ်သော ဖြစ်ခြင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ပရမပါသာဝိနီ၊ ပရမပါသာဝိနီ မည်၏။ နစ္စေ စ၊ ကခြင်း၌လည်းကောင်း။ ဂီတေ စ၊ သီဆိုခြင်း၌လည်းကောင်း။ ဥတ္တမပ္ပဝတ္တိ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်သော ဖြစ်ခြင်းတည်း။ သေဠကိရိယာ၊ အထူးချီးမွန်း အပ်သော အပြုအမူတည်း။ နစ္စံ ဥတ္တမေဝ နစ္စတိ၊ ကလျှင် အဆင့်မြင့်မြင့်သာ က၏။ ဂီတဉ္စ၊ သီဆိုလျှင်လည်း။ ဥတ္တမေဝ ဂိယတိ၊ အဆင့်မြင့်မြင့်သာလျှင် သီဆို၏။ ဣတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ၊ ဤသို့ ဆိုလိုသည် ဖြစ်၏။

အထ ပုရိသော အာဂစ္ဆေယျာတိ၊ အထ ပုရိသော အာဂစ္ဆေယျဟူသည်ကား။ အတ္တနော ရုစိယာ၊ မိမိ၏ အလိုဆန္ဒဖြင့်။ န အာဂစ္ဆေယျ၊ မလာရာတည်း။ အယံ ပန ဧတ္ထ အဓိပ္ပါယော၊ ဤဆိုလတုံသည်ကား ဤအထ ပုရိသော အာဂစ္ဆေယျပါ၌ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ဟူသည် အဘယ် နည်း)။ အထ ဧဝံ၊ ထိုအခါ ဤကဲ့သို့။ မဟာဇနမဇ္ဈေ၊ လူများအလယ်၌။ ဇနပဒ ကလျာဏိယာ နစ္စမာနာယ၊ ဇနပုဒ်အလှမယ်သည် ကနေလတ်သော်။ သာဓု သာဓုတိ၊ ကောင်း၏ ကောင်း၏ဟု။ သာဓု ကာရေသု၊ ကောင်းချီးပေးခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ အင်္ဂုလိဖောဋ္ဌနေသု၊ လက်ချောင်းခါခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ စေလုက္ခေပေသု စ၊ အဝတ်ပစ်မြှောက်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝတ္တမာနေသု၊ ဖြစ်နေကုန်သော်။ တံ ပဝတ္တိံ သုတ္တာ၊ ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍။ ရာဇာ ဗန္ဓနာဂါရ- တော၊ ရှင်ဘုရင်သည် ထောင်ထဲမှ။ ဧကံ စောရပုရိသံ၊ တစ်ယောက်သော

ခိုးသားယောက်ျားကို။ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍။ နိဂဠာနိ ဆိန္ဒိတွာ၊ ထိပ်တုံး
တို့ကို ဖြတ်ဖြတ်၍။ သမတိတ္တိကံ၊ နှုတ်ခမ်းရေးနှင့် အညီပြည့်နေသော။ သုပရိပုဏ္ဏံ၊
ကောင်းစွာပြည့်သော။ တေလပတ္တံ၊ ဆီခွက်ကို။ တဿ ဟတ္ထေ ဒတွာ၊ ထိုခိုးသား
ယောက်ျား၏ လက်၌ ပေး၍။ ဥဘောဟိ ဟတ္ထေဟိ၊ နှစ်ဘက်ကုန်သော လက်တို့
ဖြင့်။ ဒဠ္ဋ ဂါဟာပေတွာ၊ မြွေစွာ ကိုင်စေ၍။ ဧကံ အသိဟတ္ထံ ပုရိသံ၊ တစ်ယောက်
သော သံလျက်လက်စွဲသော ယောက်ျားကို။ “ဧတံ ဂဟေတွာ၊ ဆီပြည့်နေသော
ဤခွက်ကို ယူ၍။ ဇနပဒကလျာဏိယာ၊ ဇနပုဒ်အလှမယ်၏။ သမဇ္ဇဌာနံ ဂစ္ဆ
ကပြသီဆိုရာ ဌာနသို့ သွားလော့။ ယတ္ထေဝ စ ဧသော၊ အကြင်အရပ်၌သာလျှင်
လည်း နောင်အိမ်မှထုတ်လာသော ထိုခိုးသားသည်။ ပမာဒံ အာဂမ္မ၊ မေ့လျော့မှုကို
အကြောင်းပြု၍။ ဧကမ္ပိ တေလဗိန္နံ၊ ဆဇ္ဈေတိ၊ တစ်ပေါက်သော်လည်းဖြစ်သော
ဆီပေါက်ကို စွန့်စေအံ့ ဖိတ်စေအံ့။ တတ္ထေဝ အဿ သီသံ၊ ထိုဆီဖိတ်စေသည့်
နေရာ၌ပင် ထိုခိုးသား၏ ဦးခေါင်းကို။ ဆိန္ဒာတိ၊ ဖြတ်လော့”ဟု။ အာဏာပေသိ၊
စေခိုင်ပြီ။ သော ပုရိသော၊ အခိုင်းခံရသော ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည်။ အသိ
ဥက္ခိပိတွာ၊ သံလျက်ကို ရွယ်မိုး၍။ တံ တဇ္ဇေန္တော၊ ထိုခိုးသားကို ချမ်းခြောက်လျက်။
တတ္ထ နေသိ၊ ဇနပုဒ်အလှမယ် ကပြသီဆိုနေသော ထိုအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီ။
သော မရဏဘယတဇ္ဇိတော၊ ထိုခိုးသားသည် သေဘေးအချိမ်းခြောက်ခံရ၍။
ဇိဝိတုကာမတာယ၊ အသက်ရှင်လိုသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ပမာဒဝသေန၊ မေ့လျော့
သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ တံ အမနသိကရိတွာ၊ ထိုဇနပုဒ်အလှမယ် ကပြသီဆိုမှုကို
နှလုံးမသွင်းမှု၍။ အက္ခိနိ ဥမ္မိလေတွာ၊ မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍။ တံ ဇနပဒကလျာဏိ၊
ထိုဇနပုဒ်အလှမယ်ကို။ သကိမ္ပိ န ဩလောကေသိ၊ တစ်ကြိမ်သော်မျှလည်း
မကြည့်ပြီ။ ဧဝံ ဧတံ ဝတ္ထု၊ ဤကဲ့သို့ ဤဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဘူတပုဗ္ဗမေဝ၊ ရှေး၌
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်သာ။ ပန သုတ္ထေ၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဇနပဒကလျာဏိသုတ်၌။
ပရိကပ္ပဝသေန၊ ကြံစိသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဧတံ ဝုတ္တန္တိ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ ဤသေယျ
ထာပိ ဘိက္ခဝေစသည်ကို ဟောအပ်ပြီဟု သိထိုက်၏။

ဥပမာခေါ ပန မှာယန္တိ ဧတ္ထ ပန၊ ဥပမာခေါ ပန မှာယံဟူသော ပါဌ၌ကား။
တေလပတ္တဿ၊ ဆီပြည့်နေသော ခွက်၏။ ကာယဂတာသတိယာ၊ ကာယဂတာ
သတိနှင့်။ ဩပမ္မသံသန္ဓနံ၊ ဥပမာ ဥပမေယျ နှီးနှောမှုကို။ တာဝ ကတမေဝ၊
ပြုအပ်ပြီးသည်သာ။ ဧတ္ထ ပန ရာဇာ ဝိယ၊ ဤနေရာ၌ကား မင်းကိုကဲ့သို့။ ကမ္ပံ

ဒဋ္ဌဗ္ဗံ ပြုလုပ်မှုကို မှတ်ထိုက်၏။ ကိလေသာ အသိ ဝိယ၊ ကိလေသာတို့သည်ကား မိုးထားအပ်သော သံလျှက်ကဲ့သို့တည်း။ မာရော၊ မာရ်ငါးပါးကား။ ဥက္ခိတ္တာသိက ပုရိသော ဝိယ၊ မြောက်မိုးထားအပ်သော သန်လျက်ရှိသော မင်းချင်းယောက်ျား ကဲ့သို့တည်း။ ကာယဂတာသတိဘာဝကော၊ ကာယဂတာသတိ ဖြစ်စေပွားစေ တတ်သော။ ဝိပဿကဂေါစရော၊ ဝိဿနာရှုတတ် အားထုတ်မှုသက်ဝင်သော သူကား။ တေလပတ္တဟတ္ထော ပုရိသော ဝိယ၊ ဆီးပြည့်ခွက်လက်၌ရှိသော ခိုးသား ယောက်ျားကဲ့သို့တည်း။ ဣတိ ဘဂဝါ၊ ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည်။ “ကာယဂတာ သတိ၊ ကာယဂတာသတိကို။ ဘာဝိတုကာမေန ဘိက္ခုနာ၊ ဖြစ်စေပွားစေလိုသော ရဟန်းသည်။ တေလပတ္တဟတ္ထေန တေန ပုရိသေန ဝိယ၊ ဆီးပြည့်ခွက်လက်၌ရှိ သော ထိုထောင်သားခိုးသားကဲ့သို့။ သတိ အဝိဿဇ္ဇေတွာ၊ သတိကို မလွတ်စေ မူ၍။ အပ္ပမတ္တေန၊ မမေ့မလျော့သော သတိဖြင့်။ ကာယဂတာသတိ ဘာဝေတ- ဗ္ဗာတိ၊ ကာယဂတာသတိကို ဖြစ်စေထိုက်ပွားစေထိုက်၏”ဟု။ ဣမံ သုတ္တံ အာဟ- ရိတွာ ဒဿေသိ၊ ဤသုတ်ကို ဆောင်၍ ပြတော်မူပြီ။

ဘိက္ခု။ ဣမံ သုတ္တန္တံ၊ ရဟန်းတို့သည် ဤဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို လည်းကောင်း။ အတ္တန္တံ သုတ္တံ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်းကောင်း ကြားနာရ၍။ “ဘန္တေ တထာရူပံ၊ အို. . ရှင်တော်ဘုရား ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဇနပဒကလျာဏီ အနောလောကေတွာ၊ ဇနပုဒ်အလှမယ်ကို မကြည့်မူ၍။ တေလပတ္တံ အာဒါယ၊ ဆီးပြည့်သော ခွက်ကို ယူ၍။ ဂစ္ဆန္တေန တေန ပုရိသေန၊ သွားသော ထိုယောက်ျား သည်။ ဒုက္ကရံ ကတန္တိ၊ ခဲရင်းစွာပြုလုပ်ရသည့်အလုပ်ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါပေ၏”ဟု။ ဧဝမာဟံသု၊ ဤသို့လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ တေန၊ အို. . ရဟန်းတို့ ထိုခိုးသားယောက်ျားသည်။ ကတံ န ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်သော အလုပ်သည်ကား ခဲရင်းစွာပြုလုပ်ရသည့်အလုပ်မဟုတ်။ ဧတံ၊ ဤခိုးသား ယောက်ျားပြုလုပ်ရသော အမှုသည်။ သုကရမေဝ၊ ပြုရလွယ်ကူသော အမှုသာ တည်း။ ကသ္မာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဥက္ခိတ္တာသိကေန ပုရိသေန၊ ချီးမိုးအပ်သော သံလျှက်ရှိသော မင်းချင်းယောက်ျားသည်။ သန္တဇ္ဇေတွာ နိယမာနတာယ၊ ပြင်းစွာ ချိမ်းခြောက်၍ ခေါ်ဆောင်အပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ပန ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောရသော် ရှေးက ပညာရှိတို့သည်။ အပ္ပမာဒေန သတိ အဝိဿ- ဇ္ဇေတွာ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့် သတိကို မစွန့်လွှတ်မူ၍။ အဘိသင်္ခတံ ဒိဗ္ဗရူပမ္ပိ၊

ပြုပြင်ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်အဆင်းကိုသော်မှလည်း။ ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္ဒိတွာ၊ မျက်စိ
စသော ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ ယံ အနောလောကေတွာ၊ အကြင်မကြည့်
မှု၍သာ။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ရန္တံ ပါပုဏီသု၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်ပြီ။ ဧတံ၊
နတ်အဆင်းကိုသော်မှလည်း ဤမကြည့်ရခြင်းသည်သာ။ ဒုက္ကရန္တိ ဝတွာ၊ ခဲရင်းစွာ
ပြုလုပ်ရသော အလုပ်တည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ တဿ ရညော ပုတ္တသတဿ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏
သားတစ်ရာတွင်။ သဗ္ဗကနိဋ္ဌော ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အားလုံးတို့ထက် အငယ်ဆုံးသည်
ဖြစ်၍ဖြစ်ပြီ။ သော အနုပုဗ္ဗေန၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အစဉ်အားဖြင့်။ ဝိညုတံ
ပါပုဏီ၊ သိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ တဒါ စ ရညော ဂေဟေ၊ ထိုအခါက
လည်း ဗာရာဏသီမင်း၏ အိမ်တော်၌။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်
ဆွမ်းစားကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တော တေသံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တို့၏။ ဝေယျာဝစ္စံ ကရောတိ၊ အမှုကြီးငယ်ကို ပြုပေး၏။ သော ဧကဒိဝသံ၊
ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌။ “မမ ဘာတရော ဗဟူ၊ ငါ၏ နောင်တော်တို့
သည် များကုန်၏။ အဟံ ဣမသ္မိံ နဂရေ၊ ငါသည် ဤဗာရာဏသီမြို့၌။ ကုလ
သန္တကံ ရန္တံ၊ အမျိုးဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကို။ လတ္ထမိ န ခေါ၊ ရအံလော့။
ဥဒါဟု နောတိ စိန္တေသိ၊ သို့မဟုတ် မရအံလော”ဟု တွေးမိပြီ။ အထ အဿ၊
ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းအား။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ ပုစ္ဆိတွာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို
မေးလျှောက်၍။ ဇာနိဿာမိတိ၊ သိရလိမ့်မည်”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအတွေး
သည် ဖြစ်ပြန်ပြီ။ သော ဒုတိယဒိဝသေ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဒုတိယနေ့၌။
ပစ္စေကဗုဒ္ဓေသု အာဂတေသု၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ကြွလာကုန်သော်။ မေကရဏံ
အာဒါယ၊ ရေစစ်ကို ယူ၍။ ပါနီယံ ပရိဿာဝေတွာ၊ သောက်ရေကို စစ်၍။
ပါဒေဓောဝိတွာ၊ ခြေတော်တို့ကို ဆေးပေးပြီး၍။ တေလေန မက္ခေတွာ၊ ခြေနယ်
ဆီဖြင့် လိမ်းကျံပြီး၍။ တေသံ အန္တရခဇ္ဇကံ၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဆွမ်းမစားမှီ
အကြားခဲဖွယ်ကို။ ခါဒိတွာ နိသိန္နကာလေ၊ ဘုန်းပေး၍ ထိုင်နေရာကာလ၌။
ဝန္တိတွာ ဧကမန္တံ နိသိန္နော၊ ဦးချ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေလျက်။ တမတ္ထံ ပုစ္ဆိ၊

ထိုမင်းဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းကို မေးလျှောက်ပြီ။ အထ နံ တေ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်။ “ကုမာရ တံ၊ အိုမင်းသား သင်သည်။ ကုမသ္မိ နဂရေ၊ ဤဗာရာဏသီမြို့၌။ ရဇ္ဇံ န လဘိဿသိ၊ မင်းအဖြစ်ကို မရလတံ။ ကုတော ဝိသယောဇနသတမတ္ထကေ၊ ဤဗာရာဏသီမြို့မှ ယူဇနာတစ်ရာ နှစ်ဆယ်အထက်ဖြစ်သော။ ဂန္ဓာရရဌေ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၌။ တက္ကသိလာ နဂရံ နာမ အတ္ထိ၊ တက္ကသိုလ်မြို့မည်သည် ရှိ၏။ တတ္ထ ဂန္တံ သက္ကောန္တော ပန၊ ထိုတက္ကသိုလ်မြို့ သို့ သွားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော်ကား။ ကုတော သတ္တမေ ဒီဝသေ၊ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌။ ရဇ္ဇံ လစ္ဆသိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ရလတံ။ အန္တရာမဂ္ဂေ၊ လမ်းခရီး အကြား၌။ မဟာဝတ္တနိအဋ္ဌဝိယံ ပန၊ ဖြတ်လမ်းကြီးရှိသော တောအုပ်ကြီး၌ကား။ ပရိပန္နော အတ္ထိ၊ ဘေးအန္တရာယ်သည် ရှိ၏။ တံ အဋ္ဌဝီ ပရိဟရိတွာ၊ ထိုတောအုပ် ကြီးကို ရှောင်ရှား၍။ ဂစ္ဆန္တဿ မဂ္ဂေ၊ သွားသူအတွက် လမ်းခရီးသည်။ ယောဇန သတိကော ဟောတိ၊ ယူဇနာတစ်ရာဝေးသည် ဖြစ်၏။ ဥဇုကံ ဂစ္ဆန္တဿ၊ ဖြောင့် ဖြောင့် သွားသူအတွက်။ ပညာသယောဇနာနိ ဟောန္တိ၊ ယူဇနာငါးဆယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဟိ သော၊ မှန်၏ ထိုခရီးသည်။ အမနုဿကန္တာရော နာမ၊ ဘီလူး တို့ကြောင့် ခက်ခဲသော ခရီးမည်၏။ တတ္ထ ယက္ခိနိယော၊ ထိုအဖြောင့်ခရီး၌ ဘီလူးမတို့သည်။ အန္တရာမဂ္ဂေ၊ လမ်းခရီးအကြား၌။ ဂါမေ စ သာလာယော စ၊ ရွာတို့ကိုလည်းကောင်း ဇရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ မာပေတွာ ဥပရိ ဖန်ဆင်းပြီး၍ အထက်က။ သုဝဏ္ဏတာရကဝိစိတ္တဝိတာနံ၊ ရွှေကြယ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော မျက်နှာကျက်ရှိသော။ မဟာရဟသေယံ၊ ပညာပေတွာ၊ မြင့်မြတ်သူတို့ အိပ်ဖို့ရာ ထိုက်တန်သော နေရာကို ခင်းထားစေ၍။ နာနာဝိရာဂပဋ္ဌသာဏိယော ပရိက္ခိပိ- တွာ၊ ဆေးရောင်အမျိုးမျိုးဆိုးထားအပ်သော အဝတ်ကန့်လန့်ကာတို့ကို ကာရံ၍။ ဒိဗ္ဗာလင်္ကာရေဟိ၊ နတ်အဆင်တန်ဆာတို့ဖြင့်။ အတ္တဘာဝံ မဏ္ဍေတွာ၊ မိမိကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်၍။ သာလာသု နိသီဒိတွာ၊ ဇရပ်တို့၌ ထိုင်နေကြ၍။ အာဂစ္ဆန္တေ ပုရိသေ၊ ရောက်လာကုန်သော ယောက်ျားတို့ကို။ မဇုရာဟိ ဝါစာဟိ သင်္ဂဏိတွာ၊ သာယာချိုမြိန်ကုန်သော စကားတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်စည်းရုံး၍။ “ကိလန္တရူပါ ဝိယ ပညာယထ၊ ပင်ပန်းသော သဘောရှိကြသကဲ့သို့ ထင်ရကုန်၏။ ကုမ အာဂန္တာ နိသီဒိတွာ၊ ဤဇရပ်သို့ လာရောက်၍ အပန်းဖြေထိုင်၍။ ပါနီယံ ပိဝိတွာ၊ သောက်ရေကို အမောပြေသောက်၍။ ဂစ္ဆထာတိ ပက္ခောသိတွာ၊ သွားကြပါ”ဟု

ခေါ်၍။ အာဂတာဂတာနံ၊ ရောက်လာသမျှယောက်ျားတို့အား။ အာသနာနိ
ဒတ္တာ၊ နေရာတို့ကို ပေး၍။ အတ္တနော ရူပလီလာဝိလာသေဟိ၊ မိမိ၏ ရုပ်တင့်တယ်
စံပါယ်ခြင်းတို့ဖြင့်။ ပလောဘေတ္တာ၊ ဖျားယောင်း၍။ ကိလေသဝသိကေ ကတ္တာ၊
ကိလေသာအလိုလိုက်သည်တို့ကို ပြု၍။ အတ္တနာ သဒ္ဓိ၊ မိမိနှင့် အတူ။ အဇ္ဈာ-
စာရေ ကတေ၊ လွန်ကျူးမှုကို ပြုအပ်ပြီးသော်။ တတ္ထေဝ နေ၊ ထိုပြုရာနေရာ၌ပင်
ထိုယောက်ျားတို့ကို။ ပဿရန္တေန လောဟိတေန ခါဒိတ္တာ၊ တစက်စက်ယိုထွက်သော
သွေးရှိ၍ စား၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေန္တိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။
ရူပဂေါစရံ သတ္တံ၊ အဆင်းအာရုံကျက်စားသော သတ္တဝါကို။ ရူပေနော ဂဏန္တိ၊
အဆင်းဖြင့်ပင် ဆွဲဆောင်ယူကုန်၏။ သဒ္ဓဂေါစရံ၊ အသံအာရုံကျက်စားသူကို။
မဓုရေန၊ သာယာချိုမြိန်သော။ ဂီတဝါဒိတသဒ္ဓေန၊ သီဆိုသံ တီးမှုတ်သံဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဂန္ဓဂေါစရံ၊ အနံ့အာရုံလိုက်စားသူကို။ ဒိဗ္ဗဂန္ဓေဟိ၊ နတ်အနံ့တို့ဖြင့်
လည်းကောင်း။ ရသဂေါစရံ၊ အရသာအာရုံလိုက်စားသူကို။ ဒိဗ္ဗေန၊ နတ်၌ဖြစ်
သော။ နာနဂ္ဂရသဘောဇနေန၊ အမျိုးမျိုးမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဂေါစရံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံလိုက်စားသူကို ဥဘတောလောဟိ
တကူပဓာနေဟိ၊ ခြေရင်းခေါင်းရင်းနီသော အုံးရှိကုန်သော။ ဒိဗ္ဗသယနေဟိ၊
နတ်အိပ်ရာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဂဏန္တိ၊ ဆွဲဆောင်ယူကုန်၏။ ဣန္ဒြိယာနိ
ဘိန္ဒိတ္တာ၊ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ တာ အနောလောကေတ္တာ၊
ထိုဘီလူးမတို့ကို မကြည့်မူ၍။ သတိံ ပစ္စုပ္ပာပေတ္တာ၊ သတိကို ရှေ့ရှု အနီးကပ်
တည်စေ၍။ သစေ ဂမိဿသိ၊ အကယ်၍ သွားအံ့။ သတ္တမေ ဒိဝသေ တတ္ထ၊
ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ထိုတက္ကသိုလ်မြို့၌။ ရဇ္ဇံ လစ္ဆသီတိ၊ မင်းအဖြစ်ကို
ရလိမ့်မည်”ဟု။ အဝေါစံ၊ မိန့်ကုန်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းမင်းသားငယ်သည်။ “ဘန္တေ ဟောတု၊ အိုအရှင်
ဘုရားတို့ ဖြစ်ပါစေ ရှိပါစေ။ တုမှာကံ သြဝါဒံ ဂဟေတ္တာ၊ အရှင်ဘုရားတို့၏
သြဝါဒကို ခံယူပြီး၍။ ကိံ တာ သြလောကေဿာမိတိ၊ ဘာကြောင့် ထိုဘီလူးမတို့
ကို ကြည့်ရအံ့နည်း”ဟု လျှောက်၍။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေဟိ ပရိတ္တံ ကာရာပေတ္တာ၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပရိတ်အရံအတားကို ပြုစေ၍။ ပရိတ္တဝါလုကဉ္စေ၊ ပရိတ်သဲကို
လည်းကောင်း။ ပရိတ္တသုတ္တဉ္စ အာဒါယ၊ ပရိတ်ချည်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍။
ပစ္စေကဗုဒ္ဓေ စ၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုလည်းကောင်း။ မာတာပိတရော စ ဝန္တိတ္တာ၊

မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ကိုလည်းကောင်း ရှိခိုး၍။ နိဝေသနံ ဂန္ဓာ၊ အိမ်တော်သို့ သွား၍။ အတ္တနော ပုရိသေ၊ မိမိ၏ လူတို့ကို။ “အဟံ တက္ကသိလာယံ၊ ငါသည် တက္ကသိုလ်မြို့၌။ ရဇ္ဇံ ဂဟေတုံ ဂစ္ဆာမိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ယူခြင်းငှာ သွားအံ့။ တုမေ ဣဓေဝ တိဋ္ဌထာတိ၊ သင်တို့သည် ဤ၌ပင် တည်ရစ်ကြ”ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြပြီ။ အထ နံ ပဉ္စဇနာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို လူငါးယောက်တို့သည်။ “မယမ္ပိ အနုဂစ္ဆာမာတိ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည်လည်း နောက်မှလိုက်ကြပါမည်”ဟု။ အာဟံသု၊ လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ တုမေဟိ အနုဂန္တု၊ သင်တို့သည် နောက်မှလိုက် ခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။ အန္တရာမဂ္ဂေ ယက္ခိနိယော၊ လမ်းအကြား၌ ဘီလူးမတို့သည်။ ရူပါဒိဂေါစရေ မနုဿေ၊ အဆင်းစသော အာရုံလိုက်စားကုန် သော လူတို့ကို။ ဧဝ္ဗ ဧဝ္ဗ၊ ဤသို့လည်း ဤသို့လည်း။ ရူပါဒိဟိ ပလောဘေတွာ၊ အဆင်းစသည်တို့ဖြင့် ဖျားယောင်း၍။ ဂဏုန္တိ ကိရ၊ ဆွဲဆောင်ယူကြသတဲ့။ ပရိပဇ္ဇော မဟာ၊ ဘေးရန်သည် ကြီးလှ၏။ အဟံ ပန အတ္တာနံ တက္ကေတွာ၊ ငါသည်ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြံဆအားကိုး၍။ ဂစ္ဆာမိတိ၊ သွားမည်ဟုပြောပြီ။ ဒေဝ၊ အို. . အရှင်မင်းသား။ တုမေဟိ သဒ္ဓိ၊ ရှင်မင်းသားတို့နှင့် အဟူ။ ဂစ္ဆန္တာ မယံ၊ သွားကြသော ကျွန်တော်မျိုးတို့သည်။ အတ္တနာ ပိယာနိ၊ မိမိသည် ချစ်မြတ်နိုး အပ်ကုန်သော။ ရူပါဒိနိ၊ အဆင်းစသည်တို့ကို၊ ကိံ ပန ဩလောကေဿာမ၊ အဘယ့်ကြောင့်ကား ကြည့်ရကုန်အံ့နည်း။ မယမ္ပိ တထေဝ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် လည်း ထိုအရှင်မင်းသားကဲ့သို့သာ။ ဂမိဿာမာတိ၊ သွားကြပါမည်ဟုပြောကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “တေန ဟိ အပ္ပမတ္တာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မမေ့မလျော့ကြကုန်သည်။ ဟောထာတိ၊ ဖြစ်ကြလော့”ဟုပြော၍။ တေ ပဉ္စဇနေ အာဒါယ၊ ထိုနောက်ပါလူငါးယောက်တို့ကို ခေါ်ယူ၍။ မဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇိ လမ်းသို့ သွားပြီ။

ဂါမာဒိနိ မာပေတွာ၊ ရွာစသည်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍။ ယက္ခိနိယော နိသီဒိသု၊ ဘီလူးမတို့သည် နေကြပြီ။ တေသု ရူပဂေါစရော ပုရိသော၊ ဘုရားလောင်း နောက်လိုက် ထိုလူငါးယောက်တို့တွင် ရူပါရုံလိုက်စားသော ယောက်ျားသည်။ တာ ယက္ခိနိယော ဩလောကေတွာ၊ ထိုဘီလူးမတို့ကို ကြည့်၍။ ရူပါရမ္မဏေ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တော၊ ရူပါရုံ၌ တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၍။ ထောကံ ဩဟိယိ၊ အနည်းငယ် နောက်ချန်ရစ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းမင်းသားသည်။ “ဘော ကိံ ထောကံ၊ အို. . အချင်း ဘာကြောင့် အတန်ငယ်။ ဩဟိယသီတိ အာဟံ၊

နောက်ချန် နေသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဒေဝ မေ ပါဒေ ရုဇ္ဈန္တိ အို. . အရှင်မင်းသား ကျွန်တော်မျိုး၏ ခြေထောက်တို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ ထောက် သာလာယံ နိသီဒိတွာ၊ အတန်ငယ် ဇရပ်၌ ထိုင်၍။ အာဂစ္ဆာမိတိ၊ လာပါမည်ဟုပြောပြီ။ အမ္ဘော ဧတာ ယက္ခိနိယော၊ အို. . အမောင် ဤမိန်းမတို့ကား ဘီလူးမတို့တည်း။ မာ ခေါ ပတ္တေသီတိ၊ မလိုချင်လင့်ဟုပြောပြီ။ ယံ ဟောတိ၊ အကြင်အကြောင်းအရာ သည် ဖြစ်၏။ တံ ဟောတု၊ ထိုဖြစ်ချင်သမျှအကြောင်းအရာသည် ဖြစ်ပါစေ။ န သက္ကောမိ ဒေဝါတိ၊ ဆက်သွားရန် မစွမ်းနိုင်တော့ပါ အရှင်မင်းသားဟုဖြေပြီ။ တေန ဟိ ပညာယိဿသီတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထင်ရှားလတံ့ဟု ပြော၍။ ဣတရေ စတ္တာရော၊ ဤချန်နေသော ယောက်ျားမှတစ်ပါးကုန်သော ယောက်ျား လေးယောက်တို့ကို။ အာဒါယ အဂမာသိ၊ ခေါ်ယူ၍ ဆက်လက်သွားပြီ။ သောပိ ရူပဂေါစရကော၊ ထိုရူပါရုံလိုက်စားသော ယောက်ျားသည်လည်း။ တာသံ သန္တိကေ အဂမာသိ၊ ထိုဘီလူးမတို့၏ အထံသို့ သွားပြီ။ တာ အတ္တနာ သဒ္ဓိံ ၊ ထိုဘီလူးမတို့သည် မိမိနှင့်အတူ။ အဇ္ဈာစာရေ ကတော၊ လွန်ကျူးမှုကို ပြုအပ် ပြီးသော်။ တံ တတ္ထေဝ၊ ထိုရူပါရုံလိုက်စားသော ယောက်ျားကို ထိုလွန်ကျူးရာ၌ပင်။ ဇိဝိတက္ခယံ ပါပေတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ ပုရတော ဂန္ဓာ၊ ရှေ့သို့ သွားကြ၍။ အညံ သာလံ မာပေတွာ၊ အခြားသော ဇရပ်ကို ဖန်ဆင်းကြ၍။ နာနာတူရိယာနိ ဂဟေတွာ၊ တူရိယာအမျိုးမျိုးတို့ကို ကိုင်ယူ၍။ ဂါယမာနာ နိသီဒိသု၊ သီဆိုကြလျက် ထိုင်နေကုန်ပြီ။ တတ္ထ သဒ္ဓဂေါစရကော ဩဟိယိ၊ ထိုသီဆိုနေထိုင်ရာဇရပ်၌ သဒ္ဓါရုံလိုက်စားသော ယောက်ျားသည် ချန်နေခဲ့ပြီ။ ပုရိမနယေနဝ တမ္ပိ ခါဒိတွာ၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် ထိုသဒ္ဓါရုံလိုက်စားသော ယောက်ျား ကိုလည်း စားပစ်ကြ၍။ ပုရတော ဂန္ဓာ၊ ရှေ့သို့ သွားကြ၍။ နာနပ္ပကာရေ ဂန္ဓကရဏ္ဍကေ၊ အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော နံ့သာကြုတ်တို့ကို။ ပူရေတွာ အာပဏံ၊ ပြည့်စေ၍ နံ့သာဈေးကို။ ပသာရေတွာ နိသီဒိသု၊ ဖြန့်ခင်း၍ ထိုင်နေကြပြီ။ တတ္ထ ဂန္ဓဂေါစရကော ဩဟိယိ၊ ထိုနံ့သာဈေးဖြန့်ခင်း ထိုင်နေရာ၌ ဂန္ဓာရုံလိုက်စားသော ယောက်ျားသည် ချန်နေခဲ့ပြီ။ တမ္ပိ ခါဒိတွာ၊ ဂန္ဓာရုံလိုက်စား သည့်ထို ယောက်ျားကိုလည်း ကိုက်စား၍။ ပုရတော ဂန္ဓာ၊ ရှေ့သို့ သွားကြ၍။ နာနဂ္ဂရသာနံ ဒိဗ္ဗဘောဇနာနံ၊ အမျိုးမျိုးမြတ်သော အရသာရှိကုန်သော နတ် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့်။ ဘာဇနာနိ ပူရေတွာ၊ အိုးခွက်တို့ကို ပြည့်စေ၍။ ဩဒနိကာပဏံ၊

ထမင်းဆိုင်တန်းကို။ ပသာရေတွာ နိသီဒိသု၊ ခင်းကျင်း၍ ထိုင်နေကြပြီ။ တတ္ထ ရသဂေါစရကော ဩဟိယိ၊ ထိုထမင်းဆိုင်တန်း၌ ရသာရုံလိုက်စားသည့် ယောက်ျားသည် ချန်နေရစ်ပြီ။ တမ္ပိ ခါဒိတွာ၊ ရသာရုံလိုက်စားသည့် ထိုယောက်ျား ကိုလည်း ကိုက်စားကြ၍။ ပုရတော ဂန္ဓာ၊ ရှေ့သို့ သွားကြ၍။ ဒိဗ္ဗသယနာနိ ပညာပေတွာ နိသီဒိသု၊ နတ်အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းထား၍ ထိုင်နေကြပြီ။ တတ္ထ၊ နတ်အိပ်ရာတို့ခင်းထားသည့်ထိုနေရာ၌။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဂေါစရကော ဩဟိယိ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာ ရုံလိုက်စားသည့် ယောက်ျားသည် ချန်နေခဲ့ပြီ။ တမ္ပိ ခါဒိသု၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံလိုက်စား သည့် ထိုယောက်ျားကိုလည်း ကိုက်စားကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ဧကကောဝ အဟောသိ၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပြီ။

အထ ဧကာ ယက္ခိနီ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဘီလူးမသည်။ “အယံ အတိခရမန္တော ဝတ၊ ဤလုလင်ကား အလွန်ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိစွတကား။ အဟံ တံ၊ ငါသည် ထိုယောက်ျားကို။ ခါဒိတွာဝ နိဝတ္တိဿာမိတိ၊ စားပြီး၍သာ ဆုတ်နှစ်အံ့”ဟုတွေး၍။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း၏။ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော အဂမာသိ၊ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ပါသွားပြီ။ အဋ္ဌဝိယာ ပရဘာဂေ၊ တောအုပ် ၏ ပြင်ဘက်အဖို့၌။ ဝနကမ္ပိကာဒယော၊ တောအလုပ်သမားစသည်တို့သည်။ ယက္ခိနီ ဒိသွာ၊ ဘီလူးမကို မြင်၍။ “တေ ပုရတော၊ နင်၏ ရှေ့မှ။ ဂစ္ဆန္တော အယံ ပုရိသော၊ သွားသော ဤယောက်ျားကား။ ကိံ ဟောတီတိ ပုစ္ဆိသု ဘာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ မေ၊ ကျွန်မ၏။ ကောမာရသာမိကော အယျာတိ၊ ငယ်လင်ပါ အရှင်” ဟုဖြေကြားပြီ။ အမ္ဘော ဧဝံ သုကုမာလာ၊ အို. . အမောင်ယောက်ျား ဤသို့ နုနယ်သော။ ပုပ္ဖဒါမသဒိသာ၊ ပန်းကုံးနှင့်တူသော။ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ၊ ရွှေကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော။ အယံ ကုမာရိကာ၊ ဤသူငယ်မသည်။ အတ္တနော ကုလံ ဆဉ္စေတွာ၊ မိမိ၏ ဆွေမျိုးကို စွန့်ပစ်၍။ ဘဝန္တံ တက္ကေတွာ နိက္ခန္တာ၊ အမောင့်ကို ကြံစီ အားကိုး၍ ထွက်လိုက်လာပြီ။ ကသ္မာ ဧတံ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤသူငယ်မကို။ အကိလမေတွာ အာဒါယ၊ မပင်ပန်းစေမှု၍ ခေါ်ယူ၍။ န ဂစ္ဆသီတိ၊ မသွားသနည်းဟု မေးကြပြီ။ အယျာ ဧသာ၊ အို. . အရှင်တို့ ဤကောင်မကား။ မယံ န ပဇာပတိ၊ ကျွန်တော်၏ မယားမဟုတ်။ ဧသာ ယက္ခိနီ၊ ဤကောင်မကား ဘီလူးမတည်း။ မေ ပဉ္စ မနုဿာ၊ ကျွန်တော်၏ ငါးယောက်ကုန်သော နောက်လိုက်လူတို့ကို။ ဧတာယ ခါဒိတာတိ၊ ဤဘီလူးမ

သည် စားပစ်အပ်ကုန်ပြီဟုပြောပြပြီ။ အယျာ ပုရိသာ နာမ၊ အို. . အရှင်တို့ လင်ယောက်ျားတို့မည်သည်။ ကုဒ္ဒကာလေ၊ စိတ်ဆိုးရာကာလ၌။ အတ္တနော ပဇာပတိယော၊ မိမိ၏ အိမ်ရှင်မတို့ကို။ ယက္ခိနိယောပိ ကရောန္တိ၊ ဘီလူးမတို့ကို သော်လည်း ပြောဆိုပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ပေတိနိယောပိ ကရောန္တိတိ၊ ပြိတ္တာမတို့ကို သော်လည်း ပြောဆိုပြုလုပ်ကြကုန်၏ဟုပြောပြီ။ သာ ဂစ္ဆမာနာ၊ ထိုဘီလူးမသည် သွားနေစဉ်။ ဂပ္ပိနိဝဏ္ဏံ ဒဿေတွာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မအသွင်ကို ပြု၍။ ပုန သကိဝိဇာတဝဏ္ဏံ ကတွာ၊ တဖန် တစ်ကြိမ်ဖွားပြီးမိန်မအသွင်ကို ပြု၍။ ပုတ္တံ အင်္ဂေန အာဒါယ၊ သားငယ်ကို ရင်ခွင်ဖြင့် ချီယူ၍။ ဗောဓိသတ္တံ အနုဗန္ဓိ၊ ဘုရား လောင်းသို့ အစဉ်လိုက်ပြီ။ ဒိဋ္ဌဒိဋ္ဌာ ပုရိမနယေနော ပုစ္ဆန္တိ၊ မြင်မြင်သမျှလူတို့သည် ရှေးနည်းဖြင့်ပင် မေးကြကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တောပိ တထေဝ ဝတွာ၊ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ထိုရှေးကဲ့သို့ပင် ပြောဆို၍။ ဂစ္ဆန္တော တက္ကသိလံ ပါပုဏိ၊ သွားသော် တက္ကသိုလ်မြို့နားသို့ ရောက်ပြီ။ သာ ပုတ္တံ အန္တရဓာပေတွာ၊ ထိုဘီလူးမသည် သားကို ကွယ်ပျောက်စေ၍။ ဧကိကာဝ အနုဗန္ဓိ၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍သာ အစဉ်လိုက်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော နဂရဒ္ဒါရံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်းသည် မြို့တံခါးအနီး သို့ သွား၍။ ဧကိဿာ သာလာယ နိသီဒိ၊ တစ်ဆောင်သော ဇရပ်၌ ထိုင်နေပြီ။ သာ ဗောဓိသတ္တဿ တေဇေန၊ ထိုဘီလူးမသည် ဘုရားလောင်း၏ တန်ခိုးကြောင့်။ ပဝိသိတုံ အသက္ကောန္တိ၊ ဇရပ်သို့ ဝင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်၍။ ဒိဗ္ဗရူပံ မာပေတွာ၊ နတ်အဆင်းကို ဖန်ဆင်း၍။ သာလာဒ္ဒါရေ အဋ္ဌာသိ၊ ဇရပ်တံခါးအနီး၌ တည်နေ ပြီ။

တသ္မိံ သမယေ တက္ကသိလရာဇာ၊ ထိုအခါ၌ တက္ကသိုလ်ဘုရင်သည်။ ဥယျာနံ ဂစ္ဆန္တော၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသော်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုဘီလူးမကို မြင်၍။ ပဋိဗဒ္ဓ စိတ္တော ဟုတွာ၊ အဖန်ဖန်ဖွဲ့အပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ “ဂစ္ဆ ကုမိဿာ၊ သွားပါ ချေ ဤအမျိုးသမီး၏။ သဿာမိကအဿာမိကဘာဝံ၊ လင်ရှိကြောင်း လင်မရှိ ကြောင်းကို။ ဇာနာဟိတိ၊ သိအောင်လုပ်လော့”ဟုမှာ၍။ မနုဿံ ပေသေသိ၊ အမှုထမ်းလူကို စေခိုင်းလိုက်ပြီ။ သော တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုအမှုထမ်းလူသည် ထိုဘီလူးမသို့ ချဉ်းကပ်၍။ သဿာမိကာ အသိတိ ပုစ္ဆိ၊ လင်ရှိသည် ဖြစ်သလောဟု မေးပြီ။ အာမ အယျ၊ မှန်ပါ အရှင်။ သာလာယ နိသီန္တော အယံ၊ ဇရပ်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဤသူကား။ မေ သာမိကောတိ၊ ကျွန်မ၏ လင်ပါတည်းဟု ဖြေပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ဧသာ မယံ န ပဇာပတိ၊ ဤကောင်မကား ငါ၏ မယားမဟုတ်။ ဧသာ ယက္ခိနီ၊ ဤကောင်မကား ဘီလူးမတည်း။ မေ ပဉ္စ မနုဿာ၊ ငါ၏ ငါးယောက်ကုန်သော နောက်ပါလူတို့ကို။ ဧတာယ၊ ဤဘီလူးမ သည်။ ခါဒိတာတိ အာဟ၊ စားအပ်ကုန်ပြီဟု ပြောပြပြီ။ သာပိ၊ ထိုဘီလူးမသည် လည်း။ “အယျာ၊ အမောင်။ ပုရိသာ နာမ၊ လင်သားတို့မည်သည်။ ကုဒ္ဓကာလေ ယံ ဣစ္ဆန္တိ၊ စိတ်ဆိုးချိန်၌ အကြင်စကားကို ပြောလိုကုန်၏။ တံ ဝဒန္တိတိ အာဟ၊ ထိုပြောလိုသည့်စကားကို ပြောကြပါ၏”ဟု ပြောပြပြီ။ သော ဥဘိန္နမ္မိ ဝစနံ၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားသည် နှစ်ယောက်လုံးတို့၏လည်း စကားကို။ ရညော အာရောစေသိ၊ တက္ကသိုလ်ဘုရင်အား လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ တက္ကသိုလ်ဘုရင် သည်။ အဿာမိကဘဏ္ဍံ နာမ၊ အရှင်မရှိသော ပစ္စည်းမည်သည်။ ရာဇသန္တကံ ဟောတီတိ၊ ဘုရင့်ပစ္စည်းသည် ဖြစ်၏ဟုပြော၍။ ယက္ခိနံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဘီလူးမကို ခေါ်စေ၍။ ဧကဟတ္ထိပိဋေ နိသီဒါပေတွာ၊ ဆင်တစ်ကောင်ကျောပေါ် ၌ ထိုင်နေစေ၍။ နဂရံ ပဒက္ခိဏံ ကတွာ၊ မြို့ကို လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍။ ပါသာဒံ အဘိရုယျ၊ ပြာသာဒ်သို့ တက်၍။ တံ အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနေ ဌပေသိ၊ ထိုဘီလူးမကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားပြီ။

သော နှာတဝိလိတ္တော၊ ထိုတက္ကသိုလ်ဘုရင်သည် ရေချိုးပြီးလိမ်းကျပိုးသော်။ သာယမာသံ ဘုဉ္ဇိတွာ။ ညစာကို စားပြီး၍။ သိရိသယနံ အဘိရုဟိ၊ ကျက်သရေ ရှိသော အိပ်ရာသို့ တက်ပြီ။ သာပိ ယက္ခိနီ၊ ထိုဘီလူးမသည်လည်း။ အတ္တနော ဥပကပ္ပနကံ၊ မိမိအား သင့်တော်လောက်သော။ အာဟာရံ အာဟရိတွာ။ အာဟာရကို စားမျိုးပြီး၍။ အလင်္ကတပဋိယတ္တာ၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်စပ် လျက်။ သိရိသယနေ ရညာ သဒ္ဓိ၊ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာ၌ မင်းနှင့်အတူ။ နိပဋ္ဌိတွာ၊ အိပ်ပြီး၍။ ရတိဝသေန သုခံ၊ မွေ့လျော်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ချမ်းသာကို။ သမပ္ပိတဿ ရညော၊ သွင်းထားအပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးသော မင်း၏။ နိပန္နကာလေ ဧကေန ပဿေန၊ အိပ်ရာကာလ၌ တစ်ဘက်သော နံပါးဖြင့်။ ပရိဝတ္တိတွာ ပရောဒိ၊ လူးလှိမ့်၍ ငိုပြီ။ အထ နံ ရာဇာ၊ ထိုအခါ ထိုဘီလူးမကို တက္ကသိုလ်မင်း သည်။ “ဘဒ္ဒေ ကိ၊ အို ချစ်နှမ ဘာကြောင့်။ ရောဒသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ငိုရသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဒေဝ အဟံ၊ အို. . အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မကို။ တုမေဟိ မဂ္ဂေ ဒိသ္မာ၊ အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် လမ်း၌ တွေ့မြင်၍။ အာနိတာ၊ ကောက်ယူအပ်ပါပြီ။

တုမှာကံ ဂေဟေ စ၊ ရှင်မင်းမြတ်တို့၏ အိမ်တော်၌လည်း။ ဣတ္ထိယော ဗဟူ၊
 မိန်းမတို့သည် များလှကုန်၏။ အဟံ သပတ္တိနံ အန္တရေ ကျွန်တော်မသည် လင်တူ
 ရန်ဘက်မိန်းမတို့၏ အကြား၌။ ဝသမာနာ၊ နေရ၍။ ကထာယ ဥပ္ပန္နာယ၊ ရန်
 စကားသည် ဖြစ်ပွားသော်။ “ကော တုယံ၊ ဘယ်သူသည် သင်၏။ မာတရံ ဝါ
 ပိတရံ ဝါ၊ အမိကိုသော်လည်းကောင်း အဖကိုသော်လည်းကောင်း။ ဂေါတ္တံ ဝါ
 ဇာတိံ ဝါ၊ အနွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း အမျိုးဇာတ်ကိုသော်လည်းကောင်း။
 ဇာနာတိ၊ သိလို့လဲ?။ တံ အန္တရာမဂ္ဂေ၊ သင်သည် လမ်းအကြား၌။ ဒိသ္မာ အာနိတာ
 နာမာတိ၊ မြင်၍ ကောက်ယူအပ်သော မိန်းမမည်၏”ဟု။ သီသေ ဂဟေတွာ၊
 ခေါင်းက ကိုင်၍။ နိပ္ပိဋ္ဌိယမာနာ ဝိယ၊ နှိပ်အပ်သကဲ့သို့။ မကို ဘဝိဿာမိ၊ မျက်နှာ
 မလှ အရှက်ရသည် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။ တုမေ သကလရဇ္ဇေ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည်
 အလုံးစုံသော မင်းအဖြစ်၌။ ဣဿရိယဉ္စ အာဏဉ္စ၊ အဖိုးရခြင်းကိုလည်းကောင်း
 အမိန့်အာဏာကိုလည်းကောင်း။ မယံ သစေ ဒဒေယျာထ၊ ကျွန်တော်မအား
 ပေးကုန်အံ့။ ကောစိ မယံ၊ မည်သူသည်မျှ ကျွန်တော်မ၏။ စိတ္တံ ကောပေတွာ၊
 စိတ်ကို ပျက်စီးစေ ဆိုးစေ၍။ ကထေတုံ န သက္ခိဿတိတိ၊ ပြောခြင်းငှာ မတတ်နိုင်
 ပါလတုံဟုလျှောက်ပြီ။ ဘဒ္ဒေ သကလရဋ္ဌဝါသိနော၊ အို. . ချစ်နှမ တစ်တိုင်းပြည်
 လုံး၌ နေသူတို့သည်။ မယံ ကဉ္စိ န ဟောန္တိ၊ ငါ၏ တစ်စုံတစ်ခုသည် မဖြစ်ကြကုန်။
 အဟံ ဧတေသံ န သာမိကော၊ ငါသည် ဤတစ်နိုင်ငံလုံးနေသူတို့၏ ပိုင်ရှင်မဟုတ်။
 ယေ ပန ရာဇာဏံ ကောပေတွာ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား မင်းမိန့်အာဏာကို
 ဖျက်ဆီး၍။ အကတ္တဗ္ဗံ ကရောန္တိ၊ မပြုထိုက်သည်ကို ပြုကြကုန်၏။ အဟံ
 တေသညေဝ သာမိကော၊ ငါသည် ထိုအပြစ်ကျူးလွန်သူတို့၏သာ ပိုင်ရှင်တည်း။
 ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ သကလရဋ္ဌဝါ နဂရေ ဝါ၊ တစ်နိုင်ငံ
 လုံး၌လည်းကောင်း မြို့တော်၌လည်းကောင်း။ ဣဿရိယဉ္စ အာဏဉ္စ၊ အဖိုးရခြင်း
 ကိုလည်းကောင်း အမိန့်အာဏာကိုလည်းကောင်း။ တုယံ ဒါတုံ၊ သင်ချစ်နှမအား
 ပေးခြင်းငှာ။ န သက္ကာ ဣတိ၊ မစွမ်းနိုင်ဟုပြောပြီ။ ဒေဝ တေန ဟိ၊ အိုအရှင်မင်း
 မြတ် ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ ရဋ္ဌေ ဝါ နဂရေ ဝါ၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး၌လည်းကောင်း
 မြို့တော်၌လည်းကောင်း။ အာဏံ ဒါတုံ၊ အမိန့်အာဏာကို ကျွန်တော်မအား
 ပေးခြင်းငှာ။ သစေ န သက္ကောထ၊ အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်ကုန်အံ့။ အန္တောနိဝေသနေ၊
 နန်းတော်တွင်းက။ အန္တောဝဠုဉ္စကာနံ ဥပရိ၊ နန်းတွင်းသုံးလူတို့၏ အထက်၌။

မမ ဝသံ ဝတ္တနတ္ထာယ၊ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ။ အာဏံ ဒေထာတံ၊ အမိန့်အာဏာကို ပေးတော်မူကြပါ”ဟု ပြောပြီ။ ရာဇာ ဒိဗ္ဗဖောဋ္ဌဗွေ ဗဒ္ဒေါ၊ တက္ကသိုလ်ဘုရင်သည် နတ်အတွေ့သည် ဖွဲ့တုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တဿာ ဝစနံ၊ ထိုဘီလူးမ၏ အာဏာတောင်းစကားကို။ အတိက္ကမိတုံ အသက္ကောန္တော၊ ကျော်လွန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ “ဘဒ္ဒေ သာဓု၊ ချစ်နှမ ကောင်းပါပြီ။ အန္တော ဝဠုနကေသု၊ နန်းတွင်းအသုံးပြုသူတို့ အပေါ်၌။ တုယံ အာဏံ ဒမ္မိ၊ သင်ချစ်နှမ အား အမိန့်အာဏာကို ငါပေး၏။ တံ ဧတေ၊ သင်ချစ်နှမသည် ထိုနန်းတွင်းအသုံးပြု သူလူတို့ကို။ အတ္တနော ဝသေ၊ မိမိ၏ အလိုဆန္ဒ၌။ ဝတ္တာပေဟိတံ အာဟ၊ ဖြစ်စေလော့”ဟု ပြောပြီ။ သာ သာဓုတိ သမ္ပဋိစ္စိတ္တာ၊ ထိုဘီလူးမသည် ကောင်းပါပြီ ဟု လက်ခံ၍။ ရညော နိဒ္ဒံ ဩက္ကန္တကာလေ၊ မင်း၏ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ သက်ရောက် ရာအချိန်၌။ ယက္ခနဂရံ ဂန္ဓာ၊ ဘီလူးမြို့သို့ သွား၍။ ယက္ခေ ပက္ခောသိတွာ၊ ဘီလူးတို့ကို ခေါ်၍။ အတ္တနာ ရာဇာနံ၊ မိမိသည် မင်းကို။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ အဋ္ဌိမတ္တံ သေသေတွာ၊ အရိုးမျှကို ကျန်စေ၍။ သဗ္ဗံ နှာရုစမ္မံသလောဟိတံ ခါဒိ၊ အလုံးစုံသော အကြော၊အရေ၊အသား၊အသွေး ကို စားပြီ။ အဝသေသာ ယက္ခာ၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော ဘီလူးတို့သည်။ မဟာ ဒွါရတော ပဋ္ဌာယ၊ တံခါးကြီးမှ စ၍။ အန္တောနိဝေသနေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ ကုက္ကုဋေ ကုက္ကုဋေ၊ ကြက်ခွေးတို့ကို။ အာဒိ ကတွာ၊ အစကို ပြု၍။ သဗ္ဗေ ခါဒိတွာ၊ အားလုံး တို့ကို စားပြီး၍။ အဋ္ဌိမတ္တသေသေ အကံသု၊ အရိုးမျှကြွင်းကျန်သည်တို့ကို ပြုကုန် ပြီ။

ပုန ဒိဝသေ ဒွါရံ နောက်နေ့၌ နန်းတံခါးကို။ ယထာပိဟိတမေဝ ဒိသ္မာ၊ ပိတ်မြဲ ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ မနုဿာ ဖရသူဟိ၊ လူတို့သည် ပေါက်ဆိန်တို့ဖြင့်။ ကဝါဠာနိ ကောဠေတွာ၊ တံခါးရွက်တို့ကို ပေါက်ခွဲ၍။ အန္တော ပဝိသိတွာ၊ နန်းတွင်း ဝင်ကြ၍။ သဗ္ဗံ နိဝေသနံ၊ နန်းတော်တစ်ခုလုံးကို။ အဋ္ဌိကပရိကိဏ္ဍံ ဒိသ္မာ၊ အရိုးတို့ ဖရိဖရဲပြန်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “အယံ မယံ န ပဇာပတိ၊ ဤကောင်မကား ငါ၏ မယားမဟုတ်။ ဧသာ ယက္ခိနီတိ၊ ဤကောင်မကား ဘီလူးမတည်း”ဟု။ သော ပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ သစ္စံ ဝတ အာဟ၊ အမှန်ကို စင်စစ် ပြောပါ ပေ၏။ ပန ရာဇာ၊ သို့သော်လည်း ငါတို့မင်းတရားသည်။ ကိဉ္စိ အဇာနိတွာ၊ ဘာကိုမျှ မသိမူ၍။ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုဘီလူးမကို ကောက်ယူ၍။ အတ္တနော

ဘရိယံ အကာသိ၊ မိမိ၏ မယားကို ပြုပြီ။ သာ ယက္ခေ ပက္ခောသိတွာ၊ ထိုဘီလူးမသည် ဘီလူးတို့ကို ခေါ်၍။ သဗ္ဗံ ဇနံ၊ အားလုံးသော နန်းတွင်းသူလူကို။ ခါဒိတွာ ဂတာ၊ စားပြီး၍ သွားသည်။ ဘဝိဿတိတိ အာဟံသု၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”ဟု ပြောကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ တံ ဒိဝသံ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုနေ့၌။ တဿာယေဝ သာလာယံ၊ ထိုဇရပ်၌ပင်။ ပရိတ္တဝါဠုကံ သီသေ ကတွာ၊ ပရိတ်သဲကို ခေါင်းပေါ်၌ တင်သည်ကိုပြု၍။ ပရိတ္တသုတ္တဉ္စ ပရိက္ခိပိတွာ၊ ပရိတ်ချည်ကိုလည်း ကာရံ၍။ ခဂ္ဂံ ဂဟေတွာ၊ သံလျက်ကို စွဲကိုင်၍။ ဌိတကောဝ အရုဏံ ဥဋ္ဌာပေသိ၊ ရပ်လျက် သာ အရုဏ်ကို တက်စေပြီ။ မနုဿာ သကလရာဇနိဝေသနံ၊ လူတို့သည် မင်း နန်းတော်တစ်ခုလုံးကို။ သောဓေတွာ၊ သုခ်သင်ရှင်းလင်း၍။ ဟရိတူပလိတ္တံ ကတွာ၊ နွားခြေးစိုလိမ်းကျံအပ်သည်ကို ပြု၍။ ဥပရိဂန္ဓေဟိ ဝိလိမ္ပိတွာ၊ နွားချေးပေါ်၌ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ၍။ ပုပ္ဖုနိ ဝိကိရိတွာ၊ ပန်းတို့ကို ကျဲဖြန့်ကြ၍။ ပုပ္ဖဒါမာနိ ဩသာရေတွာ၊ ပန်းဆိုင်းတို့ကို ဆွဲ၍။ ဓူမံ ဒတွာ၊ နံ့သာအခိုးအထုံကို ပေး၍။ နဝမာလာ ဗန္ဓိတွာ၊ အသစ်ဖြစ်သော ပန်းတို့ကို ဖွဲ့ချီကြ၍။ အမ္ဘော ယော ပုရိသော၊ အိုး . . အမောင်တို့ အကြင်ယောက်ျားသည်။ ဒိဗ္ဗရူပံ မာပေတွာ၊ နတ်တို့အဆင်းကို ဖန်ဆင်း၍။ ပစ္ဆတော အာဂစ္ဆန္တိ ယက္ခိနံ၊ နောက်မှ လိုက်လာသော ဘီလူးမကို။ ဣန္ဒြိယာနိ ဘိန္ဒိတွာ၊ မျက်စိစသော ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ ဩလောကန မတ္တမ္ပိ န အကာသိ၊ ကြည့်ရှုခြင်းမျှကိုသော်လည်း မပြုပြီ။ သော အတိဝိယ ဥဋ္ဌာရသတ္တော၊ ထိုယောက်ျားကား အလွန်ပင် မြင့်မြတ်သူပါပေတည်း။ မိတိမာ ဉာဏသမ္ပန္နော၊ တည်ကြည်မှုရှိပါပေ၏ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ တာဒိသေ ပုရိသေ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှုအပ်သော ယောက်ျားသည်။ ရဇ္ဇံ အနုသာသန္တေ၊ မင်းအဖြစ်ကို သွန်သင် ပြသဆိုဆုံးမသော်။ သဗ္ဗရဋ္ဌံ သုခိတံ ဘဝိဿတိ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ တံ ရာဇာနံ၊ ထိုယောက်ျားကို မင်းကို။ ကရောမာတိ သမ္ပန္တယိသု၊ ပြုကြစို့”ဟု တိုင်ပင်ကြပြီ။ အထ သဗ္ဗေ အမစ္စာ စ၊ ထိုအခါ အားလုံး ကုန်သော အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ နာဂရာ စ ဧကစ္ဆန္တာ ဟုတွာ၊ မြို့သူ မြို့သားတို့သည်လည်းကောင်း တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒရှိကြသည် ဖြစ်၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍။ “ဒေဝ တုမေ၊ အိုး . . အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်တို့သည်။ ဣမံ ရဇ္ဇံ ကာရေထာတိ၊ ဤတက္ကသိုလ် ပြည်ကို မင်းအဖြစ်ကို ပြုတော်မူကြပါ”ဟု။ နဂရံ ပဝေသေတွာ၊ မြို့တော်သို့

သွင်း၍။ ရတနရာသိမ္ပိ ဌပေတွာ၊ ရတနာပုံပေါ်၌ ထား၍။ အဘိသိမ္ပိတွာ၊ အဘိသိက်သွင်း၍။ တက္ကသိလရာဇာနံ အကံသု၊ တက္ကသိုလ်ပြည်မင်းကို ပြုကြပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ စတ္တာရိ အဂတိဂမနာနိ ဝဇ္ဇေတွာ၊ လေးမျိုးကုန်သော အဂတိလိုက်ခြင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍။ ဒသ ရာဇဓမ္မေ အကောပေတွာ၊ ဆယ်ပါးကုန်သော မင်းကျင့်တရားတို့ကို မပျက်စေမူ၍။ ဓမ္မေန ရဇ္ဇံ ကာရေန္တော၊ တရားဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလျက်။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူ၍။ အဘိသမ္မုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားသည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၉၆။ “သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊ တေလပတ္တံ ယထာ ပရိဟရေယျ။
ဧဝံ သမိတ္တမနုရက္ခေ၊ ပတ္ထယာနော ဒိသံ အဂတပုဗ္ဗ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သမတိတ္တိကံ ။ပ။ အဂတပုဗ္ဗံ ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

သမတိတ္တိကံ တေလပတ္တံ၊ နှုတ်ခမ်းရေးနှင့်အညီပြည့်နေသော ဆီခွက်ကို။ အနဝသေသကံ၊ မဖိတ်မစင်သည်ကို။ (ကတွာ၊ ပြု၍) ပရိဟရေယျ သေယျ-ထာပိ၊ ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ အဂတပုဗ္ဗံ ဒိသံ၊ တရံတခါမျှ မရောက်ဘူးသော နိဗ္ဗာန်အရပ်ကို။ ပတ္ထယာနော၊ တောင်းတသူသည်။ သမိတ္တံ အနုရက္ခေ၊ မိမိစိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သမတိတ္တိကန္တိ၊ သမတိတ္တိကံဟူသည်ကား။ အန္တောမုခ ဝဋ္ဋိလေခံ၊ အတွင်းနှုတ်ခမ်းလုံးအရေးသို့။ ပါပေတွာ သမဘရိတံ၊ ရောက်စေ၍ အညီပြည့်သောတည်း။ အနဝသေသကန္တိ၊ အနဝသေသကံဟူသည်ကား။ အနဝသိဉ္ဇနကံ၊ ဖိတ်လျှံမကျသည်ကို။ အပရိဿာဝနကံ ကတွာ၊ မလျှံသည်ကို ပြု၍တည်း။ တေလပတ္တန္တိ၊ တေလပတ္တံဟူသည်ကား။ ပက္ခိတ္တတိလတေလပတ္တံ၊ ထည့်အပ်သော နှမ်းဆီရှိသော ခွက်ကိုတည်း။ ပရိဟရေယျာတိ၊ ပရိဟရေယျဟူသည်ကား။ ဟရေယျ၊ ဆောင်ယူရာ၏တည်း။ အာဒါယ ဂစ္ဆေယျ၊ ယူ၍သွားရာ၏တည်း။ ဧဝံ သမိတ္တမနုရက္ခေတိ၊ ဧဝံ သမိတ္တမနုရက္ခေဟူသည်ကား။ တေလဘရိတံ တံ ပတ္တံ ဝိယ၊ ဆီဖြင့်ပြည့်သော ထိုခွက်ကိုကဲ့သို့။ အတ္တနော စိတ္တံ၊ မိမိ၏

စိတ်ကို၊ စိတ်သည်။ ကာယဂတာသတိယာ၊ ကာယဂတာသတိ၏။ ဂေါစရေ
စေတ၊ အာရုံလည်းကောင်း။ သမ္ပယုတ္တသတိယာ စ၊ ယှဉ်ဘက်သတိလည်း
ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘိန္တံ အန္တရေ ပက္ခိပိတ္တာ၊ တရားနှစ်ပါးတို့၏ အကြား၌
ထည့်ထား၍။ ယထာ၊ အကြင်သို့ စောင့်ရှောက်လုံခြုံစေသော်။ မုဟုတ္တမ္ပိ ဗဟိဒ္ဓါ
ဂေါစရေ၊ တမုဟုတ်၌သော်လည်း ပြင်ပဖြစ်သော အာရုံ၌။ န ဝိက္ခိပတိ၊ မပြန်လွင့်။
တထာ၊ ထိုသို့ မပြန်လွင့်အောင်။ ပဏ္ဍိတော ယောဂါဝစရော၊ ပညာရှိသော ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ရက္ခေယျ ဂေါပေယျ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏ လုံခြုံစေရာ၏။ ကိံ ကာရဏာ၊
ဘာကြောင့်နည်း။ ဟိ၊ အကြင့်ကြောင့်။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ အနှိမ်ရခက်ခဲသော လျင်မြန်စွာဖြစ်တတ်သော။
ယတ္ထ ကာမနိပါတိနော၊ ကျလိုရာအာရုံ၌ ကျတတ်သော။ စိတ္တဿ ဒမထော
သာဓု၊ စိတ်ကို ဆုံးမခြင်းသည်ကောင်း၏။ ဒန္တံ စိတ္တံ သုခါဝဟံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီး
သော စိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးတတ်၏။ ဣတိ၊ ဤကြောင့်တည်း။
တသ္မာ၊ ထို့သို့ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးတတ်သောကြောင့်။

သုဒုဒ္ဓသံ သုနိပုဏံ၊ အလွန်မြင်ဖို့ရန် ခက်ခဲသော အလွန်သိမ်မွေ့သော။
ယတ္ထကာမနိပါတိနံ စိတ္တံ၊ ကျလိုရာအာရုံ၌ ကျတတ်သော စိတ်ကို။ မေဓာဝီ
ရက္ခေထ၊ ပညာရှိသည် စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဂုတ္တံ စိတ္တံ သုခါဝဟံ၊ စောင့်ရှောက်
အပ်သော စိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးတတ်၏။

ဟိ၊ မှန်၏။ ဒုရင်္ဂမံ ဧကစာရံ၊ အဝေးအာရုံသို့ သွားတတ်သော တစ်ပါး
တည်းသာ ကျက်စားတတ်သော။ အသရီရံ ဂုဟာသယံ၊ အထည်ကိုယ်မရှိ
သော ဟဒယဝတ္ထုဂူ၌ ကိန်းအောင်းသော။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤစိတ်ကို။ ယေ
သံယမေဿန္တိ၊ အကြင်သူတို့သည် စောင့်စည်းကုန်အံ့။ (တေ၊ ထိုစိတ်စောင့်
စည်းသူတို့သည်) မာရဗန္ဓနာ မောက္ခန္တိ၊ ကိလေသာမာန်အနှောင်အဖွဲ့မှ
လွတ်ကြလတံ။

အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ မတည်တန့်သော စိတ်ရှိသော။ သဒ္ဓမ္မံ အဝိဇ္ဇာန-
တော၊ သူတော်ကောင်းတရားကို မသိနားမလည်သော။ ပရိပ္ပဝပသာဒဿ၊
ပေါလောပေါ်သော သဒ္ဓါတရားရှိသော။ ဣတရဿ ပန၊ စိတ်မစောင့် ရှောက်
သူ သည့်ပြင်လူအားကား။ ပညာ န ပရိပ္ပရတိ၊ ဉာဏ်ပညာသည် မပြည့်စုံ။

အနဝဿုတစိတ္တဿ၊ ရာဂမစိုစွတ်သော စိတ်ရှိသော။ အနန္တာဟတ
စေတသော၊ ဒေါသမထိပါးအပ်သော စိတ်ရှိသော။ ပုညပါပပဟီနဿ၊
ကောင်းမှု မကောင်းမှုပယ်ပြီးသော။ ဇာဂရတော၊ တရားကျိုးစား နိုးကြားနေ
သော။ ထိရကမ္မဋ္ဌာနသဟာယဿ ပန၊ ခိုင်မြဲသော ကမ္မဋ္ဌာန်းသူငယ်ချင်းရှိသူ
အားကား။ ဘယံ နတ္ထိ၊ ဘေးသည် မရှိ။

တဿ၊ ထို့ကြောင့်။ ဖန္ဒနံ စပလံ၊ တုန်တတ်သော လှုပ်တတ်သော။ ဒုရက္ခံ
ဒုန္နိဝါရယံ၊ စောင့်ရခက်ခဲသော တားမြစ်ရခက်ခဲသော။ ဧတံ စိတ္တံ ဤစိတ်ကို။
မေဓာဝီ ဥဇ္ဇံ ကရောတိ၊ ပညာရှိသည် ဖြောင့်မတ်သည်ကို ပြု၏။ (ကိမိဝ၊
ဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား) ဥသုကာရော တေဇနံ၊ မြားလုပ်သမားသည်
မြားကို။ (ဥဇ္ဇံ ကရောတိ ဣဝ၊ ဖြောင့်မတ်သည်ကို ပြုသကဲ့သို့တည်း။) ဧဝံ ဥဇ္ဇံ
ကရောန္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်သည်ကို ပြုလျက်။ သစိတ္တံ အနုရက္ခော၊
မိမိစိတ်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။

ပတ္တယာနော ဒိသံ အဂတပုဗ္ဗန္တိ၊ ပတ္တယာနော ဒိသံ အဂတပုဗ္ဗံ ဟူသည်
ကား။ ဣမသ္မိံ ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာနေ၊ ဤကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်း၌။
ကမ္မံ အာရတိတွာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို အားထုတ်၍။ အနမတဂ္ဂေ သံသာရေ၊
မသိအပ်သော အစရှိသော သံသရာ၌။ အဂတပုဗ္ဗံ ဒိသံ၊ တရံတခါမျှ မရောက်
ဘူးသော နိဗ္ဗာန်အရပ်မျက်နှာကို။ ပတ္ထေန္တော ပိဟေန္တော၊ တောင့်တသူသည်
လိုလားသူသည်။ ဝုတ္တနယေန၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်။ သကံ စိတ္တံ၊ မိမိဥစ္စာ
ဖြစ်သော စိတ်ကို။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။ ဧသာ ဒိသာ နာမ၊ ဤဒိသာမည်သည်။ ကာ ပန၊
အဘယ်သည်လေနည်း?

မာတာပိတာ ပုဗ္ဗာ ဒိသာ၊ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် အရှေ့ဖြစ်သော အရပ်မည်
၏။ အာစရိယာ ဒက္ခိဏာ ဒိသာ၊ ဆရာသမားတို့သည် တောင်ဖြစ်သော
အရပ်မျက်နှာမည်၏။ ပုတ္တဒါရာ ပစ္ဆာ ဒိသာ၊ သားသမီး သားမယားတို့သည်
အနောက်ဖြစ်သော အရပ်မည်၏။ မိတ္တာမစ္စာ စ ဥတ္တရာ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
တို့သည်ကား မြောက်အရပ်မည်၏။ ဒါသကမ္မကရာ ဟေဋ္ဌာ၊ ကျွန်အလုပ်
သမားတို့သည်ကား အောက်အရပ်တည်း။ သမဏဗြဟ္မဏာ ဥဒ္ဓံ၊ ရဟန်း

ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား အထက်အရပ်တည်း။ ဧတာ ဒိသာ၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးအရပ်
မျက်နှာတို့ကို။ အလမတ္တော၊ စွမ်းဆောင်နိုင်သော စိတ်နေသဘောထား
ရှိသော။ ကုလေ ဂိဟီ၊ အမျိုး၌ လူဝတ်ကြောင်သည်။ နမသေယျ၊ ရှိခိုးရာ၏။

ဣတိ ဧတ္ထ၊ ဤပါဠိ၌။ ပုတ္တဒါရာဒယော၊ သားသမီး သားမယားစသူတို့ကို။
ဒိသာတိ တာဝ ဝုတ္တာ၊ ဒိသာဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်ပြီ။

စတသော ဒိသာ၊ လေးခုကုန်သော တူရူအရပ်မျက်နှာတို့လည်းကောင်း။
စတသော ဝိဒိသာ၊ လေးခုကုန်သော ထောင့်အရပ်တို့လည်းကောင်း။ ဥဒ္ဓံ
အဓော၊ အထက်အရပ်လည်းကောင်း အောက်အရပ်လည်းကောင်း။
ဣမာယော၊ ဤသည်တို့ကား။ ဒသ ဒိသာ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့တည်း။
ယံ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊ အရောင်ခြောက်မျိုးရှိသော အစွယ်ရှိသော အကြင်ဆင်ကို။
သုပိနေ အဒ္ဓသာ၊ အိပ်မက်ထည်း၌ ရှင်မိဖုရား တွေ့မြင်ပြီ။ (သော) နာဂရာဇာ၊
ထိုဆဒ္ဓန်ဆင်မင်းသည်။ (တာသု၊ ထိုအရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့တွင်)။ ကတမံ
ဒိသံ တိဌတိ၊ အဘယ်အရပ်မျက်နှာ၌ တည်ရှိပါသနည်း။

ဣတိ ဧတ္ထ၊ ဤပါဠိရပ်၌။ ပုရတ္ထိမာဒိဘေဒါ ဒိသာဝ၊ အရှေ့စသည်အပြား
ရှိကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့ကိုပင်။ ဒိသာတိ ဝုတ္တာ၊ ဒိသာဟူ၍ ဆိုအပ်ပြီ။

ယေ အဂါရိနော၊ အကြင်လူဝတ်ကြောင်တို့သည်။ အန္ဓဒပါနဝတ္ထဒါ၊
အစားအသောက်အဝတ်အရုံကို ပေးလှူတတ်ကုန်၏။ အဝါယိကာ၊ အလှူခံ
ကြွတော်မူပါဟုပင့်တတ်ကုန်၏။ တမ္ပိ ဒိသံ ဝဒန္တိ၊ ထိုလှူဒါန်းသူ ဒကာ ဒကာမ
များကိုလည်း အရပ်မျက်နှာဟု ပညာရှိတို့ ပြောဆိုကြကုန်၏။ (တစ်နည်း)
(ယေသံ၊ အကြင်သမဏဗြာဟ္မဏတို့အား)။ အဂါရိနော၊ လူဝတ်ကြောင်တို့
သည်။ အန္ဓဒပါနဝတ္ထဒါ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ဝတ်ရုံဖွယ်ကို လှူတတ်ကုန်
၏။ တမ္ပိ၊ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏအပေါင်းကိုလည်း။ အဝါယိကာ၊ အထက်
အထက် နတ်ပြည်ခေါ်တတ်ကြ၍။ ဒိသံ၊ အထက်အရပ်မျက်နှာဟု။ ဝဒန္တိ၊
ခေါ်ကြကုန်၏။ သေတကေတု၊ အမောင် သေတကေတု။ ယံ ပတွာ၊ အကြင်
နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်၍။ ဒုက္ခိ သုခိနော ဘဝန္တိ၊ ဆင်းရဲသူတို့သည် ချမ်းသာခြင်းရှိ
ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဧသာ ပရမာ ဒိသာ၊ ဤနိဗ္ဗာန်သည်ကား အမြတ်ဆုံး
ဖြစ်သော အရပ်မျက်နှာပေတည်း။

ဣတိ ဧတ္ထ ပန၊ ဤဂါထာ၌ကား။ နိဗ္ဗာန်ံ ဒိဿာတိ ဝုတ္တံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဒိဿာဟု
 ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ဣဓာပိ၊ ဤတေလပတ္တဇာတ်ဂါထာ၌လည်း။ တဒေဝ အဓိ-
 ပေတံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်အရပ်ကိုပင် အလိုရှိအပ်၏။ ဟိ တံ၊ အကြံကြောင့် ထိုနိဗ္ဗာန်
 ကို။ “ခယံ ဝိရာဂန္တိ အာဒိတိ၊ ဆင်းရဲကုန်ရာ ရာဂကင်းရာ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ဖြင့်။
 ဒိဿတိ အပဒိဿတိ၊ ညွှန်ပြအပ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ညွှန်ပြအပ်သောကြောင့်။
 ဒိဿာတိ ဝုစ္စတိ၊ ဒိဿာဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ အနမတဂ္ဂေ သံသာရေ ပန၊ မသိအပ်
 သော အစရှိသော သံသရာ၌ကား။ ကေနစိ ဗာလပုထုဇ္ဇနေန၊ တစ်စုံတစ်ယောက်
 သော ဗာလပုထုဇဉ်သည်။ သုပိနေနပိ၊ အိပ်မက်ဖြင့်သော်မှလည်း။ အဂတ
 ပုဗ္ဗတာယ၊ မရောက်ဘူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ အဂတပုဗ္ဗာ ဒိဿာ နာမာတိ
 ဝုတ္တံ၊ မရောက်ဘူးသော အရပ်မျက်နှာမည်၏ဟု မိန့်တော်မူအပ်ပြီ။ တံ ပတ္ထယ-
 န္တေန၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို တောင်းတသူသည်။ ကာယဂတာသတိယာ၊ ကာယဂတာ
 သတိ၌။ ယောဂေါ ကရဏီယော၊ အားထုတ်မှုကို ပြုထိုက်၏။ ဣတိ၊ ဤကား
 ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤသို့ ဘုရားရှင်သည်။ နိဗ္ဗာနေန ဒေသနာယ ကုဋံ ဂဟေတွာ၊
 နိဗ္ဗာန်ဖြင့် ဒေသနာတော်၏ အထွဋ်ကို ယူတော်မူ၍။ “တဒါ ရာဇပရိသာ
 ဗုဒ္ဓပရိသာ အဟောသိ၊ ထိုအခါက မင်းပရိသတ်သည် ငါဘုရားပရိသတ်သည်
 ဖြစ်လာပြီ။ ရဇပုတ္တကုမာရော ပန၊ မင်းအဖြစ်ရောက်သော မင်းသားသည်ကား
 အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာ-
 နေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

တေလပတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော
 တေလပတ္တဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ နာမသိဒ္ဓိဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသ္မာတိ ဣဒံ၊ ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသ္မာအစရှိသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ နာမသိဒ္ဓိကံ ဧကံ ဘိက္ခုံ၊ နာမည်အယူသည်းသော
 တစ်ပါးသော ရဟန်းကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။

ဧကော ကုလပုတ္တော၊ တစ်ယောက်သော အမျိုးသားသည်။ နာမေန ပါပကော နာမ ကိရ၊ နာမည်အားဖြင့် ပါပကမည်သတဲ့။ သော သာသနေ၊ ထိုပါပကသည် သာသနာတော်အား။ ဥရံ ဒေတွာ၊ ရင်ကို ပေး၍။ ပဗ္ဗဇိတော ဘိက္ခုဟိ၊ ရဟန်းပြုသော် ရဟန်းတို့က။ “ဧဟိ အာဝုသော ပါပက၊ လာလော့ ငါ့ရှင် ပါပက။ တိဋ္ဌ အာဝုသော ပါပကာတိ၊ ရပ်လော့ ငါ့ရှင်ပါပကစသည်ဖြင့်။ ဝုစ္စမာနော၊ အပြောခံရသော်။ “လောကေ ပါပကံ နာမ၊ လောက၌ ပါပကမည်သည်ကို။ လာမကံ ကာဠကဏ္ဍိဘူတံ ဝုစ္စတိ၊ ယုတ်မာသူကို ကျက်သရေမဲ့သည်ဖြစ်၍ ဖြစ်သူကို ဆိုအပ်၏။ အညံ မင်္ဂလပဋိသံယုတ္တံ၊ အခြားသော ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့်ယှဉ်စပ်သော။ နာမံ အာဟရာပေဿာမီတိ၊ ဘွဲ့ကို ဆောင်စေမည် ပေးစေမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။ သော၊ ထိုဦးပါပကသည်။ အာစရိယုပဇ္ဈာယေ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဘန္တေ မယံ နာမံ အို. . အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်၏ ဘွဲ့သည်။ အဝမင်္ဂလံ၊ မင်္ဂလာမရှိပါ။ မေ အညံ နာမံ၊ တပည့်တော်အား အခြားသော ဘွဲ့ကို။ ကရောထာတိ အာဟ၊ ပြုတော်မူကြပါ၊ ပေးတော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ အထ နံ တေ၊ ထိုအခါ ထိုဦးပါပကကို ထိုဆရာ၊ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည်။ “အာဝုသော နာမံ နာမ၊ အို. . ငါ့ရှင် ရဟန်းဘွဲ့မည်သည်။ ပဏ္ဏတ္တိမတ္တံ၊ ပညတ်မျှသာတည်း။ နာမေန၊ ဘွဲ့အမည်ကြောင့်။ ကာစိ အတ္ထသိဒ္ဓိ နာမ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးပြီးစီးမှုမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အတ္တနော နာမေနော၊ မိမိ၏ ပင်ကိုယ်ဘွဲ့အမည်ဖြင့်ပင်။ သန္တုဋ္ဌော ဟောဟီတိ၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲသည် ကျေနပ်သည် ဖြစ်လော့”ဟု။ ဧဝံ အာဟံသု၊ ဤသို့ ပြောကြပြီ။ သော ပုနပျုနံ ယာစိယေဝ၊ ထိုဦးပါပကသည် ထပ်ခါထပ်ခါ ဘွဲ့မည်သစ်ကို တောင်းသည်သာတည်း။ တဿ အယံ နာမသိဒ္ဓိကဘာဝေါ၊ ထိုဦးပါပက၏ ဤနာမည်အယူသည်ကြောင်းသည်။ ဘိက္ခုသံဃေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိသိန္နာ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာထိုင်နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော အသုကော ဘိက္ခု၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ထိုမည်သော ရဟန်းသည်။ နာမသိဒ္ဓိကော၊ နာမည်အယူသည်း၍။ မင်္ဂလံ နာမံ၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော ဘွဲ့နာမည်ကို။ အာဟရာပေတိ ကိရာတိ၊ ဆောင်စေသတဲ့ ပေးစေသတဲ့”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသု၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ အထ သတ္တာ ဓမ္မသဘံ အာဂန္တာ၊ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် တရား

သဘင်သို့ ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့်။ သန္နိသိန္နာ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည် ဖြစ်ကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ သော၊ ရဟန်းတို့ ထိုဦးပါပကသည်။ ဣဒါနေဝ န၊ ယခုအခါ၌ သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ နာမသိဒ္ဓိကောယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ အမည်အယူသည်သည်သာဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ တက္ကသိလာယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ တက္ကသိုလ်မြို့၌။ ဗောဓိ သတ္တော ဒိသာပါမောက္ခော အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် အရပ် မျက်နှာအကြီးမှူးဖြစ်သော ဆရာသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စ မာဏဝကသတာနိ၊ ငါးရာ သော လုလင်တို့ကို။ မန္တေ ဝါစေသိ၊ ဝေဒကျမ်းတို့ကို ရွတ်ဖတ်စေပြီ သင်ပြပေးပြီ။ တဿ ဧကော မာဏဝေါ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ တစ်ယောက်သော ပညာသင် လုလင်သည်။ နာမေန ပါပကော နာမ၊ နာမည်အားဖြင့် ငယုတ်မာမည်၏။ သော၊ ထိုမောင်ပါပကသည်။ “ဧဟိ ပါပက၊ လာ ပါပက။ ယာဟိ ပါပကာတိ၊ သွား ပါပကစသည်ဖြင့်”။ ဝုစ္စမာနော၊ အပြောခံရသော်။ “မယံ နာမံ အဝမင်္ဂလံ၊ ငါ၏ နာမည်သည် ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိ။ အညံ နာမံ၊ တစ်ခြားသော နာမည်ကို။ အာဟရာ ပေဿာမီတိ စိန္တေသိ၊ ဆောင်ယူစေမည် ပေးခိုင်းမည်” ဟု တွေးပြီ။ သော အာစရိယံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် ဘုရားလောင်းဆရာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “အာစရိယ မယံ နာမံ၊ အို၊ . ဆရာကြီး ကျွန်တော်၏ နာမည်သည်။ အဝမင်္ဂလံ၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိပါ။ အညံ နာမံ၊ အခြားသော နာမည်ကို။ မေ ကရောထာတိ အာဟ၊ ကျွန်တော့်အား ပြုတော်မူကြပါ ပေးတော်မူကြပါ” ဟု ပြောပြီ။ အထ နံ အာစရိယော၊ ထိုအခါ ထိုမောင်ပါပကကို ဘုရားလောင်း ဆရာကြီးသည်။ “ဂစ္ဆ တာတ၊ သွားပါချေ ချစ်သား။ ဇနပဒစာရိကံ စရိတွာ၊ ဇန ပုဒ် ဒေသစာရိကို လှည့်လည်၍။ အတ္တနော အဘိရုစိတံ၊ မိမိသည် ကြိုက်နှစ် သက်အပ်သော။ ဧကံ မင်္ဂလနာမံ၊ တစ်ခုသော ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော နာမည် ကို။ ဂဟေတွာ ဧဟိ၊ ရှာယူ၍ လာခဲ့ပါ။ အာဂတဿ တေ၊ ပြန်လာသော သင်၏။ နာမံ ပရိဝုတ္တေတွာ၊ နာမည်ကို ပြောင်းလဲ၍။ အညံ နာမံ ကရိဿာမီတိ၊ အခြားသော နာမည်ကို ပြုမည်ပေးမည်” ဟု။ အဝေါစ၊ ပြောဆိုပြီ။ သော သာဓူတိ

ထိုမောင်ပါပကသည် ကောင်းပါပြီဟုပြော၍။ ပါထေယျံ ဂဟေတွာ၊ ခရီးရိက္ခာကို ယူ၍။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်သော်။ ဂါမေန ဂါမံ စရန္တော၊ တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ သွားသော်။ ဧကံ နဂရံ ပါပုဏိ၊ တစ်ခုသော မြို့သို့ ရောက်သွားပြီ။ တတ္ထ စ၊ ထိုမြို့၌ လည်း။ နာမေန ဇီဝကော နာမ၊ နာမည်အားဖြင့် မောင်သက်ရှည်မည်သော။ ဧကော ပုရိသော၊ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည်။ ကာလကတော၊ ကွယ်လွန်ပြီ။ သော တံ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် ထိုမောင်သက်ရှည်ကို။ ဉာတိဇနေန အာဠာဟနံ၊ ဆွေးမျိုးအပေါင်းသည် သင်းချိုင်းသို့။ နိယမာနံ ဒိသွာ၊ ဆောင်ယူနေအပ်သည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဧသော ပုရိသော၊ သင်းချိုင်းဆောင် ယူအပ်သော ဤယောက်ျားသည် ကား။ ကိံ နာမကောတိ ပုစ္ဆိ၊ ဘယ်အမည်ရှိသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဧသော ဇီဝကော နာမ ဣတိ၊ သင်းချိုင်းဆောင်ယူအပ်သော ဤယောက်ျားသည်ကား မောင်သက်ရှည် မည်၏ဟု ဖြေကြပြီ။ ဇီဝကောပိ မရတိတိ၊ မောင်သက်ရှည်သည်လည်း သေသလား ဟုမေးပြီ။ ဇီဝကောပိ မရတိ၊ မောင်သက်ရှည်သည်လည်း သေ၏။ အဇီဝကောပိ မရတိ၊ မောင်သက်ရှည်မဟုတ်သူသည်လည်း သေ၏။ နာမံ နာမ ပဏ္ဏတ္တိမတ္တံ၊ နာမည်မည်သည် ပညတ်မျှသာတည်း။ တံ ဗာလော မညေတိ၊ သင်ကား လူအ၊ ထင်၏ ဟုပြောကြပြီ။ သော တံ ကထံ သုတွာ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် ထိုပြော စကားကို ကြားရ၍။ နာမေ မဇ္ဈတ္တော ဟုတွာ၊ နာမည်၌ အယူမသည်း လျစ်လျူ ရှုသည် ဖြစ်၍။ အန္တောနဂရံ ပါဝိသိ၊ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီ။

အထ ဘတိ အဒဒမာနံ၊ ထိုအခါ လုပ်ခကို မပေးသော။ ဧကံ ဒါသိ၊ တစ်ယောက်သော ကျွန်မကို။ သာမိကာ၊ ကျွန်ုပ်ငှ်ရှင်တို့သည်။ ဒွါရေ နိသိဒါပေတွာ၊ တံခါးနား၌ ထိုင်နေစေ၍။ ရဇ္ဈယာ ပဟရန္တိ၊ ကြီးဖြင့် ရိုက်ကြကုန်၏။ တဿာ နာမံ စ၊ ထိုကျွန်မ၏ နာမည်သည်လည်း။ ဓနပါလီတိ ဟောတိ၊ သူဌေးမဟု ဖြစ်၏။ သော အန္တရဝိထိယာ ဂစ္ဆန္တော၊ ထိုမောင်ပါပကသည် မြို့တွင်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားသော်။ တံ ပေါထိယမာနံ ဒိသွာ၊ ထိုကျွန်မကို အရိုက်ခံနေရသည်ကို တွေ့၍။ ကသ္မာ ဣမံ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤကျွန်မကို။ ပေါထေထာတိ ပုစ္ဆိ၊ ရိုက်နေကြပါသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဘတိ ဒါတုံ လုပ်ခကို ပေးခြင်းငှာ။ န သက္ကောတိတိ၊ မစွမ်းနိုင်ဟု ပြောကြပြီ။ “အဿာ နာမံ၊ ထိုကျွန်မ၏ နာမည်ကား။ ကိံ ပန ဣတိ၊ ဘာပါလဲ”ဟု မေးပြီ။ ဓနပါလီ နာမာတိ၊ သူဌေးမ၊ မည်၏ဟုဖြေကြပြီ။ နာမေန ဓနပါလီ သမာနာပိ၊ နာမည်အားဖြင့် သူဌေးမသည် ဖြစ်ပါသော်လည်း။ ဘတိမတ္တံ ဒါတုံ၊ လုပ်ခမျှကို

ပေးခြင်းငှာ။ န သက္ကောတီတိ၊ မစွမ်းနိုင်ရှာဟု ပြောပြီ။ ခနပါလိယောပိ အနပါလိယောပိ၊ သူဌေးမ၊မည်သူတို့သည်လည်းကောင်း သူဌေးမ၊မမည်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒုဂ္ဂတာ ဟောန္တိ၊ ဆင်းရဲကြသည် ဖြစ်ကုန်၏။ နာမံ နာမ ပဏ္ဏတ္တိမတ္တံ၊ နာမည်မည်သည် ပညတ်မျှသာတည်း။ တံ ဗာလော မညေတိ၊ သင်ကားလူအ၊ထင်၏ဟုပြောကြပြီ။ သော နာမေ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် နာမည်၌။ မဇ္ဈတ္တတရော ဟုတွာ၊ အထူးလျစ်လျူရှုသူသည် ဖြစ်၍။ နဂရာ နိက္ခမ၊ မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍။ မဂ္ဂံ ပဋိပန္နော၊ လမ်းသို့ သွားသော်။ အန္တရာမဂ္ဂေ၊ လမ်းအကြား၌။ မဂ္ဂမုဠပုရိသံ ဒိသ္မာ၊ လမ်းတွေဝေနေသော ယောက်ျားကို (မျက်စိလည်သော ယောက်ျားကို) တွေ့ရ၍။ “အမ္ဘော ကိံ ကရောန္တော၊ အို. . အမောင် ဘာကို ပြုလုပ်လျက်။ ဝိစရသီတိ ပုစ္ဆိ၊ လှည့်လည်နေသနည်း”ဟု မေးပြီ။ သာမိ၊ အိုအရှင်။ မဂ္ဂမုဠော အမှီ ကုတိ၊ လမ်း၌ တွေဝေနေသည် (မျက်စိလည်နေသည်) ဖြစ်၏ဟုပြောပြီ။ တေ နာမံ ပန၊ သင်၏ နာမည်သည်ကား။ ကိံ ကုတိ၊ ဘာပါလဲဟု မေးပြီ။ ပန္တကော နာမာတိ၊ မောင်လမ်းမည်ပါ၏ဟု ဖြေပြီ။ ပန္တကောပိ မဂ္ဂမုဠော၊ မောင်လမ်းသည်လည်း လမ်း၌ တွေဝေသည် (မျက်စိလည်သည်)။ ဟောတီတိ၊ ဖြစ်ရသလားဟု ပြောပြီ။ ပန္တကောပိ အပန္တကောပိ၊ မောင်လမ်းသည်လည်းကောင်း မောင်လမ်း၊ မဟုတ်သူသည်လည်းကောင်း။ မဂ္ဂမုဠော ဟောတိ၊ လမ်းတွေဝေသည် (မျက်စိလည်သည်) ဖြစ်၏။ နာမံ နာမ ပဏ္ဏတ္တိမတ္တံ၊ နာမည်မည်သည် ပညတ်မျှသာတည်း။ တံ ပန ဗာလော မညေတိ၊ သင်သည်ကား လူအ၊ ထင်၏ဟုပြောပြီ။ သော နာမေ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် နာမည်၌။ အတိမဇ္ဈတ္တာ ဟုတွာ၊ အလွန်ဂရုမစိုက်တော့သည် ဖြစ်၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်းဆရာကြီး၏ အထံသို့ သွား၍။ “တာတ နာမံ ရောစေတွာ၊ အို. . ချစ်သား နာမည်ကို နှစ်သက်ပြီး၍။ အာဂတော အသိကိံ၊ လာသည် ဖြစ်ပြီလော” ကုတိ ဝုတ္တေ၊ ဤသို့ မေးအပ်သော်။ “အာစရိယ၊ အို. . ဆရာကြီး။ ဇီဝကာပိ နာမ၊ မောင်သက်ရှည်မည်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ အဇီဝကာပိ မရန္တိ၊ မောင်သက်ရှည်မမည်သူတို့သည်လည်းကောင်း သေကြကုန်၏။ ခနပါလိယောပိ အနပါလိယောပိ၊ သူဌေးမ၊မည်သူတို့သည်လည်းကောင်း သူဌေးမ၊မမည်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒုဂ္ဂတာ ဟောန္တိ၊ ဆင်းရဲကုန်သည် ဖြစ်ကြ၏။ ပန္တကာပိ အပန္တကာပိ၊ ငလမ်းမည်သူတို့သည်လည်းကောင်း ငလမ်းမဟုတ်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ မဂ္ဂမုဠော

ဟောန္တိ၊ လမ်း၌တွေဝေကြကုန်သည် (မျက်စိလည်ကြကုန်သည်) ဖြစ်ကြ၏။ နာမံ နာမ ပဏ္ဏတ္တိမတ္တံ၊ နာမည်မည်သည် ပညတ်မျှသာတည်း။ နာမေန သိဒ္ဓိ နတ္ထိ၊ နာမည်ဖြင့် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးပြီးစီးခြင်းသည် မရှိ၊ ကမ္မေနဝ သိဒ္ဓိ အလုပ်ဖြင့်သာ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးပြီး၏။ မယံ အညေန နာမေန၊ ကျွန်တော့်အား အခြားသော နာမည်ဖြင့်။ အလံ၊ အလိုမရှိပြီ။ တဒေဝ နာမံ၊ ထိုမူရင်းပါပကနာမည်သည်ပင်။ မေ ဟောတူတိ အာဟ၊ ကျွန်တော့်အား ဖြစ်ပါစေ”ဟု ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ တေန ဒိဋ္ဌဉ္စ၊ ထိုမောင်ပါပကသည် တွေ့မြင်အပ်သည်ကို လည်းကောင်း။ ကတဉ္စ သံသန္ဓေတွာ၊ ပြုလုပ်အပ်သည်ကိုလည်းကောင်း ရောနှော၍။

၉၇။ “ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသ္မာ၊ ဓနပါလိဉ္စ ဒုဂ္ဂတံ။

ပန္နကဉ္စ ဝနေ မူဠံ၊ ပါပကော ပုနရာဂတော”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဇီဝကဉ္စ ။ပ။ ပုနရာဂတောဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

ဇီဝကံ မတံ ဒိသ္မာ စ၊ မောင်သက်ရှည်ကို သေနေသည်ကို တွေ့ရ၍ လည်းကောင်း။ ဓနပါလိ ဒုဂ္ဂတံ ဒိသ္မာ စ၊ သူဌေးမမည်သူကို ဆင်းရဲနေသည် ကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း။ ပန္နကံ ဝနေ မူဠံ ဒိသ္မာ စ၊ မောင်လမ်းကို တော၌ မျက်စိလည်နေသည်ကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း။ ပါပကော ပုန အာဂတော၊ ငယုတ်မာမည်သူသည် တဖန်နေရင်းသို့ ပြန်လာပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ပုနရာဂတောတိ၊ ပုနရာဂတော ဟူသည်ကား။ တီဏိ ဣမာနိ ကာရဏာနိ ၊ သုံးမျိုးကုန်သော ဤအကြောင်းအရာတို့ကို။ ဒိသ္မာ ပုန အာဂတော၊ တွေ့မြင်ခဲ့၍ တဖန်နေရင်းဌာန ပြန်လာပြီတည်း။ ရကာရော သန္ဓိဝသေန ပုတ္တော၊ ရအက္ခရာကို အာဂမသန္ဓိအစွမ်းဖြင့် ဘုရားလောင်းဆိုအပ်ပြီ။

သတ္ထာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ န၊ အိ. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤရဟန်းသည်။ နာမသိဒ္ဓိကော ယေဝါတိ ဝတွာ၊ နာမည်အယူအဆရှိသည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ “တဒါ

နာမသိဒ္ဓိကော၊ ထိုအခါက အမည်အယူအဆရှိသော ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်
သည်။ ဣဒါနိပိ နာမသိဒ္ဓိကောယေဝ၊ ယခုအခါ၌လည်း နာမည်အယူအဆရှိ
သော ဦးပါပကသာတည်း။ အာစရိယပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ဆရာ၏ပရိသတ်ကား
ငါဘုရား၏ပရိသတ်တည်း။ အာစရိယော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ဆရာ
သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူပြီ။

နာမသိဒ္ဓိဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
နာမသိဒ္ဓိဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ ကုဋ္ဌဝါဏိဇောတကဝဏ္ဏနာ

သာဓု ခေါ် ပဏ္ဍိတော နာမာတိ ဣဒံ၊ သာဓု ခေါ် ပဏ္ဍိတော နာမ အစရှိသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ကုဋ္ဌဝါဏိဇံ အာရဟံ ကထေသိ၊
တစ်ယောက်သော ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူပြီ။ ဟိ သာဝတ္ထိယံ၊ ချဲ့ပြောရသော် သာဝတ္ထိမြို့၌။ ဒေ ဇနာ ဧကတော၊
နှစ်ယောက်ကုန်သော လူတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း။ ဝဏိဇံ ကရေန္တာ၊ ကုန်သွယ်
မှုကို ပြုလိုကုန်ရကား။ ဘဏ္ဍံ သကဋေန အာဒါယ၊ ပစ္စည်းကို လှည်းဖြင့် တင်ယူ၍။
ဇနပဒံ ဂန္တာ၊ တောရွာနေပုဒ်သို့ သွားကြ၍။ လဒ္ဓလာဘာ ပစ္စာဂမိသု၊ ရအပ်သော
အမြတ်အစွန်းလာဘ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြန်လာကြပြီ။ တေသု ကုဋ္ဌဝါဏိဇော၊
ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည်။ “အယံ ဗဟူ ဒိဝသေ၊
ဤလူသည် များစွာကုန်သော ရက်တို့ပတ်လုံး။ ဒုဗ္ဘောဇနေန၊ အစားအသောက်
မကောင်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုက္ခသေယျာယ ကိလန္တော၊ ဆင်းရဲစွာ အိပ်ရခြင်း
ဖြင့်လည်းကောင်း ပင်ပန်းခဲ့၏။ ဣဒါနိ အတ္တနော ယရေ၊ ယခုအခါ မိမိ၏ အိမ်၌။
နာနဂ္ဂရသေဟိ ယာဝဒတ္ထံ၊ အထူးထူးမြတ်သော အရသာတို့ဖြင့် အလိုရှိတိုင်း။
သုဘောဇနံ ဘုဉ္ဇိတွာ၊ ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို စားသောက်ပြီး၍။ အဇီရကေန
မရိဿတိ၊ အစာမကြေသဖြင့် သေလတုံး။ အထ အဟံ၊ ထိုသေရာအခါ၌ ငါသည်။
ဣမံ ဘဏ္ဍံ၊ ဤပစ္စည်းကို။ တယော ကောဋ္ဌာသေ ကတွာ၊ သုံးခုကုန်သော အစု

အပုံတို့ကို ပြု၍။ ဧကံ တဿ၊ တစ်စုတစ်ပုံကို ထိုသေသော ကုန်သည်၏။ ဒါရ-
ကာနံ ဒဿာမိ၊ ကလေးငယ်တို့အား ပေးမည်။ ဒွေ ကောဋ္ဌာသေ၊ နှစ်ခုကုန်သော
အစုအပုံတို့ကို။ အတ္တနာ ဂဟေဿာမိတိ၊ ကိုယ်တိုင်ယူမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။
သော၊ ထိုကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည်။ “အဇ္ဇ ဘာဇေဿာမ၊ ယနေ
ဝေကြမည်။ သွေ ဘာဇေဿာမာတိ၊ နက်ဖန် ဝေကြမည်”ဟုပြော၍။ ဘဏ္ဍံ
ဘာဇေတုံ န ဣစ္ဆိ၊ ပါလာသော ပစ္စည်းကို ဝေခြင်းငှာ အလိုမရှိပြီ။ အထ နံ၊
ထိုအခါ ထိုကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်ကို။ ပဏ္ဍိတဝါဏိဇော အကာမကံ၊
ပညာရှိကုန်သည်သည် သူ့အလိုမပါပဲ။ နိပ္ပိဋေတွာ ဘာဇာပေတွာ၊ ဖိနှိပ်၍ ဝေဖန်
စေ၍။ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ၊ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို
ရှိခိုးပြီး၍။ ကတပဋိသန္တာရော၊ ပြုအပ်ပြီးသော ပျူငှာလောကဝတ်ရှိ၍။ “တေ
အတိပပဇ္ဇော ကတော၊ သင်ဥပါသကာသည် အလွန်ကြာမြင့်မှုကို ပြုအပ်ပြီ။
ဣဓ အာဂန္တာပိ၊ ဤမြို့သို့ ပြန်လာပြီး၍လည်း။ စိရေန ဗုဒ္ဓုပဋ္ဌာနံ၊ ကြာမြင့်မှ
ငါဘုရားဆည်းကပ်ခြင်းငှာ။ အာဂတော အသီတိ ဝုတ္တေ၊ လာသည် ဖြစ်၏”ဟု
မိန့်တော်မူအပ်သော်။ တံ ပဝတ္တိံ ဘဂဝတော၊ ထိုအဖြစ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား။
အာရောစေသိ၊ လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဥပါသက သော၊
အို. . ဥပါသကာ ထိုကုန်သည်သည်။ ဣဒါနေဝ ကုဋ္ဌဝါဏိဇော န၊ ယခုအခါ၌
သာ ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ကုဋ္ဌဝါဏိဇော
ယေဝ၊ ရှေးကလည်း ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည်သာတည်း။ ဣဒါနိ
ပန တံ၊ ယခုအခါ၌ကား သင့်ကို။ ဝဇ္ဇေတုကာမော ဇာတော၊ လှည့်ပတ်လိုသည်
ဖြစ်ပြီ။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတေပိ၊ ရှေးက ပညာရှိတို့ကိုလည်း။ ဝဇ္ဇေတုံ ဥဿဟိတိ ဝတွာ၊
လှည့်ပတ်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုကုန်သည်
သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ဗာရာဏသိယံ၊ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဝါဏိဇကုလေ နိဗ္ဗတ္တိ၊
ကုန်သည်မျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ စ၊ နာမည်ယူရာ နေ့၌ကား။ အဿ
နာမံ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ အမည်ကို။ ပဏ္ဍိတောတိ အကံသု၊ ပညာရှိဟု မှည့်ကြ
ပြီ။ သော ဝယပ္ပတ္တော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်ရောက်သော်။ အညေန

ဝါဏီဇေန သဒ္ဓိ၊ အခြားသော ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် အတူ။ ဧကတော
 ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်၍။ ဝဏီဇံ ကရောတိ၊ ကုန်ကူးမှုကို ပြု၏။ တဿ
 နာမံ၊ ထိုတွဲဖက်ကုန်သည်၏ နာမည်သည်ကား။ အတိပဏ္ဍိတောတိ အဟောသိ၊
 အလွန်ပညာရှိသူဟု ဖြစ်ပြီ။ တေ ဗာရာဏသီတော၊ ထိုကုန်သည်နှစ်ယောက်
 တို့သည် ဗာရာဏသီမြို့မှ။ ပဉ္စဟိ သကဋသတေဟိ၊ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့်။ ဘဏ္ဍံ
 အာဒါယ၊ ပစ္စည်းကို တင်ယူ၍။ ဇနပဒံ ဂန္ဓာ၊ တောရွာဇနပုဒ်သို့ သွားကြ၍။
 ဝဏီဇံ ကတွာ၊ ကုန်ရောင်းမှုကို ပြု၍။ လဒ္ဓလာဘာ ပုန၊ ရအပ်သော အမြတ်အစွန်း
 လာဘ်ရှိကုန်၍ တစ်ဖန်။ ဗာရာဏသီ အာဂမိသု၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ လာကြပြီ။
 အထ နေသံ၊ ထိုအခါ ထိုကုန်သည်နှစ်ယောက်တို့၏။ ဘဏ္ဍာဘာဇနကာလေ
 အတိပဏ္ဍိတော၊ ပစ္စည်းဝေဖန်ရာအခါ၌ အလွန်ပညာရှိမည်သူသည်။ “မယာ
 ဒွေ ကောဋ္ဌာသာ၊ ငါသည် နှစ်စုတို့ကို။ လဒ္ဓဗ္ဗာတိ အာဟ၊ ရထိုက်ကုန်၏”ဟု
 ပြောပြီ။ ကံ ကာရဏာတိ၊ ဘာကြောင့်နည်းဟု မေးပြီ။ တံ ပဏ္ဍိတော၊ သင်ကား
 ပညာရှိသူမည်၏။ အဟံ အတိပဏ္ဍိတော၊ ငါကား အလွန်ပညာရှိသူမည်၏။
 ပဏ္ဍိတော ဧကံ၊ ပညာရှိမည်သူသည် တစ်စုကို။ လဒ္ဓံ အရဟတိ၊ ရခြင်းငှာ
 ထိုက်တန်၏။ အတိပဏ္ဍိတော၊ အလွန်ပညာရှိသူမည်သော ငါကား။ ဒွေ၊
 နှစ်စုတို့ကို။ (လဒ္ဓံ အရဟတိ) ဣတိ၊ (ရခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏)ဟု ပြောပြီ။ ဒွိန္ဒံ
 အမှာကံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့၏။ ဘဏ္ဍမူလကမ္မိ အရင်းအနှီးပစ္စည်းသည်
 လည်းကောင်း။ ဂေါဏာဒယောပိ၊ ကုန်ရောင်းသွားသည့်နွားစသည်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ သမသမာယေဝ နန၊ ထပ်တူထပ်မျှတို့သာ မဟုတ်ပါလော။ တံ
 ကသ္မာ၊ သင်သည် ဘာကြောင့်။ ဒွေ ကောဋ္ဌာသေ၊ နှစ်စုတို့ကို။ လဒ္ဓံ အရဟသီတိ၊
 ရခြင်းငှာ ထိုက်တန်သနည်းဟုမေးပြီ။ အတိပဏ္ဍိတဘာဝေနာတိ၊ အလွန်ပညာရှိ
 သူမည်သောကြောင့်တည်းဟုပြောပြီ။ ဧဝံ တေ၊ ဤကဲ့သို့ ထို ကုန်သည်နှစ်ယောက်
 တို့သည်။ ကထံ ဝဇေတွာ၊ စကားကို ပွားစေကြ၍(စကားများကြ၍)။ ကလဟံ
 အကံသု၊ ငြင်းခုံမှုကို ပြုကုန်ပြီ။

တတော အတိပဏ္ဍိတော၊ ထိုနောင်မှ အလွန်ပညာရှိသူမည်သော ကုန်သည်
 သည်။ “ဧကော ဥပါယော၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းသည်။ အတ္ထိ ဣတိ စိန္တေတွာ၊
 ရှိ၏”ဟု တွေး၍။ အတ္တနော ပိတရံ၊ မိမိ၏ ဖခင်ကို။ ဧကသ္မိ သုသိရရက္ခေ
 ပဝေသေတွာ၊ တစ်ပင်သော အခေါင်းရှိသစ်ပင်၌ ဝင်နေစေ၍။ “တံ အမှေသု

အာဂတေသု၊ သင်ဖခင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လာကြသော်။
 အတိပဏ္ဍိတော ဒွေ ကောဋ္ဌာသေ၊ အလွန်ပညာရှိသူမည်သော ကုန်သည်သည်
 နှစ်စုတို့ကို။ လဒ္ဓံ၊ အရဟတီတိ၊ ရခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏ဟု။ ဝဒေယျာသီတိ ဝတွာ၊
 ပြောဆိုပါလော့”ဟု ပြော၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသို့
 ချဉ်းကပ်၍။ “သမ္မ မယံ၊ အို. . မိတ်ဆွေ ငါအား။ ဒွိန္ဒ ကောဋ္ဌာသာနံ၊ နှစ်စုတို့ကို။
 ယုတ္တဘာဝံ ဝါ အယုတ္တဘာဝံ ဝါ၊ ရရန်သင့်လျော်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရရန်
 မသင့်လျော်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ ဧသာ ရုက္ခဒေဝတာ ဇာနာတိ၊ ဟို. ရုက္ခဗိုး
 နတ်မင်းကြီးသည် သိ၏။ ဧဟိ တံ၊ လာပါ ထိုရုက္ခဗိုးနတ်မင်းကြီး ကို။ ပုစ္ဆိဿာမာတိ၊
 မေးကြမည်”ဟုပြော၍။ တံ တတ္ထ နေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းကို ထိုရုက္ခဗိုးနတ်
 ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်၍။ “အယေ ရုက္ခဒေဝတေ၊ အို. . အရှင်ရုက္ခဗိုးနတ်မင်း။
 အမှာကံ အဋ္ဌံ၊ ကျွန်တော်တို့၏ အငြင်းအခုံတရားကို။ ပစ္ဆိန္ဒာတိ အာဟ၊ ဆုံးဖြတ်
 ပေးပါ”ဟု ပြောပြီ။ အထ အဿ ပိတာ၊ ထိုအခါ ထိုကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်
 ၏ ဖခင်သည်။ သရံ ပရိဝတ္တေတွာ၊ အသံကို ပြောင်းလဲ၍။ တေန ဟိ ကထေထာ-
 တိ အာဟ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ပြောကြဟု ဆိုပြီ။ အယေ အယံ ပဏ္ဍိတော၊ အိုအရှင်
 ရုက္ခဗိုးနတ်မင်း ဤသူကား ပညာရှိမည်သူပါတည်း။ အဟံ အတိပဏ္ဍိတော၊
 ကျွန်တော်ကား အလွန်ပညာရှိမည်သူပါတည်း။ အမေဟိ ဧကတော၊ ကျွန်တော်
 တို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း။ ဝေါဟာရော ကတော၊ ကုန်သွယ်မှုကို ပြုအပ်ပါပြီ။
 တတ္ထ ကေန၊ ထိုကုန်သွယ်ရသည့်ပစ္စည်း၌ မည်သူသည်။ ကိံ လဒ္ဓဗ္ဗန္တိ၊ အဘယ်မျှကို
 ရထိုက်ပါသနည်းဟုမေးပြီ။ ပဏ္ဍိတေန၊ ပဏ္ဍိတမည်သူသည်။ ဧကော ကောဋ္ဌာ-
 သော၊ တစ်စုတစ်ပုံကိုလည်းကောင်း။ အတိပဏ္ဍိတေန ပန၊ အတိပဏ္ဍိတမည်သူ
 သည်ကား။ ဒွေ ကောဋ္ဌာသာ၊ နှစ်စုတို့ကိုလည်းကောင်း။ လဒ္ဓဗ္ဗာတိ၊ ရထိုက်ကုန်
 ၏ဟုပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ဧဝံ ဝိနိစ္ဆိတံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်
 အပ်သော။ အဋ္ဌံ သုတွာ၊ အဆုံးအဖြတ်တရားကို ကြားရ၍။ “ဣဒါနိ ဒေဝတာ
 ဘာဝံ ဝါ၊ ယခုအခါ နတ်ဟုတ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ အဒေဝတာဘာဝံ ဝါ၊
 နတ်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ ဇာနိဿာမိတိ၊ သိရမည်”ဟု ပြော၍။
 ပလာလံ အာဟရိတွာ၊ ကောက်ရိုးကို ဆောင်ယူ၍။ သုသိရံ ပူရေတွာ၊ သစ်ခေါင်း
 ကို ပြည့်စေ၍။ အဂ္ဂိ အဒါသိ၊ မီးကို ပေးပြီ (မီးရှိပြီ)။ အတိပဏ္ဍိတဿ ပိတာ၊
 အလွန်ပညာရှိမည်သူ၏ ဖခင်သည်။ ဇာလာယ ဖုဋ္ဌကာလေ၊ မီးလျှံ၏ အထိခံရရာ

အခါ၌။ အမုဇ္ဈာမေန သရီရေန၊ တစ်ဝက်လောင်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်။ ဥပရိ အာရုဃ၊ အပေါ်သို့ တက်၍။ သာဓံ ဂဟေတွာ သြလမ္ပန္တော၊ ကိုင်းကို ကိုင်၍ တွဲရဲ့ခိုလျက်။ ဘူမိယံ ပတိတွာ၊ မြေပေါ်သို့ ကျပြီး၍။

၉၈။ “သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမ၊ နတွေဝ အတိပဏ္ဍိတော။
အတိပဏ္ဍိတေန ပုတ္တေန၊ မနမိ ဥပကုဋ္ဌိတော”တိ။

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သာဓု ခေါ ။ပ။ ဥပကုဋ္ဌိတောဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား)။ . .

ပဏ္ဍိတော နာမ သာဓု ခေါ၊ ပညာရှိမည်သူသည်ကား ကောင်းသည်သာ တည်း။ အတိပဏ္ဍိတော န တွေဝ၊ အလွန်ပညာရှိမည်သူသည်ကား မကောင်းသည်သာတည်း။ အတိပဏ္ဍိတေန ပုတ္တေန၊ အလွန်ပညာရှိမည် သော သားကြောင့်။ မနံ ဥပကုဋ္ဌိတော အမှီ အနည်းငယ် မီးလောင်ခံရသည် ဖြစ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမာတိ၊ သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမဟူသည်ကား။ ဣမသ္မိံ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ပဏ္ဍိစ္စေန သမန္ဓာဂတော၊ ပညာရှိဖြစ်ကြောင်းဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ကာရဏာ ကာရဏညူ ပုဂ္ဂလော၊ အကြောင်းဟုတ်မဟုတ်သိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သာဓု သောဘနော၊ ကောင်းမြတ် တင့်တယ်၏တည်း။ အတိပဏ္ဍိတောတိ၊ အတိပဏ္ဍိတောဟူသည်ကား။ နာမ မတ္တေန အတိပဏ္ဍိတော၊ နာမည်မျှဖြင့် အလွန်ပညာရှိသည်မည်သော။ ကုဋ္ဌ ပုရိသော န တွေဝ ဝရံ ကောက်ကျစ်သော ယောက်ျားသည်ကား မမြတ်သည်သာ တည်း။ မနမိ ဥပကုဋ္ဌိတောတိ၊ မနမိ ဥပကုဋ္ဌိတောဟူသည်ကား။ ထောကေန စာမော အမှီ အနည်းငယ် မီးလောင်ခံရသည် ဖြစ်၏။ အမုဇ္ဈာမကောဝ၊ တစ်ဝက် မီးလောင်ပြီးမှသာ။ မုတ္တော ဣတိ အတ္တော၊ လွတ်မြောက်ရ၏ ဤကား စတုတ္ထ ပါဒအနက်တည်း။ တေ ဥဘောပိ မဇ္ဈေ ဘိန္ဒိတွာ၊ ထိုကုန်သည် နှစ်ယောက်တို့ သည်လည်း အလယ်၌ ခွဲခြမ်း၍။ သမညေဝ ကောဌာသံ ဂဏှိတွာ၊ အတူအမျှသာ ဖြစ်သော အဖို့အစုကို ရယူကြ၍။ ယထာကမ္မံ ဂတာ၊ ကံအားလျော်စွာ လားကြကုန်ပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည်။ ကုဋ္ဌဝါဏိဇောယေဝါတိ၊ ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည် သာ”ဟု။ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတ္တာ၊ ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းကို ဆောင်ပြတော် မူ၍။ “တဒါ ကုဋ္ဌဝါဏိဇော၊ ထိုရှေးအခါက ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည်သည်။ ပစ္စုပ္ပန္နေပိ ကုဋ္ဌဝါဏိဇောယေဝ၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ကောက်ကျစ်သော ကုန်သည် ပင်တည်း။ ပဏ္ဍိတဝါဏိဇော ပန၊ ပညာရှိမည်သူကုန်သည်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကုဋ္ဌဝါဏိဇောတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ကုဋ္ဌဝါဏိဇောတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ပရောသဟဿဇာတကဝဏ္ဏနာ

ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနန္တိ ဣဒံ၊ ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင် သည် ဇေတဝန်ကျောင်တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ပုထုဇနပုစ္ဆာပဉ္စကံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ပုထုဇနကစမေးသည့်ပုစ္ဆာငါးခုအပေါင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူပြီ။ ဝတ္ထု သရဘဇာတကေ၊ ဝတ္ထုကြောင်းသည် သရဘဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာဖြစ်လတုံ။ ဧကသ္မိံ သမယေ ပန ဘိက္ခု၊ အခါတစ်ပါး၌ကား ရဟန်းတို့သည်။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတွာ၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးကြ၍။ “အာပူသော ဒသဗလေန၊ အို. . ငါရှင်တို့ ဘုရားရှင်သည်။ သံခိတ္တေန ကထိတံ၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် မေးတော်မူအပ်သည်ကို။ ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတ္တော၊ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်။ ဝိတ္တာရေန ဗျာကာသီတိ၊ အကျယ်အားဖြင့် ဖြေဆိုနိုင်ပါပေ၏”ဟု။ ထေရဿ ဂုဏံ၊ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာထေရ်၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို။ ကထယမာနာ နိသီဒိသု၊ ခိုးမွမ်းပြောဆို ကြလျက် ထိုင်နေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ

သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ သာရိပုတ္တော၊ အို. . ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တ ရာသည်။ ဣဒါနေဝ မယာ၊ ယခုအခါ၌သာ ငါဘုရားသည်။ သံခိတ္တေန ဘာသိတံ၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဟောကြားအပ်သည်ကို။ ဝိတ္တာရေန န ဗျာကရောတိ၊ အကျယ်အားဖြင့် ဖြေကြားနိုင်သည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဗျာကာသိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ဧေးကလည်း ဖြေကြားနိုင်ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရား လောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ တက္ကသိလာယံ၊ တက္ကသိုလ်မြို့၌။ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ ဥဂ္ဂဏိတွာ၊ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူ၍။ ကာမေ ပဟာယ၊ ကာမတို့ကို ပယ်စွန့်၍။ ဣသိ ပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ပဉ္စာဘိညာ အဋ္ဌသမာပတ္တိ-ယော၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ ဟိမဝန္တေ ဝိဟာသိ၊ ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေပြီ။ အဿ ပရိဝါရောပိ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ အခြံအရံသည်လည်း။ ပဉ္စတာပသသတာနိ အဟေသံ၊ ရသေ့ ငါးရာတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အထ အဿ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရား လောင်း၏ တပည့်ကြီး ရသေ့သည်။ ဝဿာရတ္တသမယေ၊ မိုးဖြင့် စိုစွတ်ရာအခါ၌။ ဥပနံ ဣသိဂဏံ အာဒါယ၊ ထက်ဝက်သော ရသေ့အပေါင်းကို ခေါ်ယူ၍။ လောဏမ္ဗိလသေဝနတ္ထာယ၊ ဆားချဉ်မှီဝဲခြင်းအကျိုးငှာ။ မနုဿပထံ အဂမာသိ၊ လူတို့နေရာလမ်းသို့ သွားပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ရသေ့၏။ ကာလကိရိယာသမယော ဇာတော၊ သေမှုပြုရာအခါသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ နံ အန္တေဝါသိကာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို တပည့်တို့သည်။ “အာစရိယ ဝေါ၊ အို. . ဆရာ အရှင်ဆရာကြီးတို့သည်။ ကတရော ဂုဏော၊ အဘယ်မည်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားထူးကို။ လဒ္ဓေါတိ၊ ရအပ်ပါသနည်း”ဟု။ အဓိဂမံ ပုစ္ဆိသု၊ ရရှိထားအပ်သည့်တရားထူးကို မေးကြပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်း သည်။ “ကိဉ္စိ နတ္ထိတိ ဝတ္တာ၊ တစ်စုံတစ်ခုသည် မရှိ”ဟု ပြော၍။ အာဘဿရ ဗြဟ္မလောကေ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အာဘဿရဗြဟ္မပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။ ဟိ ဗောဓိသတ္တာ၊ မှန်၏

ဘုရားလောင်းတို့သည်။ အရူပသမာပတ္တိလာဘီနော ဟုတွာပိ၊ အရူပသမာပတ် ရကုန်သည် ဖြစ်ကြသော်လည်း။ အဘဗ္ဗဋ္ဌာနတ္တာ၊ ကျွတ်ထိုက်သော ဌာနမဟုတ် သောကြောင့်။ အာရုပ္ပေ န နိဗ္ဗတ္တန္တိ၊ အရူပဘုံ၌ မဖြစ်ကုန်။ အန္တေဝါသိကာ၊ တပည့်တို့သည်။ “အာစရိယဿ၊ ဆရာရသေ့အား။ အဓိဂမော နတ္ထိတိ၊ ရအပ် သော တရားထူးသည် မရှိ”ဟု တွေး၍။ အာဠာဟနေ သက္ကာရံ န ကရိသု၊ မီးသဂြိုဟ်ရာသုဿာန်၌ ပူဇော်သက္ကာရကို မပြုကြပြီ။

ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော အာဂန္တာ၊ တပည့်ကြီးရသေ့သည် ပြန်လာ၍။ “အာစရိ-
ယော ကဟန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဆရာသည် ဘယ်မှာလဲ”ဟု မေး၍။ ကာလကတောတိ
သုတွာ၊ ကွယ်လွန်ပြီ”ဟု ကြားရ၍။ အာစရိယံ အဓိဂမံ၊ ဆရာကို ရအပ်သော
တရားထူးကို။ အပိ ပုစ္ဆိတ္တာတိ အာဟ၊ မေးလိုက်ကြပါရဲ့လားဟု ပြောပြီ။ အာမ
ပုစ္ဆိမှာတိ၊ မှန်ပါ မေးလိုက်ကြပါ၏ဟု ဖြေကြပြီ။ ကိံ ကထေသိတိ၊ အဘယ်ကို
ပြောဆိုခဲ့သနည်းဟု မေးပြီ။ ကိဉ္စ နတ္ထိတိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသည် မရှိဟု။ တေန ဝုတ္တံ၊
ထိုဆရာကြီးသည် ပြောအပ်ခဲ့ပြီ။ အထ အမေဟိ၊ ထိုအခါ ငါတို့သည်။ အဿ
သက္ကာရော၊ ထိုဆရာကြီးအား ပူဇော်သက္ကာရကို။ န ကတောတိ အာဟံသု၊
မပြုအပ်ပါဟု ပြောကြပြီ။ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော၊ တပည့်ကြီးရသေ့သည်။ “တုမေ
အာစရိယဿ၊ သင်တို့သည် ဆရာရသေ့၏။ ဝစနတ္ထံ န ဇာနာထ၊ ပြောစကား
အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိကြကုန်။ အာစရိယော၊ ဆရာရသေ့သည်။ အာကိဉ္စညာ-
ယတနသမာပတ္တိလာဘီတိ အာဟ၊ အာကိဉ္စညာယတနသမာပတ် ရ၏”ဟု
ပြောပြပြီ။ တေ တသ္မိံ ပုနပျုနံ၊ ထိုတပည့်ရသေ့တို့သည် ထိုတပည့်ကြီးရသေ့သည်
ထပ်ခါထပ်ခါ။ ကထေန္တေပိ န သဒ္ဒဟိံသု၊ ပြောပြသော်လည်း မယုံကြပြီ။
ဗောဓိသတ္တော တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ဘုရားလောင်းဗြဟ္မာသည် ထိုအကြောင်းကို
သိ၍။ “အန္ဓဗာလာ၊ ကန်းမိုက်သူတပည့်ငယ်တို့သည်။ မမ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ၊
ငါ၏ တပည့်ကြီးရသေ့၏။ ဝစနံ န သဒ္ဒဟန္တိ၊ ပြောစကားကို မယုံကြကုန်။ တေသံ
ဣမံ ကာရဏံ၊ ထိုတပည့်ငယ်တို့အား ဤအကြောင်းအရာကို။ ပါကဋ္ဌံ ကရိဿာမိ-
တိ၊ ထင်ရှားသည်ကို ပြုအံ့”ဟု တွေး၍။ ဗြဟ္မလောကာ အာဂန္တာ၊ အာဘဿရာ
ဗြဟ္မာပြည်မှ လာခဲ့၍။ အဿမပဒမတ္ထကေ၊ သင်္ခန်းကျောင်း အထက်၌။ မဟန္တေန
အာနုဘာဝေန၊ ကြီးစွာသော အာနုဘော်ဖြင့်။ အာကာသေ ဌတွာ၊ ကောင်းကင်၌

တည်၍။ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ၊ တပည့်ကြီးရသေ့၏။ ပညာနုဘာဝံ ဝဏ္ဏေန္တော၊ ပညာအာနုဘော်ကို ချီးမွမ်းလိုရကား။

၉၉။ “ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဓေယျံ၊ တေ ဝဿသတံ အပညာ။
ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထ”န္တိ။

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ပရောသဟဿမ္ပိ ။ပ။ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

သမာဂတာနံ၊ စုဝေးရောက်လာသူတို့၏။ ပရောသဟဿမ္ပိ၊ တစ်ထောင်ကျော်လည်းဖြစ်သော။ တေ အပညာ၊ ထိုပညာမရှိသူတို့သည်။ ဝဿသတံ ကန္ဓေယျံ၊ နှစ်တစ်ရာပတ်လုံးလည်း ငိုကြွေးကုန်ရာ၏။ (ရောဒမာနာပိ နေဝ ဇာနေယျံ၊ ငိုကြွေးကြသော်လည်း အမှန်မသိကုန်ရာ)။ ယော ဘာသိတဿ၊ အကြင်တပည့်သည် ငါပြောဆိုအပ်သော စကား၏။ အတ္ထံ ဝိဇာနာတိ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထူးခြားစွာသိ၏။ သပညော၊ ပညာရှိသော။ ဧကောဝ၊ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သော။ (သော ပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်)။ သေယျော၊ အထူးချီးမွမ်းအပ်မြတ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ပရောသဟဿမ္ပိတိ၊ ပရောသဟဿမ္ပိဟူသည်ကား။ အတိရေကသဟဿမ္ပိ၊ တစ်ထောင်ကျော်သည်လည်းတည်း။ သမာဂတာနန္တိ၊ သမာဂတာနံဟူသည်ကား။ သန္နိပတိတာနံ၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကုန်သော။ ဘာသိတဿ အတ္ထံ၊ ပြောဆိုအပ်သော စကား၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို။ ဇာနိတုံ အသက္ကောန္တာနံ၊ သိခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်သော။ ဗာလာနံ၊ မိုက်သူတို့၏တည်း။ ကန္ဓေယျံ၊ တေ ဝဿသတံ အပညာတိ၊ ကန္ဓေယျံ၊ တေ ဝဿသတံ အပညာဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ ဧဝံ သမာဂတာ၊ ဤသို့ ကောင်းစွာရောက်လာကြကုန်သော။ အပညာ၊ ပညာမရှိကုန်သော။ ဣမေ ဗာလတာပသာ ဝိယ၊ ဤ အသော ရသေ့တို့ကဲ့သို့။ ဝဿသတမ္ပိ ဝဿသဟဿမ္ပိ၊ နှစ်အရာပတ်လုံးလည်းကောင်း နှစ်အထောင်ပတ်လုံးလည်းကောင်း။ ရောဒေယျံ၊ ပရိဒေဝေယျံ၊ ငိုကြွေးကုန်အံ့ မြည်တမ်းကုန်အံ့။ ရောဒမာနာပိ ပန၊ ငိုကြွေးကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံ

ဝါ ကာရဏံ ဝါ။ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်းကောင်း အကြောင်းအရာကိုလည်းကောင်း။ နေဝ ဇာနေယျန္တိ မသိနိုင်ကုန်ရာဟု။ ဒီပေတိ၊ ပြ၏။ ဧကောဝ သေယျောပုရိသော သပညောတိ၊ ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညောဟူသည်ကား။ ဧဝရူပါနံ ဗာလာနံ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော မိုက်၊ အ၊ သူတို့၏။ ပရောသဟဿတောပိ၊ တစ်ထောင်ကျော်ထက်လည်း။ ဧကော ပဏ္ဍိတပုရိသောဝ၊ တစ်ယောက်သော ပညာရှိယောက်ျားသည်သာ။ သေယျော ဝရတရော၊ အထူးအားဖြင့် ခိုးမွမ်းအပ်၏ အထူးအားဖြင့် မြတ်၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား တတိယပါဒအနက်တည်း။ ကိဒိသော သပညော၊ အဘယ်သို့ရူအပ်သော ပညာရှိသူနည်း။ ဣတိ၊ ဤကားအမေးတည်း။ အယံ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော ဝိယ၊ ဤတပည့်ကြီးရသေ့ကဲ့သို့။ ယော ဘာသိတဿ၊ အကြင်သူသည် ငါပြောစကား၏။ အတ္ထံ ဝိဇာနာတိ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထူးခြားစွာသိ၏။ ဣတိ၊ ဤကားအဖြေတည်း။

ဧဝံ မဟာသတ္ထော၊ ဤသို့ဘုရားလောင်းသည်။ အာကာသေ ဌိတောဝ၊ ကောင်းကင်၌ တည်လျက်ပင်။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟောကြား၍။ တာပသဂဏံ ဗုဇ္ဈာပေတွာ၊ ရသေ့အပေါင်းကို သိစေ၍။ ဗြဟ္မလောကမေဝ ဂတော၊ အာဘဿရာဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာ သွားပြီ။ တေပိ တာပသာ ဇီဝိတပရိယောသာနေ။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း အသက်အဆုံး၌။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏာ အဟေသုံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော၊ ထိုအခါက တပည့်ကြီးရသေ့သည်။ သာရိပုတ္တော အဟောသိ၊ သာရိပုတ္တရာသည် ဖြစ်လာပြီ။ မဟာဗြဟ္မာ ပန၊ အာဘဿရာဗြဟ္မာကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပရောသဟဿဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
ပရောသဟဿဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ အသာတရူပဇာတကဝဏ္ဏနာ

အသာတံ သာတရူပေနာတိ ဣဒံ၊ အသာတံ သာတရူပေနသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ကုဏ္ဍိယနဂရံ ဥပနိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည် ကုဏ္ဍိယ
 မြို့ကို မှီ၍။ ကုဏ္ဏဓာနဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ကုဏ္ဏဓာနတော၌ နေတော်မူစဉ်။
 ကောလိယရာဇမီတရံ သုပ္ပဝါသံ ဥပါသိကံ၊ ကောလိယမင်း၏ သမီးဖြစ်သော
 သုပ္ပဝါသာမည်သော ဥပါသိကာမကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သာ တသ္မိံ သမယေ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုသုပ္ပဝါသာသည်
 ထိုအခါက။ သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ ကုဏ္ဍိနာ ဂဗ္ဘံ ပရိဟရိတွာ၊ ဝမ်းဖြင့်
 ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ယူ၍ လွယ်၍။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မူဠဂဗ္ဘာ
 အဟောသိ၊ တွေဝေသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ အဓိမတ္တာ ဝေဒနာ ပဝတ္တိသု၊
 လွန်ကဲပြင်းထန်ကုန်သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သာ ဧဝံ အဓိမတ္တဝေဒနာ
 ဘိဘူတာပိ၊ ထိုသုပ္ပဝါသာသည် ဤကဲ့သို့ လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဖိစီး
 ခံရသော်လည်း။ “ယော ဧဝရူပဿ ဒုက္ခဿ၊ အကြင်ရှင်တော်ဘုရားသည် ဤသို့
 သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို။ ပဟာနာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ၊ ပယ်နိုင်ခြင်းငှါ တရားကို
 ဟောတော်မူ၏။ သော ဘဂဝါ၊ ငါယခု ခံစားနေရသော ဆင်းရဲကဲ့သို့သော ဆင်းရဲ
 မျိုးပယ်ရှားနိုင်ဖို့ရာ တရားဟောသော ထိုရှင်တော်ဘုရားသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
 ဝတ၊ တရားအာလုံးကို မှန်စွာကိုယ်တိုင် သိတော်မူပါပေစွတကား။ ယော
 ဧဝရူပဿ ဒုက္ခဿ၊ အကြင်တပည့်သားအပေါင်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော
 ဒုက္ခကို။ ပဟာနာယ ပဋိပန္နော၊ ပယ်နိုင်ခြင်းငှါ ကျင့်ကြံတော်မူ၏။ တဿ ဘဂဝ-
 တော သော သာဝကသံယော၊ ထိုရှင်တော်ဘုရား၏ ထိုတပည့်သားအပေါင်း
 သည်။ သုပ္ပဋိပန္နော ဝတ၊ ကောင်းစွာကျင့်ကြံတော်မူပါပေစွတကား။ ယတ္ထ ဧဝရူပံ
 ဒုက္ခံ နတ္ထိ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့သဘောရှိသော ဒုက္ခသည် လုံးဝမရှိ။ တံ နိဗ္ဗာနံ
 သုသုခံ ဝတ ဣတိ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အလွန်ချမ်းသာပေစွတကား”ဟု။ ဣမေဟိ
 တိဟိ ဝိတက္ကေဟိ၊ ဤသုံမျိုးကုန်သော မြင့်မြတ်သည့်အကြံတို့ဖြင့်။ အဓိဝါသေသိ၊
 အောင့်အည်းသီးခံနေပြီ။ သာ သာမိကံ ပက္ခောသေတွာ၊ ထိုသုပ္ပဝါသာသည်
 လင်ကို ခေါ်၍။ အတ္တနော တဉ္စ ပဝတ္တိံ မိမိ၏ ထိုအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ ဝန္ဒနသာ
 သနဉ္စ အာရောစေတုံ၊ ရှိခိုးသော သတင်းစကားကိုလည်းကောင်း လျှောက်ထား
 စေခြင်းငှါ။ သတ္ထု သန္တိကံ ပေသေသိ၊ ဘုရားရှင်၏ ထံသို့ စေလွှတ်ပြီ။ သတ္တာ

ဝန္တနသာသနံ သုတ္တာဝ၊ ဘုရားရှင်သည် ရှိခိုးကြောင်းသတင်းကို ကြားတော်မူ၍ပင်။
 “ကောလိယဓိတာ သုပ္ပဝါသာ၊ ကောလိယမင်းသမီးဖြစ်သော သုပ္ပဝါသာသည်။
 သုခိနီ ဟောတု၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်ပါစေ။ သုခိနီ အရောဂါ၊ ချမ်းသာခြင်း
 ရှိသည် ရောဂါမရှိသည်။ (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍)။ အရောဂံ ပုတ္တံ၊ ရောဂါမရှိသော
 သားကို။ ဝိဇာယတူတိ အာဟ၊ ဖွားမြင်ပါစေ”ဟု မိန့်တော်မူပြီ။ ဘဂဝတော
 ဝစနနေန သဟ ဧဝ ပန၊ ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူသော စကားနှင့် အတူသာပင်။
 ကောလိယဓိတာ သုပ္ပဝါသာ၊ ကောလိယမင်းသမီးဖြစ်သော သုပ္ပဝါသာသည်။
 သုခိနီ အရောဂါ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည် ရောဂါမရှိသည်။ (ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍)။ အရောဂံ
 ပုတ္တံ ဝိဇာယိ၊ ရောဂါမရှိသော သားကို ဖွားမြင်ပြီ။ အထ အဿာ သာမိကော၊
 ထိုအခါ ထိုသုပ္ပဝါသာ၏ လင်သည်။ ဂေဟံ ဂန္ဓာ၊ အိမ်သို့ သွား၍။ တံ ဝိဇာတံ
 ဒိသ္မာ၊ ထိုသုပ္ပဝါသာကို သားဖွားပြီးနေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဘော အစ္ဆရိယံ
 ဝတာတိ၊ အို. အချင်းတို့ အံ့ချီးထိုက်ပါပေစွတကား”ဟု။ တထာဂတဿ
 အာနုဘာဝေန၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့်။ အတိဝိယ၊ အလွန်သာ။
 အစ္ဆရိယဉ္စတစိတ္တဇာတော အဟောသိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော အံ့ဩသောစိတ် မဖြစ်
 ဘူးသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သုပ္ပဝါသာပိ ပုတ္တံ ဝိဇာယိတွာ၊ သုပ္ပဝါသာသည်လည်း သားကို ဖွားမြင်ပြီး၍။
 ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ သံဃဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား။ သတ္တာဟံ ဒါနံ
 ဒါတုကာမာ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကို ပေးလှူလို၍။ နိမန္တနတ္ထာယ တံ၊ ဆွမ်းစား
 ပင့်ခြင်းအကျိုးငှာ ထိုအိမ်ထောင်ရှင်ကို။ ပုန ပေသေသိ၊ တဖန် စေလွှတ်ပြီ။ တေန
 ခေါ ပန သမယေန၊ ထိုအခါက။ မဟာမောဂ္ဂလ္လာနဿ ဥပဋ္ဌာကေန၊ ရှင်မဟာ
 မောဂ္ဂလ္လာန်၏ အလုပ်ကျွေးဥပါသကာသည်။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခေါ သံဃော၊ ဘုရားအမှူး
 ရှိသော သံဃာကို။ နိမန္တိတော ဟောတိ၊ ဆွမ်းစားပင့်အပ်ပြီးသည် ဖြစ်၏။ သတ္တာ
 သုပ္ပဝါသာယ၊ ဘုရားရှင်သည် သုပ္ပဝါသာ၏။ ဒါနဿ ဩကာသဒါနတ္ထာယ၊
 အလှူ၏ လှူခွင့်ရခြင်းအကျိုးငှာ။ ထေရံ တဿ သန္တိကံ၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထေရ်
 ကို ထိုပင့်ထားပြီး ဥပါသကာ၏ အထံသို့။ ပေသေတွာ တံ သညာပေတွာ၊
 စေလွှတ်ပြီး၍ ထိုပင့်ထားပြီး ဥပါသကာကို သိစေပြီး၍။ သတ္တာဟံ တဿာ
 ဒါနံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထိုသုပ္ပဝါသာ၏ အလှူကို။ ဘိက္ခုသံဃေန သဒ္ဓိံ
 ပဋိဂ္ဂဟေသိ၊ ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ အလှူခံတော်မူပြီ။ သတ္တမေ ဒိဝသေ ပန၊

ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ကား။ သုပ္ပဝါသာ ပုတ္တံ၊ သုပ္ပဝါသာသည် သားဖြစ်
 သော။ သီဝလိကုမာရံ မဏ္ဍေတွာ၊ သီဝလိမင်းသားကို တန်ဆာဆင်၍။ သတ္တာရ-
 ဇ္ဇေဝ ဘိက္ခုသံဃဉ္စ ဝန္တာပေသိ၊ ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း ရဟန်းသံဃာကို
 လည်းကောင်း ရှိခိုးစေပြီ။ တသ္မိ ပဋိပါဠိယာ၊ ထိုသီဝလိမင်းသားကို အစဉ်အတိုင်း။
 သာရိပုတ္တတ္ထေရဿ သန္တိကံ နိတေ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်၏ အထံသို့ ဆောင်ယူ
 အပ်သော်။ ထေရော တေန သဒ္ဓိ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်သည် ထိုသီဝလိမင်းသား
 နှင့် အတူ။ “ကစ္စိ သီဝလိ၊ ဘယ်လိုလဲ သီဝလိ။ တေ ခမနီယန္တိ သင့်အား ခံကျန်း
 ပါ၏လော”ဟု။ ပဋိသန္တာရံ အကာသိ၊ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုတော်မူပြီ။ သော၊
 ထိုသီဝလိမင်းသားသည်။ “ဘန္တေ ကုတော မေ သုခံ အို. . အရှင်ဘုရား ဘယ်မှာ
 တပည့်တော်အား ချမ်းသာပါမည်နည်း။ သွာဟံ သတ္တဝဿာနိ၊ ထိုတပည့်တော်
 သည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ လောဟိတကုဗ္ဗိယံ ဝသိန္တိ သွေးအိုးထဲ၌ နေခဲ့ရပါပြီ”ဟု။
 ထေရေန သဒ္ဓိ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်နှင့် အတူ။ ဧဝရူပံ ကထံ ကထေသိ၊ ဤသို့
 သဘောရှိသော တရားသံပါသော စကားကို ပြောဆိုပြီ။ သုပ္ပဝါသာ တဿ၊
 မယ်တော်သုပ္ပဝါသာသည် ထိုသားသီဝလိ၏။ ဝစနံ သုတွာ၊ စကားကို ကြားရ၍။
 “မေ သတ္တာဟဇာတော ပုတ္တော၊ ငါ၏ ဖွားပြီးခုနစ်ရက်သာရှိသေးသော သား
 သီဝလိသည်။ အနုဗုဒ္ဓေန ဓမ္မသေနာပတိနာ၊ ဘုရားငယ်ဖြစ်သော တရားစစ်သူကြီး
 ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်။ သဒ္ဓိ မန္တေတီတိ၊ အတူ တိုင်ပင်ပြောဆို၏”ဟု။ သောမန
 သပ္ပတ္တာ အဟောသိ၊ စိတ်လက်ရွှင်ပြ သောမနဿရသည် ဖြစ်ပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရား
 ရှင်သည်။ “သုပ္ပဝါသေ အညေပိ၊ အို. . သုပ္ပဝါသာ အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော။
 ဧဝရူပေ ပုတ္တော၊ ဤသီဝလိလိုသဘောရှိကုန်သော သားတို့ကို။ အပိနု ဣစ္ဆသီတိ
 အာဟ၊ လိုချင်ပါသေးသလား”ဟု မေးတော်မူပြီ။ ဘန္တေ ဧဝရူပေ အညေ၊ အို. .
 မြတ်စွာဘုရား ဤသီဝလိကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော အခြားကုန်သော။ သတ္တ
 ပုတ္တေ သစေ လဘေယျံ၊ ခုနစ်ယောက်ကုန်သော သားတို့ကို အကယ်၍ ရနိုင်အံ့။
 အဟံ ဣစ္ဆေယျမေဝ ဣတိ၊ တပည့်တော်မသည် လိုချင်သည်သာဟု လျှောက်
 ထားပြီ။ သတ္တာ ဥဒါနံ ဥဒါနေတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အသာတံ သာတရူပေန
 စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူပြီး၍။ အနုမောဒနံ ကတွာ ပက္ကာမိ၊ အနုမောဒနာ
 တရား ဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ ဖဲကြွတော်မူပြီ။ သီဝလိကုမာရောပိ ခေါ၊ သီဝလိ
 မင်းသားသည်လည်း။ သတ္တဝဿိကကာလေယေဝ၊ ခုနစ်နှစ်သားရှိရာအခါ၌ပင်။

သာသနေ ဥရံ ဒတ္တာ၊ သာသနာတော်အား ရင်ကို ပေး၍။ ပဗ္ဗဇိတ္တာ ပရိပုဏ္ဏ
ဝသော၊ ရှင်ပြု၍ ပြည့်သော အသက်နှစ်ဆယ်ရှိသော်။ ဥပသမ္ပဒံ လဘိတ္တာ၊
ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၍။ ပုညဝါ လာဘဂ္ဂပ္ပတ္တော ဟုတ္တာ၊ ဘုန်းကံကြီးသူသည်
လာဘ်လာဘအထွဋ်အထိပ်ရသူသည် ဖြစ်၍။ ပထဝီ ဥန္နာဒေတ္တာ၊ မြေပြင်ကို
ပဲ့တင်ထပ်စေ၍။ အရဟတ္တံ ပတ္တာ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၍။ ပုညဝန္တာနံ
အန္တရေ၊ ဘုန်းကြီးသော ရဟန်းတို့၏ အတွင်း၌။ ဧတဒဂ္ဂဌာနံ ပါပုဏိ၊ အထွဋ်
အထိပ်ဧတဒဂ်ရာထူးကို ရရှိပြီ။

အထ ကေကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတ္တာ၊
ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကြ၍။ “အာဝုသော၊
ငါရှင်တို့၊ ဧဝရူပေါ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ သီဝလိတ္ထေရော နာမ၊ သီဝလိထေရ်
မည်သည်။ မဟာပုညော ပတ္ထိတပတ္ထနော၊ ဘုန်းကံကြီးမားသူဖြစ်ပါလျက်
တောင်းအပ်သော ဆုတောင်းရှိလျက်။ ပစ္ဆိမဘဝိကသတ္တော၊ ကျွတ်ရမည့်ဘဝ
ရောက်နေသော သတ္တဝါဖြစ်ပါလျက်။ သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။
လောဟိတကုမ္ဘိယံ ဝသိတ္တာ၊ သွေးအိုးထဲ၌ နေ၍။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။
မုဠဂဗ္ဘဘာဝံ အာပဇ္ဈိ တွေဝေသော ကိုယ်ဝန်သားအဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏။ မာတာ
ပုတ္တာ၊ အမိသားတို့သည်။ မဟန္တံ ဒုက္ခံ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို။ အဟော အနု
ဘဝိသု၊ အော်၊ ခံစားရကုန်ပြီ။ ကိံ န ခေါ ကမ္မံ အကံသူတိ၊ အဘယ်မည်သော
မကောင်းမှုကို ပြုမိခဲ့ကြလေသနည်း”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို
ဖြစ်စေကြပြီ။ သတ္တာ တတ္ထ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုတရားသဘင်သို့ ကြွလာ
တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို . . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ
သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ
ပုစ္ဆိတ္တာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊ ဤမည်
သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ မဟာပုညဝတော
သီဝလိနော၊ အို . . ရဟန်းတို့ ဘုန်းကံကြီးမားသော သီဝလိ၏။ သတ္တဝဿာနိ၊
ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ လောဟိတကုမ္ဘိယံ နိဝါသော စ၊ သွေးအိုးထဲ၌ နေခြင်းသည်
လည်းကောင်း။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မုဠဂဗ္ဘဘာဝပတ္တိ စ၊ မဖွားနိုင်သော
ကိုယ်ဝန်သားအဖြစ်ရောက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္တနာ ကတကမ္မ
မူလကာဝ၊ မိမိသည် ပြုအပ်သော ကံသာလျှင်အရင်းရှိကုန်၏။ သုပ္ပဝါသာယပိ၊

သုပ္ပဝါသာ၏လည်း။ သတ္တဝံသာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ ကုဋ္ဌိနာ ဂဟပရိဟရဏ ဒုက္ခဉ္စ၊ ဝမ်းဖြင့် ကိုယ်ဝန်လွယ်ရခြင်းဒုက္ခသည်လည်းကောင်း။ သတ္တာဟံ မူဠ ဂဟဒုက္ခဉ္စ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တွေဝေသော ကိုယ်ဝန်သားကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသည် လည်းကောင်း။ အတ္တနာ ကတကမ္မမူလကမေဝ၊ မိမိသည် ပြုအပ်သော ကံသာ အရင်းရှိပေ၏။ ကုတိ ဝတ္တာ၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုရဟန်း တို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရား လောင်းသည်။ တဿ အဂ္ဂမဟေသီယာ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး၏။ ကုဋ္ဌိသ္မိံ ပဋိသန္ဓံ ဂဏှိတွာ၊ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူပြီး၍။ ဝယပ္ပတ္တော တက္ကသိလာ-ယံ၊ အရွယ်ရောက်သော် တက္ကသိုလ်မြို့၌။ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ ဥဂ္ဂဏှိတွာ၊ အတတ်ပညာ အားလုံးတို့ကို သင်ယူ၍။ ပိတု အစ္စယေန၊ ခမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်သဖြင့်။ ရဇ္ဇံ ပတွာ၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍။ ဓမ္မေန ရဇ္ဇံ ကာရေသိ၊ တရားဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုပြီ။ တသ္မိံ သမယေ ကောသလမဟာရာဇာ၊ ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးသည်။ မဟန္တေန ဗလေန အာဂန္တာ၊ များစွာသော ဗိုလ်ပါဖြင့် လာရောက်၍။ ဗာရာဏသီ ဂဟေတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့ကို သိမ်းယူ၍။ ရာဇာနံ မာရေတွာ၊ ဗာရာဏသီမင်းကို သတ်ဖြတ်၍။ တဿ အဂ္ဂမဟေသီ ဧဝ၊ ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီးကိုပင်။ အတ္တနော အဂ္ဂမဟေသီ အကာသိ၊ မိမိ၏ မိဖုရားကြီးကို ပြုပြီ။ ဗာရာဏသီရညော ပုတ္တော ပန၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ သားသည်ကား။ ပိတု မရဏကာလေ၊ ဖခင်၏ ကွယ်လွန်ရာကာလ၌။ နိဒ္ဒမနဒ္ဒါရေန ပလာယိတွာ၊ ရေထွက်ပေါက်တံခါးဖြင့် ထွက်ပြေး၍။ ဗလံ သံဟရိတွာ၊ ဗိုလ်ပါကို ကောင်းစွာစုရုံး၍။ ဗာရာဏသီ အာဂန္တာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ လာ၍။ အဝိဒူရေ နိသီဒိတွာ၊ မနီးမဝေး၌ နေ၍။ တဿ ရညော၊ ထိုရန်သူကောသလမင်းအား။ “ရဇ္ဇံ ဝါ ယုဒ္ဓံ ဝါ ဒေတူတိ၊ မင်းအဖြစ် ကိုသော်လည်းကောင်း စစ်တိုက်မှုကိုသော်လည်းကောင်း ပေးလော့”ဟု။ ပဏ္ဍံ ပေသေသိ၊ သဝဏ်လွှာကို ပို့လိုက်ပြီ။ သော၊ ထိုရန်သူမင်းသည်။ ယုဒ္ဓံ ဒေမီတိ၊ စစ်တိုက်မှုကို ပေးမည်ဟု။ ပဋိပဏ္ဍံ ပေသေသိ၊ တုံ့ပြန်သဝဏ်လွှာကို ပို့လိုက်ပြီ။ ရာဇကုမာရဿ မာတာ ပန၊ မင်းသား၏ မယ်တော်သည်ကား။ တံ သာသနံ သုတွာ၊ ထိုသတင်းကို ကြားရ၍။ “ယုဒ္ဓေန ကမ္မံ နတ္ထိ၊ စစ်တိုက်မှုဖြင့် လုပ်စရာ

အမှုသည် မရှိ။ သဗ္ဗဒိသာသု သဗ္ဗာရံ ပစ္ဆိန္ဒိတွာ၊ အရပ်မျက်နှာအားလုံးတို့၌ သွားလာမှုကို ဖြတ်ပစ်၍။ ဗာရာဏသီနဂရံ ပရိဝါရေတု၊ ဗာရာဏသီမြို့ကို ဝိုင်းရံ ထားလော့။ တတော၊ ထိုသို့ ဝိုင်းရံထားခြင်းကြောင့်။ ဒါရူဒကဘတ္တပရိက္ခယေန၊ ထင်းရေစားနပ်ရိက္ခာကုန်ခန်းသဖြင့်။ ကိလန္တမနုဿံ နဂရံ၊ လူအားလုံးပင်ပန်း နေသော မြို့ကို။ ယုဒ္ဓေန ဝိနာဝ၊ စစ်တိုက်မှုနှင့် ကင်း၍သာ။ ဂဏှိဿသီတိ၊ သင်ယူနိုင်လိမ့်မည်”ဟု။ ပဏ္ဏံ ပေသေသိ၊ သဝဏ်လွှာကို ပို့စေပြီ။ မာတုသာသနံ၊ မယ်တော်၏ သတင်းစကားကို။ သော သုတွာ၊ ထိုမင်းသားသည် ကြားသိရ၍။ သတ္တ ဒိဝသာနိ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ သဗ္ဗာရံ ပစ္ဆိန္ဒိတွာ၊ သွားလာမှုကို ဖြတ်ပစ်၍။ နဂရံ ရန္တိ၊ ဗာရာဏသီမြို့ကို ပိတ်ဆို့ပြီး။ နာဂရာ သဗ္ဗာရံ အလဘမာနာ၊ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် သွားလာမှုကို မရကုန်ရကား။ သတ္တမေ ဒိဝသေ၊ ခုနစ်ရက်မြောက် သော နေ့၌။ တဿ ရညော သိသံ ဂဟေတွာ၊ ထိုရန်သူမင်း၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ယူ၍။ ကုမာရဿ အဒိသု၊ မင်းသားအား ဆက်သကုန်ပြီ။ ကုမာရော ပန နဂရံ ပဝိသိတွာ၊ မင်းသားသည်ကား ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဝင်၍။ ရန္တံ ဂဟေတွာ၊ မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍။ ဇီဝိတပရိယောသာနေ၊ အသက်အဆုံး၌။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သော သတ္တဒိဝသာနိ၊ ထိုသီဝလိသည် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး။ သဗ္ဗာရံ ပစ္ဆိန္ဒိတွာ၊ သွားလာမှုကို ဖြတ်တောက်၍။ နဂရံ ရန္တိတွာ၊ မြို့ကို ပိတ်ဆို့ပြီး၍။ ဂဟိတကမ္ပ နိဿန္တေန၊ ယူခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ အကျိုးဆက်ကြောင့်။ ဧတရဟိ သတ္တ ဝဿာနိ၊ ယခုအခါ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ လောဟိတကမ္ပိယံ ဝသိတွာ၊ သွေးအိုးထဲ၌ နေရပြီး၍။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မူဠဂဗ္ဘဘာဝံ အာပဇ္ဈိ၊ တွေဝေသော ကိုယ်ဝန်သားအဖြစ်သို့ ရောက်ရပြီ။ သော၊ ထိုသီဝလိသည်။ ပဒုမုတ္တရဿ ဘဂဝ- တော၊ ပဒုမုတ္တရမည်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏။ ပါဒမူလေ၊ ခြေတော်ရင်း၌။ “လာဘီနံ အဂ္ဂေါ ဘဝေယန္တိ၊ လာဘ်လာဘရသူတို့တွင် အမြတ်ဆုံးအသာဆုံး သည် ဖြစ်ရပါလိ၏”ဟု။ မဟာဒါနံ ဒတွာ၊ အလှူကြီးကို ပေးလှူ၍။ ယံ ပန ပတ္တနံ အကာသိ၊ အကြင်ဆုတောင်းခြင်းကိုကား ပြုခဲ့ပြီ။ ဝိပဿိဗုဒ္ဓကာလေ၊ ဝိပဿီဘုရားလက်ထက်တော်၌။ နာဂရေဟိ သဒ္ဓိ၊ မြို့သူမြို့သားတို့နှင့် အတူ။ သဟဿဂ္ဂနကံ၊ အဖိုးတစ်ထောင်ထိုက်သော။ ဂုဠဒဓိံ ဒတွာ၊ တင်လဲနို့ခမ်းကို လှူ၍။ ယဉ္စ ပတ္တနံ အကာသိ၊ အကြင်ဆုတောင်းမှုကိုလည်း ပြုခဲ့ပြီ။ တဿ

အာနုဘာဝေန၊ ထိုဆုတောင်းမှုပြုခဲ့သည်၏ အာနုဘော်ကြောင့်။ လာဘီနံ အဂ္ဂေါ
ဇာတော၊ လာဘ်လာဘရှိသူတို့တွင် အမြတ်ဆုံး အသာဆုံးသည် ဖြစ်ရပြီ။
သုပ္ပဝါသာပိ၊ သုပ္ပဝါသာသည်လည်း။ “နဂရံ ရုန္ဓိတွာ၊ မြို့ကို ပိတ်ဆို့၍။ ဂဏှ
တာတာတိ၊ ယူလော့ ချစ်သား”ဟု။ ပေသိတဘာဝေန၊ စေခိုင်းအပ်ဖူးသည်
အဖြစ်ကြောင့်။ သတ္တဝဿာနိ ကုဏ္ဍိနာ၊ ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်။ ဂဗ္ဘံ ပရိဟရိ-
တွာ၊ ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ယူ၍။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ မုဠဂဏ္ဌာ ဇာတာ၊
တွေဝေသော ကိုယ်ဝန်သားရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကို
ဆောင်တော်မူ၍။ အဘိသမ္မုဒ္ဓေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၁၀၀။ “အသာတံ သာတရူပေန၊ ပိယရူပေန အပ္ပိယံ။

ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ ပမတ္တမတိဝတ္တတီ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အသာတံ သာတရူပေန ။ပ။ မတိဝတ္တတိ၊ ဟူသော
ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူပြီ။ (ဂါထာနက်ကား) . . .

အသာတံ သာတရူပေန၊ မသာယာဖွယ်သည် သာယာဖွယ်အသွင်ဖြင့်
လည်းကောင်း။ အပ္ပိယံ ပိယရူပေန၊ မချစ်ခင်ဖွယ်သည် ချစ်ခင်ဖွယ်အသွင်ဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ ဒုက္ခသည် သုခ၏ အသွင်ဖြင့်လည်း
ကောင်း။ ပမတ္တံ အတိဝတ္တတိ၊ သတိမေ့လျော့ပေါ့ဆသူကို လွှမ်းမိုးဖိစီး
နိုင်စက်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အသာတံ သာတရူပေနာတိ၊ အသာတံ သာတရူပေနဟူ
သည်ကား။ အမဓုရမေဝ မဓုရပတိရူပကေန၊ မသာယာဖွယ်သည်ပင် သာယာဖွယ်
အသွင်ဖြင့်တည်း။ ပမတ္တမတိဝတ္တတီတိ၊ ပမတ္တမတိဝတ္တတီဟူသည်ကား။
အသာတံ အပ္ပိယံ ဒုက္ခန္တိ၊ မသာယာဖွယ် မချစ်ခင်ဖွယ် ဆင်းရဲဟူသော။ ဧတံ
တိဝိဓမ္မိ၊ သုံးမျိုးရှိသော ဤသဘောသည်လည်း။ သာတရူပါဒိနာ၊ သာယာဖွယ်
အသွင်အစရှိသော။ ဧတေန အာကာရေန၊ ဤအခြင်းအရာအားဖြင့်။ သတိ
ဝိပ္ပဝါသဝသေန၊ သတိကင်းကွာနေထိုင်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်။ ပမတ္တံ ပုဂ္ဂလံ၊ မေ့လျော့
သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှကို။ အတိဝတ္တတိ အဘိဘဝတိ၊ ကျော်လွန်၍ ဖြစ်၏ ဖိစီး၍
ဖြစ်၏။ အဇ္ဈောတ္ထရတိ ဣတိ အတ္ထော၊ လွှမ်းမိုး၍ဖြစ်၏ ဤကား အဘိဘဝတိ

အနက်တည်း။ ဣဒံ ဘဂဝတာ၊ ဤဂါထာတရားတော်ကို ဘုရားရှင်သည်။
 [သန္ဓာယ ဝုတ္တံ၊ ရည်ရွယ်၍ ဟောတော်မူအပ်ပြီ၌ ‘ဤဂါထာတရားတော်ကို
 ဟောတော်မူအပ်ပြီး’ဟု စာခြင်းတွဲစပ် အဓိပ္ပါယ်ယူပါ။] (တေ မာတာပုတ္တာ၊ သုပ္ပဝါ
 သာနှင့် ရှင်သီဝလိဟူသော ထိုအမိနှင့်သားတို့ကို။ ဝါ၊ ထိုအမိနှင့်သားတို့သည်
 [တို့ကို အဇ္ဈောတ္တတာ၊ လွမ်းမိုးအပ်ဟု စာခြင်းတွဲစပ်။ တို့သည် ထည့်ပါ၌ အကံသုံး
 ပြုခဲ့ပြီ အဓိပ္ပါယ်ယူ။] ဂဟ္တပရိဟရဏဂဟ္တဝါသသင်္ခါတေန၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း
 အမိဝမ်းနေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ ဣမိနာ အသာတာဒိနာ၊ ဤမသာယာဖွယ်
 စသည်သည်။ ပုဗ္ဗေ ရှေးဘဝက။ နဂရရန္ဓနသာတာဒိပတိရူပကေန၊ မြို့ကို ပိတ်ဆို့
 ခြင်းသာယာဖွယ်စသည့် အသွင်ဖြင့်။ အဇ္ဈောတ္တဋ္ဌာ၊ လွမ်းမိုးအပ်ကုန်သည်။
 (ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍)။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်မြို့ပိတ်ခိုင်းခြင်းကိုလည်း။ (အကံသု၊ ပြုခဲ့ကုန်ပြီ)။
 ဣဒါနိ သာ ဥပါသိကာ၊ ယခုအခါ ထိုသုပ္ပဝါသာ ဥပါသိကာမကို။ ဝါ- သည်။
 [ကို အဇ္ဈောတ္တဋ္ဌာ၊ လွမ်းမိုးအပ်ဟု စာခြင်းတွဲစပ်။ သည် အဝစ၊ ပြောဆိုပြီဟု စာခြင်း
 တွဲစပ် အဓိပ္ပါယ်ယူ။] ပေမဝတ္ထုဘူတေန၊ ချစ်ခင်မှုတည်ရာဖြစ်၍ဖြစ်သော။ ပုတ္တ
 သင်္ခါတေန၊ သားဟုဆိုအပ်သော။ သာတာဒိပတိရူပကေန၊ သာယာဖွယ်စသော
 အသွင်ဖြင့်။ အဇ္ဈောတ္တဋ္ဌာ ဟုတ္တာ၊ လွမ်းမိုးအပ်သည် ဖြစ်၍။ ပုနပိ သတ္တက္ခတ္တံ၊
 တဖန်လည်း ခုနစ်ကြိမ်။ ဧဝရူပံ၊ ဤသို့ခုနစ်နှစ် ခုနစ်ရက် ဆင်းရဲခြင်းသဘော
 ရှိသော။ ယဉ္ဇ အသာတံ၊ အကြင်မသာယာဖွယ်ကိုလည်းကောင်း။ ယဉ္ဇ အပိယံ၊
 အကြင်မချစ်ခင်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း။ ယဉ္ဇဒုက္ခံ၊ အကြင်ဆင်းရဲဖွယ်ကိုလည်း
 ကောင်း။ တထာ အဝစ၊ ထိုကဲ့သို့ ရလျှင်လိုခြင်ပါ၏ဟုလျှောက်ထားပြီး။)
 [ဤကွင်းတွင်း ပါဠိကို မြန်မာပြန်ဆိုရာ၌ ဤနိဿယ ဆရာအဖို့ ပင်ပန်းလှသည်
 အခြား၌လည်း သည်အဖွင့်မျိုး မတွေ့ရ။ သည်ထက် ကောင်းအောင် မှန်အောင်
 မြန်မာပြန်ဆိုနိုင်ဖို့ အရှင်ကောင်းတို့ ကြိုးစားကြပါ။] တံ သမ္ပမ္ပိ၊ ထိုမြို့ပိတ်ခိုင်းခြင်း
 မြို့ပိတ်ခြင်း လျှောက်ထားခြင်း အလုံးစုံကိုလည်း။ သန္ဓာယ ဝုတ္တန္တိ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊
 ရည်ရွယ်၍ ဟောတော်မူအပ်ပြီဟု သိပါလေ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ နဂရာ ရန္တိတွာ၊ ထိုအခါက မြို့ကို ပိတ်ဆို့၍။
 ရဇ္ဇပတ္တကုမာရော၊ မင်းအဖြစ်ရခဲ့သော မင်းသားသည်။ သီဝလိ အဟောသိ၊
 သီဝလိသည် ဖြစ်လာပြီ။ မာတာ သုပ္ပဝါသာ၊ ထိုအခါကမယ်တော်ကား ယခုအခါ

သုပ္ပဝါသာတည်း။ ပိတာ ဗာရာဏသီရာဇာ ပန၊ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ဗာရာဏသီမင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အသာတရူပဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်သော
အသာတရူပဇာတ်အဖွင့်တည်း။

လိတ္တဝဂ္ဂေါ ဒသမော၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော လိတ္တဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဒါနံ၊ ထိုလိတ္တဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။

လိတ္တတေဇံ မဟာသာရံ၊ လိတ္တံ တေဇသာဖြင့် မှတ်အပ်သော လိတ္တဇာတ်လည်းကောင်း၊ မဟာသာရဇာတ်လည်းကောင်း။ ဝိဿာသ လောမဟံသနံ၊ ဝိဿာသဘောဇနဇာတ် လောမဟံသဇာတ်လည်းကောင်း။ သုဒဿန တေလပတ္တံ၊ မဟာသုဒဿနဇာတ် တေလပတ္တဇာတ်လည်းကောင်း။ နာမသိဒ္ဓိ ကုဋ္ဌဝါဏီဇံ၊ နာမသိဒ္ဓိဇာတ် ကုဋ္ဌဝါဏီဇာတ်လည်းကောင်း။ ပရောသဟဿ အသာတရူပံ၊ ပရောသဟဿဇာတ် အသာတရူပဇာတ်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသကော နိဋ္ဌိတော၊ အလယ်ဇာတ်ငါးဆယ်သည် ပြီးပြီ။

၁၁။ ပရောသတဝဂ္ဂ

၁။ ပရောသတဇာတကဝဏ္ဏနာ

၁၀၁။ “ပရောသတဓ္မေပိ သမာဂတာနံ၊
ဈာယေယျံ၊ တေ ဝဿသတံ အပညာ။
ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထ”န္တိ

ဣဒံ ဇာတကံ၊ ပရောသတဉ္စေပိ ။ပ။ အတ္ထံ ဟူသော ဤဇာတ်သည်။ ဝတ္ထု-
တော စ ဝေယျာကရဏတော စ၊ ဝတ္ထုကြောင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နတ္ထိ
ကိဉ္စိဟူသော သဒ္ဒါအားဖြင့်လည်းကောင်း။ သမောဓာနတော စ၊ ဇာတ်ပေါင်း
ခန်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ပရောသဟဿဇာတကသဒိသမေဝ၊ ပရော
သဟဿဇာတ်နှင့် တူသည်သာတည်း။ ဟိ ကေဝလံ ဧတ္ထ၊ မှန်၏၊ ကျန်ပုဒ်များနှင့်
မရောမယှက်သက်သက် ဤပရောသတဇာတ်၌။ ဈာယေယျန္တိ ပဒမတ္တမေဝ
ဝိသေသော၊ ဈာယေယံဟူသော ပုဒ်မျှသည်သာ ထူးခြား၏။ (ဂါထာနက်ကား)

သမာဂတာနံ၊ စုဝေးရောက်လာသူတို့တွင်။ အပညာ၊ ပညာမရှိကုန်သော။
တေ ပရောသတမ္ပိ၊ ထိုတစ်ရာကျော်သော သူတို့သည်လည်း။ ဝဿသတံ၊
အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။ စေ ဈာယေယံ၊ အကယ်၍ ကြည့်ရှုစုံစမ်းကြစေကာ
မူ။ (န ပဿန္တိ၊ ကြောင်းကျိုးမှန်ကို မသိမြင်နိုင်ကုန်)။ ယော ဘာသိတဿ၊
အကြင်သူသည် ငါပြောစကား၏။ အတ္ထံ ဝိဇာနာတိ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို
ထူးခြားစွာသိ၏။ ဧကော သပ္ပညော၊ တစ်ယောက်ထည်းသော ပညာရှိသော
(သော) ပုရိသောဝ သေယျော၊ ထိုယောက်ျားသည်သာ အထူးချီးမွမ်း
အပ်မြတ်၏။

တဿ အတ္ထော၊ ထိုဂါထာပုဒ်၏ အနက်ကား။ ဝဿသတမ္ပိ အပညာ၊ အနှစ်
တစ်ရာပတ်လုံးလည်း ပညာမရှိသူတို့သည်။ ဈာယေယံ၊ သြလောကေယံ၊ ရှေးရှု
ကြည့်ကြစေကာမူ။ ဥပဓာရေယံ၊ စူးစမ်းကြစေကာမူ။ ဧဝံ ပန သြလောကေန္တာပိ၊
ဤသို့ ကြည့်ရှုစူးစမ်းကြကုန်သော်လည်း။ အတ္ထံ ဝါ၊ အနက်မှန်အကျိုးမှန်ကို
လည်းကောင်း။ ကာရဏံ ဝါ န ပဿန္တိ၊ အကြောင်းမှန်ကိုလည်းကောင်း မသိမြင်
နိုင်ကုန်။ တဿာ ယော ဘာသိတဿ၊ ထို့ကြောင့် အကြင်သူသည် ငါပြောစကား
၏။ အတ္ထံ ဇာနာတိ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိ၏။ သပ္ပညော သော ဧကောဝ၊
ပညာရှိသော ထိုသူတစ်ယောက်သည်သာ။ သေယျော ဣတိ၊ အထူးချီးမွမ်း
အပ်မြတ်၏ ဤသည်ပင်တည်း။

ပရောသတဇာတကဝဏ္ဏနာ၊ ရှေးဦးစွာသော
ပရောသတဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ ပဏ္ဍိကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယော ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏန္တိ ဣဒံ၊ ယော ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံစသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ပဏ္ဍိကံ ဥပါသကံ၊ တစ်ယောက်သော ဟင်းရွက်သည်ဖြစ်သော ဥပါသကာကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော။ သော ဥပါသကော၊ ထိုဥပါသကာသည်။ နာနာပ္ပကာရာနိ မူလပဏ္ဏာဒီနိ စေဝ၊ အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော အမြစ်အရွက်စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ လာဗုက္ခမ္ဘဏ္ဍာဒီနိ စ ဝိက္ခိဏိတွာ၊ ဗူးဖရုံစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ရောင်းချ၍။ ဇီဝိကံ ကပ္ပေတိ ကိရ၊ အသက်မွေးမှုကို ပြုသတဲ့။ တဿ ဧကာ ဓိတာ၊ ထိုဥပါသကာ၏ တစ်ယောက်သော သမီးသည်။ အဘိရူပါ ပါသာဒိကာ၊ အလွန်လှသော အဆင်း ရှိ၏ မြင်သူတို့စိတ်ကို ကြည်စေတတ်၏။ အာစာရသီလသမ္ပန္နာ၊ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဟိရောတ္တပ္ပသမန္နာဂတာ၊ အရှက်အကြောက်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကေဝလံ နိစ္စပ္ပဟသိတမုခါ၊ အကျင့်စသည်နှင့် မရောမယှက်သက်သက် အမြဲပြုံးရွှင်သော မျက်နှာရှိ၏။ တဿာ သမာနကုလေသု၊ ထိုသမီးအတွက် တူသော မျိုးရိုးရှိသူ တို့သည်။ ဝါရေယျတ္တာယ အာဂတေသု၊ တောင်းရမ်းထိမ်းမြားခြင်းငှါ လာကြ သော်။ သော၊ ထိုဥပါသကာသည်။ “ဣမိဿာ ဝါရေယျံ ဝတ္တတိ၊ ဤသမီးအား ထိမ်းမြားခြင်းသည် ဖြစ်သင့်၏။ အယဉ္ဇ နိစ္စပ္ပဟသိတမုခါ၊ ဤသမီးသည်လည်း အမြဲပြုံးရွှင်သော မျက်နှာရှိ၏။ ကုမာရိကာဓမ္မေ အသတိ ပန၊ သူငယ်မတို့ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် မရှိခဲ့သော်ကား။ ကုမာရိကာယ ပရကုလံ ဂတာယ၊ သတို့ သမီးသည် လင့်အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားသော်။ မာတာပိတုနံ၊ မိဘတို့အား။ ဂရဟာ ဟောတိ၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သည် ဖြစ်တတ်၏။ ဣမိဿာ ကုမာရိကာဓမ္မော၊ ဤသမီး၌ သူငယ်မတို့ကိုယ်ကျင့်တရားသည်။ အတ္ထိ နုခေါ နတ္ထိတိ၊ ရှိလေသလော မရှိလေ သလောဟု။ နံ ဝီမံသိဿာမိ ဣတိ၊ ထိုသမီးကို စုံစမ်းအံ့ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးမိပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ ဓိတရံ၊ ထိုဥပါသကာသည် တစ်နေ့၌ သမီးကို။ ပစ္ဆိ ဂါဟာပေ- တွာ၊ တောင်းကို ယူစေ၍။ ပဏ္ဏတ္တာယ အရည် ဂန္ဓာ၊ ဟင်းရွက်ခူးခြင်းငှါ တောထဲ သို့ သွား၍။ ဝီမံသနဝသေန၊ စုံစမ်းသည့်အစွမ်းဖြင့်။ ကိလေသသန္နိဿိတော ဝိယ ဟုတွာ၊ ကိလေသာမှီသူသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ရဟဿကထံ ကထေတွာ၊

ကွယ်ရာပြောသင့်သည့်စကားကို ပြောကြား၍။ တံ ဟတ္ထေ ဂဏှိ၊ ထိုသမီးကို လက်၌
 ကိုင်ပြီ။ သာ ဂဟိတမတ္တာဝ၊ ထိုသမီးသည် ကိုင်အပ်ကာမျှ ဖြစ်သော်သာ။ ရောဒန္တိ
 ကန္တန္တိ၊ ငိုကြွေးလျက် မြည်တမ်းလျက်။ “တာတ ဧတံ အယုတ္တံ၊ အို. . ဖခင် ဤအမှု
 သည် မလျော်ပါ။ ဥဒကတော အဂ္ဂိပါတုဘာဝသဒိသံ၊ ရေထဲမှ မီးထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်
 လာခြင်းနှင့် တူပါ၏။ ဧဝရူပံ မာ ကရောထာတိ အာဟ၊ ဤသို့သဘောရှိသော
 အမှုကို မပြုပါကုန်လင့်”ဟု ပြောပြီ။ အမ္မ မယာ၊ အို. . ချစ်သမီး ငါဖခင်သည်။
 ဝိမံသနတ္ထာယ တံ၊ စုံစမ်းခြင်းအကျိုးငှါ သင်ချစ်သမီးကို။ ဟတ္ထေ ဂဟိတာ၊ လက်၌
 ကိုင်အပ်ပြီ။ ကိလေသဝသေန စ န၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်ကား မဟုတ်ပါ။
 ဝဒေဟိ၊ ပြောစမ်းလော့။ ဒါနိ တေ၊ ယခုအခါ သင့်အား။ ကုမာရိကာဓမ္မော၊ သူငယ်မ
 တို့သဘောသည်။ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရှိပါ၏လောဟုမေးပြီ။ အာမ တာတ အတ္ထိ၊ မှန်ပါ၏
 ဖခင် ရှိပါ၏။ ဟိ မယာ၊ မှန်၏ ကျွန်မသည်။ လောဘဝသေန၊ လိုချင်လောဘ၏
 အစွမ်းဖြင့်။ ကောစိ ပုရိသော၊ တစုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားကိုမျှ။ န
 သြလောကိတပုဗ္ဗေတိ၊ မကြည့်ဘူးပါဟု ပြောပြီ။ သော ဓိတရံ အဿာသေတွာ၊
 ထိုဟင်းရွက်သည်သည် သမီးကို သက်သာရာရစေ၍။ ယရံ နေတွာ၊ အိမ်သို့
 ဆောင်ယူ၍။ မင်္ဂလံ ကတွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မှုကို ပြု၍။ ပရကုလံ ပေသေတွာ၊
 လင်သားအိမ်သို့ ပို့လွှတ်လိုက်၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိဿာမိတိ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးအံ့ဟု။
 ဂန္ဓမာလာဒိဟတ္ထော၊ နံသာပန်းစသည်တို့ လက်၌ရှိလျက်။ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ၊ ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ ပူဇေတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍ ပူဇော်၍။
 ဧကမန္တံ နိသီဒိ၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေပြီ။ စိရဿံ အာဂတော၊ ကြာမြင့်သော
 အခါမှ လာသည်။ အသီတိ စ ဝုတ္တော၊ ဖြစ်၏ဟုလည်း မိန့်တော်မူအပ်သော်။ တမတ္ထံ
 ဘဂဝတော အာရောစေသိ၊ သမီးနှင့်စပ်သည့် ထိုအကြောင်းအရာကို ဘုရားရှင်အား
 လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဥပါသက ကုမာရိကာ၊ အို. . ဥပါသကာ
 သင့်သမီးသူငယ်မသည်။ စိရံ ပဋ္ဌာယ၊ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလမှ စ၍။ အာစာရ
 သီလသမ္ပန္နာဝ၊ အကျင့်သီလပြည့်စုံသည်သာတည်း။ ပန တံ၊ သို့သော်လည်း
 သင်ဥပါသကာသည်။ ဣဒါနေဝ ဧဝံ န ဝိမံသသိ၊ ယခုအခါ၌သာ ဤကဲ့သို့ စူးစမ်း
 သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဝိမံသိယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရှေးကလည်း စူးစမ်းဖူးသည်
 သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုဥပါသကာသည် တောင်းပန်အပ်
 ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အရညေ ရုက္ခဒေဝတာ၊ တောထဲ၌ ရုက္ခဇိုနတ်သည်။ ဟုတ္တာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော။ ဗာရာဏသိယံ ပဏ္ဍိကဥပါသကော၊ ဗာရာဏသိမြို့က ဟင်းရွက်ရောင်းသည့် ဥပါသကာသည်။ ဣတိ အတီတဝတ္ထု၊ ဤသို့စသော အတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ပစ္စုပ္ပန္နသဒိသ မေဝ၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းနှင့် တူသည်သာတည်း။ ပန တေန သာ၊ ထူးခြားသည်ကား ထိုဖခင်သည် ထိုသမီးကို။ ဝါ၊ ထိုသမီးသည်။ ဝိမံသနတ္ထာယ၊ စူးစမ်းခြင်းအကျိုးငှာ။ ဟတ္ထေ ဂဟိတမတ္တာ၊ လက်၌ ကိုင်အပ်ခါမျှဖြစ်သော်။ ပရိဒေဝမာနာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုရကား။

၁၀၂။ “ယော ဒုက္ခဗုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊
 သော မေ ပိတာ ဒုဗ္ဘိ ဝနေ ကရောတိ။
 သာ ကဿ ကန္ဓာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
 ယော တာယိတာ သော သဟသံ ကရောတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယော ဒုက္ခဗုဋ္ဌာယ ။ပ။ ကရောတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား...

ယော ဒုက္ခဗုဋ္ဌာယ၊ အကြင်ဖခင်သည် ဒုက္ခတွေ့သော ငါ့အတွက်။ တာဏံ ဘဝေယျ၊ အားကိုးရာသည် ဖြစ်သင့်၏။ မေ သော ပိတာ၊ ငါ၏ ထိုဖခင်သည်။ ဝနေ ဒုဗ္ဘိ ကရောတိ၊ တောထဲ၌ ပြစ်မှားမှုကို ပြုမည်ထင်၏။ သာ၊ ထိုငါသည်။ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊ တောအုပ်၏ အလယ်၌။ ကဿ ကန္ဓာမိ၊ ဘယ်သူအား (အားကိုး၍) ငိုရပါအံ့နည်း။ ယော တာယိတာ၊ အကြင်ဖခင်သည် စောင့်ရှောက်သင့်၏။ သော သဟသံ ကရောတိ၊ ထိုဖခင်သည်ပင် အနိုင်ကျင့်မှုကို ပြုမည်ထင်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယော ဒုက္ခဗုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏန္တိ၊ ယော ဒုက္ခဗုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ ဟူသည်ကား။ ကာယိကစေတသိကေဟိ ဒုက္ခေဟိ၊ ကိုယ်စိတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ဒုက္ခတို့ဖြင့်။ ဗုဋ္ဌာယ၊ တွေ့ထိသော ငါ့အတွက်။ တာယိတာ ပရိတာယိတာ၊ စောင့်ရှောက်တတ်သူသည် ထက်ဝန်းကျင်စောင့်

ရှောက်တတ်သူသည်။ ပတိဋ္ဌာ ဘဝေယျ၊ တည်ရာသည် ဖြစ်သင့်၏။ သော
မေ ပိတာ ဒုဗ္ဗိ ဝနေ ကရောတိတိ၊ သော မေ ပိတာ ဒုဗ္ဗိ ဝနေ ကရောတိ
ဟူသည်ကား။ မယံ ဒုက္ခပရိတာယကော၊ ငါ၏ ဒုက္ခကာကွယ်စောင့် ရှောက်တတ်
သော။ သော ပိတာဝ ဣမသ္မိံ ဝနေ၊ ထိုဖခင်သည်ပင် ဤတောထဲ၌။ ဧဝရူပံ
မိတ္တဒုဗ္ဗိကမ္ပံ ကရောတိ၊ ဤသို့သဘောရှိသော မိတ်ဆွေပြစ်မှားမှုကို ပြုမည်ထင်၏။
အတ္တနော ဇာတာယ ဓိတရိ၊ မိမိမှ မွေးဖွားသော သမီး၌။ ဝီတိက္ကမံ ကာတုံ
မညတိ၊ လွန်ကျူးမှုကို ပြုခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ထင်၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
ကရောတိ၏ အနက်တည်း။ သာ ကဿ ကန္တာမိတိ၊ သာ ကဿ ကန္တာမိဟူသော
ပါဌ်ဖြင့်။ ကဿ ရောဒါမိ၊ ဘယ်သူအား (အားကိုး၍) ငိုရပါအံ့နည်း။ ကော မေ၊
ဘယ်သူသည် ငါ၏။ ပတိဋ္ဌာ ဘဝိဿတိ၊ တည်ရာအားကိုးရာသည် ဖြစ်တော့
အံ့နည်း။ ဣတိ ဒီပေတိ၊ ဤအဓိပ္ပါယ်ကို ပြ၏။ ယော တာယိတာ သော သဟသံ
ကရောတိတိ၊ ယော တာယိတာ သော သဟသံ ကရောတိဟူသည်ကား။ ယော
မယံ၊ အကြင်ဖခင်သည် ငါ၏။ တာယိတာ ရက္ခိတာ၊ ကာကွယ်တတ်သူသည်
စောင့်ရှောက်တတ်သူသည်။ အဝဿယော၊ မှီခိုရာသည်။ ဘဝိတုံ အရဟတိ၊
ဖြစ်ခြင်းငှာ ထိုက်၏။ သော ပိတာယေဝ၊ ထိုဖခင်သည်ပင်။ သာဟသိကကမ္ပံ
ကရောတိ၊ အနိုင်ကျင့်မှုကို ပြုမည်ထင်၏တည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုသမီးကို။ ပိတာ အဿာသေတွာ၊ ဖခင်သည် နှစ်သိမ့်၍။
“အမ္မ ရက္ခိတတ္တာ၊ အို. . ချစ်သမီး မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်မှုရှိသည်။ အသီတိ
ပုစ္ဆိ ဖြစ်ပါ၏လော”ဟု မေးပြီ။ အာမ တာတ၊ မှန်ပါတယ် အို. အဖေ။ မေ အတ္တာ၊
ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို။ ရက္ခိတောတိ၊ စောင့်ရှောက်အပ်ပါ၏ဟု ဖြေပြီ။ သော
တံ ယရံ နေတွာ၊ ထိုဖခင်သည် ထိုသမီးကို အိမ်သို့ ဆောင်ယူ၍။ မဏ္ဍေတွာ
မင်္ဂလံ ကတွာ၊ တန်ဆာဆင်၍ မင်္ဂလာဆောင်မှုကို ပြု၍။ ပရကုလံ ပေသေသိ၊
လင့်အိမ်သို့ ပို့လိုက်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတွာ၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူပြီး၍။
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ
ဥပါသကော၊ သစ္စာလေးပါးပြုပြီးအဆုံး၌ ဥပါသကာသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ

ပတိဋ္ဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ တဒါ ပိတာ၊ ထိုရှေးအခါက ဖခင်သည်။
ဧတရဟိ ပိတာဝ၊ ယခုဘဝ၌ ဖခင်ပင်တည်း။ ဓိတာ စ၊ ထိုရှေးအခါကသမီးသည်
လည်း။ ဧတရဟိ ဓိတာဝ၊ ယခုဘဝ သမီးပင်တည်း။ တံ ကာရဏံ ပစ္စက္ခတော၊
ထိုအကြောင်းအရာကို မျက်မြင်အားဖြင့်။ ဒိဋ္ဌရက္ခဒေဝတာ ပန၊ တွေ့မြင်အပ်သော
ရက္ခစိုးနတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။
ဣတိ၊ ဤကား ဇာတ်ပေါင်းခန်းအပြီးတည်း။

ပဏ္ဍိကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ပဏ္ဍိကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ ဝေရီဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတီတိ ဣဒံ၊ ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိအစရှိသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အနာထပိဏ္ဍိကံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အနာပိဏ်
သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ အနာထပိဏ္ဍိကော ဘောဂဂါမံ၊
အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အပိုင်စားရာရွာသို့။ ဂန္ဓာ အာဂစ္ဆန္တော၊ သွားပြီး၍
ပြန်လာသော်။ အန္တရာမဂ္ဂေ စောရေ ဒိသ္မာ၊ လမ်းခရီးအကြား၌ ခိုးသားတို့ကို
တွေ့ရ၍။ “အန္တရာမဂ္ဂေ ဝသိတုံ န ယုတ္တံ၊ လမ်းခရီး အကြား၌ နေခြင်းငှာ မသင့်။
သာဝတ္ထိမေဝ ဂမိဿာမိတိ၊ သာဝတ္ထိမြို့သို့သာ အရောက်သွားအံ့” ဟုတွေး၍။
ဝေဂေန ဂေါဏေ ပါဇေတွာ၊ အဟုန်ဖြင့် နွားတို့ကို မောင်းနှင်၍။ သာဝတ္ထိမေဝ
အာဂန္ဓာ၊ သာဝတ္ထိသို့သာ ပြန်လာပြီး၍။ ပုန ဒိဝသေ ဝိဟာရံ ဂတော၊ နောက်နေ့၌
ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သွားသော်။ သတ္ထု ဧတမတ္ထံ အာရောစေသိ၊ ဘုရားရှင်
အား ဤအကြောင်းအရာကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဂဟပတိ
ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာပိ၊ အို. . သူကြွယ် ရှေးက ပညာရှိတို့သည်လည်း။ အန္တရာမဂ္ဂေ
စောရေ ဒိသ္မာ၊ လမ်းခရီးအကြား၌ ခိုးသားတို့ကို တွေ့မြင်၍။ အန္တရာ အဝိလမ္ပ
မာနာ၊ လမ်းခရီးအကြားကို အချိန်မဆွဲငန့်ကြပဲ။ အတ္တနော ဝသနဌာနမေဝ၊ မိမိ၏
နေရာဌာနသို့သာ။ ဂမိဿတိ ဝတွာ၊ သွားကြဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန
ယာစိတော၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ
အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာဝိဘဝေါ သေဌိ ဟုတွာ၊ များစွာသော ပစ္စည်းရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်၍။ ဧကံ ဂါမကံ နိမန္တနံ၊ တစ်ခုသော ရွာငယ်သို့ ဖိတ်ထားအပ်သည်ကို။ ဘုဉ္ဇနတ္ထာယ ဂန္ဓာ ပစ္စာဂစ္ဆန္တော၊ စားခြင်းအကျိုးငှာ သွားပြီး၍ ပြန်လာသော်။ အန္တရာမဂ္ဂေ စောရေ ဒိသွာ၊ လမ်းခရီးအကြား၌ ခိုးသားတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍။ အန္တရာမဂ္ဂေ အဝသိတွာဝ၊ လမ်းခရီးအကြား၌ မနေမူ၍သာ။ ဝေဂေန ဂေါဏေ ပါဇေန္တော၊ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် နွားတို့ကို မောင်းနှင်လျက်။ အတ္တနော ဂေဟမေဝ အာဂန္ဓာ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့သာ ပြန်လာ၍။ နာနဂ္ဂရသေဟိ ဘုဉ္ဇိတွာ၊ အမျိုးမျိုးမြတ်သော အရသာတို့ဖြင့် ထမင်းစားပြီး၍။ မဟာသယနေ နိသိန္တော၊ မြင့်မြတ်သော အိပ်ရာထက်၌ ထိုင်နေလျက်။ “စောရာနံ ဟတ္ထတော မုစ္စိတွာ၊ ခိုးသားတို့၏ လက်မှ လွတ်မြောက်၍။ နိဗ္ဗယဌာနံ၊ ဘေးမရှိရာဖြစ်သော။ အတ္တနော ဂေဟံ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့။ အာဂတော အမှီတိ၊ ရောက်လာပြီးသည် ဖြစ်၏”ဟု။ ဥဒါနဝသေန၊ ဥဒါန်းကျူးသည့်အစွမ်းဖြင့်။

၁၀၃။ “ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိ၊ န ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော။
ဧကရတ္တံ ဒိရတ္တံ ဝါ၊ ဒုက္ခံ ဝသတိ ဝေရီသု”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယတ္ထ ဝေရီ ။ပ။ ဝေရီသုဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၊
ဂါထာနက်ကား. . .

ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိ၊ အကြင်ဌာန၌ ရန်သူသည် တည်ရှိ၏။ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော န ဝသေ၊ ရန်သူရှိရာ ထိုဌာန၌ ပညာရှိသည် (နဲနဲမျှ) မနေရာ။ ဧကရတ္တံ ဒိရတ္တံ ဝါ၊ တစ်ညဉ့်ပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း နှစ်ညဉ့်ပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း။ ဝေရီသု၊ ရန်သူတို့၌။ (ရန်သူရှိရာတို့၌)။ (ဝသန္တော၊ နေထိုင်ရသူသည်)။ ဒုက္ခံ ဝသတိ၊ ဆင်းရဲစွာသာ နေရ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဝေရီတိ၊ ဝေရီဟူသည်ကား။ ဝေရစေတနာသမင်္ဂီပုဂ္ဂလော၊ ရန်သူစေတနာနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ နိဝိသတိတိ ပတိဌာတိ၊ နိဝိသတိဟူသည်ကား တည်ရှိ၏တည်း။ န ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတောတိ၊ န ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတောဟူသည်ကား။ သော ဝေရီပုဂ္ဂလော၊ ထိုရန်သူပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယသ္မိံ ဌာနေ

ပတိဋ္ဌိတော၊ အကြင်ဌာန၌ တည်ရှိသည်။ ဟုတွာ ဝသတိ၊ ဖြစ်၍ နေ၏။ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော၊ ရန်သူရှိရာ ထိုဌာန၌ ပညာရှိသည်။ ပဏ္ဍိစ္စေန သမန္နာဂတော၊ ပညာ ရှိကြောင်းဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူသည်။ န ဝသေယျ၊ မနေရာ။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဝေရီယု၊ ရန်သူရှိရာဌာနတို့၌။ ဧကရတ္တံ ဒိရတ္တံ ဝါ၊ တစ်ညလုံး သော်လည်းကောင်း နှစ်ညလုံးသော်လည်းကောင်း။ ဝသန္တော၊ နေသူသည်။ ဒုက္ခံ ဝသတိ၊ ဆင်းရဲ စွာသာ နေရ၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်တည်း။ ဟိ ဝေရီနံ အန္တရေ၊ အကြင်ကြောင့် ရန်သူတို့၏ အကြား၌။ ဝသန္တော၊ နေသူသည်။ ဧကာဟမ္ပိ ဒွိဟမ္ပိ တစ်ရက်ပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း နှစ်ရက်ပတ်လုံးသော်လည်းကောင်း။ ဒုက္ခ- မေဝ ဝသတိ၊ ဆင်းရဲစွာသာ နေရ၏။ (ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

ဧဝံ မဟာသတ္ထော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒါနံ ဥဒါနေတွာ၊ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ အဟမေဝ၊ ထိုအခါက ငါဘုရားသည်ပင်။ ဗာရာဏသီ သေဋ္ဌိ အဟောသိန္နိ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာ- နေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝေရီဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
ဝေရီဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ

စတုတ္ထိ အဋ္ဌ'ဇ္ဈဂမာတိ ဣဒံ၊ စတုတ္ထိ အဋ္ဌ'ဇ္ဈဂမာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခုံ၊ တစ်ပါးသော အပြောရခက်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဝတ္ထု ဟေဌာ၊ ဝတ္ထုကြောင်းကို အောက်ခေါ်ရှေးက။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကေ ဝုတ္တနယေန ဝိတ္တာရေတဗ္ဗံ၊ မိတ္တဝိန္ဒက

ဇာတ်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် အကျယ်ချဲ့ရမည်။ ပန ဣဒံ ဇာတကံ၊ ထူးခြားသည်ကား ဤမိတ္တဝိနွကဇာတ်သည်။ ကဿပဗုဒ္ဓကာလိကံ၊ ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဖြစ်၏။ ဟိ တသ္မိံ ကာလေ၊ အနည်းငယ်ချဲ့ပြောရသော် ထိုအခါက။ ဥရစက္ကံ ဥက္ခိပိတွာ၊ သင်စုန်းသွားစက်ကို ခေါင်းရွက်၍။ နိရယေ ပစ္စမာနော၊ ငရဲ၌ ကျက်နေခံစားနေရသော။ ဧကော နေရယိကသတ္တော၊ တစ်ယောက်သော ငရဲသားသတ္တဝါသည်။ “ဘန္တေ ကိံ ပါပကမ္မံ၊ အို. . အရှင်နတ်သား အဘယ်မကောင်းမှုကို။ အကာသိံ နုခေါတိ၊ ကျွန်တော်မျိုး ပြုမိခဲ့ပါသနည်း”ဟု။ ဗောဓိသတ္တံ ပုစ္ဆိ၊ ဘုရားလောင်းနတ်သားကို မေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း နတ်သားသည်။ တယာ ဣဒဉ္စ ဣဒဉ္စ၊ သင်ငရဲသားသည် ဤမည်သည်လည်းဖြစ်သော ဤမည်သည်လည်းဖြစ်သော။ ပါပကမ္မံ ကတံ၊ မကောင်းမှုကို ပြုအပ်ပြီ။ ဣတိ ဝတွာ၊ ဤသို့ ပြောပြီး၍။

၁၀၄။ “စတုတ္ထိ အဋ္ဌ’ဇ္ဈဂမာ၊ အဋ္ဌာဟိပိ စ သောဠသ။

သောဠသာဟိ စ ဗာတ္တိသ၊ အတြိစ္ဆံ စက္ကမာသဒေါ။

ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္ထကေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ စတုတ္ထိ ။ပ။ မတ္ထကေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. . .

စတုတ္ထိ၊ ဝေမာနိကပြိတ္တာမ လေးယောက်တို့ဖြင့်။ (အသန္နဋ္ဌော၊ မရောင့်ရဲရကား)။ အဋ္ဌ အဇ္ဈဂမာ၊ ရှစ်ယောက်တို့ကို ရရှိပြီ။ အဋ္ဌာဟိပိ စ၊ ရှစ်ယောက်တို့ဖြင့်လည်း။ (အသန္နဋ္ဌော၊ မတင်းတိမ်ရကား)။ သောဠသ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ ရပြန်ပြီ။ သောဠသာဟိ စ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ဖြင့်လည်း။ (အသန္နဋ္ဌော၊ မတင်းတိမ်ရကား)။ ဗာတ္တိသ၊ သုံးဆယ်နှစ်ယောက်ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ ရပြန်ပြီ။ အတြိစ္ဆံ အတြိစ္ဆန္တော၊ ထိုအာရုံထိုအာရုံကို လိုလားရကား။ စက္ကံ အာသဒေါ၊ သင်တုန်းဓားစက်ကို သင်ဆိုက်ရောက်ရရှိပြီ။ ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ တဏှာလောဘ နှိပ်စက်ခံရသော သင်ယောက်ျား၏။ မတ္ထကေ စက္ကံ ဘမတိ၊ ဦးထိပ်၌ သံသင်တုန်းသွားစက်သည် ချာချာလည်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ စတုတ္ထိ အဋ္ဌဇ္ဈဂမာတိ၊ စတုတ္ထိ အဋ္ဌဇ္ဈဂမာ ဟူသည်ကား။ သမုဒ္ဒန္တရေ၊ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌။ စတသော ဝိမာနပေတိယော၊ လေးယောက် ကုန်သော ဝိမာန်ရှိသည့်ပြိတ္တာမတို့ကို။ လဘိတွာ၊ ရပြီး၍။ တာဟိ အသန္တဋ္ဌော၊ ထိုပြိတ္တာမတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲရကား။ အတြိစ္ဆတာယ၊ ဟိုဟာ ဟိုဟာလိုလားမှူရှိသူ၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ပရတော ဂန္ဓာ၊ အခြားတစ်ပါးသို့ ထွက်သွား၍။ အပရာ အဋ္ဌ၊ အခြားကုန်သော ဝေမာနိကပြိတ္တာမရှစ်ယောက်တို့ကို။ အဓိဂတော အသိ၊ ပြန်သည် ဖြစ်၏တည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ပဌမပါဒအနက်တည်း။ သေသပဒဒ္ဒယေပိ၊ ကျန်ဒုတိယပါဒ တတိယပါဒ နှစ်ပါးအပေါင်း၌လည်း။ ဧသော ဣဝ နယော၊ ဤကဲ့သို့ သော နည်းတည်း။ တနည်း၊ ဧသော ဧဝ နယော၊ ဤနည်းပင် တည်း။ အတြိစ္ဆ စက္ကမာသဒေဝါတိ၊ အတြိစ္ဆ စက္ကမာသဒေဝါဟူသည်ကား။ ဧဝံ သကလာဘေန အသန္တဋ္ဌော၊ ဤသို့ မိမိရထားသည်ဖြင့် မတင်းတိမ်၍။ အတြ အတြ ဣစ္ဆန္တော၊ ဟိုဟာ ဟိုဟာလိုလားရကား။ ပရတော ပရတော လာဘံ ပတ္တေန္တော၊ အခြားတစ်ပါး မှ အခြားတစ်ပါးမှ လာဘ်ကို တောင့်တရကား။ ဣဒါနိ စက္ကံ အာသဒေဝါ၊ ယခုအခါ သံသင်တုန်းဓားသွားစက်ကို သင်ဆိုက်ရောက်ရရှိပြီ။ ဣဒံ ဥရစက္ကံ ပတ္တော အသိ၊ ဤသံသင်တုန်းဓားစက်ကို ရရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၏။ ဧဝံ ဣစ္ဆဟတဿ၊ ဤကဲ့သို့ တဏှာလောဘ နှိပ်စက်ခံရသော။ တဿ တေ ပေါသဿ၊ ထိုသင်ယောက်ျား၏။ တဏှာယ ဟတဿ၊ တဏှာ၏ နှိပ်စက်ခံရသော။ ဥပဟတဿ တဝ၊ ကပ်၍ အနှိပ်စက်ခံရသော သင်၏။ မတ္ထကေ စက္ကံ ဘမတိ၊ ဦးခေါင်းထက်၌ သံသင်တုန်းသွားစက်သည် ချာချာလည်၏။ ပါသာဏစက္ကံ အယစက္ကန္တိ၊ ကျောက်သားစက်လည်းကောင်း သံဖြင့်ပြီးသော စက်လည်းကောင်းဟု။ ဣမေသု ဒ္ဓိသု၊ ဤစက်နှစ်မျိုးတို့တွင်။ ခုရဓာရံ အယစက္ကံ၊ သင်တုန်းဓားသွားရှိသော သံဖြင့်ပြီးသော စက်ကို။ တဿ မတ္ထကေ၊ ထိုမိတ္တဝိန္ဒက၏ ထိပ်ထက်၌။ ပုနပ္ပနံ ပတနဝသေန၊ အဖန်ဖန် ကျရောက်သည့်အစွမ်းဖြင့်။ ဘမန္တံ ဒိသ္မာ၊ ချာချာလည် နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ 'စက္ကံ ဘမတိ မတ္ထကေ'ဟု ရွတ်ဆိုပြီ။ စ ပန ဝတွာ၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော် ဤသို့ပြောပြီး၍။ အတ္တနော ဒေဝလောက မေဝ ဂတော၊ မိမိ၏ နေရာနတ်ပြည်သို့သာ သွားပြီ။ သောပိ နေရယိကသတ္တော၊ ထိုငရဲသား သတ္တဝါသည်လည်း။ အတ္တနော ပါပေ ဒိဏေ၊ မိမိ၏ မကောင်းမှုသည် ကုန်သော်။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မိတ္တဝိန္ဒကော၊ ထိုကဿပဘုရားလက်ထက်တော်က မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဆုံးမရခက်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဒေဝပုတ္တော ပန၊ နတ်သားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

မိတ္တဝိန္ဒကဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဗဟုမွေတံ ဝနေ ကဋ္ဌန္တိ ဣဒံ၊ ဗဟုမွေတံ ဝနေ ကဋ္ဌံ စသော ဤတရားဒေသနာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဥတ္တသိတဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ထိတ်လန့်လွန်းတတ်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ ဧကော သော ကုလပုတ္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့၌နေသော တစ်ယောက်သော ထိုအမျိုးသားသည်။ သတ္တု ဓမ္မဒေသနံ၊ ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာကို။ သုတ္တာ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ နာကြားရ၍ ရဟန်းပြု၍။ မရဏဘီရုကော အဟောသိ ကိရသေမည်ကို ကြောက်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ပြီတဲ့။ ရတ္တိဌာနဒိဝိဌာနေသု၊ ညသန့်ရာနေသန့်ရာဌာနတို့၌။ ဝိဇ္ဇန္တဿ ဝါတဿ ဝါ၊ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်သော လေ၏သော်လည်းကောင်း။ ပတန္တဿ သုက္ခဒဏ္ဍကဿ ဝါ၊ ကျိုးကျသော ကိုင်းခြောက်၏သော်လည်းကောင်း။ ပက္ခိစတုပ္ပဒါနံ ဝါ၊ ငှက်ဆိုး၊ ခြေ လေးချောင်းသားကောင်တို့၏သော်လည်းကောင်း။ သဒ္ဓံ သုတ္တာ၊ အသံကို ကြားရ၍။ မရဏဘယတဇ္ဇိတော၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံရ၍။ မဟာရဝံ ရဝန္တော ပလာယတိ၊ ကျယ်စွာသော အသံကိုအော်လျက် ထွက်ပြေး၏။ ဟိ တဿ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုရဟန်းမှာ။ မယာ မရိတဗ္ဗန္တိ၊ ငါသည် သေရမည်ဟု။ သတိမတ္တမ္ပိ နတ္ထိ၊ သတိထားမှုမျှသည်လည်း မရှိ။ ဟိ၊ မှန်၏။ အဟံ မရိဿာမိတိ၊ ငါသည် သေရလိမ့်မည်ဟု။ သောသစေ ဇာနေယျ၊ ထိုရဟန်းသည် အကယ်၍ သိအံ့။ မရဏံ န ဘာယေယျ၊ သေခြင်းကို မကြောက်ရာ။ ပန၊ အဟုတ်သော်ကား။ မရဏသတိကမ္မဋ္ဌာနဿ၊

မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ တဿ အဘာဝိတတ္တာဝ၊ ထိုရဟန်းသည် မပွားများ အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာ။ ဘာယတိ၊ ကြောက်၏။ တဿ သော မရဏ ဘီရုကဘာဝေါ၊ ထိုရဟန်း၏ ထိုသေမှုကြောက်ကြောင်းသည်။ ဘိက္ခုသံယေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တနေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာပုသော အသုကော နာမ ဘိက္ခု၊ အို၊ ငါ့ရှင်တို့ ထိုမည်သော ရဟန်းသည်။ မရဏဘီရုကော၊ သေခြင်းကြောက်လေ့ရှိ၏။ မရဏံ ဘာယတိ၊ သေခြင်းကို ကြောက်တတ်လှ၏။ ဘိက္ခုနာ နာမ၊ ရဟန်းမည်သည်။ အဝဿံ မယာ မရိတဗ္ဗန္တိ၊ မချွတ် ငါသည် သေရလိမ့်မည်ဟု။ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာနံ၊ မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို။ ဘာဝေတုံ ဝဋ္ဋတီတိ၊ ဖြစ်စေ ပွားစေခြင်းငှါ အပ်၏ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊ အို၊ ရဟန်တို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္တိသိန္တာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေ ကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ တံ ဘိက္ခူ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုကြောက်တတ်လွန်းသော ရဟန်းကို ခေါ်စေတော် မူ၍။ တံ မရဏဘီရုကော ကိရ၊ သင်သည် သေခြင်းကို ကြောက်လေ့ရှိသတဲ့ဟု တဆင့်ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍။ သစ္စံ ဘန္တေတိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု ဖြေကြားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဧတဿ ဘိက္ခုနော၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းအား။ အနတ္တမနာ မာ ဟောထ၊ မနှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည် မဖြစ်ကြလင့်။ အယံ ဣဒါနေဝ၊ ဤရဟန်းသည် ယခုအခါသာ။ န မရဏဘီရုကော၊ သေခြင်းကို ကြောက်လေ့ရှိသည် မဟုတ် သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ မရဏဘီရုကောယေဝါတိ ဝတွာ၊ သေခြင်းကို ကြောက်လေ့ရှိသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊

ဘုရားလောင်းသည်။ ဟိမဝန္တ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ဟိမဝန္တာ၌ ရုက္ခစိုးနတ်သည်။ ဟုတ္တာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ဖြစ်၍ဖြစ်ပြီ။ တသ္မိံ ကာလေ ဗာရာဏသီရာဇာ၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ အတ္တနော မင်္ဂလဟတ္ထိ၊ မိမိ၏ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ အာနေဉ္စကာရဏံ သိက္ခာပေတုံ၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို သင်ယူစေခြင်းငှါ။ ဟတ္ထာစရိယာနံ အဒါသိ၊ ဆင်ဆရာတို့အား ပေးလိုက်ပြီ။ တံ အာဠာနေ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကို ချည်တိုင်၌။ နိစ္စလံ ဗန္ဓိတွာ၊ မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်ပြီး၍။ တောမရဟတ္တာ မနုဿာ၊ မှိန်းလက်၌ရှိကုန်သော လူတို့သည်။ ပရိဝါရေတွာ၊ ဝိုင်းရံ၍။ အာနေဉ္စကာရဏံ ကာရေန္တိ၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြုစေကုန်၏။ သော တံ ကာရဏံ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်သည် ထိုမတုန်လှုပ်ကြောင်းကို။ ကာရိယမာနော၊ ပြုစေအပ်သော်။ ဝေဒနံ အဓိဝါသေတုံ အသက္ကောန္တော၊ ဆင်းရဲဝေဒနာကို အောင့်အည်းသီးခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား။ အာဠာနံ ဘိန္ဓိတွာ၊ ချည်တိုင်ကို ဖျက်ဆီး၍။ မနုဿေ ပလာပေတွာ၊ လူတို့ကို ထွက်ပြေးစေ၍။ ဟိမဝန္တံ ပါဝိသိ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီ။ မနုဿာ တံ ဂဟေတုံ၊ လူတို့သည် ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ။ အသက္ကောန္တော နိဝတ္တိသု၊ မစွမ်းနိုင်ကြရကား ဆုတ်နစ်ကြကုန်ပြီ။ သော တတ္ထ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်သည် ထိုဟိမဝန္တာ၌။ မရဏဘီရုကော အဟောသိ၊ သေခြင်းကို ကြောက်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝါတသဒ္ဒါနိ သုတွာ ကမ္မမာနော၊ လေတိုက်သော အသံတို့ကို ကြားရ၍ တုန်လှုပ်လျက်။ မရဏဘယ တဇ္ဇိတော၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်ခံရ၍။ သောဏ္ဍံ ဝိဓုနိတွာ၊ နှာမောင်းကို ခါ၍။ ဝေဂေန ပလာယတိ၊ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထွက်ပြေး၏။ အာဠာနေ ဗန္ဓိတွာ၊ ချည်တိုင်၌ ချည်၍။ အာနေဉ္စကာရဏံ ကရဏကာလော ဝိယ၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြုရာအခါကဲ့သို့။ အဿ ဟောတိ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်အား ဖြစ်၏။ ကာယဿာဒံ ဝါ စိတ္တဿာဒံ ဝါ၊ ကိုယ်၏ သက်သာမှုကိုလည်းကောင်း စိတ်၏ သက်သာမှုကိုလည်းကောင်း။ အလဘန္တော၊ မရရှာဘဲ။ ကမ္မမာနော ဝိစရတိ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် လှည့်လည်နေရရှာ၏။ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကို တွေ့ရ၍။ ခန္ဓဝိဋ္ဌပေ ဌတွာ၊ သစ်ပင်ခွကြား၌ တည်၍။

၁၀၅။ “ဗဟုမွေ’တံ ဝနေ ကဋ္ဌ၊ ဝါတော ဘဉ္စတိ ဒုဗ္ဗလံ။

တဿ စေ ဘာယတိ နာဂ၊ ကိသော နူန ဘဝိဿသိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဗဟုမ္ပေ'တံ ။ပ။ ဘဝိဿသိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို ပြီ။ ဂါထာနက်ကား . . .

ဝါတော ဝနေ၊ လေသည် တောထဲက။ ဒုဗ္ဗလံ (ယံ) ကဋ္ဌံ ဘဉ္ဇတိ၊ အားနည်းသော အကြင်သစ်ကိုင်းကို ချိုးချ၏။ ဧတံ ဗဟုပိ၊ တောထဲ လေချိုးချသော ထိုသစ်ကိုင်းသည် များလှစွာ၏။ နာဂ၊ အို. . ဆင်မင်း။ တဿ၊ ထိုကိုင်းကို။ စေ ဘာယတိ၊ အကယ်၍ ကြောက်နေအံ့။ ကိသော၊ သွေးသားခေါင်းပါးကြုံလှီသွားသည်။ နန္ဒ ဘဝိဿသိ၊ စင်စစ်ဖြစ်လိမ့် မည်တည်း။

တတ္ထ အယံ ပိဏ္ဏတ္ထော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံကား အပေါင်းအနက် အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ အပေါင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ဒုဗ္ဗလံ ယံ ဧတံ ကဋ္ဌံ၊ အားနည်းသော မခိုင်သော အကြင်သစ်ကိုင်းကို၊ ပုရတ္ထိမာဒိဘေဒေါ ဝါတော၊ အရှေ့လေစသည်အပြားရှိသော လေသည်။ ဘဉ္ဇတိ၊ ချိုးချ၏။ တံ ဣမသ္မိံ ဝနေ၊ လေချိုးချသည့် ထိုသစ်ကိုင်းသည် ဤတောထဲ၌။ ဗဟု သုလဘံ၊ များလှ၏ ရလွယ် တွေ့လွယ်၏။ တတ္ထ တတ္ထ သံဝိဇ္ဇတိ၊ ထိုထိုနေရာ၌ပင် ရှိနေ၏။ တံ တဿ၊ သင်ဆင်မင်းသည် ထိုသစ်ကိုင်းကျိုးကို။ သစေ ဘာယသိ၊ အကယ်၍ ကြောက်နေအံ့။ ဧဝံသန္တေ၊ ဤသို့ဖြစ်သော်။ နိစ္စံ ဘိတော၊ အမြဲ ကြောက်နေ၍။ မံသလောဟိတက္ခယံ ပတွာ၊ အသားအသွေးကုန်ခမ်းခြင်းသို့ ရောက်၍။ ကိသော နန္ဒ ဘဝိဿသိ၊ ကြုံလှီသွားသည် စင်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပန ဣမသ္မိံ ဝနေ၊ စင်စစ် သော်ကား ဤတောထဲ၌။ တဝ ဘယံ နာမ နတ္ထိ၊ သင်ဆင်မင်းအား ကြောက်ဖွယ် မည်သည် မရှိ။ တသ္မာ ဣတော ပဋ္ဌာယ မာဘာယိ၊ ထို့ကြောင့် ဤနေ့မှ စ၍ မကြောက်လင့်။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

ဧဝံ ဒေဝတာ၊ ဤကဲ့သို့ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည်။ တဿ ဩဝါဒံ အဒါသိ၊ ထိုမင်္ဂ လာဆင်တော်အား ဩဝါဒကို ပေးပြီ။ သောပိ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင် တော်သည်လည်း ဩဝါဒပေးပြီးရာ ထိုနေ့မှစ၍။ နိဗ္ဗယော အဟောသိ၊ အကြောက်အလန့်မရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတွာ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီး၍။

ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ သော
ဘိက္ခု၊ သစ္စာလေးပါးပြုပြီးအဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ တဒါ နာဂေါ၊ ထိုလွန်လေပြီးသော အခါက မင်္ဂလာ
ဆင်တော်သည်။ အယံ ဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဤကြောက်တတ်လှသော ရဟန်း
သည် ဖြစ်လာပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ ပန၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ
အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား ဇာတ်ပေါင်း အပြီး
တည်း။

ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ ဥဒဉ္ဇနိဇာတကဝဏ္ဏနာ

သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တန္တိ ဣဒံ၊ သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တံ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
နေတော်မူစဉ်။ ထုလ္လကုမာရိကာပလောဘနံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အပျိုကြီး
ဖျားယောင်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဝတ္ထု တေရသကနိပါတေ၊
ဝတ္ထုကြောင်းသည် တေရသကနိပါတ်၌။ စူဠနာရဒကဿပဇာတကေ၊ စူဠ
နာရဒကဿပဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှားသည် ဖြစ်လတုံ။ ပန တံ
ဘိက္ခု၊ သတ္တာ၊ အထူးကား ထိုအပျိုကြီးဖျားယောင်းသော ရဟန်းကို ဘုရားရှင်
သည်။ “ဘိက္ခု တုံ၊ အို၊ ရဟန်း သင်သည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော အသိ ကိရ၊ သာသနာ
တော်၌ ငြီးငွေ့သည် ဖြစ်သတဲ့ဟုကြားရသည်ကား။ သစ္စံ ဣတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မှန်သလော
”ဟု မေးတော်မူ၍။ သစ္စံ ဘဂဝါတိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါသည် ရှင်တော်ဘုရားဟု
လျှောက်ထားအပ်သော်။ ကတ္ထ တေ စိတ္တံ၊ အဘယ်၌ သင်၏ စိတ်သည်။ ပဋိဗဒ္ဓန္တိ
ပုစ္ဆိ၊ တပ်မက်သနည်းဟု မေးတော်မူပြီ။ “ဧကိဿာ ထုလ္လကုမာရိကာယာတိ၊
တစ်ယောက်သော အပျိုကြီး၌ပါ”ဟု။ သော အာဟ၊ ထိုရဟန်းက လျှောက်ထား
ပြီ။ အထ နံ သတ္တာ၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ရှင်တော်ဘုရားသည်။ “ဘိက္ခု အယံ၊
အို ရဟန်း ဤအပျိုကြီးသည်။ တေ အနတ္ထကာရိကာ၊ သင်၏ အကျိုးမဲ့ပြုတတ်၏။
ပုဗ္ဗေပိ တုံ၊ ရှေးကလည်း သင်သည်။ ဧတံ နိဿာယ၊ ဤအပျိုကြီးကို မှီ၍။

သီလဗျသနံ ပတ္တာ၊ သီလပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၍။ ကမ္မန္တော ဝိစရမာနော၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် လှည့်လည်လျက်။ ပဏ္ဍိတော နိဿာယ၊ ပညာရှိတို့ကို မှီ၍။ သုခံ လဘီတံ ဝတ္တာ၊ ချမ်းသာကို ရဖူးပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ် အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဣတိ အတိတဝတ္ထုပိ၊ စသော အတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းသည်လည်း။ စူဠနာရဒကဿပဇာတကေယေဝ၊ စူဠနာရဒကဿပဇာတ်၌ပင်လျှင်။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာ ဖြစ်လတ်။ တဒါ ပန ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ၌ကား ဘုရားလောင်းသည်။ သာယံ ဖလာဖလေ၊ ညနေချမ်း၌ သစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးတို့ကို။ အာဒါယ ဂန္ဓာ၊ ယူ၍ လာ၍။ ပဏ္ဏသာလဒ္ဓါရံ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတံခါးကို။ ဝိဝရိတွာ ပဝိသိတွာ၊ ဖွင့်၍ ဝင်၍။ ပုတ္တံ စူဠတာပသံ၊ သားဖြစ်သော ရသေ့ငယ်ကို။ “တာတ တံ၊ အို. ချစ်သား သင်သည်။ အညေသု ဒိဝသေသု၊ အခြားကုန်သော နေ့တို့၌။ ဒါရူနိ အာဟရသိ၊ ထင်းတို့ကို ဆောင်ယူထား ခွေထား၏။ ပါနီယံ ပရိဘောဇနီယံ၊ သောက်ရေကို သုံးရေကို။ အာဟရသိ၊ ဆောင်ယူထား၏ ခပ်ထား၏။ အဂ္ဂိ ကရောသိ၊ မီးကို ပြုထား၏ မွှေးထား၏။ အဇ္ဇ ပန ဧကမ္ပိ အကတွာ၊ ယနေ့၌ကား တစ်ခုကိုမျှလည်း မပြုမူ၍။ ကဿာ ဒုမ္မုခေါ ပဇ္ဈာယန္တော၊ အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာမလှဘဲ ကြံ့မိုင် လျက်။ နိပန္နော အသီတိ၊ အိပ်နေသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု။ ဧတံ အဝေါစ၊ ဤစကားကို ပြောပြီ။ တာတ တုမေသု၊ အို. ဖခင် သင်ဖခင်တို့သည်။ ဖလာ ဖလတ္တာယ ဂတေသု၊ သစ်သီးငယ်၊ သစ်သီးကြီးအကျိုးငှါ သွားကြသော်။ ဧကာ ဣတ္ထိ အာဂန္တာ၊ တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးသည် လာ၍။ မံ ပလောဘေတွာ၊ အကျွန်ုပ်ကို ဖြားယောင်း၍။ အာဒါယ ဂန္ဓံ အာရဘိ၊ ခေါ်ယူ၍ သွားခြင်းငှါ အားထုတ်ပြီ။ အဟံ ပန၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား။ “တုမေဟိ ဝိဿဇ္ဇိတော၊ သင်ဖခင် တို့သည် လွတ်အပ်သော်။ ဂမိဿာမိတံ န ဂစ္ဆိ သွားမည်”ဟုတွေး၍ လိုက်မသွား ပြီ။ အသုကဋ္ဌာနေ ပန၊ ထိုမည်သော ဌာန၌ကား။ နံ နိသီဒါပေတွာ၊ ထိုအမျိုးသမီး ကို နေစေ၍။ အာဂတော အမှီ၊ လာသည် ဖြစ်၏။ တာတ အဟံ၊ အို. ဖခင် အကျွန်ုပ်သည်။ ဣဒါနိ ဂစ္ဆာမိ ဣတိ၊ ယခု သွားတော့မည် ဤသို့ ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧတံ နိဝတ္တေတုံ၊ ဤသားရသေ့ငယ်ကို

နစ်စေခြင်းငှါ။ န သက္ကာတိ ဥ တွာ၊ မတတ်ကောင်းဟု သိ၍။ “တာတ တေန
 ဟိ ဂစ္ဆ အို. ချစ်သား ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သွားလော့။ ဧသာ ပန တံ နေတွာ၊ ဤအမျိုး
 သမီးသည်ကား သင်ချစ်သားကို ခေါ်ယူ၍။ မစ္ဆမံသာဒီနိ ဝါ ယဒါ၊ ငါးအမဲစသည်
 တို့ကိုမူလည်း အကြင်အခါ၌။ ခါဒိတုကာမာ ဘဝိဿတိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်အံ့။
 သပ္ပိလောဏတဏှုလာဒီဟိ ဝါ ပန၊ ထောပတ်၊ ဆား၊ ဆန်စသည်တို့ဖြင့်သော်
 လည်း။ အဿာ အတ္ထော ဘဝိဿတိ၊ ထိုအမျိုးသမီးအား အလိုရှိသည် ဖြစ်အံ့။
 တဒါ၊ အလိုရှိရာ ထိုအခါ၌။ ဣဒဉ္စ ဣဒဉ္စ အာဟရာတိ၊ ဤပစ္စည်းကိုလည်း
 ကောင်း ဤပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း ဆောင်ယူချေလော့ဟုပြော၍။ တံ
 ကိလမေဿတိ၊ သင်ချစ်သားကို ပင်ပန်းစေလတံ့။ တဒါ မယံ ဂုဏံ၊ ထိုအခါ
 ငါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ သရိတွာ ပလာယိတွာ၊ အမှတ်ရ၍ ထွက်ပြေးလာ၍။
 ဣဓေဝ အာဂစ္ဆေယျာသီတိ၊ ဤကျောင်းသို့သာ လာခဲ့လော့”ဟုမှာ၍။ ဝိဿ-
 ဇေသိ၊ လွှတ်လိုက်ပြီ။ သော တာယ သဒ္ဓိ၊ ထိုသားရသေ့ငယ်သည် ထိုအမျိုးသမီး
 နှင့် အတူ။ မနုဿပထံ အဂမာသိ၊ လူတို့လမ်းကြောင်းသို့ လိုက်သွားပြီ။ အထ
 နံ သာ၊ ထိုအခါ ထိုသားရသေ့ငယ်ကို ထိုအမျိုးသမီးသည်။ အတ္တနော ဝသံ
 ဂမေတွာ၊ မိမိ၏ အလိုဆန္ဒသို့ လိုက်စေ၍။ “မံသံ အာဟရ၊ အသားကို ဆောင်ယူ
 ခဲ့လော့။ မစ္ဆံ အာဟရာတိ၊ ငါးကို ဆောင်ယူခဲ့လော့”ဟု။ ယေန ယေန၊ အကြင်
 အကြင်ပစ္စည်းဖြင့်။ အတ္ထိကာ ဟောတိ၊ အလိုရှိသည် ဖြစ်၏။ တံ တံ အာဟရာ-
 ပေတိ၊ ထိုထိုအလိုရှိသော ပစ္စည်းကို ဆောင်ယူခိုင်း၏။ တဒါ သော၊ ခိုင်းရာ
 ထိုအခါ၌ ထိုသားရသေ့ငယ်သည်။ “အယံ မံ၊ ဤအမျိုးသမီးသည် ငါ့ကို။
 အတ္တနော ဒါသံ ဝိယ၊ မိမိ၏ ကျွန်ကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ကမ္မကာရံ ဝိယ စ
 ကတွာ၊ အမှုလုပ်ကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း ပြု၍။ ပိဋေတီတိ ပလာယိတွာ၊ နှိပ်စက်
 ၏”ဟုတွေး၍ ထွက်ပြေး၍။ ပိတုသန္တိကံ အာဂန္နာ၊ ဖခင်ဘုရားလောင်း၏ထံသို့
 လာ၍။ ပိတရံ ဝန္တိတွာ ဌိတကောဝ၊ အဖကို ရှိခိုး၍ ရပ်လျက်ပင်။

၁၀၆။ သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တံ၊ ပစမာနာ ဥဒဉ္စနီ။

စောရီ ဇာယပ္ပဝါဒေန၊ တေလံ လောဏဉ္စ ယာစတီတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သုခံ ဝတ ။ပ။ ယာစတီ”ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 ဂါထာနက်ကား . . .

ဝတ သုခံ၊ စင်စစ် ချမ်းသာစွာ။ ဇီဝန္တံ မံ၊ အသက်မွေးနေသော အကျွန်ုပ်
ကို။ ဥဒဉ္ဇနီ၊ ရေခပ်အိုးငယ်နှင့်တူသော မိန်းမသည်။ ပစမာနာ၊ ပူပန်စေလျက်
နှိပ်စက်လျက်။ ဝါ၊ စားလိုရာရာကို ချက်စားလျက်။ စောရီ ဇာယပ္ပဝါဒေန၊
သူ့ခိုးမတစ်ယောက်သည် မယားဟူသော နာမည်ဖြင့်။ တေလံ လောဏဉ္ဇ၊
ဆီကိုလည်းကောင်း ဆားကိုလည်းကောင်း။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တန္တိ၊ သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တဟူသည်ကား။
တာတ တုမ္ဘာကံ သန္တိကေ၊ အိုး၊ ဖခင် သင်တို့၏ အထံ၌။ မံ သုခံ ဇီဝန္တံ အကျွန်ုပ်ကို
ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးနေသည်ကိုတည်း။ ပစမာနာတိ၊ ပစမာနာဟူသည်ကား။
တာပယမာနာ ပိဋယမာနာ၊ ပူပန်စေလျက် နှိပ်စက်လျက်တည်း။ (ဝါ၊ တစ်နည်း
ကား)။ ယံ ယံ၊ အကြင်အကြင်ကို။ ခါဒိတုကာမာ ဟောတိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်၏။
တံ တံ ပစမာနာ၊ ထိုထိုစားလိုရာရာကို ချက်စားလျက်တည်း။ ဧတာယ၊ ဤရေပုံး၊
အိုးငယ်ဖြင့်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ အဉ္ဇန္တိ၊ ဆွဲငင်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဥဒဉ္ဇနီ၊
ဥဒဉ္ဇနီမည်၏။ ဧတံ၊ ဤဥဒဉ္ဇနီဟူသော နာမည်သည်။ စာဋိတော ဝါ၊ အိုးတုတ်ကြီး
မှလည်းကောင်း။ ကူပတော ဝါ၊ ရေတွင်းမှလည်းကောင်း။ ဥဒကဥသိဉ္ဇန
ယဋိကာယ၊ ရေခတ်ယူသော ပုံး၊အိုးငယ်၏။ နာမံ၊ အမည်တည်း။ သာ ပန၊
ထိုအမျိုးသမီးသည်ကား။ ဥဒဉ္ဇနီ ဝိယ၊ ရေခပ်ကြောင်းပုံး၊အိုးငယ်နှင့် တူ၏။
ယဋိကာ၊ ရေငင်ပုံး၊အိုးငယ်သည်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ (အာကမ္မတိ) ဝိယ၊ ငင်ယူဘိ
သကဲ့သို့။ (ဧဝံ၊ ဤအတူ)။ ယေန ယေန၊ အကြင်အကြင်ပစ္စည်းဖြင့်။ အတ္ထိကာ
ဟောတိ၊ အလိုရှိသည် ဖြစ်၏။ တံ တံ၊ ထိုထိုအလိုရှိရာရာကို။ အာကမ္မတိယေဝ၊
ဆွဲငင်ယူသည်သာတည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဥဒဉ္ဇနီ၏ အဓိပ္ပါယ်နက်
တည်း။ စောရီ ဇာယပ္ပဝါဒေနာတိ၊ စောရီဇာယပ္ပဝါဒေနဟူသည်ကား။ ဘရိယာ-
တိ နာမေန၊ မယားဟူသော နာမည်ဖြင့်။ ဧကာ စောရီ၊ တစ်ယောက်သော
သူ့ခိုးမသည်။ မံ မဓုရဝစနေန၊ အကျွန်ုပ်ကို ချီသာသော စကားဖြင့်။ ဥပလာ-
ပေတွာ၊ ဖြားယောင်း၍။ တတ္ထ နေတွာ၊ ထိုလူတို့နေရာသို့ ဆောင်ယူ၍။ တေလံ
လောဏဉ္ဇ၊ ဆီကိုလည်းကောင်း ဆားကိုလည်းကောင်း။ အညံ ယံ ဣစ္ဆတိ၊ ဆီ
ဆားမှတစ်ပါးသော အကြင်ပစ္စည်းကို အလိုရှိ၏။ တံ သဗ္ဗံ စ ယာစတိ၊
ထိုလိုချင်သည့် အလုံးစုံကိုလည်း တောင်း၏။ ဒါသံ ဝိယ၊ ကျွန်ကိုကဲ့သို့လည်း
ကောင်း။ ကမ္မကာရံ ဝိယ စ၊ အလုပ်သမားကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ကတွာ

အာဟရာပေတီတိ၊ ပြုလုပ်၍ ဆောင်ယူခိုင်း၏ဟု။ တဿာ အဂ္ဂဏံ ကထေသိ၊
ထိုအမျိုးသမီး၏ အပြစ်ကို ပြောပြပြီ။

အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုရသေ့ငယ်ကို ဘုရားလောင်းသည်။
အဿာသေတွာ၊ သက်သာရာရစေ၍။ “တာတ ဟောတု၊ အို၊ ချစ်သား ဖြစ်ပါစေ
ရှိပါစေ။ တံ ဧဟိ၊ သင်ချစ်သားသည် လာလော့။ မေတ္တံ ဘာဝေဟိ၊ မေတ္တာကို
ဖြစ်စေပွားစေလော့။ ကရုဏံ ဘာဝေဟိတိ၊ ကရုဏာကို ဖြစ်စေပွားစေလော့”
ဟု။ စတ္တာရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဗြဟ္မဝိဟာရေ အာစိက္ခိ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရတရား
တို့ကို ပြောကြားပြီ။ အာစိက္ခိတွာ၊ ပြောကြားပြီး၍။ ကသိဏပရိကမ္မံ အာစိက္ခိ၊
ကသိုဏ်းပရိကမ်ကို ပြောကြားပြီ။ သော န စိရဿေဝ၊ ထိုသားရသေ့ငယ်သည်
မကြာမီပင်။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိယော စ၊ အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း
သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ဗြဟ္မဝိဟာရေ ဘာဝေတွာ၊
ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားစေ၍။ ပိတရာ သဒ္ဓိံ၊ အဖနှင့် အတူ။ ဗြဟ္မလောကေ
နိဗ္ဗတ္တိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတွာ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍။ ဇာတကံ
သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ သော ဘိက္ခု၊
သစ္စာလေးပါးပြပြီးအဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ တဒါ ထုလ္လကုမာရိကာဝ၊ ထိုရှေးကအပျိုကြီး
သည်ပင်။ ဧတရဟိ ထုလ္လကုမာရိကာ၊ ယခုဘုရားလက်ထက်တော်၌ အပျိုကြီး
တည်း။ စူဠတာပသော၊ သားရသေ့ငယ်သည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု အဟောသိ၊
သာသနာတော်ပြီးငွေသော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပိတာ ပန၊ အဖရသေသည်
ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဥဒ္ဓန္ဓနီဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်သော
ဥဒ္ဓန္ဓနီဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ သာလိတ္တကဇာတကဝဏ္ဏနာ

သာဓု ခေါ သိပ္ပကံ နာမာတိ ဣဒံ၊ သာဓု ခေါ သိပ္ပကံ နာမ စသော ဤတရားဒေသနာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဟံသပဟရနကံ ဘိက္ခု၊ တစ်ပါး သော ဟင်္သာပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကော သာဝတ္ထိဝါသိ၊ တစ်ယောက်သော သာဝတ္ထိမြို့ နေသော။ သော ကုလပုတ္တော၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည်။ သာလိတ္တကသိပ္ပေ၊ ခဲပစ်အတတ်၌။ နိပ္ပတ္တိံ ပတ္တော ကိရ၊ အပြီးအစီးတတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီတဲ့။ သက္ခရာခိပနသိပ္ပံ၊ ခဲပစ်အတတ်ကို။ သာလိတ္တကသိပ္ပန္တိ ဝုစ္စတိ၊ သာလိတ္တကသိပ္ပ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် တစ်နေ့၌။ ဓမ္မံ သုတ္တာ၊ တရားကို နာယူ၍။ သာသနေ ဥရံ၊ သာသနာတော်အား ရင်ကို။ ဒတ္တာ ပဗ္ဗဇိတ္တာ၊ ပေး၍ ရှင်ပြု၍။ ဥပသမ္ပဒံ လဘိ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီ။ ပန န သိက္ခာကာမော၊ သို့သော်လည်း သိက္ခာမလိုလားပေ။ ပဋိပတ္တိသာဓကော န အဟောသိ၊ အကျင့်ပဋိပတ်ပြီးစေတတ်သည် မဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုရဟန်း သည် တစ်နေ့၌။ ဧကံ ဒဟရဘိက္ခု အာဒါယ၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းငယ်ကို ခေါ်ယူ ၍။ အစိရဝတိံ ဂန္ဓာ နှာယိတ္တာ၊ အစိရဝတီမြစ်သို့ သွား၍ ရေချိုးပြီး၍။ နဒီတီရေ အဋ္ဌာသိ၊ မြစ်ကမ်းနား၌ ရပ်နေပြီ။ တသ္မိံ သမယေ၊ ထိုအခါ၌။ ဒေ သေတဟံသာ၊ နှစ်ကောင်ကုန်သော ဟင်္သာဖြူတို့သည်။ အာကာသေန ဂစ္ဆန္တိ၊ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံသွားကုန်၏။ သော တံ ဒဟရံ၊ ထိုခဲပစ်အတတ်တတ်သော ရဟန်းသည် ထိုအတူပါရဟန်းငယ်ကို။ “ဣမံ ပစ္ဆိမဟံသံ၊ ဤနောက်ကဟင်္သာကို။ သက္ခရာယ၊ ကျောက်စရစ်ခဲဖြင့်။ အက္ခိမ္မံ ပဟရိတ္တာ၊ မျက်စိကို မှန်အောင်ပစ်၍။ ပါဒမူလေ၊ ငါ့ခြေရင်း၌။ ပါတေမိတိ အာဟ၊ ကျစေအံ့”ဟု ပြောပြီ။ ဣတရော၊ သည်ပြင် ရဟန်းငယ်သည်။ “ကထံ ပါတေဿသိ၊ အဘယ်မှာ ကျစေနိုင်အံ့နည်း။ ပဟရိတံ၊ မှန်အောင်ပစ်ခြင်းငှါ။ န သက္ခဿသိ၊ မစွမ်းနိုင်လတဲ့”။ ဣတိ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ဣတရော၊ သည်ပြင်ခဲပစ်တတ်သော ရဟန်းသည်။ အဿ ဩရတော အက္ခိ၊ ထိုဟင်္သာ၏ ဤဘက်ကမျက်စိသည်။ တာဝ တိဋ္ဌတု၊ တည်ရှိစေဦး ထားလိုက်ဦး။ ပရတော အက္ခမ္မိ၊ ဟိုဘက်က မျက်စိ၌။ တံ ပဟရာမိတိ၊ ထိုဟင်္သာ ကို မှန်အောင်ပစ်အံ့”ဟုပြောပြီ။ ဣဒါနိ ပန၊ ယခုအခါ၌ကား။ တံ အသန္တံ၊

သင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို။ ကထေသီတိ၊ ပြော၏ဟုပြောပြီ။ တေန ဟိ ဥပ-
 ဓာရေဟီတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် စူးစမ်းကြည့်ရှုလော့ဟု ပြော၍။ ဧကံ တိဓိဏသက္ခရံ၊
 တစ်လုံးသော ထက်စွာသော ကျောက်စရစ်ခဲကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ အင်္ဂုလိယာ၊
 လက်ချောင်း၏။ ပရိယန္တေ ကတွာ၊ အစွန်အဖျား၌ ပြု၍။ တဿ ဟံသဿ၊
 ထိုဟင်္သာ၏။ ပစ္ဆတော ခိပိ၊ နောက်သို့ ပစ်လိုက်ပြီ။ သာ၊ ထိုကျောက်စရစ်ခဲသည်။
 ရန္တိ သဒ္ဓံ၊ ဝှီးဟူသော အသံကို။ အကာသိ၊ ပြုပြီ။ ဟံသော၊ ဟင်္သာသည်။
 ပရိဿယေန ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ ဘေးရန်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု။ နိဝတ္တိတွာ၊ ခေါင်းလှည့်၍။
 သဒ္ဓံ သောတုံ အာရဘိ၊ အသံကို နားထောင်ခြင်းငှါ အားထုတ်ပြီ။ ဣတရော
 တသ္မိ ခဏေ၊ ဤဟင်္သာမှတစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ခေါင်းလှည့်ကြည့်ရာ
 ထိုခဏ၌။ ဧကံ ဝဇ္ဇသက္ခရံ ဂဟေတွာ၊ တစ်ခုသော လုံးသော ကျောက်စရစ်ခဲကို
 ယူ၍။ နိဝတ္တိတွာ သြလောကေန္တဿ၊ ခေါင်းလှည့်၍ ကြည့်သော။ တဿ
 ပရဘာဂေ၊ ထိုဟင်္သာ၏ ဟိုဘက်အဖို့က။ အက္ခိ ပဟရိ၊ မျက်စိကို မှန်အောင်ပစ်ပြီ။
 သက္ခရာ၊ ကျောက်စရစ်ခဲသည်။ ဣတရမ္ပိ အက္ခိ၊ သည်ပြင်လည်းဖြစ်သော
 မျက်စိကို။ ဝိနိဝိဇ္ဈိတွာ ဂတာ၊ ဖောက်ထွင်း၍ သွားပြီ။ ဟံသော မဟာရဝံ ရဝန္တော၊
 ဟင်္သာသည် ကြီးစွာသော အသံကို မြည်လျက်။ ပါဒမူလေယေဝ ပတိ၊ ပစ်သော
 ရဟန်း၏ ခြေရင်း၌သာ ကျပြီ။ တတော တတော ဘိက္ခု၊ ထိုထိုအရပ်မှ ရဟန်း
 တို့သည်။ အာဂန္တာ ဂရဟိတွာ၊ လာကြ၍ ကဲ့ရဲ့ကြ၍။ အနန္တဝိကံ တေ ကတန္တိ၊
 မသင့်လျော်သည်ကို သင်သည် ပြုအပ်ပြီဟုပြော၍။ သတ္ထု သန္တိကံ နေတွာ၊
 ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ ခေါ်ယူ၍။ ဘန္တေ ဣမိနာ၊ အို. ရှင်တော်ဘုရား
 ဤရဟန်းသည်။ ဣဒံ နာမ ကတန္တိ ဤမည်သော အမှုကို ပြုအပ်ပါပြီဟု။ ဧတမတ္ထံ
 အာရောစေသုံ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို လျှောက်ထားကြကုန်ပြီ။ သတ္တာ တံ ဘိက္ခု၊
 ဂရဟိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊
 အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။ ဧသော ဧတသ္မိ သိပ္ပေ၊ ဤရဟန်းသည် ဤခဲပစ်
 အတတ်၌။ န ကုသလော၊ လိမ္မာသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။
 ကုသလောယေဝ၊ ကျွမ်းကျင်သည်သာ။ အဟောသီတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ” ဟု
 မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော

တဿ အမစ္စော အဟောသိ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အမတ်
 သည် ဖြစ်ပြီ။ တသ္မိံ ကာလေ ရညော၊ ထိုအခါက ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ပုရောဟိတော
 အတိမုခရော၊ ပုရောဟိတ်သည် အလွန်နှုတ်ကြမ်းသည်။ ဗဟုဘာဏီ ဟောတိ၊
 များစွာပြောဆိုတတ်သည် ဖြစ်၏။ တသ္မိံ ကထေတုံ အာရဒ္ဓေ၊ ထိုပုရောဟိတ်သည်
 ပြောဆိုခြင်းငှာ အားထုတ်သော်။ အညော၊ အခြားသူတို့သည်။ သြကာသမေဝ
 န လဘန္တိ၊ ပြောခွင့်ကိုပင် မရကြကုန်။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “ကဒါ ဧတဿ၊
 ဘယ်ခါ၌ ဤပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏။ ဝစနုပစ္ဆေဒကံ ကဗ္ဗိ၊ စကားကို ဖြတ်တတ်
 သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို။ လဘိဿာမိ နုခေါတိ စိန္တေသိ၊ ရပါမည်
 နည်း”ဟု ကြံပြီ။ သော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုအခါမှ စ၍။
 တထာရူပံ ဧကံ၊ ထိုသို့ စကားဖြတ်တတ်သော သဘောရှိသော လူတစ်ယောက်ကို။
 ဥပဓာရေန္တော ဝိစရတိ၊ စူးစမ်းရှာဖွေလျက် လှည့်လည်၏။ တသ္မိံ ကာလေ
 ဗာရာဏသီယံ၊ ထိုအခါက ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဧကော ပိဋသပ္ပိ၊ တစ်ယောက်သော
 ငဆွံ့သည်။ သက္ခရာခိပနသိပ္ပေ နိပ္ပတ္တိံ၊ ခဲပစ်အတ်တံ၌ အပြီးအစီးတတ်မြောက်
 ခြင်းသို့။ ပတ္တော ဟောတိ၊ ရောက်သည် ဖြစ်၏။ ဂါမဒါရကာ တံ၊ ရွာသားကလေး
 တို့သည် ထိုငဆွံ့ကို။ ရထကံ အာရောပေတွာ၊ ရထားငယ်ပေါ်သို့ တင်၍။
 အာကမုမာနာ၊ ဆွဲယူကြလျက်။ ဗာရာဏသီနဂရဒ္ဓါရမူလေ၊ ဗာရာဏသီမြို့
 တံခါးအနီး၌။ ဧကော ဝိဋ္ဌပသမ္ပန္နော၊ တစ်ပင်သော အခက်အခွနှင့်ပြည့်စုံသော။
 မဟာနိဂြောဓော အတ္ထိ၊ ပင်ညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ တတ္ထ အာနေတွာ၊
 ထိုပင်ညောင်ပင်သို့ ဆောင်ယူ၍။ သမ္ပရိဝါရေတွာ၊ ဝိုင်းရံ၍။ ကာကဏိကာဒိနိ
 ဒတွာ၊ တစ်ချင့်ရွေးစသည်တို့ကို ပေး၍။ “ဟတ္ထိရူပကံ ကရ၊ ဆင်ရုပ်ကို ပြုပေးပါ။
 အဿရူပကံ ကရာတိ ဝဒန္တိ၊ မြင်းရုပ်ကို ပြုပေးပါ”စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြကုန်၏။
 သော သက္ခရာ၊ ထိုငဆွံ့သည် ကျောက်စရစ်ခဲတို့ကို။ ခိပိတွာ ခိပိတွာ၊ ပစ်၍
 ပစ်၍။ နိဂြောဓပဏ္ဏေသု၊ ပင်ညောင်ပင်ရွက်တို့၌။ နာနာရူပါနိ ဒဿေတိ၊ အမျိုးမျိုး
 သော အရုပ်တို့ကို ပြ၏။ သဗ္ဗာနိ ပဏ္ဏာနိ၊ အလုံးစုံကုန်သော ပင် ညောင်ပင်ရွက်
 တို့သည်။ ဆိဒ္ဓါဝဆိဒ္ဓါနေဝ အဟေသု၊ အပေါက်ငယ်အပေါက်ကြီးရှိကုန်သည်သာ
 ဖြစ်ကြပြီ။

အထ ဗာရာဏသီရာဇာ၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ဥယျာနံ ဂစ္ဆန္တော၊
 ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသော်။ တံ ဌာနံ ပါပုဏိ၊ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားပြီ။

ဥဿာရဏာဘယေန၊ လမ်းရှင်းမည်ကြောက်သောကြောင့်။ သဗ္ဗေ ဒါရကာ ပလာယိသု၊ အားလုံးကုန်သော ကလေးတို့သည် ထွက်ပြေးကုန်ပြီ။ ပိဋသပ္ပိ တက္ကေဝ နိပဇ္ဈိ ငဆွံသည် ထိုပင်ညောင်ပင်အောက်၌ပင် အိပ်နေပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ နိဂြောဓမူလံ ပတွာ၊ ပင်ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်၍။ ရထေ နိသိန္နော၊ ရထားပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်။ ပတ္တာနံ ဆိဒ္ဓတာယ၊ အရွက်တို့၏ ပေါက်ကုန်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဆာယံ ကဗရကဗရံ၊ ညောင်ပင်ရိပ်ကို အပြောက် အပြောက်ကို။ ဒိသွာ ဩလောကေန္တော၊ တွေ့ရ၍ ကြည့်သော်။ သဗ္ဗေသံ ပတ္တာနံ၊ အားလုံးကုန်သော ပင်ညောင်ရွက်တို့၏။ ဆိဒ္ဓဘာဝံ ဒိသွာ၊ ပေါက်နေကြောင်းကို တွေ့ရ၍။ “ကေန ဧတာနိ၊ အဘယ်သူသည် ဤညောင်ရွက်တို့ကို။ ဧဝံ ကတာနိတိ ပုစ္ဆိ၊ ဤသို့ပေါက်နေအောင် ပြုအပ်ကုန်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ “ပိဋသပ္ပိနာ ဒေဝါတိ၊ ငဆွံသည်ပါ အရှင်မင်းကြီး”ဟုလျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “ဣမံ နိဿာယ၊ ဤငဆွံကို အမှီပြု၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ဝစနုပစ္ဆေဒံ၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား၏ စကားများမှုပြတ်ခြင်းကို။ ကာတုံ သက္ကာ၊ ပြုခြင်းငှာ တတ်ကောင်းသည်။ ဘဝိဿတိတိ စိန္တေတွာ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု တွေးတော၍။ “ဘဏေ ပိဋသပ္ပိ၊ အို. . အချင်းတို့ ငဆွံသည်။ ကဟန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ဘယ်မှာနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဝိစိနန္တာ မူလန္တရေ ရှာဖွေကြသော် အမြစ်ကြား၌။ နိပန္နံ ဒိသွာ၊ အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “အယံ ဒေဝါတိ အာဟံသု၊ ဤသူပါ အရှင်မင်းကြီး”ဟု လျှောက်ထားကြပြီ။ ရာဇာ နံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုငဆွံကို ခေါ်စေ၍။ ပရိသံ ဥဿာရေ- တွာ၊ ပရိသတ်ကို ဖယ်ရှားစေ၍။ “အမှောက် သန္တိကေ၊ ငါတို့၏ အထံ၌။ ဧကော၊ တစ်ယောက်သော။ မုခရဗြာဟ္မဏော အတ္ထိ၊ နှုတ်ကြမ်းသော ပုဏ္ဏားသည် ရှိ၏။ တံ နိဿဒ္ဓံ၊ ထိုနှုတ်ကြမ်းသော ပုဏ္ဏားကို အသံမရှိသည်ကို။ ကာတုံ သက္ခိဿသိ ဣတိ၊ ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်အံ့လော”ဟု။ ပုစ္ဆိ မေးပြီ။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ နာဠိမတ္တာ အလေ့ရှိကာ၊ တစ်စလယ်မျှကုန်သော ဆိတ်ချေးတုံးတို့ကို။ လဘန္တော သက္ခိ- သာမိ ဣတိ၊ ရသော် စွမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ ပိဋသပ္ပိ၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် ငဆွံကို။ ယရံ နေတွာ၊ အိမ်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်၍။ အန္တော သာဏိယံ နိသီဒါပေတွာ၊ တင်းတိမ်အတွင်း၌ ထိုင်နေစေ၍။ သာဏိယံ ဆိဒ္ဓံ ကာရေတွာ၊ တင်းတိမ်၌ အပေါက်ကို ပြုစေ၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ဆိဒ္ဓါဘိမုခံ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား အတွက် တင်းတိမ်ပေါက်သို့ ရှေးရှု။ အာသနံ ပညာပေတွာ၊ နေရာကို ခင်းစေ၍။

နာဠိမတ္တာ သုက္ခာ အဇလဏ္ဍိကာ၊ တစ်စလယ်မျှကုန်သော ခြောက်ကုန်သော ဆိတ်ချေးတုံးတို့ကို။ ပိဋသပ္ပိဿ သန္တိကော၊ ငဆွံ၏ အထံ၌။ ဌပါပေတွာ၊ ထားစေ၍။ ဥပဋ္ဌာနကာလေ အာဂတံ၊ မင်းခစားရာအချိန်၌ ရောက်လာသော။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို။ တသ္မိံ အာသနေ နိသီဒါပေတွာ၊ ထိုအပေါက်တည့်တည့်နေရာ၌ ထိုင်စေ၍။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသိ၊ စကားကို စပေးပြီ။ ဗြာဟ္မဏော အညေသံ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အခြားသူတို့အား။ ဩကာသံ အဒတွာ၊ ပြောခွင့်ကို မပေးမူ၍။ ရညာ သဒ္ဓိံ၊ မင်းနှင့်အတူ။ ကထေတုံ အာရဘိ၊ ပြောခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ အထ သော ပိဋသပ္ပိ၊ ထိုအခါ ထိုငဆွံသည်။ သာဏိစ္ဆိဒ္ဒေန၊ တင်းတိမ်ပေါက်ဖြင့်။ ဧကေကံ အဇလဏ္ဍိကံ၊ တစ်လုံးတစ်လုံးသော ဆိတ်ချေးတုံးကို။ ပစ္ဆိယံ ပဝေသေန္တော ဝိယ၊ တောင်းထဲသို့ ဝင်စေဘိသကဲ့သို့ (ထည့်ဘိသကဲ့သို့)။ အဿ တာလုတလမှိယေဝ၊ ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အာစောက်အပြင်၌သာ။ ပါတေတိ၊ ကျစေ၏ (ထည့်၏)။ ဗြာဟ္မဏော အာဂတာ ဂတံ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ပါးစပ်ထဲရောက်လာရောက်လာသော ဆိတ်ချေးတုံးကို။ နာဠိယံ တေလံ၊ ဆီပုလင်း၌ ဆီကို။ ပဝေသေန္တော ဝိယ ဂိလတိ၊ ဝင်စေဘိသကဲ့သို့ ထည့်ဘိသကဲ့သို့ မျှီချ၏။ သဗ္ဗာ ပရိက္ခယံ ဂမိသု၊ ဆိတ်ချေးအားလုံးတို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ တဿ ကုစ္ဆိံ ပဝိဋ္ဌာ၊ ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ ဝမ်းထဲသို့ ဝင်သွားကုန်သော။ နာဠိမတ္တာ၊ တစ်စလယ်မျှကုန်သော။ ဧတာ အဇလဏ္ဍိကာ၊ ဤဆိတ်ချေးတုံးတို့သည်။ အမ္မာဠကမတ္တာ အဟေသံ၊ တစ်ပြည်ထက်ဝက်၊ တစ်ခွက်မျှရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ရာဇာ တာသံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုဆိတ်ချေးတို့၏။ ပရိက္ခိဏဘာဝံ ဥ တွာ၊ ကုန်ပြီးကြောင်းကို သိ၍။ “အာစရိယ တုမေ၊ အို. . ဆရာကြီး သင်ဆရာကြီးတို့သည်။ အတိမုခရတာယ၊ အလွန်နှုတ်ကြမ်းကုန်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ နာဠိမတ္တာ အဇလဏ္ဍိကာ၊ တစ်စလယ်မျှကုန်သော ဆိတ်ချေးတုံးတို့ကို။ ဂိလန္တာ ကိဉ္စိ န ဇာနိတ္ထ၊ မျှီကုန်သော်လည်း ဘာကိုမျှ မသိကြ။ ဣဒါနိ ဣတော၊ ယခု ဤတစ်စလယ်ထက်။ ဥတ္တရိ ဇီရာပေတုံ၊ အပိုအလွန်ကို အစာကြေစေခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿထ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်လတုံ။ ဂစ္ဆထ၊ သွားပါကုန်။ ပိယဂုံဒကံ ပိဝိတွာ၊ ဥပါသကာရွက်ရေကို သောက်၍။ ဆဇ္ဈေတွာ အတ္တာနံ၊ စွန့်ပစ်၍ မိမိကိုယ်ကို။ အရောဂံ ကရောထာတိ အာဟ၊ ရောဂါမရှိသည်ကို ပြုတော်မူကြပါ”ဟု ပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ထိုနေ့မှ စ၍။ ပိဟိတမုခေါ

ဝိယ ဟုတ္တာ၊ ပိတ်ထားအပ်သော ပါးစပ်ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ကထေန္တေနာပိ သဒ္ဓိ၊ လာပြောသူနှင့်သော်မှလည်း အတူ။ အကထနသီလော အဟောသိ၊ ပြောလေ့မရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “ဣမိနာ မေ ဤငဆွံသည် ငါ့အား။ ကဏ္ဍသုခံ ကတန္တိ၊ နားချမ်းသာမှုကို ပြုအပ်ပါပေပြီ”ဟု တွေး၍။ စတုသု ဒိသာသု၊ လေးခုကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့၌။ သတသဟဿုဋ္ဌာနကေ၊ အခွန်တစ်သိန်း ထွက်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရော ဂါမေ၊ လေးခုကုန်သော ရွာတို့ကို။ ပိဌသပ္ပိဿ အဒါသိ၊ ငဆွံအား ပေးသနားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတ္တာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဒေဝ သိပ္ပံ နာမ လောကေ၊ အရှင်မင်းကြီး အတတ်ပညာမည်သည်ကို လောက၌။ ပဏ္ဍိတေဟိ ဥဂ္ဂဟိတဗ္ဗံ၊ ပညာရှိတို့သည် သင်ယူထိုက်၏။ ပိဌသပ္ပိနာ သာလိတ္တကမတ္တေနာပိ၊ ငဆွံသည် ခဲပစ်အတတ်မျှဖြင့်လည်း။ အယံ သမ္ပတ္တိ လဒ္ဓါတိ ဝတ္တာ၊ ဤကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ကို ရအပ်ပါပေပြီ”ဟု လျှောက်ထား၍။

၁၀၇။ “သာဓု ခေါ သိပ္ပကံ နာမ၊ အပိ ယာဒိသ ကီဒိသံ။

ပဿ ခဉ္စပ္ပဟာရေန၊ လဒ္ဓါ ဂါမာ စတုဒ္ဓိသာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သာဓု ခေါ ။ပ။ စတုဒ္ဓိသာဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . . .

သိပ္ပကံ နာမ၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတတ်မည်သည်။ အပိ ယာဒိသ ကီဒိသံ၊ မည်ကဲ့သို့သော အတတ်ပညာပင်ဖြစ်စေကာမူ။ သာဓု ခေါ၊ ကောင်းသည်သာတည်း။ ပဿ၊ ရှုတော်မူပါဘုရား။ ခဉ္စပ္ပဟာရေန၊ ခဲပစ် အတတ်၊ တတ်သော ငဆွံသည်။ စတုဒ္ဓိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဂါမာ လဒ္ဓါ၊ ရွာတို့ကို ဆုလာဘ်အဖြစ်ရရှိအပ်ကုန်ပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ပဿ ခဉ္စပ္ပဟာရေနာတိ၊ ပဿ ခဉ္စပ္ပဟာရေနဟူသည် ကား။ မဟာရာဇ ပဿ၊ အရှင်မင်းမြတ် ရှုတော်မူပါ။ ဣမိနာ ခဉ္စပိဌသပ္ပိနာ၊ ဤခြေခွင်သည့်ငဆွံသည်။ အဇလဏ္ဍိကာပဟာရေန၊ ဆိတ်ချေးပစ်ပေးခြင်းဖြင့်။ စတုဒ္ဓိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာရော ဂါမာ လဒ္ဓါ၊ ရွာလေးရွာတို့ကို ဆုလာဘ်အဖြစ်ရအပ်ကုန်ပြီ။ အညေသံ သိပ္ပိနံ၊ ခဲပစ်အတတ်မှ တခြားကုန်သော အတတ်ပညာတို့၏။ အာနိသံသပရိစ္ဆေဒေါ ကော၊ ကောင်းကျိုးအပိုင်း

အခြားကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။ ကုတိ သိပ္ပဂုဏ် ကထေသိ၊ ဤကဲ့သို့ အတတ်ပညာဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုပြီ။

သတ္တာ ကုမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ပိဌသပ္ပိ၊ ထိုအခါက ငဆွံ့သည်။ အယံ ဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဤဟင်္သာပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ရာဇာ အာနန္ဒော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်ကား အာနန္ဒာတည်း။ ပဏ္ဍိတာမစ္စော ပန အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ပညာရှိအမတ်သည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သာလိတ္တကဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သာလိတ္တကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ ဗာဟိယဇာတကဝဏ္ဏနာ

သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနီတိ ကုဒံ၊ သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနီအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေသာလီ ဥပနိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေသာလီမြို့ကို အမှီပြု၍။ မဟာဝနေ၊ မဟာဝန်တော၌။ ကုဋ္ဌာဂါရသာလာယံ ဝိဟာရန္တော၊ စုလစ်မွန်းချွန်အထွဋ်တပ်သော ဇရပ်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ လိစ္ဆဝီ၊ တစ်ယောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သဒ္ဓေါ ပသန္တော၊ ကံကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သော ရတနာ သုံးပါးကြည်ညိုသော။ သော လိစ္ဆဝိရာဇာ၊ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသည်။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခံ ဘိက္ခုသံဃံ နိမန္တေတွာ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဖိတ်၍။ အတ္တနော နိဝေသနေ၊ မိမိ၏ အိမ်တော်၌။ မဟာဒါနံ ပဝတ္တေသိ၊ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေပြီ။ အဿ ဘရိယာ ပန၊ ထိုလိစ္ဆဝီမင်း၏ မယားသည်ကား။ ထူလင်္ဂပစ္စင်္ဂါ၊ ဝမ်းသော အင်္ဂါကြီးငယ်ရှိသည်။ ဥဒ္ဓုမာတကနိမိတ္တသဒိသာ၊ ဖူးဖူးရောင်သော အသေကောင် နိမိတ်နှင့်တူသည်။ အနာကပ္ပသမ္ပန္နာ၊ အသွင်အပြင်မပြည့်စုံသည် အဟောသိ ကိရ၊ ဖြစ်ပြီတဲ့။ သတ္တာ ဘတ္တကိစ္စာဝသာနေ၊ ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းကိစ္စအဆုံး၌။ အနုမောဒနံ ကတွာ၊ အနုမောဒနာတရားဟောခြင်းကို ပြု၍။ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ၊ ကျောင်းတော်သို့ သွား၍။ ဘိက္ခုနံ သြဝါဒံ ဒတွာ၊ ရဟန်းတို့အား သြဝါဒကို

ပေးတော်မူ၍။ ဂန္ဓကုဋိ ပါဝိသိ၊ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူပြီ။ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော တာဝ အဘိရူပဿ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ သို့ကလောက် အဆင်လှသော။ တဿ လိစ္ဆဝိရညော နာမ၊ ထိုလိစ္ဆဝိမင်းမည် သည်၏။ တာဒိဿာ ဘရိယာ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှုအပ်သော မယားသည်။ ထူလင်္ဂပစ္စင်္ဂါ၊ ဝပြိုးသော အင်္ဂါကြီးငယ်ရှိ၏။ အနာကပ္ပသမ္ပန္နာ၊ အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံ။ ကထံ သော တာယ၊ အဘယ်သို့လျှင် ထိုလိစ္ဆဝိမင်းသည် ထိုမယားနှင့်။ သဒ္ဓိံ အဘိရမတိ- တိ၊ အတူ ပျော်မွေ့သနည်း” ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ ဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း” ဟု မေးတော် မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားအပ် သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဧသော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤလိစ္ဆဝိမင်းသည်။ ဣဒါနေဝ န၊ ယခုအခါ၌သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ထူလသရီရာယ ဧဝ၊ ရှေးကလည်း ဝပြိုးသော ကိုယ်ရှိသည်သာဖြစ်သော။ ဣတ္ထိယာ သဒ္ဓိံ၊ အိမ်ရှင်မနှင့် အတူ။ အဘိရမိတိ ဝတ္တာ၊ မွေ့လျော်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေဟိ ယာစိတော၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ တဿ အမစ္စော အဟောသိ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အမတ် သည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကာ ထူလသရီရာ၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဆူပြီးသော ကိုယ်ရှိသော။ အနာကပ္ပသမ္ပန္နာ ဇနပဒိတ္ထိ၊ အသွင်အပြင်မကောင်းသော ဇနပုဒ်နေ အမျိုးသမီးသည်။ ဘတိံ ကုရုမာနာ၊ လက်ခစားအလုပ်ကို ပြုလုပ်၍။ ရာဇင်္ဂ- ကာဿ အဝိဒူရေန ဂစ္ဆမာနာ၊ နန်းရင်ပြင်၏ မနီးမဝေးမှ သွားသော်။ သရီရဝလဉ္စ ပိဋိတာ ဟုတွာ၊ ကိုယ်လက်အညစ်အကြေး နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။ နိဝတ္ထ သာဠကေန သရီရံ၊ ခါးဝတ်ဖြင့် ကိုယ်ကို။ ပဋိတ္တာဒေတွာ နိသီဒိတွာ၊ ဖုံးလွှမ်း၍ ထိုင်၍။ သရီရဝလဉ္စ မုဉ္ဇိတွာ၊ ကိုယ်လက်အညစ်အကြေးကို စွန့်လွှတ်ပြီး၍။ ခိပ္ပမေဝ ဥဋ္ဌာသိ၊ လျင်စွာသာ ထပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ဗာရာဏသီရာဇာ၊ ထိုအခိုက်၌ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ဝါတပါနေန၊ ပြုတင်းပေါက်ဖြင့်။ ရာဇင်္ဂဏံ ဩလော-

ကေန္တော၊ မင်းရင်ပြင်ကို ကြည့်သော်။ တံ ဒိသွာ၊ ထိုဇနပုဒ်သူမကို တွေ့၍။ “အယံ ဧဝရူပေ အင်္ဂဏဋ္ဌာနေ၊ ဤအမျိုးသမီးသည် ဤသို့သဘောရှိသော ကွင်းပြင်ဌာန ၌။ သရီရဝလဂ္ဂံ မဉ္ဇမာနာ၊ ကိုယ်လက်အညစ်အကြေးကို စွန့်လွှတ်သော်။ ဟိရောတ္တပွံ အပ္ပဟာယ၊ အရှက်အကြောက်ကို မစွန့်မူ၍။ နိဝါသနေနေဝ၊ ခါးဝတ်ဖြင့်ပင်။ ပဋိစ္ဆန္တာ ဟုတွာ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သည် ဖြစ်၍။ သရီရဝလဂ္ဂံ မောစေတွာ၊ ကိုယ်လက် အညစ်အကြေးကို လွတ်စေပြီး၍ စွန့်ပြီး၍။ ခိပ္ပံ ဥဋ္ဌိတာ၊ လျင်စွာ ထပြီ။ ဣမာယ နိရောဂါယ၊ ဤသူမသည် ရောဂါကင်းသူမသည်။ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ဖြစ်လောက်၏။ ဧတိဿာ ဝတ္ထု၊ ဤအမျိုးသမီး၏ သားသမီးတို့နေရာ သားအိမ်သည်။ ဝိသဒံ ဘဝိဿတိ၊ စင်ကြယ်သည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပန ဝိသဒေ ဝတ္ထုသ္မိံ၊ ဆက်တွေးရသော် စင်ကြယ်သော သားအိမ်၌။ လဗ္ဘမာနော ဧကော ပုတ္တော၊ ရရှိအပ်သော တစ်ယောက်သော သားသည်။ ဝိသဒေါ ပုညဝါ ဘဝိဿတိ၊ စင်ကြယ်သူသည် ဘုန်းကံရှိသူသည် ဖြစ်လတံ့။ ဣမံ မယာ၊ ဤအမျိုးသမီးကို ငါသည်။ အဂ္ဂမဟေသိ ကာတုံ၊ မြင့်မြတ်သော မိဖုရားကို ပြုခြင်းငှါ။ ဝဋ္ဋတိတိ စိန္တေသိ၊ သင့်၏”ဟု တွေးမိပြီ။ သော တဿာ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုဇနပုဒ်သူမ၏။ အပရိဂ္ဂဟိတဘာဝံ၊ သိမ်းပိုက်အပ်ပြီးသူ မဟုတ်ကြောင်းကို။ ဥ တွာ အာဟရာပေတွာ၊ သိ၍ ဆောင် ယူစေပြီး၍။ အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနံ အဒါသိ၊ မိဖုရားကြီးရာထူးကို ပေးပြီ။ သာ တဿ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ပိယာ မနာပါ အဟောသိ၊ အချစ်ခံရသည် အနှစ်သက်ခံရသည် ဖြစ်ပြီ။ ဧကံ ပုတ္တံ၊ တစ်ယောက်သော သားကို။ န စိရဿေဝ ဝိဇာယိ၊ မကြာမီ၌ပင် ဖွားမြင်ပြီ။ အဿာ သော ပန ပုတ္တော၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ထိုသားတော်သည်ကား။ စက္ကဝတ္တိ ရာဇာ အဟောသိ၊ စကြာရတနာကိုလည်စေ တတ်သော စကြာဝတေးမင်းသည် ဖြစ်ပြီ။

တဿာ သမ္ပတ္တိံ၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ စည်းစိမ်ကို။ ဗောဓိသတ္တော ဒိသွာ၊ ဘုရား လောင်းသည် တွေ့မြင်၍။ တထာရူပံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဝစနောကာသံ လဘိတွာ၊ ပြောရေးဆိုခွင့်ကို ရ၍။ “ဒေဝ သိက္ခိတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ အို. အရှင်မင်းမြတ် သင်ထိုက်သည်နှင့် စပ်ယှဉ်သော။ သိပ္ပံ နာမ၊ အတတ်ပညာမည်သည်ကို။ ကသွာ န သိက္ခိတဗ္ဗံ၊ အဘယ်ကြောင့် မသင်ယူထိုက်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။ ဟိ ယတြ နာမ အယံ မဟာပုညာ၊ မှန်လှ၏ ယင်းဘုန်းကံကြီးမားလှသော ဤအရှင်မိဖုရားကြီး သည်။ ဟိရောတ္တပွံ အပ္ပဟာယ၊ အရှက် အကြောက်ကို မစွန့်မူ၍။ ပဋိစ္ဆန္တာ-

ကာရေန၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြင်းအရာဖြင့်။ သရီရဝလဉ္စ ကုရုမာနာ၊ ကိုယ်
လက်အညစ်အကြေးကို ပြု၍။ တုမေ အာရာဓေတွာ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို သဘော
ကျစေ၍။ ဧဝရူပံ သမ္ပတ္တိံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော စည်းစိမ်ကို။ ပတ္တာတိ ဝတ္တာ၊ ရရှိ
၏”ဟု လျှောက်ထားပြီး၍။ သိက္ခိတဗ္ဗယုတ္တကာနံ သိပ္ပါနံ၊ သင်ထိုက်သည်နှင့် စပ်ယှဉ်
ကုန်သော အတတ်ပညာတို့၏။ ဝဏ္ဏံ ကထေန္တော၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောလိုရကား။

၁၀၈။ “သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ သန္တိ သစ္စန္တိနော ဇနာ။

ဗာဟိယာ ဟိ သုဟန္တေန၊ ရာဇာနမဘိရာဓယီတိ။

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သိက္ခေယျ ။ပ။ မဘိရာဓယိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး
ဂါထာနက်ကား . . .

သိက္ခိတဗ္ဗာနိ သိက္ခေယျ၊ သင်ထိုက်သော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူရာ
၏။ သစ္စန္တိနော ဇနာ သန္တိ၊ တူသော ဆန္ဒရှိကုန်သော လူတို့သည် ရှိကုန်၏။
ဟိ ဗာဟိယာ သုဟန္တေန၊ မှန်လှ၏၊ နန်းပြင်မှာ ဖွားမိဖုရားကြီးသည် မစင်စွန့်
ကောင်းသဖြင့်။ ရာဇာနံ အဘိရာဓယိ၊ မင်းတရားကို နှစ်သက်အားရစေပြီး။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သန္တိ သစ္စန္တိနော ဇနာတိ၊ သန္တိ သစ္စန္တိနော ဇနာဟူသည်
ကား။ တေသု တေသု သိပ္ပေသု၊ ထိုထိုအတတ်ပညာတို့၌။ သစ္စန္တာ ဇနာ အတ္ထိ-
ယေဝ၊ တူသော ဆန္ဒရှိကုန်သော လူတို့သည် ရှိကုန်သည်သာ။ ဗာဟိယာတိ၊
ဗာဟိယာ ဟူသည်ကား။ ဗဟိဇနပဒေ ဇာတာ၊ နန်းပြင်ပ၊ ဇနပုဒ်၌ မွေးဖွားသော။
သံဝမာ ဣတ္ထိ၊ ကြီးလာသော မိဖုရားကြီးတည်း။ သုဟန္တေနာတိ၊ သုဟန္တေနဟူ
သည်ကား။ ဟိရောတ္တပုံ အပ္ပဟာယ၊ အရှက်အကြောက်ကို မစွန့်မူ၍။ ပဋိစ္စန္တေန
အာကာရေန၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြင်းအရာဖြင့်။ ဟန္တံ သုဟန္တံ နာမ၊ ကျင်ကြီး
စွန့်ခြင်းသည် ကောင်းစွာကျင်ကြီးစွန့်ခြင်းမည်၏။ တေန သုဟန္တေန၊ ထိုကျင်ကြီး
စွန့်ကောင်းသဖြင့်တည်း။ ရာဇာနမဘိရာဓယီတိ၊ ရာဇာနမဘိရာဓယိဟူသည်
ကား။ ဒေဝံ အဘိရာဓယိတွာ၊ အရှင်မင်းတရားကို နှစ်သက်အားရစေပြီး၍။ ဣမံ
သမ္ပတ္တိံ ပတ္တာ ဣတိ၊ ဤစည်းစိမ်ကို ရရှိပြီတည်း ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။
ဧဝံ မဟာသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ သိက္ခိတဗ္ဗယုတ္တကာနံ၊ သင်ထိုက်
သည်နှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော။ သိပ္ပါနံ ဂုဏံ ကထေသိ၊ အတတ်ပညာတို့၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုပြီး။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇယမ္ပတိကာ၊ ထိုရှေးအခါက မယားလင်တို့ သည်။ ဧတရဟိပိ ဇယမ္ပတိကာဝ၊ ယခု ဘုရားလက်ထက်တော်ကာလ၌လည်း မယားလင်တို့ပင်တည်း။ ပဏ္ဍိတာမစ္စော ပန၊ ပညာရှိအမတ်သည်ကား။ အဟ မေဝ အဟောသိန္နိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဗာဟိယဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဗာဟိယဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ ကုဏ္ဍကပူဝဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယထန္ဇော ပုရိသော ဟောတီတိ ဣဒံ၊ ယထန္ဇော ပုရိသော ဟောတိ စသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိမြို့၌ နေတော်မူစဉ်။ မဟာဒုဂ္ဂတံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ ဆင်းရဲသားကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သာဝတ္ထိယံ၊ ချဲ့ပြောရသော် သာဝတ္ထိမြို့၌။ ကဒါစိ ဧကမေဝ ကုလံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆွေမျိုးတစ်စုသည်သာ။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ ဘိက္ခုသံဃဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား။ ဒါနံ ဒေတိ၊ အလှူကို ပေးလှူ၏။ ကဒါစိ တီဏိ စတ္တာရိ၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌ ဆွေမျိုးသုံးလေးစုတို့သည်။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ကြ၍လည်းကောင်း။ ကဒါစိ ဂဏဗန္ဓ နေန၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌ အုပ်စုဖွဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း။ ကဒါစိ ဝီထိသဘာဂေန၊ တစ်ရံ တစ်ခါ၌ လမ်းသဘာဂဖြစ်သောအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ကဒါစိ သကလနဂရံ၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌ တစ်မြို့လုံးသည်။ ဆန္ဒကံ သံဟရိတွာ၊ ဆန္ဒတူရာကို ကောင်းစွာ ဆောင်ယူပေါင်းစု၍လည်းကောင်း။ (ဒါနံ ဒေတိ၊ အလှူကို ပေးလှူ၏)။ တဒါ ပန၊ ထိုအခါ၌ကား။ ဝီထိဗဒ္ဓံ နာမ အဟောသိ၊ လမ်းအလိုက်ဖွဲ့လှူသော ဆွမ်းမည် သည် ဖြစ်ပြီ။ အထ မနုဿာ၊ ထိုအခါ လူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓပ္ပမုခဿ ဘိက္ခုသံဃဿ၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းအား။ ယာဂုံ ဒတွာ၊ ယာဂုကို ကပ်လှူပြီး၍။ ခဇ္ဇကံ အာဟရထာတိ၊ ခဲဖွယ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြဟု။ အာဟံသု၊ ပြောကုန်ပြီ။ တဒါ ပန တဿံ ဝီထိယံ ဝသမာနော၊ လမ်းအလိုက်ဖွဲ့ဆွမ်းကျွေးကြရာ ထိုအခါ၌

ကား ထိုလမ်း၌ နေသော။ ပရေသံ ဘတိကာရကော၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အခစား အလုပ်ပြုလုပ်သော။ ဧကော ဒုဂ္ဂတမနုဿော၊ တစ်ယောက်သော ဆင်းရဲသား လူသည်။ “အဟံ ယာဂုံ၊ ငါသည် ယာဂုကို။ ဒါတုံ န သက္ခိဿာမိ၊ ပေးလှူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လှဲတုံ။ ခဇ္ဇကံ ပန ဒဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ မှဲ့ခဲဖွယ်ကိုကား လှူမည်”ဟု တွေးထားပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ တွေးပြီး၍။ သဏှသဏှံ၊ နူးညံ့သည်ထက်နူးညံ့စွာ။ ကုဏ္ဍကံ ဝဗ္ဗာပေတွာ၊ ဆန်ကျိုးဆန်ကွဲကို တိုးပွားစေ၍။ ဥဒကေန တေမေတွာ၊ ရေဖြင့် ဆွတ်၍။ အက္ကပဏ္ဏေန ဝေဌေတွာ၊ မရိုးရွက်ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ထုတ်၍။ ကုက္ကဋေ ပစိတွာ၊ ပြာပူ၌ အံ့၍ (ဖုတ်၍)။ “ဣဒံ ဗုဒ္ဓဿ ဒဿာမိတိ၊ ဤမှဲ့ခဲဖွယ်ကို ဘုရားရှင်အား လှူအံ့”ဟုတွေး၍။ တံ အာဒါယ ဂန္ဓာ၊ ထိုမှဲ့ခဲဖွယ်ကို ယူ၍ သွား၍။ သတ္ထု သန္တိကေ ဌိတော၊ ဘုရားရှင်၏ အနီး၌ တည်နေလျက်။ “ခဇ္ဇကံ အာဟရထာတိ၊ မှဲ့ခဲဖွယ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ကြ”ဟု။ ဧကသ္မိံ ဝစနေ ဝုတ္တမတ္တေ၊ တစ်ခွန်းသော စကားကို ဆိုအပ်ခါမျှဖြစ်သော်။ သဗ္ဗပဌမံ ဂန္ဓာ၊ အားလုံးတို့ထက် ရှေးဦးစွာ သွား၍။ တံ ပူဝံ သတ္ထု၊ ထိုမှဲ့ခဲဖွယ်ကို ဘုရားရှင်၏။ ပတ္တေ ပတိဌာပေသိ၊ သပိတ်၌ တည်စေပြီ (လောင်းထည့်ပြီ)။ သတ္တာ အညေဟိ ဒီယမာနံ၊ ဘုရားရှင်သည် အခြား လူတို့က ပေးလှူအပ်သော်။ ခဇ္ဇကံ အဂ္ဂဟေတွာ၊ မှဲ့ခဲဖွယ်ကို အလှူမခံမူ၍။ တမေဝ ပူဝခဇ္ဇကံ ပရိဘုဂ္ဂံ၊ ဆင်းရဲသားကြီးပေးလှူအပ်သည့် ထိုမှဲ့ခဲဖွယ်ကိုသာ ဘုန်းပေးတော်မူပြီ။

ပန တသ္မိံယေဝ ခဏော၊ ထူးခြားသည်ကား ထိုခဏ၌ပင်။ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေန မဟာဒုဂ္ဂတဿ၊ ဘုရားရှင်သည် ဆင်းရဲသားကြီး၏။ ကုဏ္ဍကခဇ္ဇကံ အဇိဂုစ္ဆိတွာ၊ ဆန်ကွဲဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော မှဲ့ခဲဖွယ်ကို မရွံ့မရှာ။ အမတံ ဝိယ ပရိဘုတ္တံ ကိရဏ္ဍတိ၊ အမြိုက်သုဓာကဲ့သို့ ဘုန်းပေးအပ်ပြီတုံ”ဟု။ သကလနဂရံ ဧကကောလာဟလံ အဟောသိ၊ သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးသည် တစ်ခါတည်းအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်သွားပြီ။ ရာဇရာဇမဟာမတ္တာဒယော၊ မင်း၊ မင်းအမတ်ကြီးအစရှိကုန်သော။ အန္တမသော ဒေါဝါရိကေ၊ အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် တံခါးမှူးတို့ကို။ ဥပါဒါယ သဗ္ဗေဝ၊ အစပြု၍ လူအားလုံးတို့သည်ပင်။ သန္တိပတိတွာ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကြ၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍။ မဟာဒုဂ္ဂတံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဆင်းရဲသားကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “ဘော ဟန္တ၊ အို . အချင်း ယခု။ သတံ ဂဟေတွာ၊ တစ်ရာကို ယူ၍။ ဒွေသတာနိ ဂဟေတွာ၊ နှစ်ရာတို့ကို ယူ၍။ ပဉ္စသတာနိ

ဂဟေတွာ၊ ငါးရာတို့ကို ယူ၍။ အမှာကံ ပတ္တိ၊ ငါတို့အား ကုသိုလ်အဖို့ကို။ ဒေဟီတိ ဝဒီသု၊ ဝေမျပေးပါ”ဟု ပြောကြပြီ။ သော၊ ထိုဆင်ရဲသားကြီးသည်။ “သတ္တာရံ ပဋိပုစ္ဆိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို မေးမြန်းလျှောက်ထား၍။ ဇာနိဿာမီတိ၊ သိရပါလိမ့်မည်”ဟုပြော၍။ သတ္တု သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွား၍။ တမတ္ထံ အာရောစေသိ၊ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင် သည်။ “ဓနံ ဂဟေတွာ ဝါ၊ ပေးသော ပစ္စည်းကို ယူ၍သော်လည်းကောင်း။ အဂ္ဂဟေတွာ ဝါ၊ မယူမူ၍သော်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗသတ္တာနံ ပတ္တိ၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့အား ကုသိုလ်အဖို့ကို။ ဒေဟီတိ အာဟ၊ မျှဝေပေးလော့”ဟု မိန့်တော်မူပြီ။ သော ဓနံ ဂဟေတုံ၊ ထိုဆင်ရဲသားကြီးသည် ပစ္စည်းကို ယူခြင်းငှာ။ အာရတိ၊ အားထုတ်ပြီ။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဒိဂုဏစတုဂ္ဂုဏအဋ္ဌဂုဏာဒိဝသေန၊ နှစ်ဆ လေးဆ ရှစ်ဆ စသည်တို့အစွမ်းဖြင့်။ ဒဒန္တာ၊ ပေးကြကုန်လျက်။ နဝ ဟိရညကောဋိယော အဒံသု၊ ငွေကိုးကုဋေတို့ကို ပေးကြပြီ။ သတ္တာ အနုမောဒနံ ကတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် အနုမောဒနာတရားဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၍။ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ၊ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍။ ဘိက္ခုဟိ ဝတ္ထေ ဒသမိတေ၊ ရဟန်းတို့သည် ပြုနေကြဝတ္တရားကို ပြအပ်ပြီးသော်။ သုဂတောဝဒံ ဒတွာ၊ ဘုရားရှင်တို့ဩဝါဒကို ပေးတော်မူပြီး၍။ ဂန္ဓကုဋိ ပါဝိသိ၊ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူပြီ။ ရာဇာ သာယနသမယေ၊ ပသေနဒီကောသလ မင်းသည် ညနေချမ်းအခါ၌။ မဟာဒုဂ္ဂတံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဆင်းရဲသားကြီးကို ခေါ်စေ၍။ သေဌိဋ္ဌာနေန ပူဇေသိ၊ သူဌေးရာထူးဖြင့် ပူဇော်ပြီ။

ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဂုသော သတ္တာ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ဘုရားရှင်သည်။ မဟာဒုဂ္ဂတေန ဒိန္နံ၊ ဆင်းရဲသားကြီးသည် ပေးလှူအပ်သော။ ကုဏ္ဍကပူဝံ အဇိဂုစ္ဆန္တော၊ ဆန်ကွဲ မှဲ့ခဲဖွယ်ကို မရုံမရှာ။ အမတံ ဝိယ ပရိဘုဉ္ဇိ၊ အမြိုက်သူဓာကဲ့သို့ ဘုဉ်းပေးပြီ။ မဟာဒုဂ္ဂတောပိ ဗဟုဓနဉ္စ၊ ဆင်းရဲသားကြီးသည်လည်း များစွာသော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ သေဌိဋ္ဌာနဉ္စ လဘိတွာ၊ သူဌေးရာထူးကိုလည်းကောင်း ရပြီး၍။ မဟာသမ္ပတ္တိံ ပက္ခောတိ၊ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ရရှိပြီ”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္ဓာ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင် နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်

မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤ မည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထား အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။ မယာ အဇိဉ္ဇန္တန္တေန၊ ငါဘုရားသည် မရွံ့မရှာ။ တဿ ကုဏ္ဍကပူဝေါ၊ ထိုဆင်းရဲသားကြီး၏ ဆန်ကွဲ မှဲ့ခဲဖွယ်ကို။ န ပရိဘုတ္တော၊ သုံးဆောင်တော်မူအပ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ရုက္ခဒေဝတာယ၊ ရှေးကလည်း ရုက္ခစိုးနတ်အဖြစ်ဖြင့်။ ဟုတွာ ပရိဘုတ္တောယေဝ၊ ဖြစ်ပြီး၍ သုံးဆောင်အပ်ဖူးသည်သာ။ တဒါပိ စ ဒေသော၊ ထိုအခါကလည်း ဤဆင်း ရဲသားကြီးသည်။ မ နိဿာယ သေဌိဌာနံ၊ ငါဘုရားကို အမှီပြု၍။ သုဌေးရာထူး ကို။ အလတ္ထေဝါတိ ဝတွာ၊ ရဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတ် အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ ဧရဏ္ဍရက္ခေ၊ တစ်ခုသော ဌာန၌ ကြက်ဆူ ပင်၌။ ရုက္ခဒေဝတာ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ရုက္ခစိုးနတ်၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ တဒါ တသ္မိံ ဂါမကေ မနုဿာ၊ ထိုအခါက ထိုရွာငယ်၌ လူတို့သည်။ ဒေဝတာမင်္ဂလိကာ ဟောန္တိ၊ နတ်ကိုးကွယ်လျှင် မင်္ဂလာရှိ၏ဟုအယူရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အထ ဧကသ္မိံ ဆဏေ သမ္ပတ္တေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော ပွဲသဘင်သည် ရောက်လတ် သော်။ မနုဿာ အတ္တနော အတ္တနော၊ လူတို့သည် မိမိ၏ မိမိ၏။ ရုက္ခဒေဝတာနံ ဗလိကမ္ပံ အကံသု၊ ကိုးကွယ်ရာရုက္ခစိုးနတ်တို့အား ပူဇော်မှုကို ပြုကြပြီ။ အထ ဧကော ဒုဂ္ဂတမနုဿော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော လူဆင်းရဲသည်။ တေ မနုဿေ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ထိုလူတို့ကို ရုက္ခစိုးနတ်တို့ကို။ ပဋိဇဂ္ဂန္တေ ဒိသ္မာ၊ လုပ်ကျွေး ပူဇော်နေသည်တို့ကို တွေ့ရ၍။ ဧကံ ဧရဏ္ဍရက္ခံ ပဋိဇဂ္ဂံ၊ တစ်ခုသော ကြက်ဆူပင် ကို လုပ်ကျွေးပူဇော်ပြီ။ တေ မနုဿာ အတ္တနော အတ္တနော၊ ထိုလူတို့သည် မိမိ၏ မိမိ၏။ ဒေဝတာနံ နာနပ္ပကာရာနိ၊ ပူဇော်ရာနတ်တို့အတွက် အထူးထူး အပြားပြား ကုန်သော။ မာလာဂန္ဓဝိလေပနာနိစေဝ၊ ပန်းနံ့သာ၊နံ့သာပြောင်းစသည်တို့ကို လည်းကောင်း။ ခဇ္ဇဘောဇ္ဇာနိ စ၊ ခဲဖွယ် စားဖွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ ဂစ္ဆိသု၊ ယူ၍ သွားကုန်ပြီ။ သော ပန ကုဏ္ဍကပူဝဉ္စေဝ၊ ထိုလူဆင်းရဲသည်ကား ဆန်ကွဲမှဲ့ကိုလည်းကောင်း။ ဥဠုဏိန ဥဒကံ စ၊ ရေမွတ်ဖြင့် ရေကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ ဂန္တု၊ ယူ၍ သွား၍။ ဧရဏ္ဍရက္ခဿ အဝိဒူရေ ဌတွာ၊ ကြက်ဆူပင်၏

မနီးမဝေး၌ ရပ်၍။ “ဒေဝတာ နာမ၊ နတ်တို့မည်သည်။ ဒိဗ္ဗခဇ္ဇကာနိ ခါဒန္တိ၊ နတ်ခဲဖွယ်တို့ကို စားကြကုန်၏။ မယံ ဒေဝတာ၊ ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာနတ်သည်။ မယံ ဣမံ ကုဏ္ဍကပူဝံ၊ ငါ၏ ဤဆန်ကွဲမုံကို။ န ခါဒိဿတိ၊ စားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဣမံ အကာရဏေန၊ ဤဆန်ကွဲမုံကို အကြောင်းမဲ့ဖြင့်။ ကိံ နာသေမိ၊ အဘယ်ကြောင့် ပျက်စီးစေရအံ့နည်း။ အဟမေဝ နံ၊ ငါသည်ပင် ထိုဆန်ကွဲမုံကို။ ခါဒိဿာမိတိ၊ စားမည်”ဟုတွေး၍။ တတောဝ နိဝတ္တိ၊ ထိုနေရာမှပင် ဆုတ်နစ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ခန္ဓဝိဇ္ဇပေ ဌတ္တာ၊ ဘုရားလောင်းရုက္ခစိုးသည် ကြက်ဆူပင်ခွကြား၌ ရပ်၍။ “ဘော ပုရိသ တံ၊ အို. . ယောက်ျား သင်သည်။ ဣဿရော သစေ ဘဝေယျာသိ၊ အစိုးရ သူသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ မယံ မဓုရခဇ္ဇကံ၊ ငါ့အား ချိုမြိန်သော အရသာရှိသော ခဲဖွယ်ကို။ ဒဒေယျာသိ၊ ပေးရာပူဇော်ရာ၏။ တံ ပန ဒုဂ္ဂတော၊ သင်သည်ကား ဆင်းရဲ၏။ အဟံ တဝ ပူဝံ၊ ငါရုက္ခစိုးသည် သင်ဆင်းရဲသား၏ မုံကို။ န ခါဒိတွာ အညံ၊ မစားသော် အခြားသော။ ကိံ ခါဒိဿာမိ၊ ဘာကို စားရအံ့နည်း။ မေ ကောဌာသံ၊ ငါ၏ ဝေစုကို။ မာ နာသေဟိတိ ဝတ္တာ၊ မဖျက်ဆီးပါလင့်”ဟု ပြော၍။

၁၀၉။ “ယထန္ဇော ပုရိသော ဟောတိ၊ တထန္ဇာ တဿ ဒေဝတာ။

အာဟရေတံ ကုဏ္ဍပူဝံ၊ မာ မေ ဘာဂံ ဝိနာသယာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယထန္ဇော ။ပ။ ဝိနာသယဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . . .

ပုရိသော၊ ကိုးကွယ်သည့် ယောက်ျားသည်။ ယထန္ဇော ဟောတိ၊ အကြင် သို့သော အစာရှိသည် ဖြစ်၏။ တဿ ဒေဝတာ၊ ထိုယောက်ျား၏ ကိုးကွယ် ရာနတ်သည်လည်း။ တထန္ဇာ၊ ထိုယောက်ျားနှင့်တူသော အစာရှိသည်သာ။ (ဟောတိ၊ ဖြစ်၏)။ ဧတံ ကုဏ္ဍပူဝံ အာဟရ၊ ဆန်ကွဲဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သည့် ထိုမုံကို ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့။ မေ ဘာဂံ၊ ငါ၏ ဝေစုကို။ မာ ဝိနာသယ၊ မဖျက်ဆီးပါလင့်။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယထန္ဇောတိ၊ ယထန္ဇောဟူသည်ကား။ ယထာရူပ ဘောဇနော ဟောတိ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော အစာရှိသည် ဖြစ်၏တည်း။ တထန္ဇာတိ၊ တထန္ဇာဟူသည်ကား။ တဿ ပုရိသဿ ဒေဝတာပိ၊ ထိုကိုးကွယ် သော ယောက်ျား၏ ကိုးကွယ်ခံနတ်သည်လည်း။ တထာရူပဘောဇနောဝ

ဟောတိ၊ ထိုယောက်ျားအစာသဘောရှိသော အစာရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ အာဟာရေ'တံ ကုဏ္ဍပူဝန္တိ၊ အာဟာရေ'တံ ကုဏ္ဍပူဝံဟူသည်ကား။ ကုဏ္ဍကေန၊ ဆန်ကွဲဖြင့်။ ဧတံ ပက္ကပူဝံ၊ ဖုတ်အပ်သည့် ထိုမှကို။ အာနေဟိ၊ ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့။ မယံ ဘာဂံ၊ ငါ၏ ဝေစုကို။ မာ ဝိနာသေဟိ၊ မဖျက်ဆီးပါလင့်တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်တည်း။

သော နိဝတ္တိတွာ၊ ထိုလူဆင်းရဲသည် ပြန်နစ်၍။ ဗောဓိသတ္တံ သြလောကေတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို ကြည့်၍။ ဗလိကမ္ပံ အကာသိ၊ ပူဇော်ပသမှုကို ပြုပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တတော၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုတင်သော မုံမှ။ သြဇံ ပရိဘုဉ္ဇိတွာ၊ အဆီအနှစ်ကို စားသုံးပြီး၍။ “ပုရိသ တံ ကိမတ္ထံ၊ အို. . ယောက်ျား သင်သည် အဘယ်အကျိုးငှာ။ မံ ပဋိဇဂ္ဂသီတိ အာဟ၊ ငါ့ကို ပြုစုကိုးကွယ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ သာမိ ဒုဂ္ဂတော အမှီ၊ အို. . အရှင်နတ်မင်း ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏။ တံ နိဿာယ၊ အရှင်နတ်မင်းကို အမှီပြု၍။ ဒုဂ္ဂတဘာဝတော၊ ဆင်းရဲသားအဖြစ်မှ။ မုစ္ဆိတု ကာမတာယ၊ လွတ်လိုသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ပဋိဇဂ္ဂါမီတိ၊ လုပ်ကျွေးကိုးကွယ်ပါ ၏ဟုဖြေပြီ။ “ဘော ပုရိသ မာ စိန္တယိ၊ အို. . ယောက်ျား မပူလင့်။ တယာ ကတညဿ၊ သင်ယောက်ျားသည် ကျေးဇူးသိတတ်သူအား။ ကတဝေဒိနော၊ ကျေးဇူးကို ဆပ်တတ်သူအား။ ပူဇာ ကတာ၊ ပူဇော်မှုကို ပြုအပ်ပြီ။ ဣမံ ဧရဏ္ဍံ ပရိက္ခိပိတွာ၊ ဤကြက်ဆူပင်ကို ဝိုင်းရံ၍။ နိဓိကုမ္ဘိယော၊ ဥစ္စာအိုးတို့သည်။ ဂီဝါယ ဂီဝံ အာဟစ္စ၊ လည်ပင်းဖြင့် လည်ပင်းကို ထိခိုက်၍။ ဌိတာ၊ တည်ရှိကုန်၏။ တံ ရညော အာစိက္ခိတွာ၊ သင်သည် ရှင်ဘုရင်အား လျှောက်ထား၍။ သကဋေဟိ ဓနံ အာဟရာပေတွာ၊ လှည်းတို့ဖြင့် ပစ္စည်းကို ဆောင်ယူစေ၍။ ရာဇင်္ဂဏေ၊ မင်းရင်ပြင်၌။ ရာသီ ကာရေဟိ၊ အစုအပုံကို ပြုစေလော့။ ရာဇာ တေ တုသိတွာ၊ မင်းသည် သင့်အား နှစ်သက်၍။ သေဌိဌာနံ၊ သူဌေးရာထူးကို။ ဒဿတီတိ ဝတွာ၊ ပေးလတုံ”ဟု ပြော၍။ ဗောဓိသတ္တော အန္တရဓာယိ၊ ဘုရားလောင်းသည် ကွယ်ပျောက်ပြီ။ သော တထာ အကာသိ၊ ထိုဆင်းရဲသားသည် ထိုဘုရားလောင်း ပြောသည့်အတိုင်း ပြုပြီ။ ရာဇာပိ တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း ထိုဆင်းရဲသားအား။ သေဌိဌာနံ အဒါသိ၊ သူဌေးရာထူးကို ပေးပြီ။ ဣတိ သော၊ ဤသို့လျှင် ထိုဆင်းရဲသားသည်။ ဗောဓိသတ္တံ နိဿာယ၊ ဘုရားလောင်းကို အမှီပြု၍။ မဟာသမ္ပတ္တိံ ပတွာ၊ များစွာသော စည်းစိမ် ကို ရရှိ၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္ထာ ဣမံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဒုဂ္ဂတော၊ ထိုရှေးအခါက ဆင်းရဲသားသည်။ ဧတရဟိ ဒုဂ္ဂတောဝ၊ ဤငါဘုရားလက်ထက်အခါ ဆင်းရဲသားပင်တည်း။ ဧရဏ္ဍရက္ခ ဒေဝတာ ပန၊ ကြက်ဆူပင်စောင့် ရုက္ခဗိုနတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီဟု”။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူပြီ။

ကုဏ္ဍကပူဝဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

သဗ္ဗသံဟာရကော နတ္ထိတိ၊ သဗ္ဗသံဟာရကော နတ္ထိ ဟူသော။ အယံ သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စော၊ ဤသဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စဇာတ်သည်။ သဗ္ဗာကာရေန ဥမဂ်ဇာတကေ၊ အလုံးစုံသောအခြင်းအရာအားဖြင့် မဟာဥမဂ်ဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ ဣတိ ၊ ထင်စွာဖြစ်လိမ့်မည် ဤကားအပြီးတည်း။

သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္စဇာတ်အဖွင့်တည်း။

ပရောသတဝဂ္ဂေါ ဧကာဒသမော၊ တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ပရောသတဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုပရောသတဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။

ပရောသတမ္ပိ ပဏ္ဍိကံ၊ ပရောသတဇာတ်လည်းကောင်း ပဏ္ဍိကဇာတ် လည်းကောင်း။ ဝေရီ စ မိတ္တဝိန္ဒကံ၊ ဝေရီဇာတ်လည်းကောင်း မိတ္တဝိန္ဒက ဇာတ်လည်းကောင်း။ ဒုဗ္ဗလဉ္စ ဥဒ္ဓန္နီ၊ ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်လည်းကောင်း ဥဒ္ဓန္နီ ဇာတ်လည်းကောင်း။ သာလိတ္တမ္ပိ စ ဗာဟိယံ၊ သာလိတ္တကဇာတ်လည်း ကောင်း ဗာဟိယဇာတ်လည်းကောင်း။ ကုဏ္ဍကပူဝသဗ္ဗသံဟာရကံ ဣတိ၊ ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ် သဗ္ဗသံဟာရကဇာတ်လည်းကောင်း ဤသည်ပင်တည်း။

၁၂။ ဟံစိဝဂ္ဂ

၁။ ဂဒြဘပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဟံစိ တုဝံ ဧဝမညသီတိ၊ ဟံစိ တုဝံ ဧဝမညသီဟူသော။ အယမ္ပိ ဂဒြဘပဉ္စော၊ ဤဂဒြဘပဉ္စဇာတ်သည်လည်း။ မဟာဥမင်္ဂဇာတကေယေဝ၊ မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ပင်။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဂဒြဘပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ရှေးဦးစွာဖြစ်သော
ဂဒြဘပဉ္စဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ အမရာဒေဝီပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယေန သတ္တုဗိလင်္ဂါ စာတိ၊ ယေန သတ္တုဗိလင်္ဂါ စဟူသော။ အယမ္ပိ အမရာ ဒေဝီပဉ္စော နာမ၊ ဤအမရာဒေဝီပဉ္စမည်သော ဇာတ်သည်လည်း။ တတ္ထေဝ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထိုမဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ပင် ထင်စွာဖြစ်လတ်။

အမရာဒေဝီပဉ္စဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
အမရာဒေဝီပဉ္စဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ

သဒ္ဒဟာသိ သိင်္ဂီလဿာတိ ဣဒံ၊ သဒ္ဒဟာသိ သိင်္ဂီလဿစသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တသ္မိံ သမယေ ဘိက္ခု၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအခါက ရဟန်းတို့ သည်။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတွာ၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေး ကြ၍။ “အာဝုသော ဒေဝဒတ္တေန၊ အို. ငါ့ရှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည်။ ပဉ္စဘိက္ခု သတာနိ အာဒါယ၊ ရဟန်းငါးရာတို့ကို ခေါ်ယူ၍။ ဂယာသီသံ ဂန္ဓာ၊ ဂယာသီသ အရပ်သို့ သွား၍။ သမဏော ဂေါတမော၊ ရဟန်းဖြစ်သော ဂေါတမသည်။ ယံ ကရောတိ၊ အကြင်ကို ပြု၏။ သော န ဓမ္မော၊ ထိုရဟန်းဂေါတမပြုသမျှသည်

တရား မဟုတ်။ ယံ အဟံ ကရောမိ၊ အကြင်ကို ငါသည် ပြု၏။ အယမေဝ
 ဓမ္မောတိ၊ ဤငါပြုသမျှသည်သာ တရားဟု။ အတ္တနော လဒ္ဓိ၊ မိမိ၏ အယူဝါဒကို။
 တေ ဘိက္ခု၊ ဂါဟာပေတွာ၊ ထိုရဟန်းတို့ကို ယူစေ၍။ ဌာနပ္ပတ္တံ၊ အပါယ်ကျ
 ကြောင်းသို့ ရောက်သော။ မုသာဝါဒံ ကတွာ၊ လိမ်ညာပြောမှုကို ပြု၍။ သံဃံ
 ဘိန္နိတွာ၊ သံဃာကို သင်းခွဲ၍။ ဧကသီမာယ၊ တစ်သိမ်ထည်း၌။ ဒွေ ဥပေါသထာ
 ကတာတိ၊ ဥပုသ်နှစ်ဖွဲ့တို့ကို ပြုအပ်ကုန်ပြီ”ဟု။ ဒေဝဒတ္တဿ အဂုဏကထံ၊
 ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားကို။ ကထေန္တာ နိသီဒိသု၊ ပြောဆိုကုန်လျက် ထိုင်နေ
 ကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊
 အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော
 စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်းဟု
 မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု
 လျှောက်ထားအပ်သော်။ ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တော၊ အို ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်။
 ဣဒါနေဝ န မုသာဝါဒီ၊ ယခုအခါ၌သာ မုသားပြောသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊
 ရှေးကလည်း။ မုသာဝါဒီယေဝါတိ ဝတ္တော၊ မုသားပြောသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။
 အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ သုသာနဝနေ ရုက္ခဒေဝတာ၊ သင်းချိုင်းရှိသော တောအုပ်၌
 ရုက္ခစိုးနတ်၏။ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ တဒါ ဗာရာဏသီယံ၊ ထိုအခါ
 ဗာရာဏသီမြို့၌။ နက္ခတ္တံ ယုဋ္ဌံ အဟောသိ၊ နက္ခတ်ပွဲသည် ကြွေးကြော်အပ်သည်
 ဖြစ်ပြီ။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ “ယက္ခဗလိကမ္ပံ ကရောမာတိ၊ နတ်ပူဇော်ပသမှုကို
 ပြုကြမည်”ဟုတွေး၍။ တေသု တေသု စစ္စရရတ္တာဒိဌာနေသု၊ ထိုထိုလမ်းဆုံ မြို့တွင်း
 လမ်းစသော ဌာနတို့၌။ မစ္ဆမံသာဒိနိ ဝိပုကိရိတွာ၊ ငါး၊အမဲစသည်တို့ကို ဖရိုဖရဲ
 ဖြန့်ကျဲ၍။ ကပါလကေသု၊ ခွက်ငယ်တို့၌။ ဗဟံ သုရံ ဌပယီသု၊ များစွာသော
 သေကို ထည့်ထားကုန်ပြီ။ အထ ဧကော သိင်္ဂါလော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော
 တောခွေးသည်။ အမုရတ္တသမယေ နိဒ္ဒမနေန၊ သန်းခေါင်အခါ၌ ရေထွက်ပေါက်
 ဖြင့်။ နဂရံ ပဝိသိတွာ၊ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍။ မစ္ဆမံသံ ခါဒိတွာ၊ ငါး၊အမဲကို စား၍။
 သုရံ ပဝိတွာ၊ သေကို သောက်၍။ ပုန္နာဂဂစ္ဆန္တရံ ပဝိသိတွာ၊ ပုံးညက်ပင်ခြံကြားသို့

ဝင်၍။ ယာဝ အရုဏ္ဏဂ္ဂမနာ၊ အရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင်။ နိဒ္ဒိ ဩက္ကမိ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ သက်ရောက်ပြီ။ သော ပဗုဒ္ဓိတွာ၊ ထိုတောခွေးသည် နိုး၍။ အာလောကံ ဒိသ္မာ၊ အရောင်အလင်းကို တွေ့မြင်၍။ “ဣဒါနိ နိက္ခမိတုံ န သက္ကာတိ၊ ယခုအခါ မြို့ပြင်ထွက်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း”ဟုတွေး၍။ မဂ္ဂသမိပံ ဂန္ဓာ၊ လမ်းနားသို့ သွား၍။ အဒိဿမာနော နိပဇ္ဇိတွာ၊ မည်သူမျှမမြင်အောင် ဝပ်နေ၍။ အညေ မနုဿေ ဒိသ္မာပိ၊ အခြားကုန်သော လူတို့ကို မြင်၍လည်း။ ကိဉ္စိ အဝတွာ၊ ဘာကိုမျှ မပြောမူ၍။ မုခဓောဝနတ္ထာယ ဂစ္ဆန္တိ၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းအကျိုးငှာ သွားသော။ ဧကံ ဗြာဟ္မဏံ ဒိသ္မာ၊ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားကို တွေ့၍။ “ဗြာဟ္မဏာ နာမ၊ ပုဏ္ဏားတို့မည်သည်။ ဓနုလောလာ ဟောန္တိ၊ ပစ္စည်း၌ လော်လီကြသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဣမံ ဓနေန ပလောဘေတွာ၊ ဤပုဏ္ဏားကို ပစ္စည်းဖြင့် လှည့်ပတ်၍။ ယထာ၊ အကြင်သို့ ပြုသော်။ မံ ဥပကစ္ဆကန္တရေ ကတွာ၊ ငါ့ကို ချိုင်းကြား၌ ထားမှုပြု၍။ ဥတ္တရာသင်္ဂေန ပဋိစ္စာဒေတွာ၊ အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍။ နဂရာ နိဟရတိ၊ မြို့ထဲမှ ထုတ်ဆောင်ပေး၏။ တထာ ကရိဿာမိတိ၊ ထိုကဲ့သို့ ထုတ်ဆောင်ပေးအောင် ပြုမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။ သော မနုဿဘာသာယ၊ ထိုတောခွေးသည် လူတို့ဘာသာစကားဖြင့်။ “ဗြာဟ္မဏာတိ အာဟ၊ အို. . ပုဏ္ဏား”ဟု ခေါ်ပြီ။ သော နိဝတ္တိတွာ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ပြန်နစ်၍။ “ကော မံ၊ ဘယ်သူသည် ငါ့ကို။ ပက္ခောသတိတိ အာဟ၊ ခေါ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ အဟံ ဗြာဟ္မဏာတိ၊ ငါသည် အိုပုဏ္ဏားဟုခေါ်ပါပြီ။ ကိံ ကာရဏာတိ၊ ဘာကြောင့်နည်းဟုမေးပြီ။ ဗြာဟ္မဏမယံ၊ အို. . ပုဏ္ဏား ငါ့အား။ ဒွေကဟာပဏသတာနိ အတ္ထိ၊ ဒင်္ဂါးနှစ်ရာတို့သည် ရှိကုန်၏။ မံ ဥပကစ္ဆန္တရေ ကတွာ၊ ငါ့ကို ချိုင်းကြား၌ ထားမှုပြု၍။ ဥတ္တရာသင်္ဂေန ပဋိစ္စာဒေတွာ၊ အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍။ ယထာ၊ အကြင်သို့ ထွက်စေသော်။ ကောစိ န ပဿတိ၊ မည်သူသည်မျှ မမြင်။ တထာ၊ ထိုကဲ့သို့ မည်သူမျှမမြင်အောင်။ နဂရာ နိက္ခာမေတုံ၊ မြို့တွင်းမှ ထွက်စေခြင်းငှာ။ သစေ သက္ကာတိ၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့။ တုယံ တေ ကဟာပဏေ၊ သင့်အား ထိုဒင်္ဂါးနှစ်ရာတို့ကို။ ဒဿာမိတိ၊ ပေးအံ့”ဟုပြောပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ဓနုလောဘေန၊ ပုဏ္ဏားသည် ပစ္စည်းလောဘဖြင့်။ ‘သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ကောင်းပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍။ တံ တထာ ကတွာ၊ ထိုတောခွေးကို ထိုတောခွေးပြောသည့်အတိုင်း ပြု၍။ အာဒါယ နဂရာ နိက္ခမိတွာ၊ ယူ၍ မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍။ ထောကံ အဂမာသိ၊ အနည်းငယ် သွားပြီ။ အထ နံ သိင်္ဂါလော၊

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို တောခွေးသည်။ “ကတရဋ္ဌာနံ ဗြာဟ္မဏာတိ၊ ဘယ်နေရာလဲ ပုဏ္ဏားကြီး”ဟု။ ပုစ္ဆိ၊ မေးပြီ။ အသုကံ နာမာတိ၊ ထိုမည်သော နေရာဟု ဖြေပြီ။ အညံ ဌာနံ၊ အခြားသော နေရာသို့။ ထောက် ဂစ္ဆာတိ၊ အတန်ငယ် သွားပါဦးဟု ပြောပြီ။ ဧဝံ ပုနပ္ပုနံ ဝဒန္တော၊ ဤသို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောလျက်။ မဟာသုဿာနံ ပတ္တာ၊ သုဿာန်ကြီးသို့ ရောက်၍။ “ဣမ ဓံ၊ ဤသုဿာန်ကြီး၌ ငါ့ကို။ ဩတာရေဟိ တိ အာဟ၊ ချပေးပါ”ဟု ပြောပြီ။ တတ္ထ နံ ဩတာရေသိ၊ ထိုသုဿာန်ကြီး၌ ထိုတောခွေးကို ချပေးပြီ။ အထ သိင်္ဂီလော၊ ထိုအခါ တောခွေးသည်။ “ဗြာဟ္မဏ တေန ဟိ၊ အို. . ပုဏ္ဏား ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ ဥတ္တရိသာဋ္ဌကံ ပတ္တရာတိ အာဟ၊ အပေါ်ရုံအဝတ်ကို ဖြန့်ခင်းပါ”ဟု ပြောပြီ။ သော ဓနလောဘေန၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ပစ္စည်းလောဘဖြင့်။ သာဓူတိ ပတ္တရိ၊ ကောင်းပြီဟုပြော၍ ဖြန့်ခင်းပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို။ “ဣမံ ရုက္ခမူလံ ခဏာဟိတိ၊ ဤသစ်ပင်ရင်းကို တူးပါ”ဟု။ ပထဝိခဏနေ ယောဇေတွာ၊ မြေတူးမှု၌ အားထုတ်စေ၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ဥတ္တရိ သာဋ္ဌကံ၊ ပုဏ္ဏား၏ အပေါ်ရုံအဝတ်သို့။ အဘိရယ၊ တက်၍။ စတုသု ကဏ္ဏေသု စ၊ လေးခုကုန်သော ထောင့်တို့လည်းကောင်း။ မဇ္ဈေ စ ဣတိ၊ အလယ်ခေါင် လည်းကောင်း ဤသို့။ ပဉ္စသု ဌာနေသု၊ ငါးပါးကုန်သော ဌာနတို့၌။ သရီရနိဿန္တံ ပါတေတွာ၊ ကိုယ်၏ အကျိုးဆက်အညစ်အကြေးကို ယိုချ၍။ မက္ခေတွာ စေဝ တေမေတွာ စ၊ လူးစေ၍လည်းကောင်း စိုစွတ်စေ၍လည်းကောင်း။ သုဿာနဝနံ ပါဝိသိ၊ သုဿာန်တောအုပ်သို့ ဝင်သွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ရုက္ခဝိဋ္ဌပေ ဌတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် သစ်ပင်ခွကြား၌ တည်၍။

၁၁၃။ “သဒ္ဒဟာသိ သိင်္ဂီလဿ၊ သုရာပိတဿ ဗြာဟ္မဏ။

သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိ၊ ကုတော ကံသသတာ ဒုဝေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ သဒ္ဒဟာသိ ။ပ။ ဒုဝေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. . .

ဗြာဟ္မဏ သုရာပိတဿ၊ အို. . ပုဏ္ဏား သေရည်သောက်ထားသော။ သိင်္ဂီလဿ သဒ္ဒဟာသိ၊ တောခွေးအား ယုံကြည်သလော။ သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိ၊ ခရုတို့၏ တစ်ရာသည်သော်မှလည်း မရှိ။ ဒုဝေ ကံသသတာ ကုတော၊ ဒင်္ဂါးနှစ်ရာတို့သည် အဘယ်မှာရှိပါအံ့နည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သဒ္ဓဟာသီတိ သဒ္ဓဟသိ၊ သဒ္ဓဟာသိဟူသည်ကား ယုံကြည်သလောတည်း။ အယမေဝဝါ ပါဌော၊ ဤသဒ္ဓဟသိသည်ပင်လည်း ပါဠိတော်ပါဌ်တည်း။ ပတ္တိယာယသီတိ၊ ယုံကြည်သလော။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား သဒ္ဓဟာသိ၊ သဒ္ဓဟသိတို့၏ အနက်တည်း။ သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိတိ၊ သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိဟူသည်ကား။ ဟိ၊ ထင်ရှားအောင်ပြောရသော်။ ဧတဿ၊ ထိုတောခွေးမှာ။ သိပ္ပိကာသတမ္ပိ နတ္ထိ၊ ခရုတစ်ရာသည်သော်မှလည်း မရှိ။ ကုတော ကံသသတာ ဒုဝေတိ၊ ကုတော ကံသသတာ ဒုဝေဟူသည်ကား။ ဒွေကဟာပဏသတာနိ ပန၊ ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ရာတို့သည်ကား။ အဿ ကုတော ဧဝ၊ ထိုတောခွေးမှာ အဘယ်မှာရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤကားဂါထာဖွင့်တည်း။

ဗောဓိသတ္တော ဣမံ ဂါထံ ဝတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို၍။ “ဗြာဟ္မဏ ဂစ္ဆ၊ အို . . ပုဏ္ဏား သွားလော့။ တဝ သာဓူကံ၊ သင်၏ အဝတ်ကို။ ဓောဝိတွာ နှာယိတွာ၊ ဖွတ်လျော်၍ ရေချိုး၍။ အတ္တနော ကမ္မံ မိမိ၏ အလုပ်ကို။ ကရောဟီတိ ဝတွာ၊ ပြုလော့”ဟု ပြော၍။ အန္တရဓာယိ၊ ကွယ်ပြီ။ ဗြာဟ္မဏော တထာ ကတွာ၊ ပုဏ္ဏားသည် ထိုရုက္ခစိုးပြောသည့်အတိုင်း ပြု၍။ “ဝတ ဝဗ္ဗိတော၊ စင်စစ် အညာခံရသည်။ အမှီတိ၊ ဖြစ်၏”ဟုတွေး၍။ ဒေါမနဿပွတ္တော ပက္ကာမိ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရောက်၍ ဖဲခွါသွားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ သိင်္ဂီလော၊ ထိုရှေးအခါက တောခွေးသည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ယခုအခါဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ ပန၊ ရုက္ခစိုးနတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာ ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
သိင်္ဂီလဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ မိတစိန္တိဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိတိ ဣဒံ၊ ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိအစရှိသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌

နေတော်မူစဉ်။ ဒွေ မဟလ္လကတ္ထေရေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော ထေရ်အိုကြီးတို့ကို။ အာရဗ္ဗ
ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တေ ဇနပဒေ၊ ထိုမထေရ်အိုကြီး
တို့သည် ဇနပုဒ်၌။ ဧကသ္မိ အရညာဝါသေ၊ တစ်ခုသော တောရကျောင်း၌။ ဝဿံ
ဝသိတွာ၊ ဝါလပတ်လုံး နေကြပြီး၍။ သတ္ထု ဒဿနတ္ထာယ၊ ဘုရားရှင်အား ဖူးမြင်
ခြင်းငှာ။ ဂစ္ဆိဿာမာတိ၊ သွားကြမည်ဟု။ ပါထေယျံ သဇ္ဇေတွာ၊ လမ်းစာရိက္ခာကို
စီစဉ်ကြပြီး၍။ “အဇ္ဇ ဂစ္ဆာမ၊ ယနေ သွားကြစို့၊ သွေ ဂစ္ဆာမာတိ၊ နက်ဖန် သွားကြစို့”
ဟု။ မာသံ အတိက္ကာမေတွာ၊ တစ်လကို ကျော်လွန်စေ၍။ ပုန ပါထေယျံ သဇ္ဇေ-
တွာ၊ တဖန် လမ်းစာရိက္ခာကို စီစဉ်ကြပြီး၍။ တထေဝ မာသံ၊ ထို့အတူသာ တစ်လ
လည်းကောင်း။ ပုန မာသန္တိ၊ တဖန် တစ်လလည်းကောင်း စသည်ဖြင့်။ ဧဝံ အတ္တ-
နော၊ ဤကဲ့သို့ မိမိတို့၏။ ကုသိတဘာဝေန စေဝ၊ ပျင်းရိကြသည့်အဖြစ်ကြောင့်လည်း
ကောင်း။ နိဝါသဌာနေ အပေက္ခာယ စ၊ နေရာဌာန၌ ဝဲကွက်ကြ ခြင်းကြောင့်လည်း
ကောင်း။ တယော မာသေ အတိက္ကာမေတွာ၊ သုံးလတို့ကို ကျော်လွန်စေ၍။
တတော နိက္ခမ္မ၊ ထိုတောကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့၍။ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်သို့ သွား၍။ သဘာဂဌာနေ၊ သဘာဂဖြစ်ရာဌာန၌။ ပတ္တစိဝရံ ပဋိသာမေ-
တွာ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို သို့မှီးသိမ်းဆည်း၍။ သတ္တာရံ ပဿိသု၊ ဘုရားရှင်ကို
ဖူးမြင်ကုန်ပြီ။ အထ နေ ဘိက္ခု၊ ထိုအခါ ထိုမထေရ်အိုကြီးတို့ကို ရဟန်းတို့က။
“အာဝုသော ဗုဒ္ဓုပဌာနံ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ဘုရားဆည်းကပ်ခြင်းကို။ အကရောန္တာနံ
ဝေါ၊ မပြုကုန်သော သင်တို့အား။ စိရံ ကြာမြင့်လှပြီ။ ကသ္မာ ဧဝံ၊ အဘယ့်ကြောင့်
ဤကဲ့သို့။ စိရာယိတ္တာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ကြာရကြသနည်း”ဟု မေးကုန်ပြီ။ တေ တမတ္ထံ
အာရောစေသုံ၊ ထိုမထေရ်အိုကြီးတို့သည် ထိုကြာမြင့်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောကြား
ကုန်ပြီ။ အထ နေသံ၊ ထိုအခါ ထိုမထေရ်အိုကြီးတို့၏။ သော အာလသိယ
ကုသိတဘာဝေါ၊ ထိုပျင်းသူဖြစ်ကြောင်း ဆုတ်နစ်သူဖြစ်ကြောင်းသည်။ ဘိက္ခု
သံယေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ ဓမ္မသဘာယမ္ပိ
တေသံ ဘိက္ခုနမေဝ၊ တရားသဘင်၌လည်း ထိုမထေရ်အိုကြီးတို့၏ပင်။ အာလ-
သိယဘာဝံ နိဿာယ၊ ပျင်းရိကြောင်းကို အမှီပြု၍။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို
ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခုဝေ
ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်
သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင် နေကြသည်။ အတ္ထနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသ

နည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤ မည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ တေ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုမထေရ်အိုကြီးတို့ကို ခေါ်စေ၍။ “ဘိက္ခဝေ တုမေ၊ အို. . ရဟန်းတို့ သင်တို့သည်။ အလသာ ကိရ ကုသိတာ ကိရ၊ ပျင်းရိကြသတဲ့ ဆုတ်နစ်ကြသတဲ့ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ၍။ “သစ္စံ ဘန္တေတိ ဝုတ္တေ၊ မှန်ပါသည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခု အခါ၌သာ။ ဧတေ န အလသာ၊ ဤမထေရ်အိုနှစ်ပါးတို့သည် ပျင်းရိကြသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ နှေးကလည်း။ အလသာ စေဝ၊ ပျင်းလည်း ပျင်းရိကြဖူးသည် သာ။ နိဝါသဌာနေ၊ နေရာဌာန၌။ သာလယာ သာပေက္ခာ စ ဣတိ၊ တွယ်တာမှု ရှိ၍ ငဲ့ကွက်မှုလည်းရှိကြသည်သာ”ဟု။ ဝတွာ အတီတံ အာဟရိ၊ မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗာရာဏသီ နဒီယံ၊ ဗာရာဏသီမြစ်၌။ တယော မစ္ဆာ အဟေသံ၊ ငါးသုံးကောင်တို့သည် ရှိကြပြီ။ ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ မိတစိန္တိတိ၊ ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ မိတစိန္တိ ဟူသည်တို့သည်။ တေသံ နာမာနိ၊ ထိုငါးသုံးကောင်တို့၏ နာမည်တို့တည်း။ တေ အရညတော၊ ထိုငါးသုံး ကောင်တို့သည် တောအရပ်မှ။ မနုဿပထံ အာဂမိသု၊ လူတို့နေရာလမ်းကြောင်း သို့ လာကြပြီ။ တတ္ထ မိတစိန္တိ၊ ထိုငါးသုံးကောင်တို့တွင် မိတစိန္တိသည်။ ဣတရေ ဒွေ၊ သည်ပြင်အခြားကုန်သော ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ ငါးနှစ်ကောင်တို့ကို။ “အယံ မနုဿပထော နာမ၊ ဤလူနေလမ်းမည်သည်။ သာသင်္ကော သပ္ပဋိဘယော၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိ၏ ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွဖြစ်၏။ ကေဝဋ္ဌာ နာနပ္ပကာရာနိ၊ တံငါသည် တို့သည် အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော။ ဇာလကုမိနာဒီနိ ခိပိတွာ၊ ပိုက်ကွန် မြူးစသည်တို့ကို ပစ်ချ၍။ မစ္ဆေ ဂဏန္တိ၊ ငါးတို့ကို ဖမ်းယူကုန်၏။ မယံ အရညမေဝ၊ ငါတို့သည် တောထဲသို့သာ။ ဂစ္ဆာမာတိ၊ သွားကြစို့”ဟု။ ဧဝမာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြပြီ။ ဣတရေ ဒွေ ဇနာ၊ ဤမိတစိန္တိငါးမှ အခြားကုန်သော ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ ငါးနှစ် ကောင်တို့သည်။ အလသတာယ စေဝ၊ ပျင်းရိသည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ အာမိသဂိဒ္ဓတာယ စ၊ အစာအာမိသမက်မောသည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ “အဇ္ဇ ဂစ္ဆာမ သွေ ဂစ္ဆာမာတိ၊ ယနေ့ သွားကြစို့ နက်ဖြန် သွားကြစို့ ”ဟု။ တယော

မာသေ အတိက္ကာမေသံ၊ သုံးလတို့ကို ကျော်လွန်စေကုန်ပြီ။ အထ ကေဝဠာ၊
 ထိုအခါ တံငါသည်တို့သည်။ နဒိယံ ဇာလံ ခိပိသု၊ မြစ်၌ ကွန်ကို ပစ်ကြကုန်ပြီ။
 ဗဟုစိန္တိ စ အပ္ပစိန္တိ စ၊ အကြံများသော ငါးသည်လည်းကောင်း၊ အကြံနည်းသော
 ငါးသည်လည်းကောင်း။ ဂေါစရံ ဂဏ္ဍန္တာ၊ အစာကို ယူကြကုန်လျက်။ ပုရတော
 ဂစ္ဆန္တိ၊ ရှေ့မှ သွားကုန်၏။ တေ အတ္တနော အန္ဓဗာလတာယ၊ ထိုငါးနှစ်ကောင်
 တို့သည် မိမိ၏ ကန်းမှိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဇာလဂန္ဓံ အသလ္လက္ခေတွာ၊
 ပိုက်ကွန်နံကို မမှတ်မိကြ၍။ ဇာလကုစ္ဆိမေဝ ပဝိသိသု၊ ပိုက်ကွန်ဝမ်းထဲသို့သာ
 ဝင်သွားကုန်ပြီ။ မိတစိန္တိ ပစ္ဆတော အာဂစ္ဆန္တော၊ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားတတ်သော ငါးသည်
 နောက်မှလာသော်။ ဇာလဂန္ဓံ သလ္လက္ခေတွာ စ၊ ပိုက်ကွန်နံကို မှတ်မိ၍လည်း
 ကောင်း။ တေသံ ဇာလကုစ္ဆိ၊ ထိုငါးနှစ်ကောင်တို့၏ ပိုက်ကွန်ဝမ်းထဲသို့၊ ပဝိဋ္ဌဘာဝံ
 ဥတွာ စ၊ ဝင်သွားကြောင်းကို သိ၍လည်းကောင်း။ “ကုသိတာနံ၊ ပျင်းရိကုန်သော။
 ဣမေသံ အန္ဓဗာလာနံ၊ ဤကန်းမှိုက်သူတို့အား။ ဇီဝိတဒါနံ ဒဿာမိတိ၊ အသက်
 အလှူကို ပေးမည်”ဟု။ စိန္တေတွာ၊ တွေးတော၍။ ဗဟိပဿေန၊ ပိုက်ကွန်၏
 နံဘေးဖြင့်။ ဇာလကုစ္ဆိဌာနံ ဂန္ဓာ၊ ပိုက်ကွန်ဝမ်းရှိရာဌာနသို့ သွား၍။ ဇာလကုစ္ဆိ
 ဖာလေတွာ၊ ပိုက်ကွန်ဝမ်းကို ဖေါက်ခွဲ၍။ နိက္ခန္ဓသဒိသော ဟုတွာ၊ ထွက်လာ
 သည်နှင့်တူသည် ဖြစ်၍။ ဥဒကံ အာလုဠေန္တော၊ ရေကို မွေ့နှောက်လျက်။
 ဇာလဿ ပုရတော ပတိတွာ၊ ပိုက်ကွန်၏ရှေ့မှ ကျ၍။ ပုန ဇာလကုစ္ဆိ ပဝိသိတွာ၊
 တဖန် ပိုက်ကွန်ဝမ်းထဲသို့ ဝင်၍။ ပစ္ဆိမဘာဂေန ဖာလေတွာ၊ နောက်အဖို့ဖြင့်
 ပိုက်ကွန်ဖေါက်ခွဲ၍။ နိက္ခန္ဓသဒိသော၊ ထွက်လာသည်နှင့် တူသည်ဖြစ်၍။ ဥဒကံ
 အာလုဠေန္တော၊ ရေကို မွေ့နှောက်လျက်။ ပစ္ဆိမဘာဂေ ပတိ၊ နောက်အဖို့၌ ကျပြီ။
 ကေဝဠာ၊ တံငါသည်တို့သည်။ “မစ္ဆာ ဇာလံ၊ ငါးတို့သည် ပိုက်ကွန်ကို။ ဖာလေတွာ
 ဂတာတိ၊ ဖေါက်ခွဲ၍ သွားကြပြီ”ဟု။ မညမာနာ၊ မှတ်ထင်ကြ၍။ ဇာလကောဠိယံ
 ဂဟေတွာ၊ ပိုက်ကွန်စွန်း၌ ကိုင်ယူ၍။ ဥက္ခိပိသု၊ မကြကုန်ပြီ။ တေ ဒွေပိ မစ္ဆာ၊
 ထို ဗဟုစိန္တိ၊ အပ္ပစိန္တိငါးနှစ်ကောင်တို့သည်လည်း။ ဇာလတော မုစ္စိတွာ၊ ပိုက်ကွန်မှ
 လွတ်မြောက်ကြ၍။ ဥဒကေ ပတိသု၊ ရေ၌ ကျကြကုန်ပြီ။ ဣတိ တေဟိ၊ ဤသို့
 ထိုငါးနှစ်ကောင်တို့သည်။ မိတစိန္တိ နိဿာယ၊ မိတစိန္တိကို အမှီပြု၍။ ဇီဝိတံ
 လဒ္ဓံ၊ အသက်ကို ရအပ်ပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဤအတိတံဝတ္ထုကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူ၍။ အဘိသမ္ပဒေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားစင်စစ်သည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၁၁၄။ ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ ဥဘော ဇာလေ အဗဇ္ဈရေ။

မိတစိန္တိ ပမောစေသိ၊ ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဗဟုစိန္တိ ။ပ။ သမာဂတာဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား. . .

ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ ဥဘော၊ အကြံများသော ငါးသည်လည်းကောင်း အကြံနည်းသော ငါးသည်လည်းကောင်း ငါးနှစ်ကောင်တို့သည်။ ဇာလေ အဗဇ္ဈရေ၊ ပိုက်ကွန်ထည်း၌ ဖွဲမိနေကြပြီ။ မိတစိန္တိ ပမောစေသိ၊ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားတတ်သော ငါးသည် လွတ်မြောက်စေပြီ။ ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ၊ အကြံများ အကြံနည်း ငါးနှစ်ကောင်တို့သည် ထိုရေထဲ၌ နှိုင်းချိန်စဉ်းစားသော ငါးနှင့်ဆုံမိကုန်ပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဗဟုစိန္တိတိ၊ ဗဟုစိန္တိ ဟူသည်ကား။ ဗဟုစိန္တနတာယ၊ များစွာကြံတတ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဝိတက္ကဗဟုလတာယ၊ ဝိတက်များသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဧဝံ လဒ္ဓနာမော၊ ဤသို့ ဗဟုစိန္တိဟု ရအပ်သော အမည်ရှိသော ငါးတည်း။ ဣတရေသု ဒွိသုပိ၊ သည်ပြင်ငါးနှစ်ကောင်တို့၌လည်း။ အယမေဝ နယော၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းပင်တည်း။ ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာတိ၊ ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ ဟူသည်ကား။ မိတစိန္တိ နိဿာယ၊ မိတစိန္တိငါးကို အမှီပြု၍။ လဒ္ဓဇီဝိတာ တတ္ထ ဥဒကေ၊ ရအပ်သော အသက်ရှိကြ၍ ထိုရေထဲ၌။ ပုန ဥဘောပိ ဇနာ၊ တစ်ဖန် အကြံများ အကြံနည်း ငါးနှစ်ကောင်တို့သည်လည်း။ မိတစိန္တိနာ သဒ္ဓိ၊ နှိုင်းချိန်သော ငါးနှင့်အတူ။ သမာဂတာ ဣတိ အတ္ထော၊ ပေါင်းဆုံ မိကြပြီတည်း ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

ဧဝံ သတ္တာ၊ ဤသို့ ဘုရားရှင်သည်။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတွာ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌။ မဟလ္လကာ ဘိက္ခု၊ မထေရ်အိုကြီး နှစ်ပါးတို့သည်။

သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိသု၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်ပြီ။ တဒါ ဗဟုစိန္တိ စ အပ္ပစိန္တိ စ၊ ထိုအတိတ်အခါက အကြံများသော ငါးသည်လည်းကောင်း အကြံနည်းသော ငါးသည်လည်းကောင်း။ ဣမေ ဒွေ အဟေသုံ၊ ဤမထေရ်အိုကြီး နှစ်ပါးတို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ မိတစိန္တိ ပန၊ နှိုင်းချိန်တတ်သော ငါးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဇာတ်ပေါင်း တော်မူပြီ။

မိတစိန္တိဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေခူမြောက်ဖြစ်သော
မိတစိန္တိဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ အနုသာသိကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယာ'ယညေ မနုသာသတီတိ ဣဒံ၊ ယာ'ယညေ မနုသာသတိအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အနုသာသိကံ ဧကံ ဘိက္ခုနီ၊ အနုသာသိကာမည်သော တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသိနီ ဧကာ သာ ကုလဓိတာ၊ သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော တစ်ယောက်သော ထိုအမျိုးသမီးသည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရှင်ရဟန်းပြု၍။ ဥပသမ္ပန္နကာလတော ပဋ္ဌာယ၊ ရဟန်းမဖြစ်ရာကာလမှ စ၍။ သမဏဓမ္မေ အနုယုတ္တာ၊ ရဟန်းတရားတို့ကို အားမထုတ်သည်။ အာမိသဂိဒ္ဓါ ဟုတွာ၊ အာမိသတပ်မက်သည် ဖြစ်၍။ အညာ ဘိက္ခုနီယော၊ အခြားကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည်။ ယတ္ထ န ဂစ္ဆန္တိ၊ အကြင်နေရာ၌ ဆွမ်းခံမသွားကြကုန်။ နဂရဿ တာဒိသေ ဧကဒေသေ၊ မြို့၏ ထိုကဲ့သို့ အများဆွမ်းခံမသွားသော တစ်ခုသော အရပ်၌။ ပိဏ္ဍာယ စရတိ ကိရ၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်သတဲ။ အထ အဿာ မနုဿာ။ ထိုအခါ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမအား လူတို့သည်။ ပဏီတပိဏ္ဍပါတံ ဒေန္တိ၊ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကို ပေးလှူကြကုန်၏။ သာ ရသတဏှာယ ဗုဒ္ဓိတွာ၊ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမသည် ရသတဏှာဖြင့် ဖွဲ့ချည်၍။ “ဣမသ္မိံ ပဒေသေ၊ ဤအရပ်၌။ အညာ ဘိက္ခုနီယောပိ၊ အခြားကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည်လည်း။ ပိဏ္ဍာယ သစေ စရိဿန္တိ၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ အကယ်၍ လှည့်လည်ကြအံ့။ မယံ

လာဘော၊ ငါ့အား လာဘ်လာဘသည်။ ပရိဟာယိဿတိ၊ ဆုတ်ယုတ်လတ်။
 ယထာ၊ အကြင်သို့ ပြုသော်။ ဧတံ ပဒေသံ၊ ထိုအရပ်သို့။ အညာ နာဂစ္ဆန္တိ၊ အခြား
 ရဟန်းမတို့သည် ဆွမ်းခံမလာကြကုန်။ ဧဝံ မယာ၊ ဤသို့ဆွမ်းခံမလာအောင်
 ငါသည်။ ကာတုံ ဝဋ္ဋတီတိ စိန္တေတွာ၊ ပြုခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု တွေးတော၍။
 ဘိက္ခုနုပဿယံ ဂန္ဓာ၊ ဘိက္ခုနီမတို့ကျောင်းသို့ သွား၍။ “အယျေ အသုကဋ္ဌာနေ၊
 အို. . ရှင်မတို့ ထိုမည်သော ဌာန၌။ စက္ကော ဟတ္ထိ၊ ကြမ်းတမ်းသော ဆင်သည်။
 (စရတိ၊ လှည့်လည်ကျက်စား၏)။ စက္ကော အသော၊ ကြမ်းသော မြင်းသည်
 (စရတိ၊ လှည့်လည်ကျက်စား၏)။ စက္ကော မေက္ကော၊ ကြမ်းတမ်းသော ဆိတ်သည်။
 (စရတိ၊ လှည့်လည်ကျက်စား၏)။ စက္ကော ကုက္ကုရော စရတိ၊ ကြမ်းတမ်းသော
 ခွေးသည် လှည့်လည်ကျက်စား၏။ သပရိဿယဌာနံ၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသော
 ဌာနတည်း။ တတ္ထ ပိဏ္ဍာယ၊ ထိုမည်သော ဌာန၌ ဆွမ်းအကျိုးငှာ။ မာ စရိတ္တာတိ၊
 မလှည့်လည်ကြလင့်”ဟု။ ဘိက္ခုနီယော အနုသာသတိ၊ ရဟန်းမတို့ကို အဖန်ဖန်
 ဆုံးမ၏။ တဿာ ဝစနံ သုတွာ၊ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမ၏ ပြောစကားကို
 ကြားရ၍။ ဧကာ ဘိက္ခုနီပိ၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းမသည်သော်မှလည်း။ တံ ပဒေသံ
 ဂီဝံ ပရိဝတ္တေတွာ၊ ထိုအရပ်ကို လည်ပင်းကို လှည့်၍။ န ဩလောကေသိ၊ မကြည့်
 ပြီ။ တဿာ ဧကသ္မိံ ဒိဝသေ၊ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမသည် တစ်ခုသော နေ၌။
 တသ္မိံ ပဒေသေ ပိဏ္ဍာယ စရန္တိယာ၊ ထိုအရပ်၌ ဆွမ်းအကျိုးငှာ လှည့်လည်စဉ်။
 ဝေဂေန ဧကံ ဂေဟံ၊ အဟုန်ဖြင့် တစ်လုံးသော အိမ်သို့။ ပဝိသန္တိယာ၊ ဝင်လသော်။
 စက္ကော မေက္ကောကော ပဟရိတွာ၊ ကြမ်းသော ဆိတ်သည် ခတ်၍။ ဥရုဠိကံ ဘိန္နိ၊
 ပေါင်ရိုးကို ချိုးပြီ။ မနုဿာ ဝေဂေန ဥပဓာဝိတွာ၊ လူတို့သည် အဟုန်ဖြင့် အနီးကပ်
 ပြေးလာ၍။ ဒွိဓာ ဘိန္နံ ဥရုဠိကံ၊ နှစ်ပိုင်း ကျိုးသွားသော ပေါင်ရိုးကို။ ဧကတော
 ဗန္ဓိတွာ၊ တစ်ဆက်တည်း ဖွဲ့ချည်၍။ တံ ဘိက္ခုနီ မဉ္ဇေန အာဒါယ၊ ထိုအနုသာ
 သိကာရဟန်းမကို ကုဋိုင်ဖြင့် ထမ်းယူ၍။ ဘိက္ခုနုပဿယံ နယိသု၊ ဘိက္ခုနီမတို့
 ကျောင်းသို့ ဆောင်ယူလာကုန်ပြီ။ ဘိက္ခုနီယော၊ ရဟန်းမတို့သည်။ “အယံ အညာ
 ဘိက္ခုနီယော၊ ဤအနုသာသိကာရဟန်းမသည် အခြားကုန်သော ရဟန်းမတို့ကို။
 အနုသာသိတွာ၊ အဖန်ဖန်ဆုံးမပြီး၍။ သယံ တသ္မိံ ပဒေသေ၊ ကိုယ်တိုင်ကား
 ထိုအရပ်၌။ စရန္တိ ဥရုဠိကံ၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ပေါင်ရိုးကို။ ဘိန္နာပေတွာ
 အာဂတာတိ၊ ကျိုးစေ၍ လာပြီ”ဟု။ ပရိဟာသံ အကံသု၊ ပြောင်လှောင်မှုကို

ပြုကြပြီ။ တာယ တမ္ပိ ကတကာရဏံ၊ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမသည် ထိုပြုလုပ် အပ်သော အကြောင်းအရာသည်လည်း။ န စိရဿေဝ ဘိက္ခုသံဃေ၊ မကြာမီပင် ရဟန်းသံဃာ၌။ ပါကဋ္ဌ အဟောသိ၊ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဂုသော အနုသာသိကာ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ အနုသာသိကာ မည်သော။ အသုကာ ဘိက္ခုနီ၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည်။ အညံ အနုသာသိတွာ၊ အခြား သူကို အဖန်ဖန်ဆုံးမပြီး၍။ သယံ တသ္မိံ ပဒေသေ၊ ကိုယ်တိုင်ကား ထိုအရပ်၌။ စရမာနာ စက္ကောန မေက္ကောကေန၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော် ကြမ်းတမ်းသော ဆိတ် ကို၊ ဦးရံ ဘိန္ဒုပေသီတိ၊ ပေါင်ရိုးကို ချိုးစေ၏”ဟု။ တဿာ အဂုဏကထံ ကထေသံ၊ ထိုအနုသာသိကာရဟန်းမ၏ အပြစ်နှင့်စပ်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္တိသိန္တာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ န၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသာ၊ ရှေးကလည်း ဤရဟန်းမသည်။ အညေ အနုသာသတိယေဝ၊ အခြားသူ တို့ကိုကား အဖန်ဖန်ဆုံးမသည်သာတည်း။ ပန သယံ န ဝတ္တတိ၊ သို့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကား မကျင့်။ နိစ္စကာလံ ဒုက္ခမေဝ၊ အမြဲ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ။ အနုဘောတိ တိ ဝတ္တ၊ ခံစားရ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော် မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အရညေ သကုဏယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ တောထဲ၌ ငှက်မျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော၊ အရွယ်ရောက်သော်။ သကုဏဇေဋ္ဌကော ဟုတွာ၊ ငှက်တို့ အကြီးအကဲသည် ဖြစ်၍။ အနေကသကုဏသဟဿပရိဝါရော၊ ငှက်ထောင် ပေါင်းများစွာ အခြံအရံရှိ၍။ ဟိမဝန္တံ ပါဝိသိ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်နေပြီ။ တဿ တတ္ထ ဝသနကာလေ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ ထိုဟိမဝန္တာ၌ နေရာကာလ၌။ ဧကာ စက္ကသကုဏိကာ၊ တစ်ကောင်သော ကြမ်းတမ်းသောငှက်မသည်။ မဟာဝတ္တနိမဂ္ဂံ

ဂန္ဓာ၊ ခရီးဝေးသွားသည်လမ်းမကြီးသို့ သွား၍။ ဂေါစရံ ဂဏှာတိ၊ အစာကို ရှာဖွေ
ယူ၏။ သာ တတ္ထ၊ ထိုကြမ်းတမ်းသော ငှက်မသည် ထိုခရီးဝေးသွားလမ်းမကြီး၌။
သကဋေဟိ ပတိတာနိ၊ လှည်းတို့မှ ကျနေကုန်သော။ ဝိဟိမုဂ္ဂဗီဇာဒီနိ လဘိတွာ၊
စပါးစေ့၊ ပဲနောက်စေ့စသည်တို့ကို စားရ၍။ “ယထာ အကြင်သို့ပြုသော်။ ဣဒါနိ
ဣမံ ပဒေသံ၊ ယခုအခါ ဤအရပ်သို့။ အညေ သကုဏာ နာဂစ္ဆန္တိ၊ အခြားကုန်
သော ငှက်တို့သည် မလာကုန်။ တထာ ကရိဿာမိတိ၊ ထိုကဲ့သို့ အခြားငှက်တို့
မလာအောင် ပြုမည်”ဟု စိန္တေတွာ၊ တွေးတော၍။ သကုဏသံဃဿ၊ ငှက်
အပေါင်းအား။ “ဝတ္တနိမဟာမဂ္ဂေါ နာမ၊ ခရီးဝေးသွားလမ်းမကြီးမည်သည်။ သပ္ပဋ္ဌိ-
ဘယော၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိ၏။ ဟတ္ထိအဿာဒယော စေဝ၊ ဆင်မြင်းစသည်တို့
သည်လည်းကောင်း။ စဏ္ဍဂေါဏယုတ္တယာနာဒီနိ စ၊ ကြမ်းတမ်းသော နွားကသည်
ယာဉ်စသည်တို့သည်လည်းကောင်း။ သဉ္စရန္တိ၊ လှည့်လည်သွားလာကုန်၏။
သဟဿ ဥပ္ပတိတုမ္ပိ၊ အဆောတလျင် ပျံခြင်းငှာလည်း။ သက္ကာ န ဟောတိ၊
စွမ်းနိုင်သည် မဖြစ်။ တတ္ထ န ဂန္တဗ္ဗန္တိ၊ ထိုခရီးဝေးသွားလမ်းမကြီးသို့ မသွားထိုက်”ဟု။
ဩဝါဒံ ဒေတိ၊ ဩဝါဒကို ပေး၏။ သကုဏသံဃော၊ ငှက်အပေါင်းသည်။ တဿာ
နာမံ၊ ထိုငှက်မ၏ နာမည်ကို။ အနုဿာသိကာတွေဝ အကာသိ၊ အနုဿာသိကာ
ဟူ၍သာ ပြုပြီ မှည့်ပြီ။

သာ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအနုဿာသိကာငှက်မသည် တစ်နေ့၌။ ဝတ္တနိမဟာမဂ္ဂေ
စရန္တိ၊ ခရီးဝေးသွားသော လမ်းမကြီး၌ ကျက်စားသော်။ အတိမဟာဝေဂေန၊
အလွန်ကြီးသော အရှိန်ဖြင့်။ အာဂစ္ဆန္တဿ ယာနဿ၊ လာသော ယာဉ်၏။ သဒ္ဓံ
သုတွာ၊ အသံကို ကြားရ၍။ နိဝတ္တိတွာ ဩလောကေတွာ၊ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်၍
ကြည့်ပြီး၍။ “ဒူရေ တာဝါတိ စရတိယေဝ၊ အဝေးကြီး၌ပါ”ဟု ကျက်စားနေသည်
သာတည်း။ အထ နံ ယာနံ၊ ထိုအခါ ထိုယာဉ်သည်။ ဝါတဝေဂေန၊ လေ၏
အဟုန်ဖြင့်။ သီဃမေဝ သမ္မာပုဏိ၊ လျင်စွာသာ ဆိုက်ရောက်လာပြီ။ သာ ဥဋ္ဌာတုံ
နာသက္ခိ၊ ထိုအနုဿာသိကာငှက်မသည် ထပ်ပျံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ စက္ကေန ဒွိဓာ၊
ဘီးသည် နှစ်ပိုင်း။ ဆိန္တိတွာ ဂတာ၊ ပိုင်းဖြတ်၍ သွားခံရပြီ။ သကုဏဇေဋ္ဌကော၊
ဘုရားလောင်း ငှက်အကြီးအကဲသည်။ သကုဏေ သမာနေန္တော၊ ငှက်တို့ကို
ကောင်းစွာဆောင်ယူသော်။ တံ အဒိသွာ၊ ထိုအနုဿာသိကာငှက်မကို မတွေ့ရ၍။
“အနုဿာသိကာ န ဒိဿတိ၊ အနုဿာသိကာငှက်မကို မတွေ့အပ် မတွေ့ရ။ နံ

ဥပဓာရေထာတိ အာဟ၊ ထိုအနုသာသိကာဌာန်မကို ရှာဖွေကြ”ဟု ပြောပြီ။ သကုဏာ ဥပဓာရေန္တာ၊ ဌာန်တို့သည် ရှာဖွေကြသော်။ တံ မဟာမဂ္ဂေ၊ ထိုအနုသာသိကာဌာန်မကို လမ်းမကြီး၌။ ဒွိဓာ ဆိန္ဒူ ဒိသွာ၊ နှစ်ပိုင်း ပြတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ သကုဏဇေဋ္ဌကဿ အာရောစေသုံ၊ ဌာန်တို့အကြီးအကဲ ဘုရားလောင်းအား ပြောကြားကုန်ပြီ။ သကုဏဇေဋ္ဌကော၊ ဌာန်တို့ အကြီးအကဲဘုရားလောင်းသည်။ “အညာ သကုဏိကာ၊ အခြားကုန်သော ဌာန်မတို့ကို။ သာ ဝါရေတွာ၊ ထိုအနုသာသိကာဌာန်မသည် တားမြစ်ပြီး၍။ သယံ တတ္ထ စရမာနာ၊ ကိုယ်တိုင်ကား ထိုလမ်းမကြီးသို့ သွားလာကျက်စား၍။ ဒွိဓာ ဆိန္ဒူတိ ဝတွာ၊ နှစ်ပိုင်း ပြတ်ရပြီ”ဟု ပြောဆို၍။

၁၁၅။ “ယာ’ယညေ မနုသာသတိ၊ သယံ လောလုပ္ပစာရိနီ။

သာယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိ၊ ဟတာ စက္ကေန သာသိကာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယာ’ယညေ မနုသာသတိ ။ပ။ သာသိကာဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား...

သာယံ လောလုပ္ပစာရိနီ၊ ကိုယ်တိုင်ကား လျှပ်ပေါ်သော ကျက်စားမှုရှိပါလျက်။ ယာ အညေ အနုသာသတိ၊ အကြင်ဌာန်မသည် အခြားဌာန်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမ၏။ စက္ကေန ဟတာ၊ လှည်းဘီးသည် သတ်ဖြတ်အပ်သည် ဖြစ်၍။ သာ အယံ သာသိကာ၊ ထိုပြောခဲ့သည့် ဤအနုသာသိကာဌာန်မသည်။ ဝိပက္ခိကာ သေတိ၊ ပျက်စီးသော တောင်ပံရှိလျက် လမ်းမှာအိပ်စက်နေသတည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယာ’ယညေ မနုသာသတိတိ၊ ယာ’ယညေ မနုသာသတိ ပါဌ၌။ ယကာရော ပဒသန္ဓိကရော၊ ယအက္ခရာသည် ပုဒ်စပ်မှုပြုတတ်၏။ ယာ အညေ အနုသာသတိ၊ အကြင်ဌာန်မသည် အခြားဌာန်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမ၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ပထမပါဒအနက်တည်း။ သယံ လောလုပ္ပစာရိနီတိ၊ သယံ လောလုပ္ပစာရိနီဟူသည်ကား။ အတ္တနာ လောလုပ္ပစာရိနီ သမာနာ၊ ကိုယ်တိုင်ကား လျှပ်ပေါ်သော ကျက်စားမှုရှိသည် ဖြစ်ပါလျက်တည်း။ သာယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိတိ၊ သာယံ ဝိပက္ခိကာ သေတိဟူသည်ကား။ သာ ဇော၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဤဌာန်မသည်။ ဝိဟတပက္ခာ ဟုတွာ၊ ပျက်ဆီးခံရသော အတောင်ရှိ

သည် ဖြစ်၍။ မဟာမဂ္ဂေ သယတိ၊ လမ်းမကြီး၌ အိပ်စက်နေသည်။ ဟတာ စက္ကေန သာသိကာတိ၊ ဟတာ စက္ကေန သာသိကာဟူသည်ကား။ ယာနစက္ကေန ဟတာ၊ လှည်းဘီးသည် ဖျက်ဆီးအပ်သော။ သာသိကာ သကုဏိကာ၊ အနုသာ သိကာမည်သော ငှက်မတည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ အနုသာသိကာ သကုဏိကာ၊ ထိုရှေးအခါက အနုသာသိကာမည်သော ငှက်မသည်။ အယံ အနုသာသိကာ ဘိက္ခုနီ အဟော- သိ၊ ဤအနုသာသိကာမည်သော ရဟန်းမသည် ဖြစ်လာပြီ။ သကုဏဇေဋ္ဌကော ပန၊ ငှက်တို့အကြီးအကဲသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အနုသာသိကဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
အနုသာသိကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ ဒုဗ္ဗစဇာတကဝဏ္ဏနာ

အတိကရ'မကရာ'စရိယာတိ ဣဒံ၊ အတိကရ'မကရာ'စရိယအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဒုဗ္ဗစဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ဆုံးမခက် သော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တဿ ဝတ္ထု နဝကနိပါတေ၊ ထိုဆုံးမခက်သော ရဟန်း၏ ဝတ္ထုကြောင့်သည် နဝကနိပါတ်၌။ ဂိဇ္ဈဇာတကေ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ဂိဇ္ဈဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတံ့။ သတ္တာ ပန၊ ဘုရားရှင်သည်ကား။ တံ ဘိက္ခု အာမန္တေတွာ၊ ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခု တံ၊ အို. . ရဟန်း သင်သည်။ ဣဒါနေဝ န ဒုဗ္ဗစော၊ ယခုအခါသာ ပြောရခက်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဒုဗ္ဗစောယေဝ၊ ရှေးကလည်း အပြောရခက်သည်သာ။ ဒုဗ္ဗစ ဘာဝေနေဝ၊ အပြောရခက်သောကြောင့်ပင်။ ပဏ္ဍိတာနံ သြဝါဒေါ၊ ပညာရှိတို့၏ သြဝါဒကို။ အကရောန္တော သတ္တိပ္ပဟာရေန၊ မပြုလုပ်ရကား လုံ့လုံးမိသဖြင့်။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တော၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အသီတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ လယ်နဋကယောနိယံ၊ လုံ့ခန့်သည့်ကချေသည်မိုး၌။ ပဋိသန္ဓိ ဝဟေတွာ၊ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍။ ဝယပ္ပတ္တော ပညဝါ၊ အရွယ်ရောက်သော် ပညာရှိ သည်။ ဥပါယကုသလော အဟောသိ၊ နည်းလမ်းကျွမ်းကျင်သည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဿ လယ်နကဿ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်ယောက်သော လုံ့ခန့်က သော ဆရာ၏။ သန္တိကေ သတ္တိလယ်နသိပ္ပံ၊ အထံ၌ လုံ့ခန့်အတတ်ကို။ သိက္ခိတွာ အာစရိယေန သဒ္ဓါ သင်ယူ၍ ဆရာနှင့် အတူ။ သိပ္ပံ ဒဿေန္တော ဝိစရတိ၊ အတတ် ပညာကို ပြလျက် လှည့်လည်ကျက်စား၏။ အဿ အာစရိယော ပန၊ ထိုဘုရား လောင်း၏ ဆရာသည်ကား။ စတုန္တံ သတ္တိနိယေဝ၊ လေးချောင်းကုန်သော လုံ့တို့ ကိုသာ။ လယ်နသိပ္ပံ ဇာနာတိ၊ ခန့်သည့်အတတ်ကို နာလည်တတ်သိ၏။ ပဉ္စန္တံ လုံ့ငါးချောင်းတို့ကို။ (လယ်နသိပ္ပံ၊ ခန့်သည့်အတတ်ကို)။ န (ဇာနာတိ)၊ မသိ နားမလည်။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းဆရာသည် တစ်နေ့၌။ ဧကသ္မိ ဂါမကေ၊ တစ်ခုသော ရွာငယ်၌။ သိပ္ပံ ဒဿေန္တော၊ လုံ့ခန့်အတတ်ကို ပြသော်။ သုရာမဒမတ္တော၊ ယစ်မူးကြောင်းသေရည်ဖြင့် ယစ်မူး၍။ “ပဉ္စ သတ္တိယော လယ်ဿာမိတိ၊ ငါးချောင်းကုန်သော လုံ့တို့ကို ခန့်မည်”ဟု။ ပဋိပါဋိယာ ဌပေသိ၊ အစဉ်အတိုင်း စိုက်ထားထောင်ထားပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုဆရာ ကို ဘုရားလောင်းသည်။ “အာစရိယ တံ၊ အို. . ဆရာ သင်ဆရာသည်။ ပဉ္စ သတ္တိလယ်နသိပ္ပံ န ဇာနာသိ၊ လုံ့ငါးချောင်းခန့်သည့်အတတ်ကို မသိပါ နားမလည် ပါ။ ဧကံ သတ္တိ ဟရ၊ တစ်ချောင်းသော လုံ့ကို ဖယ်ရှားထားပါ။ သစေ လယ်ဿသိ၊ အကယ်၍ ခန့်အံ့။ ပဉ္စမာယ သတ္တိယာ၊ ငါးချောင်းမြှောက်သော လုံ့ဖြင့်။ ဝိဒ္ဓေါ မရိဿသိတိ အာဟ၊ အထိုးခံရ၍ သေလိမ့်မည်”ဟု ပြောပြီ။ သော သုဠ မတ္တ- တာယ၊ ထိုဆရာသည် လွန်စွာယစ်မူးသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ “တံ ဟိ မယံ၊ သင်သည်ကား ငါ၏။ ပမာဏံ န ဇာနာသိတိ၊ အတိုင်းအရှည်ကို (စွမ်းရည်ကို) မသိ”ဟုပြော၍။ တဿ ဝစနံ အနာဒိယိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကို မနာယူမူ၍။ စတဿော လယ်ဿိတွာ၊ လုံ့လေးချောင်းတို့ကို ခန့်ပြီး၍ ပဉ္စမာယ သတ္တိယာ၊ ငါးချောင်းမြှောက်ဖြစ်သော လုံ့၌။ ဒဏ္ဍကေ မဇုကပူပံ့ ဝိယ၊ ဒုတ်ကလေး ၌ မယ်ဇယ်ပွင့်သည်ကဲ့သို့။ အာဝုတော၊ ထိုးသိအပ်သည်ဖြစ်၍။ ပရိဒေဝမာနော

နိပဇ္ဇိ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် အိပ်ပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုဆရာကို ဘုရားလောင်းသည်။ “ပဏ္ဍိတာနံ ဝစနံ အကတ္တာ၊ ပညာရှိတို့၏ စကားကို လိုက်နာ မှုမပြု၍။ ဣမံ ဗျသနံ၊ ဤပျက်စီးခြင်းသို့။ ပတ္တော အသီတိ၊ ရောက်သည် ဖြစ်၏”ဟု (ဝဒန္တော၊ ပြောလိုရကား)။

၁၁၆။ “အတိကရံမကရာ’စရိယ၊ မယုဓမ္မေ’တံ န ရုစ္စတိ။

စတုတ္ထေ လဃံယိတွာန၊ ပဉ္စမာယ’သိ အာဝုတော”တိ။

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အတိကရံ ။ပ။ အာဝုတောဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနက်ကား. . .

အာစရိယ အတိကရံ အကရိ၊ အို. . ဆရာ အလွန်အကျွံပြုမှုကို သင်ဆရာပြုပြီ။ မယုဓမ္မ ဧတံ န ရုစ္စတိ၊ တပည့်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်အားလည်း ဤအလွန်အကျွံပြုမှုသည် မနှစ်သက်။ (ကျွန်တော်သည်လည်း ဤအလွန် အကျွံပြုမှုကို မကြိုက်ဟု ဆိုလိုသည်)။ စတုတ္ထေ လဃံယိတွာန၊ လေးချောင်း မြောက်လှံကို ခုန်ပြီး၍။ ပဉ္စမာယ အာဝုတော အသိ၊ ငါးချောင်းမြောက်လှံ၌ ထိုးသိအပ်သည် ဖြစ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အတိကရံမကရာ’စရိယာတိ၊ အတိကရံမကရာ’စရိယ ဟူသည်ကား။ အာစရိယ အဇ္ဇ တံ၊ အို. . ဆရာ ယနေ့ သင်ဆရာသည်။ အတိကရံ အကရိ အပိုအလွန်ပြုမှုကို ပြုပြီ။ အတ္တနော ကရဏတော၊ မိမိ၏ ပြုနေကျထက်။ အတိရေကံ ကရဏံ၊ ပိုလွန်သော အပြုမှုကို။ အကရိ ပြုပြီတည်း။ ဣတိ အတ္တော၊ ဤကား ပထမပါဒအနက်တည်း။ မယုဓမ္မေ’တံ န ရုစ္စတိတိ၊ မယုဓမ္မေ’တံ န ရုစ္စတိ ဟူသည်ကား။ အန္တေဝါသိကဿ သမာနဿပိ မယံ၊ တပည့်သည် ဖြစ်သည်လည်း ဖြစ်သော ကျွန်တော်အား။ တဝ ဧတံ ကရဏံ၊ သင်ဆရာ၏ ဤအပြုအမူသည်။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ တေန၊ ထိုဒုတိယပါဒဖြင့်။ တေ အဟံ၊ သင်ဆရာအား ကျွန်တော်သည်။ ပဌမမေဝ ကထေသိန္နိ၊ ပဌမကပင် ပြောခဲ့ပြီဟု။ ဒီပေတိ၊ ပြ၏။ စတုတ္ထေ လဃံယိတွာနာတိ၊ စတုတ္ထေ လဃံယိတွာနဟူသည်ကား။ စတုတ္ထေ သတ္တိတလေ အပတိတွာ၊ လေးချောင်းမြောက်ဖြစ်သော လှံအပြင်လှံပေါ်၌ မကျမူ၍။ အတ္တာနံ လဃံယိတွာ၊ မိမိကိုယ်ကို ခုန်ကျော်၍တည်း။ ပဉ္စမာယ’သိ အာဝုတောတိ၊ ပဉ္စမာယ’သိ အာဝုတောဟူသည်ကား။ ပဏ္ဍိတာနံ ဝစနံ၊ ပညာရှိ

တို့၏ စကားကို။ အဂ္ဂဏှန္တော၊ မနာယူရကား။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပဉ္စမာယ သတ္တိယာ၊ ငါးချောင်းမြောက်ဖြစ်သော လှံ၌။ အာဝုတော အသီတိ၊ ထိုးသီအပ် သည် ဖြစ်၏တည်း ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။ ဣဒံ ဝတ္တာ အာစရိယံ၊ ဤ စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ ဆရာကို။ သတ္တိတော အပနေတွာ၊ လုံ့မှ ဖယ်ရှား၍။ (လုံ့စူးနေသည်ကို ဖြုတ်ပေး၍)။ ကတ္တဗ္ဗယုတ္တကံ အကာသိ၊ ပြုထိုက်သည်နှင့် ယှဉ်သည်ကို ပြုပေးပြီ။

သတ္တာ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်း ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ အာစရိယော၊ ထိုရှေးအခါက လုံ့ခန့်ဆရာသည်။ အယံ ဒုဗ္ဗစော အဟောသိ၊ ဤအပြောရခက်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ အန္တေ ဝါသိကော ပန၊ တပည့်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဒုဗ္ဗစဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဌာ၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဒုဗ္ဗစဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၇။ တိတ္ထိရဇာတကဝဏ္ဏနာ

အစ္စုဂ္ဂတာ'တိဗလတာတိ ဣဒံ၊ အစ္စုဂ္ဂတာ'တိဗလတာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ကောကာလိကံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ကောကာလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တဿ ဝတ္ထု၊ ထိုကောကာ လိက၏ ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ တေရသကနိပါတေ၊ တေရသကနိပါတ်၌။ တက္ကာရိ ယဇာတကေ၊ တက္ကာရိယဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတုံ။ သတ္တာ ပန၊ ဘုရားရှင်သည်ကား။ “ဘိက္ခဝေ ကောကာလိကော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ကောကာလိကသည်။ ဣဒါနေဝ အတ္တနော ဝါစံ၊ ယခုအခါသာ မိမိ၏ စကားကို။ နိဿာယ နဌော န၊ အမှီပြု၍ ပျက်စီးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ နဌောယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ရှေးကလည်း ပျက်စီးခဲ့ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော၊ အရွယ်ရောက်သော်။ တက္ကသီလာယံ၊ တက္ကသိုလ်မြို့၌။ သဗ္ဗသိပ္ပာနိ ဥဂ္ဂဏှိတွာ၊ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူပြီး၍။ ကာမေ ပဟာယ၊ ကာမတို့ကို ပယ်စွန့်၍။ ဣသိပဗ္ဗန္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ပဗ္ဗာဘိညာ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ အဋ္ဌသမာပတ္တိယော၊ ရှစ်ပါးကုန်သော သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေသိ၊ ဖြစ်စေပြီ။ ဟိမဝန္တပဒေသေ၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌။ သဗ္ဗော ဣသိဂဏော သန္နိပတိတွာ၊ အားလုံးသော ရသေ့အပေါင်းသည် ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေး၍။ တံ သြဝါဒါစရိယံ၊ ထိုဘုရားလောင်းကို သြဝါဒါစရိယကို။ ကတွာ ပရိဝါရေသိ၊ ပြု၍ ခြံရံပြီ။ သော ပဗ္ဗန္တံ ဣသိသတာနံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ငါးရာတို့၏။ သြဝါဒါစရိယော ဟုတွာ၊ သြဝါဒါစရိယသည် ဖြစ်၍။ ဈာနကီဠံ ကီဠန္တော၊ ကစားသင့်သော ဈာန်ကို ကစားလျက်။ ဟိမဝန္တေ ဝသတိ၊ ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏။ တဒါ စ ဧတ္ထ၊ ထိုအခါ၌လည်း ထိုရသေ့တို့တွင်။ ဧကော ပဏ္ဍုရောဂီ တာပသော၊ တစ်ပါးသော ဖျော့တော့သော ရောဂါရှိသော ရသေ့သည်။ ကုဌာရိံ ဂဟေတွာ၊ ဓားမကို ကိုင်ယူ၍။ ကဋ္ဌံ ဖာလေတိ၊ ထင်းကို ခွဲနေ၏။ အထ ဧကော မုခရတာပသော၊ ထိုအခါ တစ်ပါးသော စကားများသော ရသေ့သည်။ တဿ သန္တိကေ နိသီဒိတွာ၊ ထိုထင်းခွဲသော ရသေ့၏ အနီး၌ ထိုင်နေ၍။ “ဣဓ ပဟာရံ ဒေဟိ၊ ဤနေရာ၌ ဓားခုတ်မှုကို ပေးလော့။ ဣဓ ပဟာရံ ဒေဟိတိ၊ ဤနေရာ၌ ဓားခုတ်မှုကို ပေးလော့”ဟုပြော၍။ တံ တာပသံ ရောသေသိ၊ ထိုထင်းခွဲသော ရသေ့ကို ချုပ်ချယ်ပြီ။ သော ကုဇ္ဈိတွာ၊ ထိုထင်းခွဲသော ရသေ့သည် စိတ်ဆိုး၍။ “ဒါနိ တံ မေ ယခုအခါ သင်သည် ငါ၏။ ဒါရုဗာလနသိပ္ပံ၊ ထင်းခွဲအတတ်ကို။ န သိက္ခာပနကာစရိယောတိ၊ သင်ယူစေသော ဆရာမဟုတ်”ဟုပြော၍။ တိဏှံ ကုဌာရိံ ဥက္ခိပိတွာ၊ ထက်စွာသော ဓားမကို မြှောက်ချီ၍။ နံ ဧကပဟာရေနေဝ၊ ထိုစကားများသော ရသေ့ကို တစ်ချက်တည်းဖြင့်ပင်။ ဇိဝိတက္ခယံ ပါပေသိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကွယ်လွန်သော ရသေ့၏။ သရီရ ကိစ္စံ ကာရေသိ၊ အလောင်းကောင်ကိစ္စကို ပြုစေပြီ။ တဒါ အဿမတော အဝိဒူရေ၊ ထိုအခါ ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ

မနီးမဝေးဖြစ်သော။ ဧကသ္မိံ ဝမ္မိကပါဒေ၊ တစ်ခုသော တောင်ပို့ခြေရင်း၌။ ဧကော တိတ္ထိရော ဝဿတိ၊ တစ်ကောင်သော ခါသည် နေ၏။ သော သာယံ ပါတံ၊ ထိုခါသည် ညနေချမ်း၌လည်းကောင်း နံနက်ခင်း၌လည်းကောင်း။ တသ္မိံ ဝမ္မိက မတ္ထကေ ဌတွာ၊ ထိုတောင်ပို့ထိပ်၌ တည်၍။ မဟာဝဿိတံ ဝဿတိ၊ ကျယ်စွာ သော တွန်သံကို တွန်၏။ တံ သုတွာ၊ ထိုတွန်သံကို ကြားရ၍။ ဧကော လုဒ္ဒကော၊ တစ်ယောက်သော မုဆိုးသည်။ တိတ္ထိရေန ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ ခါသည် ဖြစ်လောက်၏ဟု။ စိန္တေတွာ သဒ္ဒသညာယ၊ တွေးတော၍ အသံအမှတ်အသားဖြင့်။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုတောင်ပို့ခြေသို့ သွား၍။ တံ ဝဓိတွာ၊ ထိုခါကို သတ်၍။ အာဒါယ ဂတော၊ ယူ၍ သွားပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ တဿ သဒ္ဓံ အသုဏန္တော၊ ထိုခါ၏ အသံ ကို မကြားရကား။ “အသုကဋ္ဌာနေ တိတ္ထိရော ဝဿတိ၊ ထိုမည်သော တောင်ပို့ခြေရင်း ၌ ခါသည် နေ၏။ တဿ သဒ္ဓေါ၊ ထိုခါ၏ အသံကို။ ကိံ န ခေါ န သူယတီတိ၊ အဘယ်ကြောင့် မကြားရသနည်း”ဟု။ တာပသေ ပုစ္ဆိ၊ ရသေ့တို့ကို မေးပြီ။ တေ တဿ၊ ထိုရသေ့တို့သည် ထိုဘုရားလောင်းအား။ တမတ္ထံ အာရောစေသုံ၊ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်ပြီ။ သော ဥဘောပိ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နှစ်မျိုး လည်းဖြစ်ကုန်သော။ တာနိ ကာရဏာနိ သံသန္တေတွာ၊ ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို နှိုးနှောပြီး၍။ ဣသိဂဏမဇ္ဈေ၊ ရသေ့အပေါင်း အလယ်၌။

၁၁၇။ အစ္စုဂ္ဂတာတိဗလတာ၊ အတိဝေလံ ပဘာသိတာ။

ဝါစာ ဟနတိ ဒုမ္မေဓံ၊ တိတ္ထိရံ ဝါတိဝဿိတန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အစ္စုဂ္ဂတာ ။ပ။ ဝါတိဝဿိတံ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား...။

အတိဝဿိတံ တိတ္ထိရံ၊ အလွန်တွန်ခြင်းသော ခါကိုကဲ့သို့။ အစ္စုဂ္ဂတာ အတိဗလတာ၊ အထက်စီးယူမြင့်လွန်းလှသော အထပ်ထပ်ပြောသဖြင့် လွန်ကဲ သော အားရှိသော။ အတိဝေလံ ပဘာသိတာ၊ အချိန်လွန်အောင် ပြောဆိုအပ် သော။ ဝါစာ ဒုမ္မေဓံ ဟနတိ၊ စကားသည် ပညာမဲ့သူကို သတ်တတ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အစ္စုဂ္ဂတာတိ အတိဥဂ္ဂတာ၊ အစ္စုဂ္ဂတာဟူသော ပုဒ်ကို အတိ+ဥဂ္ဂတာ ဟုပုဒ်ဖြတ်။ အတိဗလတာတိ၊ အတိဗလတာဟူသည်ကား။

ပုနပ္ပုနံ ဘာသနေန အတိဗလသဘာဝါ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောသဖြင့် အလွန်အား ရှိသော သဘောရှိသောတည်း။ အတိဝေလံ ပဘာသိတာတိ၊ အတိဝေလံ ပဘာသိတာဟူသည်ကား။ အတိက္ကန္တဝေလာ၊ ကျော်လွန်သော အချိန်အခါရှိ သော။ ပမာဏာတိက္ကမေန ဘာသိတာ၊ ပမာဏကျော်လွန်သဖြင့် ပြောဆိုအပ် သော စကားတည်း။ တိတ္ထိရံ ဝါတိဝဿိတန္တိ၊ တိတ္ထိရံ ဝါတိဝဿိတံဟူ သည်ကား။ တိတ္ထိရံ အတိဝဿိတံ၊ ခါကို အလွန်တွန်ခြင်းသည်။ ဟနတိ ယထာ၊ သတ်ဘိသကဲ့သို့။ တထာ ဧဝရူပါ ဝါစာ၊ ထို့အတူ ဤသို့ သဘောရှိသော စကား သည်။ ဒုဗ္ဗေဓံ ဗာလပုဂ္ဂလံ၊ ပညာမဲ့သော ဗာလပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဟနတိ၊ သတ်တတ်၏ တည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣသိဂဏဿ ဩဝါဒံ ဒတွာ၊ ရသေ့အပေါင်းအား ဩဝါဒကို ပေး၍။ စတ္တာရော ဗြဟ္မဝိဟာရေ ဘာဝေတွာ၊ လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ဖြစ်စေ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင်လည်းလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ကောကာလိကော၊ အို. . ရဟန်တို့ ကောကာလိကသည်။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာ။ အတ္တနော ဝစနံ၊ မိမိ၏ စကား ကို။ နိဿာယ န နဋ္ဌော၊ မှီ၍ ပျက်စီးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ နဋ္ဌောယေဝ၊ ရှေးကလည်း ပျက်စီးဖူးသည်သာ”။ ဣတိ ဝတွာ၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍။ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤတရားဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မုခရ တာပသော၊ ထိုရှေးအခါက စကားများလွန်းသော ရသေ့သည်။ ကောကာလိကော အဟောသိ၊ ကောကာလိကသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဣသိဂဏော ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ရသေ့ အပေါင်းကား ငါဘုရားပရိသတ်တည်း။ ဂဏသတ္တာ ပန၊ ဂိုဏ်းဆရာ ရသေ့သည် ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

တိတ္ထိရဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
တိတ္ထိရဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၈။ ဝဇ္ဇဇာတကဝဏ္ဏနာ

နာစိန္တယန္တော ပုရိသောတိ ဣဒံ၊ နာစိန္တယန္တော ပုရိသောစသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဥတ္တရသေဌိပုတ္တံ၊ ဥတ္တရသူဌေးသားကို။ အာရဗ္ဗ
ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိယံ မဟာဝိဘဝေါ၊
သာဝတ္ထိမြို့၌ များသောစည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော။ ဥတ္တရသေဌိ နာမ အဟောသိ ကိရ
ဥတ္တရသူဌေးမည်သည် ရှိသတဲ့။ တဿ ဘရိယာယ ကုစ္ဆိယံ၊ ထိုဥတ္တရသူဌေး၏
မယား၏ ဝမ်း၌။ ဧကော ပုညဝါ သတ္တော၊ တစ်ယောက်သော ဘုန်းကံကြီးမား
သော သတ္တဝါသည်။ ဗြဟ္မလောကာ စဝိတွာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေ၍။ ပဋိသန္ဓိ
ဂဟေတွာ၊ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍။ ဝယပ္ပတ္တော အဘိရူပေါ၊ အရွယ်ရောက်သော်
အလွန်အဆင်းလှသည်။ ပါသာဒိကော ဗြဟ္မဝဏ္ဏီ အဟောသိ၊ စိတ်နှလုံးကြည်
လင်မှုဖြစ်စေတတ်သည် မြတ်သောအဆင်းရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ
သာဝတ္ထိယံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ သာဝတ္ထိမြို့၌။ ကတ္တိကဆဏော နက္ခတ္တေ ယုဋ္ဌော၊
ကြတ္တိကာပွဲဟူသော နက္ခတ်ပွဲကို ကြွေးကြော်အပ်သော် (ကြော်ငြာအပ်သော်)။
သဗ္ဗော လောကော၊ အလုံးစုံသော လူ့လောကသည်။ နက္ခတ္တနိဿိတော
အဟောသိ၊ နက္ခတ်ပွဲကိုမှီသည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ သဟာယကာ၊ ထိုဥတ္တရသူဌေး
သား၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကုန်သော။ အညေ သေဌိပုတ္တာ၊ အခြားကုန်သော သူဌေး
သားတို့သည်။ သပဇာပတိကာ အဟောသုံ၊ မယားရှိကြသည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဥတ္တရ
သေဌိပုတ္တဿ ပန ဒီဃရတ္တံ၊ ဥတ္တရသူဌေးသား၏ကား နေ့ညဉ့်ရည်စွာ။ ဗြဟ္မ
လောကေ ဝသိတတ္တာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ နေခဲ့သည့် အဖြစ်ကြောင့်။ ကိလေသေသု
စိတ္တံ န အလ္လီယတိ၊ ကိလေသာတို့၌ စိတ်သည် မကပ်ငြိ။ အထ အဿ သဟာယ-
ကာ၊ ထိုအခါ ထိုဥတ္တရသူဌေးသား၏ သူငယ်ချင်းတို့သည်။ “ဥတ္တရသေဌိ
ပုတ္တဿပိ၊ ဥတ္တရသူဌေးသားအတွက်လည်း။ ဧကံ ဣတ္ထိ အာနေတွာ၊
တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကို ဆောင်ယူ၍။ နက္ခတ္တံ ကိဋ္ဌိဿာမာတိ၊ နက္ခတ်
ပွဲကို ကစားကြအံ”ဟု။ သမ္ပန္နယိတွာ၊ တိုင်ပင်ကြ၍။ တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုဥတ္တရ
သူဌေးသားသို့ ချဉ်းကပ်၍။ “သမ္ပ ဣမသ္မိံ နဂရေ အို မိတ်ဆွေ ဤသာဝတ္ထိမြို့၌။
ကတ္တိကဆဏော ယုဋ္ဌော၊ ကြတ္တိကာနက္ခတ်ပွဲကို ကြော်ငြာအပ်ပြီ။ တုယုမ္ပိ ဧကံ
ဣတ္ထိ၊ သင့်အတွက်လည်း တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကို။ အာနေတွာ နက္ခတ္တံ

ဆောင်ယူ၍ နက္ခတ်ပွဲကို။ ကီဠိဿာမာတိ အာဟံသု၊ ကစားကြမည်”ဟု ပြောကုန်ပြီ။ “မေ ဣတ္ထိယာ န အတ္တော၊ ငါအား အမျိုးသမီးဖြင့် အလိုမရှိပါ။ ဣတိ စ ဝုတ္တေပိ၊ ဤသို့လျှင် ပြောဆိုအပ်သော်လည်း။ ပုနပျန် နိဗန္ဓိတွာ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ စကားဖြင့် ဖွဲ့ချည်၍။ သမ္ပုဋ္ဌိတ္တာပေတွာ၊ လက်ခံစေ၍။ ဧကံ ဝဏ္ဏဒါသိ၊ တစ်ယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမကို။ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတံ ကတွာ၊ အဆင်တန်ဆာအားလုံးဖြင့် ဆင်မြန်းအပ်သည်ကို ပြု၍။ တဿ ယရံ နေတွာ၊ ထိုဥတ္တရသူဌေးသား၏ အိမ်သို့ ဆောင်ယူ၍။ “တံ သေဌိပုတ္တဿ၊ နင်သည် ဥတ္တရသူဌေးသား၏။ သန္တိကံ ဂစ္ဆာတိ၊ အထံသို့ သွားလော”ဟု။ သယနိယရံ ပေသေတွာ နိက္ခမိသု၊ အိပ်ခန်းသို့ စေလွှတ်၍ ထွက်သွားကြပြီ။ တံ သယနိယရံ ပဝိဋ္ဌမ္ပိ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမကို အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လာသော်လည်း။ သေဌိပုတ္တော၊ ဥတ္တရသူဌေးသားသည်။ နေဝ ဩလောကေတိ နာလပတိ၊ ကြည့်လည်းမကြည့် စကားလည်းမပြော။ သာ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်။ “အယံ ဧဝံ ရူပသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ၊ ဤသူဌေးသားသည် ဤကဲ့သို့ ရုပ်တင့်တယ်မှု၊ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သော။ ဥတ္တမဝိလာသသမ္ပန္နံ မ၊ မြင့်မြတ်သော တင့်တယ်စံပယ်မှုနှင့်ပြည့်စုံသော ငါ့ကို။ နေဝ ဩလောကေတိ နာလပတိ၊ ကြည့်လည်းမကြည့် စကားလည်းမပြော။ ဣဒါနိ နံ အတ္တနော၊ ယခုအခါ ထိုသူဌေးသားကို မိမိ၏။ ဣတ္ထိကုတ္တလီလာယ၊ မိန်းမတို့၏ အပြုအမူတင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ ဩလောကေဿာမီတိ၊ ကြည့်စေမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ ကြံစီပြီ။ ဣတိ ဣတ္ထိလီလံ ဒေသေန္တိ၊ ဤသို့တွေး၍ မ၊၏ တင့်တယ်မှုကို ပြလျက်။ ပဟဋ္ဌာကာရေန အဂ္ဂဒန္တေ၊ ရယ်ရွှင်သော အခြင်းအရာဖြင့် သွားဖျားတို့ကို။ ဝိဝရိတွာ ဟသိတံ အကာသိ၊ ဖွင့်၍ ရယ်ရွှင်မှုကို ပြုပြီ။ သေဌိပုတ္တော ဩလောကေတွာ၊ ဥတ္တရသူဌေးသားသည် ကြည့်၍။ ဒန္တဌိကေ နိမိတ္တံ ဂဏှိ၊ သွားရိုး၌ အဋ္ဌိကနိမိတ်ကို ယူပြီ။ အထ အဿ၊ ယူပြီးရာ ထိုအခါ၌ ထိုဥတ္တရသူဌေးသားအား။ အဋ္ဌိကသညာ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ အရိုးစုအမှတ်သညာသည် ဖြစ်ပြီ။ သကလမ္ပိ တံ သရီရံ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော ထိုကိုယ်သည်။ အဋ္ဌိကသင်္ခလိကာ ဝိယ ပညာယိ၊ စပ်ဆုပ်ဖွယ်အရိုးစုကဲ့သို့ ထင်လာပြီ။ သော တဿာ၊ ထိုဥတ္တရသူဌေးသားသည် ထိုပြည့်တန်ဆာမအား။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ အခစားရိက္ခာကို ပေးပြီး၍။ “ဂစ္ဆာတိ ဥယျောဇေသိ၊ သွားတော့”ဟု လွှတ်လိုက်ပြီ။

တဿ ယရာ၊ ထိုဥတ္တရသူဌေးသား၏ အိမ်မှ။ ဩတိဏ္ဏံ တံ၊ ဆင်းလာသော
ထိုပြည့်တန်ဆာမကို။ ဧကော ဣဿရော၊ တစ်ယောက်သော အစိုးရသူသည်။
အန္တရီထိယံ ဒိသ္မာ၊ မြို့လမ်းအကြား၌ တွေ့ရ၍။ ပရိဗ္ဗယံ ဒေတွာ၊ အခစားရိက္ခာကို
ပေး၍။ အတ္တနော ယရံ နေသိ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ ဆောင်ယူသွားပြီ။ သတ္တာဟေ
ဝီတိဝဏ္ဏေ၊ ခုနစ်ရက်သည် ကျော်လွန်သော်။ နက္ခတ္တံ ဩသိတံ၊ နက္ခတ်ပွဲသည်
ပြီးဆုံးပြီ။ ဝဏ္ဏဒါသိယာ မာတာ၊ ပြည့်တန်ဆာမ၏ မိခင်သည်။ ဓီတု အာဂမနံ
အဒိသ္မာ၊ သမီး၏ ပြန်လာမှုကို မတွေ့ရ၍။ သေဌိပုတ္တာနံ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ သူဌေး
သားတို့၏ အထံသို့ သွား၍။ “သာ ကဟန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ထိုငါ့သမီးသည် အဘယ်မှာနည်း”
ဟု မေးပြီ။ တေ ဥတ္တရသေဌိပုတ္တဿ၊ ထိုသူဌေးသားတို့သည် ဥတ္တရသူဌေးသား၏။
ယရံ ဂန္ဓာ၊ အိမ်သို့ သွားကြ၍။ “သာ ကဟန္တိ ပုစ္ဆိသု၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်
အဘယ်မှာနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ တဇ္ဈညေဝ တဿာ၊ ထိုခဏ၌ပင် ထိုပြည့်တန်ဆာမ
အား။ ပရိဗ္ဗယံ ဒေတွာ၊ အခစားရိက္ခာကို ပေး၍။ ဥယျောဇေသိန္တိ၊ ငါလွှတ်လိုက်ပြီဟု
ပြောပြီ။ အထ အဿာ၊ ထိုအခါ ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏။ မာတာ ရောဒန္တိ၊ မိခင်
သည် ငိုကျွေးလျက်။ “မေ ဓီတရံ န ပဿာမိ၊ ငါ၏ သမီးကို မတွေ့ရ။ မေ ဓီတရံ
ငါ၏ သမီးကို။ သမာနေထာတိ၊ ကောင်းစွာဆောင်ယူပေးကြပါ”ဟု။ ဥတ္တရ
သေဌိပုတ္တံ အာဒါယ၊ ဥတ္တရသူဌေးသားကို ခေါ်ယူ၍။ ရညော သန္တိကံ အဂမာသိ၊
ကောသလမင်း၏ အထံသို့ ရောက်သွားပြီ။ ရာဇာ အဉ္စ ဝိနိစ္ဆိနန္တော၊ ကောသလ
မင်းသည် တရားကို ဆုံးဖြတ်သော်။ “တေ ဣမေ သေဌိပုတ္တာ၊ သင့်အတွက်
ဤသူဌေးသားတို့သည်။ ဝဏ္ဏဒါသိ အာနေတွာ၊ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်ယူ၍။
တုယံ အဒိသ္မတိ ပုစ္ဆိ၊ သင့်အား ပေးကြပြီလား”ဟု မေးပြီ။ အာမ ဒေဝါတိ၊ မှန်ပါ
ပေးကြပါ၏။ အရုင်မင်းကြီးဟုဖြေကြားပြီ။ ဣဒါနိ သာ ကဟန္တိ၊ ယခု ထိုပြည့်တန်
ဆာမသည် ဘယ်မှာနည်းဟု စစ်ဆေးပြီ။ န ဇာနာမိ၊ မသိပါ။ တဇ္ဈညေဝ နံ၊
ခေါ်လာခဲ့ရာ ထိုခဏမှာပင် ထိုပြည့်တန်ဆာမကို။ ဥယျောဇေသိန္တိ၊ လွှတ်လိုက်ပါပြီ
ဟု ဖြေပြီ။ ဣဒါနိ တံ၊ ယခုအခါ ထိုပြည့်တန်ဆာမကို။ သမာနေတံ သက္ကောသိတိ၊
ကောင်းစွာဆောင်ယူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်မည်လာဟုမေးပြီ။ န သက္ကောမိ ဒေဝါတိ၊
မစွမ်းနိုင်ပါ အရုင်မင်းမြတ်ဟုလျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ကောသလမင်းသည်။
“သမာနေတံ၊ ကောင်းစွာဆောင်ယူပေးခြင်းငှာ။ သစေ န သက္ကောတိ၊ အကယ်၍
မစွမ်းနိုင်အံ့။ အဿ ရာဇာဏံ၊ ဤဥတ္တရသူဌေးသားအား မင်းအာဏာကို။

ကရောထာတိ အာဟ၊ ပြုကြ”ဟု အမိန့်ချပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဥတ္တရသူဌေးသားကို။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗန္ဓိတွာ၊ နောက်၌ လက်မောင်းရိုးအောင် ဖွဲ့ချည်၍။ ရာဇာဏံ ကရိဿာမာတိ၊ မင်းအာဏာကို ပြုကြအံ့ဟု။ ဂဟေတွာ ပက္ကမိသု၊ ခေါ်ယူ၍ ဖဲသွားကုန်ပြီ။ “ဝဏ္ဏဒါသိ သမာနေတုံ၊ ပြည့်တန်ဆာမကို ကောင်းစွာဆောင်ယူပေးခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တံ သေဌိပုတ္တံ၊ မစွမ်းနိုင်သော ဥတ္တရသူဌေးသားကို။ ရာဇာရာဇာဏံ၊ ကောသလမင်းသည် မင်းအာဏာကို။ ကာရေသိ ကိရာတိ၊ ပြုစေသတဲ့”ဟု။ သကလနဂရံ၊ သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးသည်။ ဧကကောလာဟလံ အဟောသိ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်တစ်ခုတည်းရှိသည် ဖြစ်သွားပြီ။ မဟာဇနော ဥရေလူအများသည် ရင်ဘတ်၌။ ဟတ္ထေ ဌပေတွာ၊ လက်တို့ကို တင်ထား၍။ “သာမိဧတံ ကိံ နာမ၊ အို အရှင် ဤအမှုသည် ဘယ်မည်သော အမှုနည်း။ တေ အတ္တနော၊ အရှင်သူဌေးသားသည် မိမိအား။ န အန္တဝိကံ လဒ္ဓန္တိ ပရိဒေဝတိ၊ မလျော်သည်ကို ရအပ်ပြီးဟု ငိုကျွေး၏။ သေဌိပိ ပုတ္တဿ၊ ဖခင်သူဌေးသည်လည်း သား၏။ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ နောက်မှ။ ပရိဒေဝန္တော ဂစ္ဆတိ၊ ငိုကျွေးလျက် လိုက်သွား၏။

သေဌိပုတ္တော၊ ဥတ္တရသူဌေးသားသည်။ “ဧဝရူပံ ဒုက္ခံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲသည်။ အဂါရေ ဝသနဘာဝေန၊ အိမ်၌ နေခြင်းကြောင့်။ မယံ ဥပ္ပန္နံ ငါအား ဖြစ်ရ၏။ သစေ ဣတော မုစ္စိဿာမိ၊ အကယ်၍ ဤဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်အံ့။ မဟာဂေါတမသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူသော ဂေါတမနွယ်ဖွားရှင်တော်ဘုရား၏။ သန္တိကေ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ၊ အထံတော်၌ ရှင်ရဟန်းပြုမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။ သာပိ ဝဏ္ဏဒါသိ၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း။ တံ ကောလာဟလသဒ္ဓံ သုတွာ၊ ထိုအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်သော အသံကို ကြားရ၍။ “ဧသော ကိံ သဒ္ဓေါ နာမာတိ၊ ဤအသံကား ဘယ်မည်သော အသံနည်း”ဟု။ ပုစ္ဆိတွာ၊ မေး၍။ တံ ပဝတ္ထိံ သုတွာ၊ ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍။ ဝေဂေန ဩတရိတွာ၊ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆင်းလာ၍။ “သာမိ၊ အိုအရှင်တို့။ ဥဿရထ ဥဿရထ၊ ဖယ်တော်မူကြပါ ဖယ်တော်မူကြပါ။ မ ရာဇပုရိသာနံ၊ ကျွန်မကို မင်းချင်းယောက်ျားတို့အား။ ဒဠှ ဒေထာတိ၊ မြင်ခြင်းငှာ ပေးကြပါ”ဟုပြော၍။ အတ္တာနံ ဒသေသိ၊ မိမိကိုယ်ကို ပြုပြီ။ ရာဇပုရိသာ တံ ဒိသွာ၊ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ထိုပြည့်တန်ဆာမကို တွေ့ရ၍။ မာတရံ ပဋိစ္စာပေတွာ၊ မိခင်ကို လက်ခံစေ၍။ သေဌိပုတ္တံ

မုနိတွာ ပတ္တမိသု၊ ဥတ္တရသုဌေးသားကို လွှတ်၍ ဖဲသွားကုန်ပြီ။ သော သဟာ ယကပရိဝုတောဝ၊ ထိုဥတ္တရသုဌေးသားသည် သူငယ်ချင်းများခြံရံအပ်လျက်သာ။ နဒိ ဝန္တာ၊ မြစ်သို့ သွား၍။ သသိသံ နှာယိတွာ၊ ခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုး၍။ ဂေဟံ ဝန္တာ၊ အိမ်သို့ သွား၍။ ဘုတ္တပါတရာသော၊ စားအပ်ပြီးသော နံနက်စာရှိသော်။ မာတာပိတရော ဝန္တိတွာ၊ မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍။ ပဗ္ဗန္တံ အနုဇာနာပေတွာ၊ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုစေ၍။ စိဝရသာဋကေ အာဒါယ၊ သင်္ကန်းလျာပုဆိုးတို့ကို ယူဆောင်၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ သတ္ထု သန္တိကံ ဝန္တာ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွား၍။ ဝန္တိတွာ ပဗ္ဗန္တံ ယာစိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ပြီး၍။ ပဗ္ဗန္တံ ဥပသမ္ပဒန္တံ လဘိတွာ၊ ရှင်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ရဟန်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ရပြီး၍။ အဝိဿဋကမ္ပဋာနော၊ မစွန့်လွှတ်အပ်သော ကမ္ပဋာန်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိပဿနံ ဝဇ္ဇေတွာ၊ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍။ န စိရဿေဝ၊ မကြာမြင့်မီပင်။ အရဟတ္တေ ပတိဋ္ဌာသိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ ဓမ္မသဘာယံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ တရားသဘင်၌။ သန္နိပတိ-တာ ဘိက္ခု၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော ဥတ္တရသေဋ္ဌိပုတ္တော၊ အို ငါရှင်တို့ ဥတ္တရသုဌေးသားသည်။ အတ္တနော ဘယေ ဥပ္ပန္နော၊ မိမိအား ဘေးအန္တရာယ်သည် ဖြစ်ပေါ်သော်။ သာသနဿ ဂုဏံ ဇာနိတွာ၊ သာသနာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိ၍။ ‘ဣမမ္မာ ဒုက္ခာ မုစ္စမာနော၊ ဤဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သော်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ ရှင်ရဟန်းပြုအံ့’ဟု တွေးတောပြီး၍။ တေန သုစိန္တိတေန၊ ထိုကောင်းသော အတွေးအတောဖြင့်။ မရဏမုတ္တော စေဝ၊ သေးခြင်းမှလည်း လွတ်မြောက်၏။ ပဗ္ဗဇိတော အဂ္ဂုဖလေ၊ ရဟန်းပြု၍ အမြတ်ဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌိတော စ ဣတိ၊ တည်လည်းတည်ရ၏”ဟု။ တဿ ဂုဏ ကထံ ကထေသုံ၊ ထိုဥတ္တရသုဌေးသား၏ ဂုဏ်နှင့်စပ်သော စကားကို ပြောဆို ကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဝန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္တာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက် ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဥတ္တရသေဋ္ဌိပုတ္တောဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဥတ္တရသုဌေး

သားသည်သာ။ အတ္တနော ဘယေ ဥပ္ပန္န၊ မိမိအား ဘေးအန္တရာယ်သည် ဖြစ်ပေါ်
 သော်။ ဣမိနာ ဥပါယေန၊ ဤနည်းလမ်းဖြင့်။ ဣမမှာ ဒုက္ခာ၊ ဤဆင်းရဲမှ။
 မုစ္ဆိဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ လွတ်မြောက်အံ့ဟု တွေးတောကြံစီ၍။ မရဏဘယာ န
 မုတ္တော၊ သေဘေးမှ လွတ်မြောက်သည်မဟုတ်သေး။ အတီတေ ပဏှိတာပိ၊ ရှေး
 အခါက ပညာရှိတို့သည်လည်း။ အတ္တနော ဘယေ ဥပ္ပန္န၊ မိမိအား ဘေးအန္တရာယ်
 သည် ဖြစ်ပေါ်သော်။ ဣမိနာ ဥပါယေန၊ ဤနည်းလမ်း ဖြင့်။ ဣမမှာ ဒုက္ခာ၊ ဤဆင်းရဲ
 မှ။ မုစ္ဆိဿာမာတိ စိန္တေတွာ၊ လွတ်မြောက်ကြအံ့ဟု တွေးတော၍။ မရဏဘယ-
 တော၊ သေဘေးမှ။ မုစ္ဆိသုယေဝါတိ ဝတွာ၊ လွတ်ဖူးကြသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။
 အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ စုတိပဋိသန္ဓိဝသေန ပရိဝတ္တန္တော၊ စုတိပဋိသန္ဓေအစွမ်းအား
 ဖြင့် ချာချာလည်သော်။ ဝဇ္ဇကယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ငုံးမျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ တဒါ ဧကော
 ဝဇ္ဇကလုဒ္ဒကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ငုံးမုဆိုးသည်။ အရညာ ဗဟူ
 ဝဇ္ဇကေ၊ တောထဲမှ များစွာကုန်သော ငုံးတို့ကို။ အာဟရိတွာ ဂေဟေ ဌပေတွာ၊
 ဖမ်းယူ၍ အိမ်၌ မွေးထား၍။ ဂေါစရံ ဒတွာ၊ အစာကို ကျွေး၍။ မူလံ ဂဟေတွာ၊
 တန်ဖိုးကို ယူ၍။ အာဂတာဂတာနံ ဟတ္ထေ၊ ဝယ်လာ ဝယ်လာသူတို့၏ လက်၌။
 ဝဇ္ဇကေ ဝိက္ကိဏန္တော၊ ငုံးတို့ကို ရောင်းချလျက်။ ဇီဝိကံ ကပ္ပေတိ၊ အသက်မွေးမှု
 ကို ပြု၏။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုငုံးမုဆိုးသည် တစ်နေ့၌။ ဗဟူဟိ ဝဇ္ဇကေဟိ
 သဒ္ဓိ၊ များစွာကုန်သော ငုံးတို့နှင့် အတူ။ ဗောဓိသတ္တမ္ပိ ဂဟေတွာ အာနေတိ၊
 ဘုရားလောင်းကိုလည်း ဖမ်း၍ ဆောင်ယူသွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း
 သည်။ သစေ အဟံ၊ အကယ်၍ ငါသည်။ ဣမိနာ ဒိန္နံ ဂေါစရဉ္စ၊ ဤမုဆိုးသည်
 ပေးကျွေးအပ်သော အစာကိုလည်းကောင်း။ ပါနီယဉ္စ ပရိဘုဉ္စိဿာမိ၊ သောက်ရေ
 ကိုလည်းကောင်း စားသောက်အံ့။ အယံ မံ ဂဟေတွာ၊ ဤမုဆိုးသည် ငါ့ကို
 ယူ၍။ အာဂတာနံ မနုဿာနံ ဒဿတိ၊ အဝယ်လာကုန်သော လူတို့အား ပေးလ
 တံ။ သစေ ပန န ပရိဘုဉ္စိဿာမိ၊ အကယ်၍ကား မစားသောက်အံ့။ အဟံ
 မိလာယိဿာမိ၊ ငါသည် ညှိုးနွမ်းလိမ့်မည်။ အထ မိလာယန္တံ မံ ဒိသ္မာ၊ ထိုအခါ
 ညှိုးနွမ်းသော ငါ့ကို တွေ့မြင်၍။ မနုဿာ န ဂဏှိဿန္တိ၊ လူတို့သည် မဝယ်ယူ

ကြလတံ။ ဧဝံ မေ၊ ဤသို့မဝယ်ယူသော် ငါ့အား။ သောတ္ထိ ဘဝိဿတိ၊ ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်လတံ။ ဣမံ ဥပါယံ၊ ဤနည်းလမ်းကို။ ကရိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ငါပြုမည်”ဟု တွေးမိပြီ။ သော တထာ ကရောန္တော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုတွေးမိသည့်အတိုင်း ပြုသော်။ မိလာယိတွာ၊ ညှိုးနွမ်း၍။ အဋ္ဌိစမ္ပမတ္တာ အဟောသိ၊ အရိုးအရေမျှသာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ မနုဿာ တံ ဒိသ္မာ၊ လူတို့သည် ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍။ န ဂက္ခိယု၊ မဝယ်ယူကြပြီ။ လုဒ္ဒကော ဗောဓိသတ္တံ ဌပေတွာ၊ ငုံးမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းကို ချန်ထား၍။ သေသေသု ဝဋ္ဋကေသု ပရိက္ခိဏေသု၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော ငုံးတို့သည် ကုန်ခမ်းကုန်သော်။ ပုစ္ဆိ နိဟရိတွာ၊ ငုံးထည့်သည့်ခြင်းကို ထုတ်ဆောင်၍။ ဒွါရေ ဌပေတွာ၊ တံခါးပေါက်၌ ထား၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဟတ္ထတလေ ကတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို လက်ဝါးအပြင်၌ ထား၍။ “အယံ ဝဋ္ဋကော၊ ဤငုံးကား။ ကိံ နုခေါတိ စိန္တေတွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ”ဟု တွေး၍။ သြလောကေတုံ အာရဒ္ဓေါ၊ ကြည့်ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုငုံးမုဆိုး၏။ ပမတ္တဘာဝံ ဥ တွာ၊ မေ့လျော့ကြောင်းကို သိ၍။ ဗောဓိသတ္တော ပက္ခေ၊ ဘုရားလောင်းသည် အတောင်တို့ကို။ ပဿာရေတွာ ဥပ္ပတိတွာ၊ ဖျန်၍ ပျံသွား၍။ အရညမေဝ ဂတော၊ တောထဲသို့သာ သွားပြီ။ အညေ ဝဋ္ဋကာ၊ အခြားကုန်သော ငုံးတို့သည်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍။ “ကိံ နုခေါ န ပညာယတိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မထင်ရှားသနည်း။ ကဟံ ဂတော၊ အဘယ်သို့ သွားနေသည်။ အသီတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးကြ၍။ “လုဒ္ဒကေန ဂဟိ-တော၊ ငုံးမုဆိုးသည် ဖမ်းယူအပ်သည်။ အမှီတိ ဝုတ္တေ၊ ဖြစ်၏”ဟု ပြောအပ်သော်။ “ကိန္တိ ကတွာ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်၍။ မုတ္တော၊ လွတ်မြောက်လာသည်။ အသီတိ ပုစ္ဆိသု၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “အဟံ တေန ဒိန္နံ၊ ငါသည် ထိုမုဆိုးက ပေးအပ်ကျွေးအပ်သော။ ဂေါစရံ အဂ္ဂဟေ-တွာ၊ အစာကို မယူမစားမူ၍။ ပါနီယံ အပိဝိတွာ၊ သောက်ရေကို မသောက်မူ၍။ ဥပါယစိန္တာယ၊ လွတ်ကြောင်းနည်းလမ်းတွေးတောခြင်းဖြင့်။ မုတ္တောတိ ဝတွာ၊ လွတ်မြောက်လာ၏”ဟု ပြောပြ၍။

၁၁၈။ “နာစိန္တယန္တော ပုရိသော၊ ဝိသေသ’မမိဂစ္ဆတိ။

စိန္တိတဿ ဖလံ ပဿ၊ မုတ္တောသ္မိ ဝဗေန္ဓနာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ နာစိန္တယန္တော ။ပ။ ဝဗန္ဓနာဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို ပြီ။ ဂါထာနက်ကား...။

အစိန္တယန္တော ပုရိသော၊ အတွေးအတောမရှိသော ယောက်ျားသည်။
ဝိသေသံ န အဓိဂစ္ဆတိ၊ ကောင်းကျိုးအထူးကို မရရှိနိုင်။ စိန္တတဿ ဖလံ
ပဿ၊ တွေးတောကြံစီမှု၏ ကောင်းကျိုးကို ရှုစမ်းပါ။ ဝဗန္ဓနာ မုတ္တော
အသ္မိ၊ အသတ်ခံရခြင်း အနှောင်ဖွဲ့ခံရခြင်းမှ (ငါ) လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၏။

တတ္ထ အယံ ပိဏ္ဏတ္တော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတံကား အပေါင်းဖြစ်သော အနက်
အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ အပေါင်းအနက်အဓိပ္ပါယ်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။
ပုရိသော ဒုက္ခံ ပတွာ၊ ယောက်ျားသည် ဒုက္ခသို့ ရောက်သော်။ ဣမိနာ နာမ
ဥပါယေန၊ ဤမည်သော နည်းလမ်းဖြင့်။ ဣမမှာ ဒုက္ခာ၊ ဤဒုက္ခမှ။ မုစ္ဆိဿာမိတိ
လွတ်မြောက်အံ့ဟု။ အစိန္တယန္တော၊ မတွေးတောသော်။ အတ္တနော ဒုက္ခာ၊ မိမိ၏
ဒုက္ခမှ။ မောက္ခသင်္ခါတံ ဝိသေသံ၊ လွတ်မြောက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော အကျိုးထူးကို။
နာဓိဂစ္ဆတိ၊ မရနိုင်။ ဣဒါနိ ပန၊ ယခုအခါ၌ကား။ မယာ စိန္တတကမ္မဿ၊ ငါသည်
တွေးတောအပ်သော အမှု၏။ ဖလံ ပဿ၊ ကောင်းကျိုးကို ရှုစမ်းပါ။ တေနော
ဥပါယေန၊ ထိုနည်းလမ်းဖြင့်သာ။ ဝဗန္ဓနာ၊ အသတ်ခံရခြင်း အနှောင်အဖွဲ့ခံရ
ခြင်းမှ။ မုတ္တော အသ္မိ၊ ငါ လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၏။ မရဏတော စ ဗန္ဓနတော
စ၊ သေခြင်းမှလည်းကောင်း အနှောင်အဖွဲ့ခံရခြင်းမှလည်းကောင်း။ အဟံ မုတ္တော
အသ္မိ၊ ငါသည် လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ အပေါင်းအနက် အဓိပ္ပါယ်ဟူ
သည် ဤသည်ပင်တည်း။ ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။
အတ္တနာ ကတ ကာရဏံ၊ မိမိသည် ပြုလုပ်အပ်သော အကြောင်းအရာကို။ အာစိက္ခိ
ပြောကြားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မရဏမုတ္တော ဝဋ္ဋကော၊ ထိုအခါက သေမှုမှ
လွတ်မြောက်သော ငါးသည်။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ
ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝဋ္ဋဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ရှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဝဋ္ဋဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၉။ အကာလရာဝိဇာတကဝဏ္ဏနာ

အမာတာပိတရသံဝဇ္ဇေါတိ ဣဒံ၊ အမာတာပိတရသံဝဇ္ဇေါအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အကာလရာဝိ ဧကံ ဘိက္ခု၊ အခါမဲ့ပြော ဆိုတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ သော ကုလပုတ္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့နေသော ထိုအမျိုးသားသည်။ သာသနေ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ သာသနာတော်၌ ရှင်ရဟန်းပြု၍။ ဝတ္တံ ဝါ သိက္ခံဝါ န ဥဂ္ဂဏှိ၊ ကျင့်ဝတ်ကိုလည်းကောင်း အကျင့်သိက္ခာကိုလည်းကောင်း မသင်ယူ။ သော၊ ထိုရဟန်းသည်။ “ဣမသ္မိံ ကာလေ၊ ဤအချိန်၌။ မယာ ဝတ္တံ ကာတဗ္ဗံ၊ ငါသည် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုသင့်၏။ ဣမသ္မိံ ကာလေ ဥပဋ္ဌာတဗ္ဗံ၊ ဤအချိန်၌ ဆည်းကပ်စားသင့်၏။ ဣမသ္မိံ ကာလေ ဥဂ္ဂဟေတဗ္ဗံ၊ ဤအချိန်၌ သင်ယူသင့်၏။ ဣမသ္မိံ ကာလေ၊ ဤအချိန်၌။ သဇ္ဈာယိတဗ္ဗန္တိ န ဇာနာတိ၊ ပြန်လှန်သရဇ္ဈာယ သင့်၏” ဟု မသိ။ ပဌမယာမေပိ မဇ္ဈိမယာမေပိ၊ ပဌမယာမိ၌သော်လည်းကောင်း မဇ္ဈိမယာမိ၌သော်လည်းကောင်း။ ပစ္ဆိမယာမေပိ၊ ပစ္ဆိမယာမိ၌သော်လည်းကောင်း။ ပဗုဒ္ဓပဗုဒ္ဓက္ခဏေယေဝ၊ နိုးရာနိုးရာအခါ၌ပင်။ မဟာသဒ္ဓံ ကရောတိ၊ ကျယ်စွာသော အသံကို ပြု၏။ ဘိက္ခု၊ နိဒ္ဒံ န လဘန္တိ၊ ရဟန်းတို့သည် အိပ်ခွင့်ကို မရကြကုန်။ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဂုသော အသုကော နာမ ဘိက္ခု၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ထိုမည်သော ရဟန်းသည်။ ဧဝရူပေ ရတနသာသနေ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ရတနာဖြစ်သော သာသနာ၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး၍။ ဝတ္တံ ဝါ သိက္ခံ ဝါ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုလည်းကောင်း အကျင့် သိက္ခာကိုလည်းကောင်း။ ကာလံ ဝါ အကာလံ ဝါ၊ သင့်လျော်သော အခါကိုလည်းကောင်း မသင့်လျော်သော အခါကိုလည်းကောင်း။ န ဇာနာတိတိ၊ မသိတတ်” ဟု။ တဿ အဂုဏကထံ ကထေသုံ၊ ထိုရဟန်း၏ အပြစ်နှင့်စပ်သော စကားကို ပြောကြကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည် သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု

လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤယခုအခါ၌ သာ။ ဧသော န အကာလရာဝီ၊ ဤရဟန်းသည် အခါမဲ့အသံပြုတတ်သည် မဟုတ် သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အကာလရာဝီယေဝ၊ ရှေးကလည်း အခါမဲ့အသံပြုတတ်သည်သာ။ ကာလာကာလံ၊ သင့်လျော်သောအခါ မသင့်လျော်သောအခါကို။ အဇာနနဘာ- ဝေန စ၊ မသိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်း။ ဂီဝါယ ဝဋ္ဋိတာယ၊ လည်ပင်းကို လိမ်ခံ ရသဖြင့်။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တောတိ ဝတ္တာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရပြီ” ဟု မိန့်တော် မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော သဗ္ဗသိပ္ပေသု၊ အရွယ်ရောက်သော် အားလုံးသော အတတ် ပညာတို့၌။ ပါရံ ဂန္ဓာ၊ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်၍။ ဗာရာဏသီယံ ဒိသာပါမော- ကော၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ အရပ်လေးမျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော။ အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဆရာသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စသတေ မာဏဝေ၊ ငါးရာကုန်သော လူလင်တို့ကို။ သိပ္ပံ ဝါစေတိ၊ အတတ်ပညာကို ရွတ်ဆိုစေ၏ သင်ပြပေး၏။ တေသံ မာဏဝကာနံ ဧကော၊ ထိုလူလင်တို့မှာ တစ်ကောင်သော။ ကာလရာဝီ ကုက္ကုဋ္ဌော အတ္ထိ၊ အချိန်မှန် တွန်သော ကြက်သည် ရှိ၏။ တေ တဿ၊ ထိုလူလင်တို့သည် ထိုအချိန်မှန်တွန်သော ကြက်၏။ ဝဿိတသဒ္ဓေန ဥဌာယ၊ တွန်သံဖြင့် ထ၍။ သိပ္ပံ သိက္ခန္တိ၊ အတတ်ပညာ ကို သင်ယူကြ၏။ သော ကာလံ အကာသိ၊ ထိုအချိန် မှန်တွန်သော ကြက်သည် သေခြင်းကို ပြုပြီ။ တေ အညံ ကုက္ကုဋ္ဌံ၊ ထိုလူလင်တို့သည် အခြားသော ကြက်ကို။ ပရိယေသန္တာ စရန္တိ ရှာဖွေကြလျက် လှည့်လည်ကုန်၏။ အထ ဧကော မာဏဝကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော လူလင်သည်။ သုသာနဝနေ ဒါရုနိ ဥဒ္ဓရန္တော၊ သုသာန် ရှိသော တောထဲ၌ ထင်းတို့ကို ထုတ်ဆောင်သော် ခွေသော်။ ဧကံ ကုက္ကုဋ္ဌံ ဒိသွာ၊ တစ်ကောင်သော ကြက်ကို တွေ့ရ၍။ အာနေတွာ ပဉ္စရေ ဌပေတွာ၊ ဖမ်းယူ၍ လှောင်ချိုင့်၌ ထည့်ထား၍။ ပဋိဇ္ဇဂ္ဂတိ၊ မွေးမြူ၏။ သော သုသာနေ ဝမိတတ္တာ၊ ထိုကြက်သည် သုသာန်ထဲ၌ ကြီးပြင်းသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ “အသုကဝေလာယ နာမ၊ ထိုမည်သော အချိန်၌။ ဝဿိတဗ္ဗန္တိ တွန်သင့်၏” ဟု။ အဇာနန္တော၊ မသိရကား။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌။ အတိရတ္ထိ ဝဿတိ၊ အလွန်စောစွာ တွန်၏။ ကဒါစိ

အရုဏုဂ္ဂမနေ၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌ အရုဏ်တက်ချိန်၌။ (ဝဿတိ၊ တွန်၏)။ မာဏဝါ
 တဿ၊ လုလင်တို့သည် ထိုကြက်၏။ အတိရတ္တိ ဝဿိတကာလေ၊ အလွန်စောစွာ
 တွန်ရာအခါ၌။ သိပ္ပံ သိက္ခန္တ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူကြသော်။ ယာဝ အရုဏု-
 ဂ္ဂမနာ၊ အရုဏ်တက်သည့် တိုင်အောင်။ သိက္ခိတုံ န သက္ကောန္တိ သင်ယူခြင်းငှါ
 မစွမ်းနိုင်ကုန်။ နိဒ္ဒါယမာနာ၊ ငိုက်မြည်းကြ၍။ ဂဟိတဌာနမ္ပိ န ပဿန္တိ သင်ယူရာ
 ဌာနကိုလည်း မတွေ့မြင်ကုန်။ အတိပဘာတေ ဝဿိတကာလေ၊ အလွန်လင်းအား
 ကြီးသော အချိန်၌ တွန်ရာကာလ၌။ သဇ္ဈာယဿ၊ ပြန်လှန်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၏။
 သြကာသမေဝ န လဘန္တိ အခွင့်ကိုပင် မရကြကုန်။ မာဏဝါ၊ လုလင်တို့သည်။
 “အယံ အတိရတ္တိ ဝါ၊ ဤကြက်သည် အလွန်စောစွာသော်လည်းကောင်း။ အတိ
 ပဘာတေ ဝါ ဝဿတိ၊ အလွန် လင်းမှသော်လည်းကောင်း တွန်၏။ ဣမံ နိဿာယ၊
 ဤကြက်ကို မှီ၍။ အမှာကံ သိပ္ပံ ငါတို့အား အတတ်ပညာသည်။ န နိဌာယိဿတီ
 တိ၊ ပြီးစီးမှုဖြစ်လိမ့် မဟုတ်” ဟုတွေး၍။ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုကြက်ကို ဖမ်းယူ၍။ ဂီဝံ
 ဝဋ္ဋေတွာ၊ လည်ကို လိမ်၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီး
 ၍။ “အကာလ ရာဝိ ကုက္ကုဋ္ဌော၊ အခါမဲ့တွန်တတ်သော (အချိန်မှန်မတွန်သော)
 ကြက်ကို။ အမေဟိ ယာတိတောတိ၊ ကျွန်တော်တို့သည် သတ်အပ်ပါပြီ” ဟု။
 အာစရိယဿ ကထေသံ၊ ဆရာအား ပြောကြားကုန်ပြီ။ အာစရိယော၊ ဘုရားလောင်း
 ဆရာကြီးသည်။ “ဩဝါဒံ အဂ္ဂဟေတွာ၊ ဩဝါဒကို မနာယူရမူ၍။ သံဝဇ္ဇိတဘာဝေန၊
 ကြီးပြင်းခဲ့သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ မရဏံ ပတ္တောတိ ဝတွာ၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရ၏” ဟု
 ပြောဆို၍။

၁၁၉။ “အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါ၊ အနာစေရကုလေ ဝသံ။

နာယံ ကာလံ အကာလံ ဝါ၊ အဘိဇာနာတိ ကုက္ကုဋ္ဌော” တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါ ။ပ။ ကုက္ကုဋ္ဌောဟူသော ဤဂါထာ
 ကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား

အမာတာ ပိတရသံဝဒ္ဓေါ၊ မိကောင်းဖခင်အထံ၌ ကြီးပြင်းလာသူ မဟုတ်
 သော။ အနာစေရကုလေ ဝသံ၊ ဆရာသမားကောင်းအိမ်၌ မနေဘူးသော။
 အယံ ကုက္ကုဋ္ဌော၊ ဤကြက်သည်။ ကာလံ ဝါ အကာလံ ဝါ၊ တွန်သင့်သော
 အချိန်ကိုလည်းကောင်း မတွန်သင့်သော အချိန်ကိုလည်းကောင်း။ န
 အဘိဇာနာတိ၊ မသိ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါတိ၊ အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါ ဟူသည်ကား။ မာတာပိတရော နိဿာယ၊ မိကောင်းဖခင်တို့ကို မှီ၍။ တေသံ သြဝါဒံ၊ ထိုမိဘတို့၏ သြဝါဒကို။ အဂ္ဂဟေတွာ သံဝဇော၊ မနာယူရမူ၍ ကြီးပြင်းလာ သောတည်း။ အနာစေရကုလေ ဝသန္တိ၊ အနာစေရကုလေ ဝသံဟူသည်ကား။ အာစရိယကုလေပိ အဝသမာနော၊ ဆရာသမားကောင်းအိမ်၌လည်း မနေဘူး သောတည်း။ အာစရသိက္ခာပကံ၊ ကျင့်ဝတ်ကို သင်ပြပေးတတ်သော။ ကမ္ဘိ၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်ဆရာကို။ နိဿာယ အဝသိတတ္တာ၊ မှီ၍ မနေဘူးသည်အဖြစ် ကြောင့်။ (န အဘိဇာနာတိ၊ မသိ)။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဒုတိယပါဒအနက် တည်း။ နာယံ ကာလံ အကာလံ ဝါတိ၊ နာယံ ကာလံ အကာလံ ဝါ ဟူသည် ကား။ ဣမသ္မိံ ကာလေ ဝသိတဗ္ဗံ ဤအချိန်၌ တွန်သင့်၏။ ဣမသ္မိံ န ဝသိတဗ္ဗန္တိ ဤအချိန်၌ မတွန်သင့်ဟု။ ဧဝံ ဝသိတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ ဤသို့ တွန်သင့်သည်နှင့် ဆက်စပ်သော။ ကာလံ ဝါ အကာလံ ဝါ၊ သင့်လျော်သော အခါကိုလည်းကောင်း မသင့်လျော်သော အခါကိုလည်းကောင်း။ ဧသော ကုက္ကုဋ္ဌော န ဇာနာတိ၊ ဤ ကြက်သည် မသိ။ အဇာနနဘာဝေနော၊ မသိသည်အဖြစ်ကြောင့်သာ။ ဇီဝိတ- ကွယံ ပတ္တော ဣတိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရှာရ၏တည်း ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။ ဣဒံ ကာရဏံ ဒဿေတွာ၊ ဤအကြောင်းကို ပြပြီး၍။ ဗောဓိ သတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ယာဝတာယုကံ ဌတွာ၊ အသက်အပိုင်းခြား ကာလပတ်လုံး တည်ရှိ၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ အကာလရာဝီ ကုက္ကုဋ္ဌော၊ ထိုအခါက အခါမဲ့ တွန်တတ်သော ကြက်သည်။ အယံ ဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဤအချိန်မဲ့ဆူတတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်ပြီ။ အန္တေဝါသိကာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ အနီးနေတပည့်တို့ကား ငါဘုရား ပရိသတ်တို့တည်း။ အာစရိယော ပန၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်ကား။ အဟ- မေဝ အဟောသိန္တိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အကာလရာဝီဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ကိုးခုမြောက်ဖြစ်သော
အကာလရာဝီဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၁၀။ ဗန္ဓနမောက္ခဇာတကဝဏ္ဏနာ

အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗုဒ္ဓန္တိတိ ဣဒံ၊ အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗုဒ္ဓန္တိအစရှိသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ စိဗ္ဗမာဏဝိကံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ စိဗ္ဗမာဏကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တဿာ ဝတ္ထု၊ ထိုစိဗ္ဗမာဏဝိကာ၏ ဝတ္ထုကြောင်း
သည်။ ဒွါဒသကနိပါတေ၊ ဒွါဒသကနိပါတ်၌။ မဟာပဒုမဇာတကေ အာဝိ
ဘဝိဿတိ၊ မဟာပဒုမဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ်။ တဒါ ပန သတ္တာ၊ ထိုအခါ၌
ကား ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ စိဗ္ဗမာဏဝိကာ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့
စိဗ္ဗမာဏသည် ယခုအခါ၌သာ။ မံ အဘူတေန၊ ငါဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သည်ဖြင့်။
န အတ္တာစိက္ခတိ၊ စွပ်စွဲသည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အတ္တာစိက္ခိယေဝါတိ၊ ရှေးကလည်း
စွပ်စွဲဖူးသည်သာ”ဟု။ ဝတ္တာ၊ မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ပုရောဟိတဿ ဂေဟေ၊ ပုရောဟိတ်၏ အိမ်၌။ နိဗ္ဗတ္တိတွာ
ဝယပ္ပတ္တော၊ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သော်။ ပိတု အစ္စယေန၊ အဖ၏ ကွယ်လွန်ရာ
အခါ၌။ တဿေဝ ပုရောဟိတော အဟောသိ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ပင် ပုရောဟိတ်
သည် ဖြစ်ပြီ။ တေန အဂ္ဂမဟေသိယာ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိဖုရားခေါင်ကြီး
အား။ “ဘဒ္ဒေ ယံ ဣစ္ဆသိ၊ အို. . ချစ်နှမ အကြင်အရာဝတ္ထုကို အလိုရှိ၏။ တံ
ဝဒေယျာသိတိ၊ ထိုအလိုရှိသည်ကို ပြောဆိုပါလော့”ဟု။ ဝရော ဒိန္နော ဟောတိ၊
ဆုကို ပေးအပ်သည် ဖြစ်၏။ သာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည်။ “မယံ အညော ဝရော
နာမ၊ ကျွန်တော်မျိုးမအား အခြားသော ဆုမည်သည်ကို။ န ဒုလ္လဘော၊ ရဖို့
မခက်ခဲပါ။ ဣတော ပဋ္ဌာယ ပန၊ ဤနေမှ စ၍ကား။ အညာ ဣတ္ထိ၊ အခြားသော
အမျိုးသမီးကို။ တေ ကိလေသဝသေန၊ သင်မင်းကြီးသည် ကိလေသာ၏ အစွမ်း
ဖြင့်။ န ဩလောကေတဗ္ဗာတိ၊ မကြည့်ရဟု”။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ဆုစကားပြော
ကြားပြီ။ သော ပဋိက္ခိပိတွာ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တောင်းသည့်ဆုပယ်ချ၍။ ပုနပ္ပုနံ
နိပ္ပိဋ္ဌိယမာနော၊ ထပ်ခါထပ်ခါ နှိပ်စက်ခံရ၍။ တဿာ ဝစနံ၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏

စကားကို။ အတိက္ကမိတုံ အသက္ကောန္တော၊ ကျော်လွန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ဝန်ခံ၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုဝန်ခံရာ နေ့မှ စ၍။ သောဠသသု နာဠကိတ္ထိသဟဿေသု၊ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော ကချေသည်မတို့တွင်။ ဧကိတ္ထိမ္ပိ၊ တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကိုသော်မှလည်း။ ကိလေသဝသေန န ဩလောကေသိ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် မကြည့်ပြီ။

အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ပစ္စန္တော ကုပ္ပိ တိုင်းစွန်ပြည်နားသည် ပျက်စီးပြီ (သူပုန်ထပြီ)။ ပစ္စန္တေ ဌိတာ ယောဓာ၊ တိုင်းစွန်ပြည်နား၌ တည်ရှိကုန်သော စစ်ဗိုလ်စစ်သားတို့သည်။ စောရေဟိ သဒ္ဓိ ခိုးသားတို့နှင့် အတူ။ ဒေ တယော သင်္ဂါမေ ကတွာ၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ကုန်သော တိုက်ခိုက်မှုတို့ကို ပြုပြီး၍။ ဣတော ဥတ္တရိ၊ ဤနှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ထက် အလွန်။ မယံ န သက္ကောမာတိ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် မစွမ်းနိုင်ကြပါ”ဟု။ ရညော ပဏ္ဏံ ပေသေသံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား သဝဏ်လွှာကို ပေးပို့ဆက်သကုန်ပြီ။ ရာဇာ တတ္ထ ဂန္ဓကာမော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုတိုင်းစွန်ပြည်နားသို့ သွားလို၍။ ဗလကာယံ သံဟရိတွာ၊ ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို စုရုံး၍။ တံ ပက္ကောသာပေတွာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးကို ခေါ်စေ၍။ “ဘဒ္ဒေ အဟံ၊ ချစ်နှစ်မ ငါသည်။ ပစ္စန္တံ ဂစ္ဆာမိ၊ တိုင်းစွန်ပြည်နားသို့ သွားအံ့။ တတ္ထ နာနာပွကာရာနိ၊ ထိုတိုင်းစွန်ပြည်နား၌ အထူး အထူးအပြားပြားကုန်သော။ ယုဒ္ဓါနိ ဟောန္တိ၊ တိုက်ခိုက်မှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဇယပရာဇယောပိ အနိဗဒ္ဓေါ၊ နိုင်မှုရုံးမှုသည်လည်း မခိုင်မြဲ။ တာဒိသေသု ဌာနေသု၊ ထိုကဲ့သို့ရူအပ်ကုန်သော နေရာဌာနတို့၌။ မာတုဂါမော ဒုပ္ပရိဟာရော၊ မာတုဂါမကို စောင့်ရှောက်ရခက်ခဲ၏။ တံ ဣဓေဝ၊ သင်မိဖုရားကြီးသည် ဤမြို့တော်၌ပင်။ နိဝတ္တာဟိတိ အာဟ၊ ပြန်ဆုတ်ပါလော”ဟု ပြောပြီ။ သာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည်။ “ဒေဝ မယာ၊ ရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမသည်။ နိဝတ္တိတုံ န သက္ကာတိ၊ ပြန်ဆုတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ”ဟုပြော၍။ ပုနပ္ပုနံ ရညော ပဋိက္ခိတ္တာ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပယ်ချအပ်သော်။ “တေန ဟိ ဧကေကံ ယောဇနံ၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် တစ်ယူဇနာတစ်ယူဇနာသို့။ ဂန္ဓာ မယံ၊ ရောက်သွားသော် ကျွန်တော်မျိုးမ၏။ သုခဒုက္ခဇာနနတ္ထံ၊ သုခဒုက္ခသိရန်အကျိုးငှာ။ ဧကေကံ မနုဿံ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော လူကို။ ပေသေယျာထာတိ အာဟ၊ စေတော်မူကြပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍။ ဗောဓိသတ္တံ နဂရေ ဌပေတွာ၊ ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်

ကို မြို့တော်၌ ထားခဲ့၍။ မဟန္တေန ဗလကာယေန၊ များစွာသော စစ်သည်အပေါင်းနှင့်။ နိက္ခမိတွာ ဂစ္ဆန္တော၊ မြို့တော်မှထွက်၍ စစ်တိုက်သွားသော်။ ယောဇနော ယောဇနော၊ တစ်ယူဇနာတိုင်း တစ်ယူဇနာတိုင်း၌။ ဧကေကံ ပုရိသံ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော ယောက်ျားကို။ “အမှောက် အာရောဂုံ၊ ငါတို့၏ ရောဂါကင်းကွာကျမ်းမာခြင်းကို။ အာရောစေတွာ၊ မိဖုရားကြီးအား လျှောက်ထား၍။ ဒေဝိယာ သုခဒုက္ခံ၊ မိဖုရားကြီး၏ သုခဒုက္ခကို။ ဇာနိတွာ အာဂစ္ဆာတိ ပေသေသိ၊ သိ၍ လာလော့” ဟု စေလွှတ်ပြီ။ သာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည်။ အာဂတာဂတံ ပုရိသံ၊ ရောက်လာရောက်လာတိုင်းသော ယောက်ျားကို။ “ရာဇာ ကိမတ္ထံ၊ မင်းကြီးသည် ဘယ်အကျိုးငှာ။ တံ ပေသေတိတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ မင်းကို စေလွှတ်လိုက်သနည်း” ဟု မေးပြီး၍။ “တုမှာကံ၊ သင်မိဖုရားကြီးတို့၏။ သုခဒုက္ခဇာနနတ္တာယာတိ၊ သုခဒုက္ခသိဖို့ရာအကျိုးငှာ” ဟု။ ဝုတ္တော၊ လျှောက်ထားအပ်သော်။ “တေန ဟိ ဧဟိတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် လာလော့” ဟုပြော၍။ တေန သဒ္ဓိံ၊ ထိုရောက်လာသော မင်းချင်းနှင့် အတူ။ အသဒ္ဓမ္မံ ပဋိသေဝတိ၊ မသူတော်တရားကို မှီဝဲ၏။ ရာဇာ ဒွိတ္တိံသယောဇနမဂ္ဂံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သုံးဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ခရီးကို။ ဂစ္ဆန္တော၊ ရောက်သွားသော်။ ဒွိတ္တိံသဇနော ပေသေသိ၊ သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်သော မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်ပြီ။ သာ သဗ္ဗေဟိပိ တေဟိ သဒ္ဓိံ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည် အားလုံးလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုရောက်လာသူတို့နှင့် အတူ။ တထေဝ အကာသိ၊ ထိုရှေးအတူသာ မသူတော်တရားကို ပြုကျင့်ပြီ။

ရာဇာ ပစ္စန္တံ ဝုပသမေတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပစ္စန္တရာဇ်ကို ငြိမ်းအေးစေ၍။ ဇနပဒံ သမဿာသေတွာ၊ ဇနပုဒ်ကို သက်သာရာရစေ၍။ ပုန အာဂစ္ဆန္တောပိ၊ တဖန် ပြည်တော်ပြန်လာသော်လည်း။ တထေဝ၊ ထိုသွားစဉ်အတူပင်။ ဒွိတ္တိံသဇနော ပေသေသိ၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်ပြီ။ သာ တေဟိပိ သဒ္ဓိံ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည် ထိုသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့နှင့်လည်း အတူ။ တထေဝ ဝိပ္ပဋိပဋိယေဝ၊ ထိုရှင်ဘုရင်သွားစဉ်အတူပင် ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်သည်သာတည်း။ ရာဇာ အာဂန္တာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပြန်လာ၍။ ဇယက္ခန္ဓာဝါရဋ္ဌာနေ ဌတွာ၊ အောင်တပ်ချရာဌာန၌ ရပ်တည်၍။ နဂရံ ပဋိဇဂ္ဂါပေတူတိ၊ မြို့တော်ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်စေလော့ဟု။ ဗောဓိသတ္တဿ ပဏ္ဏံ ပေသေသိ၊ ဘုရားလောင်း၏ထံသို့ သဝဏ်လွှာကို ပေးပို့စေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။

သကလနဂရံ ဗာရာဏသီတစ်မြို့လုံးကို။ ပဋိဇ္ဈိပေတွာ၊ သုတ်သင်ရှင်းလင်းစေ
 ပြီး၍။ ရာဇနိဝေသနံ ပဋိဇ္ဈိပေန္တော၊ မင်းနန်းတော်ကို သုတ်သင်ရှင်း လင်းစေ
 သော်။ ဒေဝိယာ ဝသနဌာနံ အဂမာသိ၊ မိဖုရားကြီး၏ နေရာဌာနသို့ သွားပြီ။
 ဗောဓိသတ္တဿ ရူပသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ ကာယံ၊ ဘုရားလောင်း၏ ရုပ်တင့်တယ်မှု
 အထွဋ်အထိပ်ရောက်သော ကိုယ်ကို။ သာ ဒိသ္မာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည် တွေ့မြင်
 ရ၍။ သဏ္ဌာတုံ အသက္ကောန္တိ၊ ကောင်းစွာတည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား။ “ဧဟိ
 ဗြာဟ္မဏ၊ လာလော့ ပုဏ္ဏား။ သယနံ အဘိရဟာတိ အာဟ၊ အိပ်ရာပေါ်သို့
 တက်လော့”ဟု ပြောပြီ။ ဗောဓိသက္ကော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧဝံ မာ အဝစ၊
 ဤသို့ မပြောပါလင့်။ ရာဇာပိ ဂရ၊ မင်းတရားကိုလည်း အလေးဂရုပြုရပါ၏။
 အကုသလမ္ပိ ဘာယာမိ၊ အကုသိုလ်ကိုလည်း ကြောက်လှပါ၏။ ဧဝံ ကာတုံ၊
 ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းငှါ။ မယာ န သက္ကာတိ အာဟ၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် မစွမ်း
 နိုင်ပါ”ဟု ပြောပြီ။ စတုသဌိယာ ပါဒမူလိကာနံ၊ ခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော
 ခြေရင်းစောင့်အမှုထမ်းတို့သည်။ ရာဇာ နေဝ ဂရ၊ မင်းကို လုံးဝဂရု မစိုက်အပ်။
 အကုသလံ န ဘာယန္တိ၊ အကုသိုလ်ကို မကြောက်ကြကုန်။ တဝေဝ ရာဇာ ဂရ၊
 သင်သည်သာ ရှင်ဘုရင်ကို အလေးဂရုပြုအပ်၏။ တံယေဝ စ၊ သင်သည်သာလျှင်
 လည်း။ အကုသလံ ဘာယသိတိ၊ အကုသိုလ်ကို ကြောက်၏ဟုပြောပြီ။ အာမ
 ဒေဝိ၊ မှန်ပါ ရှင်မိဖုရား။ သစေ တေသမ္ပိ၊ အကယ်၍ ထိုခြေရင်း စောင့်တို့အား
 လည်း။ ဧဝံ ဘဝေယျ၊ ဤသို့ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝရူပံ န ကရေယျ၊ ဤသို့သဘောရှိသော
 မသူတော်တရားကို မပြုကုန်ရာ။ အဟံ ပန ဇာနမာနော၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်ကား
 တတ်သိနားလည်၍။ ဧဝရူပံ သာဟသိယကမ္ပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော အနိုင်
 ကျင့်သည့်အပြုအမူကို။ န ကရိဿာမိတိ၊ မပြုအံ့ဟုပြောပြီ။ ကိံ ဗဟုံ ဝိပ္ပလပသိ၊
 ဘယ်မည်သော စကားများစွာကို ယောင်ရမ်းပြောဆိုနေသနည်း။ သစေ မေ ဝစနံ
 န ကရောသိ၊ အကယ်၍ ငါ၏ စကားကို မပြုလုပ်အံ့။ တေ သီသံ၊ သင်ပုရောဟိတ်
 ၏ ဦးခေါင်းကို ။ ဆိန္ဒာပေဿာမိတိ၊ ဖြတ်စေအံ့ဟုပြောပြီ။ ဧကသ္မိ အတ္တဘာဝေ၊
 တစ်ခုသော ဘဝ၌။ သီသံ တာဝ တိဌတု၊ ဦးခေါင်းသည် တည်ရှိပါစေဦး။ အတ္တ
 ဘာဝသဟဿေ၊ ဘဝပေါင်းတစ်ထောင်၌။ သီသေ ဆိဇ္ဇန္တပိ၊ ဦးခေါင်းကို အဖြတ်
 ခံရသော်လည်း။ မယာ ဧဝရူပံ၊ ငါသည် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို။ ကာတုံ
 န သက္ကာတိ၊ ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါဟုပြောပြီ။ သာ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည်။ “ဟောတု၊

ဖြစ်ပါစေ ရှိပါစေ။ ဇာနိဿာမိတိ၊ ငါသည် သိအောင်ပြုမည်”ဟုပြော၍။ ဗောဓိသတ္တံ တဇ္ဇေတွာ၊ ဘုရားလောင်းကို ခြိမ်းခြောက်၍။ အတ္တနော ဂဗ္ဘံ ပဝိသိတွာ၊ မိမိ၏ အခန်းသို့ဝင်၍။ သရီရေ နခဝဠုန္တံ ဒဿေတွာ၊ ကိုယ်ပေါ်၌ လက်သဲခြစ်ရာကို ပြ၍။ တေလေန ဂတ္တာနိ အဗ္ဘဉ္ဇိတွာ၊ ဆီဖြင့် ကိုယ်တို့ကို သုတ်လိမ်း၍။ ကိလိဋ္ဌဝတ္ထံ နိဝါသေတွာ၊ ညစ်နွမ်းသော အဝတ်ကို ဝတ်၍ (ကိုယ်ပေါ်၌ နေစေ၍)။ ဂိလာနာလယံ ကတွာ၊ နာဟန်ကို ပြု၍။ “ရညာ၊ မင်းကြီးသည်။ ကဟံ ဒေဝီတိ ဝုတ္တေ၊ ဘယ်မှာနည်း မိဖုရားကြီး”ဟု မေးအပ်သော်။ ဂိလာနာတိ၊ မကျန်းမာပါဟု။ ကထေယျာထာတိ၊ လျှောက်ထားကြ”ဟု။ ဒါသိယော အာဏာပေသိ၊ ကျွန်မတို့ကို အာဏာပေးထားပြီ။

ဗောဓိသတ္တာပိ အညော၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းအား။ ပဋိပထံ အဂမာသိ၊ ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားရောက်ပြီ။ ရာဇာ နဂရံ၊ မင်းသည် မြို့တော်ကို။ ပဒက္ခိဏံ ကတွာ၊ လက်ယာရစ်လှည့်လည်မှုကို ပြု၍။ ပါသာဒံ အာရုယျ၊ နန်းပြသာဒ်သို့ တက်ပြီး၍။ ဒေဝီ အပဿန္တော၊ မိဖုရားကြီးကို မတွေ့ရသော်။ “ကဟံ ဒေဝီတိ ပုစ္ဆိ၊ ဘယ်မှာနည်း မိဖုရားကြီး”ဟု မေးပြီ။ ဂိလာနာ ဒေဝီတိ၊ မကျန်းမာပါ အရှင်မင်းမြတ်”ဟုလျှောက်ထားကြပြီ။ သောပိ သိရိဂဗ္ဘံ ပဝိသိတွာ၊ ထိုမင်းသည်လည်း ကျက်သရေခန်းသို့ ဝင်ပြီး၍။ တဿာ ပိဋ္ဌံ ပရိမဇ္ဇန္တော၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ကျောကို ပွတ်သတ်လျက်။ “ဘဒ္ဒေ တေ၊ အို. . ရှင်မိဖုရား ရှင်မိဖုရားအား။ ကိံ အဖာသုကန္တိ ပုစ္ဆိ၊ အဘယ်မည်သော မချမ်းသာခြင်း ပါနည်း”ဟု မေးပြီ။ သာ တုဏှိ အဟောသိ၊ ထိုမိဖုရားကြီးသည် ဆိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ တတိယဝါရေ ရာဇာနံ ဩလောကေတွာ၊ တတိယအကြိမ်၌ မင်းကြီးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်၍။ “မဟာရာဇ တွမ္ပိ ဇီဝသိနာမ၊ အို. . မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ် သည်လည်း အသက်ရှင်သည်မည်သေးပါ၏လော။ မာဒိသာ ဣတ္ထိယောပိ၊ ဘုရားကျွန်မကဲ့သို့ ရုစားအပ်ကုန်သော အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း။ သဿာမိကာ ယေဝ နာမာတိ အာဟ၊ အိမ်ထောင်ရှင် ရှိသူမည်ကြသေးပါရဲ့လား”ဟု ပြောပြီ။ “ဘဒ္ဒေ ဧတံ ကိန္တိ၊ အိုချစ်နှမ ဤစကားသည် ဘာစကားနည်း”ဟု မေးပြီ။ တုမေဟိ နဂရံ ရက္ခနတ္ထာယ၊ သင်မောင်တော်တို့သည် မြို့တော်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ။ ဌပိတော ပုရောဟိတော၊ ထားအပ်ခဲ့သော ပုရောဟိတ်သည်။ တုမ္ဟာကံ နိဝေသနံ၊ မောင်တော်မင်းကြီးတို့၏ နန်းတော်ကို။ ပဋိဇဂ္ဂါမိတိ၊ သုတ်သင်ရှင်းလင်းအံ့ဟု

ပြော၍။ ဣဓ အာဂန္တာ၊ ဤအခန်းသို့ ရောက်လာ၍။ အတ္တနော ဝစနံ၊ မိမိ၏ ပြောစကားကို။ အကရောန္တံ မံ ပဟရိတွာ၊ မပြုသော ကျွန်တော်မကို ရိုက်ပုတ်၍။ အတ္တနော မနံ ပူရေတွာ၊ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးကို ပြည့်စေ၍။ ဂတောတိ၊ သွားပါပြီဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ အဂ္ဂိမ္မိ၊ မင်းသည် မီး၌။ ပက္ခိတ္တလောဏသက္ခရာ ဝိယ၊ ထည့် အပ်သော ဆားခဲကဲ့သို့။ ကောဓေန တဋ္ဌတဋ္ဌာယန္တော၊ အမျက်ဒေါသဖြင့် တဖြတ် ဖြတ်အသံထွက်လျက်။ သိရိဂဏ္ဌာ နိက္ခမိတွာ၊ ကျက်သရေခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး၍။ ဒေါဝါရိကပါဒမူလိကာဒယော၊ တံခါးမျိုးခြေတော်ရင်းစောင့်စသည်တို့ကို ပက္ခော- သာပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍။ “ဘဏေ ဂစ္ဆထ၊ အချင်းတို့ သွားကြ။ ပုရောဟိတံ၊ ပုရောဟိတ်ကို။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗန္ဓိတွာ၊ လက်မောင်းနောက်ပြန် ဖွဲ့ချည်၍။ ဝဇ္ဈဘာဝပတ္တံ ကတွာ၊ အသတ်ခံထိုက်သူအဖြစ်ရောက်သည်ကို ပြု၍။ နဂရာ နိဟရိတွာ၊ မြို့တွင်းမှ ထုတ်ဆောင်၍။ အာယာတနံ နေတွာ၊ သူသတ်ကုန်းသို့ ဆောင်ယူ၍။ အဿ သီသံ၊ ထိုပုရောဟိတ်၏ ခေါင်းကို။ ဆိန္ဒုထာတိ အာဟ၊ ဖြတ်ကြလော”ဟု အမိန့်ချပြီ။ တေ ဝေဂေန ဂန္တာ၊ ထိုတံခါးမျိုးခြေတော်ရင်းစောင့် စသည်တို့သည် အဟုန်ဖြင့် သွားကြ၍။ တံ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗန္ဓိတွာ၊ ထိုပုရောဟိတ်ကို လက်မောင်းနောက်ပြန် ဖွဲ့ချည်ပြီး၍။ ဝဇ္ဈဘေရိံ စရာပေသုံ၊ သတ်မည့်စည်ကို လှည့်လည်စေကုန်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “အဒ္ဓါ တာယ ဒုဋ္ဌဒေဝိယာ၊ စင်စစ် ထိုမိဖုရားပျက်သည်။ ရာဇာ၊ မင်းတရားကြီးကို။ ပုရေတရမေဝ ပရိဘိန္နော၊ ဦးအောင်ပင်လျှင် ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ အဇ္ဇ ဒါနိ အဟံ၊ ယနေ့ ယခု ငါသည်။ အတ္တနော ဗလေနဝ၊ မိမိ၏ စွမ်းရည်ဖြင့်ပင်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ မောစေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ လွတ်မြောက်စေမည်”ဟု တွေးလိုက်ပြီ။ သော တေ ပုရိသေ၊ ထိုဘုရား လောင်းသည် ထိုလာရောက် ဖမ်းဆီးသော ယောက်ျားတို့ကို။ “ဘော တုမ္ပေ၊ အို အချင်းတို့ သင်တို့သည်။ မံ မာရေန္တာ၊ ငါ့ကို သတ်ကြသော်။ ရညော ဒဿေ- တွာဝ၊ မင်းကြီးအား ပြပြီး၍ သာ။ မာရေထာတိ အာဟ၊ သတ်ကြပါ”ဟု ပြောပြီ။ ကိံ ကာရဏာတိ၊ ဘာကြောင့်နည်းဟုမေးကြပြီ။ အဟံ ရာဇကမ္ပိကာ၊ ငါသည် မင်းမှုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရ၏။ မေ ကတံ ကမ္မံ ဗဟု၊ ငါသည် ပြုအပ်ခဲ့ သော မင်းမှုသည်ကား များလှ၏။ မဟာနိမိဋ္ဌာနာနိ ဗဟူနိ ဇာနာမိ၊ ဥစ္စာအိုး တည်ရာဖြစ်ကုန်သော နေရာများစွာတို့ကို ငါသိ၏။ ရာဇကုဋ္ဌမ္ပံ မယာ ဝိစာရိတံ၊

မင်းတရားကြီးပစ္စည်းများကို ငါသည် စီရင်အပ်၏။ သစေ မံ၊ အကယ်၍ ငါ့ကို။
ရညော န ဒဿေထ၊ မင်းကြီးအား မပြကြအံ့။ ဗဟုံ ခနံ နသိဿတိ၊ မင်းကြီး
ပစ္စည်းများစွာသည် ပျက်စီးလိမ့်မည်။ မယာ ရညော၊ ငါသည် မင်းကြီးအား။
သာပတေယျေ အာစိက္ခိတေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပြောကြားအပ်ပြီးသော်။ ပစ္ဆာ
ကာတဗ္ဗံ ကရောထာတိ၊ နောက်၌ ပြုသင့်သည်ကို ပြုကြပါ”ဟုပြောပြီ။ တေ တံ၊
ထိုအဖမ်းဆီးလာသည့် ယောက်ျားတို့သည် ထိုဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်ကို။
ရညော ဒဿယိသု၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ပြကြပြီ။ ရာဇာ တံ ဒိသ္မာဝ၊ မင်းသည်
ထိုပုရောဟိတ်ကို မြင်လျင်မြင်ခြင်းပင်။ “ဘော ဗြာဟ္မဏ ကသ္မာ၊ အို. . ပုဏ္ဏား
ဘာကြောင့်။ မယိ လဇ္ဇံ န အကာသိ၊ ငါ၌ အရှက်အကြောက်ကို မပြုဘိသနည်း။
ကသ္မာ တေ၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်။ ဧဝရူပံ ပါပကမ္မံ ဤသို့သဘောရှိသော
မကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ အာဟ၊ ပြုအပ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ မဟာရာဇ အဟံ၊
အို. . မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးသည်။ သောတ္ထိယကုလေ ဇာတော၊ ကောင်းမြတ်
စင်ကြယ်သည့်အမျိုး၌ ဖြစ်သူပါတည်း။ မယာ ကုန္တကိပိလ္လိကမတ္တာပိ၊ ကျွန်တော်
မျိုးသည် ပိုးရဲ့ခြံဖုံးမျှလည်းဖြစ်သော။ ပါဏာတိပါတော န ကတပုဗ္ဗော၊ သူ့အသက်
သတ်မှုကို မပြုအပ်ဘူးပါ။ တိဏသလာကမတ္တမ္ပိ အဒိန္နံ၊ မြက်ဝါးခြမ်းစိပ်မျှလည်း
ဖြစ်သော ပိုင်ရှင်မပေးသည့်ပစ္စည်းကို။ န အဒိန္နပုဗ္ဗံ၊ မယူအပ်ဖူးပါ။ လောဘ
ဝသေန ပရေသံ ဣတ္ထိ၊ လောဘ၏အစွမ်းဖြင့် အခြားသူတို့၏ အမျိုးသမီးကို
အကွီနိ ဥမ္ပိလေတွာပိ၊ မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍သော်မှလည်း။ န ဩလောကိတပုဗ္ဗော၊
မကြည့်အပ်ဘူးပါ။ ဟဿဝသေနပိ၊ ရယ်ရွှင်ခြင်းအစွမ်းအားဖြင့်သော်မှလည်း။
မုသာ န ဘာသိတပုဗ္ဗော၊ မုသားစကားကို မပြောအပ်ဘူးပါ။ ကုသဂ္ဂေနာပိ၊ သမန်း
မြက်ဖျားဖြင့်သော်မှလည်း။ မဇ္ဇံ န ပီတပုဗ္ဗံ၊ ယစ်မျိုးပစ္စည်းကို မသောက်ဘူး မသုံးစွဲ
ဘူးပါ။ အဟံ တုမေသု နိရပရာဓော၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ရှင်မင်းကြီးတို့အပေါ်၌
အပြစ်မရှိပါ။ သာ ပန ဗာလာ လောဘဝသေန၊ ထိုအမှိုက်မသည်ကား လောဘ၏
အစွမ်းဖြင့်။ မံ ဟတ္ထေ ဂဟေတွာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကို လက်၌ ကိုင်၍။ မယာ ပဋိက္ခိ-
တ္တာ၊ ကျွန်တော်မျိုးက ပယ်ချအပ်သော်။ မံ တဇ္ဇေတွာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ခြိမ်းခြောက်
၍။ အတ္တနာ ကတံ ပါပံ၊ မိမိသည် ပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုကို။ ဥတ္တာနံ ကတွာ၊
ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်ကို ပြု၍။ မမ အာစိက္ခိတွာ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ထုတ်ဖော်
ပြောကြား၍။ အန္တောဂ္ဂံ ပဝိဋ္ဌာ၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပါပြီ။ အဟံ နိရပရာဓော၊

ကျွန်တော်မျိုးသည်ကား အပြစ်မရှိပါ။ ပဏ္ဏံ ဂဟေတွာ၊ မင်းတရားစာလွှာကို ယူ၍။ အာဂတာ စတုသဋ္ဌိဇနာ ပန၊ လာကြကုန်သော ခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော လူတို့သည်ကား။ သာပရာဓာ၊ အပြစ်ရှိပါကုန်၏။ တေ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထို ခြောက်ဆယ့်လေးယောက်တို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၍။ “တာယ ဝစနံ၊ ထိုမိဖုရား၏ ပြောစကားကို။ ဝေါ ကတံ န ကတန္တိ၊ သင်တို့သည် ပြုအပ်သလော မပြုအပ်သ လောဟု။ ပုစ္ဆ ဒေဝါတိ၊ မေးတော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ တေ စတုသဋ္ဌိဇန၊ မင်းသည် ထိုခြောက်ဆယ့်လေးယောက်တို့ကို။ ဗန္ဓာပေတွာ၊ ဖွဲ့ချည်စေ၍။ ဒေဝီ ပက္ခောသာပေတွာ၊ မိဖုရားကြီးကို ခေါ်စေတော်မူ၍။ “တယာ ဧတေဟိ သဒ္ဓိ၊ သင်မိဖုရားသည် ဤခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော သူတို့နှင့် အတူ။ ပါပံ ကတံ၊ မကောင်းမှုကို ပြုအပ်သလော။ အကတန္တိ ပုစ္ဆ၊ မပြုအပ်သ လော”ဟု မေးပြီ။ ကတံ ဒေဝါတိ ဝုတ္တေ၊ ပြုအပ်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု လျှောက်ထား အပ်သော်။ တေ ပစ္ဆာဗာဟံ၊ ထိုခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော သူတို့ကို လက်မောင်းနောက်ပြန်။ ဗန္ဓာပေတွာ၊ ဖွဲ့ချည်စေ၍။ “ဣမေသံ စတုသဋ္ဌိဇနာနံ၊ ဤခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော သူတို့၏။ သီသာနိ ဆိန္ဒုထာတိ၊ ဦးခေါင်း တို့ကို ဖြတ်ကြလော”ဟု။ အာဏာပေသိ၊ အာဏာပေးပြီ။

အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ဘုရားလောင်းသည်။ “မဟာရာဇ ဧတေသံ၊ အို. . မင်းမြတ် ဤခြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော သူတို့အား။ ဒေါသော နတ္ထိ၊ အပြစ်သည် မရှိပါ။ ဒေဝီ အတ္တနော ရုစိ၊ မိဖုရားကြီး သည် မိမိ၏ အလိုဆန္ဒကို။ ကာရာပေသိ၊ ပြခိုင်းပါပြီ။ ဧတေ နိရပရာဓာ၊ ဤခြောက် ဆယ့်လေးယောက်တို့ကား အပြစ်မရှိကြပါ။ တသ္မာ နေသံ ခမထ၊ ထို့ကြောင့် ထိုခြောက်ဆယ့်လေးယောက်တို့အား သည်းခံတော်မူပါကုန်။ တဿာပိ ဒေါသော နတ္ထိ၊ ထိုမိဖုရားကြီးမှာလည်း အပြစ်သည် မရှိပါ။ ဣတ္ထိယော နာမ၊ အမျိုးသမီးတို့ မည်သည်။ မေထုနဓမ္မေန အတိတ္တာ၊ မေထုန်အကျင့်ဖြင့် တင်းတိမ်သည်မရှိကြပါ။ ဟိ ဧသော၊ မှန်၏၊ ထိုသို့မတင်းတိမ်ခြင်းသည်။ ဇာတိသဘာဝေါ၊ သန္ဓေပါသဘော တည်း။ ဧတာသံ၊ ထိုအမျိုးသမီးတို့အား။ ခမိတဗ္ဗယုတ္တမေဝ၊ သည်းခံသင့်မှုနှင့် ယှဉ်စပ်သည်သာ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ ဧတိဿာပိ၊ ထို့ကြောင့် ထိုမိဖုရားကြီး အားလည်း။ ခမထာတိ၊ သည်းခံတော်မူကြပါ”ဟု။ နာနပ္ပကာရေန၊ အထူးထူး အပြားပြားအားဖြင့်။ ရာဇာနံ သညာပေတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို သိစေ၍။ တေ

စတုသဋ္ဌိပိ ဇနေ၊ ထိုမြောက်ဆယ့်လေးယောက်သော လူတို့ကိုလည်းကောင်း။
 တဉ္စ ဗာလံ၊ ထိုအမှိုက်မမိဖုရားကိုလည်းကောင်း။ မောစာပေတွာ၊ သေဘေးမှ
 လွတ်မြောက်စေ၍။ သဗ္ဗေသံ ယထာသကာနိ ဌာနာနိ၊ အလုံးစုံသော သူတို့အား
 အကြင်အကြင်မိမိဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ရာထူးတို့ကို။ ဒါပေသိ၊ ပေးစေပြီ။ ဧဝံ၊ ဤသို့
 ပေးစေလောက်အောင်။ တေ သဗ္ဗေ မောစေတွာ၊ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့ကို
 သေဘေးမှ လွတ်စေ၍။ သကဋ္ဌာနေ ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ မိမိလက်ရှိရာထူး၌ တည်စေ
 ပြီး၍။ ဟေမိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ မင်းသို့
 ချဉ်းကပ်၍။ “မဟာရာဇ အန္ဓဗာလာနံ နာမ၊ အို. . မင်းမြတ် ကန်းမှိုက်သူမည်
 သည်တို့၏။ အဝတ္ထုကေန ဝစနေန၊ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်သော စကားကြောင့်။ အဗန္ဓိ-
 တဗ္ဗယုတ္တကာ၊ မနှောင်ဖွဲ့သင့်သည်နှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာပိ၊ ပညာရှိ
 တို့သည်လည်း။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗဒ္ဓါ၊ လက်မောင်းနောက်ပြန် နှောင်ဖွဲ့ခံရကုန်၏။
 ပဏ္ဍိတာနံ၊ ပညာရှိတို့၏။ ကာရဏယုတ္တေန ဝစနေန၊ အကြောင်းနှင့်ယှဉ်သော
 စကားကြောင့်။ ပစ္ဆာဗာဟံ ဗဒ္ဓါပိ၊ လက်မောင်းနောက်ပြန်နှောင်ဖွဲ့ခံရသူတို့
 သည်လည်း။ မုတ္တာ၊ သေဘေးမှပင် လွတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ဧဝံ ဗာလာ နာမ၊
 ဤကဲ့သို့ မှိုက်သူတို့မည်သည်။ အဗန္ဓိတဗ္ဗယုတ္တကေပိ၊ မနှောင်ဖွဲ့သင့်သည်နှင့်
 ယှဉ်စပ်သော သူတို့ကိုသော်မှလည်း။ ဗန္ဓာပေန္တိ၊ နှောင်ဖွဲ့စေကြကုန်၏။ ပဏ္ဍိတာ
 ဗဒ္ဓေပိ၊ ပညာရှိတို့သည်ကား အနှောင်ဖွဲ့ခံရသူတို့ကိုသော်မှလည်း။ မောစေန္တိတိ
 ဝတွာ၊ လွတ်မြောက်စေကြ၏”ဟု လျှောက်ထား၍။

၁၂၀။ “အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗဇ္ဈန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။

ဗဒ္ဓါပိ တတ္ထ မုစ္ဆန္တိ၊ ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အဗဒ္ဓါ ။ပ။ ပဘာသရေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 ဂါထာနက်ကား . .

ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ၊ အကြင်နေရာ အကြင်ကိစ္စ၌ မှိုက်သူတို့သည်
 ပြောဆိုကုန်၏။ တတ္ထ အဗဒ္ဓါ ဗဇ္ဈန္တိ၊ ထိုမှိုက်သူတို့ပြောရာဌာနကိစ္စ၌
 မနှောင်ဖွဲ့ထိုက်သူတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့ခံရကုန်၏။ ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ၊
 အကြင်နေရာ၊ အကြင်ကိစ္စ၌ ပညာရှိတို့သည် ပြောဆိုကုန်၏။ တတ္ထ ဗဒ္ဓါပိ
 မုစ္ဆန္တိ၊ ပညာရှိတို့ ပြောသည့်ထိုနေရာထိုကိစ္စ၌ အနှောင် အဖွဲ့ခံရသူတို့သည်
 သော်မှလည်း လွတ်မြောက်ကုန်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌ အဗဒ္ဓါတိ အဗန္ဓိတဗ္ဗယုတ္တကာ၊ အဗဒ္ဓါဟူသည်ကား မနှောင်ဖွဲ့သင့်သည်နှင့် စပ်ယှဉ်သောသူတို့တည်း။ ပဘာသရေတိ၊ ပဘာသရေ ဟူသည်ကား။ ပဘာသန္တိ ဝဒန္တိ ကထေန္တိ၊ ပြောကုန်၏ ဆိုကုန်၏ ပြောကြား ကုန်၏တည်း။

ဧဝံ မဟာသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ ရညော၊ ဤဂါထာဖြင့် မင်းအား။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟောကြား၍။ “မယာ ဣမံ ဒုက္ခံ၊ ငါသည် ဤဒုက္ခကို။ အဂါရေ ဝသနဘာဝေန၊ အိမ်၌ နေသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ လဒ္ဓံ၊ ရရှိခံစားအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ မေ၊ ယခုအခါ ငါ့မှာ။ အဂါရေန ကိစ္စံ နတ္ထိ၊ အိမ်ဖြင့် အလုပ်ကိစ္စသည် မရှိ။ မေ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ရသေ့ရဟန်းပြုခြင်းကို။ အနုဇာန ဒေဝါတိ၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါ မင်းကြီး” ဟု လျှောက်ထား၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ အနုဇာနာပေတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုစေ၍။ အဿုမုခံ ဉာတိဇနံ၊ မျက်နှာ၌ မျက်ရေရှိသော ဆွေမျိုးအပေါင်းကိုလည်းကောင်း။ မဟန္တံ ဝိဘဝံ စ ပဟာယ၊ များမြတ်လှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း ပယ်စွန့်၍။ ဣသိပဗ္ဗဇ္ဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ဟိမဝန္တေ ဝသန္တော၊ ဟိမဝန္တာ၌ နေလျက်။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိယော စ၊ အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လည်းလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဒုဋ္ဌဒေဝီ၊ ထိုရှေးအခါက ပျက်စီးသော မိဖုရား ကြီးသည်။ စိဉ္ဇမာဏဝိကာ အဟောသိ၊ စိဉ္ဇမာဏသည် ဖြစ်လာပြီ။ ရာဇာ အာနန္ဒော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကား အာနန္ဒာတည်း။ ပုရောဟိတော ပန၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဗန္ဓနမောက္ခဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်အဖွင့်တည်း။

ဟံစိဝဂ္ဂေါ ဒွါဒသမော၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဟံစိဝဂ်တည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုဟံစိဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။

ဂဗြဘပဉ္စာ အမရာ၊ ဂဗြဘပဉ္စာဇာတ်လည်းကောင်း အမရာဒေဝီပဉ္စာဇာတ်လည်းကောင်း။ သိင်္ဂီလံ မိတစိန္တိ စ၊ သိင်္ဂီလဇာတ်လည်းကောင်း မိတစိန္တိဇာတ်လည်းကောင်း။ အနုသာသိကဒုဗ္ဗစံ၊ အနုသာသိကာဇာတ် ဒုဗ္ဗစဇာတ်လည်းကောင်း။ တိတ္ထိရံ ဝဋ္ဋကံ ပုန၊ တိတ္ထိရဇာတ်လည်းကောင်း ဝဋ္ဋဇာတ်လည်းကောင်း တစ်ဖန်။ အကာလရာဝိ ဗန္ဓနံ၊ အကာလရာဝိဇာတ်လည်းကောင်း ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

၁၃။ ကုသနာဋီဝဂ္ဂ

၁။ ကုသနာဋီဝဂ်ဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကရေ သရိက္ခောတိ ဣဒံ၊ ကရေ သရိက္ခောအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အနာထပိဏ္ဍိကဿ မိတ္တံ၊ အနာထပိဏ္ဍိကသုဌေး၏ မိတ်ဆွေကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ အနာထပိဏ္ဍိကဿ၊ ချဲ့ဦးအံ့ အနာထပိဏ္ဍိကသုဌေး၏။ မိတ္တသုဟဇ္ဇဉာတိဗန္ဓဝါ၊ မိတ်ဆွေ၊ စိတ်ထားကောင်းသူ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းအဖော်တို့သည်။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်ကြ၍။ “မဟာသေဌိ အယံ၊ အို. သုဌေးကြီး ဤသူသည်ကား။ ဇာတိဂေါတ္တဓနဓညာဒီဟိ၊ အမျိုးဇာတ်၊ အနွယ်၊ ပစ္စည်း၊ စပါးစသည်တို့ဖြင့်။ တယာနေဝ သဒိသော၊ သင်သူဌေးကြီးနှင့် တန်းမတူ။ န ဥတ္တရိတရော၊ သာသူလည်းမဟုတ်။ ကသ္မာ ဧတေန သဒ္ဓိံ၊ အဘယ့်ကြောင့် ထိုသူနှင့် အတူ။ သန္တဝံ ကရောသိ၊ အပေါင်းအသင်းကို ပြုရသနည်း။ မာ ကရောဟိတိ၊ မပြုပါလင့်”ဟု။ ပုနပ္ပနံ နိဝါရေသုံ၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ တားမြစ်ကုန်ပြီ။ အနာထပိဏ္ဍိကော ပန၊ အနာထပိဏ္ဍိကသုဌေးသည်ကား။ “မိတ္တသန္တဝေါ နာမ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှု မည်သည်ကို။ ဟိနေဟိပိ၊ အဆင့်နိမ့်သူတို့နှင့်လည်းကောင်း။ သမေဟိပိ၊ အဆင့်တူသူတို့နှင့်လည်းကောင်း။ အတိရေကေဟိပိ၊ အဆင့်သာသူတို့နှင့်လည်းကောင်း။ ကတ္တဗ္ဗောယေဝါတိ၊ ပြုထိုက်သည်သာ”ဟုတွေး၍။ တေသံ အဂ္ဂဟေတွာ၊ ထိုမိတ်ဆွေစသူတို့၏ စကားကို မနာယူမူ၍။ ဘောဂဂါမံ ဂစ္ဆန္တော၊ အပိုင်းစားရာရွာသို့ သွားသော်။ တံ ကုဋ္ဌမ္ပရက္ခကံ၊ ထိုအဆင့်နိမ့်သူမိတ်ဆွေကို ပစ္စည်းအစောင့်အရှောက်ကို။ ကတွာ

အဂမာသီတိ၊ ပြု၍သွားပြီစသော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ ကာဠကဏ္ဍိဝတ္ထုသ္မိ၊ ကာဠကဏ္ဍီဇာတ်ဝတ္ထုကြောင်း၌။ ဝုတ္တနယေနေဝ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်ပင် သိသင့်၏။ ဣမ ပန အနာထပိဏ္ဍိကေန၊ ဤကုသနာဦးဇာတ်၌ကား အနာထပိဏ္ဍိ သူဌေးသည်။ အတ္တနော ယရေ ပဝတ္တိယာ၊ မိမိ၏ အိမ်က အဖြစ်ကို။ အာရောစိတာယ သတ္တာ၊ လျှောက်ထားအပ်သော် ရှင်တော်ဘုရားသည်။ “ဂဟပတိ မိတ္တော နာမ၊ အို. . သူကြွယ် မိတ်ဆွေမည်သည်။ ခုဒ္ဒကော နတ္ထိ၊ သေးငယ်သည် မရှိ။ ဧတ္ထ မိတ္တဓမ္မံ ရက္ခိတံ၊ ဤမိတ်ဆွေ၌ မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ်တရားကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ။ သမတ္တဘာဝေါပမာဏံ၊ စွမ်းနိုင်သည့်အဖြစ်သည်သာ ပမာဏဖြစ်၏။ မိတ္တော နာမ အတ္တနာ သမောပိ၊ မိတ်ဆွေမည်သည်ကို မိမိနှင့် အဆင့်တူသူကို လည်းကောင်း။ ဟိနောပိ သေဌောပိ၊ အဆင့်နိမ့်သူကိုလည်းကောင်း အဆင့်မြင့်သူကိုလည်းကောင်း။ ဂဟေတဗ္ဗော၊ ယူသင့် ယူထိုက်၏။ ဟိ သဗ္ဗေပိ ဧတေ၊ မှန်၏ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုမိတ်ဆွေစစ်တို့သည်။ အတ္တနော ပတ္တဘာရံ မိမိအား ကျရောက်ရာတာဝန်ကို။ နိတ္ထရန္တိယေဝ၊ ထုတ်ဆောင်တတ်ကြကုန်သည်သာ။ ဣဒါနိ တာဝ တံ၊ ယခုအခါ သင်သည်။ အတ္တနော နိစမိတ္တံ နိဿာယ၊ မိမိ၏ အဆင့်နိမ့်မိတ်ဆွေကို အမှီပြု၍။ ကုဋ္ဌမ္ပဿ သာမိကော ဇာတော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၏ ပိုင်ရှင်သည် ဖြစ်မြဲဖြစ်ရပြီ။ ပေါရာဏာ ပန၊ ရှေးပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား။ နိစမိတ္တံ နိဿာယ၊ အဆင့်နိမ့်မိတ်ဆွေကို အမှီပြု၍။ ဝိမာနသာမိကာ၊ ဗိမာန်ပိုင်ရှင်တို့သည်။ ဇာတာတိ ဝတ္တာ၊ ဖြစ်မြဲဖြစ်ရကုန်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေနယာစိတော၊ ထိုအနာထပိဏ္ဍိသူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ရညော ဥယျာနေ၊ မင်း၏ ဥယျာဉ်၌။ ကုသနာဦဂစ္ဆေဒေဝတာ၊ သမန်းမြက်ခြံ၌ နတ်၏။ ဟုတ္တာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ စ တသ္မိယေဝ ဥယျာနေ၊ ဆက်ပြောရသော် ထိုဥယျာဉ်၌ပင်။ မင်္ဂလသီလံ နိဿာယ၊ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာကို မှီ၍။ ဥဇ္ဇဂတက္ခန္ဓော၊ ဖြောင့်ဖြောင့်တက်သွားသော ပင်စည်ရှိသော။ ပရိမဏ္ဍလသာခါဝိဋ္ဌပသမ္ပန္နော၊ ဝန်းဝိုင်းသော အခက်အခွနှင့် ပြည့်စုံသော။ ရညော သန္တိကာ၊ မင်း၏ အထံမှ။ လဒ္ဓသမ္ပာနေ၊ ရအပ်သော မြတ်နိုးခြင်း

ရှိသော။ ရှုစမင်္ဂလရုက္ခော အတ္ထိ၊ ရှုစမည်သော မင်္ဂလာသစ်ပင်သည် ရှိ၏။ “မုခ-
 ကောတိပိ ဝုစ္စတိ၊ မုခကပင်”ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုထိုက်၏။ တသ္မိံ ဧကော၊ ထိုရှုစ
 မင်္ဂလာသစ်ပင်၌ တစ်ပါးသော။ မဟေသက္ခော၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော။ ဒေဝရာဇာ
 နိဗ္ဗတ္တိ၊ နတ်မင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်းသမန်းမြက်ခြုံစောင့်
 နတ်၏။ တေန သဒ္ဓိ၊ ထိုရှုစမင်္ဂလာသစ်ပင်စောင့်နတ်မင်းနှင့် အတူ။ မိတ္တသန္တဝေါ
 အဟောသိ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ တဒါ ရာဇာ၊ ထိုအခါက ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည်။ ဧကတ္ထမ္ဘကော၊ တိုင်းတစ်လုံးသာရှိသော။ ဧကသ္မိံ ပါသာဒေ၊ တစ်ခု
 သော နန်းပြဿာဒ်၌။ ဝသတိ၊ နေထိုင် စံမြန်း၏။ တဿ သော ထမ္ဘော၊ ထိုတစ်ပင်
 တိုင်နန်းပြဿာဒ်၏ ထိုတိုင်သည်။ စလိ၊ တုန်လှုပ်ပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ
 ထိုတိုင်၏။ စလိတဘာဝံ၊ တုန်လှုပ်ကြောင်းကို။ ရညော အာရောစေသုံ၊ မင်းကြီး
 အား လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ ဝမုကီ ပက္ခောသာပေတွာ၊
 လက်သမားတို့ကို ခေါ်စေ၍။ “တာတာ မမ၊ အို. . ချစ်သားတို့ ငါ၏။
 ဧကတ္ထမ္ဘကဿ၊ တိုင်တစ်လုံးသာရှိသော။ မင်္ဂလပါသာဒဿ၊ မင်္ဂလာနန်း
 ပြဿာဒ်၏။ ထမ္ဘော စလိတော၊ တိုင်သည် ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်ပြီ။ ဧကံ သာရတ္ထမ္ဘံ၊
 တစ်လုံးသော အနှစ်ပြည့်သော တိုင်ကို။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ တံ နိစ္စလံ၊
 ထိုတစ်ပင်တိုင်မြန်နန်းကို ယိမ်းယိုင်မှု မရှိသည်ကို။ ကရောထာတိ အာဟ၊ ပြုကြ”ဟု
 ပြောပြီ။ တေ၊ ထိုလက်သမားတို့သည်။ သာဓု ဒေဝါတိ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး
 ဟု။ ရညော ဝစနံ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ မင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍။ “တဒန္တစ္ဆဝိကံ ရက္ခံ၊
 ထိုနန်းတော်တိုင်အား လျှောက်ပတ်သော သစ်ပင်ကို။ ပရိယေသမာနာ၊ ရှာကြကုန်
 သော်။ အညတ္ထ အဒိသွာ၊ ဥယျဉ်တော်မှတစ်ပါး အခြား၌ မတွေ့ကြ၍။ ဥယျာနံ
 ပဝိသိတွာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်ပြီး၍။ တံ မုခကရက္ခံ ဒိသွာ၊ ထိုရှုစမင်္ဂလာ
 သစ်ပင်ကို တွေ့မြင်ရ၍။ ရညော သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ မင်း၏ အထံသို့ သွားကြ၍။
 “တာတာ ဝေါ၊ အို. . ချစ်သားတို့ သင်တို့သည်။ တဒန္တစ္ဆဝိကော ရုက္ခော၊ ထိုနန်း
 တော်တိုင်အား လျှောက်ပတ်သော သစ်ပင်ကို။ ဒိဋ္ဌော ကိန္တိ ဝုတ္တော၊ တွေ့မြင်
 အပ်ပါပြီလော”ဟု မေးအပ်သော်။ “ဒိဋ္ဌော ဒေဝ၊ တွေ့မြင်အပ်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး။
 အပိစ တံ ဆိန္ဒိတုံ၊ သို့သော်လည်း ထိုလျှောက်ပတ်သော သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်
 ခြင်းငှာ။ န ဝိသဟာမာတိ အာဟံသု၊ မဝန့်ကြပါ”ဟု လျှောက်ကြပြီ။ ကိံ ကာရဏာ-
 တိ၊ ဘာကြောင့်လည်းဟုမေးပြီ။ ဟိ မယံ၊ အကြောင်းပြောရသော် ကျွန်တော်မျိုး

တို့သည်။ အညတ္တ ရုက္ခံ အပဿန္တာ၊ ဥယျာဉ်တော်မှတပါးအခြား၌ သင့်လျော်သော သစ်ပင်ကို မတွေ့ကြ၍။ ဥယျာနံ ပဝိသိမ္မ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်ခဲ့ကြပါပြီ။ တကြပိ၊ ထိုဥယျာဉ်တော်၌လည်း။ မင်္ဂလရုက္ခံ ဌပေတွာ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်ကို ထား၍။ အညံ န ပဿာမ၊ အခြားအပင်ကို မတွေ့ခဲ့ကြပါကုန်။ ဣတိ န၊ ဤကဲ့သို့ ထိုရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်ကို။ မင်္ဂလရုက္ခတာယ၊ မင်္ဂလာသစ်ပင်တော်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ဆိန္ဒိတုံ န ဝိသဟာမာတိ၊ ခုတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ မဝန်ကြပါဟု လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ဂစ္ဆထ၊ သွားကြ။ တံ ဆိန္ဒိတွာ၊ ထိုရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်၍။ ပါသာဒံ ထိရံ ကရောထ၊ တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းကို ခိုင်ခံ့သည်ကို ပြုလုပ်ကြ။ မယံ အညံ၊ ငါတို့သည် အခြားသစ်ပင်ကို။ မင်္ဂလရုက္ခံ ကရိဿာမာတိ၊ မင်္ဂလာသစ်ပင်ကို ပြုကြမည်ဟုပြောပြီ။ ဧတ သာဓူတိ၊ ထိုလက်သမားတို့သည် ကောင်းပါပြီဟု။ ဗလိကမ္ပံ ဂဟေတွာ၊ ပသမ္ပုပြုလုပ်သင့်သည်ကို ယူ၍။ ဥယျာနံ ဂန္တာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍။ သေ့ ဆိန္ဒိဿာမာတိ၊ နက်ဖန်၌ ခုတ်ဖြတ်ကုန်အံ့ဟုတိုင်တည်၍။ ရုက္ခဿ ဗလိကမ္ပံ၊ မင်္ဂလာသစ်ပင်အား ပူဇော်ပသမှုကို။ ကတွာ နိက္ခမိသု၊ ပြုလုပ်၍ ထွက်သွားကြကုန်ပြီ။

ရုက္ခဒေဝတာ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့်နတ်မင်းသည်။ တံ ကာရဏံ ဥတွာ၊ နက်ဖန်ခုတ်ဖြတ်မည့် ထိုအကြောင်းရာကို သိ၍။ “သေ့ မယံ ဝိမာနံ၊ နက်ဖန်၌ ငါ၏ ဘုံဗိမာန်ကို။ နာသေဿန္တိ၊ ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်။ ဒါရကေ ဂဟေတွာ၊ ကလေးငယ်တို့ကို ခေါ်ယူ၍။ ကုဟိံ ဂမိဿာမိတိ၊ ဘယ်သို့ သွားရမည်နည်း”ဟု။ ဂန္တဗ္ဗဌာနံ အပဿန္တိ၊ သွားရမည့်ဌာနကို မတွေ့မြင်ရကား။ ပုတ္တကေ ဂီဝါယ၊ သားသမီးငယ်တို့ကို လည်ပင်း၌။ ဂဟေတွာ ပရောဒိ၊ ကိုင်ယူ၍ ငိုကျွေးပြီ။ တဿာ၊ ထိုရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်စောင့်နတ်မင်း၏။ သန္တိဌသမ္ပတ္တာ ရုက္ခဒေဝတာ၊ မျက်နှာသိမိတ်ဆွေ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ကြကုန်သော ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်။ အာဂန္တာ၊ လာရောက်ကြ၍။ ဧတံ ကိန္တိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဤငိုခြင်းသည်ကား ဘာလဲဟု မေးကြ၍။ တံ ကာရဏံ သုတွာ၊ ထိုသစ်ပင်အခုတ်ခံရမည့်အကြောင်းကို ကြားရ၍။ သယမ္ပိ ဝမုကီနံ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်သမားတို့၏။ ပဋိက္ကမန္တပါယံ၊ ဖဲသွားမည့်နည်းလမ်းကို။ အပဿန္တိယော၊ မတွေ့ကြ၍။ တံ ပရိဿဇိတွာ၊ ထိုမင်္ဂလာသစ်ပင်စောင့်နတ်မင်းကို လည်ဖက်ကြ၍။ ရောဒိတုံ အာရဘိသု၊ ငိုခြင်းငှာ အားထုတ်ကြပြီ။ တသ္မိံ သမယေ ဟေဓိသတ္တော၊ ထိုအချိန်၌ ဘုရားလောင်းသည်။

ရုက္ခဒေဝတံ ပဿိဿာမိတိ၊ မင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့်နတ်မင်းကို တွေ့မြင်အံ့ဟု။
 တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့် နတ်မင်းထံသို့ သွားရောက်၍။ တံ
 ကာရဏံ သုတွာ၊ ထိုသစ်ပင်အခုတ်ခံရမည့် အကြောင်းကို ကြားရ၍။ “ဟောတု
 မာ စိန္တယိတ္ထ၊ ဖြစ်ပါစေ ရှိပါစေ တွေးမပူကြပါကုန်လင့်။ အဟံ ရုက္ခံ ဆိန္ဒိတံ၊ ငါသည်
 ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်ကို ခုတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ။ န ဒဿာမိ၊ မပေးအံ့။ သွေ ဝဗ္ဗကီနံ
 အာဂတကာလေ၊ နက်ဖန်၌ လက်သမားတို့၏ ရောက်လာရာအချိန်၌။ မမ
 ကာရဏံ ပဿထာတိ၊ ငါ၏ ပြုမည့်အကြောင်းကို ကြည့် ကြပါဟုပြော၍။ တာ
 ဒေဝတာ သမဿာသေတွာ၊ ထိုတွေးပူနေသော နတ်တို့ကို သက်သာရာရစေ၍။
 ပုန ဒိဝသေ၊ နောက်နေ့၌။ ဝဗ္ဗကီနံ အာဂတဝေလာယ၊ လက်သမားတို့၏ ရောက်
 လာရာအချိန်၌။ ကကဏ္ဍကဝေသံ ဂဟေတွာ၊ ပုတ်သင်ညိုအသွင်ကို ယူ၍။
 ဝဗ္ဗကီနံ ပုရတော ဂန္ဓာ၊ လက်သမားတို့၏ ရှေ့မှ ပြေးသွား၍။ မင်္ဂလရုက္ခဿ၊
 ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်၏။ မူလန္တရံ ပဝိသိတွာ၊ အမြစ်ကြားသို့ ဝင်သွား၍။ တံ
 ရုက္ခံ၊ ထိုရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်ကို။ သုသိရံ ဝိယ ကတွာ၊ အခေါင်းရှိသကဲ့သို့
 ပြု၍။ ရုက္ခမဇ္ဈေန အဘိရဟိတွာ၊ ပင်စည်အလယ်ဖြင့် တက်သွား၍။ ခန္ဓမတ္ထကေန
 နိက္ခမိတွာ၊ ပင်စည်ထိပ်ဖျားဖြင့် ထွက်လာ၍။ သီသံ ကမ္ပယမာနော နိပဇ္ဇိ ဦးခေါင်း
 ကို လှုပ်စေလျက် အိပ်ပြီ။ မဟာဝဗ္ဗကီ၊ လက်သမားကြီးသည်။ တံ ကကဏ္ဍကံ
 ဒိသွာ၊ ထိုပုတ်သင်ညိုကို တွေ့မြင်၍။ ရုက္ခံ ဟတ္ထေန ပဟရိတွာ၊ သစ်ပင်ကို
 လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့်၍။ “ဧသော၊ ဤသစ်ပင်ကား။ သုသိရရက္ခော၊ အခေါင်း
 ရှိသော သစ်ပင်တည်း။ နိဿာရော၊ အနှစ်မရှိသော အပင်တည်း။ ဟိယျော
 အနုပဓာရေတွာ၊ မနေ့က မစူးစမ်းမူ၍။ ဗလိကမ္ပံ ကရိမ္မာတိ၊ ပသတင်မြှောက်မှုကို
 ပြုမိခဲ့ကြပြီ”ဟု။ ဧကယနံ မဟာရုက္ခံ၊ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းသော သစ်ပင်ကြီးကို။
 ဂရဟိတွာ ပက္ကာမိ၊ ကဲ့ရဲ့၍ ထွက်ခွာသွားပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်
 စောင့်နတ်မင်းသည်။ ဗောဓိသတ္တံ နိဿာယ၊ ဘုရားလောင်းကို အမှီပြု၍။
 ဝိမာနဿ သာမိနီ ဇာတာ၊ ဘုံဗိမာန်၏ ပိုင်ရှင်သည် ဖြစ်မြဲဖြစ်ပြီ။

တဿာ ပဋိသန္ဓာရတ္တာယ၊ ထိုရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့်နတ်မင်းအား
 ပျူငှါလောကဝတ်ပြုခြင်းငှါ။ သန္နိဋ္ဌသမ္ဘတ္တာ၊ မျက်နှာသိမိတ်ဆွေ ရင်းနှီးသော
 မိတ်ဆွေဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟူ ဒေဝတာ၊ များစွာကုန်သော နတ်တို့သည်။ သန္နိပတိသု၊
 ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးမိကုန်ပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့်

နတ်မင်းသည်။ “ဝိမာနံ၊ ဘုံဗိမာန်ကို။ မေ လဒ္ဓန္တိ၊ ငါသည် ရမြဲရအပ်ပြီ” ဟု။ တုဋ္ဌ
စိတ္တာ၊ နှစ်သက်လှသော စိတ်ရှိ၍။ တာသံ ဒေဝတာနံ မဇ္ဈေ၊ ထိုရောက်လာကြ
သော မိတ်ဆွေနတ်တို့၏ အလယ်၌။ ဗောဓိသတ္တဿ ဂုဏံ ကထယမာနာ၊ ဘုရား
လောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောကြားလိုရကား။ “ဘော ဒေဝတာ၊ အို၊ နတ်
အပေါင်းတို့၊ မယံ မဟေသက္ခာ ဟုတ္တာပိ၊ ငါတို့သည် တန်ခိုးကြီးကုန်သည် ဖြစ်ကြ
သော်လည်း။ ဒန္တပညတာယ၊ နံ့ချာသော ပညာရှိကုန်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဣမံ
ဥပါယံ န ဇာနိမ္မ၊ ဤနည်းလမ်းကို မသိကြပြီ။ ကုသနာဋ္ဌိဒေဝတာ ပန၊ သမန်းမြက်
ခြုံစောင့်နတ်သည်ကား။ အတ္တနော ဉာဏသမ္ပတ္တိယာ၊ မိမိ၏ ဉာဏ်ပြည့်စုံခြင်း
ကြောင့်။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ ဝိမာနသာမိကေ အကာသိ၊ ဘုံဗိမာန်ပိုင်ရှင်တို့ကို
ပြုပြီ။ မိတ္တာ နာမ၊ မိတ်ဆွေမည်သည်ကို။ သဒိသောပိ အဓိကောပိ၊ အဆင့်တူသူ
ကိုလည်းကောင်း၊ အဆင့်သာသူကိုလည်းကောင်း။ ဟိနောပိ ကတ္တဗ္ဗော၊ အဆင်
နိမ့်သူကိုလည်းကောင်း ပြုသင့်သည်သာတည်း။ ဟိ သဗ္ဗေပိ၊ မှန်၏ မိတ်ဆွေစစ်
အားလုံးတို့သည်လည်း။ အတ္တနော ထာမေန၊ မိမိ၏ စွမ်းရည်ဖြင့်။ သဟာယကာနံ
ဥပ္ပန္နံ ဒုက္ခံ၊ သူငယ်ချင်းတို့အား ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခကို။ နိတ္ထရိတ္တာ၊ ထုတ်ဆောင်
၍။ သုခေ ပတိဋ္ဌာပေန္တိယေဝါတိ၊ သုခ၌ တည်စေတတ်ကြသည်သာ” ဟု။ မိတ္တဓမ္မံ
ဝဏ္ဏေတွာ၊ မိတ်ဆွေတို့ ကျင့်ဝတ်တရားကို ခိုးမွမ်းပြောဆို၍။

၁၂၁။ “ကရေ သရိက္ခော အထ ဝါပိ သေဋ္ဌော၊

နိဟိနကော ဝါပိ ကရေယျ ဧကော။

ကရေယျမေတေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္ထံ၊

ယထာ အဟံ ကုသနာဋ္ဌိ ရုစာယန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ကရေ သရိက္ခော ။ပ။ ရုစာယံ ”ဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . .

သရိက္ခော၊ အဆင့်တူမျှသူသည်လည်းကောင်း။ အထ ဝါပိ သေဋ္ဌော၊
ထို့ပြင်လည်း အဆင့်သာသူသည်လည်းကောင်း။ ကရေ မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ်
တရားပြုအံ့။ ဧကော နိဟိနကော ဝါပိ၊ အချို့သော အဆင့်နိမ့်သူသည်
လည်း။ ကရေယျ၊ မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ်တရားပြုအံ့။ ဧတေ၊ ဤမိတ်ဆွေစစ်
သုံးယောက်လုံးတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ပျက်စီးဖို့ရာသည်။ (ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်ပေါ်လ

သော်)။ ဥတ္တမတ္ထံ ကရေယံ။ မြတ်သော အကျိုးကို ပြုလုပ်ကုန်သည်သာ။
ရုစာယံ အဟံ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်က ငါနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။
ကုသနာဋီ၊ သမန်မျက်ခြုံစောင့်နတ်သည်လည်းကောင်း။ (မိတ္တသန္တဝံ၊ မိတ်ဆွေ
ဖွဲ့မှုကို)။ ကရမ္မ ယထာ၊ ပြုကြသကဲ့သို့တည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဝါထာ၌။ ကရေ သရိက္ခောတိ၊ ကရေ သရိက္ခောဟူသည်ကား။
ဇာတိအာဒိဟိ၊ မျိုးရိုးဇာတ်စသည်တို့နှင့်။ သဒိသောပိ၊ တူညီသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်
လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ ကရေယျ၊ မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ်တရားကို ပြုအံ့တည်း။ အထ ဝါပိ
သေဋ္ဌောတိ၊ အထ ဝါပိ သေဋ္ဌောဟူသည်ကား။ ဇာတိအာဒိဟိ အဓိကောပိ၊
မျိုးရိုးဇာတ်စသည်တို့ဖြင့် သာသူသည်လည်း။ ကရေယျ၊ မိတ်ဆွေကျင့်ဝတ် တရား
ပြုအံ့တည်း။ နိဟိနကော ဝါပိ ကရေယျ ဧကောတိ၊ နိဟိနကော ဝါပိ ကရေယျ
ဧကောဟူသည်ကား။ ဇာတိအာဒိဟိ၊ မျိုးရိုးဇာတ်စသည်တို့ဖြင့်။ ဟိနော ဧကောပိ၊
အဆင့်နိမ့်သော အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ ကရေယျ၊ မိတ်ဆွေကျင့်
ဝတ်တရားကို ပြုကျင့်အံ့တည်း။ တသ္မာ သဗ္ဗေပိ ဧတေ၊ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံလည်း
ဖြစ်ကုန်သော ထိုသူသုံးမျိုးတို့ကို။ မိတ္တာ ကာတဗ္ဗာယေဝ၊ မိတ်ဆွေတို့ကို ပြုသင့်
ပြုထိုက်ကြသည်သာတည်း။ ဣတိ ဒီပေတိ၊ ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြ၏။ ကံ
ကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ကရေယျမေတေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္ထန္တိ၊
ကရေယျမေတေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္ထံ ဟူသည်ကား။ ဧတေ သဗ္ဗေပိ၊ ဤမိတ်ဆွေ
သုံးမျိုးလုံးတို့သည်လည်း။ သဟာယဿ ဗျသနေ ဥပ္ပန္နေ၊ သူငယ်ချင်းမှာ ပျက်စီးဖို့
ရာသည် ဖြစ်ပေါ်လသော်။ အတ္တနော အတ္တနော၊ မိမိ မိမိအား။ ပတ္တဘာရံ ဝဟ
မာနာ၊ ကျရောက်လာသော တာဝန်ကို ရွက်ဆောင်ကြလျက်။ ဥတ္တမတ္ထံ ကရေယံ၊
မြတ်သော အကျိုးကို ပြုကုန်၏တည်း။ ကာယိကစေတသိကဒုက္ခတော၊ ကိုယ်၌
ဖြစ်သောဒုက္ခ စိတ်၌ဖြစ်သောဒုက္ခမှ။ တံ သဟာယကံ၊ ထိုသူငယ်ချင်းကို။
မောစေယံ၊ ဧဝ၊ လွတ်မြောက်စေကုန်သည်သာတည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
တတိယပါဒအနက်တည်း။ တသ္မာ ဟိနောပိ၊ ထို့ကြောင့် အဆင့်နိမ့်သူကိုလည်း။
မိတ္တာ ကာတဗ္ဗာယေဝ၊ မိတ်ဆွေကို ပြုအပ်ပြုထိုက်သည်သာတည်း။ ဣတရေ
ပဂေဝ၊ သည့်ပြင်အဆင့်တူညီသူ၊ သာသူတို့ကိုကား မိတ်ဖွဲ့ရာ၌ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ
ရှိပါအံ့နည်း။ တတြ ဣဒံ ဩပမ္မံ၊ ထိုသို့မိတ်ဖွဲ့သင့်ရာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား
ဥပမာတည်း။ (ကိံ၊ ဥပမာဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ရုစာယံ အဟံ၊ ရုစမင်္ဂလာ

သစ်ပင်တော်က ငါနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း။ ကုသနာဠိ၊ သမန်မြက်ခြံစောင့်
 နတ်သည်လည်းကောင်း။ (မိတ္တသန္တဝံ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုကို။ ကရိမှ ယထာ၊ ပြုခဲ့
 ကြသကဲ့သို့တည်း။)။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။ ရုစာယံ နိဗ္ဗတ္တဒေဝတာ အဟံ၊
 ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်၌ဖြစ်သော နတ်မင်းဖြစ်သော ငါသည်လည်းကောင်း။
 အပ္ပေသက္ခာပိ၊ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းသည်လည်းဖြစ်သော။ အယဉ္ဇ ကုသနာဠိ
 ဒေဝတာ၊ ဤသမန်းမြက်ခြံစောင့်နတ်သည်လည်းကောင်း။ မိတ္တသန္တဝံ ကရိမှ
 ယထာ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့မှုကို ပြုခဲ့ကြသကဲ့သို့တည်း။ တတြပိ အဟံ၊ ထိုနှစ်ယောက်တို့
 တွင်လည်း ငါနတ်မင်းသည်။ မဟေသက္ခာ သမာနာပိ၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်
 ဖြစ်ပါသော်လည်း။ အတ္တနော ဥပ္ပန္နဒုက္ခံ မိမိမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခကို။ ဗာလ-
 တာယ၊ မိုက်အသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ အနုပါယကုသလတာယ၊ နည်းလမ်းနား
 မလည်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဟရိတုံ နာသက္ခိ၊ ဆောင်ယူဖယ်ရှားခြင်းငှါ မစွမ်း
 နိုင်ပြီ။ အပ္ပေသက္ခံ သမာနမ္ပိ၊ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းသည် ဖြစ်ပါသော်လည်း။ ဣမံ
 ပဏ္ဍိတဒေဝတံ ပန၊ ဤပညာရှိ သမန်မြက်ခြံစောင့်နတ်ကိုကား။ နိဿာယ၊ အမှီ
 ပြု၍။ ဒုက္ခတော မုတ္တာ အမှီ၊ ဒုက္ခမှ လွတ်ပြီးသည် ဖြစ်၏။ တသ္မာ အညေဟိပိ၊
 ထို့ကြောင့် ငါတို့မှ အခြားလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဒုက္ခာ မုစ္စိတုကာမေဟိ၊ ဒုက္ခမှ
 လွတ်လိုသူတို့သည်။ သမဝိသိဌဘာဝံ အနောလောကေတွာ၊ အဆင့်တူညီ
 ကြောင်း၊သာကြောင်းကို မကြည့်မူ၍။ ဟိနောပိ ပဏ္ဍိတော၊ အဆင့်နိမ့်သော်လည်း
 ပညာရှိကို။ မိတ္တော ကာတဗ္ဗော၊ မိတ်ဆွေကို ပြုအပ်ပြုထိုက်၏။ ဣတိ၊ ဤကား
 ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ရုစာဒေဝတာ၊ ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်တော်စောင့်သော နတ်မင်းသည်။ ဣမာယ
 ဂါထာယ၊ ဤဂါထာ ဖြင့်။ ဒေဝသံဃဿ၊ နတ်အပေါင်းအား။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊
 တရားကို ဟောကြား၍။ ယာဝတာယုကံ ဌတွာ၊ အသက်အပိုင်းအခြားကာလ
 ပတ်လုံး တည်ရှိ၍။ ကုသနာဠိဒေဝတာယ သဒ္ဓိ၊ သမန်းမြက်ခြံစောင့်နတ်နှင့်
 အတူ။ ယထာကမ္မံ ဂတာ၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
 ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ရုစာဒေဝတာ၊ ထိုရှေးအခါက ရုစမင်္ဂလာသစ်ပင်
 တော်စောင့် နတ်မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ ယခုအခါအာနန္ဒာသည်

ဖြစ်လာပြီ။ ကုသနာဦးဒေဝတာ ပန၊ သမန်းမြက်ခြံစောင့်နတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကုသနာဦးဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ရှေးဦးစွာသော
ကုသနာဦးဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၂။ ဒုမ္မေဓဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယသံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓောတိ ကုဒံ၊ ယသံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ ချဲ့ပြောရသော် တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော ဒေဝဒတ္တော၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည်။ ပုဏ္ဏစန္ဒသဿိရိက မုခံ၊ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာတော်ရှိသော။ အသိတာနုဗျဉ္ဇနဒ္ဒတ္တိသမဟာပုရိသ၊ လက္ခဏာပဋိမဏ္ဍိတံ၊ ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ငယ်ရှစ်ဆယ် လက္ခဏာတော်ကြီးသုံးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ ဗျာမပ္ပဘာပရိက္ခိတ္တံ၊ တစ်လံမျှသော ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ခြံရံအပ်သော။ အာဝေဠာဝေဠာဘူတာ၊ အသွယ်လိုက်အသွယ်လိုက်ဖြစ်ကြ၍။ ယမကယမကဘူတာ၊ အစုံလိုက် အစုံလိုက်ဖြစ်ကြ၍။ ယနဗုဒ္ဓရသ္မိယော၊ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းသော ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇေန္တိ၊ လွှတ်တော်မူနေသော။ ပရမသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ၊ လွန်စွာတင့်တယ်မှုအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူသော။ တထာဂတဿ အတ္တဘာဝံ၊ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ကိုယ်တော်ကို။ [မျက်နှာတော်ရှိသော၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ ခြံရံအပ်သော၊ လွှတ်တော်မူနေသော၊ ရောက်တော်မူသော၊ ဤသောငါးခုကို ရုပ်ကိုယ်တော်ကိုနှင့်တွဲစပ်အဓိပ္ပါယ်ယူပါ] သြလောကေတွာ စ၊ ဖူးမြင်ရ၍လည်း။ စိတ္တံ ပဿာဒေတုံ၊ စိတ်ကို ကြည်လင်စေခြင်းငှာ။ န သက္ကောတိ၊ မစွမ်းနိုင်။ ဥဿယမေဝ ကရောတိ၊ ငြူစုမှုကိုသာ ပြု၏။ ဗုဒ္ဓါ နာမ ဧဝရူပေန၊ ဘုရားရှင်တို့မည်သည် ဤသို့ မြင့်မြတ်လှသော သဘောရှိသော။ သီလေန သမာဓိနာ၊ သီလနှင့်လည်းကောင်း သမာဓိနှင့်လည်းကောင်း။

ပညာယ ဝိမုတ္တိယာ၊ ပညာနှင့်လည်းကောင်း၊ ဝိမုတ္တိဂုဏ်နှင့်လည်းကောင်း။ ဝိမုတ္တိ
ဉာဏဒဿနေန၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနဂုဏ်နှင့်လည်းကောင်း။ သမန္နာဂတာတိ
ဝုစ္စမာနေ၊ ပြည့်စုံတော်မူကြကုန်၏ဟု ပြောဆိုအပ်သော်။ ဝဏ္ဏံ သဟိတုံ န
သက္ကောတိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးပြောသည်ကို သည်းခံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဥဿယမေဝ
ကရောတိတိ၊ ငြူစုမှုကိုသာ ပြု၏”ဟု။ ဒေဝဒတ္တဿ၊ ဒေဝဒတ်၏။ အဂုဏကထံ
ကထယိသု၊ အပြစ်နှင့်စပ်သော စကားကို ပြောဆိုကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရား
ရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။
ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေ
ကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ
နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။
“ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ ဒေဝဒတ္တော မမ ဝဏ္ဏေ၊
ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ ဘညမာနေ ဥဿယံ န ကရောတိ၊
ပြောဆိုနေအပ်သော် ငြူစုမှုကို ပြုသည်မဟုတ်။ ပုဗ္ဗေပိ အကာသိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊
ရှေးကလည်း ပြုဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ မဂဓရဋ္ဌေ ရာဇဂဟနဂရေ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း၌
ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ ဧကသ္မိံ မဂဓရာဇေ တစ်ပါးသော မဂဓမင်းသည်။ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊
မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ဟတ္ထိယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဘုရားလောင်း
သည် ဆင်မျိုး၌ ဖြစ်၍။ သဗ္ဗသေတော၊ တစ်ကိုယ်လုံးဖြူသည်။ ဟေဋ္ဌာ ဝဏ္ဏိတ
သဒိသာယ၊ ရှေးခေါ်အောက်၌ ချီးမွမ်းအပ်ပြီးသည်နှင့်တူသော။ ရူပသမ္ပတ္တိယာ၊
ရုပ်၏ တင့်တယ်မှုနှင့်။ သမန္နာဂတော အဟောသိ၊ ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ
နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို။ “အယံ လက္ခဏသမ္ပန္နောတိ၊ ဤဆင်ကား
ကောင်းသော ကျန်အင်လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံ၏”ဟု။ သော ရာဇာ၊ ထိုမဂဓမင်း
သည်။ မင်္ဂလဟတ္ထိံ အကာသိ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို ပြုပြီ။ အထ ဧကသ္မိံ ဆဏ-
ဒိဝသေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော ပွဲလမ်းသဘင်နေ့၌။ သကလနဂရံ ဒေဝနဂရံ ဝိယ၊
တစ်မြို့လုံးကို နတ်ပြည်ကိုကဲ့သို့။ အလင်္ကာရာပေတွာ၊ တန်ဆာဆင်စေ၍။ သဗ္ဗာ
လင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတံ၊ အဆင်တန်ဆာအလုံးစုံဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော။ မင်္ဂလ
ဟတ္ထိံ အဘိရုဟိတွာ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို စီး၍။ မဟန္တေန ရာဇာနုဘာဝေန၊

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော မင်းအာနုဘော်ဖြင့်။ နဂရံ၊ မြို့တော်ကို။ ပဒက္ခိဏံ အကာသိ၊ လက်ယာရစ်လှည့်လည်သည်ကို ပြုပြီ။ မဟာဇနော၊ လူအများသည်။ တတ္ထ တတ္ထ ဌတွာ၊ ထိုထိုနေရာ၌ တည်ကြ၍။ မင်္ဂလဟတ္ထိနော၊ မင်္ဂလာဆင်တော်၏။ ရူပသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ၊ ရုပ်တင့်တယ်မှုအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သော။ သရီရံ ဒိသ္မာ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့မြင်ရ၍။ ရူပံ အဟော၊ ရုပ်အဆင်းသည် အံ့ဖွယ်ကောင်းစွ။ ဂတိ အဟော၊ သွားလာပုံသည်လည်း အံ့ဖွယ်ကောင်းစွ။ လီဠာ အဟော၊ တင့်တယ်စံပါယ်မှုသည်လည်း အံ့ဖွယ်ကောင်းစွ။ လက္ခဏသမ္ပတ္တိ အဟော၊ ကျန်အင်္ဂလက္ခဏာပြည့်စုံမှုသည်လည်း အံ့ဖွယ်ကောင်းစွ။ ဧဝရူပေါ နာမ၊ ဤသို့သဘောရှိသည်မည်သော။ သဗ္ဗသေတဝရဝါရဏော၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆင်တော်မြတ်သည်။ စက္ကဝတ္တိရညော အနုစ္ဆဝိကောတိ၊ စကြဝတေးမင်းအား လျှောက်ပတ်၏”ဟု။ မင်္ဂလဟတ္ထိမေဝ ဝဏ္ဏေသိ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ကိုသာ ချီးမွမ်းပြီ။

ရာဇာ၊ မဂမင်းသည်။ မင်္ဂလဟတ္ထိဿ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်အား။ ဝဏ္ဏံ သုတွာ၊ ချီးမွမ်းစကားကို ကြားရ၍။ သဟိတံ အသက္ကောန္တော၊ သည်းခံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရကား။ ဥဿယံ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ငြိစမှုကို ဖြစ်စေ၍။ “အဇ္ဇေဝ တံ၊ ယနေပင်သာ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ ပဗ္ဗတပါဒေ ပါတေတွာ၊ တောင်ခြေ၌ လိမ့်ကျစေ၍။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေဿာမိတိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေမည်”ဟုတွေး၍။ ဟတ္တာစရိယံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဆင်ဆရာကို ခေါ်စေ၍။ “ကိန္တိ ကတွာ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြု၍။ တယာ အယံ နာဂေါ၊ သင်ဆင်ဆရာသည် ဤမင်္ဂလာဆင်တော်ကို။ သိက္ခာပိတောတိ အာဟ၊ သင်ယူစေအပ်သနည်း သင်ပေးထားအပ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ သုသိက္ခာပိတော ဒေဝိတိ၊ ကောင်းစွာသင်ပေးထားအပ်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟုဖြေကြားပြီ။ န သုသိက္ခိတော၊ ကောင်းစွာသင်ပေးထားအပ်သည် မဟုတ်။ ဒုသိက္ခိတောတိ၊ မကောင်းသဖြင့် သင်ပေးထားအပ်၏ဟု။ (အာဟ၊ ဘုရင်ကပြောပြီ)။ သုသိက္ခိတော ဒေဝိတိ၊ ကောင်းစွာသင်ပေးထားအပ်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု။ (အာဟ၊ ဆင်ဆရာက လျှောက်ပြန်ပြီ)။ ယဒိ သုသိက္ခိတော၊ အကယ်၍ ကောင်းစွာသင်ပေးထားအပ်သည်ဖြစ်အံ့။ နံ ဝေပုလ္လပဗ္ဗတမတ္ထကံ၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်တော်ကို ဝေပုလ္လတောင်ထိပ်သို့။ အာရောပေတုံ သက္ခိဿသိ ဣတိ၊ တက်ရောက်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်မည်လော”ဟု မေးပြီ။ အာမ ဒေဝိတိ၊ မှန်ပါ စွမ်းနိုင်

ပါ၏ အရှင်မင်းကြီးဟုဖြေကြားပြီ။ တေန ဟိ ဧဟိတိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် လာလော့
 ဟုပြော၍။ သယံ သြတရိတွာ၊ ကိုယ်တိုင် ဆင်ပေါ်မှဆင်း၍။ ဟတ္ထာစရိယံ
 အာရောပေတွာ၊ ဆင်ဆရာကို စီးစေ၍။ ပဗ္ဗတပါဒံ ဂန္ဓာ၊ ဝေပုလ္လတောင်ခြေသို့
 သွား၍။ ဟတ္ထာစရိယေန၊ ဆင်ဆရာသည်။ ဟတ္ထိပိဋ္ဌိယံ နိသီဒိတွာဝ၊ ဆင်ကျော
 ပေါ်၌ ထိုင်နေ၍သာ။ ဟတ္ထိမ္ပိ ဝေပုလ္လပဗ္ဗတမတ္ထကံ၊ ဆင်တော်ကို ဝေပုလ္လတောင်
 ထိပ်သို့။ အာရောပိတေ၊ တက်စေအပ်ပြီးသော်။ သယမ္ပိ၊ ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်
 လည်း။ အမစ္စဂဏပရိဝတော၊ အမတ်အပေါင်းသည် ခြံရံအပ်လျက်။ ပဗ္ဗတမတ္ထကံ
 အဘိရဟိတွာ၊ တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ပြီး၍။ ဟတ္ထိ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို။
 ပပါတာဘိမုခံ ကာရေတွာ၊ ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှုမျက်နှာရှိသည်ကို ပြုစေ၍။
 “မယာ ဧသော၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဤဆင်တော်ကို။ သုသိက္ခာပိတောတိ၊
 ကောင်းစွာ သင်ယူစေအပ်ပါပြီဟု။ တံ ဝဒေသိ၊ သင်ဆင်ဆရာသည် ပြောဆို၏။
 နံ၊ ထိုဆင်တော်ကို။ တီဟိယေဝ ပါဒေဟိ၊ သုံးချောင်းသာဖြစ်ကုန်သော ခြေတို့ဖြင့်။
 တာဝ ဌပေဟိတိ အာဟ၊ ရပ်ခိုင်းလော့”ဟု ပြောပြီ။ ဟတ္ထာစရိယော၊ ဆင်ဆရာ
 သည်။ ပိဋ္ဌိယံ နိသီဒိတွာဝ၊ ဆင်ကျောပေါ်၌ ထိုင်လျက်ပင်သာ။ “ဘော တီဟိ
 ပါဒေဟိ၊ အို. . ဆင်တော် သုံးချောင်းကုန်သော ခြေတို့ဖြင့်။ တိဋ္ဌာတိ၊ ရပ်ပြပါ”ဟု။
 ပဏှိကာယ ဟတ္ထိဿ၊ ဖနောင့်ဖြင့် ဆင်တော်အား။ သညံ အဒါသိ၊ အမှတ်သည်
 ကို ပေးပြီ။ မဟာသတ္တော တထာ အကာသိ၊ ဘုရားလောင်းဆင်တော်သည်
 ထိုဆင်ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ခြေသုံးချောင်းဖြင့် ရပ်မှုပြုပြီ။ ပုန ရာဇာ၊ တဖန်
 မဂမင်းသည်။ “ဒ္ဓိဟိ ပုရိမပါဒေဟိယေဝ၊ နှစ်ချောင်းကုန်သော ရှေ့ခြေတို့ဖြင့်သာ။
 ဌပေဟိတိ အာဟ၊ အရပ်ခိုင်းလော့”ဟု ပြောပြီ။ မဟာသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း
 ဆင်တော်သည်။ ဒွေပစ္ဆိမပါဒေ ဥက္ခိပိတွာ၊ နှစ်ချောင်းကုန်သော နောက်ခြေတို့ကို
 မြှောက်ထား၍။ ပုရိမပါဒေဟိ အဋ္ဌာသိ၊ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းတို့ဖြင့် ရပ်ပြပြီ။
 ပစ္ဆိမပါဒေဟိယေဝါတိ ဝုတ္တေပိ၊ နောက်ခြေတို့ဖြင့်သာဟု ပြောအပ်သော်လည်း။
 ဒွေ ပုရိမပါဒေ ဥက္ခိပိတွာ၊ နှစ်ချောင်းကုန်သော ရှေ့ခြေတို့ကို မြှောက်ချီ၍။ ပစ္ဆိမ
 ပါဒေဟိ အဋ္ဌာသိ၊ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းတို့ဖြင့် ရပ်ပြပြီ။ ဧကေနာပိ ဝုတ္တေပိ၊
 တစ်ချောင်းဖြင့်ဟု ပြောအပ်သော်လည်း။ တယော ပါဒေ ဥက္ခိပိတွာ၊ သုံးချောင်း
 ကုန်သော ခြေတို့ကို မြှောက်ချီ၍။ ဧကေနေဝ အဋ္ဌာသိ၊ ခြေတစ်ချောင်းတည်း
 ဖြင့်သာ ရပ်ပြပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းဆင်တော်၏။

အပတနဘာဝံ ဥ တွာ၊ လိမ္မမကျကြောင်းကို သိရ၍။ “သစေ ပဟောသိ၊ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့။ အာကာသေ နံ၊ ကောင်းကင်၌ ထိုဆင်တော်ကို၊ ဌပေဟီတိ အာဟ၊ အရပ်ခိုင်းပါ”ဟု ပြောပြီ။

အာစရိယော၊ ဆင်ဆရာသည်။ “သကလဇမ္ပဒီပေ၊ ဇမ္ပုဒိပတစ်ကျွန်းလုံး၌။ က္ကမိနာ သဒိသော သုသိက္ခိတော၊ ဤဆင်တော်နှင့်တူသော ကောင်းစွာသင်ပြထားအပ်သော။ ဟတ္ထိ နာမ နတ္ထိ၊ ဆင်မည်သည် မရှိ၊ ပန နိဿံသယံ ဧသော၊ စင်စစ်သော်ကား သံသယမရှိ ဤရှင်ဘုရင်သည်။ ဧတံ ပပါတေ ပါတေတွာ၊ ဤဆင်တော်ကို ကမ်းပါးပြတ်၌ လိမ္မမကျစေ၍။ မာရေတုကာမော ဘဝိဿတီတိ၊ သေစေလိုသည် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးမိပြီ။ သော တဿ ကဏ္ဍမူလေ၊ ထိုဆင်ဆရာသည် ထိုဆင်တော်၏ နားရင်း၌။ “တာတ အယံ ရာဇာ၊ ချစ်သား ဤမင်းသည်။ တံ ပပါတေ ပါတေတွာ၊ သင်ချစ်သားကို ကမ်းပါးပြတ်၌ လိမ္မမကျစေ၍။ မာရေတုကာမော၊ သေစေလို၏။ တံ ဧတဿ၊ သင်ချစ်သားသည် ဤမင်းအား။ န အနုစ္ဆဝိကော၊ မထိုက်တန်။ တေ အာကာသေန ဂန္တံ၊ သင်ချစ်သားအား ကောင်းကင်ဖြင့် သွားခြင်းငှာ။ ဗလံ သစေ အတ္ထိ၊ စွမ်းအားသည် အကယ်၍ရှိအံ့။ မံ ယထာ နိသိန္နိယေဝ အာဒါယ၊ ငါ့ကို အကြင်ကြင်ထိုင်နေသည်အားလျော်စွာပင် ယူဆောင်၍။ ဝေဟာသံ အဗ္ဗဂ္ဂန္တာ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍။ ဗာရာဏသီ ဂစ္ဆတိ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွားလော”ဟု။ မန္တေသိ၊ တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီ။ ပုညိဒ္ဓိယာ သမန္နာဂတော၊ ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော။ မဟာသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းဆင်တော်သည်။ တခံညေဝ အာကာသေ အဋ္ဌာသိ၊ ထိုခဏ၌ပင် ကောင်းကင်၌ တည်ပြီ။ ဟတ္ထာစရိယော၊ ဆင်ဆရာသည်။ “မဟာရာဇ အယံ ဟတ္ထိ အံ့ . မင်းမြတ် ဤဆင်တော်သည်။ ပုညိဒ္ဓိယာ သမန္နာဂတော၊ ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ တာဒိသဿ မန္တပုညဿ၊ အရှင်မင်းကြီးကဲ့သို့ရူအပ်သော ဘုန်းကံနည်းသော။ ဒုဗ္ဗုဒ္ဓိနော န အနုစ္ဆဝိကော၊ အလိမ္မာဉာဏ်မရှိသူအား မတော်ပါ။ ပဏ္ဍိတဿ ပုညသမ္ပန္နဿ၊ ပညာရှိသော ဘုန်းကံပြည့်စုံသော။ ရညော အနုစ္ဆဝိကော၊ မင်းအား သင့်လျော်၏။ တာဒိသာ မန္တပုညာ နာမ၊ သင်မင်းကြီးကဲ့သို့ရူအပ်ကုန်သော ဘုန်းကံနည်းသူတို့မည်သည်။ ဧဝရူပံ ဝါဟဏံ လဘိတွာ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ယာဉ်ကောင်းယာဉ်မြတ်ကို ရကြ၍။ တဿ ဂုဏံ အဇာနန္တာ၊ ထိုယာဉ်ကောင်းယာဉ်မြတ်၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို မသိကြရကား။ တဉ္စေဝ ဝါဟဏံ၊ ထိုယာဉ်

ကောင်းယာဉ်မြတ်ကိုလည်းကောင်း။ အဝသေသံ ယသသမ္ပတ္တိဉ္စ၊ ကြွင်းကျန်သော အခြံအရံစည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း။ နာသေန္တိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ဖျက်ဆီးကြကုန်သည်သာ”ဟု လျှောက်ထား၍။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓေ နိသိန္နောဝ၊ ဆင်ပုခုံးပေါ်၌ ထိုင်နေလျက်ပင်။

၁၂၂။ “ယသံ လဒ္ဓါန ဒုဓမ္မဓော၊ အနတ္တံ စရတိ အတ္တနော။

အတ္တနော စ ပရေသဉ္စ၊ ဟိံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယသံ လဒ္ဓါန ။ပ။ ပဋိပဇ္ဇတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . .

ဒုဓမ္မဓော ယသံ လဒ္ဓါန၊ အလိမ္မာ ဉာဏ်မရှိသူသည် စည်းစိမ်အခြံအရံကို ရရှိပြီး၍။ အတ္တနော အနတ္တံ စရတိ၊ မိမိ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုကျင့်၏။ အတ္တနော စ ပရေသဉ္စ၊ မိမိ၏လည်းကောင်း အခြားသူတို့၏လည်းကောင်း။ ဟိံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ပင်ပန်းခြင်း ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းငှာသာ ပြုကျင့်၏။

တကြ အယံ သင်္ခေပတ္တော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းချုပ် အနက်တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းချုပ်အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ မဟာရာဇ တာဒိသော၊ အို. . မင်းမြတ် သင်မင်းကြီးကဲ့သို့ ရှုအပ်သော။ ဒုဓမ္မဓော နိပ္ပညော ပုဂ္ဂလော၊ အလိမ္မာဉာဏ်မရှိသော အလိမ္မာပညာမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပရိဝါရ သမ္ပတ္တိံ လတိတ္တာ၊ အခြံအရံစည်းစိမ်ကို ရရှိပြီး၍။ အတ္တနော အနတ္တံ စရတိ၊ မိမိ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုကျင့်၏။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ဟိံ သော၊ အကြံကြောင့် ထိုအလိမ္မာဉာဏ်မရှိသူသည်။ ယသမဒမတ္တော၊ စည်းစိမ်အခြံအရံ မာန်ရစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်မူး၍။ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ အဇာနန္တော၊ ပြုသင့်၊မပြုသင့်ကို မသိရကား။ အတ္တနော စ ပရေသဉ္စ၊ မိမိ၏လည်းကောင်း အခြားသူတို့၏ လည်းကောင်း။ ဟိံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲခြင်းငှာ ပြုကျင့်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။ ကိလမနံ ဒုက္ခုပ္ပါဒနံ၊ ပင်ပန်းခြင်းကို ဒုက္ခဖြစ်စေခြင်းကို။ ဟိံသာ ဝုစ္စတိ၊ ဟိံသာဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ တဒတ္ထာယ ဧဝ၊ ထိုပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲခြင်းငှာသာ။ ပဋိပဇ္ဇတိ ဣတိ၊ ပြုကျင့်၏ ဤသည်ပင်တည်း။

ဧဝံ ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဤသို့ ဤဂါထာဖြင့်။ ရညော ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ မဂဓ မင်းအား တရားကို ဟောပြီး၍။ တံ ဒါနိ တိဋ္ဌ ဣတိ ဝတ္တာ၊ သင်မင်းကြီးသည်

ယခုနေရစ်တော့ ဤသို့ လျှောက်ထား၍။ အာကာသေ ဥပ္ပတိတွာ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍။ ဗာရာဏသီနဂရံ ဂန္ဓာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ ရာဇင်္ဂဏေ အာကာသေ အဋ္ဌာသိ၊ မင်းရင်ပြင်၌ ကောင်းကင်၌ ရပ်တည်ပြီ။ သကလနဂရံ သင်္ခတိတွာ၊ ဗာရာဏသီတစ်မြို့လုံးသည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား၍။ “အမှောက် ရညော၊ ငါတို့၏ မင်းကြီးအတွက်။ သေတဝရဝါရဏော၊ ဆင်ဖြူတော်မြတ်သည်။ အာကာသေန အာဂန္ဓာ၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာရောက်၍။ ရာဇင်္ဂဏေ ဌိတော- တိ၊ မင်းရင်ပြင်၌ တည်၏”ဟု။ ဧကကောလာဟလံ အဟောသိ၊ တစ်ခုတည်း သော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝေဂေန ရညောပိ အာရောစေ- သုံ၊ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဗာရာဏသီမင်းအားလည်း လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ နိက္ခမိတွာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ထွက်လာပြီး၍။ “မယံ ဥပဘောဂတ္ထာယ၊ ငါ၏ အသုံးအဆောင်အကျိုးငှာ။ သစေ အာဂတော အသိ၊ အကယ်၍ လာရောက် သည် ဖြစ်အံ့။ ဘူမိယံ ပတိဋ္ဌာဟီတိ အာဟ၊ မြေ၌ တည်ပါလော”ဟု ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ဘူမိယံ ပတိဋ္ဌာတိ၊ ဘုရားလောင်းသည် မြေပြင်၌ တည်ပြီ။ အာစရိယော ဩတရိတွာ၊ ဆင်ဆရာသည် ဆင်ပေါ်မှ ဆင်း၍။ ရာဇနံ ဝန္တိတွာ၊ ဗာရာဏသီမင်းကို ရှိခိုးပြီး၍။ “တာတ ကုတော၊ အို. . ချစ်သား အဘယ်မှ။ အာဂတော အသိ ဣတိ ဝုတ္တေ၊ လာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးအပ်သော်။ ရာဇဂဟတောတိ ဝတွာ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှပါဟု ဖြေကြားပြီး၍။ သဗ္ဗံ ပဝတ္တိ အာရောစေသိ၊ အလုံးစုံသော အဖြစ်ကို လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီ မင်းသည်။ “တာတ ဣဓ အာဂစ္ဆန္တေန၊ အို. . ချစ်သား ဤဗာရာဏသီမြို့သို့ လာသော။ တေ မနာပံ ကတံ၊ သင်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ပြုအပ်ပါပေပြီ။ ဣတိ တုဋ္ဌဟဋ္ဌော၊ ဤကဲ့သို့ နှစ်သက်ရွှင်လန်းလှ၍။ နဂရံ သဇ္ဇာပေတွာ၊ မြို့ကို စီရင် စေ၍ (ပြင်ဆင်စေ၍)။ ဝါရဏံ၊ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းကို။ မင်္ဂလဟတ္ထိဋ္ဌာနေ ဌပေတွာ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ရာထူး၌ ထားပြီး၍။ သကလရဇ္ဇံ၊ အလုံးစုံသော မင်းအဖြစ်ကို။ တယော ကောဋ္ဌာသေ ကတွာ၊ သုံးခုကုန်သော အစုအပုံတို့ကို ပြုပြီး၍။ ဧကံ ဗောဓိသတ္တဿ အဒါသိ၊ တစ်ပုံကို ဘုရားလောင်းဆင်မင်းအား ပေးပြီ။ ဧကံ အာစရိယဿ၊ တစ်ပုံကို ဆင်ဆရာအား။ (အဒါသိ၊ ပေးပြီ)။ ဧကံ အတ္တနာ အဂ္ဂဟေသိ၊ တစ်ပုံကို မိမိသည် ယူပြီ။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း မင်္ဂလာဆင်တော်၏။ အာဂတကာလတော၊ ရောက်လာရာကာလမှ။ ပဋ္ဌာယေဝ

ပန၊ စ၍သာလျှင်ကား။ သကလဇမ္ဗဒီပေ ရံဇ္ဇံ ဇမ္ဗုဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌ မင်းအဖြစ်
 သည်။ ရညော ဟတ္ထဂတမေဝ ဇာတံ၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ လက်သို့ ရောက်သည်
 သာ ဖြစ်ပြီ။ သော ဇမ္ဗုဒီပေ၊ ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌။ အဂ္ဂရာဇာ
 ဟုတွာ၊ အမြတ်ဆုံးမင်းသည် ဖြစ်၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော
 ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္ပံ အဂမာသိ၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မဂဓရာဇာ၊ ထိုရှေးအခါက မဂဓမင်းသည်။
 ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ဗာရာဏသီရာဇာ သာရိ
 ပုတ္တော၊ ဗာရာဏသီမင်းကား သာရိပုတ္တရာတည်း။ ဟတ္တာစရိယော အာနန္ဒော၊
 ဆင်ဆရာကား အာနန္ဒာတည်း။ ဟတ္ထိ ပန၊ မင်္ဂလာဆင်တော်သည်ကား။ အဟ-
 မေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဒုဗ္ဗေဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော
 ဒုဗ္ဗေဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၃။ နင်္ဂလီသဇာတကဝဏ္ဏနာ

အသဗ္ဗတ္ထဂါမိ ဝါစန္ဓိ ဣဒံ၊ အသဗ္ဗတ္ထဂါမိ ဝါစံအစရှိသော ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
 နေတော်မူစဉ်။ လာဠုဒါယိတ္ထေရံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ လာဠုဒါယိမထေရ်ကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သော ဓမ္မံ ကထေန္တော၊ ထိုလာဠုဒါယိထေရ်
 သည် တရားကို ဟောသော်။ “ဣမသ္မိံ ဌာနေ ဣဒံ ကထေတဗ္ဗံ၊ ဤအကြောင်း
 အရာ၌ ဤတရားကို ဟောသင့်၏။ ဣမသ္မိံ ဌာနေ ဣဒံ န ကထေတဗ္ဗန္တိ၊
 ဤအကြောင်းအရာ၌ ဤတရားကို မဟောသင့်”ဟု။ ယုတ္တာယုတ္တံ န ဇာနာတိ၊
 သင့် မသင့်ကို မသိ။ မင်္ဂလေ အဝမင်္ဂလံ ဝဒန္တော၊ မင်္ဂလာကိစ္စ၌ မင်္ဂလာမရှိသည်ကို
 ဟောပြောလျက်။ “တိရောကုဋေသု၊ နံရံတစ်ဘက်တို့၌လည်းကောင်း။ သန္ဓိ
 သိယံဋကေသု စ၊ အိမ်ခြံစပ်လမ်းဆုံတို့၌လည်းကောင်း။ တိဌန္တိ ဣတိ၊ တည်ကုန်
 ၏”စသည်ဖြင့်။ ဣဒံ အဝမင်္ဂလံ၊ ဤအမင်္ဂလာတရားကို။ မင်္ဂလံ ကရောန္တော၊

မင်္ဂလာတရားကို ပြု၍။ အနုမောဒနံ ကထေတိ ကိရ၊ အနုမောဒနာတရားကို ဟောသတဲ့။ အဝမင်္ဂလေသု၊ အမင်္ဂလာကိစ္စတို့၌။ အနုမောဒနံ ကရောန္တော၊ အနုမောဒနာတရားကို ပြုသော်။ ဗဟူ ဒေဝါ မနုဿာ စ၊ များစွာကုန်သော နတ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ လူတို့သည်လည်းကောင်း။ မင်္ဂလာနိ အစိန္တယုန္တိ၊ မင်္ဂလာတရားတို့ကို တွေးတောကြပြီ”စသည်ဖြင့်။ ဝတ္တာ၊ ဟောပြောပြီး၍။ “ဧဝရူပါနံ မင်္ဂလာနံ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော မင်္ဂလာတို့၏။ သတမ္ပိ သဟဿမ္ပိ၊ တစ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်ကိုလည်းကောင်း။ ကာတုံ သမတ္ထော၊ ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သည်။ ဟောထာတိ ဝဒတိ ကိရ၊ ဖြစ်ကြပါစေ”ဟု ဟောပြောသတဲ့။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော လာဠုဒါယီ၊ အိုငါ့ရှင်တို့ လာဠုဒါယီသည်။ ယုတ္တာယုတ္တံ န ဇာနာတိ၊ သင့်မသင့်ကို မသိတတ်။ သဗ္ဗတ္ထ အဘာသိတဗ္ဗဝါစံ၊ ကိစ္စအားလုံး၌ မပြောသင့်သော စကားကို။ ဘာသတိတိ၊ ပြော၏”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ လာဠုဒါယီ၊ အိုရဟန်းတို့ လာဠုဒါယီသည်။ ဣဒါနေဝ ဒန္ဓပရိသက္ကနော၊ ယခုအခါသာ နံ့ချာသော အားထုတ်မှုရှိ၍။ ယုတ္တာယုတ္တံ န ဇာနာတိ န၊ သင့်မသင့်ကို မသိသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧဝရူပေါ အဟောသိ၊ ရှေးကလည်း ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဧသော နိစ္စံ၊ ဤလာဠုဒါယီသည် အမြဲ။ လာဠုကောယေဝ ဣတိ ဝတ္တာ၊ တံတွေးများသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ပုဏ္ဏားလူချမ်းသာမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော တက္ကသိလာယံ၊ အရွယ်ရောက်သော် တက္ကသိုလ်မြို့၌။ သဗ္ဗသိပ္ပာနိ ဥဂ္ဂဟေတွာ၊ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူပြီး၍။ ဗာရာဏသိယံ ဒိသာပါမောက္ခော၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ အရပ်လေးမျက်နှာအကြီး

အမျှဖြစ်သော။ အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဆရာကြီးသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စမာဏဝက သတာနိ၊ လုလင်ငါးရာတို့ကို။ သိပ္ပံ ဝါစေသိ၊ အတတ်ပညာကို ဆိုစေပြီ။ (သင်ပေး ပြီ)။ တဒါ တေသု မာဏဝေသု၊ ထိုအခါက ထိုပညာသင်လုလင်တို့တွင်။ ဧကော ဒန္တပရိသက္ကနော၊ တစ်ယောက်သော နံ့ချာသော လုံ့လရှိသော။ လာဠကော မာဏဝေါ၊ တံတွေးများသော လုလင်သည်။ ဓမ္မန္တေဝါသိကော ဟုတွာ၊ ဓမ္မန္တ ဝါသိကသည် ဖြစ်၍။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏှာတိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူ၏။ ဒန္တဘာဝေန ပန၊ နံ့ချာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား။ ဥဂ္ဂဏှိတုံ န သက္ကောတိ၊ သင်ယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ဗောဓိသတ္တဿ ပန၊ ဘုရားလောင်းအားကား။ ဥပကာရော ဟောတိ၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သည် (ကျေးဇူးများသည်) ဖြစ်၏။ ဒါသော ဝိယ၊ ကျွန်ကဲ့သို့။ သဗ္ဗကိစ္စာနိ ကရောတိ၊ ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ပြုလုပ်၏။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သာယမာသံ ဘုဉ်တွာ၊ ညနေစာ ကို စားပြီး၍။ သယနေ နိပန္နော၊ အိပ်ရာ၌ လျောင်းသော်။ ဟတ္ထပါဒပိဋ္ဌိပရိကမ္မာနိ၊ လက်ခြေကျောဆုတ်နယ်ခြင်းတို့ကို။ ကတွာ ဂစ္ဆန္တိ ပြုပြီး၍ သွားသော။ တံ မာဏဝံ၊ ထိုလုလင်ကို။ “တာတ မဉ္ဇပါဒေ၊ အို. ချစ်သား၊ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို။ ဥပတ္တမ္ဘေတွာ ယာဟိတိ အာဟ၊ ခု၍ သွားလော” ဟု ပြောပြီ။ မာဏဝေါ၊ လုလင်သည်။ ဧကံ ပါဒံ၊ ညောင်စောင်းခြေတစ်ချောင်းကို။ ဥပတ္တမ္ဘေတွာ၊ ခုပြီး၍။ ဧကဿ၊ တစ်ချောင်းအတွက်။ ဥပတ္တမ္ဘကံ၊ ခုစရာကို။ အလဘန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ အတ္တနော ဥရုမ္ပိ၊ မိမိ၏ ပေါင်ပေါ်၌။ ဌပေတွာ ရတ္တိံ ခေပေသိ၊ တင်ထား၍ ညကို ကုန်စေပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ပစ္စုသသမယေ ဥဌာယ၊ မိုးသောက် အခါ၌ ထ၍။ တံ ဒိသွာ၊ ထိုလုလင်ကို တွေ့ရ၍။ “တာတ ကိံ နိသိန္နော၊ အို. ချစ်သား ဘာကြောင့် ထိုင်နေသည်။ အသိသိ ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ အာစရိယ ဧကဿ မဉ္ဇပါဒဿ၊ အိုဆရာကြီး တစ်ချောင်းသော ညောင်စောင်း ခြေ၏။ ဥပတ္တမ္ဘကံ အလဘန္တော၊ ခုစရာကို မရ၍။ ဥရုမ္ပိ ဌပေတွာ၊ ပေါင်ပေါ်၌ တင်ထား၍။ နိသိန္နော အမှီတိ၊ ထိုင်နေသည် ဖြစ်၏ဟုပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သံဝိဂ္ဂမာနသော ဟုတွာ၊ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ “အယံ အတိဝိယ၊ ဤလုလင်သည် အလွန်ပင်။ မယံ ဥပကာရော၊ ငါအား ကျေးဇူးပြုတတ်၏။ ပန ဧတ္ထကာနံ၊ သို့သော်လည်း ဤမျှရှိကုန်သော။

မာဏဝကာနံ အန္တရေ၊ လုလင်တို့၏ အကြား၌။ အယမေဝ ဒန္ဓော၊ ဤလုလင် သည်သာ နံ့ချာ၍။ သိပ္ပံ သိက္ခိတုံ န သက္ကောတိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ကထံ နုခေါ အဟံ၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည်။ ဣမံ ပဏ္ဍိတံ၊ ဤလုလင် ကို ပညာရှိကို။ ကရေယန္တိ စိန္တေသိ၊ ပြုနိုင်မည်နည်းဟု တွေးတောပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းအား။ “ဧကော ဥပါယော အတ္ထိ၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းသည် ရှိ၏။ အဟံ ဣမံ မာဏဝံ၊ ငါသည် ဤလုလင်ကို။ ဒါရုအတ္ထာယ ပဏ္ဏတ္ထာယ စ၊ ထင်းအကျိုးငှါလည်းကောင်း ဟင်းရွက်အကျိုးငှါလည်းကောင်း။ ဝနံ ဂန္ဓာ အာဂတံ၊ တောထဲသို့ သွားပြီး၍ ပြန်လာသည်ကို။ ‘အဇ္ဇ တေ၊ ယနေ့ သင်သည်။ ကိံ ဒိဋ္ဌံ၊ အဘယ်ကို တွေ့မြင်အပ်သနည်း။ ကိံ ကတန္တိ ပုစ္ဆိဿာမိ၊ အဘယ်ကို ပြုအပ်ခဲ့သနည်း’ဟု မေးအံ့။ အထ မေ၊ ထိုအခါ ငါ့အား။ ဣဒံ နာမ အဇ္ဇ ဤမည်သည်ကို ယနေ့။ မယာ ဒိဋ္ဌံ၊ ကျွန်တော်သည် မြင်အပ်ခဲ့ပါပြီ။ ဣဒံ ကတန္တိ ဤအမှုကို ပြုအပ်ခဲ့ပါပြီဟု။ အာစိက္ခိဿတိ၊ ပြောကြားလတံ။ အထ နံ၊ ထိုပြောကြားရာ အခါ၌ ထိုလုလင်ကို။ တယာ ဒိဋ္ဌံ စ ကတဉ္စ၊ သင်လုလင်သည် မြင်အပ်သော ပစ္စည်းသည်လည်းကောင်း ပြုအပ်သော အမှုသည်လည်းကောင်း။ ကိဒိသန္တိ ပုစ္ဆိဿာမိ၊ အဘယ်သို့ရှုအပ်ပါသနည်းဟု မေးမည်။ သော၊ ထိုလုလင် သည်။ ဧဝရူပံ နာမာတိ၊ ဤသို့သဘောရှိသည် မည်ပါ၏ဟု။ ဥပမာယ စ၊ ဥပမာ ဖြင့်လည်းကောင်း။ ကာရဏေန စ၊ အကြောင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ကထေဿတိ၊ ဖြေဆိုလိမ့်မည်။ ဣတိ နံ၊ ဤသို့လျှင် ထိုလု လင်ကို။ နဝံ နဝံ၊ အသစ်အသစ်ဖြစ် သော။ ဥပမဉ္စ ကာရဏဉ္စ ကထာပေတွာ၊ ဥပမာကိုလည်းကောင်း အကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြောဆိုစေ၍။ ဣမိနာ ဥပါယေန ပဏ္ဍိတံ၊ ဤနည်းလမ်းဖြင့် ပညာ ရှိကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုမည်”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော တံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုလုလင်ကို ခေါ်စေ၍။ “တာတ မာဏဝ၊ ချစ်သား လုလင်။ ဣတော ပဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ ဒါရုအတ္ထာယ ဝါ၊ ထင်းအကျိုးငှါလည်းကောင်း။ ပဏ္ဏတ္ထာယ ဝါ၊ ဟင်းရွက်အကျိုးငှါလည်းကောင်း။ ဂတဌာနေ၊ သွားရာဌာန၌။ ယံ တေ၊ အကြင်ပစ္စည်းကို သင်ချစ်သားသည်။ တတ္ထ ဒိဋ္ဌံ ဝါ၊ ထိုသွားရာဌာန၌ မြင်ခဲ့ရသည်လည်းကောင်း။ သုတံ ဝါ ဘုတ္တံ ဝါ၊ ကြားခဲ့ ရသည်လည်းကောင်း စားခဲ့ရသည်လည်းကောင်း။ ပီတံ ဝါ ခါဒိတံ ဝါ ဟောတိ၊ သောက်ခဲ့ရသည်လည်းကောင်း ကိုက်စားခဲ့ရသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ တံ

အာဂန္တာ၊ ထိုမြင်ခဲ့ရသည့်ပစ္စည်းစသည်ကို လာရောက်၍။ မယ့် အာရော-
စေယျာသီတိ အာဟ၊ ငါ့အား ပြောကြားလော့”ဟု ပြောဆို မှာထားပြီ။

သော သာဓူတိ ပဋိဿုဏိတွာ၊ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံပြီး၍။
ဧကဒိဝသံ မာဏဝေဟိ သဒ္ဓိ၊ တစ်နေ့၌ လုလင်တို့နှင့် အတူ။ ဒါရုအတ္ထာယ
အရညံ ဂတော၊ ထင်းအကျိုးငှါ တောထဲသို့ သွားသော်။ တတ္ထ သပ္ပံ၊ ထိုတောထဲ၌
မြွေကို။ ဒိသွာ အာဂန္တာ၊ တွေ့ရ၍ လာရောက်၍။ “အာစရိယ သပ္ပေါ၊ အို. ဆရာ
ကြီး မြွေကို။ မေ ဒိဋ္ဌောတိ၊ ကျွန်တော်သည် မြင်ခဲ့ရပြီ”ဟု။ အာရောစေသိ၊
ပြောကြားပြီ။ တာတ သပ္ပေါ နာမ၊ အို. ချစ်သား မြွေမည်သည်ကို။ ကီဒိသော
ဟောတီတိ၊ အဘယ်သို့ရူအပ်သည် ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ သေယျထာပိ
နဂ်လီသာတိ၊ ထွန်တုံး ထွန်တန်ကဲ့သို့ပါဟုဖြေပြီ။ တာတ သာဓု၊ အို. ချစ်သား
ကောင်းလှ၏။ တေ မနာပါ၊ သင်ချစ်သားသည် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော။ ဥပမာ
အာဟဋ္ဌာ၊ ဥပမာကို ဆောင်ယူအပ်ပေပြီ။ သပ္ပေါ နာမ၊ မြွေတို့မည်သည်။
နဂ်လီသသဒိသာဝ၊ ထွန်တုံးထွန်တန်နှင့်တူကြသည်သာ။ ဟောန္တိတိ၊ ဖြစ်ကုန်၏ဟု
ပြောပြီ။ အထ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ “မာဏဝကေန
မနာပါ၊ လုလင်ငယ်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော။ ဥပမာ အာဟဋ္ဌာ၊ ဥပမာကို
ဆောင်ယူအပ်ခဲ့ပြီ။ နံ ပဏ္ဍိတံ ကာတုံ၊ ထိုလုလင်ကို ပညာရှိကို ပြုခြင်းငှါ။
သက္ခိဿာမိ ဣတိ၊ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟုတွေးပြီ။ မာဏဝေါ ပုန ဧကဒိဝသံ၊ လုလင်
သည် တဖန် တစ်နေ့၌။ အရညေ ဟတ္ထိ ဒိသွာ၊ တောထဲ၌ ဆင်ကို တွေ့ခဲ့၍။
အာစရိယ မေ ဟတ္ထိ၊ အို. ဆရာကြီး ကျွန်တော်မျိုးသည် ဆင်ကို။ ဒိဋ္ဌောတိ
အာဟ၊ တွေ့ခဲ့ရပြီ”ဟု ပြောပြီ။ တာတ ဟတ္ထိ နာမ၊ အို. ချစ်သား ဆင်မည်
သည်ကို။ ကီဒိသောတိ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ရူအပ်ပါသနည်းဟု မေးပြီ။ သေယျထာပိ
နဂ်လီသာတိ၊ ထွန်တုံးထွန်တန်ကဲ့သို့ပါဟုဖြေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း
သည်။ “ဟတ္ထိဿ သောဏ္ဍာ၊ ဆင်၏ နှာမောင်းတို့သည်။ နဂ်လီသသဒိသာ
ဟောန္တိ၊ ထွန်တုံးထွန်တန်နှင့်တူကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဒန္တာဒယော၊ အစွယ်စသည်
တို့သည်ကား။ ဧဝရူပါ စ ဧဝရူပါ စ၊ ဤသို့ သဘောလည်း ရှိကုန်၏ ဤသို့သဘော
လည်းရှိကုန်၏။ အယံ ပန ဗာလတာယ၊ ဤလုလင်သည်ကား ဖျင်းအသည့်
အဖြစ်ကြောင့်။ ဝိဘဇိတွာ ကထေတုံ၊ ခွဲခြား၍ ဖြေဆိုခြင်းငှါ။ အသက္ကောန္တော၊
မစွမ်းနိုင်ရကား။ သောဏ္ဍံ သန္ဓာယ၊ နှာမောင်းကို ရည်ရွယ်၍။ ကထေသိ မညေတိ၊

ဖြေဆိုသည် ထင်၏ဟု။ တုဏှိ အဟောသိ၊ ဆိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ အထ
ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ နိမန္တနေ ဥစ္ဆု လဘိတွာ၊ ထမင်းစား ဖိတ်ရာ၌
ကြံချောင်းကို ရဲခဲ့၍။ “အာစရိယ အဇ္ဇ အို. ဆရာကြီး ယနေ့။ မယံ ဥစ္ဆု၊ ကျွန်တော်
တို့သည် ကြံချောင်းကို။ ခါဒိမှာတိ အာဟ၊ စုပ်ခဲ့ကြရပါပြီ”ဟု ပြောပြီ။ ဥစ္ဆု နာမ
ကီဒိသောတိ ဝုတ္တေ၊ ကြံချောင်းမည်သည်ကို ဘယ်ကဲ့သို့ရူအပ်သနည်းဟု မေးအပ်
သော်။ သေယျထာပိ နဂ်လီသာတိ အာဟ၊ ထွန်တုံး ထွန်တန်ကဲ့သို့ပါဟု ဖြေပြန်ပြီ။
အာစရိယော၊ ဘုရားလောင်း ဆရာကြီးသည်။ ထောက် ပတိရူပံ၊ အနည်းငယ်
သင့်လျော်သော။ ကာရဏံ ကထေသီတိ၊ အကြောင်းအရာကို ဖြေဆို၏”ဟု။
တုဏှိ ဇာတော၊ ဆိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။

ပုန ဧကဒိဝသံ နိမန္တနေ၊ တစ်ဖန် တစ်နေ့၌ ထမင်းစားဖိတ်ရာ၌။ ဧကစ္စ
မာဏဝါ၊ အချို့ကုန်သော လုလင်တို့သည်။ ဝုဠံ ဒဓိနာ ဘုဉ္ဇိသု၊ တင်လဲခဲကို
နှိုင်းဖြင့် စားကြပြီ။ ဧကစ္စ ခီရေန၊ အချို့လုလင်တို့သည် နို့ရည်ဖြင့်။ (ဝုဠံ ဘုဉ္ဇိသု၊
တင်လဲခဲကို စားကြပြီ)။ သော အာဂန္တာ၊ ထိုနဲ့ချာသော တပည့်သည် လာ၍။
“အာစရိယ အဇ္ဇ မယံ၊ အို. . ဆရာကြီး ယနေ့ ကျွန်တော်တို့သည်။ ဒဓိနာ ခီရေန
စ၊ နို့ရည်ဖြင့်လည်းကောင်း နို့ရည်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဘုဉ္ဇိမှာတိ ဝတ္တော၊ စားခဲ့ကြ
ပါပြီ”ဟု ပြောဆို၍။ “ဒဓိခီရံ နာမ ကီဒိသံ၊ နို့ရည်နို့ရည်မည်သည် အဘယ်ကဲ့သို့
ရူအပ်သည်။ ဟောတီတိ ဝုတ္တေ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးအပ်သော်။ “သေယျထာပိ
နဂ်လီသာတိ အာဟ၊ ထွန်းတုံးထွန်တန်ကဲ့သို့ပါ”ဟု ဖြေဆိုပြီ။ အာစရိယော၊ ဘုရား
လောင်းဆရာကြီးသည်။ “အယံ မာဏဝေါ၊ ဤလုလင်သည်။ ‘သပေါ နဂ်လီသ
သဒိသောတိ၊ မြွေသည် ထွန်တုံးထွန်တန်နှင့်တူ၏’ဟု ကထေန္တော၊ ပြောဆိုသော်။
သုကထိတံ တာဝ ကထေသိ၊ ကောင်းစွာပြောဆိုအပ်သည်ကို ပြောဆိုပြီ။ ‘ဟတ္ထိ
နဂ်လီသသဒိသောတိ၊ ဆင်သည် ထွန်းတုံးထွန်းတန်နှင့်တူ၏’ဟု။ ကထေန္တေနာပိ၊
ပြောဆိုစဉ်ကလည်း။ သောဏ္ဍံ သန္ဓာယ၊ နှာမောင်းကို ရည်ရွယ်၍။ လေသေန
ကထိတံ၊ တူမူအရိပ်အမြွက်အားဖြင့် ပြောဆိုအပ်ပါပေ၏။ ‘ဥစ္ဆု နဂ်လီသသဒိသန္တိ
ကြံချောင်းသည် ထွန်းတုံးထွန်တန်နှင့်တူ၏’ဟု။ ကထနေပိ၊ ပြောဆိုရာ၌လည်း။
လေသော အတ္ထိ၊ တူညီမူအရိပ်အမြွက်သည် ရှိသေး၏။ ‘ပန၊ ဆန့်ကျင်ဘက်
ပြောရသော်။ ဒဓိခီရာနိ၊ နို့ရည်နို့ရည်တို့သည်။ နိစ္စံ ပဏ္ဍာရာနိ၊ အမြဲဖြူဖွေးကုန်၏။
ပက္ခိတ္တဘာဇနသဏ္ဌာနိ၊ ထည့်ထားအပ်သော ခွက်သဏ္ဌာန်ရှိကြ၏။ ဣတိ ဣဓ၊

ထို့ကြောင့် ဤနို့ခမ်းနို့ရည်တို့ ထွန်းတုံးထွန်းတန်နှင့်တူ၏ဟူသော စကား၌။ သဗ္ဗေန သဗ္ဗံ အချင်းခပ်သိမ်း။ ဥပမံ န ကထေသိ၊ ဥပမာကို ပြုလုပ်မပြောသင့်၊ ဣမံ လာဠကံ၊ တံထွေးများသူ ဤအနံအချာကို။ သိက္ခာပေတုံ န သက္ကာ၊ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူစေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ ဣတိ ဝတ္တာ၊ ဤသို့ ပြောဆို၍။

၁၂၃။ “အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ ဝါစံ၊ ဗာလော သဗ္ဗတ္ထ ဘာသတိ။

နာယံ ဒဓိံ ဝေဒိ န နဂ်လီသံ၊ ဒဓိပ္ပယံ မညတိ နဂ်လီသ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ ။ပ။ နဂ်လီသံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . .

ဗာလော၊ နံ့ချာသော တပည့်သည်။ အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ ဝါစံ၊ အရာဝတ္ထု အားလုံး၌ ဥပမာမဖြစ်သင့်သော စကားကို။ သဗ္ဗတ္ထ ဘာသတိ၊ အရာဝတ္ထု အားလုံး၌ ဥပမာအနေ ပြောဆိုလေ၏။ အယံ၊ ဤဖျင်းအသော တပည့် သည်။ ဒဓိံ၊ နို့ခမ်းကို။ န ဝေဒိ၊ ကွဲကွဲခြားခြားမသိ။ နဂ်လီသံ၊ ထွန်းတုံး ထွန်းတန်ကိုလည်း။ န ဝေဒိ၊ ကွဲကွဲပြားပြားမသိ။ (ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့် နည်း)။ (ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်)။ အယံ ဒဓိမ္မိ၊ ဤနံ့ချာသော တပည့်သည် နို့ခမ်းကိုလည်း။ နဂ်လီသံ မညတိ၊ ထွန်းတုံးထွန်းတန်ဟူ၍ အောင့်မေ့ မှတ်ထင်၏။ (တစ်နည်းကား) ဒဓိပ္ပယံ၊ နို့ခမ်းနို့ရည်ကိုလည်း။ (အယံ၊ ဤနံ့ချာသော တပည့်သည်)။ နဂ်လီသံ မညတိ၊ ထွန်းတုံးထွန်းတန်ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။

တတြ အယံ သင်္ခေပတ္ထော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံကား အကျဉ်းချုပ်အနက် တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းချုပ်အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ယာ ဝါစာ ဩပမ္မ ဝသေန၊ အကြင်စကားသည် ဥပမာ၏ အစွမ်းဖြင့်။ သဗ္ဗတ္ထ န ဂစ္ဆတိ၊ အရာဝတ္ထု အားလုံး၌ မဖြစ်။ ဒန္ဓပုဂ္ဂလော ဗာလော၊ နံ့ချာသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော လူအသည်။ အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ တံ ဝါစံ၊ အရာဝတ္ထုအားလုံး၌ ဥပမာမဖြစ်သော ထိုစကားကို။ သဗ္ဗတ္ထ ဘာသတိ၊ အရာဝတ္ထုအားလုံး၌ ဥပမာအနေပြောဆိုလေ၏။ “ဒဓိ နာမ ကီဒိသန္တိ၊ နို့ခမ်းမည်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သနည်း”ဟု။ ပုဋ္ဌောပိ၊ မေးအပ် သော်လည်း (အမေးခံရသော်လည်း)။ “သေယျထာပိ နဂ်လီသာတိ၊ ထွန်းတုံး ထွန်းတန်ကဲ့သို့ဟူ၍”။ ဝဒတေဝ၊ ပြောပြန်သည်သာ။ ဧဝံ ဝဒန္တော အယံ၊ ဤကဲ့သို့

ပြောဆိုသော ဤနဲ့ချာသူသည်။ ဒဓိ န ဝေဒိ၊ နို့ဓမ်းကို ခွဲခွဲခြားခြားမသိ။ နဂ်လီသံ န ဝေဒိ၊ ထွန်းတုံးထွန်တန်ကို ကွဲကွဲပြားပြားမသိ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့် နည်း။ ဒဓိပ္ပယံ မညတိ နဂ်လီသံ၊ ဒဓိပ္ပယံ မညတိ နဂ်လီသံဖြစ်သောကြောင့် တည်း။ ယသ္မာ အယံ ဒဓိမ္မိ၊ အကြံကြောင့် ဤနဲ့ချာသူသည် နို့ဓမ်းကိုလည်း။ နဂ်လီသမေဝ မညတိ၊ ထွန်းတုံးထွန်တန်ကဲ့သို့သာဟု မှတ်ထင်၏။ အထ ဝါ၊ တစ်နည်းကား။ ဒဓိတိ၊ ဒဓိဟူသည်။ ဒဓိမေဝ၊ နို့ဓမ်းပင်တည်း။ ပယန္တိ၊ ပယံ ဟူသည်ကား။ ဒိရံ၊ နို့ရည်ပင်တည်း။ ဒဓိ စ ပယဉ္စ၊ နို့ဓမ်းသည်လည်းကောင်း၊ နို့ရည်သည်လည်းကောင်း။ ဒဓိပ္ပယံ၊ နို့ဓမ်းနို့ရည်သည်။ ယသ္မာ ဒဓိဒိရာနိပိ အယံ၊ အကြံကြောင့် နို့ဓမ်းနို့ရည်တို့ကိုလည်း ဤနဲ့ချာသူသည်။ နဂ်လီသမေဝ မညတိ၊ ထွန်းတုံးထွန်တန်ကဲ့သို့သာဟု မှတ်ထင်၏။ (တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်တည်း)။ အယံ ဗာလော ဧဒိသော စ၊ ဤအ၊သူသည်ကား ဤသို့ ရှုအပ်သည်လည်းဖြစ်၏။ ဣမိနာ ကိံ၊ ဤနဲ့ချာသူဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ (ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း)။ ဣတိ အန္တေဝါသိကာနံ၊ ဤကဲ့သို့ အနီးနေတပည့်တို့အား။ ဓမ္မကထံ ကထေတွာ၊ တရား စကားကို ဟောကြားပြီး၍။ ပရိဗ္ဗယံ ဒတွာ၊ လမ်းစာရိက္ခာကို ပေးပြီး၍။ တံ ဥယျောဇေသိ၊ ထိုနဲ့ချာသော တပည့်ကို လွှတ်လိုက်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ လာဠကမာဏဝေါ၊ ထိုရှေးအခါက တံတွေးယို သော လုလင်သည်။ လာဠဒါယိ အဟောသိ၊ လာဠဒါယိသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဒိသာ ပါမောက္ခော အာစရိယော ပန၊ အရပ်လေးမျက်နှာအကြီးအမှူးဖြစ်သော ဆရာ ကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

နဂ်လီသဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော
နဂ်လီသဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၄။ အဗ္ဗုဒ္ဓိဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဝါယမေထေဝ ပုရိသောတိ ဣဒံ၊ ဝါယမေထေဝ ပုရိသောအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝတ္တသမ္ပန္နံ ဧကံ ဘိက္ခုံ၊ ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံသော တစ်ပါးသော ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိဝါသီ သော ကုလပုတ္တော၊ သာဝတ္ထိမြို့နေသော ထိုအမျိုးကောင်းသားသည်။ သာသနဓဇ ဥရု ဒတ္တာ၊ သာသနာတော်အား ရင်ကို ပေး၍။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရှင်ရဟန်းပြုသော်။ ဝတ္တသမ္ပန္နော အဟောသိ ကိရ၊ ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ပြီတဲ့။ အာစရိယုပဇ္ဈာယဝတ္တာနိ၊ ဆရာ၌ ပြုအပ်သောဝတ် ဥပဇ္ဈာယ်၌ ပြုအပ်သောဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပါနီယပရိဘောဇနီယဥပေါသထာဂါရဇန္တာယရာဒိဝတ္တာနိ စ၊ သောက်ရေဝတ် သုံးရေဝတ် ဥပုသ်အိမ်ဝတ် ဇန့်အိမ်ဝတ်စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ သာဓုကံ ကရောတိ၊ ကောင်းစွာ ပြု၏။ စုဒ္ဒသသု မဟာဝတ္ထေသု၊ တစ်ဆယ့်လေးပါးကုန်သော အာစရိယဝတ်စသော ကျင့်ဝတ်ကြီးတို့၌လည်းကောင်း။ အသီတိခန္ဓကဝတ္ထေသုစ၊ ခန္ဓကလာ ရှစ်ဆယ်သော ကျင့်ဝတ်ငယ်တို့၌လည်းကောင်း။ ပရိပူရကာရီယေဝ ဟောတိ၊ ပြည့်စုံစွာ ကျင့်လေ့ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ဝိဟာရံ သမ္ပဇ္ဇတိ၊ ကျောင်းကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်၏။ ပရိဝေဏံ ဝိတက္ကမာလကံ၊ နေရာအခန်းကိုလည်းကောင်း ကြံစည်ကြရာတန်ဆောင်းဝန်းကိုလည်းကောင်း။ ဝိဟာရမဂ္ဂံ သမ္ပဇ္ဇတိ၊ ကျောင်းဝင်ထွက်ရာလမ်းကိုလည်းကောင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်း၏။ မနုဿာနံ ပါနီယံ ဒေတိ၊ လူတို့အား သောက်ရေကို ပေး၏။ မနုဿာ တဿ၊ လူတို့သည် ထိုရဟန်းတော်၏။ ဝတ္တသမ္ပတ္တိယံ ပသီဒိတ္တာ၊ ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံမှု၌ ကြည်ညိုကြ၍။ ပဉ္စသတမတ္တာနိ၊ ငါးရာမျှရှိကုန်သော။ ဓုဝဘတ္တာနိ အဒံသု၊ အမြဲဆွမ်းဝတ်တို့ကို ပေးလှူကုန်ပြီ။ မဟာလာဘသက္ကာရော ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ များလှစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်ပြီ။ တံ နိဿာယ၊ ထိုရဟန်းတော်ကို အမှီပြု၍။ ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော သူတို့အား။ ဖာသုဝိဟာရော ဇာတော၊ ချမ်းသာစွာနေခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခုံ၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော အသုကော နာမ ဘိက္ခု၊ အို . . . ငါ့ရှင်တို့ ထိုမည်သော ရဟန်းတော်သည်။ အတ္တနော ဝတ္တသမ္ပတ္တိယာ၊ မိမိ၏ ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်။ မဟန္တံ လာဘသက္ကာရံ နိဗ္ဗတ္တေသိ၊ များပြားလှစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြစ်စေပြီ။ ဧတံ ဧကံ နိဿာယ၊ ထိုရဟန်းတော်တစ်ပါးကို အမှီပြု၍။ ဗဟူနံ ဖာသုဝိဟာရော၊ လူများစွာတို့အား ချမ်းသာစွာနေခြင်းသည်။ ဇာတောတိ၊ ဖြစ်ပြီ”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို

ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္တိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုဏ္ဏိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ န၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အယံ ဘိက္ခု ဝတ္တသမ္ပန္နော၊ ရှေးကလည်း ဤရဟန်းသည် ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံ၏။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ တံ ဧကံ နိဿာယ၊ ထိုတစ်ယောက်ကို အမှီပြု၍။ ပဉ္စက္ကသိသတာနိ၊ ရသေ့ငါးရာတို့သည်။ ဖလာဖလတ္တာယ၊ သစ်သီးငယ် သစ်သီးကြီးအကျိုးငှာ။ အရညံ အဂန္တာ၊ တောသို့ မသွားရမူ၍။ ဧတေနော၊ ဤရဟန်းသည်ပင်။ အာနိတဖလာဖလေဟိ၊ ဆောင်ယူအပ်ကုန်သော သစ်သီးငယ် သစ်သီးကြီးတို့ဖြင့်။ ယာပေသုန္တိ ဝတွာ၊ မျှတဘုဉ်းပေးကြရကုန်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမှို့၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော ဣသိပဗ္ဗန္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ အရွယ်ရောက်သော် ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်၍။ ပဉ္စသတက္ကသိပရိဝါရော၊ ရသေ့ငါးရာအခြံအရံရှိ၍။ ပဗ္ဗတပါဒေ ဝိဟာသိ၊ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ၌ နေထိုင်ပြီ။ တဒါ ဟိမဝန္တေ၊ ထိုအခါက ဟိမဝန္တာ၌။ စက္ကော နိဒါယော အဟောသိ၊ အပူပြင်းထန်သော နွေကာလသည် ဖြစ်ပြီ။ တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုထိုနေရာတို့၌။ ပါနီယာနိ ဆိဇ္ဇံသု၊ သောက်ရေတို့သည် ပြတ်ကုန်ပြီ။ ပါနီယံ အလဘမာနာ၊ သောက်ရေကို မရကြ၍။ တိရစ္ဆာနာ ကိလမန္တိ၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ အထ တေသု တာပသေသု၊ ထိုအခါ ထိုရသေ့ငါးရာတို့တွင်။ ဧကော တာပသော၊ တစ်ပါးသော ရသေ့သည်။ တေသံ ပိပါသဒုက္ခံ ဒိသွာ၊ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့၏ ရေငတ်သည့်ဒုက္ခကို တွေ့ရ၍။ ဧကံ ရုက္ခံ ဆိန္ဒိတွာ၊ တစ်ပင်သော သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်၍။ ဒေါဏီ ကတွာ၊ ရေစကျင်းကို ပြုလုပ်၍။ ပါနီယံ ဥဿိဉ္စိတွာ၊ သောက်ရေကို သွန်းလောင်းထည့်၍။ ဒေါဏီ ပူရေတွာ၊ စကျင်းကို ပြည့်စေ၍။ တေသံ ပါနီယံ အဒါသိ၊ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့အား သောက်ရေကို ပေးပြီ။ ဗဟူသု သန္တိပတိတွာ၊ တိရစ္ဆာန်များစွာတို့သည် ကောင်းစွာစုဝေး ကျရောက်

၍။ ပါနီယံ ပိဝန္တေသု၊ သောက်ရေကို သောက်ကုန်သော်။ ဖလာဖလတ္ထာယ တာပသဿ၊ သစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးအကျိုးငှာ ရသေ့၏။ ဂမနောကာသော နာဟောသိ၊ သွားလာခွင့်သည် မဖြစ်၊မရှိပြီ။ သော နိရာဟာရောပိ၊ ထိုရသေ့သည် အစာအာဟာရ မစားရသော်လည်း။ ပါနီယံ ဒေတိယေဝ၊ သောက်ရေကို ခတ်ပေး သည်သာတည်း။ “မိဂဂဏာ၊ သားကောင်အပေါင်းတို့သည်။ “အယံ အမှောက်၊ ဤရသေ့သည် ငါတို့အား။ ပါနီယံ ဒေန္တော၊ သောက်ရေကို ခပ်ပေးရ၍။ ဖလာဖလတ္ထာယ ဂန္တံ၊ သစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးအကျိုးငှာ သွားဖို့ရာ။ ဩကာသံ န လဘတိ၊ အခွင့်ကို မရ။ နိရာဟာရတာယ၊ အစာမစားရသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ အတိဝိယ ကိလမတိ၊ အလွန်ပင်ပင်ပန်းရှာ၏။ ဟန္တ မယံ၊ ယခု ငါတို့သည်။ ကတိကံ ကရောမာတိ စိန္တေသု၊ ကတိကဝတ်ကို ပြုကြအံ့”ဟု တွေးမိကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုသားကောင်အပေါင်းတို့သည်။ “ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ ပါနီယံ ပိဝနတ္ထာယ၊ သောက်ရေကို သောက်ခြင်းငှာ။ အာဂစ္ဆန္တေန၊ လာသူသည်။ အတ္တနော ဗလာနုရူပေန၊ မိမိ၏ ခွန်အားနှင့်လျော်စွာ။ ဖလာဖလံ ဂဟေတွာဝ၊ သစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးကို ယူ၍သာ။ အာဂန္တဗ္ဗန္တိ၊ လာရမည်”ဟု။ ကတိကံ အကံသု၊ ကတိကဝတ်ကို ပြုကြပြီ။ တေ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုသားကောင်တို့သည် ထိုနေ့မှ စ၍။ ဧကေကော တိရုတ္တာနော၊ တစ်ကောင်တစ်ကောင်သော တိရုတ္တာန် သည်။ အတ္တနော အတ္တနော၊ မိမိ မိမိ၏။ ဗလာနုရူပေန၊ ခွန်အားနှင့်လျော်စွာ။ မဓုရမဓုရာနိ၊ ချိုသော အရသာရှိကုန် ချိုသော အရသာရှိကုန်သော။ အမ္မဇမ္မု ပနသာဒီနိ၊ သရက်သီး သပြေသီး ပိန္နသီးအစရှိသည်တို့ကို။ ဂဟေတွာဝ အာဂစ္ဆတိ၊ ယူ၍သာ လာကြ၏။ ဧကဿ အတ္ထာယ၊ ရသေ့တစ်ပါး၏ အကျိုးငှာ။ အာဘတံ ဖလာဖလံ၊ ဆောင်ယူအပ်ခဲ့သော သစ်သီးငယ် သစ်သီးကြီးသည်။ အမုတေယျ သကဋ္ဌဘာရပ္ပမာဏံ၊ နှစ်လှည်းခွဲတင်၊ ဝန်ပမာဏရှိသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ (လှည်းနှစ်စီးခွဲတိုက်ပမာဏရှိသည်ဖြစ်ပြီ)။ ပဉ္စသတာ တာပသ၊ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည်။ တဒေဝ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ ထိုသစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးကိုသာ ဘုဉ်းပေးကြ ကုန်၏။ အတိရေကံ ဆဉ္စိယိတ္ထ၊ အပိုအလွန်ကို စွန့်ပစ်အပ်ပြီ (စွန့်ပစ်ရပြီ)။

ဗောဓိသတ္တော တံ ဒိသွာ၊ ဘုရားလောင်းဆရာရသေ့သည် ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရ၍။ “ဧကံ ဝတ္ထသမ္ပန္နံ နာမ နိဿာယ၊ တစ်ယောက်သော ကျင့်ဝတ် ပြည့်စုံသူမည်သည်ကို အမှီပြု၍။ ဧတ္တကာနံ တာပသာနံ၊ ဤမျှရှိကုန်သော

ရသေ့တို့၏။ ဖလာဖလတ္တာယ အဂန္တာ၊ သစ်သီးငယ်သစ်သီးကြီးအကျိုးငှာ မသွား
ရမူ၍။ ယာပနံ ဥပ္ပန္နံ၊ မျှတခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝီရိယံ နာမ၊ ဝီရိယမည်သည်ကို။
ကာတဗ္ဗမေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ပြုထိုက်သည်သာ”ဟု ပြောဆို၍။

၁၂၄။ “ဝါယမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။

ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿ၊ ဘုတ္တာ အမ္မာ အနီတိဟ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဝါယမေထေဝ ။ပ။ အနီတိဟံဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . .

ပုရိသော ဝါယမေထေဝ၊ ယောက်ျားဟူသည် အားထုတ်ရမည်သာတည်း။
ပဏ္ဍိတော န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ ပညာရှိသူဟူသည် အားထုတ်ရမှာ မငြီးငွေ့ရာ။
ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿ၊ ကြိုးစားမှု၏ ကောင်းကျိုးကို ရှုစမ်းပါလော။ အမ္မာ
ဘုတ္တာ၊ သရက်သီးအဦးထားသည့်သစ်သီးများစွာတို့ကို စားရကုန်ပြီ။ (တဗ္ဗ
ခေါ် ပန၊ ထိုစားရခြင်းသည်လည်း)။ အနီတိဟံ၊ တဆင့်ပြောမဟုတ်လက်တွေ့
သာတည်း။

တဩ အယံ သင်္ခေပတ္တော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းချုပ်
အနက်တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းချုပ်အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ပဏ္ဍိတော
အတ္တနော၊ ပညာရှိဟူသည် မိမိ၏။ ဝတ္တပုရဏာဒိကေ ကမ္မသ္မိံ၊ ကျင့်ဝတ်ဖြည့်ကျင့်
ခြင်းစသော အလုပ်ကိစ္စ၌။ ဝါယမေထေဝ န ဥက္ကဏ္ဍေယျ၊ အားထုတ်ရမည်သာ
မငြီးငွေ့သင့်။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ ဝါယာမဿ နိပ္ပလတာယ၊
ကြိုးစားမှု၏ ကောင်းကျိုးမရှိသည့်အဖြစ်၏။ အဘာဝတော၊ မရှိခြင်းကြောင့်
တည်း။ ဣတိ မဟာသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဧသော ဝါယာမော
နာမ၊ ဤအားထုတ်ခြင်းမည်သည်။ သဖလောဝ ဟောတီတိ၊ ကောင်းကျိုးရှိသည်
သာ ဖြစ်၏ဟု။ ဣသိဂဏံ အာလပန္တော၊ ရသေ့အပေါင်းကို ခေါ်ပြောလိုရကား။
ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿာတိ၊ ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။
ကိဒိသံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သနည်း။ အမ္မာ ဘုတ္တာ အနီတိဟံ၊ သရက်သီး
အဦးထားသည့်သစ်သီးများစွာတို့ကို စားရကုန်ပြီ တဆင့်ပြောမဟုတ် လက်တွေ့
သာတည်း။ တတ္ထ၊ ဘုတ္တာ အမ္မာ အနီတိဟံဟူသော ထိုပါဌ်၌။ အမ္မာတိ ဒေသနာ
မတ္တံ၊ အမ္မာဟူသည်ကား ဟောကြားချက်မျှသာတည်း။ (ဂါထာစကားအရ

ဟောကြားချက်မျှသာတည်း)။ ပန တေဟိ၊ အဟုတ်သော်ကား ထိုတိရစ္ဆာန်တို့သည်။ နာနပ္ပကာရာနိ ဖလာဖလာနိ၊ အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော သစ်သီးငယ် သစ်သီးကြီးတို့ကို။ အာဘတာနိ၊ ဆောင်ယူအပ်ခဲ့ကုန်ပြီ။ တေသု၊ ထိုဆောင်ယူခဲ့သည့်သစ်သီးတို့တွင်။ သမ္ပန္နတရာနံ၊ အထူးခိုမြှိန်ကုန်သည်တို့၏လည်းကောင်း။ ဥဿန္နတရာနံ ဝါ ဝသေန၊ အထူးများပြားကုန်သည်တို့၏လည်းကောင်း အစွမ်းအားဖြင့်။ အမ္မာတိ ဝုတ္တံ၊ အမ္မာဟု ဘုရားလောင်းရသေ့ရွတ်ဆိုအပ်ပြီ။ ဣမေဟိ ပဉ္စဟိ ဣသိသတေဟိ၊ ဤငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည်။ သယံ အရည် အဂန္တာ၊ ကိုယ်တိုင် တောထဲသို့ မသွားရမူ၍။ ဧကဿ အတ္ထာယ၊ ရသေ့တစ်ပါး၏ အကျိုးငှာ။ အာနိတာ ယေ အမ္မာ၊ ဆောင်ယူအပ်ခဲ့ကုန်သော အကြင် သရက်သီးတို့ကို။ ဘုတ္တာ၊ စားရကုန်ပြီ။ ဣဒံ၊ ဤစားရခြင်းသည်။ ဝါယာမဿ ဖလံ၊ ရသေ့တစ်ပါးကြိုးစားမှု၏ ကောင်းကျိုးတည်း။ တဉ္စ ခေါ် ပန အနိတိဟံ၊ ထိုကောင်းကျိုးသည်လည်း တဆင့်ပြောမဟုတ် လက်တွေ့တည်း။ “ဣတိ အာဟ ဣတိ အာဟာတိ၊ ဤသို့ပြောပြီတဲ့ ဤသို့ပြောပြီတဲ့”ဟု။ ဧဝံ ဣတိဟိတိဟေန၊ ဤသို့ပြောပြီတဲ့ ဤသို့ပြောပြီတဲ့ဟူသော စကားဖြင့်။ ဂဟေတဉ္စ န ဟောတိ၊ ယူဆရသည် မဖြစ်မဟုတ်။ ပစ္စက္ခမေဝ၊ လက်တွေ့သာဖြစ်သော။ တံ ဖလံ ပဿ၊ ထိုကောင်းကျိုးကို ရှုစမ်းပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။ ဧဝံ မဟာသတ္ထော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣသိဂဏဿ၊ ရသေ့အပေါင်းအား။ ဩဝါဒံ အဒါသိ၊ ဩဝါဒကို ပေးပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဝတ္ထသမ္ပန္နော တာပသော၊ ထိုရှေးအခါက ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံသော ရသေ့သည်။ အယံ ဘိက္ခု အဟောသိ၊ သင်တို့ ခိုးမွမ်းသော ဤရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဂဏသတ္တာ ပန၊ ဂိုဏ်းဆရာရသေ့သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အပ္ပဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော
အပ္ပဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၅။ ကဋ္ဌာဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္တေယျာတိ ဣဒံ၊ ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္တေယျအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဝိကတ္တကဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ကြွားဝါတတ်သော ရဟန်းကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူပြီ။ တဿ ဝတ္ထု၊ ထိုကြွားဝါတတ်သော ရဟန်း၏ ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဟေဌာ၊ အောက်ခေါ် ရှေးဘီမသေနဇာတ်၌။ ကထိတသဒိသမေဝ၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်နှင့်တူ သည်သာတည်း။

ပန၊ ထူးသည်ကို ပြောရသော်။ အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ် ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာဝိဘဝေါ သေဌိ အဟောသိ၊ ပစ္စည်းများစွာရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ ဘရိယာ၊ ထိုဘုရား လောင်း၏ မယားသည်။ ပုတ္တံ ဝိဇာယိ၊ သားကို ဖွားပြီ။ အဿ ဒါသိပိ၊ ထိုဘုရား လောင်း၏ ကျွန်မသည်လည်း။ တံ ဒိဝသညေဝ၊ ထိုနေ့၌ပင်။ ပုတ္တံ ဝိဇာယိ၊ သားကို ဖွားပြီ။ တေ၊ ထိုသူဌေးသားနှင့် ကျွန်မသားတို့သည်။ ဧကတောဝ ဝဇ္ဇိသု၊ အတူ တကွသာ ကြီးပြင်းကုန်ပြီ။ သေဌိပုတ္တေ လေခံ သိက္ခန္တေ၊ သူဌေးသားသည် အရေး အသားကို သင်ယူသော်။ အဿ ဒါသောပိ၊ ထိုသူဌေးသား၏ ကျွန်သည်လည်း။ ဖလကံ ဝဟမာနော ဂန္ဓာ၊ သင်ပုန်းကို ဆောင်ယူလျက် သွား၍။ တေန သဒ္ဓိဇေ၊ ထိုသူဌေးသားနှင့် အတူသာ။ လေခံ သိက္ခိ၊ အရေးအသားကို သင်ယူပြီ။ ဂဏနံ သိက္ခိ၊ ဂဏန်းသင်္ချာကို သင်ယူပြီ။ ဒွေ တယော၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ကုန်သော။ ဝေါဟာရေ အကာသိ၊ ရောင်းဝယ်မှုတို့ကို ပြုပြီ။ သော အနုက္ကမေန၊ ထိုကျွန်မ သားသည် အစဉ်အားဖြင့်။ ဝစနကုသလော၊ အပြောအဆိုလိမ္မာသည်။ ဝေါဟာရ ကုသလော၊ အရောင်းအဝယ်ကျွမ်းကျင်သည်။ ယုဝါ အဘိရူပေါ၊ နုပျိုသည် အဆင်းလှသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ နာမေန ကဋ္ဌာဟကော နာမ၊ နာမည်အား ဖြင့် ကဋ္ဌာဟကမည်၏။ သော သေဌိယရေ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ဘုရားလောင်း သူဌေးအိမ်၌။ ဘဏ္ဍာဂါရိကကမ္ပံ ကရောန္တော၊ ဘဏ္ဍာစိုးအမှုကို ပြုလျက်။ “မ ဣမေ သဗ္ဗကာလံ၊ ငါ့ကို ဤသခင်တို့သည် အခါခပ်သိမ်း။ ဘဏ္ဍာဂါရိကကမ္ပံ၊

ဘဏ္ဍာဗိုလ်အမှုကို။ န ကာရေဿန္တိ ပြုခိုင်းကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိဗ္ဗိဒေဝ ဒေါသံ ဒိသ္မာ၊ တစ်စုံတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သော အပြစ်ကို တွေ့ရ၍။ တာဠေတွာ ဗန္ဓိတွာ၊ ရိုက်နှက်၍ နှောင်ဖွဲ့၍။ လက္ခဏေန အင်္ဂေတွာ၊ အမှတ်အသားဖြင့် တံဆိပ်ခတ်၍။ ဒါသပရိဘောဂေနပိ ပရိဘုဉ္ဇိဿန္တိ၊ ကျန်အဖြစ်အသုံးချခြင်းဖြင့်လည်း အသုံးပြုကြလတ်။ ပစ္စန္ဓေ ခေါ် ပန သေဌိဿ၊ ပစ္စန္ဓရာဇ်ဌ်ကား ငါတို့သူဌေးကြီး၏။ သဟာယကော သေဌိ အတ္ထိ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော သူဌေးသည် ရှိ၏။ အဟံ သေဌိဿ ဝစနေန၊ ငါသည် သူဌေးကြီး၏ စကားအနေဖြင့်။ လေခံ အာဒါယ၊ ရေးအပ်သော စာကို ယူသွား၍။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သို့ သွား၍။ အဟံ သေဌိပုတ္တောတိ ဝတွာ၊ ငါသည်ကား ဗာရာဏသီသူဌေးသားဟု ပြော၍။ တံ သေဌိ ဝဉ္ဇေတွာ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေးကို လိမ်ညာ၍။ တဿ ဓီတရံ ဂဟေတွာ၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေး၏ သမီးကို ယူပြီး၍။ သုခံ ဝသေယံ ယံနုနာတိ၊ ချမ်းသာစွာ နေရပါမူကား ကောင်းလေစွ”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးတောမိပြီ။ သော သယမေဝ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ကိုယ်တိုင်ပင်။ ပဏ္ဏံ ဂဟေတွာ၊ စာလွှာကို ယူသွားပြီး၍။ “မမ အသုကံ နာမ ပုတ္တံ၊ ငါဗာရာဏသီသူဌေး၏ ထိုမည်သော သားကို။ တဝ သန္တိကံ၊ သင်ပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေး၏ အထံသို့။ အဟံ ပဟိဏိ၊ ငါ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ပို့လိုက်လွှတ်လိုက်ပြီ။ အာဝါဟဝိဝါဟသမ္ပန္နော နာမ၊ သမီးပေးသမီးယူ ဆက်စပ်မှုမည်သည်။ မယုဉ္ဇ တယာ သဒ္ဓိ၊ ငါအားလည်း သင်နှင့် အတူလည်းကောင်း။ တုယုဉ္ဇ မယာ သဒ္ဓိ၊ သင့်အားလည်း ငါနှင့် အတူလည်းကောင်း။ ပတိရူပေါ၊ သင့်လျော်၏။ တသ္မာ တံ၊ ထို့ကြောင့် သင်ပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေးသည်။ ဣမဿ ဒါရကဿ၊ ယခုလာသည့် ဤသူငယ်အား။ အတ္တနော ဓီတရံ ဒတွာ၊ မိမိ၏ သမီးကို ပေးပြီး၍။ ဧတံ တတ္ထေဝ ဝသာပေဟိ၊ ဤကလေးကို ထိုသင့်နေရာ၌ပင် နေစေလော့။ အဟမ္ပိ ဩကာသံ လဘိတွာ၊ ငါသည်လည်း အခွင့်အခါကို ရသော်။ အာဂမိဿာမိတိ လိခိတွာ၊ လာခဲ့မည်ဟု ရေးသား၍။ သေဌိဿေဝ သူဌေး၏ပင်။ မုဒ္ဒိကာယ လဉ္ဇေတွာ၊ လက်စွပ်ဖြင့် တံဆိပ်ခတ်၍။ ယထာရုစိတံ ပရိပ္ပယဉ္ဇေဝ၊ အကြင် အကြင်နှစ်သက်အပ်သော လမ်းစာရိက္ခာကိုလည်းကောင်း။ ဂန္ဓဝတ္ထာဒီနိ စ ဂဟေတွာ၊ နံသာအဝတ်စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ယူပြီး၍။ ပစ္စန္တံ ဂန္ဓာ၊ ပစ္စန္တရာဇ်သို့ သွားပြီး၍။ သေဌိ ဒိသ္မာ၊ သူဌေးကို တွေ့ပြီး၍။ ဝန္တိတွာ အဌာသိ၊ ရှိခိုး၍ ရပ်နေပြီ။

အထ နံ သေဌိ၊ ထိုအခါ ထိုကဋ္ဌာဟကကို ပစ္စန္တရာဇ်သူဌေးသည်။ ကုတော အာဂတော အသိ၊ ဘယ်မှလာခဲ့သည် ဖြစ်သနည်း။ တာတာတိ ပုစ္ဆိ၊ ချစ်သားဟု မေးပြီ။ ဗာရာဏသိတောတိ၊ ဗာရာဏသီမှပါဟုဖြေပြီ။ ကဿ ပုတ္တော အသိတိ၊ ဘယ်သူ၏ သားသည် ဖြစ်သနည်းဟုမေးပြီ။ ဗာရာဏသိသေဌိဿာတိ၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ပါဟုဖြေပြီ။ ကေန အတ္ထေန၊ အဘယ်မည်သော ကိစ္စဖြင့်။ အာဂတော အသိတိ၊ လာသည် ဖြစ်သနည်းဟုမေးပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ကဋ္ဌာဟ-
 ကော၊ ထိုအခါ၌ ကဋ္ဌာဟကသည်။ “ဣဒံ ဒိသွာ၊ ဤစာလွှာကို ကြည့်ရှုပြီး၍။ ဇာနိဿထာတိ၊ သိတော်မူကြပါလိမ့်မည်”ဟုပြော၍။ ပဏ္ဏံ အဒါသိ၊ စာလွှာကို ပေးပြီ။ သေဌိ ပဏ္ဏံ ဝါစေတွာ၊ ပစ္စန္တရာဇ်သူဌေးသည် စာလွှာကို ဖတ်စေပြီး၍။ “ဣဒါနိ အဟံ၊ ယခုအခါ ငါသည်။ ဇီဝိမိ နာမာတိ၊ အသက်ရှင်သည် မည်၏ဟု။ တုဌှစိတ္တော၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၍။ ဓိတရံ ဒတွာ ပတိဌာပေသိ၊ သမီးကို ပေးစား၍ တည်နေစေပြီ။ တဿ ပရိဝါရော၊ ထိုကဋ္ဌာဟကအား အခြံအရံသည်။ မဟန္တော အဟောသိ၊ ကြီးကျယ်များမြတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုကဋ္ဌာဟက သည်။ ယာဂုခဇ္ဇကာဒိသု ဝါ၊ ယာဂုခဲဖွယ်စသည်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း။ ဝတ္ထ ဂန္ဓာဒိသု ဝါ၊ အဝတ်နံ့သာစသည်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း။ ဥပနိတေသု၊ အနီး ကပ်ဆောင်ယူအပ် ပေးအပ်ကုန်သော်။ “ဧဝမ္ပိ နာမ ယာဂု ပစ္စန္တိ၊ ဤသို့ မည်သည် လည်းဖြစ်သော ယာဂုကို ကျုံ့ကြကုန်၏။ ဧဝံ ခဇ္ဇကံ၊ ဤကဲ့သို့သော ခဲဖွယ်ကို လည်းကောင်း။ ဧဝံ ဘတ္တံ၊ ဤကဲ့သို့သော ထမင်းကိုလည်းကောင်း။ (ပစ္စန္တိ၊ ကြော်ကြ ချက်ကြကုန်၏)။ ပစ္စန္တဝါသိကာ နာမ၊ ပစ္စန္တရာဇ်နေသူတို့မည်သည်။ အဟော ဣတိ၊ အော်ဟု”ပြော၍။ ယာဂုအာဒိနိ ဂရဟတိ၊ ယာဂုစသည်တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ “ဣမေ ပစ္စန္တဝါသိဘာဝေနော၊ ဤသူတို့ကား ပစ္စန္တရာဇ်နေသူတို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာ။ အဟတသာဋ္ဌကေ၊ အဝတ်အစားအသစ်တို့ကို။ ဝဠုန္တိတုံ န ဇာနန္တိ၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ နားမလည်ကြကုန်။ ဂန္ဓေ ပိသိတုံ၊ နံ့သာတို့ကို ကြိတ်ချေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ပုပ္ဖါနိ ဂန္ဓိတုံ၊ ပန်းတို့ကို သိကုံးခြင်းငှါလည်း ကောင်း။ န ဇာနန္တိတိ၊ နားမလည်ကြကုန်”ဟု။ ဝတ္ထကမ္မန္တိကာဒယော၊ အဝတ်အစားအလုပ်သမားစသည်တို့ကို။ ဂရဟတိ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ၏။

ဗောဓိသတ္တောပိ ဒါသံ အပဿန္တော၊ ဘုရားလောင်သူဌေးသည်လည်း ကျွန်ကဋ္ဌာဟကကို မတွေ့ရကား။ “ကဋ္ဌာဟကော န ဒိဿတိ၊ ကဋ္ဌာဟကကို

မတွေ့အပ် မတွေ့ရ။ ကဟံ ဂတော၊ ဘယ်သို့ သွားသနည်း။ နံ ပရိယေသထ
 ဣတိ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကကို ရှာကြ”ဟု ပြော၍။ သမန္တာ မနုဿေ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ
 လူတို့ကို။ ပယောဇေသိ၊ စေခိုင်းတိုက်တွန်းပြီ။ တေသု ဧကော၊ ထိုစေခိုင်း
 တိုက်တွန်းခံရသူတို့တွင် တစ်ယောက်သည်။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုပစ္စန္တရာဇ်သို့ ရောက်
 သွား၍။ တံ ဒိသွာ သဉ္ဇာနိတွာ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကကို တွေ့ရ၍ မှတ်မိ၍။ အတ္တာနံ၊
 မိမိကိုယ်ကို။ အဇာနာပေတွာ အာဂန္ဓာ၊ မသိစေမူ၍ ပြန်လာ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ
 အာရောစေသိ၊ ဘုရားလောင်းသူဌေးအား ပြောကြားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တံ ပဝတ္တိ
 သုတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍။ “အယုတ္တံ တေန ကတံ၊
 မသင့်လျော်သည်ကို ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ပြုအပ်ပြီ။ ဂန္ဓာ နံ ဂဟေတွာ ၊ သွားပြီး၍
 ထိုကဋ္ဌာဟကကို ခေါ်ယူပြီး၍။ အာဂစ္ဆိဿာမိတိ၊ ပြန်လာမည်”ဟုတွေး၍။
 ရာဇာနံ အာပုစ္ဆိတွာ၊ မင်းကြီးကို ပန်ကြား၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန နိက္ခမံ၊
 များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထွက်လာပြီ။ “သေဌိ ပစ္စန္တံ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်
 ပစ္စန္တရာဇ်သို့။ ဂစ္ဆတိ ကိရ ဣတိ၊ သွားသတဲ့ဟု။ သဗ္ဗတ္ထ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊
 အရပ်အားလုံး၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ ကဋ္ဌာဟကော၊ ကဋ္ဌာဟကသည်။ သေဌိ
 အာဂစ္ဆတိ ကိရ ဣတိ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် လာသတဲ့”ဟု။ သုတွာ၊ ကြားရ၍။
 “သော အညေန ကာရဏေန၊ ထိုဗာရာဏသီသူဌေးသည် အခြားသော
 အကြောင်းကြောင့်။ န အာဂစ္ဆိဿတိ၊ လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ မံ နိဿာယေဝ၊
 ငါ့ကို မှီ၍သာ။ အဿ အာဂမနေန ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ထိုဗာရာဏသီသူဌေး၏ လာမှု
 သည် ဖြစ်လောက်၏။ ပန သစေ၊ အထူးပြောရသော် အကယ်၍။ အဟံ
 ပလာယိဿာမိ၊ ငါသည် ထွက်ပြေးအံ့။ ပုန အာဂန္တု၊ တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်းငှါ။
 သက္ကာ န ဘဝိဿတိ၊ စွမ်းနိုင်သည် မဖြစ်လတ်။ ဧသော ဥပါယော အတ္ထိ ပန၊
 ဤဆိုမည့် နည်းလမ်းသည် ရှိသည်သာ။ မမ သာမိကဿ၊ ငါ၏ ပိုင်ရှင်သူဌေး၏။
 ပဋိပထံ ဂန္ဓာ၊ ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားပြီး၍။ ဒါသကမ္ပံ ကတွာ၊ ကျွန်အမှုကို ပြုလုပ်
 ပြီး၍။ တမေဝ အာရာဓေဿာမိတိ၊ ထိုသခင်ကိုပင် နှစ်သက်စေအံ့”ဟု။ စိန္တေသိ၊
 တွေးတောပြီ။ သော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ထိုအခါမှ စ၍။
 ပရိသမဇ္ဈေ၊ ပရိသတ်အလယ်၌။ “အညေ ဗာလမနုဿာ၊ အခြားကုန်သော
 မိုက်ကန်းသော လူတို့သည်။ အတ္တနော ဗာလဘာဝေန၊ မိမိ၏ မိုက်ကန်းသည့်
 အဖြစ်ကြောင့်။ မာတာပိတူနံ ဂုဏံ အဇာနန္တာ၊ မိဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိကြ

ရကား။ တေသံ ဘောဇနဝေလာယ၊ ထိုမိဘတို့၏ စားသောက်ရာကာလ၌။ အပစိတိကမ္ပံ အကတွာ၊ ရှိသေမှုကို မပြုကြမူ၍။ တေဟိ သဒ္ဓိယေဝ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ ထိုမိဘတို့နှင့် အတူသာ စားသောက်ကြကုန်၏။ မယံ ပန၊ ငါတို့သည်ကား။ မာတာပိတူနံ ဘောဇနကာလေ၊ မိဘတို့၏ စားသောက်ရာအချိန်၌။ ပဋိဂ္ဂဟံ ဥပနေမ၊ လက်ဆေးကန်ကို အနီးကပ်ဆောင်ယူပေးကုန်၏။ ခေဠမလ္လကံ ဥပနေမ၊ ထွေးခံကို အနီးကပ်ဆောင်ယူပေးကုန်၏။ ဘာဇနာနိ ဥပနေမ၊ စားသောက်ခွက်တို့ကို အနီးကပ်ဆောင်ယူပေးကုန်၏။ ပါနီယမ္ပ ဗီဇနိမ္ပ၊ သောက်ရေကိုလည်းကောင်း၊ ယပ်တောင်ကိုလည်းကောင်း။ ဂဟေတွာ ဥပတိဋ္ဌာမာတိ၊ ယူ၍ အနီးကပ် တည်ရှိကုန်၏”ဟု။ ဧဝံ ဘာသတိ၊ ဤသို့ ပြောဆို၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ပြောဆို၍။ သရီရဝဠုနုကာလေ၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာ အခါ၌။ ဥဒကကလသံ အာဒါယ၊ ရေခွက်ကို ယူ၍။ ယာဝ ပဋိစ္ဆန္တဌာနဂမနာ၊ ဖုံးလွှမ်းရာဌာန သွားရောက်သည့် တိုင်အောင်။ ဒါသေဟိ သာမိကာနံ၊ ကျွန်တို့က သခင်တို့အား။ သဗ္ဗံ ကတ္တဗ္ဗကိစ္စံ၊ အားလုံးသော ပြုသင့်သောကိစ္စကို။ ပကာသေသိ၊ ထင်ရှားပြုပြီ။

သော ဧဝံ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ဤကဲ့သို့။ ပရိသံ ဥဂ္ဂဏှာပေတွာ၊ ပရိသတ်ကို သင်ယူစေပြီး၍ (သင်ပြပေးပြီး၍)။ ပစ္စန္ဓသမိပံ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ပစ္စန္ဓရာဇ်အနီးသို့ ဘုရားလောင်းသူဌေး၏။ အာဂတကာလေ သသုရံ၊ ရောက်လာရာအခါ၌ ယောက္ခမ တောသူဌေးကို။ “တာတ မမ ပိတာ၊ အို. . . ဖခင် ကျွန်တော်၏ ဖခင်ဗာရာဏသီသူဌေးသည်။ တုမ္ဟာကံ ဒဿနတ္ထာယ၊ သင်ဖခင်တို့ကို တွေ့မြင်ရန် အကျိုးငှာ။ အာဂစ္ဆတိ ကိရ၊ လာသတဲ့။ တုမေ ခါဒနီယဘောဇနီယံ၊ သင်ဖခင်တို့သည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို။ ပဋိယာဒါပေထ၊ စီရင်ခိုင်းကြပါကုန်လော။ အဟံ ပဏ္ဏာကာရံ ဂဟေတွာ၊ ကျွန်တော်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ယူ၍။ ပဋိပထံ ဂမိဿာမိတိ အဝေါစ၊ ခရီးရင်ဆိုင် သွားပါမည်”ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုပစ္စန္ဓရာဇ်သူဌေးသည်။ သာဓု တာတာတိ၊ ကောင်းပါပြီ ချစ်သားဟု။ သမ္ပဋိစ္စံ၊ လက်ခံပြီ။ ကဋ္ဌာဟကော ဗဟံ ပဏ္ဏာကာရံ၊ ကဋ္ဌာဟကသည် များစွာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို။ အာဒါယ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ ယူဆောင်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ ဂန္တာ ဗောဓိသတ္တံ ဝန္တိတွာ၊ သွားပြီး၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးပြီး၍။ ပဏ္ဏာကာရံ အဒါသိ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ပေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တောပိ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ ပဏ္ဏာကာရံ ဂဟေတွာ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ယူ၍။

တေန သဒ္ဓိံ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကနှင့် အတူ။ ပဋိသန္ဓာရံ ကတွာ၊ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုပြီး၍။ ပါတရာသကာလေ၊ နံနက်စာစားရာအချိန်၌။ ခန္ဓာဝါရံ နိဝါသေတွာ၊ သစ်တပ်မြို့၌ နေထိုင်ပြီး၍။ သရီရဝဋ္ဋနုတ္တယ၊ ကိုယ်လက်သုတ်တင်ခြင်း အကျိုးငှာ။ ပဋိစ္ဆန္နဌာနံ ပါဝိသိ၊ ဖုံးကွယ်ရာဌာနသို့ ဝင်သွားပြီ။ ကဋ္ဌာဟကော အတ္တနော၊ ကဋ္ဌာဟကသည် မိမိ၏။ ပရိဝါရံ နိဝတ္တေတွာ၊ အခြံအရံများကို နောက်ဆုတ်စေ၍။ ကလသံ အာဒါယ၊ ရေခွက်ကို ယူ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွားပြီး၍။ ဥဒကကိစ္စပရိယောသာနေ၊ ရေသန့် စင်မှုကိစ္စအပြီး၌။ ပါဒေသု ပတိတွာ၊ ခြေတို့၌ လည်းကျ၊ ဝပ်စင်း၍။ “သာမိ အဟံ၊ အို. . သခင် ကျွန်တော်သည်။ ယတ္တကံ ဣစ္ဆထ၊ အကြင်မျှလောက်သော ပစ္စည်း ကို အလိုရှိကုန်၏။ တတ္တကံ ခနံ၊ ထိုအလိုရှိသမျှသော ပစ္စည်းကို။ တုမှာကံ ဒဿာမိ၊ အရှင်သခင်တို့အား ပေးပါအံ့။ မေ ယသံ၊ ကျွန်တော်၏ စည်းစိမ်အခြံ အရံကို။ မာ အန္တရဓာပယိတ္တာတိ အာဟ၊ မကွယ်ပျောက်ပါစေကုန်လင့်”ဟု တောင်းပန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကဋ္ဌာဟကအား။ ဝတ္တသမ္ပဒါယ ပသီဒိတွာ၊ ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံခြင်း၌ ကြည်ညို၍။ “မာ ဘာယိ၊ မကြောက်လင့်။ မမ သန္တိကာ၊ ငါ၏ အထံမှ။ တေ အန္တရာယော၊ မင့်အား အန္တရာယ်သည်။ နတ္ထိ ဣတိ သမဿာသေတွာ၊ မရှိ”ဟု နှစ်သိမ့်ပြီး၍။ ပစ္စန္နနဂရံ ပါဝိသိ၊ ပစ္စန္နရာဇ်မြို့သို့ ဝင်သွားပြီ။ မဟန္တော သက္ကာရော အဟောသိ၊ ကြီးကျယ် များမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်ပြီ။ ကဋ္ဌာဟကောပိ နိရန္တရံ၊ ကဋ္ဌာဟက သည်လည်း မပြတ်မလတ်။ အဿ ဒါသေန၊ ထိုဘုရားလောင်းသူဌေးအား ကျွန်သည်။ ကတ္တဗ္ဗကိစ္စံ ကရောတိ၊ ပြုသင့်သော ကိစ္စကို ပြု၏။ အထ ဧကာယ ဝေလာယ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော အချိန်၌။ သုခနိသိန္နံ နံ၊ ချမ်းသာစွာထိုင်နေသော ထိုဘုရားလောင်းသူဌေးကို။ ပစ္စန္နသေဌိ၊ ပစ္စန္နရာဇ်သူဌေးသည်။ “မဟာသေဌိ မယာ၊ အို. . သူဌေးကြီးသည် ကျွန်တော်သည်။ တုမှာကံ ပဏ္ဍိံ ဒိသ္မာဝ၊ အရှင် သူဌေးကြီးတို့၏ စာလွှာကို မြင်ရ၍ပင်။ တုမှာကံ ပုတ္တဿ၊ အရှင်သူဌေးကြီးတို့၏ သားအား။ ဒါရိကာ ဒိန္နာတိ အာဟ၊ သူငယ်မကို ပေးစားအပ်ပါပြီ”ဟု ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ကဋ္ဌာဟကံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ကဋ္ဌာဟကကို။ ပုတ္တမေဝ ကတွာ၊ သားကိုသာလျှင် ပြု၍။ တဒန္တဝိကံ၊ ထိုအခါနှင့်လျောက်ပတ်သော။ ပိယဝစနံ ဝတွာ၊ ချစ်ခင်ဖွယ် စကားကို ပြောကြား၍။ သေဌိံ တောသေသိ၊

ပစ္စန္တရာဇ်သူဌေးကို နှစ်သက်စေပြီ။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ကဋ္ဌာဟကဿ မုခံ ဥလ္လောကေတုံ၊ ကဋ္ဌာဟက၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ခြင်းငှာ။ သမတ္ထော နာမ နာဟောသိ၊ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ မဟာသတ္ထော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သေဌိမီတရံ ပက္ခောသိတွာ၊ တောသူဌေးသမီးကို ခေါ်၍။ “အမ္မ ဧဟိ၊ အို. . ချစ်သမီး လာပါ။ မေ သီသေ ဦကာ၊ ငါ၏ ခေါင်းက သန်းတို့ကို။ ဝိစိနာဟိတိ ဝတွာ၊ ရှာပါလော”ဟု ပြော၍။ အာဂန္တာ ဦကာ၊ လာ၍ သန်းတို့ကို။ ဂဟေတွာ ဌိတံ တံ၊ ကောက်ယူရှာဖွေ၍ တည်နေသော ထိုတောသူဌေးသမီးကို။ ပိယဝစနံ ဝတွာ၊ ချစ်ဖွယ်စကားကို ပြောဆို၍။ “အမ္မ ကထေဟိ၊ အို. . ချစ်သမီး ပြောစမ်းပါ။ ကစ္စိ တေ၊ အသို့နည်း သင့်အား။ မမ ပုတ္တော၊ ငါ၏ သားဖြစ်သော ကဋ္ဌာဟက သည်။ သုခဒုက္ခေသု အပ္ပမတ္တော၊ ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၌ မမေ့လျော့ပါ၏လော။ ဥဘော ဇနာ၊ သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည်။ သမ္မောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ။ သမဂ္ဂဝါသံ၊ သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေထိုင်မှုကို။ ဝသထာတိ ပုစ္ဆိ နေကြပါရဲ့ လား”ဟု မေးပြီ။ တာတ မဟာသေဌိ၊ အို. . ဖခင်သူဌေးကြီး။ တုမ္ဘာကံ ပုတ္တဿ၊ သင်ဖခင်ကြီးတို့၏ သားမှာ။ အညော ဒေါသော နတ္ထိ၊ အခြားသော အပြစ်သည် မရှိပါ။ ကေဝလံ၊ ဝတ်မှုစသည်နှင့်မဖက်သက်သက်။ အာဟာရံ ဂရဟတီတိ၊ အစာအာဟာရကို ကဲ့ရဲ့၏ဟုပြောပြီ။ “အမ္မ နိစ္စကာလံ၊ အို. . ချစ်သမီး အခါ ခပ်သိမ်း။ ဧသော ဒုက္ခသီလောဝ၊ ဤကဋ္ဌာဟကသည် ဆင်းရဲသော သဘောရှိ သည်သာ။ အပိစ တေ၊ သို့သော်လည်း သင်သမီးအား။ အဟံ တဿ၊ ငါအဖေ သည် ထိုကဋ္ဌာဟက၏။ မုခဗန္ဓနမန္တံ ဒဿာမိ၊ ခံတွင်းပိတ်မန္တာန်ကို ပေးအံ့။ တံ တံ၊ ထိုခံတွင်းပိတ်မန္တာန်ကို သင်သမီးသည်။ သာဓုကံ ဥဂ္ဂဏှိတွာ၊ ကောင်းမွန်စွာ သင်ယူ၍။ မမ ပုတ္တဿ၊ ငါ၏ သားကဋ္ဌာဟက၏။ ဘောဇနကာလေ၊ စားသောက်ရာကာလ၌။ ဂရဟန္တဿ၊ အစားအသောက်ကဲ့ရဲ့သော်။ ဥဂ္ဂဟိတ နိယာမေနော၊ သင်ယူထားသော နည်းဖြင့်ပင်။ ပုရတော ဌတွာ၊ ရှေ့မှ ရပ်၍။ ဝဒေယျာသီတိ၊ ရွတ်ဆိုပါလေ”ဟု။ ဂါထံ ဥဂ္ဂဏှာပေတွာ၊ ဂါထာကို သင်ယူစေ၍။ ကတိပါဟံ ဝသိတွာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး နေပြီး၍။ ဗာရာဏသီမေဝ အဂမာသိ၊ ဗာရာဏသီသို့သာ ပြန်သွားပြီ။ ကဋ္ဌာဟကောပိ ဗဟုံ၊ ကဋ္ဌာဟက သည်လည်း များစွာသော။ ခါဒနီယဘောဇနီယံ အာဒါယ၊ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို

ယူ၍။ အနုမဂ္ဂံ ဂန္ဓာ၊ နောက်ကလိုက်ရသည့်လမ်းသို့ သွား၍။ ဗဟုဓနံ ဒတွာ၊
များစွာသော ပစ္စည်းကို ပေး၍။ ဝန္တိတွာ နိဝတ္တိ၊ ရှိခိုး၍ ပြန်နစ်လာပြီ။ သော
ဗောဓိသတ္တဿ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ဘုရားလောင်း၏။ ဂတကာလတော
ပဋ္ဌာယ၊ ပြန်သွားရာကာလမှ စ၍။ အတိရေကမာနိ အဟောသိ၊ အလွန်မာနကြီး
သည် ဖြစ်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် တစ်နေ့၌။ သေဌိမီတာယ
နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ၊ သူဌေးသမီးသည် အထူးထူးမြတ်သော အရသာရှိသော
ဘောဇဉ်ကို။ [သေဌိမီတုယာ၊ ဟု ဖြစ်သင့်သည်။] ဥပနေတွာ၊ အနီးဆောင်ယူ၍။
ကဋ္ဌန္တံ အာဒါယ၊ ယောက်မကို ကိုင်ယူ၍။ ပရိဝိသန္တိယာ၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးသော်။
ဘတ္တံ ဂရဟိတုံ အာရဘိ၊ အစားအသောက်ကို ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ အားထုတ်ပြီ။
သေဌိမီတာ၊ တောသူဌေးသမီးသည်။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကေ၊ ဘုရားလောင်း၏
အထံ၌။ ဥဂ္ဂဟိတနိယာမေနေဝ၊ သင်ယူထားအပ်သော နည်းဖြင့်ပင်။

၁၂၅။ “ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊ အညံ ဇနပဒံ ဂတော။

အန္ဓာဂန္ဓာန ဒူသေယျ၊ ဘုဉ္ဇ ဘောဂေ ကဋ္ဌာဟကာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဗဟုမ္ပိ သော ။ပ။ ကဋ္ဌာဟက ဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား . .

(ယော၊ အကြင်သူသည်။) အညံ ဇနပဒံ ဂတော၊ မွေးရပ်မြေမှအခြားသော
ဇနပုဒ်သို့ ရောက်သွား၏။ သော ဗဟုမ္ပိ ဝိကတ္ထေယျ၊ ထိုအခြားဒေသရောက်
သွားသူသည် များစွာလည်း ရှုံ့ချစကား ပြောကြားရာ၏။ အန္ဓာဂန္ဓာန
ဒူသေယျ၊ နောက်ကအစဉ်လိုက်လာပြီး၍ ဖျက်ဆီးရာ၏။ ကဋ္ဌာဟက
ဘောဂေ ဘုဉ္ဇ၊ အို . . ကဋ္ဌာဟက စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားပါလော့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊ အညံ ဇနပဒံ ဂတောတိ၊
ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊ အညံ ဇနပဒံ ဂတောဟူသည်ကား။ ယော အတ္တနော
ဇာတိဘူမိတော၊ အကြင်သူသည် မိမိ၏ ဖွားရာမြေမှ။ အညံ ဇနပဒံ၊ အခြားသော
ဇနပုဒ်သို့။ ဂတော ဟောတိ၊ ရောက်သွားသည် ဖြစ်၏။ ယတ္ထ အဿ၊ အကြင်
အရပ်၌ ထိုသူ၏။ ဇာတိံ န ဇာနန္တိ၊ မျိုးရိုးဇာတိကို မသိကြကုန်။ (တတ္ထ၊ မျိုးရိုး
ဇာတိမသိရာ ထိုအရပ်၌)။ သော၊ အခြားအရပ်ရောက်သွားသော ထိုသူသည်။
ဗဟုမ္ပိ ဝိကတ္ထေယျ၊ များစွာလည်း ရှုံ့ချစကားပြောကြားရာ၏။ ဝမ္ဘနဝစနံ ဝဉ္စနဝစနံ၊

ရုံချစကားကို အလိမ်အညာစကားကို။ ဝဒေယျ၊ ပြောကြားနိုင်၏။ အန္ဓာဂန္ဓာန ဒုသေယျာတိ၊ အန္ဓာဂန္ဓာန ဒုသေယျဟူသည်ကား။ တာဝ ဣမံ ဝါရံ ရှေးဦးစွာ ဤအကြိမ်၌။ သာမိကဿ ပဋိပထံ ဂန္ဓာ၊ သခင်၏ ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားပြီး၍။ ဒါသကိစ္စဿ ကတတ္တာ၊ ကျွန်လုပ်ရမည့် ကိစ္စကို ပြုပေးအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ကသာဟိ ပဟရိတ္တာ၊ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် ရိုက်ပုတ်၍။ ပိဋ္ဌိစမ္ပုပ္ပါဋနတော စ၊ ကျောရေ ကွာခြင်းမှလည်းကောင်း။ လက္ခဏာဟနနတော စ၊ အမှတ်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ် ဖျက်ဆီးခံရခြင်းမှလည်းကောင်း။ မုတ္တော အသိ၊ လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်၏။ သစေ အနာစာရံ ကရောသိ၊ အကယ်၍ မလျော်သော အကျင့်ကို သင်ပြုကျင့်အံ့။ ပုန အညသ္မိ အာဂမနဝါရေ၊ တစ်ဖန်အခြားသော လာသည့် အကြိမ်၌။ တဝ သာမိ- ကော၊ သင်ကဋ္ဌာဟက၏ သခင်သည်။ အန္ဓာဂန္ဓာန ဒုသေယျ၊ အစဉ်နောက်မှ လိုက်လာ၍ ဖျက်ဆီးရာ၏။ ဣမံ ဂေဟံ အနုဂန္ဓာ၊ ဤအိမ်သို့ နောက်မှအစဉ် လိုက်လာ၍။ ကသာဘိယာတေဟိ စေဝ၊ ကြိမ်တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခြင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ လက္ခဏာဟနနေန စ၊ အမှတ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်း။ ဇာတိပ္ပကာသနေန စ၊ အမျိုးဇာတ်ထင်စွာပြခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ တံ ဒုသေယျ ဥပဟနေယျ၊ သင်ကဋ္ဌာဟကကို ဖျက်ဆီးရာ၏ ကပ်၍နှိပ်စက်ရာ၏။ တသ္မာ ဣမံ အနာစာရံ ပဟာယ၊ ထို့ကြောင့် ဤမလျော်သော အကျင့်ကို ပယ်စွန့် ၍။ ကဋ္ဌာဟက ဘောဂေ ဘုဉ္ဇ၊ အို. . ကဋ္ဌာဟက စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားပါလော့။ အတ္တနော ဒါသဘာဝံ၊ မိမိ၏ ကျွန်ဖြစ်ကြောင်းကို။ ပါကဋ္ဌံ ကာရေတွာ၊ ထင်ရှား သည်ကို ပြုစေပြီး၍။ ပစ္ဆာ ဝိပ္ပဋိသာရီ၊ နောက်၌ နှလုံးမသာမယာရှိသည်။ မာ အဟောသိ၊ မဖြစ်ပါလင့်။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။ ဧတ္ထ အယံ၊ ဤဂါထာ၌ ဤဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား။ သေဌိနော အဓိပ္ပာယော၊ ဘုရားလောင်း သူဌေး၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်တည်း။

သေဌိဓိတာ ပန၊ တောသူဌေးသမီးသည်ကား။ ဧတမတ္ထံ အဇာနန္တိ၊ ဤအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို မသိပါဘဲ။ ဥဂ္ဂဟိတနိယာမေန၊ သင်ယူအပ်သော နည်းဖြင့်။ ဗျဉ္ဇန- မေဝ ပယိရုဒါဟာသိ၊ သဒ္ဓါကိုသာ ထုတ်ဖော် ရွတ်ဆိုပြီ။ ကဋ္ဌာဟကော၊ ကဋ္ဌာဟ ကသည်။ “အဒ္ဓါ သေဌိနာ၊ စင်စစ် ငါ့သခင်သူဌေးကြီးသည်။ မမ ကုလံ အာစိက္ခိ- တွာ၊ ငါ၏ အမျိုးကို ပြောကြား၍။ ဧတိဿာ သဗ္ဗံ၊ ဤသူဌေးသမီးအား အလုံးစုံ ကို။ ကထိတံ ဘဝိဿတိတိ၊ ပြောကြားအပ်ပြီးသည် ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟုတွေး၍။

တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ပုန ဘတ္တံ၊ တစ်ဖန် အစားအသောက်ကို။ ဂရဟိတုံ
န ဝိသဟိ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ မဝန့်ပြီ။ နိဟတမာနော၊ ကျသော မာနရှိသည်ဖြစ်၍။
ယထာလဒ္ဓံ ဘုဉ်္စိတွာ၊ ရအပ်တိုင်းကို စားသောက်ပြီး၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအား
လျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ကဋ္ဌာဟကော၊ ထိုရှေးအခါက ကဋ္ဌာဟက
သည်။ ဝိကတ္ထကဘိက္ခု အဟောသိ၊ ကြွားဝါတတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။
ဗာရာဏသီသေဌိ ပန၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊
ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူပြီ။

ကဋ္ဌာဟကဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော
ကဋ္ဌာဟကဇာတ်အဖွင့်တည်း။

၆။ အသိလက္ခဏဇာတကဝဏ္ဏနာ

တထေဝေကဿ ကလျာဏန္တိ ဣဒံ၊ တထေဝေကဿ ကလျာဏံအစရှိသော
ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ကောသလရညော၊ ကောသလမင်း၏။
အသိလက္ခဏပါဌကံ ဗြာဟ္မဏံ၊ သံလျက်လက္ခဏာဖတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားကို။
အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ကမ္မာရေဟိ ရညော၊ ပန်းပဲ
သမားတို့သည် ကောသလမင်းအတွက်။ အသိနံ အာဟဋ္ဌကာလေ၊ သံလျက်တို့ကို
ဆောင်ယူခဲ့ရာကာလ၌။ သော အသိံ ဥပသိဃီတွာ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် သံလျက်ကို
နမ်းရှူ၍။ အသိလက္ခဏံ ဥဒါဟရတိ ကိရ၊ သံလျက်လက္ခဏာကို ထုတ်ဖော် ပြောဆို
သတဲ့။ ယေသံ ဟတ္ထတော၊ အကြင်ပန်းပဲသမားတို့၏ လက်မှ။ သော လာဘံ
လဘတိ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် လာဘ်ကို ရ၏။ တေသံ အသိံ၊ ထိုလာဘ်ပေးကြသူ
ပန်းပဲသမားတို့၏ သန်လျက်ကို။ လက္ခဏသမ္ပန္နော၊ သန်လျက် လက္ခဏာပြည့်စုံ၏။
မင်္ဂလသံယုတ္တောတိ ဝဒတိ၊ မင်္ဂလာနှင့်စပ်ယှဉ်၏ဟု ပြောဆို၏။ ယေသံ ဟတ္ထ-
တော၊ အကြင်ပန်းပဲသမားတို့၏ လက်မှ။ လာဘံ န လဘတိ၊ လာဘ်ကို မရ။

တေသံ အသိ၊ လာဘ်မပေးသူ ထိုပန်းပဲသမားတို့၏ သန်လျက်ကို။ အဝလက္ခဏာတိ ဂရဟတိ၊ မကောင်းသော လက္ခဏာရှိ၏ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ အထ ဧကော ကမ္မာရော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပန်းပဲသမားသည်။ အသိ ကတ္တာ၊ သန်လျက်ကို ပြုလုပ်ပြီး၍။ သုခမံ မရိစစုဏ္ဏံ၊ မှုလှစွာသော ငရုပ်မှုကို။ ကောသိယံ ပက္ခိပိတ္တာ၊ သန်လျက်အိမ်၌ ထည့်၍။ ရညော အသိ အာဟရိ၊ ကောသလမင်းအတွက် သန်လျက်ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီ။ ရာဇာ ဗြာဟ္မဏံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ကောသလမင်းသည် ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေ၍။ အသိ ဝိမံသာတိ အာဟ၊ သန်လျက်ကို စုံစမ်းပါလော့ဟု ပြောပြီ။ အသိ အာကမ္မိတွာ၊ သန်လျက်ကို ဆွဲငင်ထုတ်၍။ ဥပသိယံန္တဿ ဗြာဟ္မဏဿ၊ နမ်းရှုသော ပုဏ္ဏား၏။ နာသံ မရိစစုဏ္ဏာနိ ပဝိသိတွာ၊ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ငရုပ်မှုတို့သည် ဝင်သွား၍။ ခိပိတုကာမတံ ဥပ္ပါဒေသံ၊ ခြေဆတ်လိုသူ အဖြစ်ကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ ခိပန္တဿ တဿ နာသိကာ၊ ခြေဆတ်သော ထိုပုဏ္ဏား၏ နှာခေါင်းသည်။ အသိဓာရာယ ပဋိဟတာ၊ သန်လျက်သွားသည် ထိခိုက်အပ်၍။ ဒွိဓာ ဆိဇ္ဇန္တိပိဋ်ပတ်သွားပြီ။ တဿ ဧဝံ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ ဤကဲ့သို့။ နာသိကာယ ဆိန္ဒဘာဝေါ၊ နှာခေါင်း၏ ပတ်သွားကြောင်းသည်။ ဘိက္ခုသံယေ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ သိလက္ခဏာပါဌကော၊ သန်လျက်လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားသည်။ အသိ ဥပသိယံန္တော၊ သန်လျက်ကို အနီးကပ်နမ်းရှုသော်။ နာသိကံ ဆိန္ဒာပေသိ ကိရ၊ နှာခေါင်းကို နှစ်ပိုင်းပြတ်စေပြီတဲ့” ။ ဣတိ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသံ၊ ဤသို့ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟံ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တနုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ” ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။ သော ဗြာဟ္မဏော အသိ ဥပသိယံန္တော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် သန်လျက်ကို ကပ်၍ နမ်းရှုသော်။ နာသိကာဆေဒံ န ပတ္တော၊ နှာခေါင်းနှစ်ပိုင်းပြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ဖူးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပတ္တောယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရှေးကလည်း ရောက်ဖူးသည် သာ” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ တဿ အသိ လက္ခဏပါဌကော၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သံလျက်လက္ခဏာဖတ်တတ်သော။ ဗြဟ္မဏော အဟောသိ၊ ပုဏ္ဏားသည် ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ သဗ္ဗံ စသောအလုံးစုံသည်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသဒိသမေဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းနှင့်တူသည်သာတည်း။ ရာဇာ ပန တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကား ထိုသံလျက်လက္ခဏာဖတ်၊ ပုဏ္ဏားအား။ ဝဇ္ဇေ ဒတွာ၊ ဆေးသမားတို့ကို ပေး၍။ နာသိကာကောဋ္ဌိ၊ နှာခေါင်းစွန်းကို။ ဖာသုကံ ကာရာပေတွာ၊ ချမ်းသာသည်ကို ပြုခိုင်း၍။ လာခါယ ပဋိနာသိကံ ကာရေတွာ၊ ချိတ်ဖြင့် နှာခေါင်းတုကို ပြုစေ၍။ ပန တံ၊ တစ်ဖန် ထိုပုဏ္ဏားကို။ ဥပဋ္ဌာကမေဝ အကာသိ၊ ခစားသူကိုပင် ပြုပြီ။ ဗာရာဏသီရညော ပန၊ ဗာရာဏသီမင်းအား ကား။ ပုတ္တော နတ္ထိ၊ သားသည် မရှိ။ ဧကာ မီတာ စေဝ၊ တစ်ယောက်သော သမီးသည်လည်းကောင်း။ ဘာဂိနေယျော စ အဟောသုံ၊ တူသည်လည်းကောင်း ရှိကုန်ပြီ။ သော တေ ဥဘောပိ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုသမီးတူ နှစ်ယောက် တို့ကိုလည်း။ အတ္တနော သန္တိကေယေဝ၊ မိမိ၏ အထံ၌သာ။ ဝမ္မာပေသိ၊ ကြီးပြင်း စေပြီ။ တေ ကေတော ဝမုန္တာ၊ ထိုသမီးတူတို့သည် အတူတကွ ကြီးပြင်းကြသော်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တာ အဟောသုံ၊ တပ်မက်သော စိတ်ရှိကြသည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ရာဇာပိ အမစ္စေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း အမတ်တို့ကို။ ပက္ခောသာ- ပေတွာ၊ ခေါ်စေ၍။ “မယံ ဘာဂိနေယျောပိ၊ ငါ၏ တူသည်လည်း။ ဣမဿ ရဇ္ဇဿ သာမိကောဝ၊ ဤမင်းအဖြစ်၏ ပိုင်ရှင်သာတည်း။ မီတရံ ဧတဿေဝ ဒတွာ၊ သမီးတော်ကို ထိုတူတော်အားသာ ပေးစားပြီး၍။ အဿ အဘိသေကံ၊ ထိုတူတော်အား အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို။ ကရောမိတိ ဝတွာ၊ ပြုမည်”ဟု ပြောပြီး ၍။ “မယံ ဘာဂိနေယျော၊ ငါ၏ တူတော်သည်။ သဗ္ဗထာပိ ဉာတကောယေဝ၊ ဘက်စုံအားဖြင့်လည်း ဆွေမျိုးသာတည်း။ အညံ ရာဇမီတရံ၊ အခြားသော မင်း သမီးကို။ ဧတဿ အာနေတွာ၊ ထိုတူတော်အတွက် ဆောင်ယူပြီး၍။ အဘိသေ- ကံ ကတွာ၊ အဘိသိက်သွန်းမှုကို ပြု၍။ အညဿ ရညော၊ အခြားသော မင်းအား။ မီတရံ ဒဿာမိ၊ သမီးတော်ကို ပေးအံ့။ ဧဝံ နော ဉာတကာ၊ ဤသို့ပြုသော် ငါတို့ ၏ ဆွေမျိုးတို့သည်။ ဗဟူ ဘဝိဿန္တိ၊ များကုန်သည် ဖြစ်ကြလတ်။ ဒွိန္နမ္ပိ ရဇ္ဇာနံ၊ နှစ်မျိုးလည်းဖြစ်ကုန်သော မင်းအဖြစ်တို့၏။ မယမေဝ သာမိကာ၊ ငါတို့သည်သာ

ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ဘဝိဿာမာတိ ပုန စိန္တေသိ၊ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်”ဟု တစ်ဖန် တွေးမိ ပြန်ပြီ။ သော အမစ္စေဟိ သဒ္ဓိ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အမတ်တို့နှင့် အတူ။ သမ္ပန္တေတွာ၊ ကောင်းစွာတိုင်ပင်ပြီး၍။ “ဧတေ ဥဘောပိ၊ ဤသမီးတော် တူတော် နှစ်ယောက်တို့ကိုလည်း။ ဝိသုံ ကာတုံ ဝဋ္ဋတိတိ၊ သီးခြားပြုခြင်းငှါ သင့်လျော်၏” ဟုတွေး၍။ ဘာဂိနေယျံ အညသ္မိ နိဝေသနေ၊ တူတော်ကို အခြားသော အိမ်တော် ၌လည်းကောင်း။ ဓီတရံ အညသ္မိ ဝါသေသိ၊ သမီးတော်ကို အခြားအိမ်တော်၌ လည်းကောင်း နေစေပြီ။

တေ၊ ထိုတူတော်၊ သမီးတော်တို့သည်။ သောဠသဝဿုဒ္ဓေသိကဘာဝံ ပတ္တာ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိသည် ၏အဖြစ်သို့ ရောက်ကြသော်။ အတိဝိယ၊ အလွန်သာ။ ပဋိဗဒ္ဓစိတ္တာ အဟေသုံ၊ တပ်မက်သော စိတ်ရှိကြသည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ရာဇကုမာရော၊ တူတော်မင်းသားသည်။ “ကေန ဥပါယေန၊ အဘယ်နည်းလမ်း ဖြင့်။ မာတုလဓိတရံ ဦးရီးတော်သမီးကို။ ရာဇဂေဟာ နိဟရာပေတုံ၊ မင်းအိမ်တော် မှ ထုတ်ဆောင်စေခြင်းငှါ။ သက္ကာ ဘဝေယျ နုခေါတိ၊ တတ်ကောင်းသည် ဖြစ်အံ့ နည်း”ဟု။ စိန္တေန္တော၊ ကြံစိသော်။ ဧကော ဥပါယော၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းသည်။ အတ္ထိ ဣတိ၊ ရှိ၏ဟုတွေးမိ၍။ မဟာဣက္ခကုဏိကံ ပက္ခောသာပေတွာ၊ နတ် ကတော်မကြီးကို ခေါ်စေ၍။ တဿ၊ ထိုနတ်ကတော်မကြီးအား။ သဟဿ ဘဏ္ဍိကံ ဒတွာ၊ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကို ပေးပြီး၍။ ကိံ မယာ၊ အဘယ်ကို ကျွန်တော်မျိုးမသည်။ ကတ္တဗ္ဗန္တိ ဝုတ္တော၊ ပြုသင့်ပါသနည်း”ဟု မေးအပ်သော်။ အဓမ္မ တယိ ကရောန္တိယာ၊ အို. မယ်တော် သင်မယ်တော်သည် ပြုသော်။ အနိပ္ပတ္တိ နာမ နတ္ထိ၊ မပြီးစီးသည်မည်သည် မရှိပါ။ ကိဉ္စိဒေဝ ကာရဏံ ဝတွာ၊ တစ်စုံတစ်ခု သာလျှင်ဖြစ်သော အကြောင်းကို ပြောဆို၍။ ယထာ၊ အကြင်သို့ ပြုသော်။ မမ မာတုလော ရာဇာ၊ ကျွန်တော်၏ ဦးရီးတော်ဖြစ်သော မင်းသည်။ ဓီတရံ အန္တော ဂေဟာ၊ သမီးတော်ကို အိမ်တော်အတွင်းမှ။ နိဟရာပေတိ၊ အပြင်ထုတ်စေ၏။ တထာ ကရောဟိတိ အာဟ၊ ထိုကဲ့သို့ သမီးတော်ကိုအပြင်ထုတ်အောင် ပြုလုပ် ပါလော့”ဟု ပြောပြီ။ သာဓု သာမိ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင့်သား။ အဟံ ရာဇာနံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကျွန်တော်မသည် မင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။ “ဒေဝ ရာဇဓိတာယ ဥပရိ အို. အရှင်မင်းမြတ် မင်းသမီး၏ အပေါ်၌။ ကာဠကဏ္ဍိ အတ္ထိ၊ ကြက်သရေ ယုတ်သည် ရှိနေ၏။ ဧတ္တကံ ကာလံ နိဝတ္တိတွာ၊ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး

ပြန်လှည့်၍။ သြလောကေန္တောပိ နတ္ထိ၊ ကြည့်သူသည်သော်မှလည်း မရှိ။ အဟံ
ရာဇဓိတရံ၊ ကျွန်တော်မျိုးမသည် သင် မင်းကြီးသမီးတော်ကို။ အသုကဒိဝသေ
နာမ၊ ထိုမည်သောနေ့၌။ ရထံ အာရောပေတွာ၊ ရထားပေါ်သို့ တင်ပြီး၍။ ဗဟု
အာဝုဓဟတ္ထေ ပုရိသေ အာဒါယ၊ လက်နက်များစွာ ကိုင်စွဲကုန်သော ယောက်ျား
တို့ကို ခေါ်ယူ၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ သုသာနံ
ဂန္ဓာ၊ သုသာန်သို့ သွားပြီး၍။ မဏ္ဍလပိဋိကာယ၊ ဝန်းဝိုင်းသော အင်းပျဉ်၏။
ဟေဋ္ဌာမဉ္ဇေ၊ အောက်က ညောင်စောင်းပေါ်၌။ မတမနုဿံ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊
လူသေကောင်ကို အိပ်စေ၍။ ဥပရိမဉ္ဇေ၊ အထက်ညောင်စောင်းပေါ်၌။ ရာဇဓိတရံ
ဌပေတွာ၊ မင်းတရားသမီးတော်ကို တင်ထားပြီး၍။ ဂန္ဓောဒကဃဋ္ဌာနံ၊ နံသာ
ရေအိုးတို့၏။ အဋ္ဌုတ္တရသတေန၊ ရှစ်လုံးကျော်သောတစ်ရာဖြင့်(ဝါ) တစ်ရာ
ရှစ်လုံးဖြင့်။ နှာပေတွာ ကာဠကဏ္ဍိ၊ ရေချိုးစေ၍ ကျက်သရေယုတ်ကို။
ပဝါဟေဿာမိတိ၊ မျောပါသွားစေအံ့ဟု။ ဧဝံ ဝက္ခာမိ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားမည်။
ဧဝံ ဝတွာ၊ ဤသို့ လျှောက်ထားပြီး၍။ ရာဇဓိတရံ၊ မင်းသမီးကို။ သုသာနံ
နေဿာမိ၊ သုသာန်သို့ ဆောင်ယူခဲ့မည်။ တံ အမှာကံ၊ သင်မင်းသားသည် ငါတို့၏။
တတ္ထ ဂမနဒိဝသေ၊ ထိုသုသာန်သို့ သွားရာနေ့၌။ အမေဟိ ပုရေတရမေဝ၊
ငါတို့ထက် အထူးရှေးဦးစွာသာ။ ထောက် မရိစုဏ္ဍံ အာဒါယ၊ အနည်းငယ်သော
ငရုပ်မှုန့်ကို ယူ၍။ အာဝုဓဟတ္ထေဟိ၊ လက်နက်စွဲကိုင်ကုန်သော။ အတ္တနော
မနုဿေဟိ၊ မိမိ၏ လူတို့သည်။ ပရိဝုတော ရထံ အဘိရုယ၊ ခြံရံအပ်လျက်
ရထားကို တက်စီးပြီး၍။ သုသာနံ ဂန္ဓာ၊ သုသာန်သို့ သွားနှင့်ပြီး၍။ ရထံ
သုသာနဒ္ဓါရေ၊ ရထားကို သုသာန်တံခါး အနီး၌။ ဧကပဒေသေ ဌပေတွာ၊
တစ်ခုသော အရပ်၌ ထားပြီး၍။ အာဝုဓဟတ္ထေ မနုဿေ၊ လက်နက်ကိုင်စွဲ
ကုန်သော လူတို့ကို။ သုသာနဝနံ ပေသေတွာ၊ သုသာန်ရှိရာ တောထဲသို့
စေလွှတ်ပြီး၍။ သယံ သုသာနေ၊ ကိုယ်တိုင်ကား သုသာန်ထဲ၌။ မဏ္ဍလပိဋိကံ
ပဿာရေတွာ၊ ဝန်းဝိုင်းသော အင်းပျဉ်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး၍။ မတကော ဝိယ၊
သေသူသည်ကဲ့သို့။ ပဋိကုဇ္ဇေ ဟုတွာ နိပဇ္ဇ၊ မှောက်လျက်သား ဖြစ်၍ အိပ်လော့။
အဟံ တတ္ထ အာဂန္ဓာ၊ ငါသည် ထိုသင်ရှိရာသို့ လာ၍။ တဝ ဥပရိ သင်မင်းသား၏
အပေါ်၌။ မဉ္ဇကံ အတ္ထရိတွာ၊ ညောင်စောင်းငယ်ကို ခင်း၍။ ရာဇဓိတရံ ဥက္ခိယိတွာ၊
မင်းသမီးကို ချီ မ၍။ မဉ္ဇေ သယာပေဿာမိ၊ ညောင်စောင်းပေါ်၌ အိပ်စေမည်။

တွံ တသ္မိံ ခဏော၊ သင်မင်းသားသည် ထိုခဏ၌။ မရိစုစုဏ္ဍံ၊ ငရပ်သီးမှုန့်ကို။ နာသိကာယ ပက္ခိပိတ္တာ၊ နှာခေါင်း၌ ထည့်၍။ ဒွေ တယော ဝါရေ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်။ ခိပေယျာသိ၊ ချေဆပ်ပါလော့။ တယာ ခိပိတကာလေ၊ သင်မင်းသားသည် ချေဆပ်ရာ ကာလ၌။ မယံ ရာဇဓိတရံ ငါတို့သည် မင်းသမီးကို။ ပဟာယ ပလာယိဿာမ၊ ပစ်ထားခဲ့၍ ပြေးကြပေမည်။ အထ တုံ၊ ထိုအခါ သင်မင်းသားသည်။ ရာဇဓိတရံ မင်းသမီးကို။ သီသံ နှာပေတွာ၊ ဦးခေါင်းကို ရေချိုးစေ၍(ဝါ) ခေါင်းလျှော်စေ၍။ သယမ္ပိ သီသံ နှာယိတွာ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းလျှော်ပြီး၍။ တံ အာဒါယ၊ ထိုမင်းသမီးကို ခေါ်ယူ၍။ အတ္တနော နိဝေသနံ၊ မိမိ၏အိမ်တော်သို့။ ဂစ္ဆေယျာသီတိ၊ သွားလော့ဟု ပြောပြီ။ သော၊ ထိုမင်း သားသည်။ သာဓု၊ ကောင်းပါပြီ။ သုန္ဒရော ဥပါယောတိ သမ္ပဋိစ္စံ၊ ကောင်းသော နည်းလမ်းပါဟု လက်ခံပြီ။

သာပိ ဂန္ဓာ၊ ထိုနတ်ကတော်ကြီးသည်လည်း သွား၍။ ရညော တမတ္ထံ အာရောစေသိ၊ ဦးရီးတော် မင်းအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာပိ သမ္ပဋိစ္စံ၊ ဦးရီးတော်မင်းသည်လည်း လက်ခံပြီ။ ရာဇဓိတာယပိ၊ မင်းသမီး အားလည်း။ တံ အန္တရံ အာစိက္ခံ၊ ထိုအကြောင်းကို ပြောထားပြီ။ သာပိ သမ္ပဋိစ္စံ၊ ထိုမင်းသမီးသည်လည်း လက်ခံပြီ။ သာ နိက္ခမနဒိဝေသေ၊ ထိုနတ်ကတော်ကြီး သည် သုသာန်ထွက်ရာ နေ၌။ ကုမာရဿ သညံ ဒတွာ၊ မင်းသားအား အမှတ် သညာကို ပေးပြီး၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်။ သုသာနံ ဂစ္ဆန္တိ၊ သုသာန်သို့ သွားသည်ရှိသော်။ အာရက္ခမနုဿာနံ ဘယဇနနတ္ထံ၊ အစောင့်အရှောက် လူတို့၏ ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်စေခြင်းငှါ။ အာရက္ခမနုဿာနံ၊ အစောင့်အရှောက်လူတို့အား။ “မယာ ရာဇဓိတာယ၊ ငါသည် မင်းသမီးကို။ မဇ္ဇေ ဌပိတကာလေ၊ ညောင်စောင်းပေါ်၌ တင်ထားရာ ကာလ၌။ ဟေဋ္ဌာမဇ္ဇေ မတပုရိသော၊ ညောင်စောင်းအောက်က အသေကောင် ယောက်ျားသည်။ ခိပိဿတိ၊ ချေဆပ်လတံ။ ခိပတွာ စ၊ ချေဆပ်ပြီး၍လည်း။ ဟေဋ္ဌာမဇ္ဇော နိက္ခမိတွာ၊ ညောင်စောင်းအောက်မှ ထွက်လာ၍။ ယံ ပဌမံ ပဿိဿတိ၊ အကြင်သူကို ရှေးဦးစွာ မြင်အံ့။ တမေဝ ဂဟေဿတိ၊ ရှေးဦးစွာမြင်သည့် ထိုသူကိုပင် ဖမ်းယူလိမ့်မည်။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ကြသည်။ ဘဝေယျာထာတိ အာဟ၊ ဖြစ်ကြလော့”ဟု ပြောထားပြီ။ ရာဇကုမာရော၊ မင်းသားသည်။ ပုရေတရံ

ဂန္ဓာ၊ အထူးရှေးဦးစွာ သွားပြီး၍။ ဝုတ္တနယေနော၊ ပြောထားအပ်ခဲ့သော နည်းဖြင့်ပင်။ တတ္ထ နိပဇ္ဈိ၊ ထိုညောင်စောင်းအောက်၌ အိပ်နေပြီ။ မဟာ ဣက္ခဏိကာ၊ နတ်ကတော်မကြီးသည်။ ရာဇမိတရံ ဥက္ခိပိတွာ၊ မင်းသမီးကို မ၊ ချီ၍။ မဏ္ဍလပိဌိကာ ဌာနံ ဂစ္ဆန္တိ၊ အင်းပျဉ်ဝိုင်းရှိရာ ဌာနသို့ သွားသော်။ မာ ဘာယိတိ သညာပေတွာ၊ မကြောက်လင့်ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၍။ မဉ္ဇေ ဌပေသိ၊ ညောင်စောင်းပေါ်၌ တင်ထားပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ကုမာရော၊ ထိုအချိန်၌ မင်းသားသည်။ မရိစုဇ္ဈန္တံ နာသာယ၊ ငရုပ်မှုန့်ကို နှာခေါင်း၌။ ပက္ခိပိတွာ ခိပိ၊ ထည့်၍ချေဆပ်ပြီ။ တေန ခိပိတမတ္ထေယေဝ၊ ထိုမင်းသားသည် ချေဆပ်အပ်ခါမျှ၌ ပင်။ မဟာဣက္ခဏိကာ၊ နတ်ကတော်မကြီးသည်။ ရာဇမိတရံ ပဟာယ၊ မင်းသမီးကို ပစ်ထားခဲ့၍။ မဟာရဝံ ရဝမာနာ၊ ကျယ်စွာသော အသံကို အော် မြည်လျက်။ သဗ္ဗပဌမံ ပလာယိ၊ အားလုံးတို့ရှေးဦးစွာ ထွက်ပြေးပြီ။ တဿာ၊ ထိုနတ်ကတော်မကြီး၏။ ပလာတကာလတော ပဌာယ၊ ထွက်ပြေးရာကာလမှ စ၍။ ဧကောပိ ဌာတုံ၊ တစ်ယောက်သည်သော်မှလည်း ရပ်တည်ခြင်းငှာ။ သမတ္ထော နာမ န ဟောတိ၊ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိပြီ။ ဂဟိတဂဟိတာနိ၊ ကိုင်စွဲ အပ် ကိုင်စွဲအပ်ကုန်သော။ အာဝုဓာနိ ဆဉ္ဇေတွာ၊ လက်နက်တို့ကို စွန့်ပစ်၍။ သဗ္ဗေ ပလာယိသု၊ လူအားလုံးတို့သည် ထွက်ပြေးကြပြီ။ ကုမာရော ယထာ သမ္ပန္နိတံ၊ မင်းသားသည် အကြင် အကြင်တိုင်ပင်ထားအပ်ခဲ့ပြီးသော။ သဗ္ဗံ ကတွာ၊ အလုံးစုံကို ပြုလုပ်၍။ ရာဇမိတရံ အာဒါယ၊ မင်းသမီးကို ခေါ်ယူ၍။ အတ္တနော နိဝေသနံ အဂမာသိ၊ မိမိ၏ အိမ်တော်သို့ သွားပြီ။

ဣက္ခဏိကာ ဂန္ဓာ၊ နတ်ကတော်မကြီးသည် သွား၍။ တံ ကာရဏံ ရညော အာရောစေသိ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို မင်းကြီးအား လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “ပကတိယာပိ သာ မယာ၊ ပင်ကိုယ်အားဖြင့်လည်း ထိုသမီးတော်ကို ငါသည်။ တဿေဝ အတ္ထာယ ပုဌာ၊ ထိုတူတော်၏ပင် အကျိုးငှာ မွေးမြူအပ်ခဲ့ပြီ။ ပါယာသေ ဆဉ္ဇိတသပ္ပိ ဝိယ၊ နို့ဃနာထသို့ သွန်ပစ်အပ်သော ထောပတ်ကဲ့သို့။ ဇာတန္တိ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ ဖြစ်သွားပြီ”ဟု လက်ခံ၍။ အပရဘာဂေ ဘာဂိနေယျဿ၊ နောက်အဖို့၌ တူတော်အား။ ရဇ္ဇံ ဒတွာ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပေး၍။ မိတရံ မဟာဒေဝိ ကာရေသိ၊ သမီးတော်ကို မိဖုရားကြီးကို မြှောက်စေပြီ။ သော တာယ သဒ္ဓိ၊ ထိုတူတော်မောင်မင်းသည် ထိုသမီးတော် မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ။

သမဂ္ဂဝါသံ ဝသမာနော၊ သင့်မြတ်စွာ နေထိုင်မှုကို နေထိုင်လျက်။ ဓမ္မေန ရန္တံ
ကာရေသိ၊ တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုပြီ။ သောပိ အသိလက္ခဏာပါဌကော၊
ထိုသန်လျက်လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားသည်လည်း။ တဿေဝ၊ ထိုတူတော်မင်း၏
ပင်။ ဥပဋ္ဌာကော အဟောသိ၊ အလုပ်အကျွေးသည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ ဧကဒိဝသံ၊
ထိုသန်လျက်လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားသည် တစ်နေ့၌။ ရာဇုပဋ္ဌာနံ အာဂန္တာ၊ မင်း
ခစားခြင်းငှာ လာ၍။ ပဋိသုရိယံ ဌတွာ၊ နေနှင့် ရင်ဆိုင်၌ တည်၍။ ဥပဋ္ဌဟန္တဿ၊
ခစားစဉ်။ လာခါ ဝိလီယံ၊ ချိပ်သည် အရည်ပျော်ကျပြီ။ ပဋိနာသိကာ ဘူမိယံ
ပတိ၊ နှာခေါင်းတုသည် မြေကြီးသို့ ကျသွားပြီ။ သော လဇ္ဇာယ၊ ထိုသန်လျက်
လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားသည် ရှက်သဖြင့်။ အဓောမုခေါ အဌာသိ၊ အောက်၌
မျက်နှာရှိ၍ တည်နေပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုသန်လျက်လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားကို။
ရာဇာ ပရိဟသန္တော၊ တူတော်မောင်မင်းသည် ပြောင်လှောင်လိုရကား။ “အာစရိယ
မာ စိန္တယိတ္ထ၊ အို. . ဆရာကြီး တွေးမပူကြပါလင့်။ ခိပိတံ နာမ ဧကဿ၊ ချေဆပ်မှု
မည်သည် အချို့သူအတွက်။ ကလျာဏံ ဟောတိ၊ အကောင်းသည် ဖြစ်၏။
ဧကဿ ပါပကံ ဟောတိ၊ အချို့သူအတွက် မကောင်းသည် ဖြစ်၏။ တုမေဟိ
ခိပိတေန၊ သင်ဆရာကြီးတို့သည် ချေဆပ်ခြင်းဖြင့်။ နာသိကာ ဆိဇ္ဇိယိတ္ထ၊
နှာခေါင်းကို ဖြတ်အပ်ခဲ့ပြီ။ မယံ ပန ခိပန္တာ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်တို့သည်ကား
ချေဆပ်ကြ၍။ မာတုလဓိတရံ လဘိတွာ၊ ဦးရီးတော်သမီးကို ရရှိ၍။ ရန္တံ
ပါပုဏိမှာတိ ဝတွာ၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြရပြီ”ဟု မိန့်ဆို၍။

၁၂၆။ “တထေဝေကဿ ကလျာဏံ၊ တထေဝေကဿ ပါပကံ။

တသ္မာ သဗ္ဗံ န ကလျာဏံ၊ သဗ္ဗံ ဝါပိ န ပါပကံ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ တထေဝေ ကဿ (ပ) ပါပကံဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

တထေဝ ဧကဿ ကလျာဏံ၊ ထိုအမှုသည်ပင် အချို့သူအတွက်
အကောင်းဖြစ်၏။ တထေဝ ဧကဿ ပါပကံ၊ ထိုအမှုသည်ပင် အချို့သူ
အတွက် မကောင်းဖြစ်၏။ တသ္မာ သဗ္ဗံ န ကလျာဏံ၊ ထို့ကြောင့် လောကဓေး
ဟူသမျှသည် အကောင်းချည်းလည်း မဖြစ်။ သဗ္ဗံ န ပါပကံ ဝါပိ၊ လောကဓေး
အားလုံးသည် မကောင်းချည်းလည်း မဖြစ်။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ တထေဝေကဿာတိ၊ တထေဝေကဿဟူသည်ကား။ တဒေဝေကဿ တဒေဝ ဧကဿ၊ ထိုအမှုသည်ပင် အချို့သူအတွက်တည်း။ ဝါ အယမေဝ ဝါ ပါဌော၊ တစ်နည်းကား ဤတဒေဝေကဿသည်ပင် ပါဠိတော်ရှိရင်း ပါဌ်တည်း။ ဒုတိယပဒေပိ ဧသေဝနယော၊ ဒုတိယပဒ၌လည်း ဤကဲ့သို့သော နည်းတည်း။ (ဤနည်းသာတည်း)။

ဣတိ သော ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဤကဲ့သို့ ထိုတူတော်မောင် မင်းသည် ဤဂါထာဖြင့်။ တံ ကာရဏံ အာဟရိတွာ၊ ထိုချေဆပ်ဆတ်ခဲ့ကြောင်းကို ဆောင်ပြ ပြီး၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်ပြီး၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္ထာ ဣမာယ ဒေသနာယ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤဒေသနာတော်ဖြင့်။ လောကသမ္ပတာနံ ကလျာဏပါပကာနံ၊ လောကလူများ သမုတ်ထားအပ် ကုန်သော အကောင်း အဆိုးတို့၏။ အနေကန္တိကဘာဝံ ပကာသေတွာ၊ ဧကန် မဟုတ်ကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူပြီး၍။ “တဒါ အသိလက္ခဏပါဌကောဝ၊ ထိုရှေးအခါက သန်လျက်လက္ခဏာဖတ်၊ ပုဏ္ဏားသည်ပင်။ ဧတရဟိ အသိလက္ခဏ ပါဌကော၊ ယခုငါဘုရား လက်ထက်၌ သန်လျက်လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတည်း။ ဘာဂိနေယျရာဇာပန၊ တူတော်မောင် ဗာရာဏသီမင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အသိလက္ခဏဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဌာ၊ အသိလက္ခဏဇာတ်အဖွင့်သည် ဆဌတည်း။

၇။ ကလဏ္ဍကဇာတကဝဏ္ဏနာ

တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနီတိ ဣဒံ၊ တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနီအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္ထာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဝိကတ္ထကဘိက္ခု အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ တစ်ပါးသော ကြွားဝါတတ်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တတ္ထ ဒွေပိ ဝတ္ထုနီ၊ ထိုကလဏ္ဍကဇာတ်၌ ပစ္စုပ္ပန် အတိတ်နှစ်မျိုးလည်း

ဖြစ်ကုန်သော ဝတ္ထုကြောင်းတို့သည်။ ကဋ္ဌာဟကဇာတကသဒိသာနေဝ၊ ကဋ္ဌာဟကဇာတ်နှင့် တူကုန်သည်သာတည်း။

ပန ဣဓ၊ အထူးပြောရသော် ဤကလဏ္ဍကဇာတ်၌။ ဗာရာဏသီသေဌိနော ဧသော ဒါသော၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ ဤကျွန်သည်။ ကလဏ္ဍကော နာမ အဟောသိ၊ ကလဏ္ဍကမည်သည် ဖြစ်ပြီ။ တဿ ပလာယိတွာ၊ ထိုကလဏ္ဍက ကျွန်၏ ထွက်ပြေး၍။ ပစ္စန္တဝါသိသေဌိနော၊ ပစ္စန္တရာဇ်နေ သူဌေး၏။ ဓိတရံ ဂဟေတွာ၊ သမီးကို ယူ၍။ မဟန္တေန ပရိဝါရေန ဝသနကာလေ၊ များမြတ်သော အခြံအရံဖြင့် နေထိုင်ရာကာလ၌။ ဗာရာဏသီသေဌိ ပရိယေသာပေတွာပိ၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ရှာစေ၍လည်း။ တဿ ဂတဌာနံ အဇာနန္တော၊ ထိုကလဏ္ဍက၏ သွားရာဌာနကို မသိရကား။ “ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။ ကလဏ္ဍကံ ပရိယေသာတိ၊ ကလဏ္ဍကကို ရှာချေ”ဟု။ အတ္တနာ ပုဋ္ဌံ၊ မိမိသည် မွေးထား အပ်သော။ သုကပေါတကံ ပေသေသိ၊ ကျေးသားငယ်ကို (ကျက်တူရွေးငယ်ကို) စေလွှတ်ပြီ။ သုကပေါတကော၊ ကျေးသားငယ်သည်။ ဣတော စိတော စ ဝိစရန္တော၊ ဤမှလည်း ဤမှလည်း လှည့်လည်သော်။ တံ နဂရံ ပါပုဏိ၊ ကလဏ္ဍက နေရာ ထိုတောမြို့သို့ ရောက်သွားပြီ။ တသ္မိံ စ ကာလေ ကလဏ္ဍကော၊ ထိုအခါ၌ လည်း ကလဏ္ဍကသည်။ နဒီကီဠံ ကီဠိတုကာမော၊ မြစ်ရေကစားမှုကို ကစားလို ရကား။ ဗဟုံ မာလာဂန္ဓဝိလေပနဉ္စေ၊ များစွာသော ပန်းနံသာ၊ နံသာပြောင်းကို လည်းကောင်း။ ခါဒနီယဘောဇနီယာနိ စ ဂါဟာပေတွာ၊ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို လည်းကောင်း ယူစေ၍။ နဒီံ ဂန္ဓာ၊ မြစ်သို့ သွား၍။ သေဌိဓိတာယ သဒ္ဓိံ၊ တော သူဌေးသမီးနှင့် အတူ။ နာဝံ အာရယု၊ လှေကို စီး၍။ ဥဒကေ ကီဠတိ၊ ရေထဲ၌ ကစား၏။ တသ္မိဉ္စ ပဒေသေ၊ ထိုအရပ်ဒေသ၌လည်းပဲ။ နဒီကီဠံ ကီဠန္တာ၊ မြစ်ရေ ကစားမှုကို ကစားကြကုန်သော။ ဣဿရဇာတိကာ၊ အဖိုးရသဘောရှိ သူတို့သည်။ တိခိဏဘေသဇ္ဇပရိဘာဝိတံ၊ ထက်လှစွာသော ဆေးဖြင့် ထုံထားအပ်သော။ ခီရံ ပိဝန္တိ နို့ရည်ကို သောက်ကုန်၏။ တေန တေသံ၊ ထိုနို့ရည်သောက်ထားခြင်းကြောင့် ထိုရေကစားသူတို့သည်။ ဒိဝသဘာဝံ ဥဒကေ၊ နေ့အဖို့ပတ်လုံး ရေ၌။ ကီဠန္တာနမ္ပိ ကစားကုန်သော်လည်း။ သီတံ န ဗာဓတိ၊ အအေးသည် မနှိပ်စက် (အအေးခံ နိုင်၏)။ အယံ ပန ကလဏ္ဍကော၊ ဤကလဏ္ဍကသည်ကား။ ခီရဂဏ္ဍုသံ ဂဟေတွာ၊ ငုံထားအပ်သော နို့ရည်ကို ယူ၍။ မုခံ ဝိက္ခာလေတွာ၊ ခံတွင်းကို

ဆေး၍။ တံ ခီရံ နုဋ္ဌဘတိ၊ ထိုနို့ရည်ကို ထွေးပစ်၏။ နုဋ္ဌဘန္တောပိ၊ ထွေးပစ်သော်လည်း။ ဥဒကေ အနုဋ္ဌဘိတွာ၊ ရေထဲ၌ မထွေးမူ၍။ သေဌိဓီတာယ၊ တောသူဌေးသမီး၏။ သီသေ နုဋ္ဌဘတိ၊ ခေါင်းပေါ်၌ ထွေး၏။ သုကပေါတကောပိ နဒီတီရံ ဂန္တာ၊ ကျေးသားငယ်သည်လည်း မြစ်ကမ်းသို့ ပျံသွား၍။ ဧကိဿာ ဥဒုမ္မရသာခါယ နိသီဒိတွာ၊ တစ်ကိုင်းသော ရေသဖန်းကိုင်း၌ နားနေပြီး၍။ ဩလောကေတွာ၊ ကြည့်ရှုသော်။ ကလဏ္ဍကံ သဉ္ဇာနိတွာ၊ ကလဏ္ဍကကျွန်းကို မှတ်မိ၍။ သေဌိဓီတာယ သီသေ၊ တောသူဌေးသမီး၏ ဦးခေါင်း၌။ နုဋ္ဌဘန္တံ ဒိသ္မာ၊ နို့ရည်ထွေးပစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “အရေ ကလဏ္ဍက ဒါသ၊ ဟယ်. . ကလဏ္ဍကကျွန်း။ အတ္တနော ဇာတိဉ္စ၊ မိမိ၏ မျိုးရိုးဇာတ်ကိုလည်းကောင်း။ ဝသနဌာနဉ္စ အနုဿရ၊ နေရာဌာနကိုလည်းကောင်း ထပ်ခါ ထပ်ခါ သတိထားပါ။ ခီရဂဏ္ဍုသံ ဂဟေတွာ၊ ငုံ့အပ်သော နို့ရည်ကို ယူ၍။ မုခံ ဝိက္ခာလေတွာ၊ ခံတွင်းကို ဆေးကြော၍။ ဇာတိသမ္ပန္နာယ သုခသံဝဇ္ဇာယ၊ မျိုးရိုးကောင်းသော ချမ်းသာစွာ ကြီးပြင်းလာသော။ သေဌိဓီတာယ သီသေ၊ တောသူဌေးသမီး၏ ခေါင်း၌။ မာ နုဋ္ဌဘိ၊ မထွေးပါလင့်။ အတ္တနော ပမာဏံ၊ မိမိ၏ ပမာဏကို။ န ဇာနာသီတိ ဝတွာ၊ မသိသလော”ဟု ပြော၍။

၁၂၇။ “တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနိ၊ အဟဉ္စ ဝနဂေါစရော။

အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏှေယျံ၊ ပိဝ ခီရံ ကလဏ္ဍကာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ တေ ဒေသာ (ပ) ကလဏ္ဍကဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ယေ ဒေသာ၊ နေခဲ့ဖူးရာ အကြင်မိခင်ဝမ်းတို့သည်။ ယာနိ ဝတ္ထုနိ၊ တည်ခဲ့ဖူးရာအကြင်အမိဝမ်းတို့သည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏)။ (တေ ဒေသေ၊ ထိုနေခဲ့ဖူးရာမိခင်ဝမ်းအရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း)။ တာနိ ဝတ္ထုနိ၊ တည်ခဲ့ဖူးရာ ထိုမိခင်ဝမ်း နေရာတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝနဂေါစရော အဟဉ္စ၊ တောထဲ၌ ကျင်လည်ကျက်စားသော ငါကျေးသားငယ် တိရစ္ဆာန်သည်ပင်။ (ဇာနာမိ၊ သိရှိ၏)။ အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏှေယျံ၊ စစ်ဆေး၍ သင့်ကို ဖမ်းယူကုန်ရာ၏။ ကလဏ္ဍကာ ခီရံ ပိဝ၊ အို. . ကလဏ္ဍက နို့ရည်ကို သောက်ပါ (ထွေးမပစ်ပါနဲ့)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနီတိ၊ တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနိ ဟူသော ပဌမပါဒကို။ မာတုကုစ္ဆိ သန္ဓာယ၊ မိခင်ဝမ်းကို ရည်ရွယ်၍။ ဝဒတိ၊ ကျေးသားငယ် ပြောဆို၏။ အယံ ဧတ္ထ အဓိပ္ပါယ်၊ ဤဆိုလတုံသည်ကား ဤပဌမပါဒ၌ ကျေးသားငယ်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပါယ်တည်း။ (ကော၊ အဓိပ္ပါယ် ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ယတ္ထ တေ ဝသိတံ၊ အကြင်မိခင်ဝမ်း၌ သင်ကလဏ္ဍက သည် နေခဲ့ဖူးပြီ။ တေ ကုစ္ဆိဒေသာ၊ ထိုသင်နေခဲ့ဖူးသည့် မိခင်ဝမ်းအရပ်တို့သည်။ ခတ္တိယဓိတာဒိနံ၊ မင်းသမီးစသည်တို့၏။ န ကုစ္ဆိဒေသာ၊ ဝမ်းဗိုက်အရပ် မဟုတ်ကြ ကုန်။ ယတ္ထ ဝါ ပတိဌိတော အာသိ၊ အကြင်ဌာန၌လည်း တည်ခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ပြီ။ တာနိ ကုစ္ဆိဝတ္ထုနိ၊ တည်ခဲ့ဖူးရာ ထိုဝမ်းဗိုက်အရပ်တို့သည်။ ခတ္တိယဓိတာဒိနံ၊ မင်းသမီးစသည်တို့၏။ န ကုစ္ဆိ ဝတ္ထုနိ၊ ဝမ်းဗိုက်နေရာ မဟုတ်ကြကုန်။ အထ ခေါ ဒါသိကုစ္ဆိယံ၊ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်မဝမ်းဗိုက်၌။ တံ၊ သင်ကလဏ္ဍကသည်။ ဝသိ စေဝ ပတိဌိတော စ၊ နေလည်း နေခဲ့ဖူးပြီ တည်လည်း တည်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား အဓိပ္ပါယ်တည်း။ အဟပ္ပ ဝနဂေါစရောတိ၊ အဟပ္ပ ဝနဂေါစရော ဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ တိရစ္ဆာနဘူတောပိ၊ တိရစ္ဆာန်စစ်စစ်ဖြစ်သော်လည်း။ ဧတမတ္ထံ၊ ဤသင်၏ကျွန်ဖြစ်ကြောင်းကို။ ဇာနာမိတိ ဒီပေတိ၊ ငါကျေးသားငယ် သိ၏ဟု ပြ၏။ အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏှေယျန္တိ၊ အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏှေယျံဟူသည်ကား။ ဧဝံ အနာစာရံ စရမာနံ၊ ဤကဲ့သို့ မသင့်လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံသော်။ မယာ ဂန္ဓာ အာရောစိတေ၊ ငါသည် သွား၍ ပြောကြားအပ်သော်။ အနုဝိစ္စ ဇာနိတွာ၊ စိစစ်၍ သိရှိ၍။ တဝ သာမိကာ၊ သင်ကလဏ္ဍက၏ ပိုင်ရှင်တို့သည် တာဠေတွာ စေဝ၊ ရိုက်နှက်၍လည်းကောင်း။ လက္ခဏာဟတံ ကတွာ စ၊ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်အပ်သည်ကို ပြု၍လည်းကောင်း။ တံ ဂဏှေယျံ၊ သင့်ကို ဖမ်းယူကုန်ရာ၏။ ဂဟေတွာ ဂမိဿန္တိ၊ ဖမ်းယူ၍ သွားကြလတုံ။ တသ္မာ အတ္တနော၊ ထို့ကြောင့် မိမိ၏။ ပမာဏံ ဥ တွာ၊ ပမာဏကို သိ၍။ သေဌိဓိတာယ သီသေ၊ တောသူဌေးသမီး၏ ဦးခေါင်း၌။ ဒီရံ အနုဋ္ဌုဘိတွာ ပိဝ၊ နို့ရည်ကို ထွေးမပစ်မူ၍ သောက်ပါ။ ကလဏ္ဍကာတိ၊ ကလဏ္ဍကဟူ၍။ တံ၊ ထိုကျွန်ကို။ နာမေန အာလပတိ၊ နာမည်ဖြင့် ကျေးသားငယ်ခေါ်ပြော၏။

ကလဏ္ဍကောပိ၊ ကလဏ္ဍကသည်လည်း။ သုဝပေါတကံ သဉ္ဇာနိတွာ၊
 ကျေးသားငယ်ကို မှတ်မိ၍။ “မံ ပါကဋ္ဌံ၊ ငါ့ကို ထင်ရှားစွာ။ ကရေယျာတိ ဘယေန၊
 ပြုရာ၏”ဟု တွေးကြောက်သဖြင့်။ ဧဟိ သာမိ၊ လာပါ အို. . အရှင်။ ကဒါ
 အာဂတော၊ ဘယ်အခါက လာခဲ့သည်။ အသီတိ အာဟ၊ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။
 သုကော၊ ကျေးသားငယ်သည်။ “ဧသော မံ၊ ဤကလဏ္ဍကသည် ငါ့ကို။
 ဟိတကာမတာယ၊ အကျိုးစီးပွားလိုလားသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ န ပက္ခောသတိ၊
 ခေါ်သည် မဟုတ်။ ပန မေ၊ အဟုတ်သော်ကား ငါ၏။ ဂီဝံ ဝဋ္ဋေတွာ၊ လည်ပင်းကို
 လိမ်ညှစ်၍။ မာရေတုကာမောတိ ဥ တွာဝ၊ သတ်လို၏”ဟု သိ၍သာလျှင်။ မေ
 တယာ၊ ငါ့အား သင်ကလဏ္ဍကဖြင့်။ န အတ္ထောတိ၊ အကျိုးမရှိဟု ပြော၍။
 တတော ဥပ္ပတိတွာ၊ ထိုမြစ်ကမ်းမှ ပျံတက်၍။ ဗာရာဏသီ ဂန္ဓာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့
 သွား၍။ ယထာဒိဋ္ဌံ သေဌိနော၊ အကြင်အကြင် မြင်အပ်ခဲ့သည်ကို ဗာရာဏသီ
 သူဌေးအား။ ဝိတ္ထာရေန ကထေသိ၊ အကျယ်အားဖြင့် ပြောကြားပြီ။ သေဌိ
 ဗာရာဏသီသူဌေးသည်။ အယုတ္တံ တေန၊ မသင့်လျော်သည်ကို ထိုကလဏ္ဍက
 သည်။ ကတန္တိ ဝတွာ၊ ပြုအပ်ပြီဟု ပြော၍။ ဂန္ဓာ တဿ၊ သွားရောက်၍
 ထိုကလဏ္ဍကအား။ အာဏံ ကာရေတွာ၊ အာဏာကို ပြုစေ၍။ ဗာရာဏသီမေဝ
 နံ အာနေတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့သာ ထိုကလဏ္ဍကကို ဆောင်ယူ၍။ ဒါသပရိ
 ဘောဂေန ပရိဘုဉ္ဇိ၊ ကျွန်အဖြစ်အသုံးပြုခြင်းဖြင့် အသုံးပြုပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
 ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ကလဏ္ဍကော၊ ထိုရှေးအခါက ကလဏ္ဍကကျွန်သည်။
 အယံ ဘိက္ခု အဟောသိ၊ ဤကြွားဝါသော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဗာရာဏသီ
 သေဌိ ပန၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ ငါဘုရားသည်
 သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကလဏ္ဍကဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ကလဏ္ဍကဇာတ်အဖွင့်သည်
 သတ္တမတည်း။

၈။ ဗိဇ္ဇာရဝတဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာတိဣဒံ၊ ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ကုဟကဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော အံ့ဖွယ်သရဲပြုတတ်သော ရဟန်းကို။ အာရတ္တ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တဒါ၊ မှန်၏ ထိုအခါ၌။ သတ္တာ တဿ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်း၏။ ကုဟကဘာဝေ အာရောစိတေ၊ အံ့ဩဖွယ်ပြုတတ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ န၊ အို . . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤရဟန်းသည်။ ကုဟကောယေ ဝါတိ ဝတွာ၊ အံ့ဩဖွယ်ပြုတတ်သည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ မူသိကယောနိယံ၊ ကြွက်မျိုး၌။ ပဋိသန္ဓိ ဂဟေတွာ၊ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍။ ဝုဗ္ဗိ အန္ဓာယ၊ ကြီးပြင်းမှုကို အစွဲပြု၍။ မဟာသရီရော၊ ကြီးသော ကိုယ်ရှိသည်။ သူကရတ္တာပကသဒိသော ဟုတွာ၊ ဝက်ပေါက်လေးနှင့် တူသည် ဖြစ်၍။ အနေကသတမူသိကာဟိ ပရိဝုတော၊ ရာပေါင်းများစွာသော ကြွက်တို့သည် ခြံရံအပ်လျက်။ အရညေ ဝိဟရတိ၊ တောထဲ၌ နေ၏။ အထ ဧကော သိင်္ဂီလော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော မြေခွေးသည်။ ဣတော စိတော စ ဝိစရန္တော၊ ဤမှလည်း ဤမှလည်း လှည့်လည်သော်။ တံ မူသိကယူထံ ဒိသ္မာ၊ ထိုကြွက်အုပ်ကို တွေ့ရ၍။ ဣမာ မူသိကာ ဝဇ္ဇေတွာ၊ ဤကြွက်တို့ကို လှည့်စား၍။ ခါဒိဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ စားမည်ဟု တွေး၍။ မူသိကာနံ အာသယဿ၊ ကြွက်တို့၏ နေရာ၏။ အဝိဒူရေ သူရိယာဘိမုခေါ၊ မနီးမဝေး၌ နေသို့ရှေ့ရသော မျက်နှာရှိ၍။ ဝါတံ ပိဝန္တော၊ လေကို သောက်လျက် (ပါးစပ်ဟထားလျက်)။ ဧကေန ပါဒေန အဋ္ဌာသိ၊ တစ်ချောင်းတည်းသော ခြေဖြင့် ရပ်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း သည်။ ဂေါစရာယ စရမာနော၊ အစာရှာရန်အကျိုးငှာ လှည့်လည်သော်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုမြေခွေးကို တွေ့၍။ “ဧသော သီလဝါ၊ ဤမြေခွေးသည် သီလရှိသည်။

ဘဝိဿတီတိ၊ ဖြစ်လတုံ”ဟု တွေး၍။ တဿ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ ထိုမြေခွေး၏ အထံသို့ သွား၍။ “ဘန္တေ တုံ၊ အို. . အရှင် အရှင်သည်။ ကော နာမောတိ ပုစ္ဆိ၊ အဘယ် အမည်ရှိသနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဓမ္မိကော နာမောတိ၊ ဓမ္မိကမည်၏ဟု ဖြေပြီ။ စတ္တာရော ပါဒေ၊ လေးချောင်းကုန်သော ခြေတို့ကို။ ဘူမိယံ အဋ္ဌပေတွာ၊ မြေပေါ်၌ မထား မူ၍။ ဧကေနဝ၊ ခြေတစ်ချောင်းတည်းဖြင့်သာ။ ကသ္မာ ဌိတော၊ အဘယ်ကြောင့် တည်နေသည်။ အသီတိ၊ ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ မယံ စတ္တာရော ပါဒေ၊ ငါသည် လေးချောင်းလုံးကုန်သော ခြေတို့ကို။ ပထဝိယံ ဌပေန္တေ၊ မြေပေါ်၌ ထားသော်။ ပထဝီ ဝဟိတုံ န သက္ကောတိ၊ မြေကြီးသည် ဆောင်ထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ တသ္မာ ဧကေနဝ၊ ထို့ကြောင့် ခြေတစ်ချောင်းတည်းဖြင့်သာ။ တိဋ္ဌာမီတိ၊ တည်နေ၏ဟု ဖြေပြီ။ မုခံ ဝိဝရိတွာ၊ ခံတွင်းကို ဖွင့်၍။ ကသ္မာ ဌိတော၊ အဘယ်ကြောင့် တည် နေသည်။ အသီတိ၊ ဖြစ်သနည်းဟု မေးပြီ။ မယံ အညံ၊ ငါတို့သည် လေမှတစ်ပါး အခြားကို။ န ဘက္ခယာမ၊ မစားကြကုန်(အစာမပြုကြကုန်)။ ဝါတမေဝ ဘက္ခ ယာမာတိ၊ လေကိုသာ စားကြ၏ (အစာပြုကြပါကုန်၏)ဟုဖြေပြီ။ အထ ကသ္မာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့်။ သူရိယာဘိမုခေါ တိဋ္ဌသီတိ၊ နေသို့ ရှေးရှုသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ တည်နေသနည်းဟု မေးပြီ။ သူရိယံ နမဿာမီတိ၊ နေကို ငါ ရှိခိုး၏ဟု ဖြေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြေခွေး၏။ ဝစနံ သုတွာ၊ စကားကို ကြားရ၍။ ဧသော သီလဝါ၊ ဤမြေခွေးသည် သီလ ရှိသည်။ ဘဝိဿတီတိ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေး၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှစ၍။ မူသိကဂဏေန သဒ္ဓိံ ကြွက်အုပ်နှင့်အတူ။ သာယံ ပါတံ၊ ညနေချမ်း၌ လည်ကောင်း မနက်စောစော၌လည်းကောင်း။ တဿ ဥပဋ္ဌာနံ ဂစ္ဆတိ၊ ထိုမြေခွေးအား ခစားခြင်းငှာ သွား၏။

အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း၏။ ဥပဋ္ဌာနံ ကတွာ၊ ခစားမှုကို ပြုပြီး၍။ ဂမနကာလေ သိင်္ဂီလော၊ သွားရာအခါ၌ မြေခွေးသည်။ သဗ္ဗပစ္ဆိမံ မူသိကံ၊ အားလုံးတို့နောက်ဆုံးဖြစ်သော ကြွက်ကို။ ဂဟေတွာ မံသံ ခါဒိတွာ၊ ဖမ်းယူ၍ အသားကို ကိုက်စား၍။ အဇ္ဈောဟရိတွာ မုခံ၊ မျိုချ၍ ခံတွင်းကို။ ပုဉ္ဇိတွာ တိဋ္ဌတိ၊ သုတ်သင်၍ တည်နေ၏။ အနုပုဗ္ဗေန မူသိကဂဏော၊ အစဉ်အားဖြင့် ကြွက်အုပ်သည်။ တနုကော ဇာတော၊ နည်းသွားသည် ဖြစ်ပြီ။

မူသိကာ၊ ကြွက်တို့သည်။ “ပုဗ္ဗေ အမှာကံ၊ ရှေးက ငါတို့၏။ အယံ အာသယော နပဟောတိ၊ ဤနေရာသည် မနေလောက်။ နိရန္တရာ တိဌာမ၊ အကြားမရှိကုန်ဘဲ တည်နေကြရ၏။ ဣဒါနိ သိထိလာ၊ ယခုအခါ၌ကား လျော့ကုန်၏။ ဧဝမ္ပိ အာသယော၊ ဤသို့ လျော့သော်လည်း နေရာသည်။ န ပူရတေဝ၊ ကြွက်တို့ဖြင့် မပြည့်သည်သာ။ ဧတံ ကိံ န ခေါတိ၊ ဤကြွက်နည်းပါးခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် နည်း”ဟု။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်းအား။ တံ ပဝတ္တိ အာရောစေသုံ၊ ထိုအဖြစ်ကို ပြောကြားကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ကေန ကာရဏေန မူသိကာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြွက်တို့သည်။ တနုတ္တံ ဂတာ န ခေါတိ၊ နည်းပါးသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ကြသနည်း”ဟု။ စိန္တေန္တော သိင်္ဂီလေ၊ တွေးတောသော် မြေခွေးအပေါ်၌။ အာသကံ ဌပေတွာ၊ သံသယကို ထား၍။ နံ ဝိမံသိဿာမိ ဣတိ၊ ထိုမြေခွေးကို စူးစမ်းမည်ဟု တွေး၍။ ဥပဋ္ဌာနကာလေ သေသမူသိကာ၊ ဆည်းကပ်ရာအချိန်၌ ကြွင်းသော ကြွက်တို့ကို (မူသိကေဟု ဒုတိယန္တသာ ရှိသင့်သည်။) ပူရတော ကတွာ၊ ရှေ့မှ ပြု၍။ သယံ ပစ္စတော အဟောသိ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကား နောက်မှ ဖြစ်ပြီ။ သိင်္ဂီလော တဿ၊ မြေခွေးသည် ထိုဘုရားလောင်း၏။ ဥပရိပက္ခန္တိ အပေါ်သို့ ပြေးလာပြီ။ ဗောဓိသတ္တော အတ္တနော၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိကို။ ဂဟဏတ္ထာယ တံ၊ ဖမ်းယူဖို့အကျိုးငှာ ထိုမြေခွေးကို။ ပက္ခန္တိံ ဒိသ္မာ နိဝတ္တိတွာ၊ ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၍ နောက်သို့ ဆုတ်တည်၍။ “ဘော သိင်္ဂီလ တေ၊ အို. . မြေခွေး သင်မြေခွေး၏။ ဣဒံ ဝတသမာဒါနံ၊ ဤဝတ်အကျင့် ဆောက်တည်ခြင်းသည်။ ဓမ္မသုဓမ္မတာယ န၊ တရားအကျင့် အလွန်ကောင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မဟုတ်။ ပန ပရေသံ၊ စင်စစ်သော်ကား သူတပါးတို့ကို။ ဟိသနတ္ထာယ ဓမ္မံ၊ ညည်းဆဲဖို့အကျိုးငှာ ကျင့်ဝတ်တရားကို။ ဓဇံ ကတွာ၊ အလံတံခွန်ကို ပြုလုပ်၍။ စရသီတိ ဝတွာ၊ သွားလာလှည့်လည်၏ဟု ပြောပြီး၍။

၁၂၈။ “ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာ၊ နိဂူဠော ပါပမာစရေ။
ဝိဿာသယိတွာ ဘူတာနိ၊ ဗိဇ္ဇာရံ နာမ တံ ဝတ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယော ဝေ ဓမ္မံ (ပ) တံ ဝတံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
ဂါထာနက်ကား. .

ယော ဓမ္မံ၊ အကြင်သူသည် ကုသလကမ္မပထတရားကို။ ဝေ ဓဇံ ကတ္တာ၊ စင်စစ် အလံတံခွန်ကို ပြု၍။ ဘူတာနိ ဝိဿာသယိတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့ကို အကျွမ်းဝင်မှုရှိသည်တို့ကို ပြု၍။ နိဂူဠော၊ ဖုံးကွယ်လျက်။ ပါပံ အာစရေ၊ မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်၏။ (တဿ၊ ထိုသူ၏)။ တံ ဝတံ၊ ထိုအကျင့်ကား။ ဗိဠာရံ နာမ၊ ကြောင်နှင့်တူစွာ ကောက်ကျစ်သော အကျင့်မည်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယော ဝေတိ၊ ယော ဝေဟူသည်ကား။ ခတ္တိယာဒိသု၊ ခတ္တိယမျိုးစသည်တို့တွင်။ ယော ကောစိဒေဝ၊ အမှတ်မရှိတစ်ပါးပါးသော သူ သာတည်း။ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတ္တာတိ၊ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတ္တာဟူသည်ကား။ ဒသကုသလ ကမ္မပထဓမ္မံ၊ ကုသလကမ္မပထတရား(၁၀)ပါးကို။ ဓဇံ ကတ္တာ၊ အလံတံခွန်ကို ပြု၍တည်း။ ကူဠံ ကရောန္တောဝိယ၊ အထွဋ်အထိပ်ကို ပြုဘိသကဲ့သို့။ ဥဿာ ပေတွာ၊ စိုက်ထောင်၍။ ဒဿေန္တော၊ ပြလျက်။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဓမ္မံ ဓဇံ ကတ္တာအနက်တည်း။ ဝိဿာသယိတ္တာတိ၊ ဝိဿာသယိတ္တာ ဟူသည်ကား။ အယံ သီလဝါတိ၊ ဤသူကား သီလရှိ၏ဟု။ သညာယ၊ မှတ်ထင်မှုဖြင့်။ သဉ္စာတ ဝိဿာသာနိ ကတ္တာ၊ ကောင်းစွာဖြစ်သည့် ချစ်ကျွမ်းဝင်မှုရှိသည်တို့ကို ပြု၍။ ဗိဠာရံ နာမ တံ ဝတန္တိ၊ ဗိဠာရံ နာမ တံ ဝတံဟူသည်ကား။ ဧဝံ တံ ဓမ္မံ၊ ဤကဲ့သို့ ထိုကုသလကမ္မပထတရားဆယ်ပါးကို။ ဓဇံ ကတ္တာ၊ အလံတံခွန်ကို ပြု၍။ ရဟော ပါပါနိ၊ ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှုတို့ကို။ ကရောန္တဿ ဝတံ၊ ပြုသူ၏ အကျင့်သည်။ ကေရာဋိကဝတံ နာမ ဟောတိ၊ ကောက်ကျစ်သော အကျင့် မည်သည် ဖြစ်၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား စတုတ္ထပါဒအနက်တည်း။

မူသိကရာဇာ ကထေန္တောဝ၊ ကြွက်မင်းသည် ပြောလျက်ပင်သာ။ ဥပ္ပတိတွာ တဿ၊ ခုန်၍ ထိုမြေခွေး၏။ ဂီဝါယံ ပတိတွာ၊ လည်ပင်းပေါ်၌ ကျ၍။ ဟနုကဿ ဟေဋ္ဌာ၊ မေးရိုး၏ အောက်၌။ အန္တောဂလနာဠိယံ ခုံသိတွာ၊ လည်ပင်းအတွင်း ကြော၌ ကိုက်၍။ ဂလနာဠိ ဖာလေတွာ၊ လည်ချောင်းရိုးကို ဖောက်ခွဲ၍။ ဇီမိတက္ခယံ ပါပေသိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီ။ မူသိကဂဏော နိဝတ္တိတွာ၊ ကြွက်အုပ်သည် ပြန်ဆုတ်လာ၍။ သိဂီလံ မုရု မုရုတိ၊ မြေခွေးကို မြုံမြုံဟု။ ခါဒိတွာ အဂမာသိ၊ ကိုက်စား၍ သွားပြီ။ ပဌမဂတာဝ အဿ၊ ပဌမရောက် လာကြသော ကြွက်တို့သည်သာ ထိုမြေခွေး၏။ မံသံ လဘိသု ကိရ၊ အသားကို

စားကြရသတဲ့။ ပစ္ဆာ အာဂတာ၊ နောက်မှ ရောက်လာကြသော ကြွက်တို့သည်။
န လဘိသု၊ မစားရကုန်ပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေမှ စ၍။ မူသိကဂဏော၊
ကြွက်အုပ်သည်။ နိဗ္ဗယော ဇာတော၊ ဘေးကင်းသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ သိင်္ဂါလော၊ ထိုရှေးအခါက မြေခွေးသည်။ ကုဟကဘိက္ခု
အဟောသိ၊ အံဩဖွယ်ပြုတတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ မူသိကရာဇာ ပန၊
ကြွက်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဗိဠာရဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ဗိဠာရဇာတ်အဖွင့်သည်
အဋ္ဌမတည်း။

၉။ အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇဇာတကဝဏ္ဏနာ

နာယံ သိခါ ပုညဟေတူတိ ဣဒံ၊ နာယံ သိခါ ပုညဟေတု စသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ကုဟကံ ဘိက္ခုဇဝ၊ အံဩဖွယ် ပြုတတ်သော
ရဟန်းကိုပင်။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။

ဟိ အတီတသ္မိံ၊ ချဲ့ဦးအံ့ လွန်လေပြီးသော အခါ၌။ ဗာရာဏသီယံ ဗြဟ္မဒတ္တော၊
ဗာရာဏသီမြို့၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။
ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ မူသိကရာဇာ ဟုတွာ၊ ကြွက်မင်းသည်
ဖြစ်၍။ အရညေ ဝသတိ၊ တောထဲ၌ နေ၏။ အထ ဧကော သိင်္ဂါလော၊ ထိုအခါ
တစ်ကောင်သော မြေခွေးသည်။ ဒဝဉ္စာဟေ ဥဋ္ဌိတေ၊ တောမီးသည် ထတောက်
သော်။ ပလာယိတုံ အသက္ကောန္တော၊ ပြေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား။ ဧကသ္မိံ ရုက္ခေ၊
သစ်ပင်တစ်ပင်၌။ သီသံ အာဟစ္စ အဋ္ဌာသိ၊ ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်၍ စိုက်၍ တည်ပြီ။
တဿ သကလသရီရေ၊ ထိုမြေခွေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌။ လောမာနိ ဈာယိသု၊
အမွေးတို့သည် မီးလောင်ကုန်ပြီ။ ရုက္ခံ အာဟစ္စ၊ သစ်ပင်ကို ထိခိုက်၍ စိုက်၍။
ဌိတဋ္ဌာနေ ပန၊ တည်ရာဌာန၌ကား။ မတ္ထကေ စူဠာ ဝိယ၊ ငယ်ထိပ်၌ ဦးစွန်းဖုတ်

ကဲ့သို့။ ထောကာနိ လောမာနိ အဋ္ဌံသု၊ အနည်းငယ်ကုန်သော အမွေးတို့သည် တည်ရှိကုန်ပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုမြေခွေးသည် တစ်နေ့၌။ သောဣယံ ပါနီယံ ပိဝန္တော၊ ကျောက်ရေကန်၌ သောက်ရေကို သောက်သော်။ ဆာယံ ဩလော ကေန္တော၊ အရိပ်ကို ကြည့်သော်။ စူဠံ ဒိသ္မာ၊ ဦးစွန်းဖုတ်ကို တွေ့၍။ “ဣဒါနိ မေ၊ ယခုအခါ ငါ့မှာ။ ဘဏ္ဍာမူလံ ဥပ္ပန္နန္တိ၊ အရင်းပစ္စည်းသည် ဖြစ်ပြီ ရှိပြီ” ဟုတွေး၍။ အရညေ ဝိစရန္တော၊ တောထဲ၌ လှည့်လည်သော်။ တံ မူသိကာဒရိံ ဒိသ္မာ၊ ကြွက်တို့နေရာ ထိုချောက်ကြားကို တွေ့၍။ “ဣမာ မူသိကာ ဝဉ္ဇေတွာ၊ ဤကြွက် တို့ကို လိမ်ညာ၍။ ခါဒိဿာမိတိ၊ စားမည်” ဟု တွေး၍။ ဟေဋ္ဌာ ဝုတ္တနယေနဝ၊ ရှေးခေါ်သည့် အောက်ဗိဋ္ဌာရဇာတ်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်ပင်။ အဝိဒူရေ အဋ္ဌာသိ၊ မနီးမဝေး၌ တည်ပြီ။ အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုမြေခွေးကို ဘုရားလောင်းသည်။ ဂေါစရာယ စရန္တော ဒိသ္မာ၊ အစာရှာခြင်းငှါ လှည့်လည်သော် တွေ့၍။ အယံ သီလဝါတိ၊ ဤမြေခွေးသည် သီလရှိ၏ဟု။ သညာယ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ အမှတ်သညာဖြင့် ချဉ်းကပ်၍။ တံ ကိ နာမော၊ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသည်။ အသီတိ ပုစ္ဆိ ဖြစ်သနည်း ဟု မေးပြီ။ အဟံ၊ ငါကား။ အဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇော နာမာတိ၊ မီးပူဇော်သည့် ဘာရဒ္ဒါဇမည်၏ဟုဖြေပြီ။ အထ ကသ္မာ၊ ထိုသို့ဖြစ်သော် အဘယံကြောင့်။ အာဂတော အသီတိ၊ လာသည် ဖြစ်သနည်းဟုမေးပြီ။ တုမှာကံ ရက္ခဏတ္တာယာတိ၊ သင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါဟု ဖြေပြီ။ ကိန္တိ ကတွာ၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်၍။ အမေ ရက္ခိဿသီတိ၊ ငါတို့ကို စောင့်ရှောက်မည်နည်းဟု မေးပြီ။ အဟံ အင်္ဂုဋ္ဌဂဏနံ နာမ၊ ငါသည် မြီးထူးရေတွက်ခြင်း မည်သည်ကို။ ဇာနာမိ၊ နားလည်၏။ တုမှာကံ ပါတောဝ နိက္ခမိတွာ၊ သင်တို့၏ စောစောပင် နေရာမှ ထွက်၍။ ဂေါစရာယ ဂမနကာလေ၊ အစာရှာခြင်းငှါ သွားရာအခါ၌။ ဧတ္တကာတိ ဂဏေတွာ၊ ဤမျှရှိကုန်၏ဟု ရေတွက်၍။ ပစ္စာဂမနကာလေပိ၊ ပြန်လာရာအခါ၌လည်း။ ဂဏေဿာမိ၊ ရေတွက်အံ့။ ဧဝံ သာယံ ပါတံ၊ ဤကဲ့သို့ ညချမ်း၌လည်းကောင်း နံက်ခင်း၌လည်းကောင်း။ ဂဏေန္တော ရက္ခိဿာမိတိ၊ ရေတွက်လျက် စောင့်ရှောက်မည်ဟု ပြောပြီ။ မာတုလ တေန ဟိ ရက္ခ ဣတိ၊ အို၊ ဦးကြီး ထိုသို့ဖြစ်လျှင် စောင့်ရှောက်ပါဟု ပြောပြီ။ သော သာဓူတိ၊ ထိုမြေခွေးသည် ကောင်းပါပြီဟု။ သမ္ပဋိစ္စိတွာ၊ လက်ခံပြီး၍။ နိက္ခမနကာလေ၊ အစာရှာထွက်သော အခါ၌။ ဧကော ဒွေ တယောတိ၊ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်

တို့ သုံးကောင်တို့ဟု။ ဂဏေတွာ၊ ရေတွက်ပြီး၍။ ပစ္စာဂမနကာလေပိ၊ ပြန်လာရာ
ကာလ၌လည်း။ တထေဝ ဂဏေတွာ၊ ထို့အတူပင် ရေတွက်ပြီး၍။ သဗ္ဗပစ္ဆိမံ
ဂဟေတွာ ခါဒတိ၊ ကြွက်အားလုံး နောက်ဆုံးဖြစ်သော ကြွက်ကို ဖမ်းယူ၍ စား၏။
သေသံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ အကြွင်းစကားသည် ရှေးဗိဇ္ဇာရဇာတ်နှင့် တူသည်
သာတည်း။

ဣဓ ပန မူသိကရာဇာ၊ ဤအဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇောတ်၌ကား ကြွက်မင်းသည်။
နိဝတ္တိတွာ ဌိတော၊ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ရပ်တည်လျက်။ “ဘော အဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါဇ
အို၊ မီးပူဇော်သည့် ဘာရဒ္ဒါဇ။ တဝ ဓမ္မသုဓမ္မတာယ၊ သင်၏ တရားအားဖြင့်
အလွန်ကောင်းသောတရားရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ မတ္ထကေ အယံ စူဠာ၊
ငယ်ထိပ်၌ ဤဦးစွန်းဖုတ်ကို။ န ဌပိတာ၊ ထားအပ်သည်မဟုတ်။ ကုစ္ဆိကာရဏာ
ပန၊ ဝမ်းဗိုက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်ကား။ ဌပိတာတိ ဝတွာ၊ ထားအပ်ပြီဟု
ပြောဆို၍။

၁၂၉။ “နာယံ သိခါ ပုညဟေတု၊ ယာသဟေတု အယံ သိခါ။

နာ’ဂုဋ္ဌိဂဏနံ ယာတိ၊ အလံ တေ ဟောတု အဂ္ဂိကာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ နာယံ သိခါ ။ပ။ အဂ္ဂိကစသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး
ဂါထာနက်ကား..

အယံ သိခါ န ပုညဟေတု၊ ဤဦးစွန်းဖုတ်သည်ကား ကုသိုလ်လိုချင်
သောကြောင့် မဟုတ်။ အယံ သိခါ ယာသဟေတု၊ ဤဦးစွန်းဖုတ်သည်ကား
စားချင်သောကြောင့်တည်း။ အဂုဋ္ဌိဂဏနံ န ယာတိ၊ မြီးထူး ရေတွက်ခြင်းသို့
ကြွက်များမရောက်။ အဂ္ဂိကာ၊ မီးပူဇော်သည့် အို၊ ဘာရဒ္ဒါဇ။ အလံ တေ
ဟောတု၊ အကျိုးမရှိခြင်းသည် သင်အား ဖြစ်ပါစေ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ နာ’ဂုဋ္ဌိဂဏနံ ယာတိတိ၊ နာ’ဂုဋ္ဌိဂဏနံ ယာတိဟူသော
ပါဌ်၌။ အဂ္ဂိဋ္ဌိဂဏနာ၊ မြီးထူးရေတွက်ခြင်းကို။ အဂ္ဂိဋ္ဌိဂဏနာတိ ဂုစ္ဆတိ၊
အဂ္ဂိဋ္ဌိဂဏနာဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ အယံ မူသိကဂဏော၊ ဤကြွက်အုပ်သည်။
အဂ္ဂိဋ္ဌိဂဏနံ၊ မြီးထူးရေတွက်ခြင်းသို့။ န ဂစ္ဆတိ န ဥပေတိ၊ မကပ်ရောက်တော့။
န ပူရေတိ၊ မပြည့်တော့။ ပရိက္ခယံ ဂစ္ဆတိ၊ ကုန်ခမ်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဣတိ

အတ္ထော၊ ဤကား တတိယပါဒ အနက်တည်း။ အလံ တေ ဟောတု အဂ္ဂိကာတိ၊ အလံ တေ ဟောတု အဂ္ဂိကာဟူသည်။ သိင်္ဂီလံ၊ မြေခွေးကို။ နာမေန အာလပန္နော အာဟ၊ နာမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်လျက် ပြောဆိုပြီ။ ဧတ္တာဝတာ တေ၊ ဤမျှအတိုင်း အရှည်ရှိသော စားခြင်းဖြင့် သင်မြေခွေးအား။ အလံ ဟောတု၊ အကျိုးမရှိခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ။ ဣတော ပရံ၊ ဤမှ နောက်၌။ မူသိကေ န ခါဒေဿသိ၊ ကြွက်တို့ကို သင်မစားရလတံ။ တယာ သဒ္ဓိံ၊ သင်နှင့်အတူ။ အမေဟိ ဝါ သံဝါသော၊ ငါတို့နှင့် လည်း အတူနေခြင်းသည်။ အလံ ဟောတု၊ အကျိုးမရှိခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေ။ မယံ ဣဒါနိ၊ ငါတို့သည် ယခုအခါ၌။ တယာ သဒ္ဓိံ၊ သင်မြေခွေးနှင့် အတူ။ န ဝသိဿာမ၊ မနေကုန်တော့အံ့။ ဣတိပိ အတ္ထော၊ ဤသည်လည်း စတုတ္ထပါဒ အနက်တည်း။ သေသံ ပုရိမသဒိသမေဝ၊ အကြွင်းစကားသည် ရှေးဂါထာဖွင့်နှင့် တူသည်သာ တည်း။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ တဒါ သိင်္ဂီလော၊ ထိုရှေးအခါက မြေခွေးသည်။ အယံ ဘိက္ခု၊ အဟောသိ၊ ဤအံ့ဩဖွယ်ပြုတတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ မူသိကရာဇာ ပန၊ ကြွက်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည် သာ ဖြစ်လာပြီဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အဂ္ဂိကာဘာရဒ္ဒါဇဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊
အဂ္ဂိကာဘာရဒ္ဒါဇဇာတ်အဖွင့်သည် နဝမတည်း။

၁၀။ ကောသိယဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယထာ ဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿူတိ ဣဒံ၊ ယထာ ဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿုအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သာဝတ္ထိယံ ဧကံ မာတုဂါမံ၊ သာဝတ္ထိမြို့က တစ်ယောက်သော မာတုဂါမကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဧကဿ သဒ္ဓါသမ္ပန္နဿ၊ တစ်ယောက်သော သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဥပါသကဗြာဟ္မဏဿ ရတနာသုံးပါးကိုးကွယ်သော ပုဏ္ဏား၏။ သာ ဗြာဟ္မဏီ၊ ထိုပုဏ္ဏားမသည်။ ဒုဿိလာ ပါပဓမ္မာ၊ သီလမရှိသည်

ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသည်။ ရတ္တိ အတိစရိတွာ၊ ည၌ လွန်ကျူးဖောက်ပြန် ကျင့်၍။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ ကိဉ္စိ ကမ္မံ အကတွာ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ်ကို မပြုမူ၍။ ဂိလာနာလယံ ဒေသေတွာ၊ နာဖျားဟန်ကို ပြ၍။ နိတ္ထုနမာနာ နိပဇ္ဇတိ ကိရ၊ ငြီးငြူလျက် အိပ်နေသတဲ့။ အထ နံ ဗြာဟ္မဏော၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားမကို လင်ပုဏ္ဏားသည်။ “ဘဒ္ဒေ တေ၊ အို. . ရှင်မ သင်ရှင်မ၏။ အဖာသုကံ ကိန္တိ ပုစ္ဆိ မချမ်းသာခြင်းကား ဘာပါနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဝါတာ မေ ဝိဇ္ဇန္တိတိ၊ လေတို့သည် ငါ့အား ထိုးကုန်၏ဟု ဖြေပြီ။ အထ ကိ၊ ထိုသို့လေထိုးသော် အဘယ်ကို။ လဒ္ဓံ ဝဇ္ဇတီတိ၊ ရခြင်းငှာ သင့်သနည်းဟု မေးပြီ။ သိနိဒ္ဓမဓုရာနိ၊ နူးညံ့ချိုဆိမ့်ကုန်သော။ ပဏီတပဏီတာနိ၊ မွန်မြတ်၊ မွန်မြတ်ကုန်သော။ ယာဂုဘတ္တတေလာဒီနိ၊ ယာဂု ထမင်း ဆီစသည်တို့ကို။ (လဒ္ဓံ ဝဇ္ဇတီတိ၊ ရခြင်းငှာ သင့်၏ဟု ဖြေပြီ)။ ဗြာဟ္မဏော ယံ ယံ၊ လင်ပုဏ္ဏားသည် အကြင်အကြင်ပစ္စည်းကို။ သာ ဣစ္ဆတိ၊ ထိုမယား ပုဏ္ဏားမသည် အလိုရှိ၏။ တံ တံ၊ မယားပုဏ္ဏားမ အလိုရှိသည့် ထိုထိုပစ္စည်းကို။ အာဟရိတွာ ဒေတိ၊ ဆောင်ယူ၍ ပေး၏။ ဒါသော ဝိယ၊ ကျွန်ကဲ့သို့။ သဗ္ဗကိစ္စာနိ ကရောတိ၊ ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ပြုလုပ်ပေး၏။ ပန သာ၊ သို့သော်လည်း ထိုပုဏ္ဏား မသည်။ ဗြာဟ္မဏဿ ဂေဟံ၊ လင်ပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့။ ပဝိဋ္ဌကာလေ နိပဇ္ဇတိ၊ ဝင်လာရာအခါ၌ အိပ်နေ၏။ ဗဟိ နိက္ခန္တကာလေ၊ အိမ်ပြင်ပသို့ ထွက်သွားရာ အချိန်၌။ ဇာရေဟိ သဒ္ဓိ၊ လင်ငယ်တို့နှင့် အတူ။ ဝီတိနာမေတိ၊ အချိန်ကုန်စေ၏။

အထ ဗြာဟ္မဏော၊ ထိုအခါ လင်ပုဏ္ဏားသည်။ “ဣမိဿာ သရီရေ၊ ဤမယား ပုဏ္ဏားမ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌။ ဝိဇ္ဇနဝါတာနံ ပရိယန္တော၊ ထိုးသောလေတို့၏ သက်သာ ပျောက်ကင်းမှု အပိုင်းအခြားသည်။ န ပညာယတီတိ၊ မထင်ရှား မသိရ”ဟုတွေး၍။ ဧကဒိဝသံ၊ တစ်နေ့၌။ ဂန္ဓမာလာဒီနိ အာဒါယ၊ နံသာပန်း စသည်တို့ကို ယူ၍။ ဇေတဝနံ ဂန္ဓာ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီး၍။ သတ္ထာရံ ပူဇေတွာ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်ပြီး၍ ရှိခိုးပြီး၍။ ဧကမန္တံ နိသီဒိတွာ၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်ပြီးသော်။ “ဗြာဟ္မဏ ကိ၊ အို. . ပုဏ္ဏား ဘာကြောင့်။ န ပညာယသီတိ ဝုတ္တေ၊ မထင်သနည်း မတွေ့ရသနည်း”ဟု မေးတော်မူအပ်သည်ရှိသော်။ “ဘန္တေ မေ ဗြာဟ္မဏိယာ၊ အို. . ရှင်တော်ဘုရား တပည့်တော်၏ ပုဏ္ဏားမ၏။ မေ သရီရေ ကျွန်မ၏ကိုယ်၌။ ဝါတာ ဝိဇ္ဇန္တိ ကိရ၊ လေတို့သည် ထိုးကုန်သတဲ့။ သွာဟံ တဿာ၊ ထိုတပည့်တော်သည် ထိုအိမ်ရှင်မအတွက်။ သပ္ပိတေလာဒီနိ စေဝ၊

ထောပတ်ဆီစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဏီတပဏီတဘောဇနာနိ စ၊ မွန်မြတ်၊
 မွန်မြတ်ကုန်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပရိယေသာမိ၊ ရှာပေးရ၏။
 အဿာ သရီရံ၊ ထိုအိမ်ရှင်မ၏ ကိုယ်သည်။ ယနံ၊ လုံးလုံးခဲခဲသည်။ ဝိပ္ပသန္တ
 ဆဝိဝဏ္ဏံ ဇာတံ၊ အထူးကြည်လင်သော ကိုယ်အဆင်းရှိသည် ဖြစ်ပါပြီ။ ပန
 ဝါတရောဂဿ၊ သို့သော်လည်း လေနာရောဂါ၏။ ပရိယန္တော န ပညာယတိ၊
 သက်သာပျောက်ကင်းမှု အပိုင်းအခြားသည် မထင်ရှားပါ၊ မတွေ့ရပါ။ အဟံ
 တံ ပဋိဇ္ဇေက္ခန္ဓာဝ၊ တပည့်တော်သည် ထိုအိမ်ရှင်မကို ပြုစုလျက်သာ။ ဣဓ
 အာဂမနဿ၊ ဤရှင်တော်ဘုရားထံသို့ လာရောက်ခြင်း၏။ ဩကာသံ န
 လဘာမီတိ အာဟ၊ အခွင့်ကို မရပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ ဗြာဟ္မဏိယာ၊
 ဘုရားရှင်သည် မယားပုဏ္ဏားမ၏။ ပါပဘာဝံ ဥ တွာ၊ ယုတ်မာကြောင်းကို သိ၍။
 “ဗြာဟ္မဏ ဧဝံ နိပန္နဿ၊ အို၊ ပုဏ္ဏား ဤကဲ့သို့ အိပ်၍သာနေသော။ မာတုဂါမဿ
 ရောဂေ၊ မာတုဂါမ၏ ရောဂါသည်။ အဂ္ဂပသမန္တေ၊ မငြိမ်းအေး၊ မပျောက်
 ကင်းသော်။ ဣဒဉ္စ ဣဒဉ္စ ဘေသဇ္ဇံ၊ ဤဆေး ဤဆေးကိုလည်း။ ကာတုံ ဝဇ္ဇတီ
 တိ၊ စားခိုင်းမှုပြုခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု။ ပုဗ္ဗေပိ တေ၊ ရှေးတုန်းကလည်း သင့်အား။
 ပဏ္ဍိတေဟိ ကထိတံ၊ ပညာရှိတို့သည် ပြောကြားအပ်ဖူးပြီ။ ပန ဘဝသဓိပ
 ဂတတ္တာ၊ သို့ပါသော်ငြားလည်း ဘဝချဉ်းချုံးမှုရောက်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ န
 သံလက္ခေသီတိ ဝတ္တာ၊ သင်မမှတ်မီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊
 ထိုပုဏ္ဏားသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို
 ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ ဗြာဟ္မဏမဟာသာလကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ပုဏ္ဏားလူ
 ချမ်းသာမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော တက္ကသိလာယံ၊ အရွယ်ရောက်သော်
 တက္ကသိုလ်မြို့၌။ သဗ္ဗသိပ္ပာနိ ဥဂ္ဂဏိတွာ၊ အတတ်ပညာအားလုံးတို့ကို သင်ယူ၍။
 ဗာရာဏသီယံ ဒိသာပါမောက္ခော၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ အရပ်လေးမျက်နှာ
 အကြီးအမှူးဖြစ်သော။ အာစရိယော အဟောသိ၊ ဆရာကြီးသည် ဖြစ်ပြီ။
 ဧကသတရာဇဓာနီသု၊ တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းနေပြည်တို့က။ ခတ္တိယကုမာရာ
 စ၊ ခတ္တိယမျိုး မင်းသားတို့သည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏကုမာရာ စ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး

လူငယ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ယေဘုယျေန တဿ သန္တိကေဓဝ၊ များသော အားဖြင့် ထိုဘုရားလောင်း၏ အထံ၌သာ။ သိပ္ပံ ဥဂ္ဂဏ္ဌန္တိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူကြကုန်၏။ အထ ဧကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော။ ဇနပဒဝါသီ၊ ဗြာဟ္မဏမာဏဝေါ၊ ဇနပုဒ်နေသော ပုဏ္ဏားလုလင်သည်။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကေ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံ၌။ တယော ဝေဒေ၊ သုံးပုံကုန်သော ဝေဒကျမ်း တို့ကိုလည်းကောင်း။ အဋ္ဌာရသဝိဇ္ဇာဋ္ဌာနာနိ စ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကုန်သော အတတ်ပညာတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဥဂ္ဂဏ္ဌိတွာ၊ သင်ယူ၍။ ဗာရာဏသီယံယေဝ၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ပင်။ ကုဋ္ဌမ္ပံ သဏ္ဌာပေတွာ၊ ပစ္စည်းကို ကောင်းစွာထား၍။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ ဒွိတ္တက္ခတ္တံ၊ နေတိုင်း နေတိုင်း၌ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့။ အာဂစ္ဆတိ၊ လာရောက်၏။ တဿ ဗြာဟ္မဏီ၊ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်၏ ပုဏ္ဏားမကား။ ဒုဿီလာ ပါပဓမ္မာ၊ သီလမရှိသည် ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသည်။ အဟောသိက္ခတိ သဗ္ဗံ၊ ဖြစ်ပြီစသော အလုံးစုံသည်။ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထုသဒိသမေဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းနှင့် တူသည်သာတည်း။

“ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ သြဝါဒဂဟဏာယ၊ သြဝါဒခံယူဖို့၊ သြကာသံ န လဘာမိတိ ဝုတ္တေ၊ အခွင့်အခါကို ကျွန်တော်မရပါ”ဟု ပြောကြားအပ်သော်။ “သာ မာဏဝိကာ၊ ထိုပုဏ္ဏား လုလင်ငယ်မသည်။ ဣမံ ဝဇ္ဇေတွာ၊ ဤလုလင်ကို လိမ်ညာ၍။ နိပဇ္ဇတိတိ၊ အိပ်နေ၏”ဟု။ ဗောဓိသတ္တော ပန ဥ တွာ၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား သိရှိ၍။ “တဿာ ရောဂါနုစ္ဆဝိကံ၊ ထိုပုဏ္ဏားသူငယ်မ၏ ရောဂါနှင့် သင့်လျော်သော။ ဘေသဇ္ဇံ အာစိက္ခိယာမိတိ၊ ဆေးကို ပြောမည်”ဟု။ စိန္တေတွာ၊ တွေးတော၍။ “တာတ တံ၊ အို. . ချစ်သား သင်သည်။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ တဿာ၊ ထိုအိမ်ရှင်မအား။ သပ္ပိ ခီရရသာဒီနိ၊ ထောပတ်နို့ရည်အရသာစသည်တို့ကို။ မာ အဒါသိ၊ မပေး မကျွေးလင့်၊ ဂေါမုတ္တေ ပန၊ နွားကျင်ငယ်၌ကား။ ပဉ္စပဏ္ဏာနိ၊ တမာစသော အရွက်ငါးမျိုး တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဖလာဒီနိစ၊ ဆီးဖြူစသော အသီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပက္ခိပိတွာ ကောဋေတွာ၊ ထည့်၍ ထောင်းထု၍။ နဝတမ္ပလောဟဘာဇနေ ပက္ခိပိတွာ၊ ကြေးနီခွက်အသစ်၌ ထည့်၍။ လောဟဂန္ဓံ ဂါဟာပေတွာ၊ ကြေးနံကို ယူစေ၍။ ရန္တုဝါ ယောတ္တံဝါ၊ ရိုးရိုးကြိုးကိုသော်လည်းကောင်း သားရေကြိုးကို သော်လည်းကောင်း။ ရုက္ခံ ဝါ လတံ ဝါ ဂဟေတွာ၊ အသားချောင်းကိုသော်

လည်းကောင်း ကြိမ်နွယ်စသည်ကိုသော်လည်းကောင်း ကိုင်ယူ၍။ ဣဒံ တေ
 ရောဂဿ၊ ဤဆေးသည်ကား နင်၏ ရောဂါနှင့်။ အနုစ္ဆရိကဘေသန္တံ၊
 သင့်လျော်သော ဆေးတည်း။ ဣဒံ ဝါ ပိဝ၊ ဤဆေးကိုသော်မူလည်း သောက်
 လော့။ ဥဋ္ဌာယ တယာ ဘုတ္တဘတ္တဿ၊ ထ၍ နင်သည် စားထားအပ်သော
 ထမင်းအား။ အနုစ္ဆရိကံ ကမ္မဝါ၊ သင့်လျော်သော အလုပ်ကိုသော်မူလည်း။
 ကရောဟိတိ ဝတ္တာ၊ ပြုလော့” ဟု ပြောဆို၍။ ဣမံ ဂါထံ ဝဒေယျာသိ၊ ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပါလေ။ ဘေသန္တံ သစေ န ပိဝတိ၊ ဆေးကို အကယ်၍ မသောက်အံ့။
 အထ နံ၊ ဆေးမသောက်ရာ ထိုအခါ၌ ထိုအိမ်ရှင်မကို။ ရဇ္ဈယာ ဝါ ယောက္ခေန
 ဝါ၊ ကြီးရိုးရိုးဖြင့်သော်လည်းကောင်း သားရေကြီးဖြင့်သော်လည်းကောင်း။ ရုက္ခေန
 ဝါ လတာယ ဝါ၊ သစ်သားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ကြိမ်စသော နွယ်ဖြင့်သော်
 လည်းကောင်း။ ကတိစိ ပဟာရေ ပဟရိတွာ၊ နှစ်ချက် သုံးချက် ရိုက်မှုတို့ကို
 ရိုက်မှုပြုပြီး၍။ ကေသေသု ဂဟေတွာ၊ ဆံပင်တို့၌ ကိုင်၍။ အာကမ္မိတွာ၊ ဆွဲထည့်
 ၍။ ကပ္ပရေန ပေါထေယျာသိ၊ တံတောင်ဆစ်ဖြင့် ထောင်းလော့။ သာ တခံဏ
 ညေဝ ဥဋ္ဌာယ၊ ထိုအိမ်ရှင်မသည် ထိုခဏ၌ပင် အိပ်ရာမှ ထ၍။ ကမ္မံ ကရိဿတိတိ
 အာဟ၊ အမှုကို လုပ်လိမ့်မည်”ဟု ပြောပြပြီး။ သော သာဓူတိ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊
 ထိုတပည့်လုလင်သည် ကောင်းပါပြီဟု လက်ခံပြီး၍။ ဝုတ္တနိယာမေနေဝ၊ ဆိုခဲ့ပြီး
 နည်းဖြင့်ပင်။ ဘေသန္တံ ကတွာ၊ ဆေးကို ဖော်စပ်မှုပြု၍။ “ဘဒ္ဒေ ဣမံ ဘေသန္တံ
 အို. . ရှင်မ ဤဆေးကို။ ပိဝါတိ အာဟ၊ သောက်လော့”ဟု ပြောပြီး။ ကေန
 တေ၊ အဘယ်သူသည် ရှင့်အား။ ဣဒံ အာစိက္ခိတန္တိ၊ ဤဆေးနည်းကို ပြောကြား
 အပ်သနည်းဟုမေးပြီး။ ဘဒ္ဒေ အာစရိယေန ဣတိ၊ အို. . ရှင်မ ဆရာကြီးသည်ဟု
 ဖြေပြီး။ တံ အပနေဟိ၊ ထိုဆေးကို ဖယ်ထားပါ။ န ပိဝိဿာမိတိ၊ မသောက်အံ့ဟု
 ပြောပြီး။ မာဏဝေါ လုလင်သည်။ “တံ အတ္တနော ရုစိယာ၊ နင်သည် မိမိ၏
 ဆန္ဒဖြင့်။ န ပိဝိဿာသီတိ၊ သောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြော၍။ ရဇ္ဈံ ဂဟေတွာ၊
 ကြီးရိုးရိုးကို ကိုင်၍။ “အတ္တနော ရောဂဿ အနုစ္ဆရိကံ၊ မိမိ၏ ရောဂါအား
 သင့်မြတ်သော။ ဘေသန္တံ ဝါ ပိဝ၊ ဆေးကိုသော်မူလည်း သောက်ပါ။ ယာဂု
 ဘတ္တာနုစ္ဆရိကံ၊ စားသောက်ထားသော ယာဂုထမင်းစသည်အား လျော်သော။
 ကမ္မဝါ ကရောဟိတိ ဝတ္တာ၊ အလုပ်ကိုသော်မူလည်း ပြုလုပ်ပါ”ဟု ပြောဆို၍။

၁၃၀။ “ယထာဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿ၊ ယထာဘုတ္တဉ္ဇ ဗျာဟရ။
ဥဘယံ တေ န သမေတိ၊ ဝါစာ ဘုတ္တဉ္ဇ ကောသိယေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယထာဝါစာ စ (ပ) ကောသိယေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး။ ဂါထာနက်ကား. .

ယထာဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿ၊ ပြောစကားအားလျော်သည့် ဆေးကိုသော် လည်း စားသောက်လော့။ ယထာဘုတ္တဉ္ဇ ဗျာဟရ၊ စားထားသည့် အစား အားလျော်သော စကားကိုမူလည်း ပြောပါလော့။ ကောသိယေ၊ ကောသိယ နွယ်ဝင် အို. . အိမ်ရှင်မ။ တေ ဝါစာ ဘုတ္တဉ္ဇ၊ နင်၏ ပြောစကားသည် လည်းကောင်း အစားအသောက်သည်လည်းကောင်း။ ဥဘယံ န သမေတိ၊ စကားနှင့်အစား နှစ်ပါးသည် မကိုက်ညီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယထာဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿတိ၊ ယထာဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿ ဟူသည်ကား။ ယထာ တေ ဝါစာ၊ အကြင်အခြင်းရာအားဖြင့် နင်၏ ပြောစကား သည်။ (ဟောတိ၊ ဖြစ်၏)။ တထာ ဘုဉ္ဇဿ၊ ထိုပြောစကားအခြင်းအရာအားဖြင့် တိုက်ကျွေးသည့်ဆေး စားသောက်ပါလော့။ “ဝါတာ မေ ဝိဇ္ဇန္တိတိ၊ လေတို့သည် ကျမအား ထိုးကုန်၏”ဟူသော။ ဝါစာယ အနုစ္ဆဝိကမေဝ၊ ပြောစကားနှင့် သင့်လျော်သည်ကိုသာ။ ကတွာ ဘုဉ္ဇဿ၊ ပြု၍ စားသောက်လော့။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ပထမပါဒအနက်တည်း။ “ယထာဝါစံ ဝါတိ၊ ယထာဝါစံ ဝါဟူသော”။ ပါဌောပိ ယုဇ္ဇတိ၊ ပါဠိပါဌသည်လည်း သင့်လျော်၏။ “ယထာ ဝါစယာတိပိ ပဌန္တိ၊ ယထာဝါစာယဟူ၍လည်း ရွတ်ဖတ်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ပါဠိသုံးမျိုးလုံး၌။ အယမေဝ အတ္ထော၊ ဤဖွင့်ဆိုခဲ့ပြီး အနက်သည်ပင်တည်း။ ယထာဘုတ္တဉ္ဇ ဗျာဟရတိ၊ ယထာဘုတ္တဉ္ဇ ဗျာဟရဟူသည်ကား။ ယံ၊ အကြင် စားသောက်ဖွယ်ကို။ ယထာ တေ၊ အကြင်အခြင်းရာအားဖြင့် နင်သည်။ ဘုတ္တံ၊ စားသောက်အပ်ပြီ။ တဿ၊ ထိုစားသောက်ထားသည့် အစားအသောက်အား။ အနုစ္ဆဝိကမေဝ ဗျာဟရ၊ သင့်လျော်သည်ကိုသာ ပြောဆိုပါ။ အရောဂါမှီတိ ဝတွာ၊ ရောဂါမရှိသည်ဖြစ်၏ဟု ပြော၍။ ဂေဟေ ကတ္တဗ္ဗံ၊ အိမ်က ပြုလုပ်စရာဟူသမျှကို။ ကရောသိ၊ ပြုလုပ်ပါ။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဒုတိယပါဒအနက်တည်း။ “ယထာဘူတဉ္ဇာတိပိ ပါဌော၊ ယထာဘူတဉ္ဇဟူလည်း ပါဌပါဠိသည်။ (အတ္ထိ၊

ရိုသေး၏။ အထ ဝါ၊ တစ်နည်းကား (ယထာဘူတဉ္စတစ်နည်းကား)။ အရောဂါ အမှီတိ၊ ရောဂါမရှိသည် ဖြစ်၏ဟု။ ယထာဘူတမေဝ ဝတ္ထု၊ ဟုတ်မှန်တိုင်းကိုသာ ပြောဆို၍။ ကမ္မံ ကရောဟိ၊ အလုပ်ကို လုပ်ပါ။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤသည်ကား ဒုတိယနည်းအနက်တည်း။ ဥဘယံ တေ န သမေတိ၊ ဝါစာဘုတ္တဉ္စ ကောသိ ယေတိ၊ ဥဘယံ တေ န သမေတိ။ ဝါစာဘုတ္တဉ္စ ကောသိယေ ဟူသည်ကား။ ဝါတာ မံ ဝိဇ္ဇန္တိတိ၊ လေတို့သည် ကျမကို ထိုးကုန်၏ဟု။ တေ ယာ စ အယံ ဝါစာ၊ နင်၏ အကြင်ဤပြောစကားသည်လည်းကောင်း။ တေ ဘုတ္တံ၊ နင်သည် စားအပ်သော။ ယဉ္စ ဣဒံ ပဏီတဘောဇနံ၊ ဤကောင်းမြတ်သော အကြင် ဘောဇနံသည်လည်းကောင်း။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တုယံ၊ နင်၏။ ဣဒံ ဥဘယမ္ပိ၊ ဤစကား၊ အစားနှစ်ပါးလုံးသည်လည်း။ န သမေတိ၊ ရှေ့နောက်မညီ။ တသ္မာ ဥဋ္ဌာယ၊ ထို့ကြောင့် ထ၍။ ကမ္မံ ကရောဟိ၊ အိမ်မှုကိစ္စကို ပြုလုပ်ပါ။ ကောသိ ယေတိ၊ ကောသိယန္ဓယ်ဝင် ရှင်မဟု။ တံ၊ ထိုပုဏ္ဏားမကို။ ဂေါတ္တေန အာလပတိ၊ အန္ဓယ်အားဖြင့် ခေါ်၏။

ဧဝံ ဝုတ္တော၊ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်။ ကောသိယဗြာဟ္မဏဓီတာ၊ ကောသိယ န္ဓယ်ဝင်ပုဏ္ဏားသမီးသည်။ “အာစရိယေန ဥဿုက္ကံ၊ ဆရာကြီးသည် ကြောင့်ကြ စိုက်မှုသို့။ အာပန္နကာလတော ပဋ္ဌာယ၊ ရောက်ရာကာလမှ စ၍။ မယာ ဧသော ဝဉ္စေတုံ၊ ငါသည် ဤအိမ်ရှင်ကို လိမ်ညာခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်ကောင်းတော့။ ဥဋ္ဌာယ ကမ္မံ၊ အိပ်ရာမှထ၍ အိမ်မှုကိစ္စကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုတော့မည်ဟု တွေး၍။ ဥဋ္ဌာယ ကမ္မံ အကာသိ၊ အိပ်ရာမှ ထ၍ အိမ်မှုကိစ္စကို ပြုပြီ။ “အာစရိယေန မေ၊ ဆရာကြီးသည် ငါ၏။ ဒုဿီလဘာဝေါ ဉာတော၊ သီလမရှိကြောင်းကို သိအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ယခု ဤအချိန်မှ စ၍။ ပုန ဧဝရူပံ၊ တစ်ဖန် ဤသို့သောအမှုကို။ ကာတုံ န သက္ကာ ဣတိ၊ ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း”ဟု တွေး၍။ အာစရိယေ ဂါရဝေန၊ ဆရာကြီး၌ ရိုသေလေးစားသဖြင့်။ ပါပကမ္မတောပိ ဝိရမိတွာ၊ မကောင်းမှုအလုပ်မှလည်း ရှောင်ကြဉ်၍။ သီလဝတီ အဟောသိ၊ သီလကောင်းသည် ဖြစ်ပြီ။ သာပိ ဗြာဟ္မဏီ၊ ငါတို့ဘုရားလက်ထက် ထိုပုဏ္ဏားမ သည်လည်း။ “သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေန ဉာတာ၊ ဘုရားရှင်သည် သိအပ်ပြီးသည်။ အမှီ ကိရ ဣတိ၊ ဖြစ်ပြီတဲ့”ဟု ကြား၍။ သတ္တရိပိ ဂါရဝေန၊ ဘုရားရှင်၌လည်း

ရိုသေလေးစားခြင်းကြောင့်။ ပုန အနာစာရံ တစ်ဖန် မသင့်လျော်သော အကျင့်ကို။
န အကာသိ၊ မပြုကျင့်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇယမ္ပတိကာ၊ ထိုရှေးအခါက မယား
လင်တို့သည်။ ဣဒါနိ ဇယမ္ပတိကာဝ၊ ယခုငါဘုရား လက်ထက် မယားလင်တို့ပင်
တည်း။ အာစရိယော ပန၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ
အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကောသိယဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ကောသိယဇာတ်အဖွင့်သည်
ဒသမတည်း။

ကုသနာဠိဝဂ္ဂေါ တေရသမော၊ ကုသနာဠိဝဂ်သည် တေရသမတည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ၊ ထိုကုသနာဠိဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။

ကုသနာဠိ စ ဒုဗ္ဗေခံ၊ ကုသနာဠိဇာတ်လည်းကောင်း၊ ဒုဗ္ဗေဇာတ်
လည်းကောင်း။ နဂ်လီသမ္ပကဋ္ဌာဟံ နဂ်လီသဇာတ် အဗ္ဗဇာတ် ကဋ္ဌာဟက
ဇာတ်လည်းကောင်း။ အသိလက္ခဏကလဏ္ဍကံ၊ အသိလက္ခဏဇာတ်
ကလဏ္ဍကဇာတ်လည်းကောင်း။ ဗိဠာရဂ္ဂိကကောသိယံ၊ ဗိဠာရဝတဇာတ်
အဂ္ဂိကဘာရဒ္ဒါရဇာတ် ကောသိယဇာတ်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသည်
ပင်တည်း။

၁၄။ အသမ္ပဒါနဝဂ္ဂ

၁။ အသမ္ပဒါနဇာတာကဝဏ္ဏနာ

အသမ္ပဒါနေနိတရိတရဿာတိ ဣဒံ၊ အသမ္ပဒါနေနိတရိတရဿ စသော ဤဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တသ္မိံ ကာလေ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအခါက။ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော ဒေဝဒတ္တော၊ အို၊ ငါရှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည်။ အကတည၊ တထာဂတဿ ဂုဏံ၊ ကျေးဇူးမသိတတ် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ န ဇာနာတီတိ၊ မသိတတ်”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကြပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တော၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ဟု လျှောက်အပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခု အခါသာ။ ဒေဝဒတ္တော န အကတည၊ ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးမသိတတ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ အကတည၊ ယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ကျေးဇူးမသိ တတ်သည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်ပြီ။

အတီတေ မဂဓရဋ္ဌေ ရာဇဂဟေ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ ဧကသ္မိံ မဂဓရဉ္ဇေ၊ တစ်ပါးသော မဂဓမင်းသည်။ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ တဿေဝ၊ ထိုမဂဓ မင်း၏သာ။ သင်္ခိယေဋ္ဌိတိ နာမေန၊ သင်္ခိယူဌေးဟူသော နာမည်ဖြင့်။ အသီတိ ကောဋ္ဌိဝိဘဝေါ၊ ကုဋေရှစ်ဆယ် စည်းစိမ်ရှိသော။ သေဋ္ဌိ အဟောသိ၊ သူဌေးသည် ဖြစ်ပြီ။ ဗာရာဏသီယံ ပိဋိယသေဋ္ဌိ နာမ၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ ပိဋိယမည်သော သူဌေး သည်။ အသီတိကောဋ္ဌိဝိဘဝေါ၊ အဟောသိ၊ ကုဋေရှစ်ဆယ် စည်းစိမ်ရှိသည်ပင် ဖြစ်ပြီ။ တေ အညမညံ၊ ထိုသူဌေးနှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း။ သဟာယကာ အဟေသုံ၊ သူငယ်ချင်းတို့သည် ဖြစ်ကြပြီ။ တေသု ဗာရာဏသီယံ၊ ထိုသူဌေး

နှစ်ဦးတို့တွင် ဗာရာဏသီပြည်က။ ပိဋိယသေဌိဿ၊ ပိဋိယသူဌေးအား။ ကေနစိဒေဝ
 ကာရဏေန၊ တစ်စုံတစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့်။ မဟန္တံ ဘယံ
 ဥပ္ပဇ္ဈိ ကြီးစွာသော ဘေးသည် ဖြစ်ပြီ။ သဗ္ဗံ သာပတေယျံ ပရိဟာယိ၊ အလုံးစုံသော
 စီးပွားဥစ္စာသည် ဆုတ်ယုတ်ပြီ။ သော ဒလိဒ္ဒေါ၊ ထိုပိဋိယသူဌေးသည် ဆင်းရဲ
 သည်။ အပ္ပဋ္ဌိသရဏော ဟုတွာ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည် ဖြစ်၍။ ဘရိယံ အာဒါယ၊
 မယားကို ခေါ်ယူ၍။ သင်္ခိသေဌိံ ပစ္စယံ ကတွာ၊ သင်္ခိသူဌေးကို ကျေးဇူးပြုတတ်
 သည့် အားကိုးရာကို ပြု၍။ ဗာရာဏသီတော နိက္ခမိတွာ၊ ဗာရာဏသီမှ ထွက်ခဲ့၍။
 ပဒသာဝ ရာဇဂဟံ ပတွာ၊ ခြေဖြင့်သာ (ခြေလျင်သာ) ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ရောက်၍။
 သင်္ခိသေဌိဿ၊ သင်္ခိသူဌေး၏။ နိဝေသနံ အဂမာသိ၊ အိမ်သို့ ရောက်သွားပြီ။
 သော တံ ဒိသ္မာဝ၊ ထိုသင်္ခိသူဌေးသည် ထိုပိဋိယသူဌေးကို တွေ့ရလျှင်ပင်။ မေ
 သဟာယော၊ ငါ၏ သူငယ်ချင်းသည်။ အာဂတောတိ ပရိဿဇိတွာ၊ ရောက်
 လာ၏ဟု လည်ဖက်၍။ သက္ကာရသမ္မာနံ ကတွာ၊ ကောင်းစွာပြုမှု မြတ်နိုးမှုကို
 ပြုပြီး၍။ ကတိပါဟံ ဝီတိနာမေတွာ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ကို ကျော်လွန်စေ၍။
 ဧကဒိဝသံ၊ တစ်နေ့၌။ “သမ္ပ ကေနဌေန၊ အို. သူငယ်ချင်း အဘယ်အကြောင်း
 ကြောင့်။ အာဂတော အသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ရောက်လာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။
 သမ္ပ မေ၊ အို. သူငယ်ချင်း ငါ့အား။ ဘယံ ဥပ္ပန္နံ၊ ဘေးသည် ဖြစ်ပြီ။ သဗ္ဗံ ခနံ
 ပရိက္ခိဏံ၊ အားလုံးသော ပစ္စည်းသည် ကုန်ခမ်းသွားပြီ။ မေ ဥပတ္တမ္ဘော ဟောဟီတိ၊
 ငါအား ထောက်ပံ့ ကူညီသူသည် ဖြစ်ပါလော့ဟု ပြောပြီ။ သာဓု သမ္ပ၊ ကောင်းပါပြီ
 အို. . သူငယ်ချင်း။ မာ ဘာယီတိ၊ မကြောက်ပါလင့်ဟု ပြော၍။ ဘဏ္ဍာဂါရံ
 ဝိဝရာပေတွာ၊ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ဖွင့်လှစ်စေ၍။ စတ္တာလီသဟိရညကောဋ္ဌိယော
 ဒါပေတွာ၊ ကုဋေလေးဆယ်သော ငွေတို့ကို ပေးစေ၍။ သေသံ သဗ္ဗံ၊ ကြွင်း
 ကျန်သော အလုံးစုံသော။ ပရိစ္ဆဒပရိဝါရမ္ပိ၊ အခြွေအရံ၊ အပိုင်းအခြားကို
 လည်းကောင်း။ အတ္တနော သန္တကံ၊ မိမိ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ သဝိညာဏကံ
 အဝိညာဏကံ၊ သက်ရှိပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း သက်မဲ့ပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း။
 မဇ္ဈေ ဘိန္ဒိတွာ၊ အလယ်၌ ခွဲ၍။ ဥပမမေဝ အဒါသိ၊ တစ်ဝက်ကိုပင် ပေးပြီ။
 သော တံ ဝိဘဝံ အာဒါယ၊ ထိုပိဋိယသူဌေးသည် ထိုစည်းစိမ်ကို ယူ၍။ ပုန
 ဗာရာဏသီံ ဂန္ဓာ၊ တစ်ဖန် ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ နိဝါသံ ကပ္ပေသိ၊
 နေထိုင်မှုကို ပြုပြီ။

အပရဘာဂေ သင်္ခိယေဋ္ဌိဿပိ၊ နောက်အဖို့၌ သင်္ခိယုဋ္ဌေးအားလည်း။
 တာဒိသမေဝ ဘယံ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ ထိုကဲ့သို့ရူအပ်သည်သာဖြစ်သော ဘေးသည် ဖြစ်ပြီ။
 သော အတ္တနော ပဋိသရဏံ၊ ထိုသင်္ခိယုဋ္ဌေးသည် မိမိ၏ မှီခိုအားကိုးရာကို။
 ဥပဓာရေန္တော၊ စူးစမ်းလသော်။ “မေ သဟာယကဿ၊ ငါ၏ သူငယ်ချင်းအား။
 မဟာဥပကာရော၊ ကြီးစွာသော ကျေးဇူးကို။ မေ ကတော၊ ငါသည် ပြုအပ်ပြီ။
 ဥပမုဝိဘဝေါ ဒိန္နော၊ စည်းစိမ်ထက်ဝက်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သော မံ ဒိသွာ၊ ထိုပိဋိယ
 သူဋ္ဌေးသည် ငါ့ကို တွေ့၍။ န ပရိစ္စဇိဿတိ၊ စွန့်ခွါလိမ့်မည် မဟုတ်။ တဿ
 သန္တိကံ၊ ထိုပိဋိယသူဋ္ဌေး၏ အထံသို့။ ဂမိဿာမိတိ စိန္တေတွာ၊ သွားမည်”ဟု
 ကြံစည်၍။ ဘရိယံ အာဒါယ၊ မယားကို ခေါ်ယူ၍။ ပဒသာဝ၊ ခြေဖြင့်သာ(ဝါ)
 ခြေလျင်သာ။ ဗာရာဏသီ ဂန္ဓာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား၍။ “ဘဒ္ဒေ မယာ သဒ္ဓိံ
 အို၊ ချစ်နှမ ငါနှင့်အတူ။ အန္တရဝိထိယာ၊ မြို့တွင်းလမ်း၌။ တဝ ဂမနံ နာမ၊ သင်၏
 သွားခြင်းမည်သည်။ န ယုတ္တံ၊ မသင့်လျော်။ မယာ ပေသိတယာနံ၊ ငါသည်
 စေလွှတ်အပ်လိုက်သော ယာဉ်ကို။ အာရယျ မဟန္တေန ပရိဝါရေန၊ စီးနင်း၍
 များမြတ်သော အခြံအရံဖြင့်။ ပစ္ဆာ အာဂမိဿသိ၊ နောက်၌ လာရလိမ့်မည်။
 ယာဝ ယာနံ ပေသေမိ၊ အကြင်မျှလောက် ယာဉ်ကို ငါစေလွှတ်လိုက်၏။ တာဝ
 ဣမေဝ၊ ထိုယာဉ်ကို ငါစေလွှတ်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ဤဇရပ်၌သာ။
 ဟောဟိတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ပါလော့”ဟု ပြော၍။ တံ သာလာယ ဌပေတွာ၊ ထိုသူဋ္ဌေး
 ကတော်ကို ဇရပ်၌ ထားခဲ့၍။ သယံ နဂရံ ပဝိသိတွာ၊ ကိုယ်တိုင် ဗာရာဏသီမြို့သို့
 ဝင်၍။ သေဋ္ဌိဿ ယရံ ဂန္ဓာ၊ ပိဋိယသူဋ္ဌေး၏အိမ်သို့ သွားပြီး၍။ “ရာဇဂဟ
 နဂရတော၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ။ တုမှာကံ သဟာယော၊ သင်တို့၏ သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်သော။ သင်္ခိယေဋ္ဌိ နာမ အာဂတောတိ၊ သင်္ခိယုဋ္ဌေးမည်သည် လာ၏”ဟု။
 အာရောစာပေသိ၊ ပြောကြားစေပြီ။ အာဂစ္ဆတူတိ၊ လာပါစေဟု။ သော ပက္ခော
 သာပေတွာ၊ ထိုပိဋိယသူဋ္ဌေးသည် အခေါ်ခိုင်း၍။ တံ ဒိသွာ၊ ထိုသင်္ခိယုဋ္ဌေးကို
 တွေ့မြင်ရ၍။ အာသနာ နေဝ ဝုဋ္ဌာသိ၊ နေရာမှ မထပြီ။ ပဋိသန္တာရံ န အကာသိ၊
 ပျူငှါလောကဝတ်ကို မပြုပြီ။ ကေဝလံ၊ နေရာမှထခြင်း လောကဝတ်ပြုခြင်း
 မဖက်သက်သက်။ “ကိမတ္ထံ အာဂတော၊ အဘယ်အကျိုးငှါ ရောက်လာသည်။
 အသိတိ ပုစ္ဆိ ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ တုမှာကံ ဒဿနတ္ထံ၊ သင်ပိဋိယသူဋ္ဌေးတို့အား
 တွေ့မြင်ခြင်းငှါ။ အာဂတော အမှီတိ၊ လာသည် ဖြစ်၏ဟုဖြေပြီ။ နိဝါသော တေ၊

နေရာကို သင်သင်သူဌေးသည်။ ကဟံ ဂဟိတောတိ၊ ဘယ်၌ ယူအပ်ခဲ့သနည်းဟု မေးပြီ။ နိဝါသဌာနံ န တာဝ အတ္ထိ၊ နေရာဌာနသည် မရှိသေးပါ။ သေဌိယရဏိမ္မိ သူဌေးကတော်ကိုလည်း။ သာလာယ ဌပေတွာဝ၊ ဇရပ်၌ ထားခဲ့၍သာလျှင်။ အာဂတော အမှီတိ၊ ရောက်လာသည် ဖြစ်၏ဟု ပြောပြီ။ “တုမှာကံ ဣဓ၊ သင်တို့အတွက် ဤအိမ်၌။ နိဝါသဌာနံ နတ္ထိ၊ နေဖို့ရာဌာနသည် မရှိပါ။ နိဝါပံ ဂဟေတွာ၊ စားစရာကို ယူ၍။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ ပစာပေတွာ၊ တစ်ခုသော ဌာန၌ ချက်စေ၍။ ဘုဒ္ဓိတွာ ဂစ္ဆထ၊ စား၍ သွားကြပါ။ ပုန အမှာကံ ယရံ တဖန် ငါတို့၏ အိမ်သို့။ မာ ပဝိသထာတိ ဝတွာ၊ မဝင်ကြပါလင့်”ဟု ပြော၍။ “မယံ၊ သဟာယ ကဿ၊ ငါပိဌိယသူဌေး၏ သူငယ်ချင်းသင်သူဌေး၏။ ဒုဿန္တေ ဗန္ဓိတွာ၊ အဝတ် စွန်း၌ ဖွဲ့ချည်၍။ ဧကံ ဗဟလပလာပတုမ္ပံ၊ စပါးဖျင်းအကြမ်းတစ်ပြည်ကို။ ဒေဟိတိ၊ ပေးလိုက်”ဟု။ ဒါသံ အာဏာပေသိ၊ ကျွန်ကို စေခိုင်းပြီ။ တံ ဒိဝသံ သော၊ ထိုဘုရား လောင်းလာသည့်နေ့က ထိုပိဌိယသူဌေးသည်။ ရတ္တသာလီနံ၊ သကဋသဟဿ မတ္တံ၊ သလေးနီတို့၏ လှည်းအစီးတစ်ထောင်တိုက်မျှကို။ သြဖုနာပေတွာ၊ လှေစေ၍။ ကောဌာဂါရံ ပူရာပေသိ၊ စပါးကျိုကို ပြည့်စေပြီ။ စတ္တာလီသကောဋ္ဌိဓနံ ဂဟေတွာ၊ ကုဋေလေးဆယ်ဥစ္စာကို ယူ၍။ အာဂတော အကတညူ၊ လာသော ကျေးဇူးမသိတတ်သော။ မဟာစောရော၊ ခိုးသူကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော ပိဌိယ သူဌေးသည်။ သဟာယကဿ၊ သူငယ်ချင်း ဘုရားလောင်းအား။ တုမ္ပမတ္တေ ပလာပေ ဒါပေသိ၊ တစ်ပြည်ရှိကုန်သော စပါးဖျင်းတို့ကို ပေးစေပြီ။ ဒါသော ပစ္ဆိယံ၊ ပိဌိယသူဌေးကျွန်သည် တောင်း၌။ ဧကံ ပလာပတုမ္ပံ ပက္ခိပိတွာ၊ စပါးဖျင်း တစ်ပြည်ကို ထည့်၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ ယူသွားပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “အယံ အသပ္ပုရိသော၊ ဤလူယုတ်မာ သည်။ မမ သန္တိကာ၊ ငါ၏ အထံမှ။ စတ္တာလီသကောဋ္ဌိဓနံ လဘိတွာ၊ ကုဋေ လေးဆယ်သော ပစ္စည်းကို ရရှိ၍။ ဣဒါနိ ပလာပတုမ္ပံ ဒါပေသိ၊ ယခု စပါးဖျင်း တစ်ပြည်ကို ပေးစေပြီ။ ဂဏှာမိ န ခေါ၊ ယူရမည်လော။ န ဂဏှာမိ န ခေါတိ၊ စိန္တေသိ၊ မယူရမည်လော”ဟု တွေးပြီ။ အထ အဿ၊ တွေးရာ ထိုအခါ၌ ထိုဘုရားလောင်းမှာ။ “မိတ္တဒုဗ္ဗိ အယံ အကတညူ၊ မိတ်ဆွေပစ်မှားတတ်သော ဤကျေးဇူးမသိတတ်သူသည်။ ကတဝိနာသကဘာဝေန၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူး

ဖျက်ဆီးတတ်သည့်အဖြစ်ကြောင့်။ မယာ သဒ္ဓါ၊ ငါနှင့်အတူ။ မိတ္တဘာဝံ တာဝဘိန္နိ၊
 မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ဦးအောင်ဖျက်ပီ။ ဧတေန ဒိန္နံ ပလာပတုမ္မံ၊ ဤပိဋိယသူဌေးသည်
 ပေးအပ်သော စပါးဖျင်းတစ်ပြည်ကို။ လာမကတ္တာ၊ ယုတ်ညံ့သည့်အဖြစ်ကြောင့်။
 အဟံ သစေ နဂဏိဿာမိ၊ ငါသည် အကယ်၍ မယူအံ့။ အဟမ္မိ မိတ္တဘာဝံ၊
 ငါသည်လည်း မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို။ ဘိန္နိဿာမိ၊ ဖျက်ရာရောက်လိမ့်မည်။
 အန္ဓဗာလာ ပရိတ္တကံ၊ ကန်းမှိုက်သူတို့သည် အနည်းငယ်ကို။ လဒ္ဓံ အဂ္ဂဏန္တာ၊
 ရအပ်သည်ကို မယူကြဘဲ။ မိတ္တဘာဝံ ဝိနာသေန္တိ၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ဖျက်ကုန်၏။
 အဟံ ပန ဧတေန ဒိန္နံ၊ ငါသိသည်ကား။ ထိုပိဋိယသည် ပေးအပ်သော။ ပလာပ
 တုမ္မံ ဂဟေတွာ၊ စပါးဖျင်းတစ်ပြည်ကို ယူ၍။ မမ ဝသေန၊ ငါ၏ အစွမ်းအားဖြင့်။
 မိတ္တဘာဝံ ပတိဋ္ဌာပေဿာမိတိ၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို တည်စေမည်”ဟု။ ဧတံ
 အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော ပလာပတုမ္မံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်
 စပါးဖျင်းတစ်ပြည်ကို။ ဒုဿန္တေ ဗန္ဓိတွာ အဝတ်စွန်း၌ ဖွဲ့ချီ၍။ ပါသာဒါ ဩရယျ၊
 ပိဋိယသူဌေးနေရာပြာသာဒ်မှ ဆင်းခဲ့၍။ သာလံ အဂမာသိ၊ တည်းခိုရာဇရပ်သို့
 သွားပြီ။ အထ နံ ဘရိယာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို သူဌေးကတော်သည်။
 “အယျ တေ၊ အို. . အိမ်ရှင် သင်အိမ်ရှင်သည်။ ကိံ လဒ္ဓန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ဘာကို ရအပ်ခဲ့
 သနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဘဒ္ဒေ အမှာကံ သဟာယော၊ အို. . ရှင်မ ငါတို့၏ သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်သော။ ပိဋိယသေဌိ ပလာပတုမ္မံ ဒတွာ၊ ပိဋိယသူဌေးသည် စပါးဖျင်း
 တစ်ပြည်ကို ပေးလိုက်၍။ အမေ အဇ္ဇေဝ ဝိဿေဇ္ဇေသိတိ၊ ငါတို့ကို ယနေ့ပင်
 ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီဟု ပြောပြီ။ သာ၊ ထိုသူဌေးကတော်သည်။ “အယျ ကိမတ္ထံ
 အဂ္ဂဟေသိ၊ အို. . အိမ်ရှင် အဘယ်အကျိုးငှာ ယူခဲ့သနည်း။ ဧတံ စတ္တာလီသ
 ကောဋီဓနဿ၊ ဤစပါးဖျင်းတစ်ပြည်သည် ကုဋေလေးဆယ်သော ပစ္စည်းအား။
 အနုစ္ဆဝိကံ ကိန္တိ၊ သင့်လျော်ပါသလား”ဟု ပြော၍။ ရောဒိတုံ အာရဘိ၊ ငိုဖို့ပြင်
 ပြီ။ ဟေမိသတ္တောပိ၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ “ဘဒ္ဒေ မာ ရောဒိ၊ အို. . ချစ်နှမ
 မငိုပါလင့်။ အဟံ တေန သဒ္ဓါ၊ ငါသိသည် ထိုပိဋိယနှင့် အတူ။ မိတ္တဘာဝံ
 ဘေဒနဘယေန၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်ပျက်မည် ကြောက်ခြင်းကြောင့်။ မမ ဝသေန
 မိတ္တဘာဝံ၊ ငါ၏ အစွမ်းဖြင့် မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို။ ပတိဋ္ဌာပေတုံ ဂဏိ၊ တည်စေခြင်းငှာ
 ယူခဲ့ပြီ။ တုံ ကိကာရဏာ၊ ရှင်မသည် ဘာကြောင့်။ ရောဒသိတိ ဝတွာ၊ ငိုရ
 သနည်း”ဟု ပြောပြီး၍။

၁၃၁။ “အသမ္ပဒါနေနိ”တရိတရဿ၊ ဗာလဿ မိတ္တာနိ ကလီဘဝန္တိ။

တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသံ အမုမာနံ၊ မာ မေ မိတ္တိ ဇီယိတ္ထ သဿတာ’ယန္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အသမ္ပဒါနေနိ’ (ပ) သဿတာ’ယံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ဣတရိတရဿ အသမ္ပဒါနေန၊ အမှတ်မထားတစ်ပါးပါးသော ညံ့သည်၊ ပိုညံ့သည်ကို ကောင်းစွာမယူခြင်းဖြင့်။ ဗာလဿ မိတ္တာနိ၊ ဖျင်းအ နံထိုင်းသူအား မိတ်ဖွဲ့မှုတို့သည်။ ကလီဘဝန္တိ ကျက်သရေယုတ်နှင့်တူ ကုန်၏ (ပျက်စီးကုန်၏)။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ မိတ္တိ၊ ငါ၏ ခင်မင်မှုသည်။ မာ ဇီယိတ္ထ၊ မအိုပါစေနှင့်။ အယံ၊ ဤချစ်ခင်ခြင်းသည်။ သဿတာ၊ မြသည်။ (ဟောတု ဣတိ၊ ဖြစ်ပါစေဟု နှလုံးသွင်း၍)။ အမုမာနံ ဘုသံ ဟရာမိ၊ ရှစ်စလယ် ထက်ဝက်ဖြစ်သော စပါးဖျင်းတစ်ပြည်ကို ဆောင်ယူခဲ့၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အသမ္ပဒါနေနာတိ၊ အသမ္ပဒါနေန ဟူသည်ကား။ အသမ္ပဒါနေန၊ ကောင်းစွာ အပြားအားဖြင့် မယူခြင်းဖြင့်တည်း။ အကာရလောပေ သန္တိ၊ အ၊အက္ခရာကျေခြင်းကြောင့် သန္တိဖြစ်နေ၏။ အဂ္ဂဟဏေန ဣတိ အတ္ထော၊ မယူခြင်းဖြင့် ဤကား အသမ္ပဒါနေန၏ အနက်တည်း။ ဣတရိတရဿာတိ၊ ဣတရိတရဿဟူသည်ကား။ ယဿ ကဿစိ၊ အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးသော။ လာမကာလာမကဿ၊ ညံ့သည် ပိုညံ့သည်ကိုတည်း။ ဗာလဿ မိတ္တာနိ ကလီ ဘဝန္တိတိ၊ ဗာလဿ မိတ္တာနိ ကလီဘဝန္တိဟူသည်ကား။ ဒန္ဓဿ အပညဿ၊ နံချာသော ပညာမရှိသူအား။ မိတ္တာနိ ကလီနိ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်းတို့သည် အပြစ်ရှိကုန်သည်။ ကာဠကဏ္ဍိသဒိသာနိ ဟောန္တိ၊ ကျက်သရေယုတ်နှင့် တူကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘိဇ္ဇန္တိ ဣတိ အတ္ထော၊ ပျက်စီးကုန်၏ ဤကား ကလီဘဝန္တိ၏ အဓိပ္ပါယ်အနက်တည်း။ တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသံ အမုမာနန္တိ၊ တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသံ အမုမာနံဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ တေန ကာရဏေန အဟံ၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ငါသိသည်။ သဟာယေန ဒိန္တံ၊ သူငယ်ချင်းက ပေးအပ်သော။ ဧက ပလာပတုမ္ပံ ဟရာမိ၊ စပါးဖျင်းတစ်ပြည်ကို ဆောင်၏။ ဂဏှာမိတိ ဒဿေတိ၊ ယူ၏ဟု ပြ၏။ ဟိ “မာန”န္တိ၊ မှန်၏ “မာန”ဟူသည်။ အဋ္ဌန္တံ နာဠိနံ၊ ရှစ်ခုကုန်သော စလယ်တို့၏။ နာမံ၊ အမည်တည်း။ အမုမာနံ

စတုန္ဒါ အမုမာနဟူသည် လေးစလယ်တို့၏။ (နာမံ၊ အမည်တည်း)။ စတသော နာဠိယော စ၊ လေးစလယ်တို့သည်ကား။ တုမ္မော နာမ၊ တစ်ပြည် မည်၏။ တေန၊ ထိုသို့လေးစလယ် တစ်ပြည်မည်သောကြောင့်။ ပလာပတုမ္မန္တိ၊ ပလာပတုမ္မဟူ၍။ ဝုတ္တံ၊ ငါအဋ္ဌကထာ ဆရာ ဖွင့်ဆိုအပ်ပြီ။ မာ မေ မိတ္တိ ဇီယိတ္ထ သဿတာ'ယန္တိ၊ မာ မေ မိတ္တိ ဇီယိတ္ထ သဿတာ'ယံဟူသည်ကား။ မမ သဟာယေန သဒ္ဓိံ၊ ငါသင်၏ သူငယ်ချင်းနှင့် အတူ။ မိတ္တိ မာ ဘိဇ္ဇိတ္ထ၊ ခင်မင်မှုသည် မပျက်စေ သတည်း။ အယံ သဿတာဝ၊ ဤခင်မင်မှုသည် မြဲသည်သာ။ ဟောတု ဣတိ အတ္ထော၊ ဖြစ်ပါစေ ဤကား စတုတ္ထပါဒ အနက်တည်း။

ဧဝံ ဝုတ္တေပိ၊ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်ပါသော်လည်း။ သေဌိဘရိယာ ရောဒတေဝ၊ သူဌေးကတော်သည် ငိုသည်သာတည်း။ တသ္မိ ခဏေ သင်္ခသေဌိနာ၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း သင်္ခသူဌေးသည်။ ပီဠိယသေဌိဿ ဒိန္နော ကမ္မန္တဒါသော၊ ပီဠိယသူဌေးအား ပေးထားခဲ့သော အမှုလုပ်ကျွန်သည်။ သာလာဒ္ဓါရေန အာဂစ္ဆန္တော၊ ဇရပ်တံခါးဖြင့် လာရောက်သော်။ သေဌိဘရိယာယ ရောဒနသဒ္ဓံ သုတွာ၊ သင်္ခသူဌေးကတော်၏ ငိုးကျွေးသံကို ကြားရ၍။ သာလံ ပဝိသိတွာ၊ ဇရပ်ထဲသို့ ဝင်၍။ အတ္တနော သာမိကေ ဒိသ္မာ၊ မိမိ၏ သခင်တို့ကို တွေ့မြင်၍။ ပါဒေသု နိပတိတွာ၊ ခြေတို့၌ ဝပ်စဉ်း၍။ ရောဒိတွာ ကန္တိတွာ၊ ငိုကျွေး၍ မြည် တမ်း၍။ “သာမိ ကိမတ္ထံ၊ အို. . သခင်တို့ အဘယ်ကျိုးငှာ။ ဣမ အာဂတာ အတ္ထ၊ ဤဗာရာဏသီမြို့သို့ လာကြသည် ဖြစ်ကုန်သနည်း”။ ဣတိ ပုစ္ဆိ၊ ဤသို့ မေးပြီ။ သေဌိ သဗ္ဗံ အာရောစေသိ၊ ဘုရားလောင်းသူဌေးသည် အလုံးစုံသော အဖြစ်ကို ပြောပြပြီ။ ကမ္မန္တဒါသော၊ အမှုလုပ်ကျွန်သည်။ “သာမိ ဟောတု၊ သခင် ဖြစ်ပါစေ။ မာ စိန္တယိတ္တာတိ၊ မပူကြပါလင့်”ဟု။ ဥဘော အဿာသေတွာ၊ သူဌေး၊ သူဌေး ကတော် နှစ်ယောက်လုံးတို့ကိုလည်း သက်သာရာရစေ၍။ အတ္တနော ဂေဟံ နေတွာ၊ မိမိ၏ အိမ်သို့ ခေါ်ယူ၍။ ဂန္ဓောဒကေန နှာပေတွာ ဘောဇေတွာ၊ နံသာရေဖြင့် ရေချိုးစေ၍ ကျွေးမွေးပြီး၍။ “ဝေါ သာမိကာ၊ သင်တို့၏ သခင် တို့သည်။ အာဂတာတိ၊ ရောက်လာကြသည်”ဟုပြော၍။ သေသဒါသေ၊ ကြွင်းကျန်သော ကျွန်တို့ကို။ သန္တိပါတေတွာ ဒသေတွာ၊ ကောင်းစွာကျရောက် စုဝေးစေ၍ သခင်နှစ်ယောက်ကို ပြ၍။ ကတိပါဟံ ဝီတိနာမေတွာ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ကို ကျော်လွန်စေ၍။ သဗ္ဗေ ဒါသေ ဂဟေတွာ၊ အလုံးစုံကုန်သော

ကျွန်တို့ကို ခေါ်ယူ၍။ ရာဇင်္ဂဏံ ဂန္ဓာ၊ နန်းရင်ပြင်သို့ သွား၍။ ဥပရဝံ အကာသိ၊
ငိုကျွေးမှုကို ပြုပြီ။ ရာဇာ ပက္ခောသာပေတွာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ခေါ်စေ၍။
“ဧတံ ကိန္တိ ပုစ္ဆိ၊ ဤငိုကျွေးခြင်းကား ဘာလဲ”ဟု မေးပြီ။ တေ သဗ္ဗံ တံ ပဝတ္တိ၊
ထိုကျွန်တို့သည် အလုံးစုံသော ထိုအဖြစ်ကို။ ရညော အာရောစေသုံ၊ ဗာရာဏသီ
မင်းအား လျှောက်ထားကုန်ပြီ။

ရာဇာ တေသံ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုကျွန်တို့၏။ ဝစနံ သုတွာ၊ လျှောက်
ထားစကားကို ကြားရ၍။ ဥဘောပိ သေဋ္ဌိ ပက္ခောသာပေတွာ၊ သခံ၊ ပိဋိယ
နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သူဌေးတို့ကို ခေါ်စေ၍။ သခံသေဋ္ဌိ၊ သခံ
သူဌေးကို။ “မဟာသေဋ္ဌိ တယာ၊ အို. . သခံသူဌေးကြီး သင်သူဌေးကြီးသည်။
ပိဋိယသေဋ္ဌိဿ၊ ပိဋိယသူဌေးအား။ စတ္တာလီသကောဋ္ဌိဓနံ၊ ကုဋေလေးဆယ်သော
ပစ္စည်းကို။ ဒိန္တံ ကိရ၊ ပေးအပ်ခဲ့ပြီတဲ့ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ ပုစ္ဆိ၊ မှန်
သလော”ဟု မေးပြီ။ အာမ မဟာရာဇ၊ မှန်ပါ အရှင်မင်းမြတ်။ မံ တက္ကေတွာ၊
ကျွန်တော်မျိုးကို ကြံစည်အားကိုး၍။ ရာဇဂဟံ အာဂတဿ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့
ရောက်လာသော။ မမ သဟာယဿ၊ ကျွန်တော်မျိုး၏ သူငယ်ချင်း ပိဋိယ
သူဌေးအား။ ကေဝလံ ဓနံ၊ အခြားနှင့်မဖက် သက်သက်သော ပစ္စည်းကို။ (န
အဒါသိ၊ ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ)။ သဝိညာဏကံ အဝိညာဏကံ၊ သက်ရှိဖြစ်သော
သက်မဲ့ဖြစ်သော။ သဗ္ဗံ ဝိဘဝဇာတံ၊ အလုံးစုံသော ပစ္စည်းကို။ ဒွေ ကောဋ္ဌာသေ
ကတွာ၊ နှစ်ခုကုန်သော အပုံတို့ကို ပြု၍။ သမဘာဂေ အဒါသိန္တိ၊ ထပ်တူထပ်မျှ
အပုံတို့ကို ပေးခဲ့ပါပြီ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ဧတံ
သစ္စန္တိ၊ ဤသခံသူဌေးစကားသည် မှန်သလောဟု။ ပိဋိယသေဋ္ဌိ ပုစ္ဆိ၊ ပိဋိယ
သူဌေးကို မေးပြီ။ အာမ ဒေဝါတိ၊ မှန်ပါ၏ အရှင်မင်းကြီးဟု လျှောက်ပြီ။ တညေဝ
တက္ကေတွာ၊ သင့်ကိုသာ ကြံစည်အားကိုး၍။ အာဂတဿ အဿ ပန၊ ရောက်
လာသော ထိုသခံသူဌေးအားကား။ တယာ ကတော၊ သင်က ပြုအပ်သော။
ကောစိ သက္ကာရော ဝါ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ပူဇော်သက္ကာရသည်သော်
လည်းကောင်း။ သမ္မာနောဝါ အတ္ထိ ဣတိ၊ မြတ်နိုးမှုသည်သော်လည်းကောင်း
ရှိပါ၏လောဟု မေးပြီ။ သော တုဏှိ အဟောသိ၊ ထိုပိဋိယသူဌေးသည်
ဆိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ ဒုဿန္တေ ပက္ခိပါပေတွာ၊ အဝတ်စွန်း၌ ထည့်စေ၍။
တေ ဧတဿ ဒါပိတံ၊ သင်ပိဋိယက ထိုသခံအား ပေးစေအပ်သော။ ပလာပ

တုမ္မမတ္တံ၊ စပါးဖျင်းတစ်ပြည်မျှသည်။ အပိ ပန အတ္ထိတိ၊ ရှိပါသလောဟု မေးပြီ။
 တံ သုတွာပိ၊ ထိုအမေးစကားကို ကြားရ၍လည်း။ တုဏှိယေဝ အဟောသိ၊
 ဆိတ်ဆိတ်သာ ဖြစ်ပြီ။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ကိံ ကာတဗ္ဗန္တိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့
 ပြုသင့်သနည်းဟု။ အမစ္စေဟိ သဒ္ဓိံ မန္တေတွာ၊ အမတ်တို့နှင့် အတူတိုင်ပင်၍။
 တံ ပရိဘာသိတွာ၊ ထိုပိဋိယသူဌေးကို ခြိမ်းခြောက်၍။ “ဂစ္ဆထ၊ သွားကြ။ ပိဋိယ
 သေဌိဿ ယရေ၊ ပိဋိယသူဌေး၏ အိမ်က။ သဗ္ဗံ ဝိဘဝံ သင်္ခိသေဌိဿ၊ အလုံးစုံ
 သော စည်းစိမ်ကို သင်္ခိသူဌေးအား။ ဒေထာတိ အာဟ၊ ပေးလိုက်ကြလော့”ဟု
 အမိန့်ချပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသင်္ခိသူဌေးသည်။ “မဟာရာဇ မယံ၊
 အို. . မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးသင်္ခိအား။ ပရသန္တကေန အတ္ထော နတ္ထိ၊ သူတစ်ပါး
 ပစ္စည်းဖြင့် လိုချင်မှုသည် မရှိပါ။ မယာ ဒိန္နမတ္တမေဝ ပန၊ ကျွန်တော်မျိုးသည်
 ပေးအပ်သည်မျှကိုသာကား။ ဒါပေထာတိ အာဟ၊ အပေးခိုင်းတော်မူတော်ကြ
 ပါ”ဟု လျှောက်ပြီ။ ရာဇာ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဘုရားလောင်း
 အား။ သန္တကံ ဒါပေသိ၊ ပစ္စည်းကို ပေးစေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော သဗ္ဗံ၊ ဘုရားလောင်း
 သည် အလုံးစုံသော။ အတ္တနာ ဒိန္နဝိဘဝံ၊ မိမိက ပေးအပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းကို။
 ပဋိလဘိတွာ ဒါသပရိဂတော၊ ရရှိပြီး၍ ကျွန်အပေါင်းခြံရံအပ်လျက်။ ရာဇဂဟမေဝ
 ဂန္ဓာ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့သာ သွား၍။ ကုဋ္ဌမ္ပံ သဏ္ဌာပေတွာ၊ ပစ္စည်းကို ကောင်းစွာ
 တည်စေ၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို
 ပြုပြီး၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရာ ဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ပိဋိယသေဌိ၊ ထိုအခါက ပိဋိယသူဌေးသည်။
 ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ သင်္ခိသေဌိ ပန အဟမေဝ
 အဟောသိန္တိ၊ သင်္ခိသူဌေးသည်ကား ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ
 သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

အသမ္ပဒါနဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ အသမ္ပဒါနဇာတ်အဖွင့်သည်
 ပဌမတည်း။

၂။ ဘိရုကဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဠာယ စာတိ ဣဒံ၊ ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဠာယ စ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို၊ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အဇပါလနိဂြောဓေ မာရဓီတာနံ၊ အဇပါလပင်ညောင်ပင်ရင်း၌ မာရ်နတ်မင်း၊ သမီးတို့၏။ ပလောဘန သုတ္တန္တံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ ဖျားယောင်းသော သုတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဘဂဝတာ၊ ချဲ့ပြောရသော် ဘုရားရှင်သည်။ အာဒိတော ပဠာယ ဝုတ္တံ၊ အစမှ စ၍ ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ (ကိံ၊ အဘယ်သို့ ဟောတော်မူအပ်ပြီနည်း)။

“ဒဒ္ဒလ္လမာနာ အာဂဉ္စ၊ တဏှာ စ အရတီ ရဂါ။

တာ တတ္ထ ပနုဒိ သတ္တာ၊ တူလံ ဘဒ္ဒံ မာလုတော”တိ။

ဒဒ္ဒလ္လမာနာ (ပ) မာလုတောဟု ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

တဏှာ စ အရတီ ရဂါ၊ တဏှာသည်လည်းကောင်း အရတီသည်လည်းကောင်း ရဂါသည်လည်းကောင်း။ ဒဒ္ဒလ္လမာနာ အာဂဉ္စ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်လျက် လာကြပြီ။ သတ္တာ တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုမာရ်နတ်မင်း၊ သမီးတို့ကို။ မာလုတော ဘဒ္ဒံ တူလံ၊ လေသည် ကျလာသော လဲမှုကိုကဲ့သို့။ တတ္ထ ပနုဒိ၊ ထိုအဇပါလပင်ညောင်ပင်ရင်း၌ ပယ်ဖျောက်တော်မူပြီ။

ဧဝံ၊ ဤသို့စသည်ဖြင့်။ ယာဝ ပရိယောသာနာ၊ ဆုံးသည်တိုင်အောင်။ တဿ သုတ္တန္တဿ၊ ထိုပလောဘနသုတ္တန်ကို။ ကထိတကာလေ၊ ဟောတော်မူအပ်ပြီးရာကာလ၌။ ဓမ္မသဘာယံ သန္နိပတိတာ ဘိက္ခု၊ တရားသဘင်၌ ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ အနေကသတာနိပိ ဒိဗ္ဗရူပါနိ၊ ရာပေါင်းများစွာလည်း ဖြစ်ကုန်သော နတ်အဆင်းတို့ကို။ မာပေတွာ ပလောဘနတ္ထာယ၊ ဖန်းဆင်းပြီး၍ ဖျားယောင်းခြင်းအကျိုးငှာ။ ဥပသင်္ကမန္တိယော မာရဓီတရော၊ ချဉ်းကပ်လာကုန်သော မာရ်နတ်မင်းသမီးတို့ကို။ အက္ခိနိ ဥမ္ပိလေတွာပိ၊ မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍သော်မှတောင်လည်း။ န ဩလောကေသိ၊

ကြည့်တော်မူ။ ဗုဒ္ဓဗလံ နာမ၊ ဘုရားတို့စွမ်းအား မည်သည်။ အဟော အစ္ဆရိယန္တိ
 အော် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါပေစွ”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။
 သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊
 အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော
 စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု
 မေးတော်မူ၍။ “ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ”ဟု
 လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာ။
 သဗ္ဗာသဝေ ခေပေတွာ၊ အာသဝေါအားလုံးတို့ကို ကုန်ခမ်းစေပြီး၍။ သဗ္ဗညုတံ
 သမ္ပတ္တဿ၊ သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ကောင်းစွာရောက်တော်မူသော။ မယံ၊
 ငါဘုရား၏။ မာရဓီတာနံ၊ မာရ်နတ်မင်းသမီးတို့အား။ အနောလောကနံ နာမ န
 အစ္ဆရိယံ၊ မကြည့်ခြင်းမည်သည် အံ့ဩဖွယ်မရှိသေး။ ဟိ အဟံ ပုဗ္ဗေ၊ မှန်၏
 ငါဘုရားသည် ရှေးက။ ဗောဓိဉာဏံ ပရိယေသမာနော၊ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို
 ရှာဖွေစဉ်။ သကိလေသကာလေပိ၊ ကိလေသာရှိရာ ကာလကသော်မှလည်း။
 အဘိသင်္ခတံ ဒိဗ္ဗရူပံ၊ ပြုပြင်ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်ရုပ် နတ်အဆင်းကို။ ဣန္ဒြိယာနိ
 ဘိန္နိတွာ၊ ဣန္ဒြေတို့ကို ဖောက်ဖျက်၍။ ကိလေသဝသေန၊ ကိလေသာ၏အစွမ်း
 ဖြင့်။ အနောလောကေတွာဝ ဂန္တာ၊ မကြည့်မူ၍သာ သွား၍။ မဟာရဇ္ဇံ ပါပုဏိန္တိ
 ဝတွာ၊ ကြီးမြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊
 အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ ဘာတိကသတဿ ကနိဋ္ဌော အဟောသိ၊ နောင်တော်
 တစ်ရာ၏ အငယ်ဆုံးသည် ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ သဗ္ဗံ ဟေဋ္ဌာ၊ စသော အလုံးစုံကို
 အောက်ဖြစ်သော။ တက္ကသီလဇာတကေ၊ တေလပတ္တဇာတ်ခေါ် တက္ကသီလ
 ဇာတ်၌။ ဝုတ္တနယေနေဝ ဝိတ္တာရိတဗ္ဗံ၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်ပင် အကျယ်
 ချဲ့ပါလေ။ တဒါ ပန တက္ကသီလာနဂရဝါသီဟိ၊ ထိုအခါ၌ကား တက္ကသိုလ်မြို့နေသူ
 တို့သည်။ ဗဟိနဂရေ သာလာယ၊ တက္ကသိုလ်မြို့ပြင်ပ၌ ဇရပ်၌။ ဗောဓိသတ္တံ
 ဥပသင်္ကမိတွာ၊ နေသော ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍။ ယာစိတွာ ရဇ္ဇံ
 ပဋိစ္စာပေတွာ၊ တောင်းပန်၍ မင်းအဖြစ်ကို လက်ခံစေ၍။ အဘိသေကေ ကတေ၊

အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ပြုအပ်ပြီးသော်။ တက္ကသိုလ် နဂရဝါသိနော၊ တက္ကသိုလ် မြို့နေသူတို့သည်။ နဂရံ ဒေဝနဂရံ ဝိယ၊ တက္ကသိုလ်မြို့ကို နတ်မြို့ကဲ့သို့လည်း ကောင်း။ ရာဇဘဝနံ ဣန္ဒဘဝနံ ဝိယ စ၊ မင်းနန်းတော်ကို သိကြားဗိမာန်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ အလင်္ကာရိယ၊ တန်ဆာဆင်ကြပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ နဂရံ ပဝိသိတွာ၊ တက္ကသိုလ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ပြီး၍။ ရာဇဘဝနေ ပါသာဒေ၊ မင်းနန်းတော်၌ နန်းပြာသာဒ်၌။ မဟာတလေ၊ မြတ်သော အပြင်၌။ သမုဿိတသေတစ္ဆတ္တံ၊ စိုက်ထောင်အပ်ပြီးသော ထီးဖြူရှိသော။ ရတနဝရပလ္လင်္ကီ အဘိရုယ၊ မြတ်သော ရတနာပလ္လင်ထက်သို့ တက်ရောက်ပြီး၍။ ဒေဝရာဇလီလာယ နိသီဒိ၊ နတ်မင်းတို့၏တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် ထိုင်နေပြီ။ အမစ္စာ စ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကာဒယော စ၊ အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ် စသူတို့သည်လည်းကောင်း။ ခတ္တိယကုမာရာ စ၊ ခတ္တိယမျိုး၊ မင်းသား တို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗာလင်္ကာရပဋိမဏ္ဍိတာ၊ အဆင်တန်ဆာအလုံးစုံ ဆင်မြန်းအပ်ကုန်လျက်။ ပရိဝါရေတွာ အဋ္ဌသု၊ ဝိုင်းရံ၍ တည်ကုန်ပြီ။ ဒေဝစ္ဆရာ ပဋိဘာဂါ၊ နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော။ နစ္စဂီတဝါဒိတကုသလာ၊ ကမ္မ သီဆိုမှု တီးမှုတ်မှု ကျွမ်းကျင်ကုန်သော။ ဥတ္တမဝိလာသသမ္ပန္နာ၊ မြင့်မြတ်သော တင့်တယ် စံပယ်မှုနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သောဠသ သဟဿနာဋ္ဌကိတ္တိယော၊ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ကချေသည်မတို့သည်။ နစ္စဂီတဝါဒိတာနိ ပယော ဇေသံ၊ ကမ္မ သီဆိုမှု တီးမှုတ်မှုတို့ကို ယှဉ်စေကုန်ပြီ။ ဂီတဝါဒိတသဒ္ဓေန ရာဇဘဝနံ၊ သီဆိုအပ် တီးမှုတ်အပ်သော အသံဖြင့် မင်းနန်းတော်သည်။ မေဃတ္ထနိတပူရိတာ၊ မိုးချန်းသံပြည့်နေသော။ မဟာသမုဒ္ဒကုဏ္ဍိ ဝိယ၊ ပင်လယ်ဝမ်း ဗိုက်ကဲ့သို့။ ဧကနိန္ဒာဒံ အဟောသိ၊ ပဲ့တင်သံတစ်ခုတည်းရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ဗောဓိ သတ္တော အတ္တနော၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏။ တံ သိရိသောဘဂ္ဂံ၊ ထိုမြင့်မြတ်တင့်တယ်သော ကျက်သရေကို။ ဩလောကယမာနောဝ၊ ကြည့်လျက်သာ။ “အဟံ တာသံ ယက္ခီနိနံ၊ ငါသည် ထိုဘီလူးမတို့၏။ အဘိသင်္ခတံ ဒိဗ္ဗရူပံ၊ ပြုပြင် ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်အဆင်းကို။ သစေ ဩလောကေသံ၊ အကယ်၍ ကြည့်ရှု ခဲ့အံ့။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တော၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အဘဝိသံ၊ ဖြစ် လောက်ပြီ။ ဣမံ သိရိသောဘဂ္ဂံ၊ ဤမြင့်မြတ်တင့်တယ်သော ကျက်သရေကို။ န ဩလောကေသံ၊ မတွေ့ရလောက်ပြီ။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ ဩဝါဒေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့၏ ဩဝါဒ၌။

ဌိတဘာဝေန ပန၊ တည်နေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား။ ဣဒံ မယာ သမ္ပတ္တန္တိ၊ ဤစည်းစိမ်ကို ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပြီ”ဟု။ စိန္တေသိ၊ ကြံစည်ပြီ။ ဧဝံ ပန စိန္တေတွာ၊ ဤသို့သာလည်း ကြံစည်ပြီး၍။ ဥဒါနံ ဥဒါနေန္တော၊ ဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်ပြောဆိုလိုရကား။

၁၃၂။ “ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဠာယ စ၊
အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘိရုတာယ စ။
န ရက္ခသီနံ ဝသ’မာဂမိမှသေ၊
သ သောတ္ထိဘာဝေါ မဟတာ ဘယေန မေ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ကုသလူပဒေသေ (ပ) ဘယေန မေဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ကုသလူပဒေသေ၊ ကောင်းမှုကျွမ်းကျင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်တို့ သြဝါဒ၌။ ဒဠာယ ဓိတိယာစ၊ ခိုင်မြဲသော အကြားမရှိ တရစပ်ကြီးစားမှုကြောင့် လည်းကောင်း။ ဘယဘိရုတာယ အနိဝတ္တိတတ္တာစ၊ လန့်ခြင်း၊ ကြီးစွာ ကြောက်ခြင်းဖြင့် မဆုတ်နစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း။ ရက္ခသီနံ ဝသံ၊ ဘိလူးမတို့၏ အလိုဆန္ဒသို့။ န အဂမိမှသေ၊ မလိုက်ခဲ့ကြကုန်။ မေ မဟတာ ဘယေန၊ ငါအား ကြီးစွာသော ဘေးမှ။ သော သောတ္ထိဘာဝေါ၊ ထိုဘေးရန်ကင်းကွာ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်။ (ဇာတော၊ ဖြစ်ပြီ)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ကုသလူပဒေသေတိ၊ ကုသလူပဒေသေဟူသည်ကား။ ကုသလာနံ ဥပဒေသေ၊ ကုသိုလ်မှုလိမ်မာကျွမ်းကျင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်တို့၏ နည်းပေးလမ်းပြသြဝါဒ၌တည်း။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ သြဝါဒေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ သြဝါဒ၌။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ကုသလူပဒေသေအနက်တည်း။ ဓိတိယာ ဒဠာယ စာတိ၊ ဓိတိယာ ဒဠာယ စဟူသည်ကား။ ဒဠာယ ဓိတိယာ စ၊ ခိုင်မြဲသော အကြားမရှိ တရစပ်ကြီးစားမှုကြောင့်လည်းကောင်းတည်း။ ထိရေန၊ ခိုင်မြဲသော။ အဗ္ဗောဓိန္ဒနိရန္တရဝီရိယေနစ၊ မပြတ်မစဲ အကြားမရှိဖြစ်သော ကြီးစားမှုကြောင့် လည်းကောင်း။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဓိတိယာ ဒဠာယ စအနက်တည်း။ အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘိရုတာယစာတိ၊ အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘိရုတာယ စ ဟူသည်ကား။ ဘယဘိရုတာယ၊ အကြောက်သေးခြင်း အကြောက်ကြီးခြင်းဖြင့်။

အနိဝတ္တိတတ္တာ၊ မဆုတ်နစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်းတည်း။ တတ္ထ
ဘယန္တိ၊ ထိုဒုတိယပါဒ၌ ဘယံဟူသည်ကား။ စိတ္တုတြာသမတ္တံ ပရိတ္တဘယံ၊
စိတ်ထိတ်လန့်ရုံမျှသာဖြစ်သော အကြောက်သေးခြင်းတည်း။ ဘီရုတာတိ ဘီရုတာ
ဟူသည်ကား။ သရီရကမ္ပနပတ္တံ၊ ခန္ဓာကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်သော။
မဟာဘယံ၊ အကြောက်ကြီးခြင်းတည်း။ ဣဒံ ဥဘယမ္ပိ၊ ဤအကြောက်ငယ်၊
အကြောက်ကြီးနှစ်မျိုးလုံးသည်လည်း။ မဟာသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်းအား။
“ဧတာ ယက္ခိနီယော နာမ၊ ဤဘီလူးမတို့မည်သည်။ မနုဿခါဒိကာတိ၊ လူကို
စားတတ်ကုန်၏”ဟု။ ဘေရဝါရမ္ပဏံ ဒိသ္မာပိ၊ ကြောက်ဖွယ်အာရုံကို တွေ့ကြုံရ၍
သော်လည်း။ နာဟောသိ၊ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ တေန၊ ထိုသို့မဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်။
အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘီရုတာယ စာတိ၊ အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘီရုတာယ စ
ဟူ၍။ အာဟ၊ ဆိုပြီ။ ဘယဘီရုတာယ၊ အကြောက်ငယ် အကြောက်ကြီး၏။
အဘာဝေနော၊ မရှိခြင်းကြောင့်ပင်။ ဘေရဝါရမ္ပဏံ ဒိသ္မာပိ၊ ကြောက်ဖွယ်အာရုံကို
တွေ့ကြုံရပါသော်လည်း။ အနိဝတ္တနဘာဝေန၊ မဆုတ်နစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။
ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား ဒုတိယပါဒအနက်တည်း။ န ရက္ခသီနံ ဝသ'မာ
ဂမိမ္မသေတိ၊ န ရက္ခသီနံ'ဝသ'မာဂမိမ္မသေဟူသည်ကား။ ယက္ခကန္တာရေ၊
ဘီလူးတို့နေရာ ကန္တာရ၌။ တာသံ ရက္ခသီနံ၊ ထိုဘီလူးမတို့၏။ ဝသံ န အဂမိမ္မ၊
အလိုသို့ မလိုက်ခဲ့ကြကုန်။ ယသ္မာ အမှားကံ၊ အကြံကြောင့် ငါတို့မှာ။ ကုသလူပ
ဒေသေ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ သြဝါဒ၌။ ဓိတိ စ ဒဠာ အဟောသိ၊ မပြတ်မစဲ တရစပ်
ဖြစ်သော ဝီရိယသည်လည်း ခိုင်မြဲသည် ဖြစ်ပြီ။ ဘယဘီရုတာဘာဝေန စ၊
အကြောက်ကြီး အကြောက်ငယ်မရှိခြင်းကြောင့်လည်း။ အနိဝတ္တနသဘာဝါ
အဟုမှာ၊ မဆုတ်နစ်ခြင်းသဘောရှိကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့ကုန်ပြီ။ တသ္မာ ရက္ခသီနံ၊
ထို့ကြောင့် ဘီလူးမတို့၏။ ဝသံ န အဂမိမ္မ၊ အလိုဆန္ဒသို့ မလိုက်ကုန်ပြီ။ ဣတိ
ဝုတ္တံ ဟောတိ၊ ဤသို့ ဆိုလိုသည် ဖြစ်၏။ သ သောတ္ထိဘာဝေါ မဟတာ
ဘယေန မေတိ၊ သ သောတ္ထိဘာဝေါ မဟတာ ဘယေန မေ ဟူသည်ကား။ မယံ
အဇ္ဇ ငါ၏ ယနေ့။ မဟတာ ဘယေန၊ ကြီးစွာသော ဘေးမှလည်းကောင်း။ ရက္ခသီနံ
သန္တိကာ၊ ဘီလူးမတို့၏ အထံမှ။ ပတ္တဗ္ဗေန ဒုက္ခဒေါမနဿေန၊ ရောက်ထိုက်သော
ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှလည်းကောင်း။ သော အယံ သောတ္ထိဘာဝေါ၊
ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဤချမ်းသာခြင်းသည်။ သော အယံ ခေမဘာဝေါ၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး

ဤဘေးကုန်ခြင်းသည်။ သော အယံ ပီတိသောမနဿဘာဝေါယေဝ၊ ထိုပီတိသောမနဿဖြစ်ရခြင်းသည်ပင်။ ဇာတော၊ ဖြစ်ရပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ မဟာသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဤဂါထာဖြင့်။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟောကြားပြီး၍။ ဓမ္မေန ရဇ္ဇံကာရေတွာ၊ တရားသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ပြုပြီး၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပြီး၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအား လျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “အဟံ တေန သမယေန၊ ငါဘုရားသည် ထိုရှေးအခါက။ တက္ကသိလံ ဂန္ဓာ၊ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားရောက်၍။ ရဇ္ဇပ္ပတ္တကုမာရော အဟောသိန္နိ၊ မင်းအဖြစ်ရောက်သော မင်းသားသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဘိရုကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ ဘိရုကဇာတ်အဖွင့်သည်
ဒုတိယတည်း။

၃။ ဃတာသနဇာတကဝဏ္ဏနာ

ခေမံ ယဟိန္တိ ဣဒံ၊ ခေမံ ယဟိ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အညတရံ ဘိက္ခု၊ အညတရဖြစ်သော ရဟန်းကို။ အာရပ္ပကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သော ဘိက္ခု၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုရဟန်းသည်။ သတ္ထု သန္တိကေ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံ၌။ ကမ္မဋ္ဌာနံ ဂဟေတွာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍။ ပစ္စန္တံ ဂန္ဓာ၊ ပစ္စန္တရာဇ်သို့ သွား၍။ ဧကံ ဂါမကံ ဥပနိဿာယ၊ တစ်ခုသော ရွာငယ်ကို အမှီပြု၍။ အရညသေနာသနေ၊ တောရကျောင်း၌။ ဝဿံ ဥပဂစ္ဆိ၊ ဝါသို့ ကပ်ရောက်ပြီ။ ပဌမမာသေယေဝ ပိဏ္ဍာယ၊ ဝါဆိုရာ ပဌမလ၌ပင် ဆွမ်းအင်္ကျီငှာ။ ပဝိဋ္ဌဿ တဿ၊ ဝင်ရောက်နေသော ထိုရဟန်း၏။ ပဏ္ဏာသာလာဇာယိတ္ထ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသည် မီးလောင်ပြီ။ သော ဝသန ဌာနာဘာဝေန၊

ထိုရဟန်းသည် နေရာဌာန မရှိခြင်းကြောင့်။ ကိလမန္တော၊ ပင်ပန်းရကား။ ဥပဋ္ဌာကာနံ အာစိက္ခိ၊ အလုပ်အကျွေး လူတို့အား ပြောကြားပြီ။ တေ၊ ထိုအလုပ် အကျွေးလူတို့သည်။ “ဟောတု ဘန္တေ၊ ရှိပါစေ အရှင်ဘုရား။ ပဏ္ဏသာလံ ကရိဿာမ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ပြုကြပါမည်ဘုရား။ တာဝ ကသာမ၊ ထွန်နေဆဲဖြစ်ကြပါသည်ဘုရား။ တာဝ ဝပါမ၊ စိုက်ပျိုးနေဆဲဖြစ်ကြပါသည်။” ဣတိ အာဒိနိ ဝဒန္တာ၊ ဤသို့ စသည်တို့ကို ပြောကြလျက်။ တေမာသံ ဝီတိနာမေသုံ၊ ဝါတွင်းသုံးလကို ကျော်လွန်စေကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုရဟန်းသည်။ သေနာသန သပ္ပိယာဘာဝေန၊ သေနာသနသပ္ပိယမရှိခြင်းကြောင့်။ ကမ္မဋ္ဌာနံ မတ္ထကံ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အထွဋ်အထိပ်သို့။ ပါပေတုံ နာသက္ခိ၊ ရောက်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ သော နိမိတ္တမတ္တမ္ပိ အနုပ္ပါဒေတွာ၊ ထိုရဟန်းသည် အာရုံနိမိတ်မျှကို သော်လည်း မဖြစ်စေနိုင်မူ၍။ ဝုဋ္ဌဝသော ဇေတဝနံ ဂန္တာ၊ ဝါကျွတ်သော် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ သွားပြီး၍။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုး၍။ ဧကမန္တံ နိသီဒိ၊ သင့်လျော်ရာက ထိုင်နေပြီ။ သတ္တာ တေန သဒ္ဓိ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းနှင့် အတူ။ ပဋိသန္တာရံ ကတွာ၊ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုတော်မူသော်။ “ဘိက္ခု တေ၊ အို. . ရဟန်း သင့်အား။ ကမ္မဋ္ဌာနံ သပ္ပိယံ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သင့်လျော်သည်။ ဇာတံ ကိံ န ခေါတိ ပုစ္ဆိ၊ ဖြစ်ပါရဲ့လား”ဟု မေးတော်မူပြီ။ သော အာဒိတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုရဟန်းသည် အစမှ စ၍။ အသပ္ပိယဘာဝံ ကထေသိ၊ မလျောက်ပတ် ကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု ခေါ ပုဗ္ဗေ၊ အို. . ရဟန်း စင်စစ် ရှေးက။ တိရစ္ဆာနာပိ အတ္တနော၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည်သော် မှလည်း မိမိအား။ သပ္ပိယာသပ္ပိယံ ဥ တွာ၊ သင့်လျော်သည် မသင့်လျော်သည်ကို သိ၍။ သပ္ပိယကာလေ ဝသိတွာ၊ သင့်လျော်ရာအခါ၌ နေကြ၍။ အသပ္ပိယ ကာလေ၊ မသင့်လျော်ရာအခါ၌။ ဝသနဋ္ဌာနံ ပဟာယ၊ နေရာဌာနကို ပယ်စွန့်၍။ အညတ္ထ အဂမံသု၊ အခြားနေရာသို့ သွားကြကုန်ပြီ။ တံ ကသ္မာ၊ သင်သည် ဘာကြောင့်။ အတ္တနော သပ္ပိယာသပ္ပိယံ၊ မိမိအား သင့်လျော်သည် မသင့်လျော် သည်ကို။ န အညာသီတိ ဝတွာ၊ မသိရသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ တေန ယာစိတော၊ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလတ်သော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သကုဏယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ငှက်မျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝိညုတံ ပတ္တာ၊ သိတတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်၍။ သောဘဂ္ဂပ္ပတ္တော၊ တင့်တယ်မှုအစုသို့ ရောက်သော။ သကုဏရာဇာ ဟုတွာ၊ ငှက်မင်းသည် ဖြစ်၍။ ဧကသ္မိ အရညာ ယတနေ၊ တစ်ခုသော တောအုပ်ကြီး၌။ ဇာတဿရတီရေ၊ ဇာတဿရအိုင် ကမ်းနား၌။ သာခါဝိဋ္ဌပသမ္ပန္တံ ဗဟလပတ္တပလာသံ၊ အခက်အခွင့်ပြည့်စုံသော ထူထဲသော ရွက်ရင့် ရွက်နုရှိသော။ မဟာရက္ခံ ဥပနိဿာယ၊ သစ်ပင်ကြီးကို အမှီပြု၍။ သပရိဝါရော ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ အခြံအရံနှင့်တကွ နေထိုင်ခြင်းကို ပြုပြီ။ ဗဟူ သကုဏာ၊ များစွာကုန်သော ငှက်တို့သည်။ တဿ ရက္ခဿ ဥဒကမတ္ထကေ၊ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ ရေအထက်၌။ ပတ္တဋ္ဌသာခါသု ဝသန္တာ၊ ဖြန့်ရောက်နေသော ကိုင်းတို့၌ နေကြသော်။ သရီရဝဠုနံ၊ ကိုယ်အညစ်အကြေးကို။ ဥဒကေ ပါတေန္တိ၊ ရေ၌ ကျစေကုန်၏။ တသ္မိ စ ဇာတဿရေ၊ ထိုဇာတဿရအိုင်၌လည်း။ စက္ကော နာဂရာဇာ ဝသတိ၊ ကြမ်းတမ်းသော နဂါးမင်းသည် နေ၏။ တဿ၊ ထိုနဂါးမင်း အား။ “ဣမေ သကုဏာ မယံ နိဝါသေ၊ ဤငှက်တို့သည် ငါ၏ နေထိုင်ရာ ဖြစ်သော။ ဇာတဿရေ သရီရဝဠုနံ ပါတေန္တိ၊ ဇာတဿရအိုင်၌ ကိုယ် အညစ်အကြေးကို ကျစေကုန်၏။ အဟံ ဥဒကတော၊ ငါသည် ရေထဲမှ။ အဂ္ဂိ ဥဋ္ဌာပေတွာ၊ မီးကို ထတောက်စေ၍။ ရက္ခံ ဈာပေတွာ၊ သစ်ပင်ကို လောင်ကျွမ်း စေ၍။ ဧတေ ပလာပေယျံ ယံနုန ဣတိ၊ ဤငှက်တို့ကို ပျံသွားစေရပါမူကား ကောင်းလေစွ”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ ကုဒ္ဒမာနသော သော၊ စိတ်ဆိုးသော ထိုနဂါးမင်းသည်။ ရတ္တိဘာဂေ သဗ္ဗေသံ သကုဏာနံ၊ ညအဖို့၌ အားလုံးကုန်သော ငှက်တို့၏။ သန္တိပတိတွာ ရက္ခဿာခါသု၊ ကောင်းစွာ ကျရောက်စုဝေးကြ၍ သစ်ကိုင်းတို့၌။ နိပန္နကာလေ ပဌမံ၊ အိပ်ရာအချိန်၌ ရှေးဦးစွာ။ ဥဒ္ဓနာရောပိတံ ဝိယ ဥဒကံ၊ ခုံလောက်ပေါ်တင်ထားအပ်သကဲ့သို့ ရေကို။ တာဝ ပတ္တုဓာပေတွာ၊ ရှေးဦးစွာ ကျိုက်ကျိုက်ဆူပွက်စေ၍။ ဒုတိယဝါရေ ဓမံ ဥဋ္ဌာပေတွာ၊ ဒုတိယအကြိမ်၌ အခိုးကို ထစေ၍။ တတိယဝါရေ တာလ- ကုန္တပ္ပမာဏံ၊ တတိယအကြိမ်၌ ထန်းလုံးပမာဏရှိသော။ ဇာလံ ဥဋ္ဌာပေသိ၊

မီးလျှံကို ထတောက်စေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ဥဒကတော၊ ဘုရားလောင်းသည် ရေထဲမှ။ ဇာလံ ဥဋ္ဌာဟမာနံ ဒိသ္မာ၊ မီးလျှံကို ထတောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဘော သကုဏာ အဂ္ဂိနာ၊ အို . . . ငှက်အပေါင်းတို့ မီးသည်။ အာဒိတ္တံ နာမ၊ တောက်လောင်အပ်သော ပစ္စည်းမည်သည်ကို။ ဥဒကေန နိဗ္ဗာပေန္တိ၊ ရေဖြင့် ငြိမ်းစေကြကုန်၏။ ဣဒါနိ ပန၊ ယခုအခါ၌ကား။ ဥဒကမေဝ အာဒိတ္တံ၊ ရေကပင် အလျှံပြောင်ပြောင်တောက် လောင်နေပြီ။ အမေဟိ ဣဓ၊ ငါတို့သည် ဤသစ်ပင်ကြီး၌။ ဝသိတုံ န သက္ကာ၊ နေထိုင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ အညတ္ထ ဂမိဿာမာတိ ဝတ္တာ၊ အခြားနေရာသို့ သွားကြစို့”ဟု ပြောဆို၍။

၁၃၃။ “ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတော၊

ဒကဿ မဇ္ဈေ ဇလတေ ယတာသနော။

န အဇ္ဇ ဝါသော မဟိယာ မဟီရဟေ၊

ဒိဿာ ဘဇဂေါ သရဏာ’ဇ္ဇ နော ဘယံ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ခေမံ (ပ) နော ဘယံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ယဟိံ ခေမံ၊ အကြင်ရေအပြင်၌ မီးဘေးကုန်၏။ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတော၊ မီးဘေးကုန်ရာ ထိုရေပြင်၌ ရန်သူမီးသည် ထတောက်လာပြီ။ ဒကဿ မဇ္ဈေ၊ ရေ၏ အလယ်က။ ယတာသနော ဇလတေ၊ ထောပတ်စားသည့် မီးသည် တောက်လောင်နေ၏။ မဟိယာ မဟီရဟေ၊ မြေပေါ်က သစ်ပင်၌။ အဇ္ဇ ဝါသော န၊ ယနေ့ ငါတို့နေရာသည် မရှိပြီ။ ဒိဿာ ဘဇဂေါ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သို့ ဆည်းကပ်ကြကုန်လော့။ သရဏာ အဇ္ဇ ကိုးကွယ်ရာမှ ယနေ့။ နော ဘယံ၊ ငါတို့အား ဘေးသည်။ (ဇာတံ၊ ဖြစ်ပေါ်လာပြီ)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတောတိ၊ ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတောဟူသည်ကား။ ယသ္မိံ ဥဒကပိဋ္ဌေ၊ အကြင်ရေပြင်၌။ ခေမဘာဝေါ၊ မီးဘေးကုန်သည့်အဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗယဘာဝေါ၊ မီးဘေးမရှိသည်၏ အဖြစ်သည်။ အတ္ထိ ရှိ၏။ တသ္မိံ ထိုရေပြင်၌။ အတ္တပစ္စတ္ထိကော၊ ရေဟူသောမိမိ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော။ သပတ္တော ဥဋ္ဌိတော၊ ရန်သူမီးသည် ထတောက်နေပြီ။

ဒကဿာတိ၊ ဒကဿဟူသည်။ ဥဒကဿ၊ ရေ၏တည်း။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။
 ယတာသနောတိ၊ ယတာသနမည်၏။ ဟိ သော၊ အကြင်ကြောင့် ထိုမီးသည်။
 ယတံ အဿာတိ၊ ထောပတ်ကို စားတတ်၏။ တဿ၊ ထို့ကြောင့်။ ယတာသနော
 ဟိ ဝုစ္စတိ၊ ယတာသနဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ န အဇ္ဇ ဝါသောတိ၊ န အဇ္ဇ ဝါသော
 ဟူသည်ကား။ အဇ္ဇ နော၊ ယနေ့ ငါတို့၏။ ဝါသော နတ္ထိ၊ နေရာသည် မရှိပြီတည်း။
 မဟိယာ မဟိရုဟေတိ၊ မဟိယာ မဟိရုဟေဟူသော ပါဌ်၌။ ရုက္ခော၊ သစ်ပင်ကို။
 မဟိရုဟေတိ ဝုစ္စတိ၊ မဟိရုဟဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ဣမိဿာ မဟိယာ ဇာတေ၊
 ဤမြေပေါ်၌ ပေါက်နေသော။ တသ္မိ ရုက္ခေ၊ ထိုသစ်ပင်၌။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား
 မဟိယာ မဟိရုဟေအနက်တည်း။ ဒိသာ ဘဇဂ္ဂေါတိ၊ ဒိသာ ဘဇဂ္ဂေါ ဟူသည်။
 ဒိသာ ဘဇထ ဂစ္ဆထ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သို့ ဆည်းကပ်ကြလော့ သွားကြလော့တည်း။
 သရဏာဇ္ဇ နော ဘယန္တိ၊ သရဏာ'ဇ္ဇ နော ဘယံဟူသည်ကား။ အဇ္ဇ အမှာကံ၊
 ယနေ့ ငါတို့အား။ သရဏတော ဘယံ ဇာတံ၊ မှီခိုရာမှ ဘေးသည် ဖြစ်လာပြီတည်း။
 ပဋိသရဏဌာနတော ဘယံ ဥပ္ပန္နံ၊ မှီခိုရာဌာနမှ ဘေးသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ
 အတ္ထော၊ ဤကား သရဏာဇ္ဇ နော ဘယံအနက်တည်း။

ဧဝံ ဝတ္တာ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ပြောပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည်။ အတ္တနော
 ဝစနကရေ၊ မိမိ၏ ပြောစကားပြုကျင့်လိုက်နာကုန်သော။ သကုဏေ အာဒါယ၊
 ငှက်တို့ကို ခေါ်ယူ၍။ ဥပ္ပတိတ္တာ အညတ္ထ ဂတော၊ ပျံတက်၍ အခြားနေရာသို့
 သွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တဿ ဝစနံ၊ ဘုရားလောင်း၏ ပြောစကားကို။ အဂ္ဂဟေတွာ
 ဌိတသကုဏာ၊ မနာယူမူ၍ တည်နေကြသော ငှက်တို့သည်။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတ္တာ၊
 အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေတွာ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီး၍။
 ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ သော
 ဘိက္ခု၊ သစ္စာလေးပါးပြုပြီးအဆုံး၌ ထိုရဟန်းတော်သည်။ အရဟတ္တေ ပတိဌာသိ၊
 ရဟန္တာအဖြစ်၌ တည်ပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ထိုရှေးအခါက ဘုရားလောင်း၏။
 ဝစနကရာ သကုဏာ၊ ပြောစကားပြုတတ်ကုန်သော ငှက်တို့သည်။ ဗုဒ္ဓပရိသာ
 အဟေသုံ၊ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ သကုဏရာဇာပန၊ ငှက်

မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဇာတ်ပေါင်းတော်မူပြီ။

ယတာသနဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ ယတာသနဇာတ်အဖွင့်သည်
တတိယတည်း။

၄။ ဈာနသောနေဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယေ သညိနောတိ ဣဒံ၊ ယေ သညိနော အစရှိသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သင်္ကဿရနဂရဒ္ဓါရေ၊ သင်္ကဿနဂိုဏ်းမြို့တံခါးအနီး၌။ အတ္တနာ သံခိတ္တေန၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်။ ပုစ္ဆိတပဉ္စဿ၊ မေးတော်မူအပ်သည့် ပြဿနာကို။ ဓမ္မသေနာပတိနော၊ တရားစစ်သူကြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏။ ဝိတ္တာရဗျာကရဏံ၊ အကျယ်အားဖြင့် ဖြေဆိုတော်မူနိုင်ခြင်းကို။ အာရဟ္တ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တတြ ဣဒံ အတိတဝတ္ထု၊ ထိုသို့ဖြေဆိုရာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အတိတ်ဝတ္ထုကြောင်းတည်း။ (ကိ၊ အတိတ် ဝတ္ထုကြောင်းဟူသည် အဘယ်နည်း)။ အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော အရညာယတနေ၊ ဘုရား လောင်းသည် တောကြီးထဲ၌။ ကာလံ ကရေန္တော၊ သေမှုကို ပြုကာနီးသော်။ အန္တေဝါသိကေဟိ ပုစ္ဆိတော၊ အနီးနေတပည့်တို့က မေးမြန်းအပ်ရကား။ “နေဝသညိနာသညိတိ အာဟ ကိရ၊ နေဝသညိနာသညိ”ဟု ပြောခဲ့ပြီတဲ့။ (ပ) တာပသာ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ၊ တပည့်ရသေ့ငယ်တို့သည် တပည့်ရသေ့ကြီး၏။ ကထံ န ဂဏှိယု၊ ပြောစကားကို မနာယူကြ၊ လက်မခံကြပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အာဘဿရတော အာဂန္တာ၊ အာဘဿရာဘုံမှ လာ ရောက်၍။ အာကာသေ ဌတွာ၊ ကောင်းကင်၌ တည်၍။

၁၃၄။ “ယေ သညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊ ယေပိ အသညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ။
ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယ၊ တံ သမာပတ္တိသုခံ အနဂံဏ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယေ သညိနော(ပ)အနင်္ဂဏံဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား..

ယေ သညိနော၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် သညာရှိကုန်၏။ တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊ သညာရှိသည့် ထိုသတ္တဝါတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကုန်၏။ ယေပိ အသညိနော၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်း သညာမရှိကုန်။ တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊ ထိုသညာမရှိသည့် သတ္တဝါတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကုန်၏။ ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယ၊ သညာရှိ၊ မရှိထိုနှစ်မျိုးကို ရှောင်ကြဉ်လော့။ တံ သမာပတ္တိသုခံ၊ ထိုသညာမရှိတရားရှိ သမာပတ်ချမ်းသာသည်။ အနင်္ဂဏံ၊ အပြစ်မရှိ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယေ သညိနောတိ၊ ယေ သညိနောဟူသော ပါဠိဖြင့်။ နေဝသညာနာသညာယတနလာဘိနော ဌပေတွာ၊ နေဝသညာနာသညာယတနစာန် ရရှိသူတို့ကို ချန်ထား၍။ အဝသေသေ၊ ကြွင်းကျန်ကုန်သော။ သစိတ္တကသတ္တေ၊ စိတ်ရှိသတ္တဝါအားလုံးတို့ကို။ ဒသေတိ၊ ဖော်ပြ၏။ တေပိ ဒုဂ္ဂတာတိ၊ တေပိ ဒုဂ္ဂတာဟူသည်။ တဿာ သမာပတ္တိယာ၊ ထိုနေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်ကို။ အလာဘတော၊ မရခြင်းကြောင့်။ တေပိ ဒုဂ္ဂတာ နာမ၊ ထိုစိတ်ရှိသူတို့သည်လည်း ဆင်းရဲသူတို့ မည်၏။ ယေပိ အသညိနောတိ၊ ယေပိ အသညိနောဟူသောပါဠိဖြင့်။ အသညဘဝေ နိဗ္ဗတ္တေ၊ အသညသတ်ဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော။ အစိတ္တကသတ္တေ ဒသေတိ၊ စိတ်မရှိသော သတ္တဝါတို့ကို ဖော်ပြ၏။ တေပိ ဒုဂ္ဂတာတိ၊ တေပိ ဒုဂ္ဂတာဟူသည်ကား။ တေပိ၊ ထိုစိတ်မရှိသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း။ ဣမိဿာယေဝ သမာပတ္တိယာ၊ ဤနေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်ကိုပင်။ အလာဘတော၊ မရခြင်းကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတာယေဝ နာမ၊ ဆင်းရဲသည်တို့ပင် မည်၏။ ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယာတိ၊ ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယပါဠိဖြင့်။ ဥဘယမ္ပိ၊ နှစ်မျိုးစုံလည်းဖြစ်သော။ ဧတံ သညိဘဝဉ္စ၊ ထိုသညိဘဝကိုလည်းကောင်း။ ဧတံ အသညိဘဝဉ္စ၊ ထိုအသညိဘဝကိုလည်းကောင်း။ ဝိဝဇ္ဇယပဇဟာတိ၊ ပယ်စွန့်လော့ဟု။ အန္တေဝါသိကံ သြဝဒတိ၊ တပည့်ကို ဆိုဆုံးမ၏။ တံ သမာပတ္တိသုခံ အနင်္ဂဏန္တိ၊ တံ သမာပတ္တိသုခံ အနင်္ဂဏံဟူသည်ကား။ နေဝသညာနာသညာသမာပတ္တိလာဘိနော၊ နေဝသညာ နာသညာသမာပတ်ရသူ၏။ သန္တဋ္ဌေန သုခန္တိ၊ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော သဘောကြောင့် သုခဟု။ သင်္ခိ

ဂတံ၊ ခေါ်အပ်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သော။ တံ ဈာနသုခံ၊ ထိုဈာန်ချမ်းသာသည်။ အနဂ်ဏံ နိဒ္ဒေါသံ၊ အပြစ်မရှိ၊ ဗလဝစိတ္တေကဂ္ဂတာသဘာဝေနပိ၊ အားကောင်းလှစွာသော စိတ္တေကဂ္ဂတာ သဘောကြောင့်လည်း။ တံ အနဂ်ဏံ နာမ ဇာတံ၊ ထိုသမာပတ်ချမ်းသာသည် အပြစ်မရှိသည်မည်သည် ဖြစ်၏။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟောကြား၍။ အန္တေဝါသိကဿ ဂုဏံ ကထေတွာ၊ တပည့်ကြီးရသေ့၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ပြောဆို၍။ ဗြဟ္မလောကမေဝ အဂမာသိ၊ ဗြဟ္မပြည်သို့သာ ပြန်သွားပြီ။ တဒါ သေသတာပသာ၊ ထိုအခါကျမှ ကျန်ရသေ့ငယ်တို့သည်။ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ သဒ္ဓဟိသု၊ တပည့်ကြီးရသေ့၏စကားကို ယုံကြည်ကြပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော၊ ထိုရှေးအခါက တပည့်ကြီးရသေ့ကား။ သာရိပုတ္တော၊ သာရိပုတ္တရာတည်း။ မဟာဗြဟ္မာ ပန၊ အာဘဿရာ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဈာနသောဓနဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ ဈာနသောဓနဇာတ်အဖွင့်သည် စတုတ္ထတည်း။

၅။ စန္ဒာဘဇာတကဝဏ္ဏနာ

စန္ဒာဘန္တိ ဣဒံ၊ စန္ဒာဘံအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ သင်္ကဿနဂရစ္ဆါရေ၊ သင်္ကဿနဂိုဏ်းမြို့တံခါးအနီး၌။ ထေရဿ ပဉ္စဗျာကရဏံဧဝ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်၏ ဘုရားရှင်အမေး၊ ဖြေတော်မူခြင်းကိုပင်။ အာရဗ္ဗကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ မြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အရညာယတနေ၊ တောအရပ်၌။ ကာလံ ကရောန္တော၊ သေမှုကို ပြုခါနီးသော်။ အန္တေဝါသိကေဟိ

ပုစ္ဆိတော တပည့်ငယ်တို့သည် မေးမြန်းအပ်ရကား။ “စန္ဒာဘံ သူရိယာဘန္တိ ဝတ္တာ၊ လရောင် နေရောင်”ဟု ပြောခဲ့ပြီး၍။ အာဘဿရေ နိဗ္ဗတ္တော၊ အာဘဿရာ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ပြီ။ တာပဿ၊ တပည့်ငယ်ရသေ့တို့သည်။ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ န သဒ္ဓဟိသု၊ တပည့်ကြီးရသေ့၏ ပြောစကားကို မယုံကြကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အာဘဿရတော အာဂန္တာ၊ အာဘဿရာဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ရောက်လာ၍။ အာကာသေ ဌိတော၊ ကောင်းကင်၌ တည်လျက်။

၁၃၅။ “စန္ဒာဘံ သူရိယာဘန္တိ၊ ယော’ဓ ပညာယ ဂါဓတိ။

အဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ ဟောတိ အာဘဿရူပဂေါ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ စန္ဒာဘံ (ပ) အာဘဿရူပဂေါ ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား..

ယော ဣဓ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသတ္တလောက၌။ စန္ဒာဘံ သူရိယာဘန္တိ၊ လရောင်နှင့်တူ၊ သြဒါတကသိုဏ်းကိုလည်းကောင်း၊ နေရောင်နှင့်တူ၊ ပီတကသိုဏ်းကိုလည်းကောင်း။ ပညာယ ဂါဓတိ၊ ပညာဖြင့် သက်ဝင်နိုင်၏။ (တစ်နည်း)။ (စန္ဒာဘာ သူရိယာဘာ စ၊ နေရောင်သည် လည်းကောင်း၊ လရောင်သည်လည်းကောင်း။ ယတ္ထကံ ပတ္ထဋ္ဌာ၊ အကြင်မျှ အရပ်တိုင်အောင် ပျံ့နှံ့၏။ တတ္ထကေ၊ နေရောင် လရောင်ပျံ့နှံ့ရာ ထိုဌာန၌။ ယော ဣဓ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသတ္တလောက၌။ စန္ဒာဘံ သူရိယာဘန္တိ၊ လရောင်ကိုလည်းကောင်း နေရောင်ကိုလည်းကောင်း။ (ဝဗေတော၊ ပွားများ၍)။ ပညာယ ဂါဓတိ၊ ပညာဖြင့် သက်ဝင်နိုင်၏။ (သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်)။ အဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ ဝိတက်မရှိသော ဒုတိယဈာန်ဖြင့်။ အာဘဿရူပဂေါ၊ အာဘဿရာဘုံသို့ ကပ်ရောက်ရသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ စန္ဒာဘန္တိ၊ စန္ဒာဘံဟူသော ပုဒ်ဖြင့်။ သြဒါတကသိဏံ၊ သြဒါတကသိုဏ်း ပဋိဘာဂနိမိတ်ကို။ ဒသေတိ၊ ပြ၏။ သူရိယာဘန္တိ၊ ပီတကသိဏံ၊ သူရိယာဘံဟူသော ပုဒ်ဖြင့် ပီတကသိုဏ်း ပဋိဘာဂနိမိတ်ကို။ (ဒသေတိ၊ ပြ၏)။ ယော’ဓ ပညာယ ဂါဓတိ၊ ယော’ဓ ပညာယ ဂါဓတိ ဟူသည်ကား။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဣဓ သတ္တလောကေ၊

ဤသတ္တလောက၌။ ဣဒံ ကသိဏဒွယံ၊ ဤဩဒါတ ပီတကသိုဏ်းနှစ်ပါးကို။ ပညာယ ဂါဓတိ၊ ပညာဖြင့် သက်ဝင်၏။ အာရမ္မဏံ ကတွာ အနုပဝိသတိ၊ အာရုံပြု၍ သက်ဝင်၏။ တတ္ထေဝ ပတိဋ္ဌဟတိ၊ ထိုကသိုဏ်း ပဋိဘာဂနိမိတ်၌ပင် တည်၏။ အထ ဝါ၊ တစ်နည်းသော်ကား။ စန္ဒာဘံ သူရိယာဘဉ္စ၊ ယော'ဓ ပညာယ ဂါဓတိတိ၊ စန္ဒာဘံ သူရိယာဘဉ္စ။ ယော'ဓ ပညာယ ဂါဓတိ ဟူသည်။ ယတ္ထကံ ဌာနံ စန္ဒာဘာ စ၊ အကြင်မျှလောက်သော ဌာနသို့ လရောင်သည် လည်းကောင်း။ သူရိယာဘာ စ ပတ္ထဋ္ဌာ၊ နေရောင်သည်လည်းကောင်း ပျံ့နှံ့၏။ တတ္ထကေ ဌာနေ၊ လရောင် နေရောင်ပျံ့နှံ့ရာ ထိုမျှရှိသော ဌာန၌။ ပဋိဘာဂ ကသိဏံ ဝဓေတွာ၊ ကသိုဏ်းပဋိဘာဂအာရုံကို ပွားများ၍။ တံ အာရမ္မဏံ ကတွာ၊ ထိုကသိုဏ်းပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံကို ပြု၍။ ဈာနံ နိဗ္ဗတ္တေန္တော၊ ဈာန်ကို ဖြစ်စေ သူသည်။ ဥဘယမ္ပိ၊ နှစ်ပါးစုံလည်း ဖြစ်သော။ ဧတံ အာဘံ၊ ဤအရောင် အလင်းကို။ ပညာယ ဂါဓတိ နာမ၊ ပညာဖြင့် သက်ဝင်သည် မည်၏။ တသ္မာ အယမ္ပိ၊ ထို့ကြောင့် ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်လည်း။ ဧတ္ထ အတ္ထောယေဝ၊ ဤရှေ့ ထက်ဝက်၌ ဆိုလိုသော အနက်ပင်တည်း။ အဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ ဟောတိ အာဘဿရူပဂေါဟု၊ အဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ ဟောတိ အာဘဿရူပဂေါဟူသည်။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တထာ ကတွာ၊ ထိုကဲ့သို့ ပညာဖြင့် တည် နိုင်အောင် ပြု၍။ ပဋိလဒ္ဓေန ဒုတိယေန ဈာနေန၊ ရရှိအပ်သော ဒုတိယဖြစ်သော ဈာန်ဖြင့်။ အာဘဿရဗြဟ္မလောကူပဂေါ ဟောတိ၊ အာဘဿရဗြဟ္မပြည် ကပ်ရောက်ရသည် ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ တာပသေ ဗောဓေတွာ၊ တပည့်ရသေ့ငယ်တို့ကို သိစေ၍။ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကဿ၊ တပည့်ကြီးရသေ့၏။ ဂုဏံ ကထေတွာ၊ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ပြောခဲ့ပြီး၍။ ဗြဟ္မလောကမေဝ ဂတော၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာ ပြန်သွားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇေဋ္ဌန္တေဝါသိကော၊ ထိုရှေးအခါက တပည့်ကြီး ရသေ့သည်။ သာရိပုတ္တော၊ သာရိပုတ္တရာတည်း။ မဟာဗြဟ္မာ ပန၊ အာဘဿရာ

ဗြဟ္မာကြီးသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။
ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

စန္ဒာဘဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ စန္ဒာဘဇာတ်အဖွင့်သည် ပဉ္စမတည်း။

၆။ သုဝဏ္ဏဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗန္တိ ကုဒံ၊ ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ အစရိသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ထုလ္လနန္တံ ဘိက္ခုနီ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ထုလ္လနန္တံ
မည်သော ရဟန်းမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သာဝတ္ထိယံ၊ ချဲ့ပြော
ရသော် သာဝတ္ထိမြို့က။ အညတရော ဥပါသကော၊ အညတရဖြစ်သော
ဥပါသကာသည်။ ဘိက္ခုနီသံဃံ၊ ဘိက္ခုနီသံဃာကို။ လသုဏေန ပဝါရေတွာ၊
ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ဖိတ်မံထားပြီး၍။ “ဘိက္ခုနီယော သစေ အာဂစ္ဆန္တိ ရဟန်းမတို့သည်
အကယ်၍ ရောက်လာကုန်အံ့။ ဧကကာယ ဘိက္ခုနီယာ၊ တစ်ပါးတစ်ပါးသော
ရဟန်းမအား။ ဒွေ တယော ဘဏ္ဍိကေ၊ ကြက်သွန်ဖြူတစ်ဥ၊ နှစ်ဥတို့ကို။ ဒေဟီတိ၊
လှူပါလေ”ဟု။ ခေတ္တပါလံ အာဏာပေသိ၊ လယ်စောင့်ယောက်ျားကို အာဏာ
ပေးထားပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုဖိတ်မံပြီးရာနေ့မှ စ၍။ ဘိက္ခုနီယော တဿ၊
ရဟန်းမတို့သည် ထိုဥပါသကာ၏။ ဂေဟမ္ပိ ခေတ္တမ္ပိ၊ အိမ်သို့သော်လည်းကောင်း
ကြက်သွန်ခင်းသို့သော်လည်းကောင်း။ လသုဏတ္ထာယ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကြက်သွန်ဖြူ
အကျိုးငှာ သွားကုန်၏။ အထ ဧကသ္မိ ဥဿဝဒိဝသေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော
ပွဲလမ်းသဘင်နေ့၌။ တဿ ဂေဟေ လသုဏံ၊ ထိုဥပါသကာ၏ အိမ်၌ ကြက်
သွန်ဖြူသည်။ ပရိက္ခယံ အဂမာသိ၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သွားပြီ။ ထုလ္လနန္တံ ဘိက္ခုနီ၊
ထုလ္လနန္တံမည်သော ရဟန်းမသည်။ သပရိဝါရာ ဂေဟံ ဂန္တော၊ အခြံအရံနှင့်တကွ
အိမ်သို့ သွား၍။ “အာဝုသော လသုဏေန၊ အို. . ဒါယကာ ကြက်သွန်ဖြူဖြင့်။
အတ္ထောတိ ဝတွာ၊ အလိုရှိ၏”ဟု ပြောသော်။ “နတ္ထိ အယေ၊ အိမ်မှာ မရှိပါ
အို. . အရှင်မ။ ယထာဘတံ လသုဏံ၊ အကြင်အကြင်ဆောင်ယူထားအပ်ခဲ့သော
ကြက်သွန်ဖြူသည်။ ပရိက္ခိဏံ၊ ကုန်သွားပြီ။ ခေတ္တံ ဂစ္ဆထာတိ ဝုတ္တာ၊ ကြက်သွန်
ခင်းသို့ သွားကြပါ”ဟု ပြောကြားအပ်သော်။ ခေတ္တံ ဂန္တော၊ ကြက်သွန်ခင်းသို့

သွား၍။ မတ္တံ န ဇာနိတွာ၊ အတိုင်းအရှည်ကို မသိမူ၍။ လသုဏံ အာဟရာပေသိ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ဆောင်ယူစေပြီ။ ခေတ္တပါလော၊ ကြက်သွန်ခင်းစောင့်သည်။ “ကထိပိ ဘိက္ခုနိယော၊ အဘယံကြောင့်လျှင် ရဟန်းမတို့သည်။ မတ္တံ န ဇာနိတွာ၊ အတိုင်းအရှည်ကို မသိကြမူ၍။ လသုဏံ ဟရာပေသန္တိ နာမ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ဆောင်စေကြကုန်ဘိသနည်း”။ ဣတိ ဥဇ္ဈာယိ၊ ဤကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့ပြီ။ တဿ ကထံ သုတွာ၊ ထိုကြက်သွန်ခင်းစောင့်၏ ကဲ့ရဲ့စကားကို ကြားကြ၍။ ယာ တာ ဘိက္ခုနိယော အပ္ပိတ္တာ၊ အကြင်ရဟန်းမတို့သည် နည်းသောလောဘ ရှိကုန်၏။ တာပိ၊ ထိုလောဘနည်းသော ရဟန်းမတို့သည်လည်းကောင်း။ တာသံ သုတွာ၊ ထိုလောဘနည်းသော ရဟန်းမတို့၏ ကဲ့ရဲ့စကားကြားရ၍။ ဘိက္ခုပိ ဥဇ္ဈာယိသု၊ ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့ကုန်ပြီ။ စ ပန ဥဇ္ဈာယိတွာ၊ ဆက်၍အထူး ပြောရသော် ကဲ့ရဲ့ကြပြီး၍။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရားအား။ ဧတမတ္တံ အာရော စေသုံ၊ (စည်းကမ်းထားစေရန်ရည်ရွယ်၍)ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ဘဂဝါ ထုလ္လနန္တံ ဘိက္ခုနိ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ထုလ္လနန္တာမည်သော ရဟန်းမကို။ ဂရဟိတွာ၊ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ မဟိစ္ဆော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ကြီးသော လောဘရှိသော။ ပုဂ္ဂလော နာမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မည်သည်။ ဝိဇာတမာတုယာပိ၊ မွေးမိခင်၏သော်မှလည်း။ အပ္ပိယော၊ အချစ်မခံရသည်။ အမနာပေါ ဟောတိ၊ အနှစ်သက်မခံရသည် ဖြစ်၏။ အပ္ပသန္ဓေ ပဿာဒေတုံ၊ မကြည်ညိုသေးသူတို့ကို ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ပသန္ဓာနံ ပဿာဒံ၊ ကြည်ညိုပြီးသူတို့၏ ကြည်ညိုမှုကို။ မတ္တာယ ဘိယျောသော၊ အတိုင်းအတာထက် ပိုလွန်စွာ။ ဇနေတုံ ဝါ၊ ဖြစ်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ အနုပ္ပန္တံ လာဘံ၊ မဖြစ်၊ မရသေးသော လာဘ်ကို။ ဥပ္ပါဒေတုံ ဝါ၊ ဖြစ်စေရစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ဥပ္ပန္တံ ဝါ ပန လာဘံ၊ ဖြစ်ပြီး ရပြီးသည်လည်းဖြစ်သော လာဘ်ကို။ ထိရံ ကာတုံ၊ ခိုင်မြဲသည်ကို ပြုခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ န သက္ကောတိ၊ မစွမ်းနိုင်။ အပ္ပိစ္ဆော ပုဂ္ဂလော ပန၊ နည်းသော လောဘရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ အပ္ပသန္ဓေ ပဿာဒေတုံ၊ မကြည်ညိုသေးသူ တို့ကို ကြည်ညိုစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ပသန္ဓာနံ ပဿာဒံ၊ ကြည်ညိုပြီးသူတို့၏ ကြည်ညိုမှုကို။ မတ္တာယ ဘိယျောသော အတိုင်းအတာထက် ပိုလွန်စွာ။ ဇနေတုံ ဝါ၊ ဖြစ်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ အနုပ္ပန္တံ လာဘံ၊ မဖြစ်သေး မရသေးသော လာဘ်ကို။ ဥပ္ပါဒေတုံ ဝါ၊ ဖြစ်စေရစေခြင်းငှာလည်းကောင်း။ ဥပ္ပန္တံ ဝါ ပန လာဘံ၊

ဖြစ်ပြီး ရပြီးသည်လည်းဖြစ်သော လာဘ်ကို။ ထိရံ ကာတုံ၊ ခိုင်မြဲသည်ကို ပြုခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ သက္ကောတိတိ၊ စွမ်းနိုင်၏”ဟု။ အာဒိနာ နယေန၊ စသော နည်းဖြင့်။ ဘိက္ခုနံ၊ ရဟန်းတို့အား။ တဒနုစ္ဆဝိကံ ဓမ္မံ ကထေတွာ၊ ထိုအကြောင်းနှင့် လျော်သော တရားကို ဟောတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ထုလ္လနန္တာ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ထုလ္လနန္တာသည်။ ဣဒါနေဝ န မဟိတ္တာ၊ ယခုအခါ၌သာ ကြီးသော လောဘရှိသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ မဟိတ္ထာယေဝါတိ ဝတွာ၊ ကြီးသော လောဘ ရှိခဲ့သည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အညတရသ္မိံ ဗြာဟ္မဏကုလေ၊ အညတရဖြစ်သော ပုဏ္ဏား မျိုး၌။ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဝယပ္ပတ္တဿ တဿ၊ အရွယ်ရောက်လာသော ထိုဘုရား လောင်းအတွက်။ သမာနဇာတိကာ ကုလာ၊ တူသော ဇာတ်ရှိသော အမျိုးမှ။ ပဇာပတိံ အာဟရိသု၊ မယားကို ဆောင်ယူပေးကြပြီ။ တဿာ၊ ထိုမယား၏။ နန္ဒာ နန္ဒာဝတီ သုန္ဒရီနန္ဒာတိ၊ နန္ဒာလည်းကောင်း၊ နန္ဒာဝတီလည်းကောင်း၊ သုန္ဒရီ နန္ဒာလည်းကောင်းဟု။ တိဿော မိတရော အဟေသု၊ သုံးယောက်ကုန်သော သမီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တာသု ပတိကုလံ၊ ထိုသမီးသုံးယောက်တို့သည် လင့်အိမ်သို့။ အဂတာသုယေဝ၊ မသွားကုန်မီပင်။ ဗောဓိသတ္တော ကာလံ ကတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် သေမှုကို ပြု၍။ သုဝဏ္ဏဟံသယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ရွှေဟင်္သာ မျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ ဇာတိဿရဉာဏဉ္စ၊ ရှေးဘဝအောင်မေ့တတ်သော ဉာဏ်သည် လည်း။ အဿ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာအား ဖြစ်ပြီ။ သော ဝယပ္ပတ္တော၊ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာသည် အရွယ်ရောက်သော်။ သုဝဏ္ဏပတ္တသန္တံ၊ ရွှေအတောင် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ သောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ၊ တင့်တယ်မှုအစုရောက်သော။ မဟန္တံ အတ္တဘာဝံ ဒိသ္မာ၊ ကြီးစွာသော အတ္တဘောကို တွေ့မြင်ရ၍။ “ကုတော စဝိတွာ၊ ဘယ်ဘဝမှ သေခဲ့၍။ အဟံ ဣမ၊ ငါရွှေဟင်္သာသည် ဤဟင်္သာဘဝ၌။ ဥပပန္နော န ခေါတိ၊ ဖြစ်ရသနည်း”ဟု။ အာဝဇ္ဇေန္တော၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်သော်။ မနုဿလောကတောတိ ဥ တွာ၊ လူ့ဘဝမှဟု သိ၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ “ကထံ မေ ဗြာဟ္မဏီ စ၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါ၏ ပုဏ္ဏားမသည်လည်းကောင်း။ မိတရော စ၊ သမီးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဇီဝန္တိ န ခေါတိ၊ အသက်မွေးကြသနည်း”ဟု။

ဥပဓာရေန္တော၊ စူးစမ်းသော်။ “ပရေသံ ဘတိံ ကတ္တာ၊ သူတပါးတို့၏ အခစားကို ပြု၍။ ကိစ္ဆေန ဇီဝန္တိ၊ ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးကြရ၏။ ဣတိ ဥတ္တာ၊ ဤသို့ သိရ၍။ “မယံ သရီရေ ငါ၏ ကိုယ်က။ သောဝဏ္ဏမယာနိ ပတ္တာနိ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးကုန်သော အတောင်တို့သည်။ ကောဠနယဠနခမာနိ၊ အထောင်း၊ အထူ ခံနိုင်ကုန်၏။ တာသံ ဣတော၊ ထိုမယားနှင့်သမီးတို့အား ဤအတောင်တို့မှ။ ဧကေကံ ပတ္တံ ဒဿာမိ၊ တစ်ခုတစ်ခုသော အတောင်ကို ပေးအံ့။ တေန မေ၊ ထိုအတောင်ဖြင့် ငါ၏။ ပဇာပတိ စ ဓီတရော စ၊ မယားသည်လည်းကောင်း သမီးတို့သည်လည်းကောင်း။ သုခံ ဇီဝိဿန္တိတိ၊ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးကြရ လိမ့်မည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးမိပြီ။ သော တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုမယားနှင့် သမီးတို့ရှိရာသို့ ပျံသွား၍။ ပိဋ္ဌိဝံသကောဋိယံ နိလီယိ၊ အိမ်ခေါင်မိုး၌ နားပြီ။ ဗြာဟ္မဏီ စ ဓီတရော စ၊ ပုဏ္ဏားမသည်လည်းကောင်း သမီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဗောဓိသတ္တံ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားလောင်းကို မြင်ကြ၍။ “သာမိ ကုတော၊ အို. . အရှင် အဘယ်မှ။ အာဂတော အသိ ဣတိ ပုစ္ဆိသု၊ လာသည် ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးကြပြီ။ တုမှာကံ ပိတာ အဟံ၊ သင်တို့၏ ဖခင်ဖြစ်သော ငါသည်။ ကာလံ ကတ္တာ၊ သေမှုကို ပြု၍။ သုဝဏ္ဏဟံသယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တော၊ ရွှေဟင်္သာမျိုး၌ ဖြစ်၍။ တုမေ ဒဋ္ဌံ အာဂတော၊ သင်တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ လာခဲ့၏။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေမှ စ၍။ ပရေသံ ဘတိံ ကတ္တာ၊ သူတပါးတို့၏ အခစားကို ပြု၍။ တုမှာကံ ဒုက္ခဇီဝိကာယ၊ သင်တို့၏ ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးခြင်းဖြင့်။ ဇီဝနကိစ္စံ နတ္ထိ၊ အသက်မွေးဖို့ကိစ္စသည် မရှိတော့။ အဟံ ဝေါ ဧကေကံ၊ ငါသည် သင်တို့အား တစ်ခုတစ်ခုသော။ ပတ္တံ ဒဿာမိ၊ ရွှေအတောင်ကို ပေးပါအံ့။ တံ ဝိက္ခိဏိတ္တာ၊ ထိုရွှေအတောင်ကို ရောင်း၍။ သုခေန ဇီဝိဿတိ၊ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေး ကြ”ဟု ပြော၍။ ဧကံ ပတ္တံ၊ တစ်ခုသော ရွှေအတောင်ကို။ ဒတ္တာ အဂမာသိ၊ ပေးပြီး၍ ပျံသွားပြီ။ သော ဧတေနော နိယာမေန၊ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာ သည် ဤနည်းဖြင့်သာ။ အန္တရန္တရာ အာဂန္ဓာ၊ အကြားအကြား၌ လာ၍။ ဧကေကံ ပတ္တံ ဒေတိ၊ တစ်ခုတစ်ခုသော ရွှေအတောင်ကို ပေး၏။ ဗြာဟ္မဏီ စ ဓီတရော စ၊ ပုဏ္ဏားမသည်လည်းကောင်း သမီးတို့သည် လည်းကောင်း။ အမှာ သုခိတာ အဟေသံ၊ ကြွယ်ဝကုန်သည် ချမ်းသာကုန်သည် ဖြစ်ကြပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ သာ ဗြာဟ္မဏီ ဓီတရော၊ ထိုပုဏ္ဏား
မသည် သမီးသုံးယောက်တို့ကို။ “အမ္မာ တိရစ္ဆာနာနံ၊ အို. . ချစ်သမီးတို့ တိရစ္ဆာန်
တို့၏။ စိတ္တံ နာမ ဒုဇ္ဇာနံ၊ စိတ်မည်သည်ကို သိရခက်၏။ ကဒါစိ ဝေါ ပိတာ၊
တစ်ရံတစ်ခါ၌ နင်တို့၏ ဖခင်ရွှေဟင်္သာသည်။ ဣမ နာဂစ္ဆေယျ၊ ဤငါတို့အိမ်
သို့ မလာဘဲ နေချင်နေရာ၏။ ဣဒါနိ အဿ အာဂတကာလေ၊ ယခု ထိုရွှေ
ဟင်္သာ၏ လာရာကာလ၌။ သဗ္ဗာနိ ပတ္တာနိပိ၊ အလုံးစုံကုန်သော အတောင်တို့ကို
လည်း။ လုပ္ပိတွာ ဂဏှာမာတိ၊ နှုတ်၍ ယူကြကုန်စို့” ဟု။ အာမန္တေသိ၊ ခေါ်ပြောပြီ။
တာ၊ ထိုသမီးသုံးယောက်တို့သည်။ “ဧဝံ နော ပိတာ၊ ဤသို့နှုတ်ယူသော် ငါတို့၏
ဖခင်ရွှေဟင်္သာသည်။ ကိလမိဿတိတိ၊ ပင်ပန်းလိမ့်မည်” ဟုတွေး၍။ န သမ္ပုဋ္ဌိဋ္ဌိသု၊
လက်မခံကြကုန်။ ဗြာဟ္မဏီ ပန မဟိစ္ဆတာယ၊ ပုဏ္ဏားမသည်ကား ကြီးသော
လောဘရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ပုန ဧကဒိဝသံ၊ တစ်ဖန် တစ်နေ့၌။ သုဝဏ္ဏ
ဟံသရာဇဿ အာဂတကာလေ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ ရောက်လာရာ ကာလ၌။
ဧဟိ တာဝ သာမိတိ ဝတွာ၊ လာပါ အရှင်ဟု ခေါ်ပြီး၍။ အတ္တနော သန္တိကံ၊
မိမိ၏ အထံသို့၊ ဥပဂတံ တံ၊ ကပ်ရောက်လာသော ထိုရွှေဟင်္သာမင်းကို။ ဥဘောဟိ
ဟတ္ထေဟိ ဂဟေတွာ၊ နှစ်ဖက်ကုန်သော လက်တို့ဖြင့် ကိုင်၍။ သဗ္ဗပတ္တာနိ လုပ္ပိ၊
အတောင်အားလုံးတို့ကို နှုတ်ယူပြီ။ တာနိ ပန ဗောဓိသတ္တဿ၊ ထိုနှုတ်ယူသော
အတောင်တို့သည်ကား ဘုရားလောင်း၏။ ရုစိ ဝိနာ၊ ဆန္ဒကို ကြဉ်ဖယ်ထား၍။
ဗလက္ကာရေန ဂဟိတတ္တာ၊ အနှိုင်အထက်ပြုခြင်းဖြင့် နှုတ်ယူအပ်သည်၏
အဖြစ်ကြောင့်။ သဗ္ဗာနိ၊ အတောင်အားလုံးတို့သည်။ ဗကပတ္တသဒိသာနိ အဟေသုံ၊
ဗျိုင်းတောင်နှင့်တူကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။
ပက္ခေ ပဿာရေတွာ၊ အတောင်တို့ကို ဆန့်တန်း၍။ ဂန္တံ နာသက္ခိ၊ ပျံသွားခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်ပြီ။ အထ နံ သာ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို ထိုပုဏ္ဏားမသည်။
မဟာစာဋိယံ ပက္ခိပိတွာ၊ အိုးတုတ်ကြီး၌ ထည့်၍။ ပေါသေသိ၊ မွေးထားပြီ။ တဿ
ပုန ဥဋ္ဌဟန္တာနိ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ တစ်ဖန် ပေါက်လာကြကုန်သော။ ပတ္တာနိ
သေတာနိ သမ္ပုဋ္ဌိသု၊ အတောင်တို့သည် အဖြူတို့သည်သာ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သဇ္ဇာတ
ပတ္တာ သော၊ ကောင်းစွာဖြစ်သော အတောင်ရှိသော ထိုဘုရားလောင်းသည်။
ဥပ္ပတိတွာ အတ္တနော၊ ပျံတက်သွား၍ မိမိ၏။ ဝသနဋ္ဌာနမေဝ ဂန္တာ၊ နေရာသို့သာ
သွား၍။ ပုန န အဂမာသိ၊ တစ်ဖန် မလာပြီ။

သတ္တာ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတံဝတ္ထုကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ထုလ္လနန္ဒာ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ထုလ္လနန္ဒာ ရဟန်းမသည်။ ဣဒါနေဝ န မဟိစ္ဆာ၊ ယခုအခါ၌သာ ကြီးသော လောဘရှိသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ မဟိစ္ဆာယေဝ၊ ရှေးကလည်း ကြီးသော လောဘရှိခဲ့ဖူးသည် သာ။ စ ပန မဟိစ္ဆတာယ၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော် ကြီးသော လောဘရှိ သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ သုဝဏ္ဏမှာ ပရိဟိနာ၊ ရွှေမှ ဆုတ်ယုတ်လက်လွတ်ခဲ့ရဖူးပြီ။ ဣဒါနိ ပန အတ္တနော၊ ယခုအခါ၌ကား မိမိ၏။ မဟိစ္ဆတာယ ဧဝ လသုဏ္ဏမှာပိ၊ ကြီးသော လောဘရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့်သာ ကြက်သွန်ဖြူမှလည်း။ ပရိဟာယိ သတိ၊ ဆုတ်ယုတ်လက်လွတ်ရလိမ့်လတုံ။ တသ္မာ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ထို့ကြောင့် ဤနေ့မှ စ၍။ လသုဏ္ဏံ ခါဒိတုံ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို စားခြင်းငှာ။ န လဘိဿတိ၊ မရတော့လတုံ။ ထုလ္လနန္ဒာ ယထာ စ၊ ထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမကဲ့သို့လည်း။ ဧဝံ တံ နိဿာယ၊ ဤအတူ ထိုထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမကို အမှီပြု၍။ သေသဘိက္ခုနိယောပိ၊ ကျန်ရဟန်းမတို့သည်လည်း။ (န လဘိဿန္တိ မရကြလတုံ)။ တသ္မာ ဗဟံ လဘိတွာ ပိ၊ ထို့ကြောင့် များစွာကို ရရှိသော်လည်း။ ပမာဏမေဝ ဇာနိတဗ္ဗံ၊ အတိုင်းအရှည် ကိုသာ သိသင့်သိထိုက်၏။ အပ္ပံ လဘိတွာ ပန၊ အနည်းငယ်ကို ရပြီး၍ ကား။ ယထာလဒ္ဓေနေဝ၊ အကြင်အကြင်ရအပ်ပြီးသည်ဖြင့်သာ။ သန္တောသော ကာတဗ္ဗော၊ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမှုကို ပြုသင့်၏။ ဥတ္တရိ ပိပိလွန်လွန်။ န ပတ္ထေတဗ္ဗန္တိ ဝတွာ၊ မတောင့်တသင့်ဟု မိန့်တော်မူ၍။

၁၃၆။ “ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ အတိလောဘော ဟိ ပါပကော။

ဟံသရာဇံ ဂဟေတွာန၊ သုဝဏ္ဏာ ပရိဟာယထာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ယံ လဒ္ဓံ (ပ) ပရိဟာယထဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော် မူပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ယံ လဒ္ဓံ၊ အကြင်ကို ရအပ်၏။ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ထိုရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲ ထိုက်၏။ ဟိ အတိလောဘော ပါပကော၊ မှန်၏ ပိပိလွန်လွန်လို့ချင်ခြင်းသည် မကောင်း။ ဟံသရာဇံ ဂဟေတွာန၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကို ဖမ်းယူ၍။ သုဝဏ္ဏာ ပရိဟာယထ၊ ရွှေမှ ဆုတ်ယုတ်လက်လွတ်ရဖူးပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ တုဋ္ဌဗ္ဗန္တိ တုဿိတဗ္ဗံ၊ တုဋ္ဌဗ္ဗဟူသည်ကား ရောင့်ရဲထိုက်၏ တည်း။

ဣဒံ ဝတ္တာ ပန သတ္ထာ၊ ဤဂါထာတရားဒေသနာကို ဟောကြားပြီး၍ ကား ဘုရားရှင်သည်။ အနေကပရိယာယေန ဂရဟိတ္တာ၊ များစွာသောအကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ “ယာ ပန ဘိက္ခုနီ၊ အကြင်ရဟန်းမသည်။ လသူဏံ ခါဒေယျ၊ ကြက်သွန်ဖြူကို စားအံ့။ (တဿာ၊ ထိုရဟန်းမအား)။ ပါစိတ္တိယန္တိ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏”ဟု။ သိက္ခာပဒံ ပညာပေတွာ၊ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူပြီး၍။ “တဒါ ဗြာဟ္မဏီ၊ ထိုရှေးအခါက ပုဏ္ဏားမသည်။ အယံ ထုလ္လနန္တာ အဟောသိ၊ ဤထုလ္လ နန္တာရဟန်းမသည် ဖြစ်လာပြီ။ တိဿော ဓိတရော၊ ရှေးကသုံးယောက်ကုန်သော သမီးတို့သည်ကား။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တိဿောယေဝ ဘဂိနိယော၊ သုံးယောက် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ညီမတို့ပင်တည်း။ သုဝဏ္ဏဟံသရာဇာ ပန၊ ရွှေဟင်္သာမင်း သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သုဝဏ္ဏဟံသဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်အဖွင့်သည် ဆဋ္ဌတည်း။

၇။ ဗဗ္ဗုဇာတကဝဏ္ဏနာ

ယတ္ထေ'ကော လဘတေ ဗဗ္ဗုတိ ဣဒံ၊ ယတ္ထေ'ကော လဘတေ ဗဗ္ဗု အစ ရှိသော ဤတရားဒေသနာ တော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင် သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ကာဏမာတုသိက္ခာပဒံ၊ ကာဏမာတုသိက္ခာပုဒ်ကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သာဝတ္ထိယံ၊ ချဲ့ပြောရသော် သာဝတ္ထိမြို့၌။ ဓိတုဝသေန ပါကဋ္ဌနာမာ၊ သမီး၏ အစွမ်းဖြင့် ထင်ရှားသော နာမည်ရှိသော။ ကာဏမာတာ နာမ၊ ကာဏာ၏ မိခင်မည်သော။ သောတာပန္နာ အရိယသာဝိကာ၊ သောတာပန်ဖြစ်သော အရိယာတပည့်မဖြစ်သော။ ဥပါသိကာ အဟောသိ၊ ဥပါသိကာမသည် ရှိပြီ။ သာ ဓိတရံ ကာဏံ၊ ထိုဥပါသိကာမသည် သမီးဖြစ်သော ကာဏာကို။ အညတရသ္မိံ ဂါမကေ၊ အညတရဖြစ်သော ရွာငယ်က။ သမာနဇာတိကဿ၊

တူသော မျိုးရိုးဇာတ်ရှိသော။ ပုရိသဿ အဒါသိ၊ ယောက်ျားအား ပေးစားပြီ။ ကာဏာ ကေနစိဒေဝ ကရဏီယေန၊ သမီးကာဏာသည် တစ်စုံတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့်။ မာတုဃရံ အဂမာသိ၊ မိခင်၏အိမ်သို့ သွားပြီ။ အထ အဿာ သာမိကော၊ ထိုအခါ ထိုကာဏာ၏ လင်သည်။ ကတိပါဟစ္စယေန၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ကျော်သဖြင့်။ “ကာဏာ အာဂစ္ဆတု၊ ကာဏာသည် လာခဲ့ပါ။ ကာဏာယ အာဂမနံ၊ ကာဏာ၏ လာခြင်းကို။ ဣစ္ဆာမိ ဣတိ၊ လိုလား၏”ဟု။ ဒုတံ ပါဟေသိ၊ တမန်ကို စေလိုက်ပြီ။ ကာဏာ ဒုတဿ၊ ကာဏာသည် တမန်၏။ ဝစနံ သုတ္တာ၊ စကားကို ကြားရ၍။ အမ္မ ဂမိဿာမိတိ၊ အို. အမေ သွားမည်ဟု။ မာတရံ အာပုစ္ဆိ၊ မိခင်ကို ပန်ကြားပြီ။ ကာဏမာတာ၊ ကာဏာ၏မိခင်သည်။ “ဧတ္ထကံ ကာလံ ဝသိတွာ၊ ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး နေပြီး၍။ တုစ္ဆဟတ္တာဝ၊ အချိုးနီးသော လက်ရှိသည်သာဖြစ်၍။ ကထံ ဂမိဿသီတိ၊ ဘယ်မှာ သွားရ မည်နည်း”ဟုတွေး၍။ ပူဝံ ပစိ၊ မုန့်ကို ကြော်ပြီ။ တသ္မိယေဝ ခဏော၊ မုန့်ကြော်ရာ ထိုခဏမှာပင်။ ပိဏ္ဍစာရိကော ဧကော ဘိက္ခု၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော တစ်ပါး သော ရဟန်းသည်။ တဿာ နိဝေသနံ အဂမာသိ၊ ထိုကာဏမိခင်၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ ဥပါသိကာ တံ၊ ကာဏမိခင်ဥပါသိကာမသည် ထိုဆွမ်းခံရဟန်းကို။ နိသီဒါပေတွာ၊ ထိုင်နေစေ၍။ ပတ္တပူရံ ပူဝံ ဒါပေသိ၊ သပိတ်အပြည့်ဖြစ်သော မုန့်ကို လှူစေပြီ။ သော ဘိက္ခု နိက္ခမိတွာ၊ ထိုရဟန်းသည် အိမ်မှထွက်ခဲ့၍။ အညဿ အာစိက္ခိ၊ အခြားဆွမ်းခံ ရဟန်းအား ပြောကြားပြီ။ တဿပိ တထေဝ ဒါပေသိ၊ ထိုနောက်ရဟန်းအားလည်း ထိုအတူပင် သပိတ်အပြည့် လှူစေပြီ။ သောပိ နိက္ခမိတွာ၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း အိမ်မှထွက်ခဲ့၍။ အညဿ အာစိက္ခိ၊ အခြားဆွမ်းခံရဟန်းအား ပြောကြားပြန်ပြီ။ တဿပိ တထေဝ၊ ထိုဆွမ်းခံ ရဟန်းအားလည်း ထိုရှေးအတူပင်။ (ဒါပေသိ၊ သပိတ်အပြည့် လှူစေပြီ)။ ဣတိ ဧဝံ စတုန္နံ၊ ဤကဲ့သို့ လေးပါးကုန်သော။ ဇနာနံ ဒါပေသိ၊ ရဟန်းတို့အား လှူစေပြီ။ ယထာပရိယတ္တံ ပူဝံ၊ အကြင်အကြင်စီရင်အပ်ပြီးသော မုန့်သည်။ ပရိက္ခယံ အဂမာသိ၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သွားပြီ။ ကာဏာယ ဂမနံ န သမ္ပန္နိ၊ ကာဏာ၏ လင်အိမ်ပြန်သွားခြင်းသည် မဖြစ်ပြီ။ အထ အဿာ သာမိကော၊ ထိုအခါ ထိုကာဏာ၏ လင်သည်။ ဒုတိယမ္ပိ တတိယမ္ပိ၊ ဒုတိယအကြိမ်လည်းကောင်း တတိယအကြိမ်လည်းကောင်း။ ဒုတံ ပါဟေသိ၊ တမန်ကို စေပြီ။ တတိယံ

ပါဟေန္တော စ၊ တတိယအကြိမ် တမန်စေသော်ကား။ “ကာဏာ သစေ နာဂစ္ဆိဿတိ၊ ကာဏာသည် အကယ်၍ မလာအံ့။ အဟံ အညံ ပဇာပတိ၊ ငါသည် အခြားသော မယားကို။ အာနေဿာမီတိ ပါဟေသိ၊ ဆောင်ယူမည်”ဟု စေလိုက်ပြီ။ တယော ဝါရေပိ၊ သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်လည်း။ တေနော ဥပါယေန၊ ထိုနည်းဖြင့်ပင်။ ဂမနံ န သမ္ပန္နိ သွားခြင်းသည် မဖြစ်ပြီ။ ကာဏာယ သာမိကော၊ ကာဏာ၏ လင်သည်။ အညံ ပဇာပတိ အာနေသိ၊ အခြားသော မယားကို ဆောင်ယူပြီ။ ကာဏာ တံ ပဝတ္တိံ သုတ္တာ၊ ကာဏာသည် ထိုအဖြစ်ကို ကြားရ၍။ ရောဒမာနာ အဋ္ဌာသိ၊ ငိုလျက် တည်ပြီ။

သတ္တာ တံ ကာရဏံ ဥ တွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍။ ပုဗ္ဗဏှသမယံ နိဝါသေတွာ၊ နံနက်အခါ၌ သင်္ဃပိုင်ကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍။ ပတ္တစိဝရံ အာဒါယ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ၍။ ကာဏမာတာယ နိဝေသနံ ဂန္ဓာ၊ ကာဏာ၏မိခင်၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍။ ပညတ္တာသနေ နိသီဒိတွာ၊ ခင်းထား အပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီး၍။ “ကိဿ အယံ ကာဏာ၊ အဘယံကြောင့် ဤကာဏာသည်။ ရောဒတီတိ၊ ငိုနေရသနည်း”ဟု။ ကာဏမာတရံ ပုစ္ဆိ၊ ကာဏာ၏မိခင်ကို မေးတော်မူပြီ။ ဣမိနာ နာမ ကာရဏေနာတိ စ သုတ္တာ၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့်ပါဟုလည်း ကြားရ၍။ ကာဏမာတရံ သမဿာသေတွာ၊ ကာဏာ၏မိခင်ကို သက်သာရာရစေ၍။ ဓမ္မံ ကထံ ကထေတွာ၊ တရားရှိသော စကားကို ဟောကြားတော်မူ၍။ အာသနာ ဥဋ္ဌာယ၊ နေရာမှ ထတော်မူ၍။ ဝိဟာရံ အဂမာသိ၊ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူပြီ။ အထ စတုန္ဒံ တေသံ ဘိက္ခုနံ၊ ထိုအခါ လေးပါးကုန်သော ထိုရဟန်းတို့၏။ တယော ဝါရေ၊ သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်။ ယထာပဋိယတ္တပူဝံ ဂဟေတွာ၊ အကြင် အကြင် စီရင်အပ်ပြီးသော မုန့်ကို အလှူခံ၍။ ကာဏာယ ဂမနဿ၊ ကာဏာ၏ လင့် အိမ်သွားမှု၏။ ဥပစ္ဆိန္နဘာဝေါ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ပြတ်စဲကြောင်းသည် ရဟန်း အပေါင်း၌။ ပါကဋ္ဌော ဇာတော၊ ထင်ရှားသည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ဘိက္ခု ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော စတူဟိ ဘိက္ခုဟိ နာမ၊ အို. . . ငါ့ရှင်တို့ လေးပါးကုန်သော ရဟန်းမည်သည် တို့သည်။ တယော ဝါရေ၊ သုံးကြိမ်တို့တိုင်တိုင်။ ကာဏမာတာယ၊ ကာဏာ၏ မိခင်၏။ ပတ္တပူဝံ ခါဒိတွာ၊ ကြော်ပြီးမုန့်ကို ကိုက်စားကြ၍။ ကာဏာယ၊

သမီးကာဏာ၏။ ဂမနန္တရာယံ ကတွာ၊ လင့်အိမ်သွားမှု အန္တရာယ်ကို ပြကြ၍။ သာမိကေန ပရိစ္ဆတ္တံ၊ လင်သည် စွန့်ပစ်အပ်သော။ မိတရံ နိဿာယ၊ သမီး ကာဏာကို အမှီပြု၍။ မဟာဥပါသိကာယ၊ ဥပါသိကာမကြီးအား။ ဒေါမနဿံ ဥပ္ပါဒိတံ ဣတိ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ဖြစ်စေအပ်ပြီ”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ ဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ စတ္တာရေ တေ ဘိက္ခု၊ လေးပါးကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်။ ကာဏမာတာယ သန္တကံ ခါဒိတွာ၊ ကာဏာ၏မိခင်၏ ပစ္စည်းဖြစ်သောမုန့်ကို စားကြ၍။ တဿာ ဒေါမနဿံ၊ ထိုကာဏာ၏မိခင်အား စိတ်ဆင်းရဲမှုကို။ န ဥပ္ပါဒေသုံ၊ ဖြစ်စေ ကြဖူးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဥပ္ပါဒေသုံယေဝါတိ ဝတွာ၊ ရှေးကလည်း ဖြစ်စေ ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်ပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ပါသာဏကောဋ္ဌကကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ကျောက်ထွင်းသမား အမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော၊ အရွယ်ရောက်သော်။ ပရိယောဒါတသိပ္ပေါ အဟောသိ၊ ဖြူစင်သော အတတ်ပညာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ကာသိရဋ္ဌေ ဧကသ္မိံ နိဂမေ၊ ကာသိတိုင်း၌ တစ်ခုသော နိဂုံး၌။ ဧကော မဟာဝိဘဝေါ၊ တစ်ယောက်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာ များစွာရှိသော။ သေဌိ အဟောသိ၊ သူဌေးသည် ရှိပြီ။ တဿ နိဓာနဂတာယေဝ၊ ထိုသူဌေးမှာ မြုပ်ထားသည်သာဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာလီသ ဟိရညကောဋ္ဌိယော အဟေသုံ၊ ရွှေကုဋ္ဌေလေးဆယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အထ အဿ ဘရိယာ၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေး၏ မယားသည်။ ကာလံ ကတွာ၊ သေခြင်းကို ပြု၍။ ဓနသိနေဟေန ဂန္တာ၊ ပစ္စည်းခင်မင်ခြင်းဖြင့် သွားရောက်၍။ နေပိဌိယံ မူသိကာ၊ ပစ္စည်းပေါ်၌ ကြွက်မ၏။ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ ဧဝံ အနုက္ကမေန၊ ဤသို့ အစဉ်အားဖြင့်။ သဗ္ဗမ္ပိ တံ ကုလံ၊ အားလုံးလည်းဖြစ်သော ထိုသူဌေးမျိုးသည်။ အပ္ပတ္တံ အဂမာသိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ ဝံသော ဥပစ္ဆိဇ္ဇံ

အမျိုးအနွယ်သည် ပြတ်သွားပြီ။ သော ဂါမောပိ ဆဋ္ဌိတော၊ ထိုရွာသည်လည်း လူများစွန့်ပစ်အပ်၍။ အပဏ္ဏတ္တိကဘာဝံ အဂမာသိ၊ ရွာနာမည်ပျောက်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါက ဘုရားလောင်းသည်။ တသ္မိံ ပုရာဏဂါမဋ္ဌာနေ၊ ထိုရွာဟောင်းနေရာဌာန၌။ ပါသာဏေ ဥပ္ပါဋေတွာ၊ ကျောက်တို့ကို ဖေါ်ထုတ်၍။ ကောဋ္ဌေတိ၊ ထွင်းထု၏။ အထ သာ မူသိကာ၊ ထိုအခါ ထိုကြွက်မသည်။ ဂေါစရာယ စရမာနာ၊ အစာရှာခြင်းငှာ လှည့်လည်သော်။ ဗောဓိသတ္တံ ပုနပ္ပနံ ပဿန္တိ၊ ဘုရားလောင်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ တွေ့မြင်ရ၍။ ဥပ္ပန္နသိနေဟာ ဟုတွာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခင်မင်မှုရှိသည် ဖြစ်၍။ “မယံ ဗဟု ခနံ၊ ငါ၏ များစွာသော ပစ္စည်းသည်။ နိက္ကာရဏေန နဿိဿတိ၊ အကြောင်းမဲ့ဖြင့် ပျက်စီးလတ်။ ဣမိနာ သဒ္ဓိ၊ ဤကျောက်ထွင်းသမားနှင့် အတူ။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍။ ဣဒံ ခနံ ဒတွာ၊ ဤပစ္စည်းကို ပေး၍။ မံသံ ဝိက္ခိဏာ ပေတွာ၊ အသားကို ဝယ်စေ၍။ ခါဒိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ စားမည်”ဟု တွေးတောပြီ။ သာ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုကြွက်မသည် တစ်နေ့၌။ ဧကံ ကဟာပဏံ၊ တစ်ကျပ်ကို။ မုခေန ခံသိတွာ၊ ခံတွင်းဖြင့် ကိုက်ချီ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ အဂမာသိ၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွားပြီ။ သော တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်မကို တွေ့ရ၍။ ပိယဝါစာယ သမာလပန္တော၊ ချစ်ဖွယ်စကားဖြင့် ကောင်းစွာ ခေါ်ဆိုလျက်။ “အဗ္ဗ ကိံ န ခေါ၊ အို. . သမီး ဘာကြောင့်။ ကဟာပဏံ ဂဟေတွာ၊ အသပြာကို ချီယူ၍။ အာဂတာ အသီတိ အာဟ၊ လာသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ တာတ ဣမံ ဂဟေတွာ၊ အို. . အမောင် ဤအသပြာကို ယူသွား၍။ အတ္တနာပိ ပရိဘုရ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စားသုံးပါ။ မယုမ္ပိ၊ ကျမအတွက်လည်း။ မံသံ အာဟရာတိ၊ အသားကို ဆောင်ယူခဲ့ပါဟုပြောပြီ။ သော သာဓူတိ သမ္ပဋ္ဌိစ္စိတွာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီဟု လက်ခံ၍။ ကဟာပဏံ အာဒါယ၊ အသပြာကို ယူ၍။ ယရံ ဂန္တာ၊ အိမ်သို့ သွား၍။ ဧကေန မာသကေန၊ တစ်ပဲဖြင့်။ မံသံ ကိဏိတွာ အာဟရိတွာ၊ အသားကို ဝယ်၍ ဆောင်ယူခဲ့၍။ တဿာ အဒါသိ၊ ထိုကြွက်မအား ပေးပြီ။ သာ တံ ဂဟေတွာ၊ ထိုကြွက်မသည် ထိုအသားကို ချီယူ၍။ အတ္တနော မိမိ၏။ နိဝါသဋ္ဌာနံ ဂန္တာ၊ နေရာဌာနသို့ သွား၍။ ယထာရုစိယာ ခါဒိ၊ နှစ်သက်သည်အားလျော်စွာ စားပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှစ၍။ ဣမိနာဝ နိယာမေန၊ ဤနည်းဖြင့်သာ။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း၌။

ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်းအား။ ကဟာပဏံ ဒေတိ၊ တစ်အသပြာကို ပေးပြီ။
သောပိ အဿ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုကြွက်မအတွက်။ မံသံ အာဟ
ရတိ၊ အသားကို ဆောင်ယူခဲ့၏။

အထ ဧကဒိဝသံ တံ မူသိကံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌ ထိုကြွက်မကို။ ဗိဠာရော
အဂ္ဂဟေသိ၊ ကြောင်သည် ဖမ်းယူပြီ။ အထ နံ သာ၊ ထိုအခါ ထိုကြောင်ကို
ထိုကြွက်မသည်။ “သမ္ပ မံ၊ အို. . အဆွေကြောင် ကျမကို။ မာ မာရေသီတိ၊
မသတ်ပါလင့်”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ကိံ ကာရဏာ န မာရေဿာမိ၊
အဘယ့်ကြောင့် မသတ်ရမည်နည်း။ ဟိ အဟံ၊ မှန်၏ ငါသည်။ ဆာတော၊
ဆာလှပြီ။ မံသံ ခါဒိတုကာမော၊ အသားကို စားလို၏။ မယာ န မာရေတုံ၊
ငါသည် မသတ်ခြင်းငှာ။ န သက္ကာ ဣတိ၊ မစွမ်းနိုင်ဟု ပြောပြီ။ ကိံ ပန၊ ဘယ်လို
လည်း။ ဧကဒိဝသမေဝ၊ တစ်ရက်တည်း၌သာ။ မံသံ၊ အသားကို။ ခါဒိတုကာမော
အသိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်သလော။ ဥဒါဟု နိစ္စကာလံ ဣတိ၊ သို့မဟုတ်
အမြဲပင်လောဟု မေးပြီ။ လဘမာနော နိစ္စကာလမ္ပိ၊ ရနိုင်သော် အမြဲလည်း။
ခါဒိတုကာမော အမှီတိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်၏ဟုပြောပြီ။ ယဒိ ဧဝံ အဟံ၊ ယင်းကဲ့သို့
ဖြစ်သော် ကျမသည်။ တေ နိစ္စကာလံ၊ ရှင်ကြောင်အား အမြဲတမ်း။ မံသံ ဒဿာမိ၊
အသားကို ပေးပါမည်။ မံ ဝိဿေဇ္ဇေဟိ ဣတိ၊ ကျမကို လွှတ်ပါဟုပြောပြီ။ အထ
နံ ဗိဠာရော၊ ထိုအခါ ထိုကြွက်မကို ကြောင်သည်။ “တေန ဟိ အပ္ပမတ္တာ၊
ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မမေ့မလျော့။ ဟောဟိတိ ဝိဿေဇ္ဇေသိ၊ ဖြစ်လော့”ဟုပြော၍ လွှတ်ပြီ။
တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ သာ အတ္တနော၊ ထိုကြွက်မသည် မိမိဖို့၊ အာဘတံ
မံသံ၊ ဆောင်ယူအပ်သော အသားကို။ ဒွေ ကောဋ္ဌာသေ ကတွာ၊ နှစ်ပုံတို့ကို
ပြု၍။ ဧကံ ဗိဠာရဿ ဒေတိ၊ တစ်ပုံကို ကြောင်အား ပေး၏။ ဧကံ သယံ ခါဒတိ၊
တစ်ပုံကို ကိုယ်တိုင် စား၏။ အထ နံ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ ထိုကြွက်မကို တစ်နေ့၌။
အညော ဗိဠာရောပိ အဂ္ဂဟေသိ၊ အခြားသော ကြောင်သည်လည်း ဖမ်းယူပြီ။
တမ္ပိ တထေဝ သညာပေတွာ၊ ထိုဒုတိယဖမ်းယူသော ကြောင်ကိုလည်း
ထိုရှေးကြောင်အတူသာ သိအောင် ပြောပြ၍။ အတ္တာနံ ဝိဿေဇ္ဇာပေသိ၊
မိမိကိုယ်ကို လွှတ်စေပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ တယော ကောဋ္ဌာသေ
ကတွာ၊ သုံးပုံတို့ကို ပြု၍။ ခါဒန္တိ၊ ကြောင်နှစ်ကောင်ကြွက်မ တို့စားကြကုန်၏။
ပုန အညော အဂ္ဂဟေသိ၊ တစ်ဖန် အခြားကြောင်သည် ဖမ်းယူပြီ။ တမ္ပိ တထေဝ

သညာပေတွာ၊ ထိုတတိယကြောင်ကိုလည်း ထိုရှေးအတူသာ သိအောင်ပြော၍။
 အတ္တာနံ မောစာပေသိ၊ မိမိကိုယ်ကို လွတ်မြောက်စေပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ
 စ၍။ စတ္တာရော ကောဋ္ဌာသေ ကတွာ၊ လေးပုံတို့ကို ပြု၍။ ခါဒန္တိ၊ ကြောင်
 သုံးကောင် ကြွက်မတို့ စားကြ၏။ ပုန အညော အဂ္ဂဟေသိ၊ တစ်ဖန် အခြား
 ကြောင်သည် ဖမ်းယူပြီ။ တမ္ပိ တထေဝ သညာပေတွာ၊ ထိုစတုတ္ထကြောင်ကိုလည်း
 ထိုရှေးအတူသာ သိအောင်ပြော၍။ အတ္တာနံ မောစာပေသိ၊ မိမိကိုယ်ကို
 လွတ်မြောက်စေပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ပဉ္စ ကောဋ္ဌာသေ ကတွာ၊
 ငါးပုံတို့ကို ပြု၍။ ခါဒန္တိ၊ ကြောင်လေးကောင် ကြွက်မတို့စားကြ၏။ သာ ပဉ္စမံ
 ကောဋ္ဌာသံ၊ ထိုကြွက်မသည် ငါးပုံတစ်ပုံဖြစ်သော အပုံကို။ ခါဒမာနာ၊ စားရ၍။
 အပ္ပါဟာရတာယ နည်းသောအစာရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ကိလန္တာ ကိသာ၊
 ပင်ပန်းသည် ပိန်သည်။ အပ္ပမံသလောဟိတာ အဟောသိ၊ နည်းသော အသား
 အသွေးရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော တံ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်မကို တွေ့ရ၍။ “အမ္မ
 ကသ္မာ၊ အို. . ချစ်သမီး အဘယ့်ကြောင့်။ မိလာတာ အသိတိ ဝတွာ၊
 မျက်နှာညှိုးသည် ဖြစ်ရသနည်း”ဟု မေးသော်။ ဣမိနာ နာမ ကာရဏေနာတိ
 ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့်ပါဟု ဖြေဆိုအပ်သော်။ “တွံ ဧတ္တကံ
 ကာလံ၊ နင်သည် ဤမျှရှိသော ကာလပတ်လုံး။ ကသ္မာ မယံ နာစိက္ခံ၊
 အဘယ့်ကြောင့် ငါ့အား မပြောသနည်း။ အဟံ ဧတ္တ၊ ငါသည် ဤသင်
 ဆင်းရဲသည့်ကိစ္စ၌။ ကာတဗ္ဗံ ဇာနိဿာမိတိ၊ ပြုထိုက်သည်ကို သိရလိမ့်မည်”ဟု
 ပြော၍။ တံ သမဿာသေတွာ၊ ထိုကြွက်မကို နှစ်သိမ့်စေ၍။ သုဒ္ဓဖလိက
 ပါသာဏေန၊ စင်ကြယ်သော ဖန်သားကျောက်ဖြင့်။ ဂုဟံ ကတွာ အာဟရိတွာ၊
 ဂူကို ပြု၍ ဆောင်ယူခဲ့၍။ “အမ္မ တွံ ဣမံ ဂုဟံ၊ အို. . ချစ်သမီး နင်သည်
 ဤဖန်ဂူသို့။ ပဝိသိတွာ နိပဇ္ဇိတွာ၊ ဝင်ရောက်ပြီး၍ လျောင်း၍။ အာဂတာဂတာနံ၊
 လာကုန် လာကုန်သော ကြောင်တို့အား။ ဖရဿာဟိ ဝါစာဟိ၊ ကြမ်းတမ်း
 ကုန်သော အပြောအဆိုတို့ဖြင့်။ သန္တဇ္ဇေယျာသီတိ အာဟ၊ ခြိမ်းခြောက်
 လေလော့”ဟု ပြောပြပြီ။ သာ ဂုဟံ၊ ထိုကြွက်မသည် ဖန်သားဂူသို့။ ပဝိသိတွာ
 နိပဇ္ဇိ ဝင်ရောက်၍ အိပ်ပြီ။ အထ ဧကော ဗိဋ္ဌာရော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော
 ကြောင်သည်။ အာဂန္တာ၊ ရောက်လာ၍။ “အဇ္ဇ မေ မံသံ၊ ယနေ့ ငါ့ဖို့ အသားကို။

ဒေဟိ ဣတိ အာဟ၊ ပေးလော"ဟု ပြောပြီ။ အထ နံ မူသိကာ၊ ထိုအခါ ထိုကြောင်ကို ကြွက်မသည်။ "အရေ ဒုဋ္ဌဗိဠာရ၊ ဟယ် ကြောင်ယျက်။ တေ အဟံ၊ သင့်အတွက် ငါသည်။ ကိံ မံသဟာရိကာ၊ ဘာကြောင့် အသားကို ဆောင်ယူ ပေးရမည်နည်း။ အတ္တနော ပုတ္တာနံ၊ မိမိ၏ သားသမီးတို့၏။ မံသံ ခါဒါတိ တဇ္ဇေသိ၊ အသားကို စားချေ"ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီ။ ဗိဠာရော ဖလိကဂုဟာယ၊ ကြောင်သည် ဖန်ဂူ၌။ နိပန္နဘာဝံ အဇနန္တော၊ အိပ်နေကြောင်းကို မသိရကား။ ကောဓဝသေန၊ ဒေါသအစွမ်းဖြင့်။ မူသိကံ ဂဏှိဿာမိတိ၊ ကြွက်မကို ဖမ်းယူမည်ဟု တွေး၍။ သဟသာဝ ပက္ခန္တိတွာ၊ အဆောတလျင်သာ ပြေးသွား၍။ ဟဒယေန၊ ရင်ဘတ်ဖြင့်။ ဖလိကဂုဟာယံ ပဟရိ၊ ဖန်ဂူ၌ ထိခိုက်မိပြီ။ တာဝဒေဝ အဿ၊ ထိခိုက်မိရာထိုခဏ၌ပင် ထိုကြောင်၏။ ဟဒယံ ဘိဇ္ဇိ ရင်သည် ကွဲပြီ။ အင်္ဂီနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ နိက္ခမနာကာရပတ္တာနိ ဇာတာနိ၊ ထွက်အံ့သော အခြင်းအရာ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သော တတ္ထေဝ၊ ထိုကြောင်သည် ထိုနေရာ၌ပင်။ ဇီဝိတက္ခယံ ပတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍။ ဧကမန္တံ၊ တစ်ခုသော နေရာ၌။ ပဋိစ္ဆန္တဌာနေ ပတိ၊ ဖူးကွယ်ရာဌာန၌ ကျသွားပြီ။ ဧတေန ဥပါယေန၊ ဤနည်းဖြင့်။ အပရောပိ အပရောပိ၊ အခြားကြောင်လည်းကောင်း၊ အခြားကြောင်လည်း ကောင်း။ ဣတိ စတ္တာရော ဇနာပိ၊ ဤသို့ လေးကောင်ကုန်သော ကြောင် တို့သည်လည်း။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပုဏိသု၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။ တတော ပဌာယ မူသိကာ၊ ထိုနေ့မှ စ၍ ကြွက်မသည်။ နိဗ္ဘယာ ဟုတွာ၊ ဘေးမရှိသည် ဖြစ်၍။ ဗောဓိသတ္တဿ ဒေဝသိကံ၊ ဘုရားလောင်းအား နေ့တိုင်း။ ဒွေ တယော၊ နှစ်ခုသုံးခုကုန်သော။ ကဟာပဏေ ဒေတိ၊ အသပြာတို့ကို ပေး၏။ ဧဝံ အနုက္ကမေန၊ ဤသို့ အစဉ်အားဖြင့်။ သဗ္ဗမ္ပိ ခနံ၊ အားလုံးလည်းဖြစ်သော ပစ္စည်းကို။ ဗောဓိ သတ္တဿေဝ အဒါသိ၊ ဘုရားလောင်းအားသာ ပေးပြီ။ တေ ဥဘောပိ၊ ထိုဘုရား လောင်း၊ ကြွက်မနှစ်ဦးတို့သည်လည်း။ ယာဝဇီဝံ မိတ္တိ အဘိန္နိတွာ၊ အသက်ရှည် သမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်မင်မှုကို မဖျက်ကြမူ၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတာ၊ ကံအား လျော်စွာ လားကြကုန်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ အတိတံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကြောင်း ကို ဆောင်တော်မူ၍။ အဘိသမ္ပဒေါ ဟုတွာ၊ ဘုရားရှင်စင်စစ်သည် ဖြစ်တော်မူ၍။

၁၃၇။ “ယတ္ထေ’ကော လဘတေ ဗဗ္ဗ၊ ဒုတိယော တတ္ထ ဇာယတိ။

တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ ဣဒံ တေ ဗဗ္ဗကာ ဗိလ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ ယတ္ထေ’ကော (ပ) ဗိလံဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူပြီ။
ဂါထာနက်ကား..

ယတ္ထ ဧကော၊ အကြင်ဌာန၌ တစ်ကောင်သော။ ဗဗ္ဗ လဘတေ၊
ကြောင်သည် ရ၏။ တတ္ထ၊ ကြောင်တစ်ကောင်၏ရရာ ထိုဌာန၌။ ဒုတိယော၊
ဒုတိယကြောင်သည်လည်းကောင်း။ တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ တတိယ
ကြောင်သည်လည်းကောင်း စတုတ္ထကြောင်သည်လည်းကောင်း။ ဇာယတိ၊
စားရန်အခွင့်ရ၏။ တေ ဗဗ္ဗကာ၊ ထိုကြောင်လေးကောင်တို့သည်။ ဣဒံ
ဗိလံ၊ ဤဖန်ဂူကို (ဥရေန ပဟရိတွာ၊ ရင်ဘတ်ဖြင့် ထိခိုက်မိကြ၍။ ဇိဝိတက္ခယံ
ပတ္တာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ)။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ယတ္ထာတိ၊ ယတ္ထဟူသည်ကား။ ယသ္မိံ ဌာနေ၊ အကြင်
ဌာန၌တည်း။ ဗဗ္ဗတိ ဗိဠာရော၊ ဗဗ္ဗဟူသည်ကား ကြောင်တည်း။ ဒုတိယော
တတ္ထ ဇာယတိတိ၊ ဒုတိယော တတ္ထ ဇာယတိ ဟူသည်ကား။ ယတ္ထ ဧကော၊
အကြင်နေရာ၌ ကြောင်တစ်ကောင်သည်။ မူသိကံ ဝါ မံသံ ဝါ လဘတိ၊ ကြွက်မ
ကိုလည်းကောင်း အသားကိုလည်းကောင်း စားခွင့်ရ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနေရာ၌။
ဒုတိယောပိ ဗိဠာရော၊ ဒုတိယလည်းဖြစ်သော ကြောင်သည်။ ဇာယတိ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဖြစ်လာ၏။ တထာ၊ ထို့အတူ။ တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ တတိယကြောင်
သည်လည်းကောင်း စတုတ္ထကြောင်သည်လည်းကောင်း။ (ဇာယတေ၊ ဖြစ်လာ၏)။
ဧဝံ တဒါ၊ ဤသို့ ထိုအခါက။ စတ္တာရော တေ ဗိဠာရာ အဟေသုံ၊ လေးကောင်
ကုန်သော ထိုကြောင်တို့သည် ဖြစ်ကြပြီ။ စ ပန ဟုတွာ၊ ဆက်၍ အထူး ပြောရသော်
လေးကောင်တို့ဖြစ်ကြ၍။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၌။ မံသံ ခါဒန္တာ၊
အသားကို စားကြကုန်သော။ တေ ဗဗ္ဗကာ၊ ထိုကြောင်လေးကောင်တို့သည်။
ဖလိကမယံ ဣဒံ ဗိလံ၊ ဖန်ဖြင့်ပြီးသော ဤတွင်းဂူကို။ ဥရေန ပဟရိတွာ၊
ရင်ဘတ်ဖြင့် ထိခိုက်မိကြ၍။ သဗ္ဗေပိ၊ ကြောင်အားလုံးတို့သည်လည်း။ ဇိဝိတက္ခယံ
ပတ္တာ ဣတိ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှင်သည် ဤတရား
ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ စတ္တာရော ဗိဠာရာ၊ ထိုရှေးအခါက
လေးကောင်ကုန်သော ကြောင်တို့သည်။ စတ္တာရော ဘိက္ခု အဟေသုံ၊ လေးပါး
ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဖြစ်လာကုန်ပြီ။ မူသိကာ ကာဏမာတာ၊ ကြွက်မသည်
ကား ကာဏာ၏ မိခင်တည်း။ ပါသာဏကောဠကမဏိကာရော ပန၊ ကျောက်
ထွင်းသည့် ကျောက်အလုပ်သမားသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရား
သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဗဗ္ဗုဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ဗဗ္ဗုဇာတ်အဖွင့်သည်
သတ္တမတည်း။

၈။ ဂေါဓာဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုဗ္ဗေဓာတိ ဣဒံ၊ ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုဗ္ဗေဓ အစရှိသော
ဤတရားဒေသနာတော် ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ကုဟကဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော
အံဩဖွယ်ပြုတတ်သည့် ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောပြီ။
ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဟေဋ္ဌာ ကထိတသဒိသမေဝ၊ အောက်ခေါ်
ရှေးကုဟကဝတ္ထု၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်နှင့် တူသည်သာတည်း။

အတီတေ ပန ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ကား ဗာရာဏသီမြို့၌။
ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။
ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဂေါဓာယောနိယံ၊ ဖွတ်မျိုး၌။ ပဋိသန္ဓိ ဂဏှိ၊
ပဋိသန္ဓေကို ယူပြီ။ တဒါ ဧကော ပဉ္စာဘိညော၊ ထိုအခါ တစ်ပါးသော အဘိညာဉ်
ငါးပါးရသော။ ဥဂ္ဂတပေါ တာပသော၊ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိသော ရသေ့သည်။
ဧကံ ပစ္ဆိမိမံ နိဿာယ၊ တစ်ခုသော ပစ္ဆိမရာဇ်ရာကို အမှီပြု၍။ အရညာယတနေ၊
တောကြီးထဲ၌။ ပဏ္ဏသာလာယံ ဝသတိ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ နေ၏။ ဂါမ
ဝါသိနော တာပသံ၊ ရွာနေလူတို့သည် ရသေ့ကို။ သက္ကစ္စံ ဥပဋ္ဌဟန္တိ၊ ရိုသေစွာ
လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဗောဓိသတ္တော တဿ စင်္ဂမနကောဋိယံ၊ ဘုရားလောင်းသည်
ထိုရသေ့၏ စင်္ကြံစွန်း၌။ ဧကသ္မိ ဝမ္ပိကေ ဝသတိ၊ တစ်ခုသော တောင်ပို့၌ နေ၏။

စ ပန ဝသန္တော၊ ဆက်၍ အထူးပြောရသော် နေထိုင်သောဘုရားလောင်းသည်။
 ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း။ ဒွေ တယော ဝါရေ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်တို့
 တိုင်တိုင်။ တာပသံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ရသေ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍။ ဓမ္မူပသံဟိတံ၊
 အကြောင်းနှင့်စပ်ယှဉ်သည်လည်းဖြစ်သော။ အတ္ထူပသံဟိတဉ္စ၊ အကျိုးနှင့်
 စပ်ယှဉ်သည်လည်း ဖြစ်သော။ ဝစနံ သုတွာ၊ စကားကို နာယူ၍။ တာပသံ ဝန္တိတွာ၊
 ရသေ့ကို ရှိခိုး၍။ ဝသနဌာနမေဝ ဂစ္ဆတိ၊ နေရာဌာနသို့သာ သွား၏။ အပရဘာဂေ
 တာပသော၊ နောက်အဖို့၌ ရသေ့သည်။ ဂါမဝါသိနော၊ ရွာနေလူတို့ကို။ အာပုစ္ဆိတွာ
 ပက္ကာမိ၊ ပန်ကြား၍ ထွက်ခွာသွားပြီ။ စ ပန၊ ဆက်၍ အထူး ပြောရသော်။ သီလ
 ဝတသမ္ပန္နော၊ သီလကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ တသ္မိ တာပသေ၊ ထိုရသေ့သည်။
 ပက္ကမန္တော၊ ဖဲသွားသော်။ အညော ကုဋတပသော၊ အခြားသော ကောက် ကျစ်
 သော ရသေ့သည်။ အာဂန္တာ၊ လာ၍။ တသ္မိ အဿမပဒေ၊ ထိုသင်္ခမ်းကျောင်း၌။
 ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေထိုင်ခြင်းကို ပြုပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။
 “အယမ္ပိ သီလဝါတိ၊ ဤရသေ့သည်လည်း သီလရှိ၏”ဟု။ သလ္လက္ခေတွာ၊
 မှတ်ထင်၍။ ပုရိမနယေနေဝ တဿ၊ ရှေးနည်းဖြင့်ပင် ထိုရသေ့၏။ သန္တိကံ
 အဂမာသိ၊ အထံသို့ သွားပြီ။

အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ နိဒါယသမယေ၊ နွေကာလ၌။ အကာလ
 မေယေ ဝုဋ္ဌေ၊ အခါမဲ့မိုးသည် ရွာပြီးသော်။ ဝမ္ပိကေဟိ၊ တောင်ပို့တို့မှ။ မက္ခိကာ
 နိက္ခမိသု၊ မှက်တို့သည် ထွက်ကုန်ပြီ။ တာသံ ခါဒနတ္ထံ၊ ထိုမှက်တို့ကို စားခြင်းငှာ။
 ဂေါဓာ အာဟိဏ္ဏိသု၊ ဖွတ်တို့သည် လှည့်လည်ကုန်ပြီ။ ဂါမဝါသိနော နိက္ခမိတွာ၊
 ရွာနေလူတို့သည် ထွက်ကြ၍။ မက္ခိကာခါဒကာ ဂေါဓာ၊ မှက်တို့ကို စားကုန်သော
 ဖွတ်တို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ဖမ်းယူ၍။ သိနိဒ္ဓသမ္ဘာရသံယုတ္တံ၊ နူးညံ့သည့် အဆာ
 ပလာနှင့် ယှဉ်သော။ အမ္ပိလာနမ္ပိလံ၊ ချဉ်၊ မချဉ်သော။ ဂေါဓာမံသံ သမ္ဘာဒေတွာ၊
 ဖွတ်သားကို ပြည့်စုံစေ၍။ တာပသဿ အဒံသု၊ ရသေ့အား လှူကုန်ပြီ။ တာပသော၊
 ရသေ့သည်။ ဂေါဓာမံသံ ခါဒိတွာ၊ ဖွတ်သားကို စားရ၍။ ရသတဏှာယ ဗဒ္ဓေါ၊
 ရသတဏှာ၏ အနှောင်အဖွဲ့ခံရ၍။ “ဣဒံ မံသံ အတိမဓုရံ၊ ဤအသားကား
 အလွန်ချိုဆိမ့်၏။ ဧတံ၊ ဤအသားကား။ ကိဿ၊ အဘယ်သတ္တဝါ၏။ မံသံ
 နာမာတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ အသားမည်သနည်း”ဟု မေး၍။ ဂေါဓာမံသန္တိ သုတွာ၊
 ဖွတ်သားဟု ကြားရသော်။ “မမ သန္တိကံ၊ ငါ၏ အထံသို့၊ မဟာဂေါဓာ အာဂစ္ဆတိ၊

ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်သည် လာ၏။ တံ မာရေတွာ၊ ထိုဖွတ်ကြီးကို သတ်၍။ မံသံ
 ခါဒိဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ အသားကို စားမည်”ဟု တွေးထားပြီ။ စိန္တေတွာ စ ပန၊
 တွေးပြီး၍ကား။ ဘာဇနဉ္စ၊ ချက်ဖို့ရာအိုးခွက်ကိုလည်းကောင်း။ သပ္ပိလောဏာဒီနိ
 စ၊ ထောပတ်ဆားစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အာဟရာပေတွာ၊ ဆောင်ယူစေ
 ၍။ ဧကမန္တေ ဌပေတွာ၊ တစ်ခုသော အစွန်း၌ ထား၍။ မုဂ္ဂရံ အာဒါယ၊ ဆောက်
 ပုတ်ကို ယူ၍။ ကာသာဝေန ပဋိစ္ဆာဒေတွာ၊ သင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍။ ပဏ္ဏသာလာ
 ဒ္ဒါရေ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတံခါး ၌။ ဗောဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း၏။ အာဂမနံ
 ဩလောကယမာနော၊ လာမှုကို မျှော်ကြည့်လျက်။ ဥပသန္တုပသန္တော ဝိယ ဟုတွာ၊
 ငြိမ်သက်သည်ထက်၊ ငြိမ်သက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ နိသီဒိ၊ ထိုင်နေပြီ။ ဗောဓိသတ္တော
 သာယန္တသမယေ၊ ဘုရားလောင်းသည် ညနေချမ်းအခါ၌။ “တာပသဿ သန္တိကံ၊
 ရသေ့၏ အထံသို့။ ဂမိဿာမိတိ၊ သွားမည်”ဟု။ နိက္ခမိတွာ၊ တောင်ပို့မှ ထွက်၍။
 ဥပသင်္ကမန္တောဝ၊ ချဉ်းကပ်ဖို့ သွားသော်သာလျှင်။ တဿ ဣန္ဒြိယဝိပ္ပကာရံ
 ထိုရသေ့၏ ဣန္ဒြေဖောက်ပြန်မှုကို။ ဒိသ္မာ၊ တွေ့ရ၍။ “အယံ တာပသော၊ ဤရသေ့
 သည်။ အညေသု ဒိဝသေသု၊ အခြားကုန်သော နေ့တို့က။ နိသီဒနာကာရေန၊
 ထိုင်နေသည့်ပုံစံဖြင့်။ န နိသိန္တော၊ ထိုင်မနေ။ အဇ္ဇ ဧသော၊ ယနေ့ ဤရသေ့သည်။
 မံ ဩလောကေန္တောပိ၊ ငါ့ကို ကြည့်သော်လည်း။ ဒုဋ္ဌိန္ဒြိယော ဟုတွာ၊ ပျက်သော
 ဣန္ဒြေရှိသည် ဖြစ်၍။ ဩလောကေသိ၊ ကြည့်၏။ နံ ပရိဂ္ဂဏိဿာမိ ဣတိ၊
 ထိုရသေ့ကို စုံစမ်းမည်”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးမိပြီ။ သော တာပသဿ၊ ထိုဘုရား
 လောင်းသည် ရသေ့၏။ ဟေဌာဝါတေ ဌတွာ၊ လေအောက်၌ တည်၍။ ဂေါဓာ
 မံသဂန္တံ ယာယိတွာ၊ ဖွတ်သားအနံ့ကို အနံ့ရ၍။ “ဣမိနာ ကုဋတပသေန၊
 ဤရသေ့ကောက်သည်။ အဇ္ဇ ဂေါဓာမံသံ၊ ယနေ့ ဖွတ်သားကို။ ခါဒိတံ ဘဝိ
 သတိ၊ စားအပ်သည် ဖြစ်လတံ။ တေန ဧသော၊ ထို့ကြောင့် ဤရသေ့သည်။
 ရသတဏှာယ ဗဒ္ဒေါ၊ ရသတဏှာ၏ အနှောင်အဖွဲ့ခံရ၍။ အဇ္ဇ အတ္တနော
 သန္တိကံ၊ ယနေ့ မိမိ၏ အထံသို့။ ဥပသင်္ကမန္တံ မံ၊ ချဉ်းကပ်လာသော ငါ့ကို။ မုဂ္ဂရေန
 ပဟရိတွာ၊ ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်၍။ မံသံ ပစိတွာ၊ ဖွတ်သားကို ချက်၍။
 ခါဒိတုကာမော ဘဝိဿတိတိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟုတွေး၍။ တဿ
 သန္တိကံ၊ ထိုရသေ့၏ အထံသို့။ အနုပဂန္တာဝ၊ မကပ်ရောက်မူ၍သာ။ ပဋိက္ကမိတွာ
 ဝိစရတိ၊ ဖဲခွါ၍ လှည့်လည်၏။

တာပသော ဗောဓိသတ္တဿ၊ ရသေ့ကောက်သည် ဘုရားလောင်း၏။
 အနာဂမနံ ဥ တွာ၊ မလာကြောင်းကို သိ၍။ “အယံ မံ၊ ဤရသေ့သည် ငါ့ဖွတ်မင်း
 ကို။ ပဟရိတုကာမောတိ၊ ရိုက်ပုတ်လို၏ဟု။ ဣမိနာ ဉာတံ ဘဝိဿတိ၊
 ဤဖွတ်သည် သိအပ်သည် ဖြစ်လတံ။ တေန ကာရဏေန န အာဂစ္ဆတိ၊ ထိုသို့
 သိခြင်းကြောင့် မလာ။ အနာဂစ္ဆန္တဿာပိ၊ မလာသော်လည်း။ ကုတော အဿ၊
 ဘယ်မှာ ထိုဖွတ်အား။ မုတ္တိတိ၊ လွတ်ရမည်နည်း”ဟု။ မုဂ္ဂရံ နိဟရိတွာ ခိပိ၊
 ဆောက်ပုတ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ ပစ်ပြီ။ သော တဿ၊ ထိုဆောက်ပုတ်သည်
 ထိုဘုရားလောင်း၏။ အဂ္ဂနဂ္ဂဋ္ဌမေဝ၊ အမြီးဖျားကိုသာ။ အာသာဒေသိ၊ ထိခိုက်ပြီ။
 ဗောဓိသတ္တော ဝေဂေန၊ ဘုရားလောင်းသည် အဟုန်ဖြင့်။ ဝမ္ပိကံ ပဝိသိတွာ၊
 တောင်ပို့သို့ ဝင်၍။ အညေန ဆိဒ္ဒေန၊ အခြားသော အပေါက်ဖြင့်။ သီသံ
 ဥက္ခိပိတွာ၊ ခေါင်းကို ဖေါ်၍။ “အမ္ဘော ကုဋေဇဋ္ဌိလ၊ အို. . ရသေ့ကောက်။ အဟံ
 တဝ၊ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား၏။ သန္တိကံ ဥပသင်္ကမန္တော၊ အထံသို့
 ချဉ်းကပ်သော်။ သီလဝါတိ သညာယ၊ သီလရှိ၏ဟူသော အမှတ်ဖြင့်။ ဥပသင်္ကမံ၊
 ချဉ်းကပ်ပါပြီ။ ဣဒါနိ ပန မယာ၊ ယခုအခါ၌ကား တပည့်တော်သည်။ တေ
 ကုဋေဘာဝေါ ဉာတော၊ အရှင်ဘုရား၏ ကောက်ကျစ်ကြောင်းကို သိအပ်ပါပြီ။
 တာဒိသဿ၊ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ ရှုအပ်သော။ မဟာစောရဿ၊ ခိုးသူကြီးအား။
 ဣမိနာ ပဗ္ဗဇ္ဇာလိင်္ဂေန၊ ဤရသေ့ရဟန်းအသွင်ဖြင့်။ ကိံ ဣတိ ဝတွာ၊ ဘာအကျိုး
 ရှိအံ့နည်း”ဟု ပြောပြီး၍။ တံ ဂရဟန္တော၊ ထိုရသေ့ကောက်ကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား။

၁၃၈။ “ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုမ္မေမ၊ ကိံ တေ အဇိနသာဋ္ဌိယာ။

အဗ္ဘန္တရံ တေ ဂဟနံ၊ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ကိံ တေ(ပ) ပရိမဇ္ဇသိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 ဂါထာနက်ကား. .

ဒုမ္မေမ၊ အသိဉာဏ်မရှိသော အို. . ရသေ့ ကောက်။ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ကိံ၊
 အရှင်ဘုရားအား ဆံကျစ်တို့ဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ အဇိနသာဋ္ဌိယာ၊
 သစ်နက်ရေဖြင့်။ တေ ကိံ၊ အရှင်ဘုရားအား ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ တေ
 အဗ္ဘန္တရံ ဂဟနံ၊ အရှင်ဘုရား၏ ကိုယ်တွင်းသည်ကား ရွတ်ထွေးလှ၏။ ဗာဟိရံ
 ပရိမဇ္ဇသိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပ၌ကား ပြေပြစ်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုမ္မေဓာတိ၊ ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုမ္မေဓ
ဟူသည်ကား။ အဗ္ဘော ဒုမ္မေဓ နိပ္ပည၊ အို. . ပညာမဲ့ ရသေ့ကောက်။ ပဗ္ဗဇိတေန၊
ရသေ့ရဟန်းသည်။ ဧတာ ဇဋ္ဌာ၊ ထိုဆံကျစ်တို့ကို။ ဓာရေတဗ္ဗာ၊ ဆောင်ထိုက်
ကုန်၏။ ပဗ္ဗဇုဏရဟိတဿ တေ၊ ပဗ္ဗဇုဏ်မှကင်းသော သင့်အား။ တာဟိ
ဇဋ္ဌာဟိ၊ ထိုဆံကျစ်တို့ဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်ကျိုးရှိအံ့နည်းတည်း။ ဣတိ အတ္ထော၊
ဤကား ပဌမပါဒအနက်တည်း။ ကိံ တေ အဇိနသာဠိယာတိ၊ ကိံ တေ အဇိန
သာဠိယာ ဟူသည်ကား။ အဇိနသာဠိယာ၊ သစ်နက်ရေနှင့်။ အနုစ္ဆဝိကဿ
သံဝရဿ၊ သင့်လျော်သော စောင့်စည်းမှု၏။ အဘာဝကာလတော ပဋ္ဌာယ၊
မရှိရာအခါမှ စ၍။ တေ အဇိနသာဠိယာ ကိံ၊ အရှင်ဘုရားအား သစ်နက်ရေဖြင့်
ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်းတည်း။ အဗ္ဘန္တရံ တေ ဂဟနန္တိ၊ အဗ္ဘန္တရံ တေ ဂဟနံ ဟူသည်။
တဝ အဗ္ဘန္တရံ ဟဒယံ၊ အရှင်ဘုရား၏ အတွင်းသားဖြစ်သော စိတ်နှလုံးသည်။
ရာဂဒေါသမောဟဂဟနေန၊ ရာဂဒေါသမောဟအရှုတ်အထွေးဖြင့်။ ဂဟနံ ပဋိစ္ဆန္တိ
ရှုတ်ထွေးလှ၏၊ ဖူးလွှမ်းအပ်၏။ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသီတိ၊ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသီ ဟူသည်။
သော တံ၊ ထိုအရှင်ဘုရားသည်။ ဂဟနေ အဗ္ဘန္တရေ၊ ရှုတ်ထွေးသော ကိုယ်တွင်း၌။
နာနာဒီဟိ စေဝ လိင်္ဂဂဟနေန စ၊ ရေချိုးခြင်း စသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း
အသွင်အပြင်ယူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသီ၊ ပြင်ပ၌ ပြေပြစ်၏။
တံ ပရိမဇ္ဇန္တော၊ ထိုပြင်ပကို ပြေပြစ်အောင်ပြုသော အရှင်ဘုရားသည်။ ကဉ္စိက
ပူရိတလာဗုဝိယ၊ ဆန်ပုံးရည်ဖြင့်ပြည့်သော ဗူးတောင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဝိသ
ပူရိတစာဠိဝိယ၊ အဆိပ်ပြည့်နေသော အိုးကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အာသီဝိသပူရိတ
ဝမ္ဗိကော ဝိယ၊ မြွေများပြည့်နေသော တောင်ပို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဂူထပူရိတ
စိတ္တဃဇ္ဇောဝိယ စ၊ ကျင်ကြီးပြည့်နေသော ပန်ချီရေးထားသည့်အိုးကဲ့သို့
လည်းကောင်း။ ဗဟိမဋ္ဌောဝ ဟောသိ၊ အပြင်ပပြေပြစ်ရုံသည်သာ ဖြစ်၏။ တယာ
စောရေန၊ အရှင်ဘုရား သူခိုးသည်။ ဣဓ ဝသန္တေန ကိံ၊ ဤသစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌
နေသဖြင့် ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ သီဃံ ဣတော ပလာယာဟိ၊ လျင်စွာ
ဤကျောင်းမှ ထွက်ပြေးပါလော။ နော စေ ပလာယတိ၊ အကယ်၍ ထွက်မပြေးအံ့။
ဂါမဝါသီနံ၊ ရွာနေလူတို့အား။ တေ အာစိက္ခိတွာ၊ အရှင်ဘုရား၏ အကြောင်း
ပြောကြား၍။ နိဂ္ဂဟံ ကာရာပေဿာမိတိ၊ နှိမ်နင်းမှုကို ပြုစေအံ့။ ဤကား
ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ကုဋ္ဌတာပသံ တဇ္ဇေတွာ၊ ရသေ့ကောက်ကို ခြိမ်းခြောက်၍။ ဝမ္ဘိကမေဝ ပါဝိသိ၊ တောင်ပို့ထဲသို့သာ ဝင်သွားပြီ။ ကုဋ္ဌတာပသောပိ၊ ရသေ့ကောက်သည်လည်း။ တတော ပက္ကာမိ၊ ထိုကျောင်းမှ ခွါသွားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူပြီး၍။ တဒါ ကုဋ္ဌတာပသော၊ ထိုရှေးအခါက ရသေ့ ကောက်သည်။ အယံ ကုဟကော အဟောသိ၊ ဤအံ့ဩဖွယ်ပြုသော ရဟန်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ပုရိမော သီလဝန္တတာပသော၊ ရှေးဖြစ်သော သီလဝန္တရသေ့ကား။ သာရိပုတ္တော၊ သာရိပုတ္တရာတည်း။ ဂေါဓပဏ္ဍိတော ပန၊ ဖွတ်ပညာရှိသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီဟု။ ဇာတကံ သမော ဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဂေါဓဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ ဂေါဓဇာတ်အဖွင့်သည် အဋ္ဌမတည်း။

၉။ ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတကဝဏ္ဏနာ

အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋ္ဌော နဋ္ဌောတိ ဣဒံ၊ အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋ္ဌော နဋ္ဌော စသော ဤဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တံ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တဒါ ဓမ္မသဘာယံ ဘိက္ခု၊ ထိုအခါ တရားသ ဘင်၌ ရဟန်းတို့သည်။ “အာဝုသော ဥဘတောပဒိတ္တံ၊ အို. ငါရှင်တို့ အစွန်း နှစ်ဖက်တောက်လောင်နေသော။ မဇ္ဈေ ဂူထဂတံ၊ အလယ်၌ ကျင်ကြီးပေနေ သော။ ဆဝါလာတံ၊ တံစူးဝါးသည်။ အရညေ ကဋ္ဌတ္တံ၊ တောထဲ၌ ထင်းကိစ္စကို။ နေဝ ဖရတိ သေယျထာပိ နာမ၊ မပြီးစေသကဲ့သို့၊ ဂါမေ ကဋ္ဌတ္တံ၊ ရွာထဲ၌ ထင်းကိစ္စ ကို။ န ဖရတိ သေယျထာပိ နာမ၊ မပြီးစေသကဲ့သို့။ ဧဝမေဝ ဒေဝဒတ္တော၊ ဤအတူသာ ဒေဝဒတ်သည်။ ဧဝရူပေ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ နိယျာနိကသာသ နေ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှုထုတ်ဆောင်တတ်သောသာသနာ၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး၍။ ဥဘတော ဘဋ္ဌော၊ နှစ်မျိုးစုံမှ လျှောကျသည်လည်းကောင်း။ ဥဘတော ပရိဗာဟိရော၊ နှစ်မျိုးစုံမှ အပဖြစ်ရသည်လည်းကောင်း။ ဇာတော၊ ဖြစ်ရပြီ။

ဂိဟိပရိဘောဂါ စ၊ လူ၏စည်းစိမ်မှလည်း။ ပရိဟီနော၊ ဆုတ်ယုတ်ပြီ။ သာမညတ္ထဉ္စ၊ ရဟန်းအဖြစ်အကျိုးကိုလည်း။ န ပရိပူရေတိတိ၊ မပြည့်စုံစေနိုင်"ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်းဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တော၊ အို. ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်။ ဣဒါနေဝ ဥဘတော၊ ယခုအခါ၌သာ နှစ်မျိုးစုံမှ။ ဘဌော န ဟောတိ၊ လျှောက်သည် မဟုတ်သေး။ အတီတေပိ ဥဘတော၊ ရှေးအခါကလည်း နှစ်မျိုးစုံမှ။ ဘဌော အဟောသိယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ လျှောက်သည် ဖြစ်ဖူးသည်သာ"ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်ပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော ရုက္ခဒေဝတာ၊ ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခစိုးနတ်၏။ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ပြီ။ တဒါ ဧကသ္မိံ ဂါမကေ၊ ထိုအခါ တစ်ခုသော ရွာငယ်၌။ ဗာဠိသိကာ ဝသန္တိ၊ ငါးမျှားချိတ်သမားတို့သည် နေကုန်၏။ အထ ဧကော ဗာဠိသိကော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ငါးမျှားချိတ်သမားသည်။ ဗဠိသံ အာဒါယ၊ ငါးမျှား ချိတ်ကို ယူ၍။ ဒဟရေန ပုတ္တေန သဒ္ဓိံ၊ ငယ်သော သားနှင့် အတူ။ ယသ္မိံ သောဗ္ဗေ ပကတိယာပိ၊ အကြင်ချောက်ကြား၌ ပင်ကိုယ်အားဖြင့်လည်း။ ဗာဠိသိကာ မစ္ဆေ ဂဏ္ဌန္တိ၊ ငါးမျှားချိတ်သမားတို့သည် ငါးတို့ကို ဖမ်းယူကုန်၏။ တတ္ထ ဂန္ဓာ၊ ထိုချောက်ကြားသို့ သွား၍။ ဗဠိသံ ခိပိ၊ ငါးမျှားချိတ်ကို ပစ်ချပြီ။ ဗဠိသော ဥဒကပဋိစ္ဆန္တေ၊ ငါးမျှားချိတ်သည် ရေဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ ဧကသ္မိံ ခါဏုကေ လဂ္ဂိ၊ တစ်ခုသော သစ်ငုတ်၌ ချိတ်မိနေပြီ။ ဗာဠိသိကော တံ၊ ငါးမျှားချိတ်သမားသည် ထိုငါးမျှားချိတ်ကို။ အာကမိတုံ အသက္ကောန္တော၊ ရအောင်ဆွဲငင်ခြင်းငှါ မစွမ်း နိုင်သော်။ “အယံ ဗဠိသော မဟာမစ္ဆေ၊ ဤငါးမျှားချိတ်သည် ငါးကြီး၌။ လဂ္ဂေါ ဘဝိဿတိ၊ ချိတ်မိသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပုတ္တကံ မာတုသန္တိကံ၊ သားငယ်ကို မိခင်၏ထံသို့။ ပေသေတွာ၊ စေလွှတ်၍။ ပဋိဝိဿကေဟိ သဒ္ဓိံ၊ အိမ်နီးချင်းတို့နှင့် အတူ။ ကလဟံ ကာရာပေမိ၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းကို ပြုစေအံ့။ ဧဝံ ဣတော ကောစိ၊

ဤသို့ ရန်ဖြစ်ထားသော် ဤငါးဖမ်း၍ ရသည်မှ မည်သူသည်မျှ။ ကောဋ္ဌာသံ၊ ဝေဇုကို။ န ပစ္စာသီသိဿတိတိ၊ မမျှော်လင့်တုံ”ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးတောပြီ။ သော ပုတ္တံ၊ ထိုငါးများချိတ်သမားသည် သားငယ်ကို။ “တာတ ဂစ္ဆ၊ အို၊ ချစ်သား သွားပါချေ။ အမေဟိ မဟာမစ္ဆဿ၊ ငါတို့သည် ငါးကြီးကို။ လဒ္ဓဘာဝံ၊ ဖမ်းရ ကြောင်းကို။ မာတု အာစိက္ခာဟိ၊ မိခင်အား ပြောကြားပါချေ။ ပဋိဝိဿကေဟိ သဒ္ဓိ၊ အိမ်နီးချင်းတို့နှင့်အတူ။ ကလဟံ ကရောဟိ ကိရာတိ၊ ရန်ဖြစ်ခြင်းကို ပြုထားပါလော့တဲ့ဟု။ ဝဒေဟီတိ အာဟ၊ သွားပြောချေ”ဟု ပြောပြီ။ သော ပုတ္တံ ပေသေတွာ၊ ထိုငါးများချိတ်သမားသည် သားငယ်ကို စေလွှတ်ပြီး၍။ ဗဠိသံ အာကမိတုံ၊ ငါးများချိတ်ကို ဆွဲငင်ခြင်းငှါ။ အသက္ကောန္တော၊ မစွမ်းနိုင်ရကား။ ရဇ္ဈေဒနဘယေန၊ ကြိုးပြတ်မည်ကို ကြောက်သောကြောင့်။ ဥတ္တရိသာဋ္ဌကံ ထလေ ဌပေတွာ၊ အပေါ်ရုံအဝတ်ကို ကုန်းပေါ်၌ ထား၍။ ဥဒကံ ဩတရိတွာ၊ ရေထဲသို့ ဆင်းသက်၍။ မစ္ဆလောဘေန၊ ငါးရလိုသော လောဘဖြင့်။ မစ္ဆံ ဥပ ဓာရေန္တော၊ ငါးကို ရှာဖွေသော်။ ခါဏုကေဟိ ပဟရိတွာ၊ သစ်ငုတ်တို့ဖြင့် ခိုက်မိ၍။ ဒွေပိ အက္ခိနိ ဘိန္ဒ၊ နှစ်ဘက်လည်းဖြစ်ကုန်သော မျက်စိတို့ကို ဖျက်ဆီးပြီ။ အဿ ထလေ ဌပိတသာဋ္ဌကမ္ပိ၊ ထိုငါးများချိတ်သမား၏ ကုန်းပေါ်၌ ထားအပ်သော အဝတ်ကိုလည်း။ စောရော ဟရိ၊ ခိုးသူသည် ဆောင်ယူသွားပြီ။ သော ဝေဒနာ- ပုတ္တော ဟုတွာ၊ ထိုငါးများချိတ်သမားသည် ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဟတ္ထေန အက္ခိနိ ဥပ္ပိဋ္ဌယမာနော၊ လက်ဖြင့် မျက်စိတို့ကို ပိတ်လျက်။ ဂဟေတွာ ဥဒကာ ဥတ္တရိတွာ၊ ယူ၍ ရေမှ တက်၍။ ကမ္ပမာနော၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။ သာဋ္ဌကံ ပရိယေသတိ၊ အဝတ်ကို ရှာ၏။

အဿ သာပိ ဘရိယာ၊ ထိုငါးများချိတ်သမား၏ ထိုမယားသည်လည်း။ “ကလဟံ ကတွာ၊ ခိုက်ရန်မှုကို ပြု၍။ ကဿစိ၊ မည်သူ၏မျှ။ အပစ္စာသီသနဘာဝံ၊ မမျှော်လင့်ကြောင်းကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုမည်”ဟု တွေး၍။ ဧကသ္မိယေဝ ကဏ္ဏော တစ်ဖက်သာဖြစ်သော နား၌။ တာလပဏ္ဍံ ပိဋ္ဌန္တိတွာ၊ ထန်းရွက်ကို ပန်ဆင်၍။ ဧကံ အက္ခိ၊ တစ်ဖက်သော မျက်စိကို။ ဥက္ခလိမသိယာ အဉ္စေတွာ၊ ခွန်စားဖို့မင်ဖြင့် မျက်ကွင်း ကွင်း၍။ ကုက္ကုရံ အင်္ဂေန အာဒါယ၊ ခွေးကို ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်ယူ၍။ ပဋိဝိဿကယရံ အဂမာသိ၊ အိမ်နီးချင်းအိမ်သို့ သွားပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို။ ဧကာ သဟာယိကာ၊ တစ်ယောက်သော သူငယ်ချင်းမသည်။

တေ ဧကသ္မိံ ကဏ္ဍေယေဝ၊ သင်၏ တစ်ဘက်သော နား၌သာ။ တာလပဏ္ဍံ ပိဠန္ဒိတံ၊ ထန်းရွက်ကို ပန်ဆင်အပ်ပြီ။ ဧကံ အက္ခိ အဋ္ဌိတံ၊ တစ်လုံးသော မျက်စိကိုသာ ဆေးကွင်းအပ်ပြီ။ ပိယပုတ္တံ ပိယ ကုက္ကုရံ၊ ချစ်စွာသော သားကဲ့သို့ ခွေးကို။ အင်္ဂေန အာဒါယ၊ ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်ယူ၍။ ယရတော ယရံ ဂစ္ဆသိ၊ တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ နင်သွားနေ၏။ ဥမ္မတ္တိကာ ဇာတာ၊ အရူးမသည် ဖြစ်သည်။ အသိ ကိန္တိ၊ ဖြစ်သလား”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ “အဟံ န ဥမ္မတ္တိကာ၊ ငါသည်ကား မရူးပါ။ တွံ ပန မံ၊ နင်သည်ကား ငါ့ကို။ အကာရဏေန၊ အကြောင်း မဲ့ဖြင့်။ အက္ခောသသိ ပရိဘာသသိ၊ ဆဲရေး၏ ခြိမ်းခြောက်၏။ ဣဒါနိ တံ၊ ယခုအခါ နင့်ကို။ ဂါမဘောဇကဿ၊ ရွာစား၏။ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ အထံသို့ သွား၍။ အဋ္ဌ ကဟာပဏေ၊ ရှစ်ကျပ်ကုန်သော အသပြာတို့ကို။ ဒဏ္ဍာပေဿာမိတိ၊ ဒဏ်ပေးစေအံ့”ဟု ပြော၍။ ဧဝံ ကလဟံ ကတွာ၊ ဤသို့ ငြင်းခုံမှုကို ပြုကြ၍။ ဥဘောပိ ဂါမဘောဇကဿ၊ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့သည်လည်း ရွာစား၏။ သန္တိကံ အဂမံသု၊ အထံသို့ သွားကြပြီ။ ကလဟေ ဝိသောဓိယမာနေ၊ ငြင်းခုံမှုကို သုတ်သင် စစ်ဆေးအပ်သော်။ တဿာယေဝ မတ္ထကေ၊ ထိုရန်စသူ အမျိုးသမီး၏သာ အပေါ်၌။ ဒဏ္ဍော ပတိ၊ ငွေဒဏ်သည် ကျရောက်ပြီ။ အထ နံ ဗန္ဓိတွာ၊ ထိုအခါ ထိုရန်စသူအမျိုးသမီးကို ဖွဲ့ချည်၍။ ဒဏ္ဍံ ဒေဟိတိ၊ ဒဏ်ငွေကို ပေးလော့ဟု ပြော၍။ ပေါထေတုံ အာရဘိသု၊ ရိုက်ပုတ်ခြင်းငှာ အားထုတ်ကြပြီ။

ရက္ခဒေဝတာ ဂါမေ၊ ဘုရားလောင်းရက္ခဇိုးနတ်သည် ရွာ၌။ တဿာ ဣမံ ပဝတ္တိ၊ ထိုရန်စသူအမျိုး သမီး၏ ဤအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ အရညေ အဿာ၊ တောထဲ၌ ထိုရန်စသူအမျိုးသမီး၏။ ပတိနော တံ ဗျသနံ စ၊ လင်ယောက်ျား၏ ထိုပျက်စီးမှုကိုလည်းကောင်း။ ဒိသွာ ခန္ဓန္တရေ ဌိတာ၊ တွေ့မြင်ရ၍ ပင်စည် အကြား၌ ရပ်တည်လျက်။ “ဘော ပုရိသ တုယံ၊ အို. . . ယောက်ျား အသင် ယောက်ျား၏။ ကမ္မန္တော၊ လုပ်ငန်းဟူသမျှသည်။ ဥဒကေပိ ထလေပိ ပဒုဋ္ဌော၊ ရေ၌လည်းကောင်း ကုန်း၌လည်းကောင်း ပျက်စီးပြီ။ ဥဘတော ဘဋ္ဌော၊ နှစ်မျိုးလုံးမှ လျော့ကျပျက်စီးသည်။ ဇာတာတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ပြီ”ဟု ပြော၍။

၁၃၉။ “အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋ္ဌော နဋ္ဌော၊ သခိဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံ။

ဥဘတော ပဒုဋ္ဌာ ကမ္မန္တာ၊ ဥဒကမိ ယလမိ စာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ အက္ခိ (ပ) ယလမိ စဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၊
ဂါထာနက်ကား..

အက္ခိ ဘိန္နာ၊ မျက်စိနှစ်လုံးတို့သည် ပျက်ကုန်ပြီ။ ပဋ္ဌော နဋ္ဌော၊ ပုဆိုးသည်
ပျောက်သွားပြီ။ သခိဂေဟေစ၊ အိမ်ကအိမ်ရှင်မသည်လည်း။ ဘဏ္ဍနံ၊
ငြင်းခုံမှုကို (ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ)။ ဥဒကမိ ယလမိ စ၊ ရေထဲ၌လည်းကောင်း
ကုန်ပေါ်၌လည်းကောင်း။ ကမ္မန္တာ၊ လုပ်ငန်းတို့သည်။ ဥဘတော ပဒုဋ္ဌာ၊
နှစ်နေရာလုံးတို့၌ ပျက်စီးကုန်ပြီ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ သခိဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနန္တိ၊ သခိဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံဟူသော
ပါဌ်၌။ သခိ နာမ သဟာယိကာ၊ သခိမည်သည် သူငယ်ချင်းမတည်း။ ဂေဟေ
တဝ၊ အိမ်က သင်၏။ တဿာ ဘရိယာယ စ၊ ထိုမယားသည်လည်း။ ဘဏ္ဍနံ
ကတံ၊ ငြင်းခုံမှုကို ပြုအပ်ပြီ။ ဘဏ္ဍနံ ကတွာ၊ ငြင်းခုံမှုကို ပြု၍။ ဗန္ဓိတွာ ပေါထေတွာ၊
တုတ်ချည်၍ ရိုက်နှက်၍။ ဒဏ္ဍံ ဒါပိယတိ၊ ဒဏ်ငွေကို အပေးခိုင်းခံရ၏။ ဥဘတော
ပဒုဋ္ဌာ ကမ္မန္တာတိ၊ ဥဘတော ပဒုဋ္ဌာ ကမ္မန္တာ ဟူသည်။ ဧဝံ တဝ ဒွိသုပိ ဌာနေသု၊
ဤသို့ သင်၏ နှစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ကုန်သော ဌာနတို့၌။ ကမ္မန္တာ ပဒုဋ္ဌာယေဝ ဘိန္နာ
ယေဝ၊ လုပ်ငန်းတို့သည် ပျက်စီးကုန်သည်သာတည်း။ ကတရေသု ဒွိသု၊ ဘယ်
နှစ်ဌာနတို့၌နည်း။ ဥဒကမိ စ ယလမိ စ၊ ရေထဲလည်းကောင်း ကုန်းပေါ်လည်း
ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤနှစ်ဌာနတို့၌တည်း။ အက္ခိဘေဒေနပဋ္ဌနာသေန စ၊ မျက်စိ
ပျက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အဝတ်ပျောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်း။ ဥဒကေ ကမ္မန္တာ
ပဒုဋ္ဌာ၊ ရေထဲက လုပ်ငန်းတို့သည် ပျက်စီးကုန်ပြီ။ သခိဂေဟေ ဘဏ္ဍနေန၊ အိမ်က၊
အိမ်ရှင်မ၏ ငြင်းခုံခြင်းဖြင့်။ ထလေ ကမ္မန္တာ ပဒုဋ္ဌာ၊ ကုန်းပေါ်က လုပ်ငန်းတို့သည်
ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့် အပြီးတည်း။

သတ္ထာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဗာဠိသိကော၊ ထိုရှေးအခါက ငါးမျှားချိတ်
သမားသည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ရုက္ခဒေဝတာ

ပန၊ ရုက္ခဗိုလ်နတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဥဘတောဘဌဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ဥဘတောဘဌဇာတ်အဖွင့်သည် နဝမတည်း။

၁၀။ ကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ

နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာတိ ဣဒံ၊ နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဉာတတ္ထစရိယံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ဉာတတ္ထစရိယာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ဒွါဒသကနိပါတေ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းသည် ဒွါဒသကနိပါတ်၌။ ဘဒ္ဒသာလဇာတကော၊ ဘဒ္ဒသာလဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ်။

အတီတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကာကယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ကျီးမျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ ရညော ပုရောဟိတော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်သည်။ ဗဟိနဂရေ နဒိယံ နှာယိတွာ၊ မြို့ပြင်၌ မြစ်၌ ရေချိုးပြီး၍။ ဂန္ဓေ ဝိလိမ္ပိတွာ၊ နံ့သာတို့ကို လိမ်းကျံ ပြီး၍။ မာလံ ပိလန္နိတွာ၊ ပန်းကို ပန်ပြီး၍။ ဝရဝတ္ထနိဝတ္ထော၊ ကောင်းမြတ်သော အဝတ်ကို ဝတ်လျက်။ နဂရံ ပါဝိသိ၊ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ပြီ။ နဂရဒွါရတောရဏေ၊ မြို့တံခါးတုရိုက်၌။ ဒေ့ ကာကာ၊ နှစ်ကောင်ကုန်သော ကျီးတို့သည်။ နိသိန္နာ ဟောန္တိ၊ နားနေကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တေသု ဧကော ဧကံ၊ ထိုကျီးနှစ်ကောင်တို့တွင် တစ်ကောင်သည် တစ်ကောင်ကို။ “သမ္ပ အဟံ၊ အို. . မိတ်ဆွေ ငါသည်။ ဣမဿ ဗြာဟ္မဏဿ မတ္ထကေ၊ ဤပုဏ္ဏား၏ ထိပ်ထက်၌။ သရီရဝဋ္ဋေ၊ ကိုယ်အညစ်အကြေးကို။ ပါတေဿာမိတိ အာဟ၊ ကျစေအံ့ ယိုချအံ့”ဟု ပြောပြီ။ ဣတရော၊ သည့်ပြင်ကျီးသည်။ “တေ ဧတံ မာ ရုစ္စိ၊ သင့်အား ဤအမှုသည် မနှစ်သက်ပါလင့် (သင်သည် ဒီအလုပ်ကို မနှစ်သက်လင့်ဟု ဆိုလိုသည်)။ အယံ ဗြာဟ္မဏော ဣဿရော၊ ဤပုဏ္ဏားသည်ကား အစိုးရ၏။

ဣဿရဇနေန စ သဒ္ဓိံ အဇ္ဈိရသုန္ဒလည်း အတူ။ ဝေရံ နာမ ပါပကံ၊ ရန်ဖြစ်ခြင်း မည်သည် မကောင်း။ ဟိ အယံ ကုဒ္ဓေါ၊ မှန်၏ ဤပုဏ္ဏားသည် စိတ်ဆိုးသော်။ သဗ္ဗေ ကာကေပိ၊ အားလုံးကုန်သော ကျီးတို့ကိုလည်း။ ဝိနာသေယျာတိ၊ ပျက်စီး စေရာ၏”ဟုပြောပြီ။ မယာ န ကာတုံ၊ ငါသည် မပြုဘဲနေခြင်းငှာ။ န သက္ကာဣတိ၊ မတတ်နိုင်ပါဟု ပြောပြီ။ “တေန ဟိ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ ပညာယိဿသီတိ၊ သင်ထင်ရှားလိမ့်မည်ဟု။ ဝတ္တာ၊ ပြောဆို၍။ ဣတရော ကာကော ပလာယိ၊ သည့်ပြင်ဖြစ်သော ကျီးသည် ပျံ့ပြေးပြီ။ သော တောရဏဿ၊ ထိုကျင်ကြီး ယိုချလိုသော ကျီးသည် တံခါးတုရိုက်၏။ ဟေဋ္ဌာဘာဂံ၊ အောက်အဖို့သို့။ ဗြာဟ္မဏော သမ္ပတ္တေ၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ရောက်လာသော်။ ဩလမ္ပကံ စာလေန္တော ဝိယ၊ တွဲရရဲ့ လှုပ်စေတိသကဲ့သို့။ တဿ မတ္တကေ၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ ထိပ်ထက်၌။ ဝစ္စံ ပါတေသိ၊ ကျင်ကြီးကို ကျစေပြီ။ ဗြာဟ္မဏော ကုဇ္ဈိတွာ၊ ပုဏ္ဏားသည် စိတ်ဆိုး၍။ ကာကေသု ဝေရံ ဗန္ဓိ၊ ကျီးတို့၌ ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့ထားပြီ။

တသ္မိံ ကာလေ ဘတိယာ၊ ထိုအခါက အခစားဖြင့်။ ဧကာ ဝိဟိကောဋ္ဌိက ဒါသိ၊ တစ်ယောက်သော စပါးထောင်းသူ ကျွန်မသည်။ ဝိဟိံ ဂေဟဒ္ဓါရေ၊ စပါးကို အိမ်တံခါးအနီး၌။ အာတပေ ပတ္ထရိတွာ၊ နေပူ၌ ဖြန့်ထား၍။ ရက္ခန္တိ နိသိန္နာဝ၊ စောင့်နေသော် ထိုင်လျက်ပင်။ နိဒ္ဒံ ဩက္ကမိ၊ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ သက်ရောက်ပြီ။ တဿာ ပမာဒံ ဥတွာ၊ ထိုကျွန်မ၏ မေ့လျော့မှုကို သိ၍။ ဧကာ ဒီဃ လောမကော၊ တစ်ကောင်သော ရှည်သော အမွေးရှိသော။ ဧဠကော အာဂန္တာ၊ သိုးသည် လာ၍။ ဝိဟိံ ခါဒိ၊ စပါးကို စားပြီ။ သာ ပဗုဇ္ဈိတွာ၊ ထိုကျွန်မသည် နိုးလာ၍။ တံ ဒိသ္မာ ပလာပေသိ၊ ထိုသိုးကို တွေ့၍ ပြေးစေပြီ။ ဧဠကော ဒုတိယမ္ပိ တတိယမ္ပိ သိုးသည် ဒုတိယအကြိမ်လည်းကောင်း တတိယအကြိမ်လည်းကောင်း။ တဿာ တထေဝ၊ ထိုကျွန်မ၏ ထိုရှေးအတူပင်။ နိဒ္ဓါယနကာလေ အာဂန္တာ၊ အိပ်ပျော်ရာအခါ၌ လာ၍။ ဝိဟိံ ခါဒိ၊ စပါးကို စားပြီ။ သာပိ တံ၊ ထိုကျွန်မ သည်လည်း ထိုသိုးကို။ တိက္ခတ္တံ၊ ပလာပေတွာ၊ သုံးကြိမ် ပြေးစေပြီး၍။ “အယံ ပုနပ္ပုနံ ခါဒန္တော၊ ဤသိုးသည် ထပ်ခါထပ်ခါ စားသော်။ ဥပမူဝိဟိံ ခါဒိဿတိ၊ စပါးတစ်ဝက်ကို စားလိမ့်မည်။ မေ ဗဟုဆေဒေါ၊ ငါ့အား များစွာသော လုပ်ခ အဖြတ်ခံရခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဣဒါနိ အဿ၊ ယခုအခါ ထိုသိုး၏။ ပုန အနာဂမနကာရဏံ၊ တစ်ဖန် မလာကြောင်းကို။ ကရိဿာမီတိ

စိန္တေသိ၊ ပြုမည်”ဟု တွေးထားပြီ။ သာ အလာတံ ဂဟေတွာ၊ ထိုကျွန်မသည် မီးစကို ယူပြီး၍။ နိဒ္ဒါယမာနာ ဝိယ နိသီဒိတွာ၊ အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ ထိုင်နေ၍။ ဝိဟိခါဒနတ္ထာယ၊ စပါးစားရန်အကျိုးငှာ။ ဧဠကေ သမ္ပတ္တေ၊ သိုးသည် ရောက်လာသော်။ ဥဌာယ အလာတေန၊ ထ၍ မီးစဖြင့်။ ဧဠကံ ပဟရိ၊ သိုးကို ရိုက်ပြီ။ လောမာနိ အဂ္ဂိ ဂဏှိယု၊ အမွေးတို့သည် မီးကို ယူကုန်ပြီ (အမွေးတွေ မီးလောင်ပြီ)။ သော သရီရေ ဈာယန္တေ၊ ထိုသိုးသည် ကိုယ်သည် မီးလောင်နေသော်။ “အဂ္ဂိ နိဗ္ဗာပေဿာမိတိ၊ မီးကို ငြိမ်းစေမည်ဟု”။ ဝေဂေန ဂန္ဓာ၊ အဟုန်ဖြင့် သွား၍။ ဟတ္ထိသာလာယ သမိပေ၊ ဆင်တင်းကုတ်၏ အနီး၌။ ဧကိဿာ တိဏကုဋိယာ၊ တစ်ဆောင်သော မြက်ထားသည့်တဲကုတ်၌။ သရီရံ ယံသိ၊ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ပြီ။ သာ သမ္ပဇ္ဇလိ၊ ထိုမြက်ထားသည့်တဲကုတ်သည် တောက်လောင်ပြီ။ တတော ဥဋ္ဌိတာ ဇာလာ၊ ထိုမြက်ထားသည့်တဲကုတ်မှ ထတောက်သော မီးလျှံသည်။ ဟတ္ထိသာလံ ဂဏှိ၊ ဆင်တင်းကုတ်ကို စွဲယူပြီ။ ဟတ္ထိသာလာယု ဈာယန္တိယု၊ ဆင်တင်းကုတ်တို့သည် မီးလောင်ကုန်သော်။ ဟတ္ထိပိဌာနိ ဈာယိယု၊ ဆင်ကျောတို့သည် မီးလောင်ကုန်ပြီ။ ဗဟူ ဟတ္ထိ၊ များစွာကုန်သော ဆင်တို့သည်။ ဝဏိတ သရီရာ အဟေသု၊ အနာရှိသည့်ကိုယ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဝဇ္ဇာ ဟတ္ထိ၊ ဆင်ဆေးဆရာတို့သည် ဆင်တို့ကို။ အရောဂေ ကာတုံ၊ အနာပျောက်သည်တို့ကို ပြုခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တာ၊ မစွမ်းနိုင်ကြရကား။ ရညော အာရောစေသုံ၊ မင်းအား လျှောက်ထားကုန်ပြီ။ ရာဇာ ပုရောဟိတံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပုရောဟိတ်ကို။ “အာစရိယ ဟတ္ထိဝဇ္ဇာ၊ အို. ဆရာကြီး ဆင်ဆေးဆရာတို့သည်။ ဟတ္ထိ တိကိစ္ဆိတုံ၊ ဆင်တို့ကို ဆေးကုခြင်းငှာ။ န သက္ကောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ကိဉ္စိ ဘေသဇ္ဇံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆေးကို။ အပိဇာနာသိတိ အာဟ၊ သိပါသလော”ဟု မေးပြီ။ ဇာနာမိ မဟာရာဇာတိ၊ သိပါ၏ အရှင်မင်းမြတ်ဟုလျှောက်ထားပြီ။ ကိံ လဒ္ဓံ ဝဠတိတိ၊ ဘာကို ရခြင်းငှာ သင့်သနည်းဟုမေးပြီ။ ကာကဝသာ မဟာရာဇာတိ၊ ကျီးအဆီတို့ကိုပါ အရှင်မင်းမြတ်ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်။ “တေန ဟိ ကာကေ မာရေတွာ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျီးတို့ကို သတ်၍။ ဝသံ အာဟရထာတိ အာဟ၊ အဆီကို ဆောင်ယူကြ”ဟု ပြောပြီ။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ကာကေ မာရေတွာ၊ ကျီးတို့ကို သတ်၍။ ဝသံ အလဘိတွာ၊ အဆီကို မရ၍။

တတ္ထ တတ္ထေဝ၊ ထိုထိုအရပ်၌ပင်။ ရာသီ ကရောန္တိ၊ ကျီးသေကောင်အစုအပုံကို ပြုကုန်၏။ ကာကာနံ မဟာဘယံ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ ကျီးတို့အား ဘေးကြီးသည် ဖြစ်ပြီ။

တဒါ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ အသီတိကာကသဟဿ ပရိဝါရော၊ ကျီးပေါင်း ရှစ်သောင်းအခြံအရံရှိ၍။ မဟာသုသာနေ ဝသတိ၊ သုသာန်ကြီးထဲ၌ နေ၏။ အထ ဧကော ကာကော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော ကျီးသည်။ ဂန္ဓာ၊ သွားရောက်၍။ ကာကာနံ ဥပ္ပန္နဘယံ၊ ကျီးတို့အား ဖြစ်ပေါ် လာသောဘေးကို။ ဗောဓိသတ္တဿ အာရောစေသိ၊ ဘုရားလောင်းအား ပြော ကြားပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “မံ ဌပေတွာ၊ ငါ့ကို ထား၍။ မယံ ဉာတကာနံ၊ ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့အား။ ဥပ္ပန္နဘယံ ဟရိတုံ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသောဘေးကို ဆောင်ယူဖယ်ရှားခြင်းငှာ။ သမတ္ထော အညော နာမ နတ္ထိ၊ စွမ်းနိုင်သော အခြားသူမည်သည် မရှိ။ နံ ဟရိဿာမိတိ၊ ထိုဘေးရန်ကို ဆောင်ယူ ဖယ်ရှားမည်” ဟု။ စိန္တေသိ၊ တွေးပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ တွေးပြီး၍။ ဒသပါရမိယော အာဝဇ္ဇေတွာ၊ ဆယ်ပါးကုန်သော ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်ပြီး၍။ မေတ္တာပါရမိံ၊ မေတ္တာပါရမီကို။ ပုရေစာရိကံ ကတွာ၊ ရှေ့သွားကို ပြု၍။ ဧကဝေဂေန ပက္ခိန္ဒိတွာ၊ တစ်ဟုန်တည်း ဖြင့် ပျံသွား၍။ ဝိဝဋ္ဋမဟာဝါတပါနေန ပဝိသိတွာ၊ ဖွင့်ထားအပ်သော ပြူတင်း ပေါက်ကြီးဖြင့် ဝင်သွား၍။ ရညော အာသနဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ နေရာ၏။ ဟေဋ္ဌာ ပါဝိသိ၊ အောက်သို့ ဝင်သွားပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်း ကျီးကို။ ဧကော မနုဿော၊ တစ်ယောက်သော လူသည်။ ဂဟိတုကာမော အဟောသိ၊ ဖမ်းယူလိုသည် ဖြစ်ပြီ။ “သရဏံ ပဝိဋ္ဌော၊ ကိုးကွယ်ရာ၊ ရမည့်သူထံသို့ ဝင်လာပြီ။ မာ ဂဏှိတိ၊ မဖမ်းလင့်” ဟု။ ရာဇာ ဝါရေသိ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တားမြစ်ပြီ။ မဟာသတ္ထော ထောက် ဝိဿမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသည် အနည်းငယ် အပန်းဖြေပြီး၍။ မေတ္တာပါရမိံ အာဝဇ္ဇေတွာ၊ မေတ္တာပါရမီကို ဆင်ခြင်ပြီး၍။ ဟေဋ္ဌာသနာ နိက္ခမိတွာ၊ နေရာအောက်မှ ထွက်ခဲ့၍။ ရာဇာနံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို။ “မဟာရာဇ ရညာ နာမ၊ အို. . မင်းမြတ် မင်းမည်သည်။ ဆန္ဒာဒိဝသေန အဂန္ဓာ၊ ချစ်ခြင်းစသည်အစွမ်းဖြင့် မသွား၊ မပြုမူ၍။ ရန္တံ ကာရေတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှာ သင့်၏။ ယံ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်အကြင်အမှုကို။ ကတ္တဗ္ဗံ ဟောတိ၊ ပြုထိုက်သည် ဖြစ်၏။ (တံ တံ)သဗ္ဗံ နိသမ္မံ၊ (ထိုထို)ပြုသမျှအားလုံးကို ဆင်ခြင်၍။ ဥပဓာရေတွာ ကာတုံ ဝဋ္ဋတိ၊ စူးစမ်း၍ ပြုခြင်းငှာ သင့်၏။ ယဉ္စ ကယိရမာနံ၊

အကြင်အမှုသည်လည်း ပြုလုပ်အပ်သော်။ နိပ္ပဇ္ဇတိ၊ ရည်ရွယ်ချက်အကျိုး ပြီးစီး၏။
 တဒေဝ၊ ရည်ရွယ်ချက် အကျိုးပြီးစီးသည့်၊ ထိုအမှုကိုသာ။ ကာတုံ ဝဇ္ဇတိ၊ ပြုခြင်းငှါ
 သင့်၏။ ဣတရံ ကာတုံ န ဝဇ္ဇတိ၊ သည့်ပြင် အကျိုးမပြီးသည့်အမှုကို ပြုခြင်းငှာ
 မသင့်။ ဟိ၊ မှန်၏။ ယံ ကယိရမာနံ န နိပ္ပဇ္ဇတိ၊ အကြင်အမှုကို ပြုအပ်သော်
 ရည်ရွယ်ချက်အကျိုးမပြီး။ တံ ရာဇာနော၊ ရည်ရွယ်ချက်အကျိုးမပြီးသည့်၊ ထိုအမှုကို
 မင်းတို့သည်။ သစေ ကရောန္တိ၊ အကယ်၍ပြုကုန်အံ့။ မဟာဇနဿ၊ များစွာသော
 သတ္တဝါအပေါင်းအား။ မရဏဘယပရိယောသာနံ၊ သေဘေးလျှင်အဆုံးရှိသော။
 မဟာဘယံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဘေးကြီးသည် ဖြစ်၏။ ပုရောဟိတော၊ ပုရောဟိတ်သည်။
 ဝေရဝသိကော ဟုတွာ၊ ရန်ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိသည် ဖြစ်၍။ မုသာဝါဒံ အဘာသိ၊
 မုသားစကားကို ပြောဆိုပြီ။ ကာကာနံ ဝဿ နာမ၊ ကြီးတို့အား အဆီမည်သည်။
 နတ္ထိတိ အာဟ၊ မရှိဟု ပြောပြီ။ တံ သုတွာ၊ ထိုစကားကို ကြားရ၍။ ရာဇာ
 ပသန္နစိတ္တော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ၊
 ဘုရားလောင်းအား။ ကဉ္စနဘဒ္ဒပိဋံ ဒါပေတွာ၊ ကောင်းမြတ်သော ရွှေအင်းပျဉ်ကို
 ပေးစေ၍။ တတ္ထ နိသိန္နဿ၊ ထိုရွှေအင်းပျဉ်၌ နားနေသော ဘုရားလောင်း၏။
 ပက္ခန္တရာနိ၊ အတောင်ကြားတို့ကို။ သတပါကသဟဿပါကတေလေဟိ၊
 အကြိမ်တစ်ရာ၊ အကြိမ်တစ်ထောင်ချက်အပ်သော ဆီတို့ဖြင့်။ မက္ခာပေတွာ၊
 လိမ်းစေ၍။ ကဉ္စနတဋ္ဌကေ၊ ရွှေခွက်၌။ ရာဇာရဟံ သုဘောဇနံ၊ မင်းနှင့်သာ
 ထိုက်တန်သော ကောင်းမြတ်သော ဘောဇဉ်ကို။ ဘောဇာပေတွာ၊ စားစေ၍။
 ပါနီယံ ပါယေတွာ၊ သောက်ရေကို သောက်စေ၍။ သုဟိတံ ဝိဂတဒရထံ၊ အစာ
 ဝပြီးသော ကင်းသော အပူရှိသော။ မဟာသတ္တံ၊ ဘုရားလောင်းကို။ “ပဏ္ဍိတ
 တံ၊ အို . . ပညာရှိကျီး သင်သည်။ ကာကာနံ ဝဿ နာမ၊ ကျီးတို့အား အဆီ
 မည်သည်။ နတ္ထိတိ ဝဒေသိ၊ မရှိဟု ပြော၏။ ကေန ကာရဏေန နေသံ၊ ဘယ်
 အကြောင်းကြောင့် ထိုကျီးတို့အား။ ဝဿ န ဟောတိတိ၊ အဆီသည် မဖြစ်သနည်း
 မရှိသနည်း” ဟု။ ဧတံ အဝေါစ၊ ဤစကားကို မေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ သည်။
 ဣမိနာ စ ဣမိနာ စ ကာရဏေနာတိ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤအကြောင်း
 ကြောင့်လည်းဟု။ သကလနိဝေသနံ၊ မင်းအိမ်တော်တစ်ခုလုံးကို။ ဧကရဝံ ကတွာ၊
 ကျီးသံတစ်ခုတည်းရှိသည်ကို ပြု၍။ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ တရားကို ဟောလိုရကား။

၁၄၀။ “နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊ သဗ္ဗလောကဝိဟေသကာ။

တသ္မာ နေသံ ဝဿာ နတ္ထိ၊ ကာကာနမ္ဘာက ဉာတိန”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ နိစ္စံ (ပ) ဉာတိနဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနက်ကား..

(မဟာရာဇ ကာကာနာမ၊ အိုမင်းမြတ် ကျီးတို့မည်သည်)။ နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊ အမြဲထိတ်လန့်သော စိတ်နှလုံးရှိကြကုန်၏။ သဗ္ဗလောကဝိဟေသကာ၊ လူအားလုံးကို ညည်းဆဲတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုအကြောင်းနှစ်ခုကြောင့်။ အမှာကံ ဉာတိနံ၊ ငါတို့၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံ ကာကာနံ၊ ထိုကျီးတို့အား။ ဝဿာ နတ္ထိ၊ အဆီမည်သည် မရှိ။

တကြ အယံ သင်္ခေပတ္ထော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းဖြစ်သော အနက်တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းချုပ်အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ မဟာရာဇ ကာကာ နာမ၊ အို.. မင်းမြတ် ကျီးတို့ မည်သည်။ နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊ အမြဲ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိကြကုန်လျက်။ ဘယပတ္တာဝ ဝိဟရန္တိ၊ အကြောက် ဘေးရောက်ကြလျက်သာ နေကြရကုန်၏။ သဗ္ဗလောကဿ စ ဝိဟေသကာ၊ လူအားလုံးကိုလည်း ညည်းဆဲတတ်ကုန်၏။ ခတ္ထိယာဒယော မနုဿေပိ၊ ခတ္ထိယမျိုးစကုန်သော လူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဣတ္ထိပူရိသေပိ၊ မိန်းမကြီး ယောက်ျားကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ ကုမာရကုမာရိကာဒယောပိ၊ သူငယ်၊ သူငယ်မစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝိဟေဌေန္တာ၊ ညည်းဆဲကြလျက်။ ကိလမေန္တာဝ၊ ပင်ပန်းစေကြလျက်သာ။ ဝိစရန္တိ၊ လှည့်လည်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣမေဟိ ဒွိဟိ ကာရဏေဟိ၊ ဤနှစ်မျိုးကုန်သော အကြောင်း တို့ကြောင့်။ အမှာကံ ဉာတိနံ၊ ငါတို့၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံ ကာကာနံ၊ ထိုကျီးတို့အား။ ဝဿာ နာမ နတ္ထိ၊ အဆီမည်သည် မရှိ၊ အတိတေပိ န ဘူတပုဗ္ဗာ၊ ရှေးအတိတ်ကလည်း မဖြစ်ဘူး မရှိဘူးပေ။ အနာဂတေပိ၊ န ဘဝိဿတိ၊ နောင် အနာဂတ်မှာလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

ဧဝံ မဟာသတ္ထော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းကျီးမင်းသည်။ ဣမံ ကာရဏံ၊ ဤအကြောင်းအရာကို။ ဥတ္တာနံ ကတွာ၊ ထင်ရှားသည်ကို ပြု၍။ “မဟာရာဇ ရညာ နာမ၊ အို.. မင်းမြတ် မင်းမည်သည်။ အနိသမ္ပ အနုပဓာရေတွာ၊

မဆင်ခြင်မှု၍ မစူးစမ်းမှု၍။ ကမ္မံ နကတ္တဗ္ဗန္တိ၊ အလုပ်ကို မလုပ်သင့်”ဟု။ ရာဇာနံ ဗောဓေသိ၊ မင်းကို သိစေပြီ။ ရာဇာ တုဿိတွာ၊ မင်းသည် နှစ်သက်၍။ ဗောဓိသတ္တံ၊ ဘုရားလောင်းကို။ ရဇ္ဇေန ပူဇေသိ၊ မင်းအဖြစ်ဖြင့် ပူဇော်ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော ရဇ္ဇံ၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို။ ရညောယေဝ ပဋိဒတ္တာ၊ မင်းအားသာ ပြန်လည်ပေး၍။ ရာဇာနံ ပဉ္စသု၊ မင်းကို ငါးပါးကုန်သော။ သီလေသု ပတိဋ္ဌာပေတွာ၊ သီလတို့၌ တည်စေ၍။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့ အတွက်။ အဘယံ ယာစိ၊ ဘေးမဲ့ကို တောင်းယူပြီ။ ရာဇာ တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကိုးမင်း၏။ ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍။ သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့အား။ အဘယံ ဒတ္တာ၊ ဘေးမဲ့ကို ပေး၍။ ကာကာနံ နိဗ္ဗဒါနံ၊ ကျီးတို့အတွက် အမြဲတမ်းအလှူကို။ ပဋ္ဌပေသိ၊ ဖြစ်စေပြီ။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း၌။ တဏှာလမ္ပဏဿ၊ ဆန် တစ် အမ္ပဏကို။ ဘတ္တံ ပစိတွာ၊ ထမင်းကို ချက်၍။ နာနဂ္ဂရသေဟိ သြမဒ္ဒိတွာ၊ အထူးထူးမြတ်သော အရသာတို့ဖြင့် နယ်၍။ ကာကာနံ ဒီယတိ၊ ကျီးတို့အား ပေးရ ကျွေးရ၏။ မဟာသတ္တဿ ပန၊ ဘုရားလောင်းကိုးမင်းအားကား။ ရာဇဘောဇနမေဝ ဒီယိတ္ထ၊ ရှင်ဘုရင့်စားတော်ကိုသာ ပေးရ ကျွေးရပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဗာရာဏသိရာဇာ၊ ထိုရှေးအခါက ဗာရာဏသိ မင်းသည်။ အာနန္ဒော အဟောသိ၊ အာနန္ဒာသည် ဖြစ်လာပြီ။ ကာကရာဇာ ပန၊ ကျီးမင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ” ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ ကာကဇာတ်အဖွင့်သည် ဒသမတည်း။

အသမ္ပဒါနဝဂ္ဂေါ စုဒ္ဒသမော၊ အသမ္ပဒါနဝဂ်သည် စုဒ္ဒသမတည်း။

တဿ ဥဒ္ဒါနံ၊ ထိုအသမ္ပဒါနဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ခေါင်းစဉ်ကား။

အသမ္ပဒါနဘီရုကံ၊ အသမ္ပဒါနဇာတ် ဘီရုကဇာတ်လည်းကောင်း။ ယတာသနဗျာနသောဓံ၊ ယသာသနဇာတ် ဗျာနသောဓနဇာတ် လည်းကောင်း။ စန္ဒာဘံ သုဝဏ္ဏဟံသံ၊ စန္ဒာဘဇာတ်လည်းကောင်း သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်လည်းကောင်း။ ဗဗ္ဗဂေါဓာဥဘတောဘဋ္ဌံ၊ ဗဗ္ဗဇာတ်

ဂေါဓဇာတ် ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ် လည်းကောင်း။ ကာကရာဇာ၊
ကာကဇာတ်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေ ဒသ၊ ထိုဇာတ်တို့သည်
ဆယ်မျိုး တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။

၁၅။ ကကဏ္ဍကဝဂ္ဂ

၁။ ဂေါဓဇာတ်ကဝဏ္ဏနာ

န ပါပဇနသံသေဝီတိ ဣဒံ၊ န ပါပဇနသံသေဝီအစရှိသော ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌
နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဝိပက္ခသေဝီ ဘိက္ခု၊ တစ်ပါးသော ဆန့်ကျင်ဘက် မှီဝဲ
တတ်သော (ဆန့်ကျင်ဘက်အပေါင်းအသင်း လုပ်တတ်သော) ရဟန်းကို။ အာရဗ္ဗ
ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်း
သည်။ မဟိဋ္ဌာမုခဇာတကေ၊ မဟိဋ္ဌာမုခဇာတ်၌။ ကထိတသဒိသမေဝ၊ ဆိုအပ်
ခဲ့ပြီးသည်နှင့် တူသည်သာတည်း။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ ဂေါဓယောနိယံ ပဋိသန္ဓိ ဂဏှိ၊ ဖွတ်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကို
ယူပြီ။ သော ဝယပ္ပတ္တော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်ရောက်သော်။ နဒီတီရေ
မဟာဗိလေ၊ မြစ်ကမ်း၌ တွင်းကြီး၌။ အနေကဂေါဓသတပရိဝါရော၊ ရာပေါင်း
များစွာသော ဖွတ်အခြံအရံရှိ၍။ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေထိုင်ခြင်းကို ပြုပြီ။ တဿ
ပုတ္တော၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ သားဖြစ်သော။ ဂေါဓပိလ္လကော၊ ဖွတ်ငယ်သည်။
ဧကေန ကကဏ္ဍကေန သဒ္ဓိံ၊ တစ်ကောင်သော ပုတ်သင်နှင့် အတူ။ သန္တဝံ
ကတွာ၊ မိတ်ဖွဲ့မှုကို ပြု၍။ တေန သဒ္ဓိံ၊ ထိုပုတ်သင်နှင့် အတူ။ သမ္မောဒမာနော
ဝိဟရန္တော၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေသော်။ “ကကဏ္ဍကံ၊ ပုတ်သင်ကို။ ပရိဿဇိ
ဿာမီတိ၊ ပွေ့ဖက်မည်”ဟုတွေး၍။ အဝတ္ထရတိ၊ လွှမ်းမိုးဖိစီး၏။ တဿ တေန၊
ထိုဖွတ်ငယ်၏ ထိုပုတ်သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ ဝိဿာသံ၊ အတူ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို။
ဂေါဓရာဇဿ အာရောစေသုံ၊ ဖွတ်မင်းအား ပြောကုန်ပြီ။ ဂေါဓရာဇာ၊
ဖွတ်မင်းသည်။ ပုတ္တံ ပုတ္တောသာပေတွာ၊ သားငယ်ကို ခေါ်စေ၍။ “တာတ တံ၊

အို. . ချစ်သား သင်သည်။ အဋ္ဌာနေ ဝိဿာသံ ကရောသိ၊ မတော်ရာ၌ အကျွမ်းဝင်မှုကို ပြု၏။ ကကဏ္ဍကာ နာမ နိစဇာတိကာ၊ ပုတ်သင်တို့မည်သည် နိမ့်ကျသော သဘောရှိကုန်၏။ တေဟိ သဒ္ဓိ၊ ထိုပုတ်သင်တို့နှင့် အတူ။ ဝိဿာသော န ကတ္တဗ္ဗော၊ အကျွမ်းဝင်မှုကို မပြုထိုက်။ တံ တေန သဒ္ဓိ၊ သင်သည် ထိုပုတ်သင်နှင့် အတူ။ ဝိဿာသံ သစေ ကရိဿသိ၊ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို အကယ်၍ ပြုအံ့။ တံ ကကဏ္ဍကံ နိဿာယ၊ ထိုပုတ်သင်ကို အမှီပြု၍။ သဗ္ဗမ္ပိ ဧတံ ဂေါဓ ကုလံ၊ အားလုံးလည်းဖြစ်သော ဤငါတို့ဖွတ်မျိုးသည်။ ဝိနာသံ ပါပုဏိဿတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလိမ့်မည်။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ ဧတေန သဒ္ဓိ၊ ထိုပုတ်သင်နှင့် အတူ။ ဝိဿာသံ၊ အကျွမ်းဝင်မှုကို။ မာ အကာသီတိ အာဟ၊ မပြုပါလင့်”ဟု ပြောပြီ။ သော ကရောတိယေဝ၊ ထိုသားငယ်သည် ပြုမြဲပြုသည် သာတည်း။ ဗောဓိသတ္တော ပုနပ္ပုနံ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထပ်ခါထပ်ခါ။ ကထေန္တောပိ၊ ပြောပါသော်လည်း။ တဿ တေန သဒ္ဓိ၊ ထိုသားငယ်၏ ထိုပုတ် သင်နှင့် အတူ။ ဝိဿာသံ ဝါရေတုံ အသက္ကောန္တော၊ အကျွမ်းဝင်မှုကို တားမြစ် ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား။ “အဝဿံ အမှာကံ၊ မချွတ်ဧကန် ငါတို့အား။ ဧတံ ကကဏ္ဍကံ နိဿာယ၊ ထိုပုတ်သင်ကို အမှီပြု၍။ ဘယံ ဥပ္ပဇ္ဇိဿတိ၊ ဘေးသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ တသ္မိ ဥပ္ပန္နော၊ ထိုဘေးရန်သည် ဖြစ်လသော်။ ပလာယနမဂ္ဂံ၊ ပြေးဖို့လမ်းကို။ သမ္မာဒေတုံ ဝဋ္ဋတီတိ၊ ပြည့်စုံစေခြင်းငှာ သင့်၏”ဟုတွေး၍။ ဧကေန ပဿေန၊ တစ်ခုသော နံပါးဖြင့်။ ဝါတဗိလံ ကာရာပေသိ၊ လေပေါက်ကို ပြုစေပြီ။

အဿ ပုတ္တောပိ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ သားငယ်သည်လည်း။ အနုတ္တမေန၊ အစဉ်အားဖြင့်။ မဟာသရီရော၊ ကြီးသော ကိုယ်ရှိသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လာပြီ။ ကကဏ္ဍကော ပန ပုရိမပ္ပမာဏောယေဝ၊ ပုတ်သင်သည်ကား ရှေးကပမာဏ ရှိသည်သာပင်တည်း။ ဣတရော၊ သည့်ပြင်ဖွတ်သည်။ “ကကဏ္ဍကံ ပရိဿဇိ သာမီတိ၊ ပုတ်သင်ကို ပွေ့ဖက်မည်ဟု တွေး၍။ အန္တရန္တရာ၊ အကြားအကြား ရံခါရံခါ၌။ အဝတ္ထရတိယေဝ၊ လွှမ်းမီသည်သာတည်း။ ကကဏ္ဍကဿ ပဗ္ဗတ ကူဋေန၊ ပုတ်သင်အား တောင်ထွဋ်ဖြင့်။ အဝတ္ထရဏကာလော ဝိယ ဟောတိ၊ လွှမ်းမီရာအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သော ကိလမန္တော၊ ထိုပုတ်သင်သည် ပင်ပန်းသော်။ “အယံ အညာနိ ကတိပယာနိ ဒိဝသာနိ၊ ဤဖွတ်သည် အခြားကုန်သော နှစ်ရက်သုံးရက်တို့ပတ်လုံး။ မံ ဧဝံ၊ ငါ့ကို ဤကဲ့သို့။ သစေ ပရိဿဇိဿတိ၊

အကယ်၍ပွေ့ဖက်အံ့။ မေ ဇီဝိတံ နတ္ထိ၊ ငါ၏ အသက်သည် မရှိပြီ။ ဧကေန လုဒ္ဓဧကေန သဒ္ဓိံ၊ တစ်ယောက်သော မုဆိုးနှင့် အတူ။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်၍။ ဣမံ ဂေါဓကုလံ၊ ဤဖွတ်မျိုးကို။ ဝိနာသေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ ပျက်စီးစေမည်”ဟု တွေးတောပြီ။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ နိဒါယသမယေ မေယေ ဝုဋ္ဌေ၊ နွေကာလ၌ အခါမဲ့မိုးသည် ရွာပြီးသော်။ ဝမ္ဘိက မက္ခိကာ ဥဋ္ဌဟိသု၊ တောင်ပို့မှတ်တို့သည် ထွက်ကုန်ပြီ။ တတော တတော ဂေါဓ နိက္ခမိတွာ၊ ထိုထိုတောင်ပို့မှ ဖွတ်တို့သည် ထွက်လာကြ၍။ မက္ခိကာယော ခါဒန္တိ၊ မှတ်တို့ကို စားကုန်၏။ ဧကော ဂေါဓလုဒ္ဓဧကော၊ တစ်ယောက်သော ဖွတ်မုဆိုး သည်။ ဂေါဓဗိလံ ဘိန္ဒနတ္ထာယ၊ ဖွတ်တွင်းကို တူးခြင်းအကျိုးငှာ။ ကုဒ္ဒါလံ ဂဟေတွာ၊ ပေါက်တူးကို ကိုင်၍။ သုနခေဟိ သဒ္ဓိံ၊ ခွေးတို့နှင့် အတူ။ အရညံ ပါဝိသိ၊ တောထဲသို့ ဝင်လာပြီ။ ကကဏူကော တံ ဒိသွာ၊ ပုတ်သင်သည် ထိုဖွတ် မုဆိုးကို တွေ့၍။ “အဇ္ဇ အတ္တနော၊ ယနေ့ မိမိ၏။ မနောရထံ ပူရေဿာမိတိ၊ စိတ်အလိုကို ပြည့်စေမည်”ဟုတွေး၍။ တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုဖွတ်မုဆိုးသို့ ချဉ်းကပ်၍။ အဝိဒူရေ နိပဇ္ဇိတွာ၊ မနီးမဝေး၌ လျောင်း၍။ “ဘော ပုရိသ ကသ္မာ၊ အို. . ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့်။ အရညေ ဝိစရသီတိ ပုစ္ဆိ၊ တောထဲ၌ လှည့်လည်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ သော၊ ထိုဖွတ်မုဆိုးသည်။ ဂေါဓနံ အတ္ထာယာတိ အာဟ၊ ဖွတ်တို့၏ အကျိုးငှာ(ဖွတ်လိုက်ဖို့ရာ)”ဟု ဖြေပြီ။ “အဟံ အနေကသတာနံ ဂေါဓနံ၊ ငါသည် ရာပေါင်းများစွာကုန်သော ဖွတ်တို့၏။ အာသယံ ဇာနာမိ၊ နေရာကို သိ၏။ အဂ္ဂိဉ္စ ပလာလဉ္စ၊ မီးကိုလည်းကောင်း ကောက်ရိုးကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ ဧဟိတိ၊ ယူ၍ လာခဲ့ပါ”ဟုပြော၍။ တံ တတ္ထ နေတွာ၊ ထိုဖွတ်မုဆိုးကို ထိုဖွတ်တွင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်၍။ “ဣမသ္မိံ ဌာနေ ပလာလံ ပက္ခိပိတွာ၊ ဤနေရာ၌ ကောက်ရိုးကို ထည့်၍။ အဂ္ဂိံ ဒတွာ၊ မီးကို ပေး၍ (မီးတိုက်၍)။ ဓူမံ ကတွာ၊ အခိုးကို ပြု၍။ သမန္တာ သုနခေ ဌပေတွာ၊ ပတ်ပတ်လည်မှ ခွေးတို့ကို ထား၍။ သယံ မဟာမုဂ္ဂရံ ဂဟေတွာ၊ ကိုယ်တိုင် လက်ရိုက်ဒုတ်ကြီးကို ကိုင်၍။ နိက္ခန္တာ နိက္ခန္တာ ဂေါဓ၊ ထွက်လာကုန် ထွက်လာကုန်သော ဖွတ်တို့ကို။ ပဟရိတွာ၊ မာရေတွာ၊ ရိုက်၍ သတ်၍။ ရာသိံ ကတွာ ယာဟိတိ၊ အစုအပုံကို ပြု၍ သွားလော”ဟု။ ဧဝံ စ ပန ဝတွာ၊ ဤသို့သာလျှင် ပြောဆိုပြီး၍။ အဇ္ဇ ပစ္စာမိတ္တဿ၊ ယနေ့ ရန်သူ၏။ ပိဋ္ဌံ ပဿိဿာမိတိ၊ ကျောကို မြင်ရလိမ့်မည်”ဟု။ ဧကသ္မိံ ဌာနေ

သီသံ၊ တစ်နေရာ၌ ဦးခေါင်းကို။ ဥက္ခိပိတ္တာ နိပဇ္ဇိ ချီမ၍ အိပ်ပြီ။ လုဒ္ဒကောပိ၊
 ဖွတ်မုဆိုးသည်လည်း။ ပလာလဇ္ဇမံ အကာသိ၊ ကောက်ရိုးမီးခိုးကို ပြုပြီ။ ဓူမော
 ဗိလံ ပါဝိသိ၊ မီးခိုးသည် ဖွတ်တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီ။ ဂေါဓာ ဓူမန္တာ၊ ဖွတ်တို့သည်
 မီးခိုးဖြင့်ကန်းကြရကား။ မရဏဘယတဇ္ဇိတာ၊ သေဘေးခြိမ်းခြောက်မှုခံကြရ၍။
 နိက္ခမိတ္တာ၊ တွင်းမှထွက်၍။ ပလာယိတုံ အာရဒ္ဓါ၊ ပြေးခြင်းငှာ အားထုတ်ကြပြီ။
 လုဒ္ဒကော နိက္ခန္တိ နိက္ခန္တိ၊ ဖွတ်မုဆိုးသည် ထွက်လာထွက်လာသော ဖွတ်ကို
 (ထွက်လာသမျှဖွတ်ကို)။ ပဟရိတ္တာ မာရေသိ၊ ရိုက်၍ သတ်ပြီ။ တဿ ဟတ္ထတော
 မုတ္တာ၊ ထိုဖွတ်မုဆိုး၏ လက်မှ လွတ်ကြသော ဖွတ်တို့ကို။ သုနခါ ဂဏှိသု၊
 ခွေးတို့သည် ဖမ်းယူကုန်ပြီ။ ဂေါဓာနံ၊ ဖွတ်တို့အား။ မဟာဝိနာသော ဥပ္ပဇ္ဈိ
 ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “ကကဏ္ဍကံ နိဿာယ၊ ပုတ်သင်ကို
 အမှီပြု၍။ ဘယံ ဥပ္ပန္နန္တိ ဥ တွာ၊ ဘေးသည် ဖြစ်ပြီ”ဟု သိ၍။ “ပါပပုရိသသံသဂ္ဂေါ
 နာမ၊ ယောက်ျားယုတ်နှင့် ရောနှောမှုမည်သည်ကို။ န ကတ္တဗ္ဗော၊ မပြုထိုက်။
 ပါပေ နိဿာယ၊ ယုတ်မာသူတို့ကို အမှီပြု၍။ ဟိတသုခံ နာမ နတ္ထိ၊ စီးပွား
 ချမ်းသာမည်သည် မရှိ။ ဧကဿ ပါပကကဏ္ဍကဿ၊ တစ်ကောင်သော ပုတ်သင်
 ယုတ်၏။ ဝသေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ ဧတ္တကာနံ ဂေါဓာနံ၊ ဤမျှရှိကုန်သော ဖွတ်တို့၏။
 ဝိနာသော ဇာတောတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်ရပြီ”ဟု ပြောလျက်။ ဝါတဗိလေန
 ပလာယန္တော၊ လေပေါက်ဖြင့် ပြေးလိုလျက်။

၁၄၀။ “န ပါပဇနသံသေဝီ၊ အစွန္တသုခမေဓတိ။

ဂေါဓာကုလံ ကကဏ္ဍာဝ၊ ကလိံ ပါပေတိ အတ္တာနံ”န္တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ န ပါပဇနသံသေဝီ (ပ) အတ္တာနံဟူသော ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ပါပဇနသံသေဝီ၊ လူယုတ်မာမှီဝဲသူသည်။ အစွန္တသုခံ န ဓေတိ၊
 စင်စစ်ခိုင်မြဲသည့်ချမ်းသာကို မရနိုင်။ ဂေါဓာကုလံ ကကဏ္ဍာ၊ ဖွတ်မျိုးသည်
 ပုတ်သင်မှ။ အတ္တာနံ ကလိံ ပါပေတိ ဣဝ၊ မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးခြင်းသို့
 ရောက်စေသကဲ့သို့။ (တထာ ပါပဇနသံသေဝီ၊ ထို့အတူ လူယုတ်မာ မှီဝဲသူ
 သည်။ အတ္တာနံ ကလိံ ပါပေတိ၊ မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏)။

တကြ အယံ သင်္ခေပတ္တော၊ ထိုဂါထာ၌ ဤဆိုလတုံသည်ကား အကျဉ်းဖြစ်သော အနက်တည်း။ (ကော၊ အကျဉ်းဖြစ်သော အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ ပါပဇန သံသေဝီ ပုဂ္ဂလော၊ လူယုတ်မာမှီဝဲလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အစွန္တသုခံ ဧကန္တသုခံ၊ စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို။ နိရန္တရသုခံ နာမ၊ ခိုင်မြဲသောချမ်းသာ မည်သည်ကို။ န ဧတေ န ဝိန္ဒတိ န ပဋိလဘတိ၊ မရနိုင်။ ယထာ ကိ၊ ဥပမာ ဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဂေါဓာကုလံ ကကဏ္ဍာဝ၊ ဖွတ်မျိုးသည် ပုတ်သင်မှ ကဲ့သို့တည်း။ ကကဏ္ဍကတော၊ ပုတ်သင်မှ။ ဂေါဓာကုလံ ဖွတ်မျိုးသည်။ သုခံ န လဘတိ ယထာ၊ ချမ်းသာကို မရသကဲ့သို့။ ဧဝံ ပါပဇနသံသေဝီ၊ ဤအတူ လူယုတ်မာ မှီဝဲလေ့ရှိသော။ ပုဂ္ဂလော သုခံ န လဘတိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာကို မရနိုင်။ ပန ပါပဇနံ သေဝန္တော၊ အဟုတ်သော်ကား လူယုတ်မာကို မှီဝဲသူသည်။ ဧကန္တေနော အတ္တာနံ၊ စင်စစ်သာလျှင် မိမိကိုယ်ကို။ ကလိံ ပါပေတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ဝိနာသော ကလိ ဝုစ္စတိ၊ ပျက်စီးခြင်းကို ကလိဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ဧကန္တေနော ပါပသံသေဝီ၊ စင်စစ်သာလျှင် လူယုတ်မာမှီဝဲ သူသည်။ အတ္တာနုဉ္စ အတ္တနာ သဒ္ဓိ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း မိမိနှင့် အတူ။ ဝသန္တေ အညေ စ၊ နေကြကုန်သော အခြားသူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝိနာသံ ပါပေတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ (ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း)။ ပန ပါဠိယံ၊ ဝါဒအထူးပြောရသော် ပါဠိတော်၌။ ဖလံ ပါပေယျာတိ လိခန္တိ၊ ဖလံ ပါပေယျဟု ရေးကြကုန်၏။ တံ ဗျဉ္ဇနံ၊ ထိုဖလံ ပါပေယျဟူသော သဒ္ဓါသည်။ အဋ္ဌကထာယံ နတ္ထိ၊ အဋ္ဌကထာဟောင်း၌ မရှိ။ အဿ အတ္ထောပိ၊ ထိုဖလံ ပါပေယျ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်သည်လည်း။ န ယုဇ္ဇတိ၊ မသင့်လျော်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယထာဝုတ္တမေဝ ဂဟေတဗ္ဗံ၊ အကြင်အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီး ကလိံ၊ ပါပေတိကိုပင် ယူထိုက်၏။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ကကဏ္ဍကော၊ ထိုရှေးက ပုတ်သင်သည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ ဗောဓိသတ္တဿ ပုတ္တော၊ ဘုရားလောင်း၏ သားဖြစ်သော။ အနောဝါဒကော ဂါဓာပိလ္လကော၊ ဆုံးမ၊ မရသော ဖွတ်ငယ်သည်ကား။ ဝိပက္ခသေဝီ ဘိက္ခု၊ ဆန့်ကျင်ဘက်မှီဝဲသော ရဟန်းတည်း။ ဂေါဓာရာဇာ ပန၊ ဖွတ်မင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊

ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူပြီ။

ဂေါဓာဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဌမာ၊ ဂေါဓာဇာတ်အဖွင့်သည် ပဌမတည်း။

၂။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ

ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနန္တိ ဣဒံ၊ ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံအစရှိသော ဤတရား
ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း
တော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တဿ ဝဓာယ ပရိသက္ကနံ၊ ဒေဝဒတ်၏ သတ်ဖို့ရာ
အားထုတ်မှုကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ
ဓမ္မသဘာယံ၊ မှန်၏ တရားသဘင်၌။ ဘိက္ခုနံ ကထံ သုတွာ၊ ရဟန်းတို့၏
စကားကို ကြားရ၍။ သတ္တာ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည်။ “ဘိက္ခဝေ ဒေဝဒတ္တော၊
အို. . ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်။ ဣဒါနေဝ မယံ ဝဓာယ၊ ယခုအခါသာ ငါဘုရားကို
သတ်ခြင်းငှာ။ န ပရိသက္ကတိ၊ အားထုတ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ပရိသက္ကိယေဝ၊
ရှေးကလည်း အားထုတ်ဖူးသည်သာ။ စ မံ မာရေတုံ၊ သို့သော်လည်း ငါဘုရားကို
သတ်ခြင်းငှာ။ န အသက္ခိ၊ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ပန သယမေဝ၊ စင်စစ်သော်ကား
သူကိုယ်တိုင်သာ။ ကိလန္တောတိ ဝတွာ၊ ပင်ပန်းရ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ
အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
ဘုရားလောင်းသည်။ သိင်္ဂီလယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြေခွေးမျိုး၌ ဖြစ်၍။
သိင်္ဂီလရာဇာ ဟုတွာ၊ မြေခွေးမင်းသည် ဖြစ်၍။ သိင်္ဂီလဂဏပရိဝုတော၊
မြေခွေးအုပ်ခြံရံအပ်လျက်။ သုသာနဝနေ ဝိဟာသိ၊ သုသာန်တောထဲ၌ နေပြီ။
တေန သမယေန ရာဇဂဟေ၊ ထိုအခါက ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ ဥဿဝေါ အဟောသိ၊
ပွဲလမ်းသည် ဖြစ်ပြီ။ ယေဘုယျေန မနုဿာ၊ များသောအားဖြင့် လူတို့သည်။
သုရံ ပိဝန္တိ၊ သေကို သောက်ကုန်၏။ ဧသော၊ ဤပွဲလမ်းသည်။ သုရာဆဏော
ယေဝ ကိရ၊ သေသောက်ပွဲလမ်းသာ ဖြစ်သတဲ့။ အထ ဧတ္ထ၊ ထိုအခါ ထိုသေ
သောက်ပွဲ၌။ သမ္ပဟုလာ ဓုတ္တာ၊ များစွာကုန်သော သေသောက်ကြူးတို့သည်။

ဗဟုံ သုရဉ္စ မံသဉ္စ၊ များစွာသော သေကိုလည်းကောင်း၊ အသားကိုလည်းကောင်း။
 အာဟာရာပေတွာ၊ ဆောင်ယူစေကြ၍။ မဏ္ဍိတပသာမိတာ၊ တန်ဆာဆင်အပ်၊
 ပြင်ဆင်အပ်ကုန်လျက်။ ဂါယိတွာ ဂါယိတွာ၊ သီချင်းဆို၍ သီချင်းဆို၍။ သုရဉ္စ
 ပိဝန္တိ၊ သေကိုလည်း သောက်ကုန်၏။ မံသဉ္စ ခါဒန္တိ၊ အသားကိုလည်း စားကုန်၏။
 တေသံ ပဌမယာမာဝသာနေ၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့အား ပဌမယာမအကုန်၌။
 မံသံ ဒီယိ၊ အသားသည် ကုန်သွားပြီ။ သုရာ ပန ဗဟုကာဝ၊ သေရည်တို့သည်ကား
 အများကြီးတို့သာတည်း။ အထ ဧကော ဓုတ္တော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော
 သေသောက်ကြူးသည်။ မံသခဏ္ဍံ ဒေဟီတိ အာဟ၊ အသားတုံးကို ပေးပါ”ဟု
 ပြောပြီ။ မံသံ ဒီဏန္တိ စ ဓုတ္တော၊ အသားသည် ကုန်သွားပြီဟုလည်း ပြောဆိုအပ်
 သော်။ “မယိ ဌိတေ၊ ငါသည် တည်ရှိစဉ်။ မံသက္ခယော နာမ၊ အသားကုန်ခြင်း
 မည်သည်။ နတ္ထိတိ ဝတွာ၊ မရှိရ”ဟု ပြော၍။ အာမကသုသာနေ၊ အစိမ်းသေပစ်ရာ
 သုသာန်၌။ မတမနဿမံသံ၊ လူသေကောင်အသားကို။ ခါဒနတ္ထာယ အာဂတေ၊
 စားရန်အကျိုးငှာ လာကုန်သော။ သိင်္ဂါလေ မာရေတွာ၊ မြေခွေးတို့ကို သတ်ဖြတ်၍။
 မံသံ အာဟရိဿာမိတိ၊ အသားကို ဆောင်ယူမည်”ဟု တွေး၍။ မုဂ္ဂရံ ဂဟေတွာ၊
 လက်ရိုက်ဒုတ်ကို ကိုင်၍။ နိဒ္ဒမနမဂ္ဂေန၊ ရေထွက်လမ်းဖြင့်။ နဂရာ နိက္ခမိတွာ၊
 မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍။ သုသာနံ ဂန္ဓာ၊ သုသာန်သို့ သွား၍။ မုဂ္ဂရံ ဂဟေတွာ၊ လက်ရိုက်
 ဒုတ်ကို ကိုင်၍။ မတကော ဝိယ၊ အသေကောင်ကဲ့သို့။ ဥတ္တာနော နိပဇ္ဇိ ပက်လက်
 အိပ်နေပြီ။ တသ္မိံ ခဏေ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ သိင်္ဂါလ
 ဂဏပရိဝုတော၊ မြေခွေးအုပ်ခြံရံအပ်လျက်။ တတ္ထ ဂတော၊ ထိုသုသာန်သို့
 သွားသော်။ တံ ဒိသ္မာ၊ ထိုအိပ်နေသူကို တွေ့၍။ အယံ န မတကောတိ၊ ဤသူကား
 အသေကောင်မဟုတ်ဟု။ ဥ တွာပိ၊ သိသော်လည်း။ “သုဠတရံ အလွန်ကောင်းစွာ။
 ဥပပရိက္ခိဿာမိတိ၊ စူးစမ်းဦးမည်”ဟု။ တဿ အဓောဝါတေန ဂန္ဓာ၊ ထိုသူ၏
 လေအောက်ဖြင့် သွား၍။ သရီရဂန္ဓံ ယာယိတွာ၊ ကိုယ်နံ့ကို အနံ့ရ၍။ တထတောဝ
 အဿ၊ အမှန်အားဖြင့်ပင် ထိုသူ၏။ အမတကဘာဝံ ဥ တွာ၊ အသေကောင်
 မဟုတ်ကြောင်းကို သိ၍။ “နံ လဇ္ဇာပေတွာ၊ ထိုသူကို အရှက်ရစေ၍။ ဥယျောဇေ
 သာမိတိ၊ လွှတ်လိုက်မည်”ဟု။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ မုဂ္ဂရကောဋီယံ၊ လက်ရိုက်ဒုတ်
 အစွန်း၌။ ခုံသိတွာ အာကမ္မိ၊ ကိုက်၍ ဆွဲငင်ပြီ။ ဓုတ္တော မုဂ္ဂရံ၊ သေသောက်ကြူး
 သည် လက်ရိုက်ဒုတ်ကို။ န ဝိဿဇိ မလ္လွတ်ပြီ။ ဥပသင်္ကမန္တမ္ပိ၊ အနီးကပ်သော

ဘုရားလောင်းကိုလည်း။ န ဩလောကေန္တော၊ မကြည့်မူ၍။ နံ ဂါဠတရံ
 အဂ္ဂဟေသိ၊ ထိုလက်ရိုက်ဒုတ်ကို အထူးမြဲမြန်စွာ ကိုင်ထားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ “ဘော ပုရိသ တံ၊ အို. . ယောက်ျား သင်သည်။ မတကော
 သစေ ဘဝေယျာသိ၊ အသေကောင်သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ မယိ မုဂ္ဂရံ
 အာကမုန္တေ၊ ငါသည် လက်ရိုက်ဒုတ်ကို ကိုက်ဆွဲသော်။ ဂါဠတရံ န ဂဏှေယျာသိ၊
 အထူးမြဲမြန်စွာ ကိုင်မထားရာ။ ဣမိနာ ကာရဏေန တဝ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်
 သင်၏။ မတကဘာဝေါ ဝါ၊ အသေကောင်ဖြစ်ကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း။
 အမတကဘာဝေါ ဝါ၊ အသေကောင်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း။ ဒုဇ္ဈနောတိ
 ဝတ္တာ၊ သိရခက်၏”ဟု ပြော၍။

၁၄၂။ “ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံ၊ ယံ သေသိ မတသာယိကံ။

ယဿ တေ ကမ္မမာနဿ၊ ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော န မုစ္စတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဧတံ ဟိ (ပ) န မုစ္စတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။
 ဂါထာနက်ကား. .

မတသာယိကံ၊ သူသေတို့ အိပ်ခြင်းကို။ ယံ သေသိ၊ အကြင်ကြောင့်
 အိပ်၏။ ကမ္မမာနဿ၊ ကိုက်ဆွဲခံရသော။ ယဿ တေ၊ အကြင်သင်၏။
 ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော၊ လက်မှ ဒုတ်သည်။ န မုစ္စတိ၊ မလွတ်။ (တဿ တေ၊
 ထိုသင်၏)။ ဧတံ ဟိ၊ ဤအကြောင်းသည်။ ဒုရာဇာနံ၊ အသိခက်၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနန္တိ၊ ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံ
 ဟူသည်။ တဝ ဧတံ ကာရဏံ၊ သင်၏ ထိုအကြောင်းကို။ ဒုဝိညေယျံ၊ အသိခက်၏။
 ယံ သေသိ မတသာယိကန္တိ၊ ယံ သေသိ မတသာယိကံ ဟူသည်ကား။ ယေန
 ကာရဏေန တံ၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့် သင်သည်။ မတသာယိကံ သေသိ၊
 အသေကောင်အလားအိပ်ခြင်းကို အိပ်၏တည်း။ မတကော ဝိယ ဟုတ္တာ သယသိ၊
 အသေကောင်သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အိပ်၏တည်း။ ယဿ တေ ကမ္မမာနဿာတိ၊
 ယဿ တေ ကမ္မမာနဿ ဟူသည်။ ဒဏ္ဍကောဋိယံ ဂဟေတွာ၊ ဒုတ်စွန်း၌ ကိုက်၍။
 ကမ္ပိယမာနဿ၊ ဆွဲငင်အပ်သော။ ယဿ တဝ၊ အကြင်သင်၏။ ဟတ္ထတော
 ဒဏ္ဍော၊ လက်မှ ဒုတ်သည်။ န မုစ္စတိ၊ မလွတ်။ သော တံ၊ ဒုတ်မလွတ်သော

ထိုသင်သည်။ တထတော၊ အမှန်အားဖြင့်။ မတကော နာမ၊ အသေကောင် မည်သည်။ န ဟောသိ၊ မဖြစ်နိုင်။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဝုတ္တေ သော ဓုတ္တော၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းပြောအပ်သော် ထိုသေသောက် ကြူးသည်။ “အယံ မမ၊ ဤမြေခွေးသည် ငါ၏။ အမတကဘာဝံ ဇာနာတိတိ၊ အသေကောင်မဟုတ်ကြောင်းကို သိ၏”ဟု။ ဥဋ္ဌာယ ဒဏ္ဍံ ခိပိ၊ ထ၍ ဒုတ်ကို ပစ်လိုက်ပြီ။ ဒဏ္ဍော ဝိရဇ္ဈိ၊ ဒုတ်သည် လွဲသွားပြီ။ ဓုတ္တော၊ သေသောက်ကြူးသည်။ “ဂစ္ဆ၊ သွားလိုက်ဦး။ မယာ ဣဒါနိ၊ ငါသည် ယခု။ ဝိရဒ္ဓေါ အသိ၊ လွဲသွားသည် ဖြစ်၏”။ ဣတိ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော နိဝတ္တိတွာ၊ ဘုရားလောင်း သည် ဆုတ်နစ်၍။ “ဘော ပုရိသ မံ ဝိရဇ္ဈန္တောပိ၊ အို. . ယောက်ျား ငါ့ကို လွဲသွားသော်လည်း။ တံ အဋ္ဌမဟာနိရယေ၊ သင်သည် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့ကို လည်းကောင်း။ သောဠသ ဥဿဒနိရယေ စ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုကုန်သော ဥဿဒငရဲငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အဝိရဒ္ဓေါယေဝါတိ၊ မလွဲသည်သာ”ဟု။ ဝတွာ ပက္ကာမိ၊ ပြော၍ ထွက်သွားပြီ။ ဓုတ္တော ကိဉ္စိ အလဘိတွာ၊ သေသောက် ကြူးသည် ဘာကိုမျှ မရမူ၍။ သုသာနာ နိက္ခမိတွာ၊ သုသာန်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး၍။ ပရိခါယံ နှာယိတွာ၊ ကျုံးထဲ၌ ရေချိုး၍။ အာဂတမဂ္ဂေနေဝ နဂရံ ပါဝိသိ၊ လာရာလမ်းဖြင့်ပင် မြို့သို့ ဝင်သွားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဓုတ္တော၊ ထိုရှေးအခါက သေသောက်ကြူး သည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ သိင်္ဂီလရာဇာ ပန၊ မြေခွေးမင်းသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာ ပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒုတိယာ၊ သိင်္ဂီလဇာတ်အဖွင့်သည်
ဒုတိယတည်း။

၃။ ဝိရောစဇာတကဝဏ္ဏနာ

လသီ စ တေ နိပ္ပလိတာတိ ဣဒံ၊ လသီ စ တေ နိပ္ပလိတာအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဒေဝဒတ္တဿ ဂယာ သီသေ၊ ဒေဝဒတ်၏ ဂယာသီသ၌။ သုဂတာလယဿ ဒသိတဘာဝံ၊ ဘုရားဟန်ပန်ကို ပြသည့် အဖြစ်ကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ ဒေဝဒတ္တော၊ ချဲ့ပြောရသော် ဒေဝဒတ်သည်။ ပရိဟိနဇ္ဈာနော၊ ယုတ်လျော့သော စွာန်ရှိသော် (စွာန်လျော့လတ်သော်)။ လာဘသက္ကာရပရိဟိနော၊ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ ဆုတ်ယုတ်သော်။ “ဧကော ဥပါယော၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းသည်။ အတ္ထိတိ စိန္တေတွာ၊ ရှိ၏”ဟု တွေးပြီး၍။ ပဉ္စဝတ္ထုနိ၊ ငါးမျိုးကုန်သော အကြောင်းအရာတို့ကို။ သတ္တာရံ ယာစိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို တောင်းဆို၍။ အလဘမာနော၊ မရသော်။ ဒိန္နံ အဂ္ဂသာဝကာနံ၊ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့၏။ သဒ္ဓိဝိဟာရိကေ၊ အတူနေတပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ အဓုနာ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ယခုမှ ရှင်ရဟန်းပြုကြ ကုန်သော။ ဓမ္မဝိနယမ္ပိ အကောဝိဒေ၊ ဓမ္မဝိနယ၌ မလိမ်မာကြကုန်သော။ ပဉ္စသတေ ဘိက္ခု၊ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ဆွဲဆောင်ယူ၍။ ဂယာသီသံ ဂန္ဓာ၊ ဂယာသီသသို့ သွား၍။ သံဃံ ဘိန္ဒိတွာ၊ သံဃာကို သင်းခွဲ၍။ ဧကသီမာယံ အာဝေဏိကံ၊ တစ်သိမ်တည်း၌ သီးခြားဖြစ်သော။ သံဃကမ္ပံ အကာသိ၊ သံဃကံကို ပြုပြီ။ သတ္တာ တေသံ ဘိက္ခုနံ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်း ငါးရာတို့၏။ ဉာဏပရိပါကကာလံ ဥ တွာ၊ ဉာဏ်ရင့်ကျက်ရာအခါကို သိတော်မူ၍။ ဒေ အဂ္ဂသာဝကေ ပေသေသိ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကို စေလွှတ်တော်မူပြီ။ တေ ဒိသွာ၊ ထိုအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍။ ဒေဝဒတ္တော တုဋ္ဌမာနသော၊ ဒေဝဒတ်သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၍။ ရတ္တိံ ဓမ္မံ ဒေသယမာနော၊ ည၌ တရားကို ဟောသော်။ “ဗုဒ္ဓလီလံ ကရိယာမိတိ၊ ဘုရားတို့ စံပယ်မှုကို ပြုမည်”ဟု။ သုဂတာလယံ ဒသေန္တော၊ ဘုရားဟန်ပန်ကို ပြလျက်။ “အာဂုသော သာရိပုတ္တံ၊ ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ။ ဘိက္ခုသံဃော၊ ရဟန်းအပေါင်း သည်။ ဝိဂတထိနမိဒ္ဓေါ ခေါ၊ ကင်းသော ထိနမိဒ္ဓရှိသည်သာ။ ဘိက္ခုနံ ဓမ္မိကထာ၊ ရဟန်းတို့အတွက် တရားစကားသည်။ တံ ပဋိဘာတု၊ သင်၏ ဉာဏ်မှာထင်ပါစေ။

မေ ပိဋိ၊ ငါ၏ ကျောသည်။ အာဂိလာယတိ၊ နာ၏။ တံ အဟံ၊ ထိုကျောကို ငါသည်။ အာယမိဿာမိတိ ဝတ္တာ၊ ဆန့်ဦးမည်”ဟု ပြော၍။ နိဒ္ဒံ ဥပဂတော၊ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ပြီ။ ဒွေ အဂ္ဂသာဝကာ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့သည်။ တေသံ ဘိက္ခုနံ၊ ထိုအတူနေ တပည့်ရဟန်းငါးရာတို့အား။ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တရားကို ဟောကြားပြီး၍။ မဂ္ဂဖလေဟိ ပဗောဓေတွာ၊ မဂ်ဖိုလ်တို့ကို သိစေပြီး၍။ သဗ္ဗေ အာဒါယ၊ ရဟန်းငါးရာအားလုံးကို ခေါ်ယူ၍။ ဝေဠုဝနမေဝ ပစ္စာဂမိသု၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့သာ ပြန်လာကြကုန်ပြီ။

ကောကာလိကော တုစ္ဆံ ဝိဟာရံ၊ ကောကာလိကသည် ရဟန်းမရှိ အချည်းနှီး ဖြစ်နေသော ကျောင်းကို။ ဒိသွာ ဒေဝဒတ္တဿ၊ တွေ့ရ၍ ဒေဝဒတ်၏။ သန္တိကံ ဂန္ဓာ၊ အထံသို့ သွား၍။ “အာဂုသော ဒေဝဒတ္တ တေ ပရိသံ၊ အို. . ငါ့ရှင် ဒေဝဒတ် သင်၏ ပရိသတ်ကို။ ဘိန္နိတွာ ဒွေ အဂ္ဂသာဝကာ၊ ဖျက်ဆီး၍ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည်။ ဝိဟာရံ တုစ္ဆံ၊ ကျောင်းကို အချည်းနှီးဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ သည်ကို။ ကတွာ ဂတာ၊ ပြု၍ သွားကြကုန်ပြီ။ တံ ပန နိဒ္ဒါယသိယေဝ၊ သင်သည် ကား အိပ်နေဆဲသာတည်း”။ ဣတိ ဝတ္တာ၊ ဤသို့ ပြော၍။ အဿ ဥတ္တရာသဂံ အပနေတွာ၊ ထိုဒေဝဒတ်၏ ဧကသီကို ဖယ်ရှား၍။ ဘိတ္တိယံ ပိဋိကဏှကံ ဖုသန္တော ဝိယ၊ နံရံ၌ ကျောရိုးကို တွေ့ထိမသကဲ့သို့၊ ပဏှိယာ နံ၊ ဖနောင့်ဖြင့် ထိုဒေဝဒတ်ကို။ ဟဒယေ ပဟရိ ရင်၌ ကန်ကျောက်ပြီ။ တာဝဒေဝ အဿ မုခတော၊ ထိုခဏ၌ပင် ထိုဒေဝဒတ်၏ ခံတွင်းမှ။ လောဟိတံ ဥဂ္ဂစ္ဆိ သွေးသည် အံထွက်ပြီ။ သော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုဒေဝဒတ်သည် ထိုနေ့မှ စ၍။ ဂိလာနော အဟောသိ၊ မကျန်းမာသည် ဖြစ်ပြီ။ သတ္တာ ထေရံ ရှင်တော် ဘုရားသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာထေရ်ကို။ “သာရိပုတ္တ၊ အို. သာရိပုတ္တရာ။ တုမှာကံ ဂတကာလေ၊ သင်တို့၏ သွားရာအခါ၌။ ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ ကိံ အကာသီတိ ပုစ္ဆိ၊ ဘာကို ပြုပြီနည်း”ဟု မေးပြီ။ “ဘန္တေ ဒေဝဒတ္တော၊ အို. ရှင်တော်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည်။ အမေ ဒိသွာ၊ တပည့်တော် တို့ကို တွေ့သော်။ ဗုဒ္ဓလီလံ ကရိဿာမိတိ၊ ဘုရားတို့ စံပယ်မှုကို ပြုအံ့”ဟု။ သုဂတာလယံ ဒသေတွာ၊ ဘုရားတို့ဟန်ပန်ကို ပြု၍။ မဟာဝိနာသံ ပတ္တောတိ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရှာပြီ”ဟုလျှောက်ထားပြီ။ သတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည်။ “သာရိပုတ္တ ဒေဝဒတ္တော၊ အို. . သာရိပုတ္တရာ ဒေဝဒတ်သည်။ ဣဒါနေဝ၊ ယခုအခါ၌သာ။ မမ အနုကရောန္တော၊ ငါဘုရားအား အတုပြုရကား။

ဝိနာသံ န ခေါ ပတ္တော၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ၊ ရှေးကလည်း။ ပတ္တောယေဝါတိ ဝတ္တာ၊ ရောက်ဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ထေရေန ယာစိတော၊ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်ရကား။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ကေသရသီဟော ဟုတွာ၊ ကေသရာဇာခြင်္သေ့သည် ဖြစ်၍။ ဟိမဝန္တပွဒေသေ၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌။ ကဗ္ဗနဂုဟာယံ၊ ရွှေဂူ၌။ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေမှုကို ပြုပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌။ ကဗ္ဗနဂုဟာယ နိက္ခမိတွာ၊ ရွှေဂူမှ ထွက်ခဲ့၍။ ဝိဇ္ဇမ္ဘိတွာ၊ လူးလာတုံ့ခေါက်စံပယ်ပြီး၍။ စတုဒ္ဓိသံ ဩလောကေတွာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ပြီး၍။ သီဟနာဒံ နဒိတွာ၊ ခြင်္သေ့သံကို ဟိန်းဟောက်ပြီး၍။ ဂေါစရာယ ပက္ကန္တော၊ အစာအကျိုးငှာ ဖဲသွားသော်။ မဟာမဟိသံ ဝဓိတွာ၊ ကျွဲကြီးကို ကိုက်သတ်၍။ ဝရမံသံ ခါဒိတွာ၊ ကောင်းမြတ်သော အသားကို စားပြီး၍။ ဧကံ သရံ ဩတရိတွာ၊ တစ်ခုသော ရေအိုင်သို့ သက်ဆင်း၍။ မဏိဝဏ္ဏဿ ဥဒကဿ၊ ပတ္တမြားအဆင်းရှိသော ရေဖြင့်။ ကုစ္ဆိ ပူရေတွာ၊ ဝမ်းကို ပြည့်စေ၍။ ဂုဟံ သန္ဓာယ ပါယာသိ၊ နေရာ ရွှေဂူကို ရည်မှန်း၍ သွားပြီ။ အထ ဧကော သိင်္ဂီလော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော မြေခွေးသည်။ ဂေါစရပ္ပသုတော၊ အစာရှာသွားသော်။ သဟသာဝ သီဟံ၊ အလျင်အမြန်ပင် ခြင်္သေ့ကို။ ဒိသ္မာ ပလာယိတုံ၊ တွေ့ရ၍ ပြေးသွားခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော၊ မစွမ်းနိုင်ရကား။ သီဟဿ ပုရတော၊ ခြင်္သေ့၏ ရှေ့၌။ ပါဒေသု ပတိတွာ နိပဇ္ဇိ၊ ခြေတို့၌ လဲကျ၍ ဝပ်ပြီ။ “ကိံ ဇမ္ဗူကာတိ ဝုတ္တေ စ၊ ဘာလဲ ဇမ္ဗူက”ဟု မေးအပ်သော်ကား။ “သာမိ အဟံ၊ အို. . အရှင် ကျွန်တော်မျိုးသည်။ တေ ပါဒေ၊ သင်ခြင်္သေ့မင်း၏ ခြေရင်း၌။ ဥပဋ္ဌာတုကာမောတိ၊ ခစားလိုပါ၏”ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။ သီဟော၊ ဘုရားလောင်းခြင်္သေ့သည်။ “သာဓု ဧဟိ၊ ကောင်းပြီ လာပါ။ မံ ဥပဋ္ဌဟ၊ ငါ့ကို ခစားပါ။ ဝရမံသာနိ တံ၊ ကောင်းမြတ်သော အသားတို့ကို သင့်ကို။ ခါဒါပေဿာမိတိ ဝတ္တာ၊ စားစေမည်”ဟု ပြော၍။ သိင်္ဂီလံ အာဒါယ၊ မြေခွေးကို ခေါ်ယူ၍။ ကဗ္ဗနဂုဟံ အဂမာသိ၊ ရွှေဂူသို့ သွားပြီ။ သိင်္ဂီလော တတော ပဋ္ဌာယ၊ မြေခွေးသည် ထိုနေမှ စ၍။ သီဟဝိယာသံ ခါဒတိ၊ ခြင်္သေ့စားကြွင်းကို

စားရ၏။ သော ကတိပါဟစွယေနော၊ ထိုမြေခွေးသည် နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သဖြင့်သာ။ ထူလသရီရော အဟောသိ၊ ဆူဖြိုးသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

အထ နံ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ ထိုမြေခွေးကို တစ်နေ့၌။ ဂုဟာယ နိပန္နကော၊ ရွှေဂူ၌ အိပ်လျက်ပင်။ သီဟော၊ ဘုရားလောင်းခြင်္သေ့သည်။ “ဇမ္ဗူက ဂစ္ဆ အို. . မြေခွေး သွားပါချေ။ ပဗ္ဗတသိခရေ ဌတွာ၊ တောင်ထွဋ်၌ တည်၍။ ပဗ္ဗတပါဒေ သဗ္ဗရန္တေသု၊ တောင်ခြေ၌ လှည့်လည်ကျက်စားကုန်သော။ ဟတ္ထိ အဿမဟိံသာဒီသု၊ ဆင် မြင်း ကျွဲစသည်တို့တွင်။ ယဿ မံသံ၊ အကြင် အကောင်၏ အသားကို။ ခါဒိတုကာမော အသိ၊ သင်စားလိုသည် ဖြစ်၏။ တံ ဩလောကေတွာ အာဂန္တာ၊ ထိုအကောင်ကို ကြည့်၍ လာ၍။ အသုကမံသံ ခါဒိတုကာမော၊ ထိုမည်သော အသားကို စားလိုသည်။ အမှီတိ ဝတွာ၊ ဖြစ်ပါ၏” ဟု ပြောကြား၍။ မံ ဝန္တိတွာ၊ ငါ့ကို ရှိခိုး၍။ “သာမိ ဝိရောစ ဣတိ ဝဒါဟိ၊ အိုအရှင်ခြင်္သေ့မင်း တင့်တယ်တော်မူပါဟု ပြောလော့။ အဟံ တံ ဝမိတွာ၊ ငါသည် သင်စားလိုသည့်ထိုအကောင်ကို သတ်၍။ မဓုရမံသံ ခါဒိတွာ၊ ချိုဆိမ့်သော အသားကို စားပြီး၍။ တုယုမ္ပိ ဒဿာမိတိ၊ သင့်အားလည်း ပေးမည်”ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။ သိင်္ဂီလော ပဗ္ဗတသိခရံ၊ မြေခွေးသည် တောင်ထွဋ်သို့။ အဘိရဟိတွာ၊ တက်၍။ နာနပ္ပကာရေ မိဂေ၊ အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော သားကောင်တို့ကို။ ဩလောကေတွာ၊ ကြည့်၍။ ယဿေဝ မံသံ၊ အကြင်သားကောင်၏သာ အသားကို။ ခါဒိတုကာမော ဟောတိ၊ စားလိုသည် ဖြစ်၏။ ကဉ္စနဂုဟံ ပဝိသိတွာ၊ ရွှေဂူတွင်းသို့ ဝင်ပြီး၍။ တမေဝ သီဟဿ အာရောစေတွာ၊ စားလိုသော ထိုသား ကောင်ကိုပင် ခြင်္သေ့အား ပြောကြား၍။ ပါဒေသု ပတိတွာ၊ ခြင်္သေ့မင်းခြေတို့၌ လဲကျ၍။ “ဝိရောစ သာမိတိ ဝဒတိ၊ တင့်တယ်တော်မူပါ အရှင်ခြင်္သေ့မင်း”ဟု ပြောဆို၏။ သီဟော ဝေဂေန ပက္ခန္တိတွာ၊ ခြင်္သေ့သည် အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွား၍။ မတ္တဝရဝါရဏော၊ အမုံယစ်သော ဆင်ပြောင်သည်။ သစေပိ ဟောတိ၊ အကယ်၍ လည်း ဖြစ်စေကာမူ။ တတ္ထေဝ နံ၊ ထိုနေရာ၌ပင် ထိုဆင်ပြောင်ကို။ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတွာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ သယမ္ပိ ဝရမံသံ ခါဒတိ၊ ကိုယ်တိုင် လည်း ကောင်းမြတ်သော အသားကို စား၏။ သိင်္ဂီလဿပိ ဒေတိ၊ မြေခွေး အားလည်း ပေး၏ကျွေး၏။ သိင်္ဂီလော ကုစ္ဆိပုရံ၊ မြေခွေးသည် ဗိုက်ပြည့်အောင်။ မံသံ ခါဒိတွာ၊ အသားကို စား၍။ ဂုဟံ ပဝိသိတွာ၊ ဂူထဲသို့ ဝင်၍။ နိဒ္ဒါယတိ၊

အိပ်၏။ သော ကာလေ၊ ထိုမြေခွေးသည် အချိန်သည်။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ၊ ကုန်သွား
 ကုန်သွားသော်။ အဟမ္ပိ စတုပ္ပဒေါ၊ ငါသည်လည်း ခြေလေး ချောင်းရှိသော
 သားကောင်ပင်တည်း။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း
 နေ့တိုင်း။ ပရေဟိ ပေါသိယမာနော၊ သူတစ်ပါးတို့သည် ကျွေးမွေးအပ်လျက်။
 ဝိဟရာမိ၊ နေရအံ့နည်း။ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ဤနေ့မှ စ၍။ အဟမ္ပိ ဟတ္ထိ
 အာဒယော၊ ငါသည်လည်း ဆင်စသည်တို့ကို။ ဟနိတွာ၊ ကိုယ်တိုင် သတ်၍။
 မံသံ ခါဒိဿာမိ၊ အသားကို စားအံ့။ မိဂရာဇာ သီဟောပိ၊ သားတို့မင်းဖြစ်သော
 ခြင်္သေ့သည်လည်း။ ဝိရောစ သာမိတိ၊ တင့်တယ်တော်မူပါ အရှင်ဟု။ ဝုတ္တံ ပဒံဇေ၊
 ပြောဆိုအပ်သော ပုဒ်ကိုပင်။ နိဿာယ အမ္ပိပြု၍။ ဝရဝါရဏော ဝဇေတိ၊
 ဆင်ပြောင်တို့ကို သတ်၏။ အဟမ္ပိ သီဟေန၊ ငါသည်လည်း ခြင်္သေ့ကို။ ဝိရောစ
 ဇမ္ဗူကာတိ၊ တင့်တယ်တော်မူပါ ဇမ္ဗူကဟု။ မံ ဝဒါပေတွာ၊ ငါ့ကို ရည်ရွယ်ဆိုစေ၍။
 ဧကံ ဝရဝါရဏံ ဝမိတွာ၊ တစ်ကောင်သော ဆင်ပြောင်ကို သတ်၍။ မံသံ ခါဒိ
 ဿာမိတိ၊ အသားကို စားမည်”ဟု။ မာနံ ဝဇေသိ၊ မာနကို တိုးပွားစေပြီ။

သော သီဟံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ထိုမြေခွေးသည် ခြင်္သေ့သို့ ချဉ်းကပ်၍။ “သာမိ
 မယာ ဒီဃရတ္တံ၊ အို. အရှင်ခြင်္သေ့မင်း အကျွန်ုပ်သည် ရှည်စွာသော ညဉ့်ပတ်လုံး။
 တုမေဟိ၊ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းတို့သည်။ ဝမိတဝရဝါရဏာနံ၊ သတ်ဖြတ်အပ်ပြီး
 ဆင်ပြောင်ကြီးတို့၏။ မံသံ ခါဒိတံ၊ အသားကို စားခဲ့ရပြီ။ ဧကံ ဝါရဏံ၊ တစ်
 ကောင်သော ဆင်ပြောင်ကို။ အဟမ္ပိ မာရေတွာ၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သတ်၍။
 မံသံ ခါဒိတုကာမော၊ အသားကို စားလိုပါ၏။ တသ္မာ တုမေဟိ၊ ထို့ကြောင့်
 အရှင်ခြင်္သေ့မင်းတို့သည်။ နိပန္နဌာနေ၊ အိပ်ရာဌာန၌။ ကဉ္စနဂုဟာယံ၊ ရွှေဂူ၌။
 နိပဇ္ဇိဿာမိ၊ အိပ်ပါအံ့(အိပ်ပါရစေ)။ တုမေ ပဗ္ဗတပါဒေ၊ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းတို့သည်
 တောင်ခြေ၌။ ဝိစရန္တံ ဝရဝါရဏံ၊ ကျက်စားနေသော ဆင်ပြောင်ကို။ သြလော
 ကေတွာ၊ ကြည့်ခဲ့ပြီး၍။ မမ သန္တိကံ၊ ကျွန်ုပ်၏ထံသို့။ အာဂန္နာ၊ လာပြီး၍။ ဝိရောစ
 ဇမ္ဗူကာတိ၊ တင့်တယ်တော်မူပါ ဇမ္ဗူကဟု။ ဝဒေထ၊ ပြောပေးပါကုန်လော့။ ဧတ္တက
 မတ္တသ္မိ၊ ဤမျှလောက်၌။ မစ္ဆေရံ မာ ကရိတ္တာတိ၊ ဝန်တို့မှုကို မပြုကုန်လင့်”ဟု။
 ဧတံ အဝေါစ၊ ဤစကားကို ပြောပြီ။ အထ နံ သီဟော၊ ထိုအခါ ထိုမြေခွေးကို
 ဘုရားလောင်းခြင်္သေ့သည်။ “ဇမ္ဗူက တံ၊ အို. မြေခွေး သင်သည်။ ဝါရဏော ဝမိတံ၊
 ဆင်ပြောင်တို့ကို သတ်ခြင်းငှါ။ သမတ္ထေ သီဟကုလေ၊ စွမ်းနိုင်သော ခြင်္သေ့မျိုး၌။

န ဥပ္ပန္နော၊ မဖြစ်။ ဝါရဏံ ဝဓိတွာ၊ ဆင်ပြောင်ကို သတ်၍။ မံသံ ခါဒနသမတ္ထော၊ အသားကို စားရန်စွမ်းနိုင်သော။ သိင်္ဂီလော နာမ လောကေ နတ္ထိ၊ မြေခွေး မည်သည် လောက၌ မရှိ။ တေ ဧတံ မာ ရုစ္စိ၊ သင်မြေခွေးအား ဤဆင်ပြောင် သတ်လို့မူသည် မနှစ်သက်လင့်(သင်ဆင်ပြောင် မသတ်ချင်နှင့်)။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝဓိတဝရဝါရဏာနံယေဝ၊ သတ်ဖြတ်အပ်ပြီး ဆင်ပြောင်ကြီးတို့၏သာ။ မံသံ ခါဒိတွာ၊ အသားကို စား၍။ ဝဿာတိ အာဟ၊ နေပါ"ဟု ပြောပြီ။ သော ဧဝံ ဝုတ္တေပိ၊ ထိုမြေခွေးသည် ဤသို့ ပြောအပ်ပါသော်လည်း။ ဝိရမိတုံ န ဣစ္ဆိ၊ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိပြီ။ ပုနပ္ပုနံ ယာစိယေဝ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ တောင်းဆိုသည် သာတည်း။ သီဟော တံ၊ ဘုရားလောင်းခြင်္သေ့သည် ထိုမြေခွေးကို။ ဝါရေတုံ အသက္ကောန္တော၊ တားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား။ သမ္ပဋိစ္ဆိတွာ၊ လက်ခံပြီး၍။ “တေန ဟိ မမ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏။ ဝသနဋ္ဌာနံ ပဝိသိတွာ၊ နေရာဌာနသို့ ဝင်၍။ နိပဇ္ဇာတိ၊ အိပ်လော့”ဟုပြော၍။ ဇမ္ဗုကံ ကဉ္စနဂုဟာယံ၊ မြေခွေးကို ရွှေ့၌။ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ အိပ်စေ၍။ ပဗ္ဗတပါဒေ မတ္တဝရဝါရဏံ၊ တောင်ခြေ၌ အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကို။ သယံ ဩလောကေတွာ၊ ကိုယ်တိုင် ကြည့်ပြီး၍။ ဂုဟာဒွါရံ ဝန္တာ၊ ရွှေ့တံခါးသို့ သွား၌။ ဝိရောစ ဇမ္ဗုကာတိ အာဟ၊ တင့်တယ် တော်မူပါ အို၊ မြေခွေး”ဟု ပြောပြီ။ သိင်္ဂီလော ကဉ္စနဂုဟာယ၊ မြေခွေးသည် ရွှေ့မှ။ နိက္ခမိတွာ ဝိဇ္ဇမ္မိတွာ၊ ထွက်ခဲ့၍ ကွန်မြူး၍။ စတုဒ္ဓိသံ ဩလောကေတွာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး၍။ တိက္ခတ္တံ ဝဿိတွာ၊ သုံးကြိမ် ဟောင်ပြီး၍။ မတ္တဝရ ဝါရဏဿ၊ အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်၏။ ကုမ္ဘေ ပတိဿာမီတိ၊ ဦးကင်း၌ ကျမည်”ဟု။ ပက္ခန္နိတွာ ဝိရဇ္ဈိတွာ၊ ပြေးသွား၍ လွဲချော်၍။ ပါဒမူလေ ပတိ၊ ဆင်ပြောင်ခြေရင်း၌ ကျပြီ။ ဝါရဏော ဒက္ခိဏပါဒံ၊ ဆင်ပြောင်သည် ညာခြေကို။ ဥက္ခိပိတွာ၊ မ၊ချီ၍။ တဿ သီသံ အက္ကမိ၊ ထိုမြေခွေး၏ ဦးခေါင်းကို နင်းပြီ။ သီသဋ္ဌိနိ၊ ခေါင်းရိုးတို့သည်။ စုဏ္ဏဝိစုဏ္ဏာနိ၊ မှန်မှန်ညက်ညက်တို့သည်။ အဟေသုံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အထ အဿ သရီရံ၊ ထိုအခါ ထိုမြေခွေး၏ ကိုယ်ကို။ ဝါရဏော၊ ဆင်ပြောင်သည်။ ပါဒေန သံဃရိတွာ၊ ခြေထောက်ဖြင့် စုန်း၍။ ရာသီ ကတွာ၊ အစုအပုံကို ပြု၍။ ဥပရိ လဏ္ဍံ ပါတေတွာ၊ အပေါ်၌ ဆင်ချေးကို ယိုချ၍။ ကောဉ္ဇနာဒံ နဒန္တော၊ ကြိုးကြာသံကို မည်လျက်။ အရညံ ပါဝိသိ၊ တောထဲသို့ ဝင်သွားပြီ။

ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းခြင်္သေ့သည်။ ဣမံ ပဝတ္တိံ ဒိသ္မာ၊ ဤအဖြစ်ကို တွေ့ရ၍။ “ဇမ္ဗူက ဣဒါနိ၊ အို၊ မြေခွေး ယခုအခါ။ ဝိရောစ ဣတိ ဝတ္တာ၊ တင့်တယ်ပါလော့”ဟု ပြောပြီး၍။

၁၄၃။ လသီ စ တေ နိပ္ပလိတာ၊ မတ္ထကော စ ပဒါလိတော။

သဗ္ဗာ တေ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ အဇ္ဇ ခေါ တံ ဝိရောစသီတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ လသီစ တေ ။ပ။ ဝိရောစသီဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

တေ လသီ စ နိပ္ပလိတာ၊ သင်မြေခွေး၏ ဦးနှောက်သည်လည်း ထွက်နေပြီ။ မတ္ထကော စ ပဒါလိတော၊ ဦးခေါင်းကိုလည်း ခွဲအပ်ပြီ။ တေ သဗ္ဗာ ဖါသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ သင်၏ အားလုံးကုန်သော နံရိုးတို့သည် ကျိုးကုန်ပြီ။ အဇ္ဇ ခေါ တံ ဝိရောစသီ၊ ယနေ့ကား သင်သည် တင့်တယ်လှ၏။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ လသီတိ မတ္ထလုဂီ၊ လသီဟူသည်ကား ဦးနှောက်တည်း။ နိပ္ပလိတာတိ နိက္ခန္ဓာ၊ နိပ္ပလိတာဟူသည်ကား ထွက်နေပြီတည်း။ ဧဝံ ဗောဓိသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည်။ ဣမံ ဂါထံ ဝတ္တာ၊ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၍။ ယာဝတာယုကံ ဌတ္တာ၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး တည်နေပြီး၍။ ယထာကမ္ပံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတ္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ သိင်္ဂါလော၊ ထိုရှေးအခါက မြေခွေးသည်။ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊ ဒေဝဒတ်သည် ဖြစ်လာပြီ။ သီဟော ပန၊ ခြင်္သေ့သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဝိရောစဇာတကဝဏ္ဏနာ တတိယာ၊ ဝိရောစဇာတ်အဖွင့်သည်
တတိယတည်း။

၄။ နဂိုဠာဇာတ်ကဏ္ဍနာ

ဗဟုမွေတံ အသတ္တိ ဇာတဝေဒါတိ ဣဒံ၊ ဗဟုမွေတံ အသတ္တိ ဇာတဝေဒ
 စသော ဤဂါထာကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ အာဇီဝကာနံ မိစ္ဆာတပံ၊ တက္ကတွန်းတို့၏
 အကျင့်မှားကို။ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ တဒါ
 အာဇီဝကာ၊ ထိုအခါ တက္ကတွန်းတို့သည်။ ဇေတဝနပိဋိယံ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 ဘေး၌။ နာနပ္ပကာရံ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော။ မိစ္ဆာတပံ စရန္တိ၊ မှားသော
 အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ သမ္မဟုလာ ဘိက္ခု၊ တေသံ၊ များစွာကုန်သော ရဟန်း
 တို့သည် ထိုတက္ကတွန်းတို့၏။ ဥက္ကဋ္ဌိကပ္ပဓာနဝဂ္ဂုလိဝတကဏ္ဍကာပဿယ
 ပဉ္စတပတပနာဒိဘေဒံ၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်အားထုတ်ခြင်း၊ လင်းနို့ကဲ့သို့
 တွဲလဲနေကျင့်ခြင်း၊ ဆူးပေါ် အိပ်ခြင်း၊ အပူငါးမျိုး အပူခံခြင်းစသည်အပြားရှိသော။
 မိစ္ဆာတပံ ဒိသွာ၊ အကျင့်မှားကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဘန္တေ ဣမံ မိစ္ဆာတပံ၊
 အို၊ မြတ်စွာဘုရား ဤအကျင့်မှားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ကုသလံ ဝါ ဝုမ္မိ ဝါ၊
 ကုသိုလ်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း ကြီးပွားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ န ခေါ
 ဣတိ၊ ရှိပါသလော”ဟု။ ဘဂဝန္တံ ပုစ္ဆိသု၊ ဘုရားရှင်ကို မေးမြန်းကုန်ပြီ။ သတ္တာ၊
 ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခဝေ ဧဝရူပံ မိစ္ဆာတပံ၊ အို၊ . ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော
 အကျင့်မှားကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ကုသလံ ဝါ ဝုမ္မိ ဝါ၊ ကုသိုလ်ရခြင်းသည်
 လည်းကောင်း ကြီးပွားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ပုဗ္ဗေ ပဏ္ဍိတာ၊
 ရှေးက ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝရူပံ တပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်မှားကို။
 နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ကုသလံ ဝါ ဝုမ္မိ ဝါ၊ ကုသိုလ်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း
 ကြီးပွားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဘဝိဿတီတိ သညာယ၊ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော
 အမှတ်ဖြင့်။ ဇာတဂ္ဂိ ဂဟေတွာ၊ မွေးဖွားစဉ်ကမီးကို ယူ၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊
 တောထဲသို့ ဝင်၍။ အဂ္ဂိဇုဟနာဒိဝသေန၊ မီးပူဇော်ခြင်းစသည်အစွမ်းဖြင့်။ ကဉ္စိ
 ဝုမ္မိ အပဿန္တာ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကြီးပွားမှုကို မတွေ့ရ၍။ အဂ္ဂိ ဥဒကေန
 နိဗ္ဗာပေတွာ၊ မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းစေ၍။ ကသိဏပရိကမ္ပံ ကတွာ၊ ကသိုဏ်းပရိကံကို
 ပြု၍။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိယော စ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း
 သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ ဖြစ်စေပြီး၍။ ဗြဟ္မလောက

ပရာယဏာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိကုန်သည်။ အဟေသံ ဣတိ၊ ဖြစ်ကြပြီ”ဟု။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိ၊ မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ တဿ ဇာတဒိဝသေ၊ ထိုဘုရားလောင်း၏ မွေးဖွားရာနေ့၌။ မာတာ ပိတရော ဇာတဂ္ဂိ၊ မိဘတို့သည် မွေးဖွားစဉ်က မီးကို။ ဂဟေတွာ ဌပေသံ၊ ယူ၍ ထားကြပြီ။ အထ နံ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို သောဠသဝဿကာလေ၊ ၁၆နှစ်ရှိသော အခါ၌။ “ပုတ္တ မယံ တေ၊ အို. . ချစ်သား ငါတို့သည် သင်၏။ ဇာတဒိဝသေ အဂ္ဂိ ဂဏှိမ္မ၊ မွေးဖွားရာနေ့၌ မီးကို ယူထားခဲ့ကြပြီ။ အဂါရံ အဇ္ဈာဝသိတုကာမော၊ အိမ်၌ နေလိုသည်။ သစေ အသိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ တယော ဝေဒေ ဥဂ္ဂဏှ၊ သုံးပုံကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကို သင်ယူပါလော့။ ဗြဟ္မလောကံ အထ ဂန္တုကာမော၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ အကယ်၍ သွားလိုအံ့။ အဂ္ဂိ ဂဟေတွာ၊ ဖွားစဉ်ကမီးကို ယူ၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊ တောထဲသို့ ဝင်၍။ အဂ္ဂိ ပရိစရန္တော၊ မီးကို လုပ်ကျွေးလျက်။ မဟာဗြဟ္မာနံ အာရာဓေတွာ၊ ဗြဟ္မာကြီးကို နှစ်သက်စေ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာ ရှိသည်။ ဟောဟိတိ၊ ဖြစ်လော့”ဟု။ ဧတံ အဝေါစုံ၊ ဤစကားကို ပြောကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းသည်။ “မယံ အဂါရေန၊ ငါ့အား အိမ်ဖြင့်။ န အတ္ထောတိ၊ အလိုမရှိ”ဟု ပြော၍။ အဂ္ဂိ ဂဟေတွာ၊ ဖွားစဉ်ကမီးကို ယူ၍။ အရညံ ပဝိသိတွာ၊ တောထဲသို့ ဝင်၍။ အဿမပဒံ မာပေတွာ၊ သင်္ခမ်းကျောင်းကို ဖန်ဆင်းဆောက် လုပ်၍။ အဂ္ဂိ ပရိစရန္တော၊ မီးကို လုပ်ကျွေးလျက်။ အရညေ ဝိဟာသိ၊ တောထဲ၌ နေပြီ။ သော ဧကဒိဝသံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့၌။ ပစ္စန္တဂါမကေ၊ ပစ္စန္တရာဇ်ရွာငယ်၌။ ဂေါဒက္ခိဏံ လဘိတွာ၊ နွားအလှူကို ရ၍။ တံ ဂေါဏံ၊ ထိုနွားကို။ အဿမပဒံ နေတွာ၊ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ ဆောင်ယူ၍။ “အဂ္ဂိဘဂဝန္တံ ဂေါမံသံ၊ မီးဘုရားကို နွားသားကို။ ခါဒါပေဿာမိတိ စိန္တေသိ၊ စားစေမည်”ဟု တွေးပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းမှာ။ “ဣဓ လောဏံ နတ္ထိ၊ ဤတောထဲ၌ ဆားသည် မရှိ။ အဂ္ဂိဘဂဝါ အလောဏံ၊ မီးဘုရားသည် ဆားမပါသည်ကို။ ခါဒိတုံ န သက္ခိဿတိ၊ စားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လှဘဲ။ ဂါမတော၊

ရွာထဲမှ။ လောဏံ အာဟရိတွာ၊ ဆားကို ဆောင်ယူ၍။ အဂ္ဂိဘဂဝန္တံ သလောဏကံ၊ မီးဘုရားကို ဆားပါသည်ကို။ ခါဒါပေဿာမိတိ၊ စားစေမည်”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြန်ပြီ။ သော တံ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုနွားကို။ တတ္ထေဝ ဗန္ဓိတွာ၊ ထိုတောထဲ၌ပင် ချည်ထားခဲ့၍။ လောဏတ္ထာယ၊ ဆားယူခြင်းအကျိုးငှာ။ ဂါမကံ အဂမာသိ၊ ရွာငယ်သို့ သွားပြီ။ တသ္မိံ ဂတေ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် သွားသော်။ သမ္ပဟုလာ လုဒ္ဒကာ၊ များစွာကုန်သော မုဆိုးတို့သည်။ တံ ဌာနံ အာဂတာ၊ ထိုဘုရားလောင်းနေရာဌာနသို့ ရောက်လာကြသော်။ ဂေါဏံ ဒိသ္မာ ဝဓိတွာ၊ နွားကို တွေ့၍ သတ်၍။ မံသံ ပစိတွာ ခါဒိတွာ၊ အသားကို ချက်ပြုတ်၍ စား၍။ နဂ္ဂိဋ္ဌဉ္စ ဇယ်ဉ္စ၊ မြီးထူးကိုလည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ရိုးကိုလည်းကောင်း။ စမ္ပဉ္စ တတ္ထေဝ ဆဉ္စေတွာ၊ အရေကိုလည်းကောင်း ထိုသင်္ခမ်းကျောင်း၌ပင် စွန့်ထားခဲ့၍။ အဝသေသမံသံ၊ ကြွင်းကျန်သော အသားကို။ အာဒါယ အဂမံသု၊ ယူ၍ သွားကြပြီ။

ဗြာဟ္မဏော အာဂန္တာ၊ ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားသည် ပြန်ရောက်လာ၍။ နဂ္ဂိဋ္ဌာဒိမတ္တမေဝ ဒိသ္မာ၊ မြီးထူးစသည်မျှကိုသာ တွေ့ရ၍။ “အယံ အဂ္ဂိဘဂဝါ၊ ဤမီးဘုရားသည်။ အတ္တနော သန္တကမ္ပိ မိမိ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော နွားကိုသော်မှလည်း။ ရက္ခိတံ န သက္ကောတိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ မံ ပန ကဒါ ရက္ခိဿတိ၊ ငါ့ကိုကား ဘယ်အခါ၌ စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မည်နည်း။ ဣမိနာ အဂ္ဂိပရိစရဏေန၊ ဤမီးလုပ်ကျွေးခြင်းသည်။ နိရတ္ထကေန ဘဝိတဗ္ဗံ အကျိုးမရှိသည် ဖြစ်လောက်၏။ ဣတော နိဒါနံ၊ ဤမီးလုပ်ကျွေးခြင်းကြောင့်။ ကုသလံ ဝါ ဝုဗ္ဗိ ဝါ၊ ကုသိုလ်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကြီးပွားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ နတ္ထိ ဣတိ စိန္တေသိ၊ မရှိ”ဟု တွေးမိပြီ။ သော အဂ္ဂိပရိစရိယာယ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် မီးလုပ်ကျွေးခြင်း၌ ဝိဂတစ္ဆန္ဒော၊ ကင်းသော ဆန္ဒရှိ၍။ “ဟမ္ဘော အဂ္ဂိဘဂဝါ တုံ၊ ဟယ်. . မီးဘုရား သင်သည်။ အတ္တနော သန္တကမ္ပိ မိမိ၏ ပစ္စည်းကိုသော်မှလည်း။ ရက္ခိတံ အသက္ကောန္တော၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော်။ မံ ကဒါ ရက္ခိဿသိ၊ ငါ့ကို ဘယ်အခါ စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မည်နည်း။ မံသံ နတ္ထိ၊ အသားသည် မရှိတော့။ ဧတ္ထကေနပိ တုဿာဟိတိ၊ ဤမျှဖြင့်လည်း ရောင်ရဲလော့”ဟု။ နဂ္ဂိဋ္ဌာဒိနိ၊ မြီးထူး စသည်တို့ကို။ အဂ္ဂိမ္ပိ ပက္ခိပန္တော၊ မီးထဲ၌ ထည့်လျက်။

၁၄၄။ “ဗဟုမ္ပေ’တံ အသတ္တိ ဇာတဝေဒ၊ ယံ တံ ဝါလဓိနာ’ဘိပ္ပဇယာမ။

မံသာရဟဿ နတ္ထိ’ဇ္ဇ မံသံ၊ နဂုံဌမ္ပိ ဘဝံ ပဋိဂ္ဂဟာတူ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဗဟုမ္ပေ’တံ (ပ) ပဋိဂ္ဂဟာတုဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား..

အသတ္တိ ဇာတဝေဒ၊ သူတော်ကောင်းမဟုတ်သော အို.. မီး။ တံ ဝါလဓိနာ၊ သင့်ကို မြီးထူးဖြင့်။ ယံ အဘိပ္ပဇယာမ၊ အကြင်ပူဇော်ကုန်၏။ ဧတမ္ပိ ဗဟု၊ မြီးထူးဖြင့် ဤပူဇော်ခြင်းသည်လည်း များလှသေး၏။ မံသာရဟဿ၊ အသားပူဇော်ထိုက်သော သင့်အတွက်။ အဇ္ဇ မံသံ နတ္ထိ၊ ယနေ့ အသားသည် မရှိပြီ။ ဘဝံ နဂုံဌမ္ပိ ပဋိဂ္ဂဟာတု၊ သင်မီးဘုရားသည် မြီးထူးကိုလည်း လက်ခံပါလော့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဗဟုမ္ပေ’တန္တိ၊ ဗဟုမ္ပေတံဟူသည်ကား။ ဧတ္တကမ္ပိ ဗဟု၊ ဤမြီးထူးမျှသည်လည်း များလှသေး၏။ အသတ္တိတိ၊ အသတ္တိဟူသည်ကား။ အသပ္ပရိသ အသာဓုဇာတိက၊ သူတော်ကောင်း မဟုတ်သော သူတော်ကောင်း သဘောမရှိသောတည်း။ ဇာတဝေဒါတိ၊ ဇာတဝေဒဟု။ အဂ္ဂိ အာလပတိ၊ မီးကို ခေါ်၏။ ဟိ အဂ္ဂိ၊ အကြင်ကြောင့် မီးကို(မီးသည်)။ ဇာတမတ္တောဝ၊ ဖြစ်ခါမျှ ဖြစ်သော်သာ။ ဝေဒိယတိ၊ သိရ၏။ ပညာယတိ၊ ထင်ရှား၏။ ပါကဋ္ဌော ဟောတိ၊ ပေါ်လွင်သည် ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇာတဝေဒေါတိ ဝုစ္စတိ၊ ဇာတဝေဒဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ယံ တံ ဝါလဓိနာဘိပ္ပဇယာမာတိ၊ ယံ တံ ဝါလဓိနာဘိပ္ပဇယာမ ဟူသော ပါဌ်ဖြင့်။ အဇ္ဇ မံသံ၊ ယနေ့ ငါတို့သည်။ အတ္တနော သန္တကမ္ပိ၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းကိုသော်မှလည်း။ ရက္ခိတုံ အသမတ္ထံ ဘဂဝန္တံ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော မီးဘုရားကို။ ဝါလဓိနာ၊ မြီးထူးဖြင့်။ ယံ အဘိပ္ပဇယာမ၊ အကြင် ပူဇော်ကုန်၏။ ဧတမ္ပိ၊ မြီးထူးဖြင့် ထိုပူဇော်ခြင်းသည်သော်မှလည်း။ တဝ ဗဟုမေဝ၊ သင့်အတွက် များလှသေးသည်သာတည်း။ ဣတိ ဒဿေတိ၊ ဤကဲ့သို့ ဖော်ပြ၏။ မံသာရဟဿာတိ၊ မံသာရဟဿဟူသည်။ မံသံ အရဟဿ တုယံ၊ အသားကို စားရထိုက်သော သင့်အတွက်။ အဇ္ဇ မံသံ နတ္ထိ၊ ယနေ့ အသားသည် မရှိတော့။ နဂုံဌမ္ပိ ဘဝံ ပဋိဂ္ဂဟာတူတိ၊ နဂုံဌမ္ပိ ဘဝံ ပဋိဂ္ဂဟာတုဟူသည်ကား။ အတ္တနော သန္တကံ ရက္ခိတုံ၊ မိမိ၏ ပစ္စည်းကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ။ အသက္ကောန္တော ဘဝံ၊

မစွမ်းနိုင်သော သင်မီးဘုရားသည်။ သဇယံစမ္ပံ၊ ခြေထောက်ရိုး၊ အရေနှင့် တကွသော။ ဣမံ နဂုံဋ္ဌမိ ပဋိဂ္ဂဏှတု၊ ဤမြီးထူးကိုလည်း အလှူခံပါလော့။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဧဝံ ဝတ္တာ မဟာသတ္တော၊ ဤကဲ့သို့ ပြောပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည်။ အဂ္ဂိ ဥဒကေန နိဗ္ဗာပေတွာ၊ ဖွားစဉ်ကမီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်း၍။ ဣသိပဗ္ဗန္တံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ပြီး၍။ အဘိညာ စ သမာပတ္တိယော စ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ဗြဟ္မလောကပရာယဏော အဟောသိ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင် လဲလျောင်းရာရှိသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တေန သမယေန၊ ထိုရှေးအခါက။ နိဗ္ဗုတဂ္ဂိ တာပသော၊ ငြိမ်းအပ်ပြီးသော ဖွားစဉ်မီးရှိသော ရသေ့သည်ကား။ အဟမေဝ ဣတိ၊ ငါဘုရားသည်သာတည်း”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်း တော်မူပြီ။

နဂုံဋ္ဌဇာတကဝဏ္ဏနာ စတုတ္ထာ၊ နဂုံဋ္ဌဇာတ်အဖွင့်သည်
စတုတ္ထတည်း။

၅။ ရာဇဇာတကဝဏ္ဏနာ

န တုံ ရာဇ ဝိဇာနာသီတိ ဣဒံ၊ န တုံ ရာဇ ဝိဇာနာသီအစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ပုရာဏဒုတိယိကာပလောဘနံ၊ မယားဟောင်း ဖျားယောင်းမှုကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ပစ္စုပ္ပန္နဝတ္ထု၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကြောင်းသည်။ ဣန္ဒြိယဇာတကေ၊ ဣန္ဒြိယဇာတ်၌။ အာဝိ ဘဝိဿတိ၊ ထင်စွာ ဖြစ်လတုံ။ သတ္တာ ပန၊ ဘုရားရှင်သည်ကား။ တံ ဘိက္ခု အာမန္တေတွာ၊ ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခု မာတုဂါမော နာမ၊ အို ရဟန်း မာတုဂါမ မည်သည်။ အရက္ခိယော၊ စောင့်ရှောက်၍ မရ။ အာရက္ခံ ဌပေတွာ၊ အစောင့်

အရှောက်ကို ထား၍။ ရက္ခန္ဓာပိ၊ စောင့်ရှောက်ကြသော်လည်း။ ရက္ခိတံ န သက္ကောန္တိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံပိ ပုဗ္ဗေ၊ သင်သည်လည်း ရှေးက။ ဧတံ အာရက္ခံ၊ ဤအမျိုးသမီးကို အစောင့်အရှောက်ကို။ ဌပေတွာ ရက္ခန္ဓာပိ၊ ထား၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း။ ရက္ခိတံ နာသက္ခိ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့။ ဣဒါနိ ကထံ၊ ယခုအခါ ဘယ်မှာလျှင်။ ရက္ခိဿသိတိ ဝတ္တာ၊ လုံအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မည်နည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သုကယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ကျေးသားမျိုး၌ ဖြစ်ပြီ။ ကာသိရဋ္ဌေ ဧကော ဗြာဟ္မဏော၊ ကာသိတိုင်းက တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည်။ ဗောဓိသတ္တဉ္စ အဿ ကနိဋ္ဌဘာတရဉ္စ၊ ဘုရားလောင်းကိုလည်းကောင်း ထိုဘုရားလောင်း၏ ညီငယ်ကိုလည်းကောင်း။ ပုတ္တဋ္ဌာနေ ဌပေတွာ၊ သားအရာ၌ ထား၍။ ပေါသေသိ၊ မွေးမြူပြီ။ တေသု ဗောဓိသတ္တဿ နာမံ၊ ထိုကျေးသားနှစ်ကောင်တို့တွင် ဘုရားလောင်း၏ နာမည်သည်။ “ပေါဋ္ဌပါဒေါတိ အဟောသိ၊ ပေါဋ္ဌပါဒ”ဟု ဖြစ်ပြီ။ ဣတရဿ၊ သည့်ပြင်ကျေးသား၏။ (နာမံ၊ နာမည်သည်)။ “ရာဇောတိ၊ ရာဇမည်၏” တဿ ဗြာဟ္မဏဿ ဘရိယာ ပန၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ မယားသည်ကား။ အနာစာရာ၊ မလျော်သော အကျင့်ရှိသည်။ ဒုဿီလာ ဟောတိ၊ သီလမရှိသည် ဖြစ်၏။ သော ဝေါဟာရတ္ထာယ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရောင်းဝယ်ခြင်းငှာ။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွားသော်။ ဥဘော ဘာတရောပိ၊ နှစ်ကောင်ကုန်သော ကျေးသားညီနောင်တို့ကိုလည်း။ “တာတာ ဝေါ၊ အို. . ချစ်သားတို့ မင်းတို့၏။ မာတာ ဗြာဟ္မဏီ၊ မိခင်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏေးမသည်။ အနာစာရံ သစေ အာစရတိ၊ မလျော်သော အကျင့်ကို အကယ်၍ပြုကျင့်အံ့။ နံ ဝါရေယျာထ၊ ထိုမိခင်ပုဏ္ဏေးမကို တားမြစ်ကြ။ ဣတိ အာဟ၊ ဤသို့ မှာထားခဲ့ပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “သာဓု တာတ၊ ကောင်းပါပြီ အို. . ဖခင်။ ဝါရေတုံ သက္ကောန္တ၊ တားမြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင် ကြသော်။ ဝါရေယျာမ၊ တားမြစ်ပါကုန်အံ့။ အသက္ကောန္တ၊ မစွမ်းနိုင်ကြသော်။ တုဏှိ ဘဝိဿာမာတိ၊ ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်”ဟု။ အာဟ၊ ပြန်ပြောပြီ။ ဧဝံ ဗြာဟ္မဏော ဗြာဟ္မဏီ၊ ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏေးမကို။ သုကာနံ

နိဿယဒေတွာ၊ ကျေးသားတို့အား အပ်နှင်းခဲ့၍။ ဝေါဟာရတ္ထာယ ဂတော၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းအကျိုးငှာ ထွက်ခွါသွားပြီ။

တဿ ဂတဒိဝသတော၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ ထွက်သွားရာနေ့မှ။ ပဌာယ ပန ပြာဟ္မဏီ၊ စ၍ကား ပုဏ္ဏားမသည်။ အတိစရိတံ အာရဒ္ဓါ၊ လွန်ကျူးကျင့်ခြင်းငှါ အားထုတ်ပြီ။ ပဝိသန္တာနဉ္စ၊ အိမ်ဝင်လာသူတို့၏လည်းကောင်း။ နိက္ခမန္တာနဉ္စ၊ အိမ်မှ ထွက်သွားသူတို့၏လည်းကောင်း။ အန္တော နတ္ထိ၊ အဆုံးအပိုင်းအခြားသည် မရှိ။ တဿာ ကိရိယံ ဒိသ္မာ၊ ထိုပုဏ္ဏားမ၏ အပြုအမူကို တွေ့ရ၍။ ရာဇော ဗောဓိသတ္တံ၊ ညီရာဇသည် ဘုရားလောင်းကို။ “ဘာတိက အမှာကံ ပိတာ၊ အို. နောင်တော် ငါတို့၏ ဖခင်သည်။ ဝေါ မာတာ၊ မင်းတို့၏ အမိသည်။ အနာစာရံ သစေ အာစရတိ၊ မလျော်သော အကျင့်ကို အကယ်၍ ပြုကျင့်အံ့။ ဝါရေယျာထာတိ၊ တားမြစ်ကြဟု။ ဝတ္တာ ဂတော၊ မှာထား၍ သွားပြီ။ ဣဒါနိ စ သော၊ ယခုအခါ၌လည်း ဤမိခင်သည်။ အနာစာရံ အာစရတိ၊ မလျော်သော အကျင့်ကို ပြုကျင့်၏။ နံ ဝါရေမ ဣတိ၊ ထိုမိခင်ကို တားမြစ်ကုန်အံ့” ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ “တာတ တံ၊ အို. ချစ်ညီ သင်သည်။ အတ္တနော အဗျတ္တတာယ၊ မိမိ၏ မလိမ္မာသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဗာလဘာဝေန ဧဝံ ဝဒေသိ၊ မိုက်၊ အသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြောဆို၏။ မာတုဂါမံ နာမ ဥက္ခိပိတွာ၊ မာတုဂါမမည်သည်ကို မ၊ ချီ၍။ စရန္တာပိ ရက္ခိတံ၊ လှည့်လည်ကြ သော်လည်း စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ န သက္ကောန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ယံ ကမ္မံ ကာတုံ န သက္ကာ၊ အကြင်အမှုကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ တံ ကာတုံ၊ မစွမ်းနိုင်သည့်ထိုအမှုကို ပြုခြင်းငှါ။ န ဝတ္တတီတိ ဝတ္တာ၊ မသင့်”ဟု ပြောပြီး၍။

၁၄၅။ “န တံ ရာဇ ဝိဇာနာသိ၊ အမုရတ္ထေ အနာဂတေ။

အဗျယတံ ဝိလပသိ၊ ဝိရတ္တာ ကောသိယာယနေတိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ န တံ ရာဇ ။ပ။ ကောသိယာယနေ စသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ရာဇ တံ၊ အို. ချစ်ညီရာဇ သင်သည်။ အမုရတ္ထေ အနာဂတေ၊ သန်းခေါင် အချိန်သည် မရောက်သေးမီ။ န ဇာနာသိ၊ ဘယ်လောက်လာမည်ဟု မသိ။

အဗျယတံ ဝိလပသိ၊ မပီမပြင် ပြောမှုကို ပြောဆိုဘိ၏။ ကောသိယာယနေ
ဝိရတ္တာ၊ ကောသိယနွယ်ဝင် ငါတို့ဖခင်အပေါ်၌ မိခင်သည် ချစ်ခင်မှုမရှိ။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ န တုံ ရာဇ ဝိဇာနာသိ၊ အမရတ္တေ အနာဂတေတိ၊ န
တုံ ရာဇ။ပ။အနာဂတေ ဟူသည်။ တာတ ရာဇ တုံ န ဇာနာသိ၊ အို. ချစ်ညီရာဇ
သင်သည် မသိ။ အမရတ္တေ အနာဂတေ၊ သန်းခေါင်အခါသည် မရောက်
သေးသော။ ပဌမယာမေယေဝ၊ ပဌမယာမိ၌ပင်။ ဧတ္တကာ ဇနာ၊ ဤမျှရှိကုန်သော
လူတို့သည်။ အာဂတာ၊ လာကြပြီ။ ဣဒါနိ ကော ဇာနာတိ၊ ယခုအခါ ဘယ်သူသည်
သိအံ့နည်း။ ကိတ္တကာပိ အာဂမိဿန္တိ၊ ဘယ်မျှတို့သည်လည်း လာကြလိမ့်ဦး
မည်နည်း။ အဗျယတံ ဝိလပသိတိ၊ အဗျယတံ ဝိလပသိဟူသည်ကား။ တုံ
အဗျတ္တဝိလာပံ၊ မင်းသည် မပီမပြင်ပြောမှုကို။ ဝိလပသိ၊ ပြောဆိုဘိ၏။ ဝိရတ္တာ
ကောသိ ယာယနေတိ၊ ဝိရတ္တာ ကောသိယာယနေဟူသည်ကား။ နော မာတာ၊
ငါတို့၏ မိခင်ဖြစ်သော။ ကောသိယာယနိ ဗြာဟ္မဏီ၊ ကောသိယနွယ်ဝင်ဖြစ်သော
ပုဏ္ဏားမသည်။ အမှာကံ ပိတရိ ငါတို့၏ ဖခင်အပေါ်၌။ ဝိရတ္တာ နိပ္ပေမာ ဇာတာ၊
ချစ်ခင်မှုမရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ အဿာ တသ္မိံ ထိုမိခင်၏ ထိုဖခင်အပေါ်၌။ သိနေဟော
ဝါ ပေမံ ဝါ၊ ခင်မင်မှုသည်လည်းကောင်း ချစ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ သစေ
ဘဝေယျ၊ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့ ရှိအံ့။ ဧဝရူပံ အနာစာရံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော
မလျော်သော အကျင့်ကို။ န ကရေယျ၊ မပြုရာ။ ဣတိ ဣမံ အတ္ထံ၊ ဤကဲ့သို့
ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို။ ဧတေဟိ ဗျဉ္ဇနေဟိ၊ ဤသဒ္ဒါတို့ဖြင့်။ ပကာသေသိ၊
ထင်ရှားပြီ။

စ ပန၊ ဆက်၍ အထူးပြောပြရသော်။ ဧဝံ ပကာသေတွာ၊ ဤသို့ထင်ရှားပြပြီး၍။
ဗြာဟ္မဏိယာ သဒ္ဓိံ ဝတ္တံ၊ ပုဏ္ဏားမနှင့် အတူ ပြောခြင်းငှါ။ ရာဇဿ န အဒါသိ၊
ရာဇအား မပေးပြီ။ သာပိ ဗြာဟ္မဏဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားမသည်လည်း ပုဏ္ဏား၏။
ယာဝ အနာဂမနာ၊ မလာမချင်း။ ယထာရူစိယာ ဝိစရိ ကြိုက်သည်အား လျော်စွာ
ပြုကျင့်ပြီ။ ဗြဟ္မဏော အာဂန္တာ၊ ပုဏ္ဏားသည် ပြန်ရောက်လာ၍။ ပေါဋ္ဌပါဒံ၊
ဘုရားလောင်း ပေါဋ္ဌပါဒကို။ “တာတ ဝေါ မာတာ၊ အို. ချစ်သား မင်းတို့၏
မိခင်သည်။ ကီဒိသိတိ ပုစ္ဆိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ရှုအပ်သနည်း”ဟု မေးပြီ။ ဗောဓိသတ္တော
ဗြာဟ္မဏဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် မွေးစားပုဏ္ဏားအား။ သဗ္ဗံ ယထာဘူတံ၊

အလုံးစုံကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း။ ကထေတွာ၊ ပြောကြားပြီး၍။ “တာတ တေ၊ အို၊ ဖခင် သင်ဖခင်အား။ ဧဝရူပါယ ဒုဿီလာယ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သီလမရှိသော အိမ်ရှင်မဖြင့်။ ကိန္တိ ဝတွာ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”ဟု ပြောပြီး၍။ “တာတ အမှေဟိ၊ အို၊ ဖခင် ကျွန်တော်တို့သည်။ မာတုယာ ဒေါသဿ၊ မိခင်၏ အပြစ်ကို။ ကထိတကာလတော ပဋ္ဌာယ၊ ပြောပြီးချိန်မှ စ၍။ ဣဓ ဝသိတုံ၊ ဤအိမ်၌ နေခြင်းငှါ။ န သက္ကာတိ၊ မတတ်ကောင်း”ဟုပြော၍။ ဗြာဟ္မဏဿ ပါဒေ ဝန္တိတွာ၊ ပုဏ္ဏား၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍။ ရာဇေန သဒ္ဓိံ ဥပ္ပတိတွာ၊ ရာဇနှင့် အတူ ပျံသွား၍။ အရညံ အဂမာသိ၊ တောထဲသို့ ပျံသွားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ ပကာသေသိ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌။ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု၊ သာသနာတော် ပြီးငွေ့သော ရဟန်းသည်။ သောတာပတ္တိဖလေ ပတိဋ္ဌဟိ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီ။ “တဒါ ဗြာဟ္မဏော စ ဗြာဟ္မဏီ စ၊ ထိုရှေးအခါက ပုဏ္ဏားသည် လည်းကောင်း ပုဏ္ဏားမသည်လည်းကောင်း။ ဧတေယေဝ ဒွေ ဇနာ အဟေသုံ၊ ထိုရဟန်း၊ မယားဟောင်းနှစ်ယောက်တို့သည်သာ ဖြစ်လာကြပြီ။ ရာဇော အာနန္ဒော၊ ရာဇသည်ကား အာနန္ဒာတည်း။ ပေါဋ္ဌပါဒေါ ပန၊ ပေါဋ္ဌပါဒသည် ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ ဣတိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ ဤကား ဇာတ်ပေါင်းခန်းတည်း။

ရာဇဇာတကဝဏ္ဏနာ ပဉ္စမာ၊ ရာဇဇာတ်အဖွင့်သည် ပဉ္စမတည်း။

၆။ သမုဒ္ဒကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ

အပိ န ဟနုကာ သန္တာတိဣဒံ၊ အပိ န ဟနုကာ သန္တာအစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ သမ္ပဟုလေ မဟလ္လကေ ဘိက္ခု၊ များစွာကုန်သော ရဟန်းကြီးတို့ကို။ အာရပ္ပ ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိယံ ကုဋ္ဌမ္ပိကာ၊ သာဝတ္ထိမြို့က သူကြွယ်ဖြစ်ကုန်သော။ အနာ မဟဒ္ဒနာ၊ မြှုပ်ထားသည့် ပစ္စည်း ရှိကြကုန်သော နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်း များစွာရှိကုန်သော။ ဂိဟိကာလေ

အညမညသဟာယကာ၊ လူဖြစ်စဉ်က အချင်းချင်းသူငယ်ချင်း ဖြစ်ကုန်သော။
 တေ ဧကတော ဟုတွာ၊ ထိုရဟန်းကြီးများစွာတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ကြ၍။
 ပုညာနိ ကရောန္တာ၊ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကြလျက်။ သတ္ထု ဓမ္မဒေသနံ သုတွာ၊
 ဘုရားရှင်၏ ဟောကြားအပ်သော တရားကို နာကြရ၍။ “မယံ မဟလ္လကာ၊
 ငါတို့သည် အသက်ကြီးကြပြီ။ နော ယရာဝါသေန ကိံ၊ ငါတို့အား အိမ်၌နေခြင်းဖြင့်
 ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ သတ္ထု သန္တိကေ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌။ ရမဏီယေ
 ဗုဒ္ဓသာသနေ၊ ဓမ္မလျော်ထိုက်သော ဘုရားသာသနာတော်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊
 ရှင်ရဟန်းပြုကြ၍။ ဒုက္ခဿ အန္တံ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၏ ကုန်ဆုံးမှုကို။ ကရိဿာမာတိ၊
 ပြုကြမည်”ဟုတိုင်ပင်ကြ၍။ သဗ္ဗံ သာပတေယျံ၊ အားလုံးသော ပစ္စည်းကို။
 ပုတ္တဓိတာဒိနံ ဒတွာ၊ သားသမီးစသူတို့အား ပေးပြီး၍။ အဿုမုခံ ဉာတိသံဃံ
 ပဟာယ၊ မျက်နှာ၌မျက်ရည်ရှိသော ဆွေမျိုးအပေါင်းကို စွန့်ခွါ၍။ သတ္တာရံ ပဗ္ဗဇ္ဇံ
 ရှင်တော်ဘုရားကို ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို။ ယာစိတွာ ပဗ္ဗဇိသု ကိရ၊ တောင်းပန်၍
 ရှင်ရဟန်းပြုကြပြီတဲ့။ ပဗ္ဗဇိတွာ ပန ပဗ္ဗဇ္ဇာနုရူပံ၊ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး၍ ကား ရှင်ရဟန်း
 အဖြစ်အားလျော်စွာ။ သမဏဓမ္မံ န ကရိံသု၊ ရဟန်းတရားကို မပြုကြပြီ။ မဟလ္လက
 ဘာဝေန၊ အသက်ကြီးသည့်အဖြစ်ကြောင့်။ ဓမ္မမ္ပံ န ပရိယာပုဏီသု၊ ပရိယတ္တိ
 တရားကိုလည်း မသင်ယူကြပြီ။ ဂိဟိကာလေ ဝိယ၊ လူဖြစ်စဉ်ကာလ၌ကဲ့သို့။
 ပဗ္ဗဇ္ဇိတကာလေပိ၊ ရဟန်းဖြစ်ရာအခါ၌လည်း။ ဝိဟာရပရိယန္တေ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်အစွန်အဖျား၌။ ပဏ္ဏသာလံ ကာရေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဆောက်
 လုပ်စေ၍။ ဧကတောဝ ဝသိံသု၊ တစ်ပေါင်းတည်းသာ နေကြပြီ။ ပိဏ္ဏာယ စရန္တာပိ၊
 ဆွမ်းအကျိုးငှာ သွားကြကုန်သော်လည်း။ အညတ္ထ အဂန္တာ၊ အခြားအိမ်သို့
 မသွားကြမူ၍။ ယေဘုယျေန၊ များသောအားဖြင့်။ အတ္တနော ပုတ္တဒါရဿ
 ဂေဟံဧဝ၊ မိမိ၏ သား သမီး၊ သားမယား၏ အိမ်သို့သာ။ ဂန္တာ ဘုဉ္ဇိသု၊ သွား၍
 ဘုဉ်ပေးကြပြီ။ တေသု ဧကဿ၊ ထိုရဟန်းကြီးတို့တွင် တစ်ပါး၏။ ပုရာဏ
 ဒုတိယိကာ၊ မယားဟောင်းသည်။ သဗ္ဗေသမ္ပိ မဟလ္လကတ္ထေရာနံ၊ အားလုံးလည်း
 ဖြစ်ကုန်သော သက်ကြီးမထေရ်တို့အား။ ဥပကာရာ အဟောသိ၊ ကျေးဇူး
 ပြုတတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ တဿာ သေသာပိ၊ ထို့ကြောင့် ကျန်သက်ကြီး မထေရ်တို့သည်
 လည်း။ အတ္တနာ လဒ္ဓံ၊ မိမိသည် ရရှိအပ်သော။ အာဟာရံ ဂဟေတွာ၊
 အာဟာရကို ယူ၍။ တဿာ ဂေဟေဧဝ၊ ထိုမယားဟောင်း၏ အိမ်၌သာ။

နိဿိဒိတွာ ဘုဉ္ဇန္တိ နေ၍ ဘုဉ်းပေးကြကုန်၏။ သာပိ တေသံ၊ ထိုမယားဟောင်း သည်လည်း ထိုသက်ကြီးမထေရ်တို့အား။ ယထာသန္နိဟိတံ၊ အကြင်အကြင် ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော။ သူပဗျဉ္ဇနံ ဒေတိ၊ ပဲနောက်ဟင်း၊ လက်သုတ်လျာ ဟင်းကို ပေးလှူ၏။ သာ အညတရေန ရောဂေန၊ ထိုမယားဟောင်းသည် အညတရဖြစ်သော ရောဂါသည်။ ဖုဋ္ဌာ ကာလံ အကာသိ၊ တွေ့ထိနှိပ်စက်အပ်၍ သေမှုကို ပြုပြီ။ အထ တေ မဟလ္လကတ္ထေရာ၊ ထိုအခါ ထိုသက်ကြီးမထေရ် တို့သည်။ ဝိဟာရံ ဂန္ဓာ၊ ကျောင်းတော်သို့ သွားကြ၍။ အညမညံ ဂီဝါသု ဂဟေတွာ၊ အချင်းချင်း လည်ပင်းတို့ကို ကိုင်ကြ၍။ “မဓုရဟတ္ထရသာ ဥပါသိကာ၊ ချိုမြိန်သော လက်အရသာရှိသော ဥပါသိကာမသည်။ ကာလကတာတိ၊ သေရှာပြီ”ဟု ပြောကြ၍။ ဝိဟာရပစ္စန္ဓေ၊ ကျောင်းတော်အစွန်အဖျား၌။ ရောဒန္တာ ဝိစရိသု၊ ငိုကျွေးကြလျက် လှည့်လည်ကုန်ပြီ။ တေသံ သဒ္ဓံ သုတွာ၊ ထိုသက်ကြီးရဟန်းတို့၏ ငိုသံကို ကြားရ၍။ ဣတော စိတော စ၊ ဤမှလည်း ဤမှလည်း။ ဘိက္ခု၊ သန္နိပတိတွာ၊ ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးကြ၍။ “အာဝုသော ကသ္မာ၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ဘာကြောင့်။ ရောဒထာတိ ပုစ္ဆိသု၊ ငိုကြသနည်း”ဟု မေးကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုအသက်ကြီးမထေရ်တို့သည်။ “အမှာကံ သဟာယကဿ၊ တပည့်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်း၏။ ပုရာဏဒုတိယိကာ၊ မယားဟောင်းဖြစ်သော။ မဓုရဟတ္ထရသာ ကာလကတာ၊ ချိုမြိန်သော လက်အရသာရှိသူမသည် သေရှာပြီ။ အတိဝိယ အမှာကံ၊ အလွန်ပင် တပည့်တော်တို့အား။ ဥပကာရာ၊ ကျေးဇူးပြု တတ်၏။ ဣဒါနိ ကုတော၊ ယခုအခါ အဘယ်မှာ။ တထာရူပံ လဘိဿာမာတိ၊ ထိုသို့သဘောရှိသူမကို ရနိုင်ပါအံ့နည်း”ဟု။ ဣမိနာ ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်။ ရောဒိမှာတိ အာဟံသု၊ ငိုကြပါပြီ”ဟု လျှောက်ကုန်ပြီ။

တေသံ တံ ဝိပွကာရံ ဒိသ္မာ၊ ထိုသက်ကြီးရဟန်းတို့၏ ထိုဖောက်ပြန်သော အပြုအမူကို တွေ့ကြရ၍။ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော ဣမိနာ နာမ ကာရဏေန၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ ဤမည်သော အကြောင်း ကြောင့်။ မဟလ္လတ္ထေရာ အညမညံ၊ သက်ကြီးမထေရ်တို့သည် အချင်းချင်း။ ဂီဝါသု ဂဟေတွာ၊ လည်ပင်းတို့ကို ကိုင်ကြ၍။ ဝိဟာရပစ္စန္ဓေ၊ ကျောင်းတော် အစွန် အဖျား၌။ ရောဒန္တာ ဝိစရန္တိတိ၊ ငိုကုန်လျက် လှည့်လည်ကြ၏”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်ပြီ။ သတ္ထာ အာဂန္ဓာ၊ ဘုရားရှင်သည်

ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္တိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္တ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။ ဧတေ တဿာ ကာလကိရိယာယ၊ ဤသက်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ထိုအမျိုးသမီး၏ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်။ ရောဒန္တာ န ဝိစရန္တိ၊ ငို ကြွေးကုန်လျက် လှည့်လည်ကြသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧတေ၊ ရှေးကလည်း ဤသက်ကြီးရဟန်းတို့ သည်။ ကာကယောနိယံ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ကျီးမျိုး၌ ဖြစ်ကြ၍။ သမုဒ္ဒေ မတံ ဣမံ နိဿာယ၊ သမုဒ္ဒရာ၌ သေသော ဤအမျိုးသမီးကို အမှီပြု၍။ ‘သမုဒ္ဒဥဒကံ ဥဿိဉ္စိတွာ၊ သမုဒ္ဒရာရေကို ငုံကြ၍။ ဧတံ နိဟရိဿာမာတိ၊ ဤကျီးမဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကို ထုတ်ဆောင်ကြအံ့’ဟု။ ဝါယမန္တာ၊ အားထုတ်ကြသော်။ ပဏ္ဍိတေ နိဿာယ၊ ပညာရှိတို့ကို အမှီပြု၍။ ဇီဝိတံ လဘိသုတိ ဝတွာ၊ အသက်ကို ရဖူးကြပြီ”ဟု မိန့်တော်၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသိမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သမုဒ္ဒဒေဝတာ ဟုတွာ နိဗ္ဗတ္တိ၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်သည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီ။ အထ ဧကော ကာကော၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော ကျီးသည်။ အတ္တနော ဘရိယံ၊ မိမိ၏ မယားဖြစ်သော။ ကာကိ အာဒါယ၊ ကျီးမကို ခေါ်ယူ၍။ ဂေါစရံ ပရိယေသမာနော၊ အစာကို ရှာဖွေလျက်။ သမုဒ္ဒတီရံ အဂမာသိ၊ ပင်လယ် ကမ်းနားသို့ ရောက်သွားပြီ။ တသ္မိံ ကာလေ မနုဿာ၊ ထိုအခါက လူတို့သည်။ သမုဒ္ဒတီရေ၊ ပင်လယ်ကမ်းနား၌။ ခီရပါယာသမစ္ဆမံသသုရာဒိဟိ၊ နို့ရည်၊ နို့ဃနာ၊ ငါး၊ အမဲ သေရည်စသည်တို့ဖြင့်။ နာဂဗလိကမ္ပံ၊ နဂါးတို့အား ပူဇော်ပသမှုကို။ ကတွာ ပက္ကမိသု၊ ပြု၍ ဖဲသွားကုန်ပြီ။ အထ သော ကာကော၊ ထိုအခါ ထိုကျီး သည်။ ဗလိကမ္ပဌာနံ ဂန္ဓာ၊ ပူဇော်မှုပြုရာဌာနသို့ သွား၍။ ခီရာဒိနိ ဒိသွာ၊ နို့ရည် စသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရ၍။ ကာကိယာ သဒ္ဓိံ၊ ကျီးမနှင့် အတူ။ ခီရပါယာသ မစ္ဆမံသာဒိနိ ဘုဉ္စိတွာ၊ နို့ရည် နို့ဃနာ ငါး အမဲစသည်တို့ကို စားပြီး၍။ ဗဟံ သုရံ ပိဝိ၊ များစွာသော သေရည်ကို သောက်ပြီ။ တေ ဥဘောပိ သုရာမဒမတ္တာ၊

ထိုကျိဖို၊ကျီးမနှစ်ကောင်တို့သည်လည်း သေရည်ရစ်မှူးကြကုန်၍။ သမုဒ္ဒကီဠ်
 ကိဠိဿာမာတိ၊ ပင်လယ်ရေကစားခြင်းကို ကစားကြမည်ဟု တွေး၍။ ဝေလန္တေ
 နိသီဒိတွာ၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ နေကြ၍။ နှာယိတုံ အာရဘိသု၊ ရေချိုးခြင်းငှာ
 အားထုတ်ကြပြီ။ အထ ဧကာ ဥမိ အာဂန္တာ၊ ထိုအခါ တစ်လုံးသော လှိုင်းသည်
 ရောက်လာခဲ့၍။ ကာကိ ဂဟေတွာ၊ ကျီးမကို ယူသွား၍။ သမုဒ္ဒ ပဝေသေသိ၊
 ပင်လယ်ထဲသို့ သွင်းပြီ။ တံ ဧကော မစ္ဆော၊ ထိုကျီးမကို တစ်ကောင်သော ငါးသည်။
 မံသံ ခါဒိတွာ အဇ္ဈောဟရိ၊ အသားကို စားပြီး၍ မျှီချပြီ။ ကာကော၊ ကျီးသည်။
 “မေ ဘရိယာ မတာတိ၊ ငါ၏ မယားသည် သေရှာပြီ”ဟု။ ရောဒိ ပရိဒေဝိ၊ ငိုပြီ
 မြည်တမ်းပြီ။ အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုကျီး၏။ ပရိဒေဝနသဒ္ဓံ သုတွာ၊ ငိုကျွေးသံကို
 ကြားရ၍။ ဗဟူ ကာကာ သန္နိပတိတွာ၊ များစွာကုန်သော ကျီးတို့သည် ကောင်းစွာ
 စုဝေးကျရောက်၍။ “ကိကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ရောဒသီတိ
 ပုစ္ဆိသု၊ ငိုကြွေးသနည်း”ဟု မေးကြပြီ။ ဝေါ သဟာယိကာ၊ သင်တို့၏ သူငယ်ချင်း
 မသည်။ ဝေလန္တေ နှာယမာနာ၊ ကမ်းစပ်၌ ရေချိုးနေသော်။ ဥမိယာ ဟဋ္ဌာတိ၊
 လှိုင်း၏ ဆောင်ယူမှုခံရသည်ဟု ဖြေပြီ။ တေ သဗ္ဗေပိ ဧကရဝံ၊ ထိုကျီးအားလုံး
 တို့သည်လည်း တစ်ပေါင်းတည်းသော အသံကို။ ရဝန္တာ ရောဒိသု၊ အသံပြုကြ
 လျက် ငိုကုန်ပြီ။ အထ နေသံ၊ ထိုအခါ ထိုကျီးတို့မှာ။ “ဣဒံ သမုဒ္ဒဥဒကံ နာမ၊
 ဤပင်လယ် ရေမည်သည်။ အမှာကံ ကိ ပဟောသိ၊ ငါတို့အတွက် ဘာဖြစ်
 လောက်အံ့နည်း။ ဥဒကံ ဥဿိဉ္စိတွာ၊ ပင်လယ်ရေကို ငုံယူထွေးပြစ်၍။ သမုဒ္ဒံ
 တုစ္ဆံ ကတွာ၊ ပင်လယ်ကို ရေမရှိ၊ အချည်းနှီးကို ပြု၍။ သဟာယိကံ နိဟရိ
 ဿာမာတိ၊ သူငယ်ချင်းမကို ဆောင်ယူကြမည်”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံ
 သည် ဖြစ်ပြီ။ တေ မုခံ၊ ထိုကျီးတို့သည် ခံတွင်းကို။ ပူရေတွာ ပူရေတွာ၊ ပြည့်စေ၍
 ပြည့်စေ၍။ ဥဒကံ ဗဟိ ဆဉ္ဇေန္တိ၊ ပင်လယ်ရေကို ပင်လယ်ပြင်ပ၌ စွန့်ကြ၊
 ထွေးကြကုန်၏။ လောဏူဒကေန စ၊ ဆားငန်ရေကြောင့်လည်း။ ဂလေ သုဿ
 မာနေ၊ လည်ချောင်း သည် ခြောက်ကပ်သော်။ ဥဌာယ ဥဌာယ၊ ထပျံ၍ ထပျံ၍။
 ထလံ ဂန္တာ ဝိဿမန္တိ၊ ကုန်းပေါ်သို့ သွား၍ အပန်းဖြေကုန်၏။

တေ ဟန္တသု ကိလန္တေသု၊ ထိုကျီးတို့သည် မေးတို့သည် ပင်ပန်းကုန်သော်။
 မုခေသု သုက္ခန္တေသု၊ အာခံတွင်းတို့သည် ခြောက်ကုန်သော်။ အက္ခိသု ရတ္တေသု၊
 မျက်စိတို့သည် နီကုန်သော။ ဒီနာ ကိလန္တာ ဟုတွာ၊ ဆင်းရဲကုန်သည် ပင်ပန်း

ကုန်သည် ဖြစ်ကြ၍။ အညမည အာမန္တေတွာ၊ အချင်းချင်း ခေါ်ဝေါ်ကြ၍။
“အဟ္မော မယံ၊ အိံ . အချင်းတို့ ငါတို့သည်။ သမုဒ္ဒဉဒကံ ဂဟေတွာ၊ ပင်လယ်ရေကို
ယူ၍။ ဗဟိ ပါတေမ၊ ပြင်ပသို့ ကျစေကုန်၏။ ဂဟိတဂဟိတဌာနံ ပုန၊ ယူရာ
ယူရာဌာနသည် တစ်ဖန်။ ဉဒကေန ပူရတိ၊ ရေဖြင့် ပြည့်မြဲပြည့်၏။ သမုဒ္ဒံ တုစ္ဆံ၊
ပင်လယ်ကို ရေမရှိ၊ အချည်းနှီးကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ခိဿာမာတိ ဝတွာ၊
စွမ်းနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်”ဟု ပြောကြ၍။

၁၄၆။ “အပိ န ဟနုကာ သန္တာ၊ မုခဉ္စ ပရိသုဿတိ။

ဩရမာမ န ပါရေမ၊ ပူရတေဝ မဟောဒမိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟံသု၊ အပိ န ဟနုကာ (ပ) မဟောဒမိဟူသော ဤဂါထာကို
ရွတ်ဆိုကုန်ပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

နော ဟနုကာ အပိ သန္တာ၊ ငါတို့၏ မေးတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်ပြီ။
မုခဉ္စ ပရိသုဿတိ၊ အာခံတွင်းသည်လည်း ခြောက်၏။ ဩရမာမ န ပါရေမ၊
ဆွဲငင်ကြ၊ သက်ဝင်စေကြပါ၏၊ အချည်းနှီးဖြစ်အောင်ကား မစွမ်းနိုင်ကုန်။
မဟောဒမိ ပူရတေဝ၊ ပင်လယ်သည် ပြည့်မြဲပြည့်နေသည်သာတည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ အပိ န ဟနုကာ သန္တာတိ၊ အပိ န ဟနုကာ သန္တာ
ဟူသည်ကား။ နော ဟနုကာ အပိ သန္တာ၊ ငါတို့၏ မေးတို့သည်လည်း ပန်းကုန်ပြီ။
အမှာကံ ဟနုကာအပိ ကိလန္တာ၊ ငါတို့၏ မေးတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကုန်ပြီတည်း။
ဩရမာမ န ပါရေမာတိ၊ ဩရမာမ န ပါရေမဟူသည်။ မယံ အတ္တနော ဗလေန၊
ငါတို့သည် မိမိ၏ စွမ်းအားဖြင့်။ မဟာသမုဒ္ဒဉဒကံ၊ ပင်လယ်ကြီးထဲကရေကို။
အာကမ္မာမ ဩဿာရေမ၊ အပြင်ပသို့ငင်ကြ သက်ဝင်စေကြပါကုန်၏။ ပန တုစ္ဆံ
နံ၊ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်အောင် ထိုပင်လယ်ကို။ ကာတုံ န သက္ခောမ၊
ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ဟိ အယံ မဟောဒမိ ပူရတေဝ၊ မှန်၏ ဤပင်
လယ်သည် ပြည့်မြဲပြည့်နေသည်သာတည်း။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

စ ပန ဧဝံ ဝတွာ၊ ဆက်၍ အထူး ပြောရသော် ဤသို့ ပြောကြ၍။ သဗ္ဗေပိ
တေ ကာကာ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုကျီးတို့သည်။ “တဿာ ကာကိယာ၊
ထိုကျီးမ၏။ ဧဝရူပံ နာမ တုဏ္ဏံ အဟောသိ၊ ဤသို့သဘောရှိသည်မည်သော

နှုတ်သီးသည် ဖြစ်ပြီ။ ဝဋ္ဋကိန်နိ ဧဝရူပါနိ၊ လုံးဝိုင်းသော မျက်စိတို့သည်ကား ဤသို့သဘောရှိကုန်၏။ ဆဝိသဏ္ဌာနံ ဧဝရူပံ၊ အရေနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိ၏။ မဓုရသဒ္ဓေါ ဧဝရူပေါ၊ ချိုသာသော အသံကား ဤသို့ သဘောရှိ၏။ နော သာ၊ ငါတို့၏ ထိုကျီးမသည်။ ဣမံ စောရသမုဒ္ဒံ နိဿာယ၊ ဤပင်လယ်သူခိုးကို အမှီပြု၍။ နဋ္ဌာတိ၊ ပျက်စီးရရှာပြီ”ဟု။ ဗဟုံ ဝိပ္ပလပိသု၊ များစွာ အထူးထူးအပြားပြား မြည်တမ်းကြပြီ။ ဧဝံ ဝိပ္ပလပမာနေ တေ၊ ဤကဲ့သို့ အထူးထူး အပြားပြား မြည်တမ်းကြကုန်သော ထိုကျီးတို့ကို။ သမုဒ္ဒဒေဝတာ၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဘေရဝရူပံ ဒဿေတွာ၊ ကြောက် မတ်ဖွယ်ရာ အာရုံကို ဖန်ဆင်းပြ၍။ ပလာပေသိ၊ ပျံ့ပြေးစေပြီ။ ဧဝံ တေသံ၊ ဤကဲ့သို့ ထိုကျီးတို့အား။ သောတ္ထိ အဟောသိ၊ ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ကာကီ၊ ထိုရှေးအခါက ကျီးမသည်။ အယံ ပုရာဏဒုတိယိကာ အဟောသိ၊ ဤမယားဟောင်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ကာကော မဟလ္လတ္ထေရော၊ ကျီးဖိုသည်ကား သက်ကြီးမထေရ်တည်း။ သေသကာကာ သေသမဟလ္လတ္ထေရော၊ ကြွင်းကျန်သော ကျီးတို့သည်ကား ကြွင်းကျန်သော သက်ကြီးမထေရ်တို့တည်း။ သမုဒ္ဒဒေဝတာ ပန၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမော ဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သမုဒ္ဒကာကဇာတကဝဏ္ဏနာ ဆဋ္ဌာ၊ သမုဒ္ဒကာကဇာတ်အဖွင့်သည် ဆဋ္ဌတည်း။

၇။ ပုပ္ဖရတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ

နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒုံ ဒုက္ခန္တိ ဣဒံ၊ နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒုံ ဒုက္ခံအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဧကံ ဥက္ကဏ္ဍိတဘိက္ခု အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ တစ်ပါးသော သာသနာတော်ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူပြီ။ ဟိ သော ဘဂဝတာ၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုရဟန်းကို ဘုရားရှင်က။ “ဘိက္ခု

တုံ၊ အို. ရဟန်း သင်သည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော ကိရ၊ ငြီးငွေ့သတဲ့ဟု ကြားရသည်ကား။ သစ္စန္တိ ဝုတ္တော၊ မှန်သလောဟု မေးတော်မူအပ်သော်။ သစ္စန္တိ ဝတ္တာ၊ မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်ထား၍။ ကေန ဥက္ကဏ္ဍာပိတော၊ အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေအပ်သည်။ အသီတိ စ ပုဋ္ဌော၊ ဖြစ်သနည်း”ဟုလည်း မေးတော်မူအပ်သော်။ “ပုရာဏ ဒုတိယိကာယာတိ ဝတ္တာ၊ မယားဟောင်းပါဟု ဖြေကြားပြီး၍။ “ဘန္တေ သာ ဣတ္ထိ၊ အို. . ရှင်တော်ဘုရား ထိုအမျိုးသမီးသည်။ မဓုရဟတ္ထရသာ၊ ချိုမြိန်သော လက်အရသာရှိ၏။ တံ ဝိနာ၊ ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည်ဖယ်ထား၍။ ဝသိတုံ န သက္ကောမိ ဣတိ အာဟ၊ နေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။ အထ နံ သတ္တာ၊ ထိုအခါ ထို ရဟန်းကို ဘုရားရှင်သည်။ “ဘိက္ခု ဧသာ တေ၊ အို. . ရဟန်း ဤအမျိုးသမီးသည် သင့်အား။ အနတ္ထကာ ရိကာ၊ အကျိုးမဲ့ ပြုတတ်၏။ ပုဗ္ဗေပိ တုံ၊ ရှေးကလည်း သင်သည်။ ဧတံ နိဿာယ၊ ဤအမျိုးသမီးကို အမှီပြု၍။ သူလေ ဥတ္တာသိတော၊ တံကျင်၌ အလျှိုခံရသော်။ ဧတညေဝ ပတ္ထယမာနော၊ ဤအမျိုး သမီးကိုသာ တောင့်တလျက်။ ကာလံ ကတ္တာ၊ သေခြင်းကို ပြု၍။ နိရယေ နိဗ္ဗတ္တော၊ ငရဲ၌ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဣဒါနိ နံ ကသ္မာ၊ ယခုအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို ဘာကြောင့်။ ပုန ပတ္ထေသီတိ ဝတ္တာ၊ ထပ်ခါ တောင့်တရသနည်း”ဟု မိန့်တော် မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသိယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ အာကာသဌဒေဝတာ အဟောသိ၊ အာကာသစိုးနတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ အထ ဗာရာဏသိယံ၊ ထိုအခါက ဗာရာဏသီမြို့၌။ ကတ္တိကရတ္တိဝါရ ဆဏော၊ ညအခါကြတ္တိကာနက္ခတ်ပွဲ ဆင်နွှဲသည့်အကြိမ်သည်။ သမ္ပတ္တော ဟောတိ၊ ရောက်လာသည် ဖြစ်၏။ နဂရံ၊ ဗာရာဏသီမြို့ကို။ ဒေဝနဂရံ ဝိယ အလင်္ကာရီသု၊ နတ်မြို့ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ကြပြီ။ သဗ္ဗော ဇနော၊ အားလုံးသော မြို့နေလူများသည်။ ဆဏကီဌာနိသိတော အဟောသိ၊ ပွဲလမ်းကစား ပျော် ပါးမှုမီသည် ဖြစ်ပြီ။ ဧကဿ ဒုဂ္ဂတမနုဿဿ ပန၊ တစ်ယောက်သော ဆင်းရဲသား လူအားကား။ ဧကမေဝ၊ တစ်စုံသာဖြစ်သော။ ယနသာဋကယုဂံ အဟောသိ၊ ထူထဲသော ဝတ်စုံသည် ဖြစ်ပြီ ရှိပြီ။ သော တံ သုခော တံ၊ ထိုဆင်းရဲသားသည် ထိုရှိသည့်ဝတ်စုံကို ကောင်းစွာဖွတ်လျှော်အပ်သည်ကို။ ဓောဝါပေတွာ၊ ဖွတ်လျှော်

စေ၍။ သြဘဇ္ဇာပေတွာ၊ အချိုးကျကျခေါက်စေ၍။ သတဝလိကံ သဟဿဝလိကံ၊ အတွန့်အလိပ်တစ်ရာရှိသည်ကို အတွန့်အလိပ်တစ်ထောင်ရှိသည်ကို။ ကာရေတွာ ဌပေသိ၊ ပြုစေ၍ ထားပြီ။ အထ နံ ဘရိယာ၊ ထိုအခါ ထိုဆင်းရဲသားကို မယားသည်။ “သာမိ အဟံ၊ အို. . အရှင် ကျမသည်။ ဧကံ ကုသုမ္ဘရတ္တံ နိဝါသေတွာ၊ တစ်ထည်သော ဝတ်ပန်းဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်၍။ ဧကံ ပါရုပိတွာ၊ တစ်ထည်ကို ခြုံ၍။ တဝ ကဏ္ဏေ လဂ္ဂါ၊ ရှင်၏ လည်ပင်း၌ ငြိကပ်တွဲခိုလျက်။ ကတ္တိကရတ္တိဝါရံ ညကြတ္တိကာပွဲ အလှည့်အကြိမ်ကို။ စရိတုံ ဣတ္ထမိ ဣတိ၊ လှည့်လည်ခြင်းငှာ အလိုရှိပါ၏”ဟု။ ဧဝံ အာဟ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ “ဘဒ္ဒေ ဒလိဒ္ဓါနံ အမှာကံ၊ အို. . ချစ်နှမ ဆင်းရဲကုန်သော ငါတို့အား။ ကုသုမ္ဘ ကုတော၊ ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်သည် အဘယ်မှာရှိပါအံ့ နည်း။ သုဒ္ဓဝတ္ထံ နိဝါသေတွာ၊ စင်ကြယ်သော အဝတ်ကို ဝတ်၍။ ကိဠာဟိတိ၊ ကစားပျော်ရွှင်ပါဟု”ပြောပြီ။ ကုသုမ္ဘရတ္တံ အလဘမာနာ၊ ဝတ်ပန်းဆိုးအဝတ်ကို မရသော်။ ဆဏကိဠံ န ကိဠိဿာမိ၊ ပွဲလမ်းပျော်ရွှင်မှုကို မပျော်ရွှင်အံ့။ တံ အညံ ဣတ္ထိ၊ ရှင်သည် အခြားသော အမျိုးသမီးကို။ ဂဟေတွာ ကိဠဿူတိ၊ ခေါ်ယူ၍ ပျော်ရွှင်ပါ”ဟုပြောပြီ။ ဘဒ္ဒေ ကိံ မံ ပိဠေသိ၊ အို. . ချစ်နှမ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ညည်းဆဲသနည်း။ အမှာကံ ကုသုမ္ဘံ၊ ငါတို့အား ဝတ်ပန်းအဝတ်သည်။ ကုတောတိ၊ ဘယ်မှာရှိပါ မည်နည်း”ဟုပြောပြီ။ သာမိ ပုရိသဿ ဣတ္ထယ၊ အို. . အရှင် ယောက်ျား၏ အလိုဆန္ဒသည်။ သတိ ကိံ နာမ နတ္ထိ၊ ရှိခဲ့သော် အဘယ်အရာမည်သည် မရှိဘဲဖြစ်အံ့နည်း။ ရညော ကုသုမ္ဘဝတ္ထုသ္မိ၊ မင်းကြီး၏ ဝတ်ပန်းစိုက်ပျိုးသည့် ယာမြေ၌။ ကုသုမ္ဘံ ဗဟု နနု ဣတိ၊ ဝတ်ပန်းသည် များစွာပင်မဟုတ်ပါလောဟု ပြောပြီ။ ဘဒ္ဒေ တံဌာနံ၊ အို. . ချစ်နှမ ထိုနေရာသည်။ ရက္ခသပရိဂ္ဂဟိတ ပေါက္ခရဏိသဒိသံ၊ ရေစောင့်ဘီလူးစောင့်ရှောက်အပ်သည် ရေကန်နှင့် တူ၏။ ဗလဝါရက္ခာ၊ အားကောင်းသော အစောင့်အရှောက်ရှိ၏။ ဥပသင်္ကမိတုံ န သက္ကာ၊ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ တေ ဧတံ မာ ရုစ္စိ၊ နင့်အား ဤဝတ်ပန်းသည် မနှစ်သက်လင့်(နင်သည်ဤဝတ်ပန်းကို မနှစ်သက်လင့်ဟု ဆိုလိုသည်)။ ယထာလဒ္ဓေနဝ၊ အကြင်အကြင်ရအပ်သော အဝတ်ဖြင့်ပင်။ တုဿဿူတိ၊ နှစ်သက် ကျေနပ်ပါလောဟု ပြောပြီ။ သာမိ ရတ္တိဘာဂေ၊ အို. . အရှင် ညအဖို့၌။ အန္ဓကာရေ သတိ၊ အမှောင်သည် ဖြစ်ခဲ့သော်။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျားအဖို့။

အဂမနိယဌာနံ နာမ နတ္ထိတိ၊ မသွားနိုင်သော ဌာနမည်သည် မရှိပါဟု ပြောပြီ။
 ဣတိ သော တာယ၊ ဤသို့လျှင် ထိုယောက်ျားသည် ထိုမယားက။ ပုနပ္ပုနံ
 ကထေန္တိယာ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောကြားသော်။ ကိလေသဝသေန တဿ၊
 ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ထိုအမျိုးသမီး၏။ ဝစနံ ဂဟေတွာ၊ ပြောစကားကို
 နာယူ၍။ “ဘဒ္ဒေ ဟောတု၊ အို. . ချစ်နှမ ရှိပါစေ။ မာ စိန္တယိတ္တာတိ၊ မပူကြ
 လင့်”ဟုပြော၍။ တံ သမဿာသေတွာ၊ ထိုမယားကို နှစ်သိမ့်ပြီး၍။ ရတ္တိဘာဂေ
 ဇီဝိတံ ပရိစ္စဇိတွာ၊ ညအဖို့၌ အသက်ကို စွန့်၍။ နဂရာ နိက္ခမိတွာ၊ မြို့မှ ထွက်၍။
 ရညော၊ မင်း၏။ ကုသုမ္ဘဝတ္ထံ၊ ဂန္ဓာ၊ ဝတ်ပန်းစိုက်ပျိုးရာ ယာမြေသို့ သွား၍။
 ဝတိ မဒ္ဒိတွာ၊ အကာအရံကို နင်း၍။ အန္တောဝတ္ထံ၊ ပါဝိသိ၊ ဝတ်ပန်းယာကွက်
 အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီ။ အာရက္ခမနုဿာ၊ အစောင့်အရှောက်လူတို့သည်။ ဝတိသဒ္ဓံ
 သုတွာ၊ အကာအရံအသံကို ကြားကြ၍။ “စောရော စောရောတိ၊ သူခိုး သူခိုး”ဟု။
 ပရိဝါရေတွာ ဂဟေတွာ၊ ဝိုင်း၍ ဖမ်းကြ၍။ ပရိဘာသေတွာ ကောဋေတွာ၊
 ခြိမ်းခြောက်၍ ထောင်းထု၍။ ဗန္ဓိတွာ ရတ္တိယာ၊ ဖွဲ့ချည်ထားပြီး၍ ညသည်။
 ပဘာတာယ ရညော ဒသေသံ၊ လင်းလသော် မင်းအား ပြကြပြီ။ ရာဇာ၊
 မင်းသည်။ “ဂစ္ဆထ၊ သွားကြ။ နံ သူလေ၊ ထိုသူခိုးကို တံကျင်၌။ ဥတ္တာသေထာတိ
 အာဟ၊ လျှို့ကြလော့(အထက်ထက် နောက်ကာလ နောက်လူများကို
 ထိတ်လန့်စေကြလော့)”ဟု မိန့်ပြီ။ အထ နံ ပတ္တာဗာဟံ၊ ထိုအခါ ထိုသူခိုးကို
 နောက်၌ လက်မောင်းရှိသော ဖွဲ့ချည်မှုကို။ ဗန္ဓိတွာ၊ ဖွဲ့ချည်၍။ ဝဇ္ဈဘေရိယာ
 ဝဇ္ဈမာနာယ၊ သတ်မည် ကြေငြာသည့်စည်ကို တီးအပ်သည်ရှိသော်။ နဂရာ
 နိက္ခမာပေတွာ၊ မြို့မှ ထုတ်၍။ သူလေ ဥတ္တာသေသံ၊ တံကျင်၌ လျှို့ထားကုန်ပြီ။
 ဗလဝဝေဒနာ ပဝတ္တန္တိ၊ အားကြီးကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။
 ကာကာ သီသေ နိလီယိတွာ၊ ကျီးတို့သည် ခေါင်းပေါ်၌ နားကြ၍။ ကဏယဂ္ဂ
 သဒိသေဟိ တုဏ္ဏေဟိ၊ ခက်ရင်းဖျားနှင့် တူကုန်သော နှုတ်သီးတို့ဖြင့်။ အက္ခိနိ
 ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မျက်စိတို့ကို ထိုးဖောက်ကုန်၏။

သော တထာရူပံ ဒုက္ခမ္ပိ၊ ထိုသူခိုးယောက်ျားသည် ထိုသို့သဘောရှိသော
 ဆင်းရဲကိုသော်မှလည်း။ အမနသိကရိတွာ၊ နှလုံးမသွင်းနိုင်မူ၍။ တမေဝ ဣတ္ထိ
 အနုဿရိတွာ၊ ထိုအိမ်ရှင်မကိုပင် အဖန်ဖန်အမှတ်ရ၍။ “ယနပုပ္ဖရတ္တဝတ္ထ
 နိဝတ္ထာယ၊ တစ်ခဲနက်သော ဝတ်ပန်းအဝတ် ဝတ်ဆင်ထားသော။ ကဏ္ဍော

အာသတ္တဗာဟုယုဂဋ္ဌာယ၊ ငါးလည်ပင်း၌ ငြိကပ်ဆွဲကိုင်သော လက်မောင်းအစုံ ရှိသော။ တာယ နာမ သဒ္ဓိ၊ ထိုအိမ်ရှင်မမည်သည်နှင့် အတူ။ ကတ္တိကရတ္တိ ဝါရတော၊ ညအခါ ဆင်နွဲ့သည့် ကြတ္တိကာပွဲအကြိမ်မှ။ ပရိဟိနော အမှီ၊ ဆုတ်ယုတ်ရ၊ လက်လွတ်ရသည် ဖြစ်ရ၏။ ကုတိ စိန္တေတွာ၊ ဤသို့ ကြံ၍။

၁၄၇။ “နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒံ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသော။

ယံ သာမာ ပုပ္ဖရတ္တေန၊ ကတ္တိကံ နာနုဘောဿတီ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ နယိဒံ (ပ) နာနုဘောဿတီဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား..

ဣဒံ န ဒုက္ခံ၊ ဤတံကျင် လျှိုခံရသောဒုက္ခသည် ဒုက္ခမဟုတ်ပါ။ မံ ဝါယသော ယံ တုဒတိ၊ ငါးကို ကျီးသည် အကြင်ထိုးဆိတ်၏။ (ဣဒံ န ဒုက္ခံ၊ ဤကျီးထိုးဆိတ်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခမဟုတ်ပါ)။ သာမာ ပုပ္ဖရတ္တေန၊ အသားညိုချော အိမ်ရှင်မသည် ဝတ်ပန်းအဝတ်ဖြင့်။ ကတ္တိကံ ယံ နာနုဘောဿတိ၊ ညအခါဆင်နွဲ့သည့် ကြတ္တိကာပွဲအလှည့်ကို မခံစား ရလတံ့။ အဒံ ဒုက္ခံ၊ ထိုမခံစားရခြင်းသည်သာ ငါးအတွက်ဒုက္ခတည်း။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒံ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသောတိ၊ နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒံ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသောဟူသည်ကား။ သူလေ လဂ္ဂနပစ္စယံ၊ တံကျင်၌ ငြိကပ်လျှိုထားခြင်းအကြောင်းရှိသော။ ယဉ္ဇ ဣဒံ ကာယိကစေတသိက ဒုက္ခံ၊ အကြင်ကိုယ်စိတ်၌ဖြစ်သော ဤဆင်းရဲသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ လောဟ မယေဟိ ဝိယ၊ သံကြေးသဖွယ်ဖြစ်ကုန်သော။ တုဇ္ဈောဟိ၊ နှုတ်သီးတို့ဖြင့်။ ဝါယသော ယဉ္ဇ တုဒတိ၊ ကျီးသည် အကြင်ထိုးဆိတ်၏။ သဗ္ဗမ္ပိ ဣဒံ၊ အလုံးစုံ လည်းဖြစ်သော ဤဆင်းရဲနှစ်မျိုးသည်။ မယံ န ဒုက္ခံ၊ ငါးအတွက် ဒုက္ခမဟုတ်။ အဒံ ဒုက္ခံ ဧတံယေဝ ပန၊ ဟို. . ဆင်းရဲသည်သာ။ မေ ဒုက္ခံ ဣတိ အတ္ထော၊ ငါး အတွက် ဒုက္ခတည်း ဤကား ရှေ့ထက်ဝက်အနက်တည်း။ ကတရံ၊ ဟို ဒုက္ခဟူသည် အဘယ်နည်း။ သာမာ ပုပ္ဖရတ္တေန၊ အသားညိုချော အိမ်ရှင်မသည် ဝတ်ပန်းအဝတ်ဖြင့်။ ကတ္တိကံ ယံ နာနုဘောဿတီတိ၊ ညအခါဆင်နွဲ့သည့် ကြတ္တိကာပွဲအလှည့်ကို အကြင်မခံစားရလတံ့။ ဣတိ၊ ဤမခံစားရခြင်းပင်တည်း။ မမ ပိယင်္ဂိသာမာ၊ ငါ၏ အသားညိုချောမဖြစ်သော။ သာ ဘရိယာ၊ ထိုမယားသည်။

ဧကံ ကုသုမ္ဘရတ္တံ၊ တစ်ထည်သော ဝတ်ပန်းအဝတ်ကို။ နိဝါသေတွာ၊ ဝတ်၍။
 ဧကံ ပါရပိတွာ၊ တစ်ထည်ကို ခြံ၍။ ဧဝံ ယနုပုပ္ဖရတ္တေန၊ ဤကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်
 ဝတ်ပန်းဆိုးရည်၊ ဆိုးထားအပ်သော။ ဝတ္ထယုဂေန၊ ဝတ်စုံဖြင့်။ အစ္ဆန္နာ၊ ဖုံးလွှမ်း
 ဝတ်ဆင်အပ်လျက်။ မမ ကဏ္ဏေ ဂဟေတွာ၊ ငါ၏ လည်ပင်းကို ဆွဲကိုင်၍။
 ကတ္တိကရတ္တိဝါရုံ၊ ညအခါဆင်နွှဲသည့် ကြတ္တိကာပွဲအလှည့်ကို။ ယံ နာနုဘဝိဿတိ၊
 အကြင်မခံစားရလတံ့။ ဣဒံ မယံ ဒုက္ခံ၊ ဤမခံစားခြင်းသည် ငါ့အဖို့ ဆင်းရဲလှ၏။
 ဟိ ဧတဒေဝ၊ မှန်၏ ဤမခံစားခြင်းသည်သာ။ မံ ဗာဓတိ၊ ငါ့ကို နှိပ်စက်လျက်
 နေ၏။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။ သော ဧဝံ၊ ထိုယောက်ျားသည်
 ဤကဲ့သို့။ မာတုဂါမံ အာရဗ္ဗ၊ မာတုဂါမကို အာရုံပြု၍။ ဝိပ္ပလပန္နောယေဝ၊
 ယောင်ရမ်းမြည်တမ်းလျက်သာ။ ကာလံ ကတွာ၊ သေမှုကို ပြု၍။ နိရယေ နိဗ္ဗတ္တိ၊
 ငရဲ၌ ဖြစ်ရရာပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
 တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ ဇယမ္ပတိကာဝ၊ ထိုရှေးက မယားလင်တို့သည်
 ပင်။ ဣဒါနိ ဇယမ္ပတိကာ၊ ယခုအခါ မယားလင်တို့တည်း။ တံ ကာရဏံ ပစ္စက္ခံ
 ကတွာ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို မျက်မှောက်ကို ပြု၍။ ဌိတာ အာကာသဌဒေဝတာ
 ပန၊ တည်ရှိသော အာကာသစိုးနတ်သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္နိ၊
 ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို
 ပေါင်းတော်မူပြီ။

ပုပ္ဖရတ္တဇာတကဝဏ္ဏနာ သတ္တမာ၊ ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်အဖွင့်သည်
 သတ္တမတည်း။

၈။ သိင်္ဂီလဇာတကဝဏ္ဏနာ

နာဟံ ပုနံ န စ ပုနန္တိ ဣဒံ၊ နာဟံ ပုနံ န စ ပုနံအစရှိသော ဤတရား
 ဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်။ ကိလေသနိဂ္ဂဟံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ ကိလေသာ
 နှိမ်နင်းမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ သာဝတ္ထိယံ ပဉ္စသတမတ္တာ သဟာ
 ယကာ၊ သာဝတ္ထိမြို့က ငါးရာမျှရှိကုန်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်ကုန်သော။ မဟာဝိဘဝါ

သေဋ္ဌိပုတ္တာ၊ ပစ္စည်းများစွာရှိကုန်သော သူဌေးသားတို့သည်။ သတ္ထု ဓမ္မဒေသနံ သုတ္တာ၊ ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍။ သာသနာ ဥရံ ဒတ္တာ၊ သာသနာတော်အား ရင်ကို ပေး၍။ ပဗ္ဗဇိတ္တာ၊ ရှင်ရဟန်းပြုကြပြီး၍။ အန္တော ကောဋိသန္တာရေ၊ ရွှေခွက်အစွန်းချင်းထိအောင်၊ ခင်းအပ်သည့်အတွင်းဖြစ်သော။ ဇေတဝနေ ဝိဟရိသု ကိရ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေကြကုန်ပြီတဲ့။ အထ ဧကဒိဝသံ၊ ထိုအခါ တစ်နေ့၌။ အမုရတ္တသမယေ၊ သန်းခေါင်အခါ၌။ တေသံ ကိလေသနိဿိတော၊ ထိုရဟန်းတို့မှာ ကိလေသာကို မှီသော။ သင်္ကပေါ ဥပ္ပဇ္ဈိ အတွေးအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ တေ ဥက္ကဏ္ဍိတ္တာ၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ငြီးငွေ့ ကြ၍။ အတ္တနာ ဇဟိတကိလေသေ၊ မိမိသည် ပယ်စွန့်အပ်ပြီးကိလေသာတို့ကို။ ပုန ဂဏှိတုံ၊ တစ်ဖန် ပြန်ယူခြင်းငှာ။ စိတ္တံ ဥပ္ပါဒယိသု၊ စိတ်ကို ဖြစ်စေကြပြီ။ အထ သတ္တာ၊ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည်။ အမုရတ္တသမနန္တရေ၊ သန်းခေါင်အခါ၏ အခြားမဲ့၌။ သဗ္ဗညုတညာဏဒဏ္ဍဒီပကံ ဥက္ခိပိတ္တာ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တည်းဟူသော မီးတိုင်ကို စိုက်ထူ၍။ “ကတရာယ ရတိယာ၊ အဘယ်မည်သော ပျော်မွေ့ခြင်းဖြင့်။ ဇေတဝနေ ဘိက္ခု၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်က ရဟန်းတို့သည်။ ဝိဟရန္တိ န ခေါ ကုတိ၊ နေကြသနည်း”ဟု။ ဘိက္ခုနံ အဇ္ဈာသယံ၊ ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို။ ဩလောကေန္တော၊ ကြည့်တော်မူသော်။ တေသံ ဘိက္ခုနံ အဗ္ဘန္တရေ၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌။ ကာမရာဂသင်္ကပ္ပဿ၊ ကာမရာဂအကြံ၏။ ဥပ္ပန္နဘာဝံ အညာသိ၊ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းကို သိတော်မူပြီ။ သတ္တာ နာမ၊ ရှင်တော်ဘုရားမည်သည်။ ဧကပုတ္တိကာ၊ သားတစ်ယောက်တည်းသာရှိသော။ ဣတ္ထိ၊ အမျိုးသမီးသည်။ အတ္တနော ပုတ္တံ၊ မိမိ၏ သားကို။ ရက္ခတိ ဝိယ စ၊ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဧကစက္ခုကော ပုရိသော၊ မျက်စိ တစ်ဖက်သာကောင်းသော အမျိုးသားသည်။ စက္ခု ဝိယ စ၊ ကောင်းသော မျက်စိကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း။ (ဧဝံ၊ ဤအတူ)။ အတ္တနော သာဝကေ ရက္ခတိ၊ မိမိ၏ တပည့်သားတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ ပုဗ္ဗဏှာဒီသု၊ နံနက်ခင်းစသည်တို့တွင်။ ယသ္မိ ယသ္မိ သမယေ၊ အကြင်အကြင်အခါ၌။ တေသံ ကိလေသာ ဥပ္ပဇ္ဈိ၊ ထိုတပည့်တို့မှာ ကိလေသာတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ တေသံ တေ ကိလေသေ၊ ထိုတပည့်တို့၏ ထိုကိလေသာတို့ကို။ တတော ပရံ၊ ထိုဖြစ်သည်မှ နောက်၌လွန်စွာ။ ဝမ္မိတုံ အဒတ္တာ၊ ပွားခြင်းငှာ(ပွားခွင့်ကို) မပေးမူ၍။ တသ္မိ

တသ္မိယေဝ သမယေ နိဂ္ဂဏှာတိ၊ ထိုထိုဖြစ်ရာအခါ၌ပင် နှိမ်နင်းတော်မူ၏။ တေန အဿ၊ ထိုသို့နှိမ်နင်းတော်မူခြင်းကြောင့် ထိုရှင်တော်ဘုရားမှာ။ “အယံ၊ ရဟန်းငါးရာတို့ ဤကိလေသာဖြစ်ခြင်းသည်။ စက္ကဝတ္တိရညော အန္တောနဂရေ ယေဝ၊ စကြာဝတေးမင်း၏ စံရာနန်းမြို့အတွင်း၌ပင်။ စောရာနံ ဥပ္ပန္နကာလော ဝိယ ဝတ္တတိ၊ ခိုးသားတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရာအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဣဒါနေဝ တေသံ၊ ယခုအခါ၌ပင် ထိုရဟန်းတို့အား။ ဓမ္မဒေသနံ ကတွာ၊ တရားဟောမှုကို ပြု၍။ တေ ကိလေသေ နိဂ္ဂဏှိတွာ၊ ထိုကိလေသာတို့ကို နှိမ်နင်းပြီး၍။ အရဟတ္တံ ဒဿာမိတိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးမည်”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော သုရဘိဂန္ဓကုဋ္ဌိတော နိက္ခမိတွာ၊ ထိုဘုရားရှင်သည် ကောင်းသော နံ့သာတို့ ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋ္ဌိမှ ထွက်တော်မူ၍။ မဓုရဿရေန၊ သာယာ ချိုမြိန်သော အသံဖြင့်။ အာယသ္မန္တံ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကံ၊ သက်တော်ရှည်ဖြစ်သော တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော။ အာနန္ဒတ္ထေရံ၊ အာနန္ဒာထေရ်ကို။ “အာနန္ဒာတိ အာမန္တေသိ၊ အာနန္ဒာ”ဟု ခေါ်တော်မူပြီ။ ထေရော “ကိံ ဘန္တေတိ၊ ရှင်အာနန္ဒာ ထေရ်သည် ဘာပါလဲ ရှင်တော်ဘုရား”ဟု။ အာဂန္တာ ဝန္တိတွာ အဋ္ဌာသိ၊ လာ၍ ဝပ်ချ၍ တည်ပြီ။ “အာနန္ဒ ယတ္တကာ ဘိက္ခု၊ အို. . အာနန္ဒာ အကြင်မျှရှိကုန်သော ရဟန်းတို့သည်။ အန္တောကောဋ္ဌိသန္တာရေ ဝိဟရန္တိ၊ ရွှေခွက်စွန်းချင်းထိအောင် ခင်းအပ်သည့်ကျောင်းတော်တွင်း၌ နေကြကုန်၏။ (တတ္တကေ)သဗ္ဗေဝ၊ (ထိုမျှ ရှိကုန်သော) ရဟန်းအားလုံးတို့ကိုပင်။ ဂန္ဓကုဋ္ဌိပရိဝေဏေ၊ ဂန္ဓကုဋ္ဌိတိုက်ခန်း၌။ သန္တိပါတေဟိတိ၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးစေလောဟု မိန့်ပြီ။ “အဟံ ပဉ္စသတေ၊ ငါဘုရားသည် ငါးရာကုန်သော။ တေ ယေဝ ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းတို့ကိုသာ။ သစေ ပက္ခောသာပေဿာမိ၊ အကယ်၍ ခေါ်စေအံ့။ ‘နော အဗ္ဘန္တရေ ငါတို့၏ ကိုယ် တွင်း၌။ ကိလေသာနံ ဥပ္ပန္နဘာဝေါ၊ ကိလေသာတို့၏ ဖြစ်နေကြောင်းကို။ သတ္တာရာ ဉာတောတိ၊ ဘုရားရှင်သည် သိတော်မူအပ်ပြီ’ဟု။ သံဝိဂ္ဂမာနသာ၊ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိကြ၍။ ဓမ္မဒေသနံ သမ္ပဋိစ္စိတုံ၊ ဟောကြားအပ်သော တရားကို ကောင်းစွာခံယူခြင်းငှာ။ နာသက္ခိယန္တိတိ၊ စွမ်းနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု။ အဿ ဧဝံ အဟောသိ ကိရ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားမှာ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြီတဲ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗေ သန္တိပါတေဟိတိ၊ ရဟန်း အားလုံးတို့ကို ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးစေလော”ဟု။ အာဟ၊ မိန့်တော်မူပြီ။

ထေရော၊ ရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည်။ သာဓု ဘန္တေတိ၊ ကောင်းပါပြီ ရှင်တော်
ဘုရားဟု။ အဝါပုရဏံ အာဒါယ၊ သော၊ သံကောက်ကို ယူ၍။ ပရိဝေဏေန
ပရိဝေဏံ အာဟိဏ္ဏိတွာ၊ ပရိဝဏ်တစ်ခုမှ ပရိဝဏ်တစ်ခုသို့ လှည့်လည်တော်မူ၍။
သဗ္ဗေ ဘိက္ခု။ အားလုံးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို။ ဂန္ဓကုဋိပရိဝေဏေ၊ ဂန္ဓကုဋီ
တိုက်ခန်း၌။ သန္နိပါတေတွာ၊ ကောင်းစွာကျရောက်စုဝေးစေ၍။ ဗုဒ္ဓါသနံ
ပညာပေသိ၊ ဘုရားရှင်ဖို့ နေရာတော်ကို ခင်းထားပြီ။

သတ္တာ ပလ္လင်္ကီ အာဘုဇိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် တင်ပလ္လင်ကို ခွေတော်မူ၍။
ကာယံ ဥဇုံ ပဏိဓာယ၊ အထက်ပိုင်းကိုယ်တော်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် ထား၍။
သိလာပထဝိယံ ပတိဋ္ဌဟမာနော၊ ကျောက်သားမြေပေါ်၌ တည်ရှိနေသော။
သိနေရု ဝိယ၊ မြင်မိရ်တောင်ကဲ့သို့။ ပညတ္တေ ဗုဒ္ဓါသနေ၊ ခင်းထားအပ်သော
ဘုရားတို့ နေရာ၌။ အာဝေဠာဝေဠာ၊ အသွယ်အသွယ်ဖြစ်ကုန်သော။ ယမက
ယမကာ၊ အစုံအစုံဖြစ်ကုန်သော။ ဆဗ္ဗဏ္ဏဃနဗုဒ္ဓရသ္မိယော၊ အဆင်းခြောက်မျိုး
ရှိကုန်သော၊ လုံးလုံးခဲခဲဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇေန္တော နိဿိဒိ၊
လွှတ်တော်မူလျက် ထိုင်နေတော်မူပြီ။ တာပိ ရသ္မိယော၊ ထိုရောင်ခြည်တော်
ခြောက်ပါးတို့သည်လည်း။ ပါတိမတ္တာ ဆတ္တမတ္တာ၊ ခွက်မျှရှိကုန်၍ ထီးမျှရှိကုန်၍။
ကုဋ္ဌာဂါရကုစ္ဆိမတ္တာ၊ တောင်ထွဋ်ဝမ်းမျှရှိကုန်၍။ ဆိဇ္ဇိတွာ ဆိဇ္ဇိတွာ၊ ပြတ်ကျ၍
ပြတ်ကျ၍။ ဂဂနတလေ ဝိဇ္ဇုလတာ ဝိယ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌ လျှပ်စက်နွယ်တို့
ကဲ့သို့။ သဉ္စရိသု၊ ကောင်းစွာလှည့်လည်ကုန်ပြီ။ အဏ္ဏဝကုစ္ဆိ ခေါဘေတွာ၊
ပင်လယ်ဝမ်းကို ခြောက်ခြားစေ၍။ ဗာလသုရိယုဂ္ဂမနကာလော ဝိယ အဟောသိ၊
နေလုလင်ထွက်ပေါ်ရာအခါကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ ဘိက္ခုသံယောပိ၊ ရဟန်းအပေါင်းသည်
လည်း။ သတ္တာရံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ဝပ်ချ၍။ ဂရုစိတ္တံ ပစ္စုပဋ္ဌပေတွာ၊
အလေးဂရုပြုသော စိတ်ထားကို ရှေးရှုဖြစ်စေ၍။ ရတ္တကမ္မလသာဏိယာ
ပရိက္ခိပန္တော ဝိယ၊ ကမ္မလာနီ တင်းတိမ်ဖြင့် ကာရံထားဘိသကဲ့သို့။ ပရိဝါရေတွာ
နိဿိဒိ၊ ဝိုင်းရံ၍ ထိုင်နေပြီ။ သတ္တာ ဗြဟ္မဿရံ နိစ္ဆာရေန္တော၊ ဘုရားရှင်သည်
မြင့်မြတ်သော အသံကို ထွက်စေတော်မူလျက်။ ဘိက္ခု၊ အာမန္တေတွာ၊ ရဟန်းတို့
ကို ခေါ်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ နာမ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည်။
ကာမဝိတက္ကံ ဗျာပါဒဝိတက္ကံ၊ ကာမကြံ့မှုလည်းကောင်း ဖျက်ဆီးဖို့ကြံ့မှု
လည်းကောင်း။ ဝိဟိသာဝိတက္ကံ ဣတိ၊ ညည်းဆဲဖို့ကြံ့မှုလည်းကောင်းဟု။ ဣမေ

တယော အကုသလဝိတက္ကေ၊ ဤသုံးပါးကုန်သော အပြစ်ရှိ၊ အကြံတို့ကို။
ဝိတက္ကေတုံ န ဝဇ္ဇတိ၊ ကြံစည်ခြင်းငှာ မသင့်။ ဟိ အန္တော ဥပ္ပန္နကိလေသော၊
မှန်၏ ကိုယ်တွင်းဖြစ်ပေါ်လာသော ကိလေသာကို။ ပရိတ္တကောတိ၊ အနည်း
ငယ်ဟု။ အဝမညိတုံ န ဝဇ္ဇတိ၊ မထိမဲ့မြင် ပြုခြင်းငှာ မသင့်။ ကိလေသော နာမ
ပစ္စာမိတ္တသဒိသော၊ ကိလေသာမည်သည် ရန်သူနှင့်တူ၏။ ပစ္စာမိတ္တော စ၊
ရန်သူဟူသည်လည်း။ ခုဒ္ဒကော နာမ နတ္ထိ၊ ငယ်သည်မည်သည် မရှိ။ ဩကာသံ
လဘိတွာ၊ အခွင့်ကို ရသော်။ ဝိနာသမေဝ ပါပေတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့သာ ရောက်
စေ၏။ ဧဝမေဝ အပ္ပမတ္တကောပိ၊ ဤသို့သာလျှင် အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော။
ကိလေသော ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ကိလေသာသည် ဖြစ်ပြီး၍။ ဝမ္ပိတုံ လဘန္တော၊ ကြီးပွား
ခွင့်ကို ရသော်။ မဟာဝိနာသံ ပါပေတိ၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ
တတ်၏။ ဧသော ကိလေသော နာမ၊ ဤကိလေသာမည်သည်။ ဟလာဟလ
ဝိသုပမော၊ လတ်တလောသေစေတတ်သော အဆိပ်လျှင် ဥပမာရှိ၏။
ဥပ္ပါဠိတစ္ဆဝိဂဏ္ဌသဒိသော၊ ခွဲထုတ်အပ်သော အရေရှိသော အမာနှင့်တူ၏။
အာသီဝိသပဋိဘာဂေါ၊ အဆိပ်တက်မြန်သောမြွေနှင့်တူ၏။ အသနိအဂ္ဂိ
သဒိသော၊ မိုးကြိုးလောင်မီးနှင့်တူ၏။ အလ္လိယိတုံ န ယုတ္တော၊ ငြိကပ်ခြင်းငှာ
မသင့်။ အာသကီတဗ္ဗော၊ သံသယထားထိုက်၏။ ဥပ္ပန္နုပ္ပန္နက္ခဏေယေဝ၊ ဖြစ်ရာ
ဖြစ်ရာအချိန်မှာပင်။ ပဋိသင်္ခါနဗလေန၊ ဆင်ခြင်မှုစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။
ဘာဝနာဗလေန၊ ဘာဝနာစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ယထာ၊ အကြင်သို့
ပယ်ဖျောက်သော်။ မုဟုတ္တမ္ပိ၊ တစ်မုဟုတ်သော်မှလည်း။ ဟဒယေ အဋ္ဌတွာ၊
စိတ်နှလုံး၌ မတည်မူ၍။ ပဒုမိနိပတ္တာ၊ ပဒုမ္မာကြာရွက်မှ။ ဥဒကဗိန္ဒု၊ ဝိယ၊
ရေပေါက်ကဲ့သို့။ ဝိဝဇ္ဇတိ၊ လျော့ကျ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့လျော့ကျအောင်။ ပဇဟိတဗ္ဗော၊
ပယ်စွန့်ထိုက်၏။ ပေါရာဏကပဏ္ဍိတာပိ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် လည်း။ ကိလေသံ
အပ္ပမတ္တကမ္ပိ၊ ကိလေသာကို အနည်းငယ်မျှပင်ဖြစ်သော်လည်း။ ဂရဟိတွာ၊
ကဲ့ရဲ့ကြ၍။ ယထာ၊ အကြင်ကဲ့သို့ နှိမ်နင်းသော်။ ပုန အဗ္ဘန္တရေ၊ တစ်ဖန်
ကိုယ်တွင်း၌။ နုပ္ပဇ္ဇတိ၊ မဖြစ်။ ဧဝံ၊ ဤကဲ့သို့ တစ်ဖန်ကိုယ်တွင်း၌ မဖြစ်အောင်။
နိဂ္ဂဟိသုတိ ဝတွာ၊ နှိမ်နင်းကြဖူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတိတံ အာဟရိ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူပြီ။

အတိတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရန္တံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ သိင်္ဂီလယောနိယံ၊ မြေခွေးမျိုး၌။ ပဋိသန္ဓိံ ဂဟေတွာ၊ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၍။ အရညေ နဒီတီရေ၊ တောထဲက မြစ်ကမ်းနား၌။ နိဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ နေထိုင်မှုကို ပြုပြီ။ အထ ဧကော ဇရဟတ္ထိ၊ ထိုအခါ တစ်ကောင်သော ဆင်အိုကြီးသည်။ ဂင်္ဂီတီရေ ကာလံ အကာသိ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနား၌ သေမှုကို ပြုပြီ။ သိင်္ဂီလော၊ ဘုရားလောင်းမြေခွေးသည်။ ဂေါစရပ္ပသုတော၊ အစာအတွက် လှည့်လည်သော်။ တံ မတဟတ္ထိသရီရံ ဒိသွာ၊ ထိုဆင်သေကောင်ကို တွေ့ရ၍။ “မေ မဟာ၊ ငါအတွက် ကြီးစွာသော။ ဂေါစရော ဥပ္ပန္နောတိ၊ အစာသည် ဖြစ်ပြီ”ဟု တွေး၍။ ဂန္တာ တံ၊ သွားပြီး၍ ထိုဆင်သေကောင်ကို။ သောဏ္ဏော ခုံသိ၊ နှာမောင်း၌ ကိုက်ပြီ။ နင်္ဂီလီသာယ၊ ထွန်တုံးထွန်သန်ကို။ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ အဟောသိ၊ ကိုက်ရာအခါကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီ။ သော၊ ထိုမြေခွေးသည်။ “ဧတ္ထ၊ ဤနေရာ၌။ ခါဒိတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ ကိုက်စားသင့်သည်နှင့်ယှဉ်သော အရာဝတ္ထုသည်။ နတ္ထိတိ၊ မရှိ”ဟု။ ဒန္တေသု ခုံသိ၊ အစွယ်တို့၌ ကိုက်ပြန်ပြီ။ ထမ္မေ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ၊ တိုင်၌ ကိုက်ရာအခါကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်သွားပြီ။ ကဏ္ဏော ခုံသိ၊ နားရွက်၌ ကိုက်ပြီ။ သုပ္ပကောဋိယံ၊ စကောအစွန်း၌။ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ အဟောသိ၊ ကိုက်ရာ အခါကဲ့သို့ ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဥဒရေ ခုံသိ၊ ဝမ်းဗိုက်၌ ကိုက်ပြီ။ ကုဿူလေ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ၊ စပါးကြည်၌ ကိုက်ရာ အခါကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပါဒေ ခုံသိ၊ ခြေ၌ ကိုက်ပြီ။ ဥဒုက္ခလေ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ၊ ဆုံ၌ ကိုက်ရာ အခါကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ နင်္ဂိဋ္ဌေ ခုံသိ၊ မြီးထူး၌ ကိုက်ပြီ။ မုသလေ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ၊ ကျီပွေ့၌ ကိုက်ရာအခါကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုမြေခွေးသည်။ ဧတ္တာပိ၊ ဤမြီးထူး၌လည်း။ ခါဒိတဗ္ဗယုတ္တကံ၊ ကိုက်စားသင့်သည်နှင့်ယှဉ်သော အရာဝတ္ထုသည်။ နတ္ထိ ဣတိ၊ မရှိဟု။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ကိုက်ရာဌာန အားလုံး၌။ အဿာဒံ အလဘန္တော၊ သာယာဖွယ်ကို မရ၍။ ဝစ္စမဂ္ဂေ ခုံသိ၊ ဝစ္စမင်္ဂ၌ ကိုက်ပြီ။ မုဒုပ္ပဝေ ဒဋ္ဌကာလော ဝိယ၊ နူးညံ့သောမဲ့၌ ကိုက်ရာကာလကဲ့သို့။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုမြေခွေးသည်။ “ဣဒါနိ ဣမသ္မိံ သရီရေ ယခုအခါ ဤဆင်သေကောင်၌။ မုဒုခါဒိတဗ္ဗယုတ္တကဌာနံ၊ နူးညံ့သော ကိုက်စားသင့်သည်နှင့်ယှဉ်သော နေရာကို။ မေ လဒ္ဓန္တိ၊ ငါသည် ရအပ်ပြီ”ဟုတွေး၍။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေရာမှ စ၍။

ခါဒန္တော၊ ကိုက်စားလျက်။ အန္တောကုစ္ဆိယံ ပဝိသိတွာ၊ ဆင်သေကောင်ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်၍။ ဝက္ကဟဒယာဒိနိ ခါဒိတွာ၊ အညှို့၊ နှလုံးသားစသည်တို့ကို ကိုက်စားပြီး၍။ ပိပါသိတကာလေ၊ ရေငတ်ရာအခါ၌။ လောဟိတံ ပဝိတွာ၊ သွေးကို သောက်၍။ နိပဇ္ဇိတုကာမကာလေ၊ အိပ်လိုရာအခါ၌။ ဥဒရံ ပတ္ထရိတွာ၊ ဆင်သေကောင် ရင်ဘတ်ကို ဖြန့်ခင်း၍။ နိပဇ္ဇတိ၊ အိပ်၏။

အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုမြေခွေးမှာ။ “ဣဒံ ဟတ္ထိသရီရံ၊ ဤဆင်သေကောင် သည်။ နိဝါသသုခတာယ၊ နေဖို့ရာ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ မယံ ဂေဟသဒိသံ၊ ငါ့အတွက် အိမ်နှင့်တူ၏။ ခါဒိတုကာမတာယ သတိ၊ စားလိုသည့် အဖြစ်သည် ရှိခဲ့သော်။ ပဟူတမံသံ၊ များစွာသော အသားရှိ၏။ ဣဒါနိ မေ ယခုအခါ ငါ့မှာ။ အညတ္ထ ကမ္မံ၊ အခြားနေရာ၌ ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စသည်။ ကိံ ဣတိ၊ ဘယ်မှာရှိတော့မည်နည်း”ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော အညတ္ထ အဂန္တာ၊ ထိုဘုရားလောင်းမြေခွေးသည် အခြားသို့ မသွားမူ၍။ ဟတ္ထိကုစ္ဆိယံယေဝ၊ ဆင်ဝမ်းခေါင်း၌သာ။ မံသံ ခါဒိတွာ ဝသတိ၊ အသားကို စား၍ နေ၏။ ကာလေ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ၊ အချိန်သည် ကုန်သွားသော် ကုန်သွားသော်။ နိဒါယေ၊ နွေကာလ၌။ ဝါတသမ္ပဿေန စေဝ၊ လေနှင့်တွေ့ထိမှုကြောင့် လည်းကောင်း။ သူရိယရသိသန္တာပေန စ၊ နေရောင်အပူကြောင့်လည်းကောင်း။ တံ ကုဏပံ သုဿိတွာ၊ ထိုဆင်သေကောင်သည် ခြောက်သွေ့၍။ ဝလိယော ဂဏှိ၊ အတွန့်အရှုံတို့ကို ယူပြီ။ သိင်္ဂီလဿ၊ မြေခွေး၏။ ပဝိဋ္ဌဒ္ဓါရံ ပိဟိတံ၊ ဝင်ပေါက်သည် ပိတ်သွားပြီ။ အန္တောကုစ္ဆိယံ၊ ဆင်သေကောင်ဝမ်းအတွင်း၌။ အန္ဓကာရော အဟောသိ၊ အမှောင်သည် ဖြစ်ပြီ။ သိင်္ဂီလဿ၊ မြေခွေးအတွက်။ လောကန္တရိကနိဝါသော ဝိယ ဇာတော၊ လောကန္တရိက်ငရဲနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီ။ ကုဏပေ သုဿန္တေ၊ ဆင်သေကောင်ပုတ် ခြောက်သွေ့သော်။ မံသမ္ပိ သုဿိ၊ အသားသည်လည်း ခြောက်သွေ့ပြီ။ လေဟိတမ္ပိ ပဇ္ဇိဇ္ဇိ၊ အသွေးသည်လည်း ခြောက်သွေ့ပြတ်စဲပြီ။ သော နိက္ခမဒ္ဓါရံ၊ ထိုမြေခွေးသည် ထွက်ပေါက်ကို။ အလဘန္တော၊ မရသည်။ ဘယပတ္တော ဟုတွာ၊ ဘေးသို့ရောက်သည် ဖြစ်၍။ သန္တာဝန္တော၊ ဆင်သေကောင်ဝမ်းထဲပြေးသွားလျက်။ ဣတော စိတော စ ပဟရိတွာ၊ ဤမှ ဤမှလည်း ထိခိုက်တိုးဝှေ့၍။ နိက္ခမနဒ္ဓါရံ ပရိယေသမာနော ဝိစရတိ၊ ထွက်ပေါက်ကို ရှာလျက် လှည့်လည်၏။ ဧဝံ တသ္မိံ၊ ဤကဲ့သို့

ထိုမြေခွေးသည်။ ဥက္ခလိယံ ပိဋ္ဌပိဏ္ဍိ ဝိယ၊ ဖိုခနောက်ပေါ်၌ မုံမုံလုံးကဲ့သို့။
 အန္တောက္ခိယံ ပစ္စမာနေ၊ ဆင်သေကောင်ဝမ်းဗိုက်တွင်း၌ ကျက်အပ်သော်။
 ကတိပါဟစ္စယေန၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့်။ မဟာမေယော ပါဝဿိ၊
 ကြီးစွာသောမိုးသည် ရွာသွန်းပြီ။ အထ နံ ကုဏပံ တေမေတွာ၊ ထိုအခါ
 ထိုဆင်သေကောင်ကို စိုစွတ်စေ၍။ ဥဌာယ၊ ထကြွရောင်ရမ်း၍။ ပကတိ
 သဏ္ဌာနေန အဌာသိ၊ ပင်ကိုသဏ္ဌာန်ဖြင့် တည်ပြီ။ ဝစ္စမဂ္ဂေါ ဝိဝဋ္ဌော ဟုတွာ၊
 ဝစ္စမဂ်သည် ပွင့်လင်းသည် ဖြစ်၍။ တာရကာ ဝိယ ပညာယိ၊ ကြယ်တာရာကဲ့သို့
 ထင်ရှားပြီ။ သိင်္ဂါလော တံ ဆိဒ္ဓံ ဒိသ္မာ၊ မြေခွေးသည် ထိုအပေါက်ကို တွေ့ရ၍။
 မေ ဇီဝိတံ လဒ္ဓန္တိ ငါသည် အသက်ကို ရအပ်ပြီ”ဟု။ ယာဝ ဟတ္ထိသီသာ
 ပဋိက္ကမိတွာ၊ ဆင်သေကောင်၊ ဦးခေါင်းတိုင်အောင် နောက်ပြန်ဆုတ်၍။ ဝေဂေန
 ပက္ခန္တိတွာ၊ အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွား၍။ ဝစ္စမဂ္ဂံ သီသေန၊ ဝစ္စမဂ်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်။
 ပဟရိတွာ နိက္ခမိ၊ ထိခိုက်တိုးဝှေ့၍ ထွက်သွားပြီ။ တဿ သစ္ဆန္နသရီရတ္တာ၊
 ထိုမြေခွေး၏ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကိုယ်ရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့်။
 သဗ္ဗလောမာနိ၊ အမွေးအားလုံးတို့သည်။ ဝစ္စမဂ္ဂေ အလ္လီယိသု၊ ဆင်သေဝစ္စမဂ်၌
 ငြိကပ်ကျန်ရစ်ကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုဘုရားလောင်းမြေခွေးသည်။ တာလက္ခန္ဓ
 သဒိသေန၊ ထန်းလုံးနှင့်တူသော။ နိလောမေန သရီရေန၊ အမွေးမရှိသော
 ကိုယ်ဖြင့်။ ဥပ္ပိဂ္ဂစိတ္တော၊ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိ၍။ မုဟုတ္တံ ဓာဝိတွာ၊ တစ်မုဟုတ်မျှ
 ပြေးသွားပြီး၍။ နိဝတ္တိတွာ နိသိန္နော၊ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ဝပ်လျက်။ သရီရံ
 ဩလောကေတွာ၊ မိမိကိုယ်ကို ကြည့်၍။ “မယံ ဣဒံ ဒုက္ခံ၊ ငါ၏ ဤဒုက္ခကို။
 အညေန န ကတံ၊ အခြားသူသည် ပြုအပ်သည် မဟုတ်။ ပန လောဘဟေတု၊
 စင်စစ်သော်ကား လောဘအကြောင်းရင်းကြောင့်။ လောဘကာရဏာ၊ လောဘ
 ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ လောဘံ နိဿာယ၊ လောဘကို မှီ၍။ မယာ
 ဧတံ ကတံ၊ ငါသည် ဤဒုက္ခကို ပြုအပ်ပြီ။ ဣဒါနိ ဣတော ပဌာယ၊ ယခုအခါ
 ဤအချိန်မှ စ၍။ လောဘဝသိကော န ဘဝိဿာမိ၊ လောဘအလိုသို့
 လိုက်သူသည် မဖြစ်တော့အံ့။ ဟတ္ထိသရီရံ နာမ၊ ဆင့်ကိုယ်မည်သည်သို့။ ပုန န
 ပဝိသိဿာမိတိ၊ တစ်ဖန်မဝင်တော့အံ့”ဟု။ သံဝိဂ္ဂဟဒယော ဟုတွာ၊ ထိတ်လန့်
 သော စိတ်နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍။

၁၄၈။ “နာဟံ ပုနံ န စ ပုနံ၊ န စာပိ အပုနပ္ပုနံ။

ဟတ္ထိဗောဇ္ဇိ ပဝေက္ခာမိ၊ တထာ ဟိ ဘယတဇ္ဇိတော”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ နာဟံ(ပ)ဘယတဇ္ဇိတောဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ဂါထာနက်ကား..

တထာ ဟိ ဘယတဇ္ဇိတော၊ ထိုသို့သာလျှင် သေဘေးခြိမ်းခြောက်အပ် ရကား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဟတ္ထိဗောဇ္ဇိ န ပဝေက္ခာမိ၊ ဆင် ကိုယ်တွင်းသို့ မဝင်တော့အံ့။ ပုန စ န ပဝေက္ခာမိ၊ တစ်ဖန်လည်း မဝင် တော့အံ့။ အပုနပ္ပုနံ စာပိ န ပဝေက္ခာမိ၊ နောက်တစ်ဖန် နောက်တစ်ဖန် လည်း မဝင်တော့အံ့။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ န စာပိ အပုနပ္ပုနန္တိ၊ န စာပိ အပုနပ္ပုနံဟူသော ပါဠိ၌။ အ၊ ကာရော နိပါတမတ္တော၊ အ၊ အက္ခရာသည် အနက်မရှိနိပါတ်မျှသာတည်း။ အယံ ပန သကလာယပိ၊ ဤဆိုလတံသည်ကား အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ ဧတိဿ ဂါထာယ အတ္တော၊ ဤဂါထာ၏ အနက်တည်း။ (ကော၊ အနက်ဟူသည် အဘယ်နည်း)။ အဟံ ဟိ ဣတော ပုန၊ ငါသည်ကား ဤအခါမှ နောက်တစ်ဖန် လည်းကောင်း။ တတော စ ပုန၊ ထိုအခါမှလည်း နောက်တစ်ဖန်လည်းကောင်း။ ဣတိ ဝုတ္တဝါရတော၊ ဤကဲ့သို့ ပြောသင့်သော အလှည့်အကြိမ်မှ။ ပုန၊ နောက်တစ်ဖန်လည်းကောင်း။ တတောပိ စ ပုနပ္ပုနံ၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး အလှည့်မှလည်း နောက်တစ်ဖန်နောက်တစ်ဖန်လည်းကောင်း။ ဝါရဏသရီရသဒ္ဓါတံ၊ ဆင်ကိုယ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ဟတ္ထိဗောဇ္ဇိ န ပဝေက္ခာမိ၊ ဆင်ကိုယ်တွင်းသို့ မဝင်တော့အံ့။ ကိံ ကာရဏာ၊ ဘာကြောင့်နည်း။ တထာ ဟိ ဘယတဇ္ဇိတော၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် သေဘေးခြိမ်းခြောက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ ငါမြေခွေးကို။ ဣမသ္မိယေဝ ပဝေသနေ၊ ဆင်သေကောင်ဝမ်းထဲသို့ ဤဝင်ခြင်း၌ပင်။ ဘယတဇ္ဇိတော၊ သေဘေး ခြိမ်းခြောက်ခံရ၍။ တထာ ဟိ မရဏဘယေန၊ ထိုသေဘေးသည်ပင်။ သန္တာသံ သံဝေဂံ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့။ အာပါဒိတော၊ ရောက်စေအပ်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင် တည်း။

စ ပန ဧဝံ ဝတ္တာ၊ ဆက်၍ အထူး ပြောရသော် ဤသို့ ပြောပြီး၍။ တတောဝ
ပလာယိတွာ၊ ထိုနေရာမှပင် ထွက်ပြေး၍။ ပုန တံ ဝါ၊ တစ်ဖန် ထိုဆင်သေ
ကောင်ကို သော်လည်းကောင်း။ အညံ ဝါ ဟတ္ထိသရီရံ၊ အခြားသော ဆင်ကိုယ်ကို
သော်လည်းကောင်း။ နိဝတ္ထိတွာပိ၊ ဆုတ်နစ်၍ သော်မှလည်း။ န ဩလောကေသိ၊
မကြည့်ပြီ။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှ စ၍။ လောဘဝသိကော န အဟောသိ၊
လောဘအလိုသို့ လိုက်သူသည် မဖြစ်ပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ
တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ အန္တော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ကိုယ်တွင်း၌။
ဥပ္ပန္နကိလေသဿ နာမ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိလေသာမည်သည်ကို။ ဝမိတုံ
အဒတွာ၊ တိုးပွားခြင်းကြီးပွားခြင်းငှာ အခွင့်အလမ်း မပေးမူ၍။ တတ္ထ တတ္ထေဝ၊
ထိုထိုဖြစ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အခါ၌ပင်။ နံ နိဂ္ဂဟိတုံ၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသည့်
ကိလေသာကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ။ ဝဋ္ဋတီတိ ဝတ္တာ၊ သင့်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ သစ္စာနိ
ပကာသေတွာ၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူပြီ။ သစ္စပရိယောသာနေ၊ သစ္စာပြပြီးအဆုံး၌။ ပဉ္စသတာပိ တေ
ဘိက္ခု၊ ငါးရာလုံးလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်။ အရဟတ္တေ ပတိဋ္ဌဟိသု၊
အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်ပြီ။ အဝသေသေသု ကေစိ၊ ကြွင်းကျန်သော
ရဟန်းတို့တွင် အချို့ရဟန်းတို့သည်။ သောတာပန္နာ၊ သောတာပန်တို့သည်
လည်းကောင်း။ ကေစိ သကဒါဂါမိနော၊ အချို့ရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမိတို့သည်
လည်းကောင်း။ ကေစိ အနာဂါမိနော အဟေသုံ၊ အချို့ရဟန်းတို့သည် အနာဂါမိ
တို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တဒါ သိင်္ဂါလော၊ ထိုရှေးအခါက မြေခွေးသည်
ကား။ အဟမေဝ အဟောသိ ဣတိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ ဤသို့
ဇာတ်ပေါင်းတော်မူပြီ။

သိင်္ဂါလဇာတကဝဏ္ဏနာ အဋ္ဌမာ၊ သိင်္ဂါလဇာတ်အဖွင့်သည်
အဋ္ဌမတည်း။

၉။ ကေပဏ္ဏဇာတကဝဏ္ဏနာ

ကေပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခောတိ ဣဒံ၊ ကေပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခောအစရှိသော
 ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေသာလီ ဥပနိဿာယ၊ ဘုရားရှင်သည်
 ဝေသာလီမြို့ကို အမှီပြု၍။ မဟာဝနေ၊ မဟာဝုန်တော၌။ ကုဋ္ဌာဂါရသာလာယံ
 ဝိဟရန္တော၊ စုလစ်မွန်းချွန် အထွဋ်တင်သော ဇရပ်၌ နေတော်မူစဉ်။ ဝေသာလိကံ
 ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိကုမာရံ၊ ဝေသာလီပြည်သားဖြစ်သော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားကို။ အာရဗ္ဗ
 ကထေသိ၊ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ တသ္မိံ ကာလေ၊ ချဲ့ပြောရသော်
 ထိုအခါက။ ဝေသာလိနဂရံ၊ ဝေသာလီမြို့ကို(ဝေသာလီမြို့သည်)။ ဂါဝုတ
 ဂါဝုတန္တရေ၊ တစ်ဂါဝုတ် တစ်ဂါဝုတ်အတွင်း၌။ တီဟိ ပါကာရေဟိ၊ သုံးထပ်
 ကုန်သော တံတိုင်းတို့ဖြင့်။ ပရိက္ခိတ္တံ၊ ကာရံအပ်၏။ တီသု ဌာနေသု၊ သုံးဌာနတို့၌။
 ဂေါပုရဋ္ဌာလကယုတ္တံ၊ တုရိုဏ်းတိုင်နှင့် ယှဉ်၏။ ပရမသောဘဂ္ဂပ္ပတ္တံ၊ အလွန်
 တင့်တယ်ခြင်းအစသို့ ရောက်၏။ တတ္ထ နိစ္စကာလံ၊ ထိုဝေသာလီမြို့၌ အမြဲကာလ
 ပတ်လုံး။ ရန္တံ ကာရေတွာ၊ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၍။ ဝသန္တာနဉ္စေဝ ရာဇနံ၊ နေသည်
 သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော မင်းတို့၏။ သတ္တသဟဿာနိ၊ ခုနစ်ထောင်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ သတ္တသတိာနိ၊ ခုနစ်ရာတို့သည်လည်းကောင်း။ သတ္တ
 ရာဇာနောစ ဟောန္တိ၊ ခုနစ်ပါးကုန်သော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၊
 ရှိကုန်၏။ တတ္ထကာယေဝ ဥပရာဇာနော၊ ထိုမျှလောက်သာရှိကုန်သော
 အိမ်ရှေ့မင်း တို့သည်လည်းကောင်း။ တတ္ထကာ သေနာပတိနော၊ ထိုမျှလောက်
 သာ ရှိကုန်သော စစ်သူကြီးတို့သည်လည်းကောင်း။ တတ္ထကာ ဘဏ္ဍာဂါရိကာ၊
 ထိုမျှလောက်သာရှိကုန်သော ဘဏ္ဍာဖိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ (ဟောန္တိ ဖြစ်ကုန်
 ရှိကုန်၏)။ တေသံ ရာဇကုမာရာနံ အန္တရေ၊ ထိုလိစ္ဆဝိမင်းသားငယ်တို့၏ အတွင်း၌။
 ဧကော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိကုမာရော နာမ၊ တစ်ယောက်သော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားငယ်
 မည်သည်။ ကောဓနော စက္ကော၊ စိတ်ဆိုးလေ့ရှိသည် ကြမ်းတမ်းသည်။ ဖရသော
 သာဟသိကော၊ ရိုင်းပြသည် အနိုင်ကျင့်တတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဒက္ကေန၊
 ဒုတ်ဖြင့်။ ယဋ္ဌိတအာသိဝိသော ဝိယ၊ ထိခိုက်ထားအပ်သော မြွေကဲ့သို့၊ ကောဓေန၊
 ဒေါသဖြင့်။ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတော၊ အမြဲတောက်လောင်နေ၏။ တဿ ပုရတော၊
 ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသား၏ ရှေ့၌။ ဒွေ တီဏိ ဝစနာနိ၊ နှစ်ခွန်းကုန်သုံးခွန်းကုန်သော
 စကားတို့ကို။ ကထေတုံ သမတ္ထော နာမ၊ ပြောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သူမည်သည်။

နတ္ထိ၊ မရှိ။ တံ မာတာပိတရော၊ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို မိဘတို့သည်။ သိက္ခာပေတုံ နေဝ သက္ကိသု၊ သင်ယူစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြပြီ။ ဉာတယော န သက္ကိသု၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း မစွမ်းနိုင်ကြပြီ။ မိတ္တသုဟဇ္ဇာ၊ မိတ်ဆွေ စိတ်ကောင်းရှိသူတို့သည်လည်း။ သိက္ခာပေတုံ န သက္ကိသု၊ သင်ယူစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြပြီ။ အထ အဿ မာတာပိတုနံ၊ ထိုအခါ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ မိဘတို့မှာ။ “အယံ ကုမာရော၊ ဤမင်းသားသည်။ အတိဖရသော၊ အလွန် ကြမ်းတမ်း၏။ သာဟသိကော၊ အနိုင်ကျင့်တတ်၏။ သမ္မာသမ္ပုဒ္ဓံ ဌပေတွာ၊ ရှင်တော်ဘုရားကို ချန်ထား၍။ အညော၊ အခြားသော။ ဣမံ ဝိနေတုံ၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီ မင်းသားကို ဆုံးမခြင်းငှာ။ သမတ္ထော နာမ နတ္ထိ၊ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိ။ ဗုဒ္ဓဝေနေယျေန၊ ဘုရားရှင် ချွတ်ထိုက်သူသည်။ ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ ဖြစ်လောက်၏” ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ တေ တံ အာဒါယ၊ ထိုမိဘတို့သည် ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို ခေါ်ယူ၍။ သတ္ထု သန္တိကံ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံသို့။ ဂန္တာ ဝန္တိတွာ၊ သွား၍ ဝပ်ချ၍။ “ဘန္တေ အယံ ကုမာရော၊ အို. . မြတ်စွာဘုရား ဤမင်းသားသည်။ စက္ကော ဖရသော၊ ကြမ်းတမ်းပါ၏ ရိုင်းပြပါ၏။ ကောဓေန ပဇ္ဇလတိ၊ ဒေါသဖြင့် တောက်လောင်နေပါ၏။ ဣမဿ ဩဝါဒံ၊ ဤမင်းသားအား ဩဝါဒကို။ ဒေထာတိ အာဟံသု၊ ပေးတော်မူကြပါ” ဟု လျှောက်ထားကုန်ပြီ။

သတ္တာ တံ ကုမာရံ၊ ဘုရားရှင်သည် ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို။ “ကုမာရ ဣမေသု သတ္ထေသု နာမ၊ အို. . မင်းသား ဤသတ္တဝါမည်သည်တို့တွင်။ စက္ကေန ဖရသေန၊ ကြမ်းတမ်းသူသည် ရိုင်းပြသူသည်။ သာဟသိကေန၊ အနိုင်ကျင့်တတ်သူသည်။ ဝိဟေဋ္ဌကဇာတိကေန၊ ညဉ့်ဆဲတတ်သောသဘောရှိသူမည်သည်။ န ဘဝိတဗ္ဗံ၊ မဖြစ်သင့်မဖြစ်ရာ။ ဖရသဝါစော စ နာမ၊ ရိုင်းပြသော စကားရှိသူမည်သည်ကို လည်း။ ဝိဇာတမာတုယာပိ၊ မွေးမိခင်သည်လည်းကောင်း။ ပိတုနောပိ၊ မွေးဖခင်သည်လည်းကောင်း။ ပုတ္တဒါရဿပိ၊ သားသမီး၊ သားမယားသည် လည်းကောင်း။ ဘာတိဘဂိနီနမ္ပိ၊ ညီအစ်ကိုအမနှမတို့သည်လည်းကောင်း။ ပဇာပတိယာပိ၊ အိမ်ရှင်မသည်လည်းကောင်း။ မိတ္တဗန္ဓဝါနမ္ပိ၊ မိတ်ဆွေ အကျွမ်းဝင်သူတို့သည်လည်းကောင်း။ အပ္ပိယော၊ မချစ်အပ်သည်။ အမနာပေါ ဟောတိ၊ မနှစ်သက်အပ်သည် ဖြစ်၏။ ခုံသိတုံ အာဂစ္ဆန္တော၊ ကိုက်ဖို့ရာ လာသော။ သပ္ပေါ ဝိယ၊ မြွေကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အဋ္ဌဝိယံ ဥဋ္ဌိတစောရော ဝိယ၊

တောအုပ်ထဲ၌ ထကြွသောင်းကြမ်းသော သူခိုးဓားပြကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ခါဒိတုံ
 အာဂစ္ဆန္တော၊ ကိုက်စားခြင်းငှာ လာသော။ ယက္ခော ဝိယ၊ ဘီလူးကဲ့သို့
 လည်းကောင်း။ ဥဗ္ဗေဇနိယော ဟုတွာ၊ ထိပ်လန့်ဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်၍။ ဒုတိယ
 စိတ္တဝါရေ၊ ဒုတိယဘဝစိတ်အကြိမ်၌။ နိရယာဒိသု နိဗ္ဗတ္တတံ၊ ငရဲစသည်တို့၌
 ဖြစ်ရ၏။ ဒိဋ္ဌေယေဝ စ ဓမ္မေ၊ မျက်မှောက် တွေ့မြင်ရသောသဘော၌ပင်လည်း။
 (ယခုဘဝ၌ပင်လည်း)။ ကောဓနော ပုဂ္ဂလော၊ စိတ်ဆိုးလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။
 မဏ္ဍိတပသာမိတောပိ၊ တန်းဆာဆင်အပ်၊ ပြင်ဆင်အပ်သော်လည်း။ ဒုဗ္ဗဏ္ဏောဝ
 ဟောတံ၊ အဆင်းမလှသည်သာ ဖြစ်၏။ အဿ မုခံ၊ ထိုစိတ်ဆိုးလေ့ရှိသူ၏
 မျက်နှာသည်။ ပုဏ္ဏစန္ဒသဿိရိကမ္ပိ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိသော်လည်း။
 ဇာလာဘိဟတပဒုမံ ဝိယ၊ မီးလျှံ ဖိစီးနှိပ်စက်အပ်သော ပဒုမ္မာကြာကဲ့သို့
 လည်းကောင်း။ မလဂ္ဂဟိတကဉ္စနာဒါသမဏ္ဍလံ ဝိယ စ၊ ယူအပ်သော အညစ်
 အကြေးရှိသော ရွှေကြေးမုံကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဝိရူပံ၊ ပျက်သော အဆင်းရှိသည်။
 ဒုဒ္ဒသိကံ အဟောသိ၊ ကြည့်ရဖွယ်မကောင်းသည် ဖြစ်၏။ ဟိ ကောဓံ နိဿာယ၊
 ချဲ့ပြောရသော် ဒေါသကို မှီ၍။ သတ္တာ သတ္တံ အာဒါယ၊ သတ္တဝါတို့သည်
 လက်နက်ကို ကိုင်ယူ၍။ အတ္တနာဝ၊ ကိုယ်တိုင်ပင်။ အတ္တာနံ ပဟရန္တိ၊ မိမိကိုယ်ကို
 ရိုက်နှက်ထိုးခုတ်ကုန်၏။ ဝိသံ ခါဒန္တိ၊ အဆိပ်ကို စားကြကုန်၏။ ရဇ္ဈယာ ဥဗ္ဗန္တိ၊
 ကြီးဖြင့် အထက်၌ အပေါ်၌ ဖွဲ့ချည်ကြကုန်၏(ကြီးဆွဲချကုန်၏)။ ပပါတာ ပပတန္တိ၊
 ကမ်းပါးပြတ်မှ ခုန်ချကုန်၏။ ဧဝံ ကောဝေသေန၊ ဤကဲ့သို့ ဒေါသ၏အစွမ်းဖြင့်။
 ကာလံ ကတွာ၊ သေခြင်းကို ပြု၍။ နိရယာဒိသု ဥပ္ပဇ္ဈန္တိ၊ ငရဲစသည်တို့၌ ဖြစ်ကြ
 ကုန်၏။ ဝိဟေဌကဇာတိကာပိ၊ ညဉ့်ဆဲလေ့ရှိသူတို့သည်လည်း။ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ၊
 ယခုဘဝ၌ပင်။ ဂရဟံ ပတွာ၊ ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းကို ရ၍။ ကာယဿ ဘေဒါ၊ ခန္ဓာ
 ကိုယ်၏ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်။ နိရယာဒိသု ဥပ္ပဇ္ဈန္တိ၊ ငရဲစသည်တို့၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။
 ပုန၊ တစ်ဖန်။ မနုဿတ္ထံ လဘိတွာ၊ လူ့အဖြစ်ကို ရ၍။ ဝိဇာတကာလတော
 ပဋ္ဌာယ၊ မွေးဖွားရာကာလမှ စ၍။ ရောဂဗဟုလာဝ ဟောန္တိ၊ ရောဂါများကုန်သည်
 သာ ဖြစ်ကုန်၏။ စက္ခုရောဂေါ၊ မျက်စိရောဂါလည်းကောင်း။ သောတရောဂေါ၊
 နားရောဂါလည်းကောင်း။ ဣတိအာဒိသု စ ရောဂေသု၊ ဤသို့အစရှိကုန်သော
 ရောဂါတို့သည်လည်း။ (သန္တေသု၊ ဖြစ်ကုန်လသော်)။ ဧကတော ဥဋ္ဌာယ၊
 တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ပေါ်ကြ၍။ ဧကသ္မိံ ပတန္တိ၊ ဒေါသကြီးသူပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ယောက်တည်း၌ ကျရောက်ကုန်၏ ရောဂေန အပရိမုတ္တာဝ၊ ရောဂါမှ
မလွတ်ကုန်သည်သာ။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ နိစ္စံ ဒုက္ခိတာဝ၊ အမြဲ ဒုက္ခရောက်သူ
တို့သည်သာ။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗေသု သတ္တေသု၊
အားလုံးကုန်သော သတ္တဝါတို့၌။ မေတ္တစိတ္တေန၊ မေတ္တာစိတ်ရှိသည်။ ဟိတစိတ္တေန၊
အကျိုးစီးပွားလိုလားသည့်စိတ်ရှိသည်။ မုဒုစိတ္တေန ဘဝိတဗ္ဗံ၊ နူးညံ့သော
စိတ်ရှိသည် ဖြစ်သင့်၏။ ဟိ ဧဝရူပေါ ပုဂ္ဂလော၊ မှန်၏ ဤသို့ ဒေါသကြီးသော
သဘောရှိသော။ ပုဂ္ဂလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိရယာဒိဘယေဟိ၊ ငရဲအစရှိသော
ဘေးတို့မှ။ န ပရိမုစ္စတီတိ၊ မလွတ်”ဟု။ သြဝဒိ၊ ဆုံးမတော်မူပြီ။ သော ကုမာရော၊
ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားသည်။ သတ္တု၊ သြဝါဒံ သုတွာ၊ ဘုရားရှင်၏ သြဝါဒကို
နာယူရ၍။ ဧကောဝါဒေနေဝ၊ တစ်ကြိမ်တည်းသော သြဝါဒဖြင့်ပင်။ နိဟတ
မာနော ဒန္တော၊ နှိမ့်ချအပ်သော မာနရှိသူသည် ယဉ်ကျေးသူသည်။ နိဗ္ဗိသေဝနော
မေတ္တစိတ္တော၊ မကောင်းမှုအထူးမှီဝဲမှု မရှိသူသည် မေတ္တာစိတ်ရှိသူသည်။
မုဒုစိတ္တော အဟောသိ၊ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသူသည် ဖြစ်သွားပြီ။ အက္ကောသန္တမ္ပိ
ပဟရန္တမ္ပိ၊ ဆဲရေးသည်လည်းဖြစ်သော ပုတ်ခတ်သည်လည်းဖြစ်သော။ အညံ
နိဝတ္တိတွာ၊ အခြားသူကို ပြန်နစ်၍။ န သြလောကေသိ၊ မကြည့်ပြီ။ ဥဒ္ဓဒ္ဓဒါဌော
သပ္ပေါ ဝိယ၊ ထုတ်အပ်သော အစွယ်ရှိသော မြွေကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အဋ္ဌန္တိန္ဒော
ကတ္တဋ္ဌကော ဝိယ၊ လက်မကြိုးသော ပုဇွန်လုံးကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဆိန္ဒူ
ဝိသာဏော ဥသဘော ဝိယ စ၊ ကျိုးသော ဦးချိုရှိသော နွားလားကဲ့သို့
လည်းကောင်း။ အဟောသိ၊ ဖြစ်သွားပြီ။

တဿ တံ ပဝတ္တိ ဥ တွာ၊ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ ထိုအဖြစ်ကို သိကြ၍။
ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီ
ကုမာရံ အို. . ငါရှင်တို့ ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို။ သုစိရံ သြဝဒိတွာပိ၊ ကြာမြင့်စွာ
ဆုံးမကြသော်လည်း။ မာတာပိတရော ဒမေတုံ၊ မိဘတို့သည် ဆုံးမခြင်းငှာ။ နေဝ
သက္ခိသု၊ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ ဉာတိမိတ္တာဒယော၊ ဆွေးမျိုးမိတ်ဆွေစသူတို့သည်။
ဒမေတုံ န သက္ခိသု၊ ဆုံးမခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ပန တံ၊
ဘုရားရှင်သည်ကား ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို။ ဧကောဝါဒေနေဝ ဒမေတွာ၊
တစ်ကြိမ်တည်းသော သြဝါဒဖြင့်ပင် ဆုံးမတော်မူ၍။ နိဗ္ဗိသေဝနံ ကတွာ၊
မကောင်းမှုအထူး မှီဝဲခြင်းမရှိသည်ကို ပြု၍။ မတ္တဝရဝါရဏံ၊ အမုန်ယစ်သော

ဆင်ပြောင်ကို။ သမုဂ္ဂဟိတာနေဉ္စကာရဏံ ဝိယ အကာသိ၊ ကောင်းစွာ သင်ယူအပ်ပြီးသော မတုန်လှုပ်ကြောင်းရှိသကဲ့သို့ ပြုတော်မူပြီ။ ဣဒံ ယာဝ သုဘာသိတံ စ၊ ဤငါတို့ဆိုခဲ့ပြီးသော စကားသည် အလွန်ကောင်းစွာ ပြောဆိုအပ်သော စကားလည်း ဖြစ်၏။ (ကိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ အလွန်သုဘာသိတ ဖြစ်သနည်း)။ ‘ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ဟတ္ထိဒမကေန၊ ဆင်ဆရာသည်။ သာရိတော ဟတ္ထိဒမော၊ သွားစေအပ်သော ဆုံးမအပ်ပြီးဆင်သည်။ ပုရတ္ထိမံ ဝါ ပစ္ဆိမံ ဝါ၊ အရှေ့အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း အနောက်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း။ ဥတ္တရံ ဝါ ဒက္ခိဏံ ဝါ၊ မြောက်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း တောင်အရပ်သို့သော် လည်းကောင်း။ ဧကံယေဝ ဒိသံ၊ တစ်ခုသာဖြစ်သော အရပ်မျက်နှာသို့။ ဓာဝတိ၊ ပြေးသွား၏။ အဿဒမကေန၊ မြင်းဆရာသည် (ပ) ဂေါဒမကေန၊ နွားဆရာသည်။ (ပ) ဒက္ခိဏံဝါ၊ တောင်အရပ်သို့သော်လည်းကောင်း။ (ဧကံယေဝ ဒိသံ ဓာဝတိ၊ တစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်သော အရပ်မျက်နှာသို့ ပြေးသွား၏)။ ဘိက္ခဝေ အရဟတာ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူး ခံတော်မူထိုက်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေန တထာဂတေန ဟိ၊ မှန်စွာကိုယ်တိုင်သိတော်မူသော ငါဘုရားသည်။ သာရိတော ပုရိသဒမော၊ သွားစေအပ်သော ယဉ်ကျေးပြီးယောက်ျားသည်။ အဋ္ဌ ဒိသာ ဝိဓာဝတိ၊ အရပ် ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ အထူးထူးအပြားပြား ပြေးသွား၏။ ရူပီ၊ ရူပဈာန်ရှိသူသည်။ ရူပါနိ ပဿတိ၊ ကသိုဏ်းရုပ်တို့ကို သိမြင်၏။ အယံ ဧကာ ဒိသာ၊ ဤသည်ကား တစ်ခုသော အရပ်တည်း။ (ပ) သော၊ ထိုငါဘုရားကို။ ယောဂ္ဂါစရိယာနံ၊ သင်ပြပေး သော ဆရာတို့တွင်။ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိတိ၊ အမြင့်မြတ်ဆုံး သင်ပြပေးတတ်သူ’ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသည်ပင်တည်း။ ဟိ အာဝုသော၊ မှန်၏ အို. . ငါ့ရှင်တို့။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေန သဒိသော၊ မှန်စွာ ကိုယ်တိုင် သိတော်မူသော ဘုရားရှင်နှင့် တူသော။ ပုရိသဒမ္မသာရထိ နာမ န အတ္ထိတိ၊ ဆုံးမထိုက်သော ယောက်ျား၊ ဆုံးမတတ်သူမည်သည် မရှိ”ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာ ပေသုံ၊ ချီးမွမ်းစကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။

သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့်ပါ’ ဟု

လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါသာ။
 သော မယာ၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို ငါဘုရားသည်။ ဧကောဝါဒေန န
 ဒမိတော၊ ဩဝါဒတစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်သာ ဆုံးမအပ်ဖူးသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ
 အဟံ ဣမံ ရှေးကလည်း ငါဘုရားသည် ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို။ ဧကောဝါဒ
 နေဝ၊ ဩဝါဒတစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်သာ။ ဒမေသိန္တိ ဝတ္တာ၊ ဆုံးမခဲ့ဖူးပြီ”ဟု
 မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ
 ရဇံ၊ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊
 ဘုရားလောင်းသည်။ ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ မြင့်မြတ်သောပုဏ္ဏားမျိုး၌
 ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော တက္ကသိလာယံ၊ အရွယ်ရောက်သော် တက္ကသိုလ်မြို့၌။
 တယော ဝေဒေ၊ သုံးပုံကုန်သော ဝေဒကျမ်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ စ
 ဥဂ္ဂဟေတွာ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာအားလုံးတို့ကိုလည်းကောင်း
 သင်ယူ၍။ ကိဉ္စိ ကာလံ၊ အနည်းငယ်သော ကာလပတ်လုံး။ ယရာဝါသံ ဝသိတွာ၊
 အိမ်ဟူသောနေရာ၌ နေပြီး၍။ မာတာပိတုနံ အစွယေန၊ မိဘတို့၏ ကွယ်လွန်ရာ
 အခါ၌။ ဣသိပဗ္ဗဇံ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ပြီး၍။ အဘိညာ
 စ သမာပတ္တိယော စ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို
 လည်းကောင်း။ နိဗ္ဗတ္တေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ ဟိမဝန္တေ ဝါသံ ကပ္ပေသိ၊ ဟိမဝန္တာ၌
 နေမှုကို ပြုပြီ။ တတ္ထ စိရံ ဝသိတွာ၊ ထိုဟိမဝန္တာ၌ ကြာမြင့်စွာ နေပြီး၍။ လောဏမ္ဗိလ
 သေဝနတ္တာယ၊ ဆားချဉ်ကို မှီဝဲခြင်း အကျိုးငှာ။ ဇနပဒံ ဂန္တာ၊ ဇနပုဒ်သို့ သွား၍။
 ဗာရာဏသီ ပတွာ၊ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်၍။ ရာဇယျာနေ ဝသိတွာ၊ မင်း
 ဥယျာဉ်ထဲ၌ နေ၍။ ပုနဒိဝသေ သုနိဝတ္တော၊ နောက်နေ့၌ ကောင်းစွာ ဝတ်လျက်။
 သုပါရတော၊ ကောင်းစွာ ရံလျက်။ တာပသာကပ္ပသမ္ပန္နော၊ ရသေ့ အသွင်အပြင်နှင့်
 ပြည့်စုံ၍။ ဘိက္ခာယ နဂရံ ပဝိသိတွာ၊ ဆွမ်းအကျိုးငှာ မြို့သို့ ဝင်သော်။ ရာဇင်္ဂဏံ
 ပါပုဏိ၊ နန်းရင်ပြင်သို့ ရောက်ပြီ။ ရာဇာ သီဟပဉ္စရေန၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်
 ခြင်္သေ့ရုပ်ခံသော ပြုတင်း ပေါက်ဖြင့်။ ဩလောကေန္တော၊ ကြည့်သော်။ တံ ဒိသွာ၊
 ထိုဘုရားလောင်းကို ဖူးရ၍။ ဣရိယာပထေ ပသီဒိတွာ၊ ဣရိယာပုထ်၌
 ကြည်ညို၍။ “အယံ တာပသော၊ ဤရသေ့သည်။ သန္တိန္ဒြိယော၊ ငြိမ်သက်သော
 ဣန္ဒြေရှိလျက်။ သန္တမာနသော၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ထားရှိလျက်။

ယုဂမတ္တဒသော၊ ထန်းပိုးတစ်ပြန်မျှသာ ကြည့်လျက်။ ပဒဝါရေ ပဒဝါရေ၊
 ခြေလှမ်းအကြိမ်တိုင်း အကြိမ်တိုင်း၌။ သဟဿတ္ထဝိကံ၊ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကို။
 ဌပေန္တော ဝိယ၊ ထားဘိသကဲ့သို့။ သီဟဝိဇ္ဇမ္ဘိတေန၊ ခြင်္သေ့တို့၏ တင့်တယ်
 စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ အာဂစ္ဆတိ၊ ကြွလာ၏။ ဧကော သန္တမဗ္ဗော နာမ၊ တစ်ပါးသော
 သူတော်ကောင်း တရားမည်သည်။ သစေ အတ္ထိ၊ အကယ်၍ ရှိအံ့။ တေန၊
 ထိုသူတော်ကောင်း တရားသည်။ ဣမဿ အဗ္ဘန္တရေ၊ ဤရသေ့၏ ကိုယ်တွင်း၌။
 ဘဝိတဗ္ဗန္တိ၊ စိန္တေတွာ၊ ဖြစ်လောက်ရှိလောက်၏”ဟု တွေးမိ၍။ ဧကံ အမစ္စံ
 ဩလောကေသိ၊ တစ်ယောက်သော အမတ်ကို ကြည့်ပြီး။ သော၊ ထိုအမတ်သည်။
 “ကိံ ကရောမိ ဒေဝါတိ အာဟ၊ ဘာကို ပြုရပါမည်နည်း အရှင်မင်းကြီး” ဟု
 လျှောက်ထားပြီး။ ဧတံ တာပသံ၊ ဟို ရသေ့ကို။ အာနေဟိတိ၊ ပင့်ဆောင်ခဲ့လော့ဟု
 ပြောပြီး။ သော၊ ထိုအမတ်သည်။ သာဓု ဒေဝါတိ၊ ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု။
 ဗောဓိသတ္တံ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍။ ဝန္တိတွာ ဟတ္ထတော၊
 ဝပ်ချပြီး၍ လက်မှ။ ဘိက္ခာဘာဇနံ ဂဟေတွာ၊ ဆွမ်းခံခွက်ကို ယူသော်။ “ကိံ
 မဟာပုညာတိ ဝုတ္တေ၊ ဘာလဲ အို. . ဘုန်းကံကြီးသူ”ဟု မေးအပ်သော်။ “ဘန္တေ
 ရာဇာ၊ အို. . အရှင်ဘုရား မင်းတရားသည်။ တံ ပက္ခောသတိတိ အာဟ၊
 အရှင်ဘုရားကို ပင့်နေ၏”ဟု လျှောက်ထားပြီး။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း
 သည်။ “မယံ န ရာဇကုလူပကာ၊ ငါတို့သည် မင်းအိမ်ကပ်သည့် ဆရာရသေ့
 မဟုတ်ကုန်။ ဟေမဝန္တိကာ နာမ၊ ဟိမဝန္တာနေရသေ့တို့မည်သည်။ အမှာတိ
 အာဟ၊ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု ပြောပြီး။ အမဇ္ဈော ဂန္ဓာ တမတ္ထံ၊ အမတ်သည် သွား
 ရောက်ပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို။ ရညော အာရောစေသိ၊ မင်းကြီးအား
 လျှောက်ထားပြီး။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “အမှာကံ အညော၊ ငါတို့အား
 အခြားသော။ ကုလူပကော နတ္ထိ၊ နန်းတော်ကပ်သည့်ဆရာရသေ့သည် မရှိ။ နံ
 အာနေဟိ ဣတိ အာဟ၊ ထိုရသေ့ကို ဆောင်ပင့်ခဲ့ပါ”ဟု ပြောပြီး။ အမဇ္ဈော
 ဂန္ဓာ၊ အမတ်သည် သွားရောက်၍။ ဗောဓိသတ္တံ ဝန္တိတွာ ယာစိတွာ၊ ဘုရား
 လောင်းကို ဝပ်ချ၍ တောင်းပန်၍။ ရာဇနိဝေသနံ ပဝေသေတိ၊ မင်းနန်းတော်သို့
 သွင်းပြီး။

ရာဇာ ဗောဓိသတ္တံ ဝန္တိတွာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ဝပ်ချ၍။
 သမုဿိတသေတစ္ဆ၊ တွေ့၊ စိုက်ထောင်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော။ ကဉ္စနပလ္လင်္ကေ၊

ရွှေပလ္လင်၌။ နိဿိဒါပေတွာ၊ ထိုင်စေပြီး၍။ အတ္တနော ပဋိယတ္တံ၊ မိမိအတွက် စီရင်အပ်သော။ နာနဂ္ဂရသဘောဇနံ ဘောဇေတွာ၊ အထူးထူးမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ကျွေးမွေးဆက်ကပ်၍။ “ဘန္တေ ကဟံ၊ အို. . အရှင်ဘုရား အဘယ်အရပ်၌။ ဝသထာတိ ပုစ္ဆိ၊ နေတော်မူကြပါသလဲ”ဟု မေးပြီ။ မဟာရာဇ၊ အို. . မင်းမြတ်။ မယံ ဟေမဝန္တိကာ၊ ငါတို့ကား ဟိမဝန္တာနေ ရသေ့ တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြေပြီ။ ဣဒါနိ ကဟံ၊ ယခုအခါ ဘယ်အရပ်သို့။ ဂစ္ဆထာတိ၊ ကြွတော်မူကုန်အံ့နည်းဟု မေးပြီ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ဝဿာရတ္တာနုရူပံ၊ မိုးကာလ အားလျော်သော။ သေနာသနံ ဥပဓာရေမ၊ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို စူးစမ်းရှာဖွေနေကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ ပြောပြီ။ “ဘန္တေ တေန ဟိ၊ အို. . အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ အမှာကံ ဥယျာနေဇဝ၊ တပည့်တော် တို့၏ ဥယျာဉ်ထဲ၌သာ။ ဝသထာတိ၊ နေတော်မူကြပါ”ဟု။ ပဋိညံ ဂဟေတွာ၊ နေမည်ဟူသော ပဋိညာဉ်ကို ရယူ၍။ သယမ္ပိ ဘုဉ္ဇိတွာ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စားသောက်ပြီး၍။ ဗောဓိသတ္တံ အာဒါယ၊ ဘုရားလောင်းကို ပင့်ယူ၍။ ဥယျာနံ ဂန္ဓာ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားရောက်ပြီး၍။ ပဏ္ဏသာလံ မာပေတွာ၊ သစ်ရွက်မိုး ကျောင်းကို ဖန်ဆင်းပြီး၍။ ရတ္တိဌာနဒိဝါဌာနာနိ ကာရေတွာ၊ ညဉ့်သန့်ရာ၊ နေ့သန့်ရာဌာနတို့ကို ပြုလုပ်စေ၍။ ပဗ္ဗဇိတပရိက္ခာရေ ဒတွာ၊ ရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကို ပေးလှူပြီး၍။ ဥယျာနပါလံ ပဋိစ္ဆာပေတွာ၊ ဥယျာဉ်တော်စောင့်ကို အပ်နှင်းပြီး၍။ နဂရံ ပါဝိသိ၊ မြို့တော်သို့ ဝင်ပြီ။ တတော ပဌာယ၊ ထိုနေ့မှ စ၍။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ ဥယျာနေ ဝသတိ၊ ဥယျာဉ်တော်၌ နေ၏။ ရာဇာပိ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း။ ဒိဝသေ ဒိဝသေ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း။ ဒုတ္တိက္ခတ္တံ၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်။ အဿ ဥပဌာနံ ဂစ္ဆတိ၊ ထိုဘုရားလောင်းအား။ ဆည်းကပ်ခြင်းငှာ သွားရောက်၏။

တဿ ရညော ပုတ္တော၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားဖြစ်သော။ ဒုဋ္ဌကုမာရော နာမ ပန၊ ဒုဋ္ဌကုမာရမည်သော မင်းသားသည်ကား။ စက္ကော ဖရသော အဟောသိ၊ ကြမ်းတမ်းသည် ရိုင်းပြသည် ဖြစ်ပြီ။ နံ ရာဇာ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ ဒမေတုံ နေဝ အသက္ခိ၊ ဆုံးမခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ သေသ ဉာတကာ န အသက္ခိသု၊ ကြွင်းကျန်သော ဆွေမျိုးသည် မစွမ်းနိုင်ကြပြီ။ အမစ္စာပိ၊ အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကာပိ၊ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်

လည်းကောင်း။ ဧကတော ဟုတွာ၊ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်ကြ၍။ “သာမိ ဧဝံ မာ
ကရိ၊ အို. . အရှင်မင်းသား ဤသို့ မပြုပါလင့်။ ဧဝံ ကာတုံ န လဗ္ဘာ၊ ဤကဲ့သို့
ပြုခြင်းငှာ မရနိုင်”။ ဣတိ ကုဇ္ဈိတွာ၊ ဤသို့ စိတ်ဆိုးကြ၍။ ကထေန္တာပိ၊
ပြောကြပါသော်လည်း။ ကထံ ဂါဟာပေတုံ၊ ပြောစကားကို နာယူစေခြင်းငှာ။
နာသက္ခိယ၊ မစွမ်းနိုင်ကြပြီ။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ “မမ အယံ၊ ငါ၏
ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဖြစ်သော။ ဟိမဝန္တာတာပသံ ဌပေတွာ၊ ဟိမဝန္တာနေရသေ့ကို
ထား၍။ ဣမံ ကုမာရံ ဒမေတုံ၊ ဤဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို ဆုံးမခြင်းငှာ။ အညော
သမတ္ထော နာမ၊ အခြားသော စွမ်းနိုင်သူမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သောယေဝ နံ၊
ထိုငါ့အရှင်ရသေ့သည်သာ ထိုသားတော် ဒုဋ္ဌကုမာရကို။ ဒမေဿတီတိ စိန္တေသိ၊
ဆုံးမတော်မူလိမ့်မည်” ဟု တွေးမိပြီ။ သော ကုမာရံ အာဒါယ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်
သားတော်ဒုဋ္ဌကုမာရကို ခေါ်ယူ၍။ ဗောဓိသတ္တဿ သန္တိကံ ဂန္တာ၊ ဘုရားလောင်း
၏ အထံသို့ သွားရောက်ပြီး၍။ “ဘန္တေ အယံ ကုမာရော၊ အို. . အရှင်ဘုရား
ဤသားတော် ဒုဋ္ဌကုမာရသည်။ စက္ကော ဖရသော၊ ကြမ်းတမ်းပါ၏ ရိုင်းပြပါ၏။
ဣမံ ဒမေတုံ၊ ဤသားတော် ဒုဋ္ဌကုမာရကို ဆုံးမခြင်းငှာ။ မယံ န သက္ကောမ၊
တပည့်တော်တို့သည် မစွမ်းနိုင်ကြပါ။ တုမေ နံ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုသားတော်
ဒုဋ္ဌကုမာရကို။ ဧကေန ဥပါယေန၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းဖြင့်။ သိက္ခာပေထာတိ၊
သင်ယူစေတော်မူကြပါ” ဟု လျှောက်ထားပြီ။ ဣတိ ကုမာရံ ဗောဓိသတ္တဿ၊
ဤသို့လျှောက်ထားပြီး၍ သားတော်ဒုဋ္ဌကုမာရကို ဘုရားလောင်းအား။
နိယျာဒေတွာ ပက္ကာမိ၊ အပ်နှင်း၍ ထွက်ခွါသွားပြီ။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်း
သည်။ ကုမာရံ ဂဟေတွာ၊ ဒုဋ္ဌကုမာရကို ခေါ်ယူ၍။ ဥယျာနေ ဝိစရန္တော၊
ဥယျာဉ်ထဲ၌ လှည့်လည်လျက်။ ဧကတော ဧကေန၊ ဤတစ်ဘက်မှ တစ်ရွက်
လည်းကောင်း။ ဧကတော ဧကေန၊ ဟိုတစ်ဘက်မှ တစ်ရွက်လည်းကောင်း။ ဣတိ
ဒွိဟိယေဝ၊ ဤကဲ့သို့ နှစ်ခုသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။ ပတ္တေဟိ၊ အရွက်တို့ဖြင့်။ ဧကံ
နိမ္မပေါတကံ၊ တစ်ပင်သော တမာပင်ပေါက်စကို။ ဒိသ္မာ ကုမာရံ၊ တွေ့ရ၍
ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို။ “ကုမာရ၊ အို. . မင်းသား။ ဧတဿ ရုက္ခပေါတကဿ၊
ဤအပင်ပေါက်စ၏။ ပဏ္ဏံ ခါဒိတွာ၊ အရွက်ကို ဝါးစား၍။ ရသံ တာဝ ဇာနာဟီတိ၊
အရသာကို သိအောင်လုပ်ပါ” ဟု။ အာဟ၊ ပြောပြီ။ သော တဿ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရ
မင်းသားသည် ထိုတမာပင်ပေါက်စ၏။ ဧကံ ပတ္တံ ခါဒိတွာ၊ တစ်ခုသော အရွက်ကို

ဝါးစား၍။ ရသံ ဥ တွာ၊ ခါးလှသည့်အရသာကို သိရ၍။ ဧတိ ခေဋ္ဌေန သဟ၊
 ထို့ဟု တံတွေးနှင့် အတူ။ ဘူမိယံ နုဋ္ဌာဘိ၊ မြေပေါ်သို့ ထွေးချလိုက်ပြီ။ “ဧတံ ကိံ
 ကုမာရာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤသည်ကား ဘာလဲ အမောင်မင်းသား”ဟု မေးအပ်သော်။
 “ဘန္တေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . အရှင်ဘုရား ယခုငယ်စဉ်အခါ၌ပင်။ ဧသော ရုက္ခော၊
 ဤအပင်သည်။ ဟလာဟလဝိသုပမော၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော
 အဆိပ်ဥပမာရှိ၏။ ဝမုန္တော ပန၊ ကြီးလာသော်ကား။ ဗဟူ မနုဿေ၊ များစွာ
 ကုန်သော လူတို့ကို။ မာရေဿတီတိ၊ သတ်ပါလိမ့်မည်”ဟုပြော၍။ တံ
 နိဗ္ဗပေါတကံ ဥပ္ပါဋေတွာ၊ ထိုတမာပင်ပေါက်စကို ဆွဲနှုတ်၍။ ဟတ္ထေဟိ ပရိမဒ္ဓိတွာ၊
 လက်တို့ဖြင့် ဆုတ်နယ်ပြီး၍။

၁၄၉။ “ဧကပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခော၊ န ဘူမျာ စတုရင်္ဂီလော။

ဖလေန ဝိသကပ္ပေန၊ မဟာ'ယံ ကိံ ဘဝိဿတိ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ၊ ဧကပဏ္ဏော (ပ) ဘဝိဿတိဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၊
 ဂါထာနုက်ကား. .

ဧကပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခော၊ တစ်ဘက်တစ်ဘက်မှ တစ်ရွက်တစ်ရွက်သာ
 ရှိသေးသော ဤတမာပင်ပေါက်စသည်။ ဘူမျာ န စတုရင်္ဂီလော၊ မြေကြီးမှ
 လက်လေးသစ်ပင် မရှိသေးပါ။ အယံ မဟာ၊ ဤတမာပင်ပေါက်စသည်
 ကြီးလာသော်။ ဝိသကပ္ပေန ဖလေန၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော
 အဆိပ်နှင့် တူသော အသီးအရသာဖြင့်။ ကိံ ဘဝိဿတိ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်
 မည်လဲ ဘုရား။

တတ္ထ၊ ထိုဂါထာ၌။ ဧကပဏ္ဏောတိ၊ ဧကပဏ္ဏောဟူသည်ကား။ ဥဘောသု
 ပဿေသု၊ နှစ်ဘက်သော နံပါးတို့၌။ ဧကကပဏ္ဏော၊ တစ်ရွက်တစ်ရွက်သာ
 ရှိသေးသောတည်း။ န ဘူမျာ စတုရင်္ဂီလောတိ၊ န ဘူမျာ စတုရင်္ဂီလော ဟူသည်။
 ဘူမိတော၊ မြေကြီးမှ။ စတုရင်္ဂီလမတ္တမ္ပိ၊ လက်လေးသစ်မျှသော်လည်း။ န ဝမ္ပိတော၊
 မြင့်အောင်မကြီးသေးပါတည်း။ ဖလေနာတိ ဖလရသေန၊ အသီးအရသာဖြင့်
 တည်း။ ဝိသကပ္ပေနာတိ၊ ဝိသကပ္ပေနဟူသည်။ ဟလာဟလဝိသသဒိသေန၊
 လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူသောတည်း။ ဧဝံ ခုဒ္ဒကော
 သမာနောပိ၊ သို့ကလောက် ငယ်သေးသည် ဖြစ်ပါလျက်လည်း။ ဧဝရူပေန

တိတ္ထကေန၊ ဤသို့သဘောရှိသော ခါးလှစွာသော။ ပဏ္ဏေန သမန္နာဂတော၊ အရွက်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဣတိ အတ္ထော၊ ဤကား တတိယပါဒ၏ အဓိပ္ပါယ် နက်တည်း။ မဟာ'ယံ ကိံ ဘဝိဿတိတိ၊ မဟာ'ယံ ကိံ ဘဝိဿတိဟူသည်ကား။ ယဒါ ပန အယံ ဝုဇ္ဈိပ္ပတ္တော၊ အကြင်အခါ၌ကား ဤအပင်ပေါက်စသည် ကြီးပွား ခြင်းသို့ ရောက်၍။ မဟာ ဘဝိဿတိ၊ အပင်ကြီးသည် ဖြစ်လတ်။ တဒါ ကိံ နာမ ဘဝိဿတိ၊ အပင်ကြီးဖြစ်ရာ ထိုအခါ၌ အဘယ်မည်သည် ဖြစ်လတ်နည်း ဘုရား။ အဒ္ဓါ မနုဿမာရကော၊ ဧကန် လူသတ်အပင်သည်။ ဘဝိဿတိတိ၊ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွေးမိ၍။ ဧတံ ဥပ္ပါဋေတွာ၊ ဤအပင်ပေါက်စကို ဆွဲနှုတ်၍။ မဒ္ဒိတွာ ဆဉ္ဇေသိန္နိ အာဟ၊ ဆုတ်နယ်ချေမွ၍ ပစ်လိုက်ပါပြီဟု လျှောက်ထားပြီ။

အထ နံ ဗောဓိသတ္တော၊ ထိုအခါ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို ဘုရားလောင်း သည်။ “ကုမာရ တုံ၊ အို. . မင်းသား သင်သည်။ ဣမံ နိမ္မပေါတကံ၊ ဤတမာပင် ပေါက်စကို။ ဣဒါနေဝ ဧဝံ တိတ္ထကော၊ ယခုအခါမှာပင် ဤလောက် ခါး၏။ မဟလ္လကကာလေ၊ ကြီးရာအခါ၌။ ကိံ ဘဝိဿတိ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။ ဣမံ နိဿာယ၊ ဤတမာပင်ပေါက်စကို မှီ၍။ ကုတော ဝုဇ္ဈိတိ၊ အဘယ်မှာ ကြီးပွား ပါမည်နည်းဟု တွေး၍။ ဥပ္ပါဋေတွာ၊ ဆွဲနှုတ်၍။ မဒ္ဒိတွာ ဆဉ္ဇေသိ၊ ဆုတ်နယ် ချေမွ၍ စွန့်ပစ်၏။ တံ ဧတသ္မိံ၊ သင်မင်းသားသည် ဤတမာပင်ပေါက်စ၌။ ပဋိပဋိ ယထာ၊ ကျင့်သုံးဘိသကဲ့သို့။ ဧဝမေဝ တဝ၊ ဤအတူသာ သင်မင်းသား၏။ ရဋ္ဌဝါသိနောပိ၊ တိုင်းပြည်နေသူတို့သည်လည်း။ အယံ ကုမာရော၊ ဤမင်းသား ငယ်သည်။ ဒဟရကာလေယေဝ၊ ငယ်စဉ်အခါမှာပင်။ ဧဝံ စက္ကော ဖရသော၊ ဤလောက် ကြမ်းတမ်း၏ ရှိုင်းပျ၏။ မဟလ္လကကာလေ၊ အသက်ကြီးရာ အခါ၌။ ရဇ္ဇံ ပတွာ၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော်။ ကိံ နာမ ကရိဿတိ၊ အဘယ်အမှု မည်သည်ကို ပြုလိမ့်မည်နည်း။ အမှာကံ ဧတံ နိဿာယ၊ ငါတို့အား ဤမင်းသား ငယ်ကို မှီ၍။ ကုတော ဝုဇ္ဈိတိ၊ အဘယ်မှာ ကြီးပွားမည်နည်း'ဟုတွေးကြ၍။ ကုလသန္တကံ ရဇ္ဇံ၊ အမျိုးဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကို။ တဝ အဒတွာ၊ သင့်အား မပေးမူ၍။ နိမ္မပေါတကံ ဥပ္ပါဋေတွာ ဝိယ၊ တမာပင်ပေါက်စကို ဆွဲနှုတ်ပစ်သကဲ့သို့၊ တံ ရဋ္ဌာ၊ သင်မင်းသားကို တိုင်းပြည်မှ။ ပဗ္ဗာဇနိယကမ္မံ ကရိဿန္တိ၊ နှင်ထုတ်ခြင်း အမှုကို ပြုကြလိမ့်မည်။ တသ္မာ ဣတော ပဋ္ဌာယ၊ ထို့ကြောင့် ဤနေ့မှ စ၍။ နိမ္မရုက္ခပဋိဘာဂတံ ဟိတွာ၊ တမာပင်နှင့် တူသည့်အဖြစ်ကို ပယ်စွန့်၍။

ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပန္နော၊ သည်းခံခြင်း မေတ္တာထားခြင်း အစဉ်သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဟောဟိတံ၊ ဖြစ်လော့”ဟု။ ဧတံ အဝေါစ၊ ဤစကားကို ပြောပြီ။ သော တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် ထိုနေ့မှ စ၍။ နိဟတမာနော၊ နှိမ့်ချိုးအပ်သော မာနရှိသည်။ နိဗ္ဗိသေဝနော၊ အကုသိုလ်အထူး မှီဝဲမှုမရှိသည်။ ခန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယသမ္ပန္နော ဟုတွာ၊ သည်းခံခြင်း မေတ္တာထားခြင်း အစဉ်သနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍။ ဟေဓိသတ္တဿ၊ ဘုရားလောင်း၏။ သြဝါဒေ ဌတွာ၊ အဆုံးအမ၌ တည်၍။ ပိတု အစွယေန၊ ခမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့်။ ရဇ္ဇံ ပတွာ၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ အဂမာသိ၊ ကံအားလျော်စွာ လာပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာ။ ဧသော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိကုမာရော၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားကို။ မယာ န ဒမိတော၊ ငါဘုရားသည် ဆုံးမတော်မူအပ်သည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ အဟံ၊ ရှေးကလည်း ငါဘုရားသည်။ ဧတံ၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားကို။ ဒမေသိယေဝါတိ ဝတွာ၊ ဆုံးမဖူးသည်သာ”ဟု မိန့်တော်မူ၍။ “တဒါ ဒုဋ္ဌကုမာရော၊ ထိုရှေးအခါက ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည်။ အယံ လိစ္ဆဝိကုမာရော၊ အဟောသိ၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် ဖြစ်လာပြီ။ ရာဇာ အာနန္ဒော၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကား အာနန္ဒာတည်း။ သြဝါဒဒါယကတာပသော ပန၊ သြဝါဒပေးသော ရသေ့သည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရားသည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

ဧကပဏ္ဏဇာတကဝဏ္ဏနာ နဝမာ၊ ဧကပဏ္ဏဇာတ်အဖွင့်သည် နဝမတည်း။

၁၀။ သဗ္ဗိဝဇာတကဝဏ္ဏနာ

အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတီတိ ဣဒံ၊ အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတိအစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို။ သတ္တာ ဝေဠုဝနေ ဝိဟရန္တော၊ ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ်။ အဇာတသတ္တုဿ ရညော၊ အဇာတသတ်

မည်သော မင်း၏။ အသန္တပဂ္ဂဟံ အာရဗ္ဗ ကထေသိ၊ မသူတော်ချီးမြှောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီ။ ဟိ သော၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအဇာတသတ် မင်းသည်။ ဗုဒ္ဓါနံ ပဋိကဏ္ဍကဘူတေ၊ ငါတို့ဘုရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်ဆူး ရန်ညောင်ဖြစ်၍ဖြစ်သော။ ဒုဿီလေ ပါပဓမ္မေ၊ သီလမရှိသော ယုတ်မာသော သဘောရှိသော။ ဒေဝဒတ္တေ ပသီဒိတွာ၊ ဒေဝဒတ်၌ ကြည်ညို၍။ အသန္တံ အသပ္ပုရိသံ၊ မငြိမ်သက်သော သူတော်ကောင်းမဟုတ်သော။ တံ ပဂ္ဂယျ၊ ထိုဒေဝဒတ်ကို ချီးမြှောက်၍။ တဿ သက္ကာရံ၊ ထိုဒေဝဒတ်အား ပူဇော် သက္ကာရကို။ ကရိယာမိတိ၊ ပြုမည်ဟု တွေး၍။ ဗဟံ ခနံ ပရိစ္ဆေဒိတွာ၊ များစွာသော ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်၍။ ဂယာသီသေ၊ ဂယာသီသ၌။ ဝိဟာရံ ကာရေတွာ၊ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေ၍။ တဿ ဝစနံ ဧဝ ဂဟေတွာ၊ ထိုဒေဝဒတ်၏ စကားကိုပင် နာယူ၍။ ဓမ္မရာဇာနံ သောတာပန္နံ၊ တရားမင်းဖြစ်သော သောတာပန်ဖြစ်သော။ အရိယသာဝကံ ပိတရံ၊ အရိယသာဝကဖြစ်သော ခမည်းတော်ကို။ ယာတေတွာ၊ သတ်ဖြတ်၍။ အတ္တနော သောတာပတ္တိမဂ္ဂဿ၊ မိမိ၏ သောတာပတ္တိမဂ်၏။ ဥပနိဿယံ ဘိန္ဒိတွာ၊ အားကြီးသော မှီရာ အကြောင်းကို ဖျက်ဆီးပြီး၍။ မဟာဝိနာသံ ပတ္တော၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ။ ဟိ သော၊ ချဲ့ပြောရသော် ထိုအဇာတသတ်မင်းသည်။ ဒေဝဒတ္တော ပထဝိယံ၊ ဒေဝဒတ်သည် မြေသို့။ ပဝိဋ္ဌောတိ သုတွာ၊ ဝင်သွားပြီဟု ကြားရ၍။ ‘ကစ္စိ နုခေါ မမ္မိ၊ ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကိုလည်း။ ပထဝီ ဂိလေယျာတိ၊ မြေသည် မျှီလေ ရာသလော’ဟု။ ဘိတတသိတော၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက်။ ရဇ္ဇသုခံ န လဘတိ၊ မင်းအဖြစ်၌ ချမ်းသာကို မခံစားနိုင်။ သယနေ အဿာဒသုခံ၊ အိပ်ရာ ပေါ်၌ သာယာမှုချမ်းသာကို။ န ဝိန္ဒတိ၊ မရရှာ။ တိဗ္ဗကာရဏာဘိတုန္နော ဟတ္ထိပေါတော ဝိယ၊ ထက်စွာသော ညည်းဆဲမှုထိုးဆွအပ်သော ဆင်ပေါက်ကဲ့သို့။ ကမ္မမာနော ဝိစရတိ၊ တုန်လှုပ်လျက် လှည့်လည်၏။ သော ပထဝီ ဖလမာနံ ဝိယ၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် မြေကြီးကို ကွဲလာသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အဝိစိဇာလံ နိက္ခမန္တိ ဝိယ၊ အဝိစိမီးလျှံကို ထွက်လာဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ပထဝိယာ အတ္တာနံ ဂိလိယမာနံ ဝိယ၊ မြေကြီးက မိမိကို မျှီနေအပ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ အာဒိတ္တာယ လောဟပထဝိယာ၊ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက် နေသော သံမြေပြင်၌။ ဥတ္တာနကံ နိပဇ္ဇာပေတွာ၊ ပက်လက်အိပ်ခိုင်း၍။ အယ

သူလေဟိ ကောဋိယမာနံ ဝိယ စ၊ သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဆွခံနေရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ သမနုပဿိ၊ ပြင်းစွာရှုမှတ်ထင်မြင်နေပြီ။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပဟဋ္ဌကုတ္တုဋ္ဌဿေဝ၊ အရိုက်ခံရသော ကြက်ကဲ့သို့။ ကမ္မမာနဿ အဿ၊ တုန်လှုပ်နေသော ထိုအဇာတသတ်မင်း၏။ မုဟုတ္တမ္ပိ၊ တစ်မုဟုတ်မျှလည်း။ အဝတ္ထာနံ နာမ နာဟောသိ၊ တည်တန့်စွာ နေနိုင်ခြင်းမည်သည် မဖြစ်ပြီ။ သော သမ္မာသမ္ပုဒ္ဓံ၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် ဘုရားရှင်ကို။ ပဿိတုကာမော၊ ဖူးမြော်လိုသည်။ ခမာပေတုကာမော၊ ကန်တော့လိုသည်။ ပန ပုစ္ဆိတုကာမော အဟောသိ၊ သိလိုသည်ကို မေးခြင်းငှာ အလိုရှိသည် ဖြစ်ပြီ။ ပန အတ္တနော၊ သို့သော်လည်း မိမိ၏။ အပရာဓမဟန္တတာယ၊ အပြစ်ကြီးလေးလှသည့်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဥပသင်္ကမိတုံ န သက္ကောတိ၊ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

အထ အဿ၊ ထိုအခါ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည်။ ရာဇဂဟနဂရေ ရာဇဂြိုဟ် မြို့၌။ ကတ္တိကရတ္တိဝါရေ ညအခါဆင်နွှဲသည့် ကြတ္တိကာနက္ခတ်ပွဲ အလှည့်သည်။ သမ္ပတ္တေ၊ ရောက်သော်။ ဒေဝနဂရံ ဝိယ၊ နတ်မြို့ကဲ့သို့။ နဂရေ အလင်္ကာတေ၊ မြို့တော်ကို တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသော်။ မဟာတလေ၊ မြတ်သော နန်းကြမ်းပြင်၌။ အမစ္စဂဏာပရိဝုတဿ၊ အမတ်အပေါင်းခြံရံအပ်လျက်။ ကဉ္စနာသနေ နိသိန္နဿ၊ ရွှေပလ္လင်၌ ထိုင်နေစဉ်။ ကောမာရဘစ္စံ ဇီဝကံ၊ အဘယမင်းသား ကောက်ယူမွေးမြူအပ်သော ဇီဝကကို။ အဝိဒ္ဓရေ နိသိန္နံ ဒိသ္မာ၊ မနီးမဝေး၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၍။ “ဇီဝကံ ဂဟေတွာ၊ ဇီဝကကို ခေါ်ယူ၍။ သမ္မာသမ္ပုဒ္ဓဿ၊ မှန်စွာ ကိုယ်တိုင် သိတော်မူသော ရှင်တော်ဘုရား၏။ သန္တိကံ ဂမိဿာမိ၊ အထံတော်သို့ သွားမည်။ ‘သမ္ပ ဇီဝက အဟံ၊ အချင်းဇီဝက ငါသည်။ သယံ ဂန္တံ န သက္ကောမိ၊ ကိုယ်တိုင်ကား သွားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ဧဟိ မံ၊ လာပါ ငါ့ကို။ သတ္တု သန္တိကံ နေဟိတိ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ ဆောင်ပို့ပါ’ဟု။ မယာ ဥဇုကမေဝ ဝတ္တံ၊ ငါသည် အဖြောင့်သာလျှင် ပြောဆိုခြင်းငှာ။ န ခေါ ပန သက္ကာ၊ မစွမ်းနိုင်။ ပန ပရိယာယေန၊ စင်စစ်သော်ကား ပရိယာယ်အားဖြင့်။ ရတ္တိသမ္ပဒံ ဝဏ္ဏေတွာ၊ ည၏ပြည့်စုံမှုကို ချီးမွမ်းပြောဆို၍။ ‘ယံ ပယိရုပါသတံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆည်းကပ်ကုန်သော။ နော စိတ္တံ၊ ငါတို့၏ စိတ်သည်။ ပသီဒေယျ၊ ကြည်လင်ရာ၏။ အဇ္ဇ မယံ၊ ယနေ့ ငါတို့သည်။ ကံ (တံ) သမဏံ ဝါ၊ အဘယ်မည်သော (ထို) ရဟန်းသို့သော်လည်းကောင်း။ ကံ (တံ) ဗြာဟ္မဏံ ဝါ၊ အဘယ်မည်သော

ထိုဗြာဟ္မဏသို့သော်လည်းကောင်း။ ပယိရူပါသေယျာမ နှ ခေါတိ၊ ဆည်းကပ်
 ရပါကုန်အံ့နည်း'ဟု။ ဝက္ခာမိ၊ ပြောအံ့။ တံ သုတွာ အမစ္စာ၊ ထိုပြောစကားကို
 ကြားရ၍ အမတ်တို့သည်။ အတ္တနော အတ္တနော သတ္တာရာနံ၊ မိမိ၏ မိမိ၏
 ဆရာတို့၏။ ဝဏ္ဏံ ကထေဿန္တိ၊ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ပြောကြလိမ့်မည်။
 ဇီဝကောပိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ ဇီဝကသည်လည်း ဘုရားရှင်၏။ ဝဏ္ဏံ ကထေဿတိ၊
 ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ပြောဆိုလိမ့်မည်။ အထ နံ ဂဟေတွာ၊ ထိုအခါ
 ထိုဇီဝကကို ခေါ်ယူ၍။ သတ္ထု သန္တိကံ၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့၊ ဂမိဿာမိတိ၊
 သွားအံ့'ဟု။ ဧတံ အဟောသိ၊ ဤအကြံသည် ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထိုအဇာတသတ်
 မင်းသည်။ “ဘော ရတ္တိ၊ အို. . အချင်းတို့ ညသည်ကား။ လက္ခညာ ဝတ ဒေါသိနာ
 ဝတ၊ အမှတ်တရ ဖြစ်ထိုက်ပါပေစွတကား အပြစ်ကင်းပါပေစွတကား။ ဘော
 ရတ္တိ၊ အို. . အချင်းတို့ ဤညသည်ကား။ အဘိရူပါ ဝတ ဒေါသိနာ ဝတ အလွန်လှ
 ပါပေစွတကား အပြစ်ကင်းပါပေစွတကား။ ဘော ရတ္တိ၊ အို. . အချင်းတို့
 ဤညသည်ကား။ ဒဿနီယာ ဝတ ဒေါသိနာ ဝတ၊ ရှုကြည့်ထိုက်ပါပေစွတကား
 အပြစ်ကင်းပါပေစွတကား။ ဘော ရတ္တိ၊ အို. . အချင်းတို့ ဤညသည်ကား။
 ပါသာဒိကာ ဝတ ဒေါသိနာ ဝတ၊ စိတ်ကြည်စေတတ်ပါပေစွတကား အပြစ်ကင်း
 ပါပေစွတကား။ ဘော ရတ္တိ၊ အို. . အချင်းတို့ ဤညသည်ကား။ ရမဏီယာ ဝတ
 ဒေါသိနာ ဝတ၊ ပျော်ဖွယ်ကောင်းပါပေစွတကား အပြစ်ကင်းပါပေစွတကား။ ယံ
 ပယိရူပါသတံ နော၊ အကြင်သမဏဗြာဟ္မဏကို ဆည်းကပ်ကုန်သော ငါတို့၏။
 စိတ္တံ ပသီဒေယျ၊ စိတ်သည် ကြည်လင်ရာ၏။ အဇ္ဇ မယံ၊ ယနေ့ည ငါတို့သည်။
 ကံ တံ သမဏံဝါ၊ အဘယ်မည်သော ထိုသမဏကိုသော်လည်းကောင်း။ ကံ တံ
 ဗြာဟ္မဏံဝါ၊ အဘယ်မည်သော ထိုဗြာဟ္မဏကိုသော်လည်းကောင်း။ ပယိရူပါ
 သေယျာမ နှ ခေါတိ၊ ဆည်းကပ်ရပါကုန်အံ့နည်း'ဟု။ ပဉ္စဟိ ပဒေဟိ၊ ငါးခု
 ကုန်သော ဝါကျပိုဒ်တို့ဖြင့်။ ရတ္တိ ဝဏ္ဏေသိ၊ ညကို ချီးကျူးပြီ။

အထ ဧကော အမစ္စော၊ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အမတ်သည်။ ပူရဏ
 ကဿပဿ၊ ပူရဏကဿပ၏လည်းကောင်း။ ဧကော မက္ခလိဂေါသာလဿ၊
 အမတ်တစ်ယောက်သည် မက္ခလိဂေါသာလ၏လည်းကောင်း။ ဧကော အဇိတ
 ကေသကမ္မလဿ၊ အမတ်တစ်ယောက်သည် လူဆံပင်ကမ္မလာ အသုံးပြုသည့်
 အဇိတ၏လည်းကောင်း။ ဧကော ပကုဓကစ္စာယနဿ၊ အမတ်တစ်ယောက်

သည် ကစ္စည်းအနွယ်ပကုဓ၏လည်းကောင်း။ ဧကော ဗေလဋ္ဌပုတ္တဿ သဉ္ဇယဿ၊ အမတ်တစ်ယောက်သည် ဗေလဋ္ဌသားဖြစ်သော သဉ္ဇည်း၏ လည်းကောင်း။ ဧကော နာဋပုတ္တနိဂဏ္ဌဿ၊ အမတ်တစ်ယောက်သည် နာဋသား နိဂဏ္ဌ၏လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့အသီးသီး။ ဝဏ္ဏံ ကထေသိ၊ ဂုဏ် အရည်အချင်းကို ပြောဆိုပြီ။ ရာဇာ တေသံ ကထံ၊ အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုအမတ်တို့၏ ပြောစကားကို။ သုတွာ တုဏှိ အဟောသိ၊ ကြားရပြီး၍ ဆိတ်ဆိတ်သည် ဖြစ်ပြီ။ ဟိ သော၊ မှန်၏ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည်။ ဇီဝကဿ မဟာအမတ္ထဿဧဝ၊ ဇီဝကမည်သော အမတ်ကြီး၏သာ။ ကထံ ပစ္စာသီသတိ၊ ပြောစကားကို တောင့်တမျှော်လင့်၏။ ဇီဝကောပိ၊ ဇီဝကသည်လည်း။ “ရညာ မံ အာရဗ္ဗ၊ မင်းကြီးသည် ငါ့ကို တိုက်ရိုက်အကြောင်းပြု၍။ ကထိတေယေဝ ဇာနိဿာမိတိ၊ ပြောအပ်သော်သာ သိရလိမ့်မည်”ဟုတွေး၍။ အဝိဒူရေ တုဏှိ နိသီဒိ၊ မနီးမဝေး၌ ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေပြီ။ အထ နံ ရာဇာ၊ ထိုအခါ ထိုဇီဝကကို အဇာတသတ်မင်းသည်။ “သမ္ပ ဇီဝက တံ ပန၊ အို. . အရွယ်တူ ဇီဝက သင်သည် ကား။ ကိံ တုဏှိတိ အာဟ၊ ဘာကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ရသနည်း”ဟု မေးပြီ။ တသ္မိ ခဏေ ဇီဝကော၊ ထိုအခါ၌ ဇီဝကသည်။ အာသနာ ဥဋ္ဌာယ၊ ထိုင်ရာမှ ထ၍။ ယေန ဘဂဝါ၊ အကြင်အရပ်၌ ရှင်တော်ဘုရားသည်။ (အတ္ထိ၊ ရှိ၏)။ တေန အဉ္စလိ ပဏာမေတွာ၊ ရှင်တော်ဘုရားရှိရာ ထိုအရပ်သို့ လက်အုပ်ကို ညွှတ်စေ၍။ “ဒေဝ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အို. . အရှင်မင်းကြီး ပူဇော်အထူး ခံတော်မူထိုက်သော မှန်စွာကိုယ်တိုင် သိတော်မူသော။ ဧသော ဘဂဝါ၊ ထိုရှင်တော်ဘုရားသည်။ အမှာကံ အမွဝနေ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ သရက်တော ကျောင်း၌။ အမုတေဋ္ဌသေဟိ ဘိက္ခုသတေဟိ၊ (၁၂၅၀)ကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့် (အမုတေဋ္ဌသဟိသာ ဖြစ်သင့်)။ သဒ္ဓိံ ဝိဟရတိ၊ အတူတကွ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ တံ ခေါ ပန ဘဂဝန္တံ၊ ထိုရှင်တော်ဘုရား၏။ ဧဝံ ကလျာဏော၊ ဤကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်သော။ ကိတ္တိသဒ္ဓေါ၊ ချီးမွမ်းအံ့သြ ကျော်ဇောသံသည်။ အဗ္ဘဂ္ဂတောတိ၊ ပျံ့နှံ့တက်ပါ၏”စကုန်သော။ နဝ အရဟာဒိဂုဏေ ဝတွာ၊ ကိုးပါး ကုန်သော အရဟံ အစရှိသောဂုဏ်တို့ကို ချီးမွန်းပြောဆို၍။ ဇာတိတော ပဋ္ဌာယ၊ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသည်မှ စ၍။ ပုဗ္ဗနိမိတ္တာဒိဘေဒံ၊ ရှေ့ပြေးနိမိတ် စသည် အပြားရှိသော။ ဘဂဝတော အာနုဘာဝံ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို။

ပကာသေတွာ၊ ထင်ရှားပြပြီး၍။ “တံ ဘဂဝန္တံ၊ ထိုဘုရားရှင်သို့။ ဒေဝေါ ပယိရူပါသတု၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ဆည်းကပ်တော်မူပါ။ ဓမ္မံ သုဏ္ဏာတု၊ တရားကို နာယူတော်မူပါ။ ပနံ ပုစ္ဆတူတိ အာဟ၊ သိလိုသည်ကို မေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီ။

ရာဇာ၊ အဇာတသတ်မင်းသည်။ သမ္ဗုဏ္ဏမနောရထော ဟုတွာ၊ ပြည့်ဝသော စိတ်ဆန္ဒရှိသည် ဖြစ်၍။ “သမ္ဗု ဇီဝက တေန ဟိ၊ အရွယ်တူ အို. . ဇီဝက ထိုသို့ဖြစ်လျှင်။ ဟတ္ထိယာနာနိ ကပ္ပိပေဟီတိ၊ ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်စေပါ”ဟု။ ယာနာနိ ကပ္ပိပေတွာ၊ ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်စေပြီး၍။ မဟန္တေန ရာဇာနု ဘာဝေန၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော မင်းအာနုဘော်ဖြင့်။ ဇီဝကမ္မဝနံ ဂန္ဓာ၊ ဇီဝက သရက်တောကျောင်းသို့ သွားရောက်၍။ တတ္ထ မဏ္ဍလမာဠေ၊ ထိုဇီဝက သရက်တောကျောင်း၌ တန်ဆောင်းဝန်း၌။ ဘိက္ခုသံဃပရိဝုတံ၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံအပ်သော။ တထာဂတံ ဒိသ္မာ၊ ဘုရားရှင်ကို ဖူးရ၍။ သန္တဝီစိမဇ္ဈေ မဟာနာဝံ ဝိယ၊ ငြိမ်သက်လှစွာသော လှိုင်းတို့အလယ်၌ လှေကြီးကဲ့သို့။ နိစ္စလံ ဘိက္ခုသံဃံ၊ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားမှု မရှိသော ရဟန်းတော်အပေါင်းကို။ ဣတော စ ဣတော စ၊ ဤမှလည်း ဤမှလည်း။ အနုဝိလောကေတွာ၊ အဖန်ဖန်စောင်းငဲ့ဖူးမြော်ပြီး၍။ “ဧဝရူပါ ပရိသာ နာမ၊ ဤသို့ငြိမ်သက်လှစွာသော သဘောရှိသော ပရိသတ် မည်သည်ကို။ မေ န ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗာတိ၊ ငါသည် မတွေ့မြင်အပ်ဘူးပေ”ဟု တွေး၍။ ဣရိယာပထေယေဝ ပသီဒိတွာ၊ ဣရိယာပုထ်၌ပင် ကြည်ညို၍။ သံဃဿ အဉ္စလိ ပဂ္ဂဏိတွာ၊ သံဃာတော်အား လက်အုပ်ကို ချီးမြှင့်ပြီး၍။ ထုတိံ ကတွာ၊ ချီးမွမ်းမှုကို ပြု၍။ ဘဂဝန္တံ ဝန္တိတွာ၊ ဘုရားရှင်ကို ဝပ်ချ၍။ ဧကမန္တံ နိသိန္နော၊ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေလျက်။ သာမညဖလပနံ ပုစ္ဆိ၊ သိလိုသည့် ရဟန်းပြုရကျိုးကို မေးလျှောက်ပြီ။ အထ အဿ ဘဂဝါ၊ ထိုအခါ ထိုအဇာတသတ်မင်းအား ရှင်တော်ဘုရားသည်။ ဒွိဟိ ဘာဏဝါရေဟိ ပဋိမဏ္ဍိတံ၊ နှစ်ခုကုန်သော ဘာဏဝါရတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော(တစ်ဘာဏဝါရလျှင် ရှစ်လုံးဖွဲ့ ဂါထာပေါင်း ၂၅၀ ရှိသည်)။ သာမည ဖလသုတ္တံ ကထေသိ၊ သာမညဖလသုတ်ကို ဟောတော်မူပြီ။ သော သုတ္တံ ပရိယောသာနေ၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် သာမညဖလသုတ်အဆုံး၌။ အတ္တမနော၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိ၍။ ဘဂဝန္တံ ခမာပေတွာ၊ ရှင်တော်ဘုရားကို သည်းခံစေ၍ ကန်တော့၍။ အာသနာ ဥဋ္ဌာယ၊ ထိုင်ရာမှ ထ၍။ ပဒက္ခိဏံ

ကတွာ ပက္ခာမိ၊ လက်ယာရစ် လည်သည်ကို ပြု၍ ဖဲသွားပြီ။ ရညော အစိရပက္ကန္တဿ၊ အဇာတသတ်မင်းသည် ဖဲသွား၍ မကြာမီ။ သတ္တာ ဘိက္ခု၊ အာမန္တေတွာ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍။ “ဘိက္ခဝေ အယံ ရာဇာ ခတော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤအဇာတသတ်မင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တူးဖြိုးအပ်ပြီ။ ဘိက္ခဝေ အယံ ရာဇာ ဥပဟတော၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤအဇာတသတ်မင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ ဘိက္ခဝေ အယံ ရာဇာ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ဤအဇာတသတ်မင်းသည်။ ဣဿရိယဿ ကာရဏာ၊ အစိုးရခြင်း၏ အကြောင်းကြောင့်။ ဓမ္မိကံ ဓမ္မရာဇာနံ ပိတရံ၊ တရားရှိသော တရားမင်းဖြစ်သော ခမည်းတော်ကို။ ဇီဝိတာ သစေ န ဝေါရောပေဿထ၊ အသက်မှ အကယ်၍ မချခဲ့အံ့။ ဣမသ္မိယေဝ အာသနေ၊ ဤထိုင်နေရာ၌ပင်။ ဝိရဇံ ဝိတမလံ၊ အပါယ်ကျကြောင်း ကိလေသာမြူကင်းသော အပါယ်ကျကြောင်း ကိလေသာအညစ်အကြေးကင်းသော။ ဓမ္မစက္ခု ဥပ္ပဇ္ဈိဿထ၊ သောတာပတ္တိ ဉာဏ်မျက်စိသည် ဖြစ်ရလောက်ပြီ။ ဒေဝဒတ္တံ နိဿာယ၊ ဒေဝဒတ်ကို အမှီပြု၍။ အသန္တပဂ္ဂဟံ ကတွာ၊ မသူတော် ချီးမြှောက်မှုကို ပြု၍။ သောတာပတ္တိဖလာ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်မှ။ ပရိဟိနောတိ အာဟ၊ ဆုတ်ယုတ်ရရှာပြီ” ဟု မိန့်တော်မူပြီ။

ပုန ဒိဝသေ ဘိက္ခု၊ ဓမ္မသဘာယံ၊ နောက်နေ့၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌။ “အာဝုသော အဇာတသတ္တု၊ အို. . ငါ့ရှင်တို့ အဇာတသတ်မင်းသည်။ အသန္တပဂ္ဂဟံ ကတွာ၊ မသူတော်ချီးမြှောက်မှုကို ပြု၍။ ဒုဿီလံ ပါပဓမ္မံ၊ သီလမရှိသော ယုတ်မာသောသဘောရှိသော။ ဒေဝဒတ္တံ နိဿာယ၊ ဒေဝဒတ်ကို အမှီပြု၍။ ပီတုဃာတကကမ္မဿ ကတတ္တာ၊ အဖသတ်ကံကို ပြုလုပ်မိသည့် အဖြစ်ကြောင့်။ သောတာပတ္တိဖလာ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်မှ။ ပရိဟိနော ကိရ၊ ဆုတ်ယုတ်ရရှာပြီတဲ့။ ဒေဝဒတ္တေန ရာဇာ၊ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းကို။ နာသိတော ကိရ ဣတိ၊ ဖျက်ဆီးအပ်ပြီတဲ့” ဟု။ ကထံ သမုဋ္ဌာပေသုံ၊ စကားကို ဖြစ်စေကုန်ပြီ။ သတ္တာ အာဂန္တာ၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူပြီး၍။ “ဘိက္ခဝေ ဧတရဟိ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ။ ကာယ ကထာယ သန္နိသိန္နာ၊ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် ကောင်းစွာထိုင်နေကြသည်။ အတ္ထ နုတိ ပုစ္ဆိတွာ၊ ဖြစ်ကြ သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍။ ဣမာယ နာမာတိ ဝုတ္တေ၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် ပါဟု လျှောက်ထားအပ်သော်။ “ဘိက္ခဝေ ဣဒါနေဝ၊ အို. . ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌

သာ။ အဇာတသတ္တု၊ သည်။ အသန္တပဂ္ဂဟံ ကတွာ၊ မသူတော်ချီးမြှောက်မှုကို ပြု၍။ မဟာဝိနာသံ န ပတ္တော၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရသည် မဟုတ်သေး။ ပုဗ္ဗေပိ ဧသော၊ ရှေးကလည်း ဤအဇာတသတ်မင်းသည်။ အသန္တပဂ္ဂဟေနေဝ အတ္တာနံ၊ မသူတော် ချီးမြှောက်ခြင်းဖြင့်ပင် မိမိကိုယ်ကို။ နာသေသီတိ ဝတ္တာ၊ ဖျက်ဆီးဖူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍။ အတီတံ အာဟရိ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီ။

အတီတေ ဗာရာဏသီယံ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌။ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရဇ္ဇံ ကာရေန္တေ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုသော်။ ဗောဓိသတ္တော၊ ဘုရားလောင်းသည်။ မဟာဝိဘဝေ ဗြာဟ္မဏ ကုလေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ပစ္စည်းများစွာ ရှိသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍။ ဝယပ္ပတ္တော တက္ကသီလံ ဂန္ဓာ၊ အရွယ်ရောက်သော် တက္ကသိုလ်မြို့သို့ သွားပြီး၍။ သဗ္ဗသိပ္ပါနိ ဥဂ္ဂဏိတွာ၊ အတတ်ပညာအားလုံးတို့ကို သင်ယူပြီး၍။ ဗာရာဏသီယံ ဒိသာပါမောက္ခော၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ အရပ်မျက်နှာ အကြီးအမှူးဖြစ်သော။ အာစရိယော ဟုတွာ၊ ဆရာကြီးသည် ဖြစ်၍။ ပဉ္စမာဏဝကသတာနိ၊ လုလင်ငါးရာတို့ကို။ သိပ္ပံ ဝါစေသိ၊ အတတ်ပညာကို သင်ယူစေပြီ သင်ပေးပြီ။ တေသု မာဏဝေသု ဧကော၊ ထိုလုလင်ငါးရာတို့တွင် တစ်ယောက်သော။ သဒ္ဓိဝေါ နာမ မာဏဝေါ အတ္ထိ၊ သဒ္ဓိဝမည်သော လုလင် သည် ပါရှိ၏။ ဗောဓိသတ္တော တဿ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသဒ္ဓိဝလုလင်အား။ မတကုဋ္ဌာပနမန္တံ အဒါသိ၊ အသေကောင်ထစေတတ်သည့် မန္တာန်ကို သင်ပေးပြီ။ သော ဥဋ္ဌာပနကမန္တမေဝ ဂဟေတွာ၊ ထိုသဒ္ဓိဝလုလင်သည် အသေကောင်ထစေ တတ်သည့် မန္တာန်ကိုသာ သင်ယူ၍။ ပဋိဗာဟနမန္တံ ပန အဂ္ဂဟေတွာဝ၊ တားမြစ် ကာကွယ်သည့် မန္တာန်ကိုကား မသင်ယူမူ၍သာ။ ဧကဒိဝသံ မာဏဝေဟိ သဒ္ဓိ၊ တစ်နေ့၌ လုလင်တို့နှင့် အတူ။ ဒါရုအတ္တာယ အရည် ဂန္ဓာ၊ ထင်းခွေရန် အကျိုးငှာ တောသို့ သွားသော်။ ဧကံ မတဗျှံ ဒိသွာ၊ တစ်ကောင်သော ကျားသေကို တွေ့၍။ “ဘော ဣမံ မတဗျှံ၊ အို . . သူငယ်ချင်းတို့ ဤကျားသေကို။ ဥဋ္ဌာပေ သာမီတိ၊ ထစေမည်”ဟု။ မာဏဝေ အာဟ၊ လုလင်တို့ကို ပြောပြီ။ မာဏဝါ၊ လုလင်တို့က။ န သက္ခိဿသီတိ အာဟံသု၊ စွမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါဟု ပြောကြပြီ။ ဝေါ ပဿန္တာနညေဝ၊ သင်တို့သည် ကြည့်နေကြစဉ်ပင်။ တံ ဥဋ္ဌာပေ သာမီတိ၊ ထိုကျားသေကို ထစေမည်”ဟုပြောပြီ။ မာဏဝ သစေ သက္ကောသိ၊

သဒ္ဓိဝလုလင် အကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့။ ဥဋ္ဌာပေဟိတိ၊ ထစေပါဟု ပြောကြပြီ။ ဧဝံ
 ဝတ္တာ စ ပန၊ ဤသို့ ပြောကြပြီး၍ ကား။ တေ မာဏဝါ၊ ထိုလုလင်တို့သည်။ ရက္ခံ
 အဘိရဟိသု၊ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ကြပြီ။ သဒ္ဓိဝေါ မန္တံ ပရိဝတ္တေတွာ၊
 သဒ္ဓိဝလုလင်သည် မန္တာန်ကို မန်းမှုတ်၍။ မတဗျဉ္ဇံ သက္ခရာဟိ ပဟရိ ကျားသေကို
 ကျောက်စရစ်ခဲတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီ။ ဗျဉ္ဇေါ ဥဋ္ဌာယ၊ ကျားသေသည် ထတည့်၍။
 ဝေဂေန အာဂန္တာ၊ အရှိန်ဖြင့် လာ၍။ သဒ္ဓိဝံ ဂလနာဠိယံ ခုံသိတွာ၊ သဒ္ဓိဝလုလင်ကို
 လည်ချောင်း၌ ကိုက်၍။ သဒ္ဓိဝံ ဇီဝိတက္ခယံ ပါပေတွာ၊ သဒ္ဓိဝကို အသက်၏
 ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍။ တတ္ထေဝ ပတိ၊ ထိုသဒ္ဓိဝအနီး၌ပင် လဲကျပြီ။ သဒ္ဓိဝေါပိ
 တတ္ထေဝ ပတိ၊ သဒ္ဓိဝလုလင်သည်လည်း ထိုကျားသေအနီး၌ပင် လဲကျပြီ။ ဥဘောပိ
 ဧကဋ္ဌာနေယေဝ၊ ကျားသေ သဒ္ဓိဝလုလင်နှစ်ဦးလုံးတို့သည်လည်း တစ်နေရာ
 တည်း၌ပင်။ မတာ နိပဇ္ဇိသု၊ သေကြ၍ အိပ်ကြပြီ။

မာဏဝါ၊ ကျန်လုလင်တို့သည်။ ဒါရူနိ အာဒါယ အာဂန္တာ၊ ထင်းတို့ကို ခွေယူ၍
 ပြန်လာကြ၍။ တံ ပဝတ္တိ အာစရိယဿ၊ ထိုအဖြစ်ကို ဘုရားလောင်း ဆရာကြီး
 အား။ အာရောစေသံ၊ ပြောကြားကုန်ပြီ။ အာစရိယော၊ ဆရာကြီးသည်။ မာဏေ
 အာမန္တေတွာ၊ တပည့်လုလင်တို့ကို ခေါ်ပြီး၍။ “တာတာ အသန္တပဂ္ဂဟကာရာ
 နာမ၊ အို. . ချစ်သားတို့ မသူတော်ချီးမြှောက်သူတို့မည်သည်။ အယုတ္တဋ္ဌာနေ-
 မသင့်လျော်ရာ ဌာန၌။ သက္ကာရသမ္မာနံ ကရောန္တာ၊ ကောင်းစွာပြုခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း
 ကို ပြုကုန်သော်။ ဧဝရူပံ ဒုက္ခံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ဒုက္ခကို။ ပဋိလဘန္တိယေဝါတိ
 ဝတ္တာ၊ ရကြသည်သာ”ဟု ပြောပြီး၍။

၁၅၀။ “အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတိ၊ အသန္တံ စူပသေဝတိ။

တမေဝ ယာသံ ကုရုတေ၊ ဗျဉ္ဇေါ သဒ္ဓိဝိကော ယထာ”တိ

ဣမံ ဂါထံ အာဟ-အသန္တံ (ပ) သဒ္ဓိဝိကော ယထာဟူသော ဤဂါထာကို
 ရွတ်ဆိုပြီ။ ဂါထာနက်ကား. .

ယော အသန္တံ၊ အကြင်သူသည် မသူတော်ကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။
 ယော၊ အကြင်သူသည်။ အသန္တံ စူပသေဝတိ၊ မသူတော်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏။
 တမေဝ၊ ထိုချီးမြှောက်သူ မှီဝဲဆည်းကပ်သူကိုပင်။ (သော အသန္တော၊
 ထိုချီးမြှောက်ခံရ ဆည်းကပ်ခံရသော မသူတော်သည်။) ယာသံ ကုရုတေ၊

ကိုက်စားမှု ပျက်စီးမှုကို ပြုလုပ်၏။ (ကထံ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား)။
သဒ္ဓိဝိကော ဗျဿေါ၊ သဒ္ဓိဝအသက်သွင်းပေးအပ်သော ကျားသေသည်။
တမေဝ၊ ထိုသဒ္ဓိဝကိုပင်။ ယာသံ ကုရုတေ ယထာ၊ ကိုက်စားခြင်း ပျက်စီးခြင်းကို
ပြုသကဲ့သို့တည်း။

တတ္ထ-ထိုဂါထာ၌၊ အသန္တန္တိ၊ အသန္တဟူသည်ကား။ တီဟိ ဒုစ္စရိတေဟိ၊
သုံးမျိုးကုန်သော မကောင်းကျင့်တို့နှင့်။ သမန္နာဂတံ ဒုဿီလံ၊ ပြည့်စုံသော
သီလမရှိသော။ ပါပဓမ္မံ၊ ယုတ်မာသော သဘောရှိသူကိုတည်း။ ယော
ပဂ္ဂဏှာတီတိ၊ ယော ပဂ္ဂဏှာတိ ဟူသည်ကား။ ခတ္တိယာဒိသု ယော ကောစိ၊
ခတ္တိယမျိုးစသည်တို့တွင် အကြင်အမှတ်မထား တစ်ပါးပါးသောသူသည်။ ဧဝရူပံ
ဒုဿီလံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သီလမရှိသော။ ပဗ္ဗဇိတံ ဝါ၊ ရှင်ရဟန်းကိုသော်
မူလည်း။ စိဝရာဒိသမ္ပဒါနေန၊ သင်္ကန်းစသည် ကောင်းစွာ ပေးခြင်းဖြင့်။ ဂဟဋ္ဌံ
ဝါ၊ လူကိုသော်မူလည်း။ ဥပရဇ္ဇသေနာပတိဋ္ဌာနာဒိသမ္ပဒါနေန၊ အိမ်ရှေ့မင်းရာထူး
စစ်သူကြီးရာထူးစသည် ကောင်းစွာပေးခြင်းဖြင့်။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ခိုးမြှောက်အံ့တည်း။
သက္ကာရသမ္ပာနံ ကရေတိ၊ ကောင်းစွာပြုခြင်း မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုအံ့တည်း။ ဣတိ
အတ္ထော၊ ဤကား ယော ပဂ္ဂဏှာတိအနက်တည်း။ အသန္တံ စူပသေဝတီတိ၊
အသန္တံ စူပသေဝတိဟူသည်ကား။ ယော စ ဧဝရူပံ၊ အကြင်သူသည်လည်း ဤသို့
သဘောရှိသော။ အသန္တံ ဒုဿီလံ၊ မသူတော်ဖြစ်သော သီလမရှိသူကို။
ဥပသေဝတိ ဘဇတိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်အံ့။ ပရိယုပါသတိ၊ အနီးချဉ်းကပ်အံ့။ တမေဝ
ယာသံ ကုရုတေတိ၊ တမေဝ ယာသံ ကုရုတေဟူသည်ကား။ အသန္တပဂ္ဂဏှကံ
တမေဝ၊ မသူတော်ခိုးမြှောက်မိသော ထိုသူကိုပင်။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသော၊
သော ပါပပုဂ္ဂလော၊ ထိုယုတ်မာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယသတိ သံခါဒတိ၊
ကိုက်စား၏။ ဝိနာသံ ပါပေတိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ကထံ-အဘယ်
ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ သဒ္ဓိဝိကော ဗျဿေါ ယထာ၊ သဒ္ဓိဝအသက်သွင်းပေးအပ်
သော ကျားသေကဲ့သို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤကားအဖြေတည်း။ သဒ္ဓိဝေန မာဏဝေန၊
သဒ္ဓိဝမည်သော လူလင်သည်။ မန္တံ ပရိဝတ္တေတွာ၊ မန္တာန်ကို မန်းမှုတ်၍။
သဒ္ဓိဝိကော မတဗျဿေါ၊ သဒ္ဓိဝအသက်သွင်းပေးအပ်သော ကျားသေသည်။
ဇီဝိတသမ္ပဒါနေန သမ္ပဂ္ဂဟိတော၊ အသက်သွင်းပေးခြင်းဖြင့် ခိုးမြှောက်အပ်သော
ကျားသေသည်။ အတ္တနော ဇီဝိတဒါယကံ၊ မိမိအား အသက်သွင်းပေးတတ်သော။

သဇ္ဇိဝမေဝ၊ သဇ္ဇိဝကိုပင်။ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတွာ၊ အသက်မှ ကျစေ၍။ တတ္ထေဝ ပါတေတိ ယထာ၊ ထိုကျားသေအနီး၌ပင် လဲကျစေဘိသကဲ့သို့။ ဧဝံ အညော ယောပိ၊ ဤအတူ အခြားသော အကြင်သူသည်လည်း။ အသန္တပဂ္ဂဟံ ကရောတိ၊ မသူတော်ချီးမြှောက်မှုကို ပြုအံ့။ သော ဒုဿီလော၊ ချီးမြှောက်ထားသည့် ထိုဒုဿီလသည်။ အတ္တနော တံ သမ္ပဂ္ဂါဟကမေဝ၊ မိမိအား ထိုကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ထားသူကိုပင်။ ဝိနာသေတိ၊ ပျက်စီးစေတတ်၏။ ဧဝံ အသန္တ သမ္ပဂ္ဂါဟကာ၊ ဤကဲ့သို့ မသူတော်ချီးမြှောက်မှုပြုသူတို့သည်။ ဝိနာသံ ပါပုဏန္တိ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤကား ဂါထာဖွင့်အပြီးတည်း။

ဗောဓိသတ္တော ဣမာယ ဂါထာယ၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့်၊ မာဏဝါနံ ဓမ္မံ ဒေသေတွာ၊ တပည့်လုလင်တို့အား တရားကို ဟော၍။ ဒါနာဒီနိ ပုညာနိ ကတွာ၊ ဒါနစကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍။ ယထာကမ္မံ ဂတော၊ ကံအားလျော်စွာ လားပြီ။

သတ္တာ ဣမံ ဓမ္မဒေသနံ အာဟရိတွာ၊ ဘုရားရှင်သည် ဤတရားဒေသနာ တော်ကို ဆောင်တော်မူ၍။ “တဒါ မတဗျုဋ္ဌာပနကော၊ ထိုရှေးအခါက ကျားသေ ထစေတတ်သော။ မာဏဝေါ၊ သဇ္ဇိဝ လုလင်သည်။ အဇာတသတ္တု အဟောသိ၊ အဇာတသတ်မင်းသည် ဖြစ်လာပြီ။ ဒိသာပါမောက္ခော အာစရိယော ပန၊ ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သော ဆရာသည်ကား။ အဟမေဝ အဟောသိန္တိ၊ ငါဘုရား သည်သာ ဖြစ်လာပြီ”ဟု။ ဇာတကံ သမောဓာနေသိ၊ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီ။

သဇ္ဇိဝဇာတကဝဏ္ဏနာ ဒသမာ၊ သဇ္ဇိဝဇာတ်အဖွင့်သည် ဒသမတည်း။

ကကဏူကဝဂ္ဂေါ ပန္နရသမော၊ ကကဏူကဝဂ်သည် ပန္နရသမတည်း။

တဿ ဥဒ္ဓါနံ-ထိုကကဏူကဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်ဥဒါန်းစဉ်ကား--

ဂေါဓသိင်္ဂီလဝိရောစံ၊ ဂေါဓဇာတ် သိင်္ဂီလဇာတ် ဝိရောစဇာတ် လည်းကောင်း။ နဂ္ဂိဋ္ဌရာဓကာကဉ္စ၊ နဂ္ဂိဋ္ဌဇာတ် ရာဇဇာတ် သမုဒ္ဒကာကဇာတ် လည်းကောင်း။ ပုပ္ဖရတ္တဉ္စ သိင်္ဂီလံ၊ ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်လည်းကောင်း သိင်္ဂီလ

ဇာတ်လည်းကောင်း။ ဧကပဏ္ဏဉ္စ သဒ္ဓိဝံ၊ ဧကပဏ္ဏဇာတ်လည်းကောင်း
သဒ္ဓိဝဇာတ်လည်းကောင်းတည်း။

အထ ဝဂ္ဂုဒ္ဓါနံ၊ ထို့အပြင် ဝဂ်အကျဉ်းချုပ်ကား--

အပဏ္ဏကော သီလဝဂ္ဂေါ၊ အပဏ္ဏကဝဂ်လည်းကောင်း သီလဝဂ်
လည်းကောင်း။ ကုရုဂေါ စ ကုလာဝကော၊ ကုရုဂ်ဝဂ်လည်းကောင်း ကုလာဝ
ကဝဂ်လည်းကောင်း။ အတ္ထကာမော စ အာသီသော၊ အတ္ထကာမဝဂ်
လည်းကောင်း အာသီသဝဂ်လည်းကောင်း။ ဣတ္ထိဝရုဏပါယိမ္မာ၊ ဣတ္ထိဝဂ်
ဝရုဏဝဂ် အပါယိမ္မဝဂ်တို့လည်းကောင်း။ လိတ္ထော ပရောသတံ ဟံစိ၊
လိတ္ထဝဂ်လည်းကောင်း ပရောသတဝဂ်လည်းကောင်း ဟံစိဝဂ်လည်းကောင်း။
ကုသနာဠာ သမ္ပဒါနော၊ ကုသနာဠိဝဂ် အသမ္ပဒါနဝဂ်လည်းကောင်း။
ကကဏ္ဍကော ပန္နရသ၊ ကကဏ္ဍဝဂ်လည်းကောင်း (၁၅)ဝဂ် တို့တည်း။
ဇာတကာ သတပဏ္ဏာသ၊ ဇာတ်တို့သည်ကား (၁၅၀)တည်း။ ဣတိ၊ ပြီးပြီ။

ဧကကနိပါတဝဏ္ဏနာ နိဋ္ဌိတာ၊ ဧကကနိပါတ်အဖွင့်သည် ပြီးပြီ။

ပဌမော ဘာဂေါ နိဋ္ဌိတော၊ ပဌမဖြစ်သော အုပ်သည် ပြီးပြီ။

၃၀-၁-၂၀၁၃

နိဿယဆရာ၏ နိဂုံးစကားရပ်

မကွေးတိုင်း ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်ပုရေ မနုပ္ပဘဝေ။
ကုန်းစင်ဂါမေ သုဇာတေန၊ မာတာပိတူဟိ သာဓုဘိ။
ဦးသူတော် ဒေါ်ပိုး နာမိဟိ၊ သကရာဇေ ဒဓဓကေ။
မာသမ္ပိ မိဂသိရေန၊ နိယုတ္တမ္ပိ မာဝသိယာ။

မကွေးတိုင်း ပခုက္ကူခရိုင် မနုခေါ် လူသားတို့ စတင်ပေါက်ဖွားရာ လူသား
ဘိုးအေ (လူသားဖခင်၊ စကားလုံးအရ သုံးနှုန်းလိုက်သည်) မြိုင်မြို့နယ် ကုန်းစင်ရွာ၌
ဦးသူတော် + ဒေါ်ပိုး သူတော်ကောင်းမိဖတို့မှ သက္ကရာဇ် ၁၂၉၈-ခု နတ္တော်
လကွယ်နေ့ဝယ် ကောင်းစွာဖွားမြင်ပြီး၊

မြစ်သားပုရေ မင်းလည်ဂါမေ၊ နိဝုတ္တေန စ မဏ္ဍလေ။
ချမ်းအေးသာစံ ဌာနီယမ္ပိ၊ ဈေးချိုအာပဏမဏ္ဍိတေ။
သီရိဟေမာပါစိနမ္ပိ၊ ဂါမေ သမ္ပန္နဝိဘဝေ။
မဟာလောကရံသီလက္ခ၊ အိမ်တော်ရာတိ ဘိပါကဋ္ဌ။
စေတီယေန သီရိမန္တေ၊ ပဓုရာန ဝိဇ္ဇာလယေ။
မိုးကောင်းသူတေ သံဃာရာမေ၊ ဝသတာ ဇယဝတိယံ။

မြစ်သားမြို့နယ် မင်းလည်ရွာ၌လည်း ၁၇-နှစ်တိုင်တိုင် ကျောင်းထိုင် နေခဲ့ဖူး၍
မန္တလေး ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ် ဈေးချိုတော်ဖြင့် အလှဆင်အပ်၍ ပြည့်စုံသူတို့
ပေါများနေထိုင်ရာ သီရိဟေမာ အရှေ့ရပ်ကွက် မဟာလောကရံသီ ဘွဲ့တော်ချီ၍
အိမ်တော်ရာဟု ထင်ရှားသော စေတီတော်ဖြင့် ကျက်သရေရှိသည့် စာသင်များစွာ
ပညာသင်ယူရာ ထင်ရှားသော မိုးကောင်းကျောင်းတိုက် ဇယဝတီ ကျောင်းထိုင်၊

သတ္တသတ္တတိဝဿေန၊ ဇာတိယာ ပဗ္ဗဇ္ဇာယ စ။
ဧကသဌိသရဒေန၊ အဘိဝံသောတိ လက္ခိနာ။
ယဒိ ဝုတ္တံ အယုတ္တတ္ထ၊ ပတိဌံ နာမိဂစ္ဆတာ။
သာဓုဟိ သပတိဌေဟိ၊ ဒိဿတေ တံ သုသောမိယ။

ဣမိနာ ပုညေနာညေန၊ လဘေယျံ အာသဝက္ခယံ။
ဝါယမေယျံ တဒတ္ထာယ၊ အလဘံ တံ ဘဝါဘဝေ။

မွေးသည်ကစ ၇၇-နှစ်၊ ရှင်ပြုသည်ကစ ၆၁-ဝါရ၊ သကျသီဟ၊ စေတိယင်္ဂဏ စာမေးပွဲအောင်၍ သုဇနာဘိဝံသဘွဲ့မည်ရ ငါမထေရ်သည် တည်ရာမှီရာ မရသဖြင့် ၁၃၇၃-ခု၊ နယုန်လပြည့်ကျော်(၁)ရက် သောကြာနေ့ ည(၈)နာရီ (၁၅)မိနစ်အချိန်မှ စတင်ရေးသား၍၊ ၁၃၇၅-ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော်(၁၃)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ည(၁၁)နာရီအချိန်မှာ အချောသတ်ပြီးစီးသည့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပထမအုပ်။ ဤနိဿယ၌ မလျော်သည်ကို အကယ်၍ ဆိုမိရေးမိအံ့၊ ထို မတော်မလျော် ဆိုမိရေးမိသည်ကို ထောက်ရာတည်ရာ ကောင်းစွာ ရရှိတော်မူ ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် ကောင်းစွာ သုခသင် ရှုမြင်တော်မူကြပါကုန်။ ဤကောင်းမှုနှင့်တကွ အခြားသော ကောင်းမှုတို့ကြောင့် အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရပါလိမ့်။ ရပါစေသား။ ထိုအာသဝက္ခယဉာဏ်ကို မရသေးသည်ရှိသော် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ ထိုအာသဝက္ခယဉာဏ်အကျိုးငှာ အားထုတ်ရပါလိမ့်။ အားထုတ်နိုင်ရပါစေသား။

သပတိဿာ စ သောတာရော၊ အာစေရေဟိ သမုဂ္ဂယျ။
သတ္တာရာ ဒေသိတံ သုဋ္ဌ၊ ပဿန္တု စ သုခံ သုခံ။

မာတာပိတရော အာစေရော၊ သေသာ စ ပုညဘာဂိနော။
သုခိတတ္တာ သဒါ ဧဝ၊ ဘာဝေန္တု ကုသလံ ဗဟုန္တိ။

ထေရိယော စ ပဏ္ဍိစ္စော စ၊ ကဝိန္ဒော စ ဣမေ တယော။
နိဿယဿ၊ သ ကရဏေ၊ မမောပကာရကာ ဣတိ။

စာသင်သားတို့သည်လည်း ရှိသေကြိုးနွံ ဆရာထံမှ ကောင်းမွန် ကျနစွာ သင်ယူ၍၊ ဘုရားဟောဖော် တရားတော်ကို ကောင်းမွန်ကျနစွာ ချမ်းချမ်းသာသာ မြင်သိလည်း မြင်သိကြပါစေ၊ ကျင့်လည်း ကျင့်နိုင်ကြ ပါစေ၊ ပေါက်မြောက်လည်း ပေါက်မြောက်ကြပါစေ၊ မယ်တော် ခမည်းတော် ဆရာသမား ကြွင်းပုဂ္ဂိုလ် များသည် ကုသိုလ်ဘာဂ အမျှရကြပြီး အမြဲသာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ ကြ၍ ကုသိုလ်တရား များစွာ ပွားနိုင်ကြပါစေ။

ကွန်ပျူ တာ ပရင်တာနှင့်တကွ အကြမ်းအချော စာစီစာရိုက်ပေးသော ခင်မကန်တိုက် စာချ သိမ်ကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးထေရိယလည်းကောင်း၊ အကြမ်းအချော စာစီစာရိုက်ပေးသော မိုးကောင်းတိုက် ဇေယျသိန်ကျောင်း စာချ ဦးပဏ္ဍိစ္စာလင်္ကာရလည်းကောင်း၊ အချောစာစီ စာရိုက်ပေးသော မိုးကောင်းတိုက် အောင်မြေချမ်းသာကျောင်း စာချ ဦးကဝိန္ဒလည်းကောင်း။ ဤအရှင်သုံးပါးတို့သည် ဤနိဿယကို ပြုစုရာ၌ နိဿယပြုစုသူ တပည့်တော် သုဇနာဘိဝံသအား ကျေးဇူးများကြ၏။ ဤကား ကျေးဇူးမော်ကွန်းတည်း။

ဧတ္တာဝတာ စ အမေဟိ၊ ကတော ဇာတကနိဿယော။

နိဋ္ဌိတော အနာယာသေန၊ ကာတုန ဥပနိဿယံ။

ဒေါစန်းရိမာတာပမူခေ၊ ဝရသာသနဘိက္ခုနာ။

ဒေါက်တာခင်ခင်ရီအာဒိကေ၊ ကုမ္မဏီရှိုင်းဟုပ်သာမိကေတိ။

နိဿယပြီးကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်းကို (ဤစကားလုံးကား ဒွန်လည်းဟုတ် ကမ္မဓာရယ်လည်းဟုတ်သည်) ပြရသော် စိန်ရတနာ ဓမ္မာစရိယစာသင်တိုက် ဆရာတော် ရဟန်းတော်မြတ် အရှင်သာသနဝရနှင့် တကွ မိခင်ကြီး ဒေါ်စန်းရီးအမျိုးထား၍ သမီး ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ရီ စသော ရှိုင်းဟုပ်ကုမ္မဏီပိုင်ရှင် မိသားစုတို့ အထောက်အပံ့ ခန့်ခန့်ကြီးရသဖြင့် ဤရေးသားပြီး အစီအစဉ်ဖြင့် ငါတို့ ရေးသားပြုစုသည့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယ လွယ်ကူချောမောစွာ ပြီးစီးပါသည်။

ဇာတကအဋ္ဌကထာ ပထမတွဲ

(စာမျက်နှာ ၂၇၉ - ၅၃၈)

ဂါထာချုပ်

ဂါထာပထမပါဒ	အဋ္ဌကထာ	နိဿယ
အကတညုဿ ပေါသဿ၊	၃၄၀	၁၅၃
အက္ခိ ဘိန္နာ ပဋ္ဌော နဋ္ဌော၊	၅၀၉	၅၈၆
အစူဂ္ဂတာတိဗလတာ၊	၄၅၇	၄၄၉
အတိကရမကရာစရိယ၊	၄၅၆	၄၄၆
အတိက္ကမ္မ ရမဏကံ၊	၃၈၅	၂၆၅
အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊	၄၁၆	၃၄၅
အပါယိမ္မ အနစ္စိမ္မ၊	၃၈၄	၂၆၂
အပိ န ဟနုကာ သန္တာ၊	၅၂၄	၆၂၃
အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗလန္တိ၊	၄၆၅	၄၇၁
အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇန္တိ၊	၃၅၀	၁၇၈
အမာတာပိတရသံဝဒ္ဓေါ၊	၄၆၂	၄၆၁
အသင်္ကီယောမိ ဂါမမိ၊	၃၅၂	၁၈၄
အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတိ၊	၅၃၇	၆၅၈
အသဗ္ဗတ္ထဂါမိ ဝါစံ၊	၄၇၄	၄၉၄
အသမ္ပဒါနေနိတရိတရဿ၊	၄၉၃	၅၄၃
အသာတံ သာတရူပေန၊	၄၃၄	၃၉၁
အသာ လောကိတ္ထိယော နာမ၊	၃၀၆	၆၆
အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ၊	၃၉၀	၂၇၉
အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ၊	၃၈၈	၂၇၄
အာသီသေထေဝ ပုရိသော၊	၂၈၄	၁၅
ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ၊	၄၁၀	၃၂၉

ဂါထာပထမပါဒ	အဋ္ဌကထာ	နိဿယ
ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော၊	၃၂၆	၁၁၇
ဥဘော ခဉ္စာ ဥဘော ကုဏီ၊	၃၇၄	၂၃၉
ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂိဝိယော ဂဝါ စ၊	၃၅၅၊ ၃၆၅	၁၉၀၊ ၂၁၄
ဧကပဏ္ဍော အယံ ရုက္ခော၊	၅၃၃	၆၄၈
ဧကာ ဣစ္ဆာ ပုရေ အာသိ၊	၃၂၃	၁၁၂
ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံ၊	၅၁၅	၆၀၁
ကရေ သရိက္ခော အထ ဝါပိ သေဋ္ဌော၊	၄၆၈	၄၇၈
ကလျာဏိမေဝ မုဉ္ဇေယျ၊	၃၉၇	၂၉၇
ကိံ တေ ဇဋ္ဌာဟိ ဒုဗ္ဗေမ၊	၅၀၇	၅၈၀
ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဋ္ဌာယ စ၊	၄၉၅	၅၅၀
ကောဓနာ အကတညူ စ၊	၃၁၆	၉၃
ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတော၊	၄၉၇	၅၅၅
စတုပ္ပိ အဋ္ဌ'ဇ္ဈဂမာ၊	၄၃၈	၄၀၂
စန္ဒာဘံ သူရိယာဘဉ္စ၊	၄၉၉	၅၆၀
စောရိယော ကထိနာ ဟေတာ၊	၃၁၂	၈၄
စောရိနံ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ၊	၃၁၂	၈၄
ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသ္မာ၊	၃၈၆	၃၇၄
တထေဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော၊	၂၈၇	၂၁
တထေဝေကဿ ကလျာဏံ၊	၄၈၃	၅၁၇
တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထုနိ၊	၄၈၄	၅၂၀
ဒုလ္လမာနာ အာဂဉ္စ၊	၄၉၄	၅၄၇
ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊	၃၃၀	၁၂၉
ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊	၃၀၁-၂	၅၆၊ ၅၈
ဓီရတ္ထု တံ ဝိသံ ဝန္တံ၊	၃၂၉	၁၂၆
န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊	၃၃၁	၁၃၂
န တံ ရာဓ ဝိဇာနာသိ၊	၅၂၂	၆၁၆
န ပါပဇနသံသေဝီ၊	၅၁၄	၅၉၇

ဂါထာပထမပါဒ	အဋ္ဌကထာ	နိဿယ
နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒံ ဒုက္ခံ၊	၅၂၆	၆၂၈
န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ၊	၄၁၂	၃၃၄
နာစိန္တယန္တော ပုရိသော၊	၄၆၀	၄၅၇
နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရုဟော၊	၂၈၉	၂၆
နာယံ သိခါ ပုညဟေတု၊	၄၈၈	၅၂၉
နာဟံ ပုနံ န စ ပုနံ၊	၅၂၉	၆၃၇
နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊	၅၁၂	၅၉၂
ပရောသတဉ္စေပိ သမာဂတာနံ၊	၄၃၅	၃၉၃
ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ၊	၄၃၁	၃၈၃
ဗဟုစိန္တိ အပ္ပစိန္တိ၊	၄၅၃	၄၃၈
ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊	၄၇၉	၅၀၈
ဗဟုမ္ပေ'တံ အသပ္ပိ ဇာတဝေဒ၊	၅၂၀	၆၁၃
ဗဟုမ္ပေ'တံ ဝနေ ကဋ္ဌံ၊	၄၄၀	၄၀၆
မိတ္တော ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတိ၊	၃၈၇	၂၇၀
မာယာ စေတာ မရီစီ စ၊	၃၀၆	၆၇
မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိ မံ၊	၃၁၈	၉၈
မုဿ တာသံ ယထာ သစ္စံ၊	၃၁၂	၈၄
ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊	၃၈၀	၂၅၃
ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊	၃၁၁	၈၀
ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊	၅၀၂	၅၆၇
ယတ္ထေ'ကော လဘတေ ဗဗ္ဗု၊	၅၀၅	၅၇၆
ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါ၊	၃၇၆	၂၄၃
ယထန္တော ပုရိသော ဟောတိ၊	၄၄၈	၄၂၇
ယထာ နဒီ စ ပန္နော စ၊	၃၁၉	၁၀၁
ယထာပိ ဘမရော ပုပ္ဖံ၊	၃၇၀	၂၂၉
ယထာဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿု၊	၄၉၀	၅၃၅
ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိ၊	၄၃၇	၄၀၀

ဂါထာပထမပါဒ	အဋ္ဌကထာ	နိဿယ
ယသံ လဒ္ဓါန ဒုဗ္ဗေဓော၊	၄၇၁	၄၈၆
ယသ္မိ မနော နိဝိသတိ၊	၃၂၇	၁၂၂
ယဿ ဧတေ တယော ဓမ္မာ၊	၂၉၉	၅၃
ယဿ မင်္ဂလာ သမ္မဟတာ၊	၃၉၆	၂၉၄
ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊	၂၉၇	၄၇
ယာ'ယညေ မနုဿာသတိ၊	၄၅၅	၄၄၃
ယေ သညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊	၄၉၈	၅၅၇
ယော အလီနေန စိတ္တေန၊	၂၉၂	၃၅
ယော ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊	၄၃၆	၃၉၇
ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊	၂၉၅	၄၂
ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊	၄၀၁	၃၀၇
ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊	၃၃၇	၁၄၅
ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာ၊	၄၈၆	၅၂၅
ယော သဟဿံ သဟဿေန၊	၃၃၂	၁၃၄
လသီ စ တေ နိပ္ပလိတာ၊	၅၁၉	၆၀၉
လာဗူနိ သီဒန္တိ သိလာပ္ပဝန္တိ၊	၃၅၅၊ ၃၆၅	၁၉၀၊ ၂၁၅
လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊	၄၀၃	၃၁၁
ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ၊	၃၉၉	၃၀၂
ဝါယမေထေဝ ပုရိသော၊	၂၈၅၊ ၄၇၆	၁၇၊ ၄၉၉
သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသု၊	၃၄၄	၁၆၃
သဒ္ဓဟာသိ သိင်္ဂါလဿ၊	၄၅၁	၄၃၃
သဗ္ဗာ နဒီ ဝင်္ကံဂတိ၊	၃၀၈	၇၁
သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊	၄၂၄	၃၆၅
သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမ၊	၄၂၉	၃၇၉
သာဓု ခေါ သိပ္ပကံ နာမ၊	၄၄၄	၄၁၈
သာဓု သမ္မဟုလာ ဉာတိ၊	၃၄၇	၁၇၀
သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊	၄၄၆	၄၂၂

ဂါထာသုစိ

၆၆၉

ဂါထာပထမပါဒ

အဋ္ဌကထာ

နိဿယ

သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ၊

၃၉၃

၂၈၇

သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တံ၊

၄၄၁

၄၁၀

သောတတ္ထော သောသိန္ဓော စေဝ၊

၄၁၄

၃၄၀

ဇာတကအဋ္ဌကထာပါဌ် ပထမတွဲ (စာမျက်နှာ ၂၇၉- ၃၈၅) နှင့်

၎င်း နိဿယ

စာမျက်နှာအညွှန်း

ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ	ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ
၂၇၉	၁	၃၀၁	၅၅
၂၈၀	၂	၃၀၂	၅၇
၂၈၁	၅	၃၀၃	၅၉
၂၈၂	၈	၃၀၄	၆၁
၂၈၃	၁၀	၃၀၅	၆၄
၂၈၄	၁၃	၃၀၆	၆၆
၂၈၅	၁၆	၃၀၇	၆၉
၂၈၆	၁၈	၃၀၈	၇၁
၂၈၇	၂၀	၃၀၉	၇၄
၂၈၈	၂၃	၃၁၀	၇၆
၂၈၉	၂၅	၃၁၁	၇၉
၂၉၀	၂၈	၃၁၂	၈၁
၂၉၁	၃၁	၃၁၃	၈၄
၂၉၂	၃၃	၃၁၄	၈၇
၂၉၃	၃၆	၃၁၅	၈၉
၂၉၄	၃၈	၃၁၆	၉၂
၂၉၅	၄၁	၃၁၇	၉၅
၂၉၆	၄၃	၃၁၈	၉၇
၂၉၇	၄၅	၃၁၉	၁၀၀
၂၉၈	၄၈	၃၂၀	၁၀၂
၂၉၉	၅၀	၃၂၁	၁၀၅
၃၀၀	၅၃	၃၂၂	၁၀၈

ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ	ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ
၃၂၃	၁၁၀	၃၄၈	၁၇၂
၃၂၄	၁၁၃	၃၄၉	၁၇၄
၃၂၅	၁၁၅	၃၅၀	၁၇၇
၃၂၆	၁၁၇	၃၅၁	၁၇၉
၃၂၇	၁၂၀	၃၅၂	၁၈၁
၃၂၈	၁၂၂	၃၅၃	၁၈၄
၃၂၉	၁၂၅	၃၅၄	၁၈၆
၃၃၀	၁၂၇	၃၅၅	၁၈၉
၃၃၁	၁၂၉	၃၅၆	၁၉၂
၃၃၂	၁၃၂	၃၅၇	၁၉၄
၃၃၃	၁၃၅	၃၅၈	၁၉၇
၃၃၄	၁၃၈	၃၅၉	၁၉၉
၃၃၅	၁၄၀	၃၆၀	၂၀၂
၃၃၆	၁၄၃	၃၆၁	၂၀၄
၃၃၇	၁၄၅	၃၆၂	၂၀၇
၃၃၈	၁၄၇	၃၆၃	၂၀၉
၃၃၉	၁၅၀	၃၆၄	၂၁၂
၃၄၀	၁၅၂	၃၆၅	၂၁၄
၃၄၁	၁၅၄	၃၆၆	၂၁၇
၃၄၂	၁၅၇	၃၆၇	၂၁၉
၃၄၃	၁၅၉	၃၆၈	၂၂၂
၃၄၄	၁၆၂	၃၆၉	၂၂၅
၃၄၅	၁၆၅	၃၇၀	၂၂၇
၃၄၆	၁၆၇	၃၇၁	၂၃၀
၃၄၇	၁၇၀	၃၇၂	၂၃၂

ဌာန	နိဿယ၊ နှာ	ဌာန	နိဿယ၊ နှာ
၃၇၃	၂၃၅	၃၉၉	၃၀၀
၃၇၄	၂၃၇	၄၀၀	၃၀၃
၃၇၅	၂၄၀	၄၀၁	၃၀၅
၃၇၆	၂၄၂	၄၀၂	၃၀၈
၃၇၇	၂၄၅	၄၀၃	၃၁၀
၃၇၈	၂၄၇	၄၀၄	၃၁၂
၃၇၉	၂၅၀	၄၀၅	၃၁၅
၃၈၀	၂၅၂	၄၀၆	၃၁၇
၃၈၁	၂၅၅	၄၀၇	၃၂၀
၃၈၂	၂၅၇	၄၀၈	၃၂၂
၃၈၃	၂၆၀	၄၀၉	၃၂၅
၃၈၄	၂၆၂	၄၁၀	၃၂၈
၃၈၅	၂၆၅	၄၁၁	၃၃၁
၃၈၆	၂၆၇	၄၁၂	၃၃၄
၃၈၇	၂၇၀	၄၁၃	၃၃၆
၃၈၈	၂၇၂	၄၁၄	၃၃၉
၃၈၉	၂၇၅	၄၁၅	၃၄၁
၃၉၀	၂၇၈	၄၁၆	၃၄၃
၃၉၁	၂၈၀	၄၁၇	၃၄၇
၃၉၂	၂၈၃	၄၁၈	၃၄၉
၃၉၃	၂၈၅	၄၁၉	၃၅၂
၃၉၄	၂၈၈	၄၂၀	၃၅၄
၃၉၅	၂၉၀	၄၂၁	၃၅၇
၃၉၆	၂၉၃	၄၂၂	၃၆၀
၃၉၇	၂၉၆	၄၂၃	၃၆၂
၃၉၈	၂၉၈	၄၂၄	၃၆၅

ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ	ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ
၄၂၅	၃၆၇	၄၅၁	၄၃၃
၄၂၆	၃၆၉	၄၅၂	၄၃၅
၄၂၇	၃၇၂	၄၅၃	၄၃၈
၄၂၈	၃၇၅	၄၅၄	၄၄၀
၄၂၉	၃၇၈	၄၅၅	၄၄၃
၄၃၀	၃၈၀	၄၅၆	၄၄၅
၄၃၁	၃၈၂	၄၅၇	၄၄၈
၄၃၂	၃၈၅	၄၅၈	၄၅၀
၄၃၃	၃၈၈	၄၅၉	၄၅၃
၄၃၄	၃၉၀	၄၆၀	၄၅၅
၄၃၅	၃၉၃	၄၆၁	၄၅၈
၄၃၆	၃၉၆	၄၆၂	၄၆၁
၄၃၇	၃၉၈	၄၆၃	၄၆၃
၄၃၈	၄၀၁	၄၆၄	၄၆၆
၄၃၉	၄၀၄	၄၆၅	၄၆၉
၄၄၀	၄၀၆	၄၆၆	၄၇၂
၄၄၁	၄၀၈	၄၆၇	၄၇၃
၄၄၂	၄၁၁	၄၆၈	၄၇၆
၄၄၃	၄၁၄	၄၆၉	၄၇၉
၄၄၄	၄၁၆	၄၇၀	၄၈၂
၄၄၅	၄၁၉	၄၇၁	၄၈၄
၄၄၆	၄၂၂	၄၇၂	၄၈၇
၄၄၇	၄၂၄	၄၇၃	၄၉၀
၄၄၈	၄၂၇	၄၇၄	၄၉၂
၄၄၉	၄၂၉	၄၇၅	၄၉၅
၄၅၀	၄၃၀	၄၇၆	၄၉၈

ဌာန	နိဿယ၊ နာ	ဌာန	နိဿယ၊ နာ
၄၇၇	၅၀၁	၅၀၂	၅၆၆
၄၇၈	၅၀၃	၅၀၃	၅၆၈
၄၇၉	၅၀၆	၅၀၄	၅၇၁
၄၈၀	၅၀၈	၅၀၅	၅၇၄
၄၈၁	၅၁၁	၅၀၆	၅၇၇
၄၈၂	၅၁၄	၅၀၇	၅၇၉
၄၈၃	၅၁၆	၅၀၈	၅၈၁
၄၈၄	၅၁၉	၅၀၉	၅၈၄
၄၈၅	၅၂၂	၅၁၀	၅၈၆
၄၈၆	၅၂၄	၅၁၁	၅၈၉
၄၈၇	၅၂၇	၅၁၂	၅၉၁
၄၈၈	၅၂၉	၅၁၃	၅၉၄
၄၈၉	၅၃၁	၅၁၄	၅၉၆
၄၉၀	၅၃၄	၅၁၅	၅၉၉
၄၉၁	၅၃၇	၅၁၆	၆၀၁
၄၉၂	၅၄၀	၅၁၇	၆၀၄
၄၉၃	၅၄၂	၅၁၈	၆၀၆
၄၉၄	၅၄၅	၅၁၉	၆၀၉
၄၉၅	၅၄၇	၅၂၀	၆၁၁
၄၉၆	၅၅၀	၅၂၁	၆၁၄
၄၉၇	၅၅၃	၅၂၂	၆၁၆
၄၉၈	၅၅၆	၅၂၃	၆၁၉
၄၉၉	၅၅၈	၅၂၄	၆၂၂
၅၀၀	၅၆၁	၅၂၅	၆၂၄
၅၀၁	၅၆၃	၅၂၆	၆၂၇

၆၇၆

ဇာတ်အဋ္ဌကထာနိဿယ

ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ	ဌာ နှာ	နိဿယ၊ နှာ
၅၂၇	၆၃၀	၅၃၃	၆၄၆
၅၂၈	၆၃၃	၅၃၄	၆၄၉
၅၂၉	၆၃၅	၅၃၅	၆၅၁
၅၃၀	၆၃၈	၅၃၆	၆၅၄
၅၃၁	၆၄၀	၅၃၇	၆၅၇
၅၃၂	၆၄၃	၅၃၈	၆၆၀

အရှင်သာသနဝရ ရေးသားထုတ်ဝေပြီး

ကျမ်းစာအုပ်များ

- ၁။ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ဓမ္မစကြာ (တတိယအကြိမ်) (၂၀၀၉)
- ၂။ ဗုဒ္ဓ၏ ပုံတော်နှင့် ဂုဏ်တော်များ (၁၉၉၉)
- ၃။ မိဘမေတ္တာ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၀၉)
- ၄။ ဘဝငြိမ်းချမ်းအောင် နေမယ် (၂၀၀၀)
- ၅။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ
ဥပရိပဏ္ဏာသ (၁) (တတိယအကြိမ်) (၂၀၁၂)
- ၆။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ
ဥပရိပဏ္ဏာသ (၂) (တတိယအကြိမ်) (၂၀၁၂)
- ၇။ ဓမ္မလက်ဆောင် (၂၀၀၁)
- ၈။ အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၏ အနှိုင်းမဲ့တရားတော်များ မူလပဏ္ဏာသ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၁)
- ၉။ ပိဋက ဝိနိစ္ဆယကထာ (၁) (၂၀၀၇)
- ၁၀။ စိန်ရတနာ ပါဠိသင်နည်း (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၁)
- ၁၁။ ပရိတ်တော် အဓိပ္ပာယ် ကြည်ညိုဖွယ် (၂၀၀၈)
- ၁၂။ ပရိတ်တော် လင်္ကာများ (၂၀၀၈)
- ၁၃။ ပဌာန်းလင်္ကာများ (၂၀၀၈)
- ၁၄။ သဒ္ဓါအုတ်မြစ် (၂၀၀၉)
- ၁၅။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာနိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၁၆။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာနိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၁၃)

ဖြန့်ချိရေး

- သစ္စာမဏ္ဍိုင်စာပေ၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်မုခ်
- ဖုန်း-၀၁-၃၈၇၈၄၉၊ ၀၉-၅၁-၂၅၂၈၅

ဓမ္မဗိမာန်ထူထောင် ကျမ်းစာအုပ်များ

- ၁။ ဂါထာသုစိ (ဒုတိယအကြိမ်) (၂၀၁၀)
- ၂။ ဗုဒ္ဓဘာသာအရေး ဓမ္မဒဿန အတွေးအမြင်များ (၂၀၀၃)
- ၃။ WHAT BUDDHISM HAS TO OFFER THE WORLD (2003)
- ၄။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဗုဒ္ဓဝင် (၂၀၀၃)
- ၅။ ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် နိဿယသစ် (၂၀၀၃)
- ၆။ သီလက္ခန္ဓ် အဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် (၂၀၀၃)
- ၇။ အဋ္ဌသာလိနီ စည်းမျဉ်းရောင်ခြည် (၂၀၀၃)
- ၈။ ပိဋကတ်ဝတ္ထုလမ်းညွှန် (၂၀၀၄)
- ၉။ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြ အလှူကမ္ဘာ (၂၀၀၄)
- ၁၀။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် (၂၀၀၄)
- ၁၁။ KHANDHĀ (THE AGGREGATES) AND THEIR NATURE (2005)
- ၁၂။ ဥဒါန်းပါဠိတော် နိဿယသစ် (၂၀၀၅)
- ၁၃။ သီလက္ခန္ဓ်စည်းမျဉ်း အဖြေ (၂၀၀၅)
- ၁၄။ နေတ္တိအဋ္ဌကထာနိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၀၅)
- ၁၅။ ဘာသာဋီကာလမ်းညွှန် (၂၀၀၇)
- ၁၆။ နေတ္တိအဋ္ဌကထာနိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၀၇)
- ၁၇။ သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် (၂၀၀၉)
- ၁၈။ မဟာဝဂ္ဂဋီကာနိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၁၉။ မဟာဝဂ္ဂဋီကာနိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၀။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (ပထမတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၁။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (ဒုတိယတွဲ) (၂၀၁၀)
- ၂၂။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (တတိယတွဲ) (၂၀၁၁)
- ၂၃။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (စတုတ္ထတွဲ) (၂၀၁၁)
- ၂၄။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် နိဿယ (ပဉ္စမတွဲ) (၂၀၁၃)
- ၂၅။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ(ပဉ္စမတွဲ)နိဿယ (၂၀၁၂)
- ၂၆။ အဘိဓမ္မာဝိနိစ္ဆယကျမ်း (၂၀၁၃)
- ၂၇။ စူဠဝန္တဝံသမြန်မာပြန် နှင့် လေ့လာစိစစ်ချက် စာတမ်း (မောင်မောင်ညွန့်-မန်းတက္ကသိုလ်) (၂၀၁၃)

- ၂၈။ သတ္တမစတုဝိသတိဝဂ္ဂ ပဏ္ဍိတအာဂုံ မှတ်စု (၂၀၁၄)
- ၂၉။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ (ဒုကနိပါတ်)နိဿယ (၂၀၁၄)
- ၃၀။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ဒုတိယတွဲ (တိကနိပါတ်)နိဿယ (၂၀၁၄)
- ၃၁။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ စတုတ္ထတွဲ (ဒသက-တေရသက)နိဿယ (၂၀၁၄)
- ၃၂။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပထမတွဲ (ဧကကနိပါတ်-၁-၂၇၉)နိဿယ (၂၀၁၄)
- ၃၃။ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ ပထမတွဲ (ဧကကနိပါတ်-၂၇၉-၅၃၈)နိဿယ (၂၀၁၄)

ဖြန့်ချိရေး

- သစ္စာမဏ္ဍိုင်စာပေ၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်မုခ်
ဖုန်း-၀၁-၃၈၇၈၄၉၊ ၀၉-၅၁-၂၅၂၈၅

